Cung Phi Thượng Vị Ký

Contents

Cung Phi Thượng Vị Ký **3**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 7
3. Chương 3 . . . 11
4. Chương 4 . . . 15
5. Chương 5 . . . 20
6. Chương 6 . . . 26
7. Chương 7 . . . 31
8. Chương 8 . . . 37
9. Chương 9 . . . 42
10. Chương 10 . . . 47
11. Chương 11 . . . 51
12. Chương 12 . . . 56
13. Chương 13 . . . 61
14. Chương 14 . . . 65
15. Chương 15 . . . 70
16. Chương 16 . . . 74
17. Chương 17 . . . 79
18. Chương 18 . . . 84
19. Chương 19 . . . 90
20. Chương 20 . . . 95
21. Chương 21 . . . 100
22. Chương 22 . . . 105
23. Chương 23 . . . 110
24. Chương 24 . . . 115
25. Chương 25 . . . 119
26. Chương 26 . . . 124
27. Chương 27 . . . 129
28. Chương 28 . . . 134
29. Chương 29 . . . 139
30. Chương 30 . . . 144
31. Chương 31 . . . 149
32. Chương 32 . . . 154
33. Chương 33 . . . 159
34. Chương 34 . . . 160
35. Chương 35 . . . 165
36. Chương 36 . . . 170
37. Chương 37 . . . 174
38. Chương 38 . . . 179
39. Chương 39 . . . 183
40. Chương 40 . . . 189
41. Chương 41 . . . 194

42. Chương 42 199
43. Chương 43 204
44. Chương 44 208
45. Chương 45 212
46. Chương 46 216
47. Chương 47 222
48. Chương 48 226
49. Chương 49 231
50. Chương 50 236
51. Chương 51 241
52. Chương 52 245
53. Chương 53 251
54. Chương 54 256
55. Chương 55 260
56. Chương 56 265
57. Chương 57 270
58. Chương 58 275
59. Chương 59 280
60. Chương 60 285
61. Chương 61 289
62. Chương 62 293
63. Chương 63 298
64. Chương 64 303
65. Chương 65 309
66. Chương 66 313
67. Chương 67 318
68. Chương 68 322
69. Chương 69 329
70. Chương 70 335
71. Chương 71 339
72. Chương 72 344
73. Chương 73 349
74. Chương 74 354
75. Chương 75 358
76. Chương 76 364
77. Chương 77 368
78. Chương 78 373
79. Chương 79 377
80. Chương 80 381
81. Chương 81 387
82. Chương 82 392
83. Chương 83 396
84. Chương 84 400
85. Chương 85 405
86. Chương 86 409
87. Chương 87 415
88. Chương 88 420
89. Chương 89 424
90. Chương 90 429
91. Chương 91 434
92. Chương 92 438
93. Chương 93 443
94. Chương 94 448
95. Chương 95 452

96. Chương 96 457
97. Chương 97 462
98. Chương 98 467
99. Chương 99 472
100. Chương 100 477
101. Chương 101 482
102. Chương 102 486
103. Chương 103 490
104. Chương 104 494
105. Chương 105 499
106. Chương 106 504
107. Chương 107 510
108. Chương 108 515
109. Chương 109 519
110. Chương 110 524

Cung Phi Thượng Vị Ký

Giới thiệu
Thể loại: Trọng sinh, cung đấuNhân vật chính: Hạ Uyển Chi, Tề DiệpVai phụ: Lâm Huệ, hoàng hậu, Thục phi, Đức phi

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cung-phi-thuong-vi-ky

1. Chương 1

Bắc Tề.

Lãnh cung thành Kim Lăng.

Phía sau phồn hoa, một vùng trời nhỏ đơn độc, lạnh lẽo và cô tịch, Hạ Uyển Chi làm sao cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày nàng phải ở nơi mà các cung phi sợ nhất, không mong phải đến nhất này.

Lãnh cung là nơi chuyên môn nhốt phi tần phạm tội, không được sủng ái, bị Hoàng Thượng ghét bỏ. Vào đây, khả năng là cả đời cũng không thể bước ra nửa bước, cho đến khi chết già.

Mà nàng dù mới tiến vào không quá nửa năm, lại cảm thấy sống một ngày lại như bằng một năm.

Nghĩ lại, Uyển phi nàng được sủng ái như thế cũng có một ngày vào lãnh cung. Nàng vẫn không hiểu nổi. Hoàng thượng luôn luôn sủng ái mình làm sao lại tin lời vu oan của Huệ phi. Dù nàng lòng dạ ác độc cũng sẽ không bỏ thuốc hại chết hài tử Huệ phi. Nàng cũng là người làm mẹ, nàng như thế nào xuống tay cho được, làm sao lại hạ thuốc khiến Huệ phi sảy thai?

Nàng là bị oan uổng. Nhưng Hoàng Thượng không tin, không quan tâm, một câu nói liền đem nàng biếm lãnh cung. Nàng đã ở lãnh cung lạnh lẽo này được nửa năm rồi.

Nửa năm, không biết Tam hoàng tử còn nhớ mình hay không?

Hôm qua hoàng cung rất là náo nhiệt, tiếng chuông vang lớn, ca múa mừng cảnh thái bình, ngay cả lãnh cung đơn sơ nhất, tọa lạc tại nơi xa xôi nhất, lạnh lẽo nhất hoàng cung cũng có thể nghe thấy tiếng nhạc náo nhiệt. Có thể thấy được là yến hội thật long trọng. Nàng nhớ rõ hôm qua không phải sinh nhật vị nương nương nào, càng không phải là ngày mừng thọ của Hoàng Thượng hay Thái hậu.

Vậy là cái tiệc gì đây?

Nàng ngồi ở trên hành lang nhìn lên bầu trời. Một con chim sẻ bay ngang qua, tự do tự tại, làm cho người ta ghen tị. Nếu nàng cũng có cánh, nàng muốn đi xem Tam hoàng tử. Hoàng nhi của nàng, đúng là tiểu hoàng tử nàng mười tháng hoài thai sinh hạ. Lúc ấy, Hoàng Thượng rất cao hứng, nàng không cầu xin vị trí thái tử, chỉ hy vọng Hoàng Thượng đối với nàng có thể chiếu cố nhiều hơn.

Hạ Uyển Chi đang ngẩn người, một vị cung nữ mang theo một cái hộp cơm tiến đến, khuôn mặt có chút uể oải. Khi nhìn thấy nàng có chút đau lòng, mấp máy miệng kêu "Nương nương, dùng cơm trưa thôi!"

"Ừ!" Nàng lại nhìn một chút trời xanh mây trắng, thu hồi ánh mắt đi theo vào phòng.

Hạ Bích mở hộp cơm ra, một chén cơm cùng một chén rau, còn có hai cái trứng gà đỏ.

Hạ Uyển Chi ngồi xuống ghế. Hạ Bích cúi đầu bóc trứng gà. Nàng thấy trứng gà có chút ngạc nhiên "Hôm nay là ngày mấy, lại có trứng gà đỏ?"

Hạ Bích gật gật đầu không nói. Nàng cũng không còn để ý, nhớ ra cái gì đó lại hỏi "Nghe được hôm qua trong cung phát sinh chuyện gì chưa?"

"Tin tức cho ngươi mang đi ra ngoài cho phụ thân đã mang ra khỏi chưa? Như thế nào đã hơn nửa năm phụ thân còn chưa có tin tức, chẳng lẽ ông liền nguyện ý để ta liên tục nhốt ở trong lãnh cung?"

Hạ Bích còn chưa nói chuyện, nàng lại tiếp tục nói "Đi xem Tam hoàng tử chưa? Nó có phải lại cao hơn?"

"Hạ Bích, ngươi có nghe ta nói không?" Hạ Uyển Chi không được đáp lại, nhíu mày hỏi.Tay bóc trứng gà dừng lại, Hạ Bích âm thầm hít vào một hơi "Nương nương, trước tiên ăn cơm trưa đi đã! Nô tỳ đợi lát nữa mới đi hỏi thăm! Vừa rồi nghĩ tới nương nương đã đói bụng, chỉ có thể trước tiên đem thức ăn cầm về, chờ nương nương ăn cơm trưa xong, nô tỳ mới đi!"

Nhìn nhìn Hạ Bích, sắc mặt trầm xuống "Mặc kệ nghe được cái gì, ngươi cũng không thể giấu giếm ta."

"Vâng, Nương nương!" Hạ Bích gật gật đầu, giấu đi hoảng loạn trong lòng.

Dùng một bữa cơm trưa coi như phong phú, có ít nhất hai trái trứng gà đỏ. Nàng để lại một cái cho Hạ Bích. Nửa năm này Hạ Bích đi theo nàng chịu khổ không ít, đợi nàng đi ra ngoài, nhất định sẽ đối đãi thật tốt với nàng ấy.

Hạ Bích đi ra ngoài hỏi thăm tin tức, nàng vô sự lại dựa trên cột hành lang nhìn lên bầu trời.

Cửa viện được mở ra, kẽo kẹt một tiếng. Cho là Hạ Bích đã trở lại, nàng mừng rỡ quay đầu lại đã nhìn thấy Huệ phi một thân hoa phục lộng lẫy xuất hiện. Nàng ta đội mũ phượng, mặc Phượng bào. Rõ ràng là cung trang của hoàng hậu, làm sao lại mặc ở trên người nàng ta?

Nàng sững sờ nhìn xem, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận chuyện gì xảy ra. Thái giám đứng một bên đã hét lớn "Lớn mật, ai cho ngươi lá gan dám nhìn thẳng hoàng hậu nương nương?"

"Hoàng hậu nương nương?" Nàng nhìn nhìn Huệ phi, lại nhìn một chút thái giám Quang Hỉ bên người nàng ta. Hoàng hậu nương nương không phải là một năm rưỡi trước qua đời rồi sao? Khi nào thì lại thêm một vị hoàng hậu nương nương?

Xem nàng bộ dáng nghi hoặc, hoàng hậu nương nương cười đắc ý, vươn tay. Quang Hỉ liền khom người xuống đỡ nàng ta tiến lên, nhìn Hạ Uyển Chi chán nản chật vật, vẻ mặt ngu ngốc, cười cười "Hạ đáp ứng vẫn ổn chứ?"

"Hoàng hậu nương nương?" Hạ Uyển Chi không ngốc, ngoại trừ hoàng hậu còn ai dám mặc Phượng bào, đội mũ phượng?

"Hôm qua là đại điển sắc phong của hoàng hậu nương nương?" Khó trách nàng có thể nghe thấy tiếng chuông, thì ra là đại điển sắc phong. Thật làm cho người ta ghen tỵ. Nàng tại lãnh cung, nàng ta thì leo lên phượng vị, trở thành quốc mẫu, làm một hoàng hậu nương nương tôn quý.

"Xem ra Hạ đáp ứng còn rất tỉnh táo!" Hoàng hậu nương nương cười cười, ánh mắt quan sát chung quanh. Lãnh cung có thể quét dọn sạch sẽ như thế. Thật cũng không thẹn là Hạ Uyển Chi. Cửa nát nhà tan nàng ta lại còn có thể trôi qua thoải mái nhàn nhã.

"Chúc mừng hoàng hậu nương nương!" Nàng ta là hoàng hậu, mặc dù làm cho người ghen tỵ, nhưng vẫn là may mắn. Nàng hành lễ nói "Cầu xin hoàng hậu nương nương xem ở tình cảm tỷ muội nhiều năm của chúng ta, có thể cầu xin Hoàng Thượng tra lại hay không? Ta cũng không bỏ thuốc, ngươi cũng biết, ta không phải là người nhẫn tâm như vậy!"

Hoàng hậu khinh miệt nhìn nàng một cái. Quang Hỉ hiểu ý, đuổi các cung nữ và thái giám khác ra ngoài, ở ngoài cửa chờ. Hắn đóng cửa lại, quay về đứng ở bên cạnh hoàng hậu nương nương, mang một cái ghế cho nàng ta ngồi xuống.Hoàng hậu nhìn người đang quỳ trên mặt đất đột nhiên nở nụ cười, nàng ta nói "Nếu thật là tỷ muội tình thâm, Uyển tỷ tỷ lúc trước cần gì phải cùng bản cung tranh giành tình cảm?"

Nàng khó hiểu.

Hoàng hậu cười lạnh "Đừng có dùng loại ánh mắt u mê này nhìn ta. Người khác không biết, chả lẽ ta còn không biết ngươi là hạng người gì. Dối trá, làm ra vẻ! Vì muốn chiếm được niềm vui của Hoàng Thượng, ngươi đã dùng bao nhiêu thủ đoạn câu dẫn Hoàng Thượng. Khi đó ngươi có nghĩ đến tình nghĩa tỷ muội của chúng ta?"

"Huệ nhi, ta..." Hạ Uyển Chi muốn giải thích.

Hoàng hậu khoát tay, ngắt lời nàng nói "Ngươi nói cái gì ta đều không muốn nghe, hiện tại ta là hoàng hậu nương nương là đủ rồi. Ngươi xinh đẹp hay được cưng chiều cưng chiều thì có thể thế nào. Đến cùng còn không phải là công dã tràng sao. Vinh Quốc phủ suy tàn, Tam hoàng tử chết. Ngươi bây giờ đúng là cô linh linh một người sống vất vơ trên đời. Hoàng Thượng sớm đã quên còn có một nữ nhân như ngươi rồi."

"Ngươi nói cái gì?" Hạ Uyển Chi sững sờ, không thể tin "Vinh Quốc phủ suy tàn? Tam hoàng tử chết? Tam hoàng tử tại sao có thể có chuyện? Hạ Bích hai ngày trước còn nói Tam hoàng tử đã cao hơn!"

"Ha ha, thì ra là ngươi cái gì cũng không biết?" Nghe vậy, hoàng hậu cười ha ha "Thật đáng thương! Hạ Uyển Chi ngươi thật đáng thương! Đến bây giờ ngươi vẫn còn ở trong mộng đẹp, ngươi thật đáng thương."

Nàng ta nói " Vinh Quốc phủ của ngươi đã suy tàn.Vinh Quốc phủ, chỗ dựa đắc lực nhất của ngươi bị tịch thu nhà, nam tử làm nô, nữ tử làm tỳ. Điều này có thể trách ai được. Ai bảo Vinh Quốc phủ bộc lộ tài năng, cầm giữ triều chính, Hoàng Thượng há lại dung được hạt cát trong mắt?"

"Ngươi nói láo! Vinh Quốc phủ..

Vinh Quốc phủ nhất định không có việc gì!" Làm nô tỳ? Vậy phải là bao nhiêu tội danh mới có thể khiến Vinh Quốc phủ bị cả nhà biếm truất.

"Có tin hay không là tùy ngươi!" Hoàng hậu lạnh lùng cười một tiếng, nói "Đã quên nói cho ngươi biết. Tam hoàng tử ba tháng trước bị thủy đậu mất mạng. Chẳng lẽ Hạ Bích không có nói cho ngươi biết?"

Hạ Uyển Chi sững sờ, cảm giác cả bầu trời đều sụp đổ xuống. Nếu như nói Vinh Quốc phủ gặp chuyện không may làm cho nàng khó thừa nhận, không thể tin được. Như vậy Tam hoàng tử mất, nàng là tuyệt đối không muốn tin tưởng.

Đột nhiên đứng dậy, nàng phóng tới cạnh cửa, tung cửa đi ra ngoài, vừa chạy vừa nói "Ta không tin, Tam hoàng tử đang thật tốt sẽ không mất. Ngươi nói láo, ngươi gạt người!"

Thấy nàng rời đi, hoàng hậu giận dữ "Khốn kiếp, còn ngốc cái gì, đem người bắt trở lại!"

Vài vị tiểu thái giám nghe vậy lập tức đuổi theo. Nàng nghe thấy được vội vàng nâng váy bước nhanh hơn, ở chỗ quẹo gặp phải Hạ Bích. Hai người đụng một chút té trên mặt đất

Thái giám nhân cơ hội tiến lên bắt nàng lại. Hạ Bích thấy là người của hoàng hậu, lập tức hiểu mục đích đến của bọn họn, muốn che chở Hạ Uyển Chi, bị thái giám đẩy té lăn trên đất.Hạ Uyển Chi bị bắt trở về, nàng giãy giụa, muốn mau mau đến xem Tam hoàng tử. Qang Hỉ tát cho một cái, đau đến nửa gương mặt nàng đều chết lặng.

Sau một khắc Hạ Bích cũng bị kéo đến, cửa viện bị đóng lại.

Trong viện chỉ còn lại bốn người bọn họ. Hoàng hậu nhấc mày, liếc nhìn Hạ Bích "Ngươi không tin có thể hỏi một chút người bên cạnh ngươi. Vinh Quốc phủ có phải đã suy tàn hay không, Tam hoàng tử có phải đã mất hay không?"

Hạ Bích vừa nghe, theo bản năng cúi đầu xuống.

Hạ Uyển Chi thấy thế trong lòng đau xót "Hạ Bích, ngươi nói, nàng đang nói dối có đúng hay không?"

"Đúng! Hoàng hậu nương nương nói dối!" Hạ Bích nói "Nương nương, Vinh Quốc phủ còn rất tốt, Tam hoàng tử cũng rất khỏe, người đừng nghe bọn họ nói bậy, đều tốt cả!"

"Đúng! Đều tốt cả!" Hạ Uyển Chi vô ý thức trả lời một câu.

"Ha ha ha, lừa mình dối người, các ngươi cứ lừa mình dối người đi!"

Hoàng hậu cười đắc ý nói "Hạ Uyển Chi, ngươi cũng có hôm nay, ngươi lừa mình dối người thì có thể thế nào. Vinh Quốc phủ thua, Tam hoàng tử mất, Hoàng Thượng lại cũng không cần ngươi nữa. Ngươi không có gì cả, mà ta thì cái gì cũng có. Bất quá là một chén thuốc mà thôi, ta dùng một cái hài tử không cần thiết đổi về hết thảy mong muốn, vinh hoa phú quý, còn có Hoàng Thượng sủng ái!"

"Mà ngươi, ở nơi này chết già đi! Hoàng Thượng biết rõ ngươi bị oan uổng thì sao? Chỉ trách Vinh Quốc phủ các ngươi quá không biết thu liễm, chạm vào nghịch lân."

"Hoàng Thượng biết rõ ta bị oan uổng?" Hạ Uyển Chi bắt lấy một câu mấu chốt, nàng chất vấn "Vì cái gì Hoàng Thượng biết rõ ta bị oan uổng còn muốn đem ta nhốt vào lãnh cung? Vì cái gì ngươi nhẫn tâm như vậy? Vì tranh thủ tình cảm, ngươi lại có thể ra tay với con của mình?"

"Đứa bé kia nhất định sinh không được. Ngự y nói là cái thai đã chết, dù sao cũng vô dụng, không bằng giúp mẫu phi này của nó một tay." Hoàng hậu khinh miệt nhìn nàng một cái. Quang hỉ hiểu ý, móc ra một bình sứ nhỏ đặt xuống mặt đất, nàng nói "Ta đã sớm không ưa ngươi. Hạ Uyển Chi, hết thảy đều là ngươi bức ta. Nếu không phải là ngươi đoạt ân sủng của ta, ta cũng sẽ không ra hạ sách này."

Nàng ta nói "Con của ta là bị ngươi hại chết!" Nàng ta nói "Ngươi hại chết con của ta, ta liền muốn Tam hoàng tử của ngươi cũng không sống được!"

Hạ Uyển Chi một hơi hít thở không thông, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Hạ Bích vội vàng đỡ nàng thuận khí. Hồi lâu, nàng nghiến răng nghiến lợi "Tam hoàng tử là ngươi hại chết?"

"Là ta!" Nàng ta nói "Nếu như sớm một chút chữa trị Tam hoàng tử sẽ không mất. Là ta ngăn đón không có báo. Con của ta mất, ngươi cũng đừng nghĩ sẽ mẹ vinh nhờ con. Ta hận ngươi, hận không thể cho ngươi chết đi. Cho dù ngươi đang ở lãnh cung bản cung cũng sẽ không yên tâm. Lọ thuốc kia ngươi nên biết là cái gì. Ngoan ngoãn uống hết đi! Ngươi không phải nhớ Tam hoàng tử sao của ngươi sao? Đi xuống cùng nó đi, nó nhất định chờ ngươi, người mẫu phi này!"

"Hoàng nhi của ta là bị ngươi hại chết. Lâm Huệ, ngươi đồ tiện nhân này! Ta muốn cùng ngươi liều mạng, ta muốn giết ngươi!" Không biết ở đâu ra khí lực, Hạ Uyển Chi nhào tới, một đẩy đem hoàng hậu ngã nhào trên mặt đất. Nàng bóp cổ hoàng hậu gắt gao, vẻ mặt dữ tợn. Quang Hỉ bên cạnh liền vội vàng tiến lên kéo nàng. Hạ Bích lôi kéo Quang Hỉ.

Hoàng hậu bị siết đến khó thở, hai tay nắm loạn, từ trên đầu Hạ Uyển Chi rút ra một cây trâm, đâm xuống tim nàng.

Hạ Uyển Chi bị đau, cúi đầu nhìn trâm gài tóc. Đây là cây trâm nàng thích nhất. Là cây trâm vàng lưu thúy điểm bươm bướm Hoàng Thượng ban thưởng sau lần đầu tiên nàng thị tẩm. Cho dù đến lãnh cung, mọi thứ đều bỏ dần. Nàng vẫn không nỡ đem nó lấy xuống, là vật duy nhất Hoàng Thượng ban thưởng mà nàng còn.

Nhưng hôm nay, nó không có ghim vào tóc, mà lại ghim vào trái tim của nàng. Loại đau đớn kia nàng cho dù chết cũng khó quên. Nàng vẫn cho là Hoàng Thượng đối với nàng là có tình cảm. Ai ngờ nguyên lai lại là vô tình nhất.

Cùng đế vương nói chuyện tình yêu, từ khi vừa mới bắt đầu liền sai rồi.

Hạ Uyển Chi khổ sở cười một tiếng, buông lỏng tay chậm rãi cầm lấy cây trâm trước ngực, dùng sức rút ra, vẻ mặt không thay đổi. Máu tươi lại như suối phun ra ngoài, phun ra đầy người hoàng hậu. Hoàng hậu vẻ mặt hoảng sợ kêu to. Quang Hỉ vẻ mặt khiếp sợ. Hạ Bích thét to, tiến lên đỡ nàng ngã xuống "Nương nương, nương nương, nương nương không cần phải, không cần phải..."

Hạ Uyển Chi cũng không nghe thấy lời của Hạ Bích, cả người nàng đều choáng váng. Nhìn trâm vàng lưu thúy điểm bươm bướm trong tay, nàng cười ha ha, nước mắt ào ào rơi xuống "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ngươi quá vô tình, ngươi quá vô tình... Một ngày nào đó, một ngày nào đó ngươi sẽ gặp... sẽ gặp báo ứng!"

Quang Hỉ đỡ hoàng hậu đứng dậy, nàng ta bị dọa đến mặt xám như tro, tứ chi như nhũn ra.

Hạ Uyển Chi nhìn qua nàng ta, hai mắt phẫn nộ đỏ ngầu "Lâm Huệ, ngươi chết không tử tế. Ngươi hại chết hoàng nhi của ta, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi, cho ngươi cả ngày lẫn đêm không được...không được an bình...."

Trâm rơi xuống đất, tiếng gãy giòn vang. Tính mạng của nàng cũng giống như trâm kia, tất cả đều kết thúc.

Trước khi lâm vào bóng đen vô tận, Hạ Uyển Chi nghĩ, nếu như có kiếp sau, nàng hi vọng sẽ để trái tim lại cầu Nại Hà trên dòng Vong Xuyên. Chỉ cần vô tình, sẽ không loạn tâm!

---

2. Chương 2

Đột nhiên kinh một chút, Hạ Uyển Chi mở mắt ra, đập vào mắt rèm che giường bằng lụa mỏng màu xanh da trời, trên giường điêu khắc mẫu đơn phú quý bách điểu đồ đặc biệt quen thuộc. Đầu giường giắt túi thơm, cũng làm cho người cảm thấy quen thuộc

Nàng gỡ xuống nhìn nhìn, ngửi một cái, hương thơm cam thảo quen thuộc, là mùi nàng yêu thích.

Nàng làm sao lại xuất hiện ở Vinh Quốc phủ, tại khuê phòng của mình? Dù cách xa nhau nhiều năm, nàng vẫn biết nhớ rõ, những thứ này đều là những thứ trong khuê phòng của nàng. Bình phong Thúy Trúc đón gió kia là nàng tự mình thêu, bày biện trên kệ Hỉ Thước đậu cành mai cũng là nàng yêu thích, trăm bảo vật trang trí đều là nàng tự mình chọn lựa.

Đang chần chờ, cửa phòng bị đẩy ra, nàng nghiêng đầu nhìn lại, Hạ Bích mặc một bộ quần áo gấm vóc thanh lam tiến đến. Nàng ấy phất phất tuyết đọng trên người, thu dù giấy để ở một bên, trong tay xách theo hộp cơm. Khi thấy nàng đứng ở phía sau rèm châu, bị hù rụt cổ một cái, lập tức cười nói "Tiểu thư tỉnh rồi?"

Nàng sững sờ nhìn xem, có chút không rõ đây là mộng hay là thực tế. Hạ Bích để hộp cơm xuống tiến đến, nhìn nàng vẻ mặt không đúng, ân cần nói "Tiểu thư đây là không thoải mái sao?"

Không đợi nàng mở miệng, Hạ Bích nhìn nàng chỉ mặc quần áo trong, nhìn lại một chút thấy nàng đi chân không đứng ở trên mặt đất băng lãnh, chân nhỏ đỏ bừng, lập tức kinh hô một tiếng, lôi kéo nàng ngồi lại đầu giường, đem người nhét vào trong chăn, hai tay ôm chân nàng chà nóng.

Hạ Uyển Chi cảm giác được rét lạnh, âm thầm ở trên eo bấm một cái, rất đau, nàng lại trên cánh tay Hạ Bích bấm một cái, hỏi "Có đau hay không?"

"Tiểu thư thứ tội, đều là nô tỳ đáng chết, nô tỳ chiếu cố tiểu thư không chu toàn, cầu xin tiểu thư trách phạt." Hạ Bích quỳ trên mặt đất thỉnh tội.

Nàng không có ý đó, chỉ hỏi "Có đau hay không?" Nàng muốn biết, đây là mộng sao?

Hạ Bích sửng sốt một chút lắc đầu "Nô tỳ không đau!"

"Nói dối!" Nàng lại trên cánh tay Hạ Bích bấm một cái "Có đau hay không?"

Lần này Hạ Bích đàng hoàng nói thật "Đau!"

Hạ Uyển Chi ngã xuống giường nhìn tay mình, lại sờ sờ nơi bị kim trâm đâm trúng, trên ngực nơi tim vẫn bình yên vô sự, cũng không có cái vết thương gì. Cây trâm kia cũng không còn đâm trúng ngực, mà nàng cũng đang sống rất tốt. Vài năm kia, một màn kia ở lãnh cung, bất quá là một giấc mộng mà thôi, chỉ là ác mộng mà thôi.

Nàng ngã xuống giường cười ha ha, cười đến nước mắt đều chảy ra, chỉ là âm thanh bi thương "Hài tử đáng thương của ta!"

"Cái gì cơ?" Hạ Bích nhất thời không nghe rõ, hỏi.

Hạ Uyển Chi lại lắc lắc đầu "Ngươi đi ra ngoài, chuẩn bị nước nóng cho ta!"

" Vâng!" Hạ Bích có chút nghi hoặc, nhưng vẫn là không mở miệng, nàng ấy đóng cửa đi ra ngoài, sai tỳ nữ canh cửa coi chừng cho tốt.

Hạ Uyển Chi đi giày bước qua nhìn mình trong lăng hoa kính, mặt mày như vẽ, đôi mắt sáng, răng trắng tinh, da thịt thắng tuyết, một đầu tóc đen nhánh rủ xuống ở trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng non nớt, còn chưa chính thức nẩy nở.Chậm rãi vén lên cánh tay phải, trên cánh tay tuyết trắng mảnh khảnh, một chấm thủ cung sa đỏ bừng phá lệ chói mắt. Nàng vuốt ve, thì ra là nàng còn chưa vào cung, còn chưa gặp đế vương vô tình kia. Chẳng lẽ là ông trời thương cảm?

Hạ Bích mang nước nóng tiến đến, thấy nàng vén lên y phục, nhìn lăng hoa kính xuất thần, không khỏi khẽ nhíu mày, để xuống chậu nước liền vội vàng tiến lên đóng cửa sổ, vừa sửa sang lại tà áo cho nàng vừa nói "Đại tiểu thư, người cái này là làm cái gì, nếu cảm lạnh phu nhân sẽ lo lắng!"

Nàng không lên tiếng, vẻ mặt giống như kinh giống như hỉ, chỉ là muốn xem một chút chính mình có phải thật sự đang hảo hảo sống hay không mà thôi.

Hạ Bích vắt khăn lau mặt cho nàng, nhìn nàng hai mắt sưng đỏ, cho rằng nàng vẫn còn vì chuyện hôm qua mà thương tâm, đạo "Tiểu thư đừng lo lắng, phu nhân nói, bát tự của tiểu thư đã đưa vào hậu cung, hiện tại muốn đổi ý cũng không kịp!"

Nàng ấy còn nói "Nhiều thiếu nữ muốn làm sủng phi của Hoàng Thượng. Tiểu thư cần gì phải cùng lão gia phu nhân sinh sự, chọc giận lão gia phu nhân, thua thiệt vẫn là đại tiểu thư!"

"Nô tỳ nghe nói Nhị tiểu thư rất muốn vào cung nhận ân sủng, nhưng nàng bất quá là cái thứ nữ, có đại tiểu thư ở đây, còn chưa tới phiên nàng tiến cung?"

"Tiến cung?" Vô ý thức nỉ non một câu, nhìn người trong kính xúc động, nàng hỏi "Bây giờ là Thiên Võ năm bao nhiêu?"

"Là mùng sáu tháng giêng năm Thiên Võ thứ ba." Hạ Bích bưng nước nóng rửa chân cho nàng, hai chân tuyết trắng mảnh khảnh đặt trong nước, chân ngọc như điêu khắc.

" Thiên Võ năm thứ ba?" Nàng cười lạnh, cũng không phải là trước khi nàng tiến cung sao?

Từ xưa Hoàng gia cách mỗi năm đều tuyển tú. Tân đế đăng cơ không đến ba năm, hậu cung tần phi không nhiều lắm. Lần này tuyển tú là vì muốn lấp đầy hậu cung, khai chi tán diệp, sinh con nối dòng. Cũng là lúc nàng bắt đầu tiến vào nơi thị phi kia.

Nghĩ tới cái nam tử vô tình kia, nàng tiến cung bất quá là bị vu oan hãm hại, thất thân lại mất tâm, cuối cùng còn bị mất tính mạng. Hoàng cung như vậy, nàng còn có thể tiến cung sao?

Hạ Uyển Chi lắc đầu, nàng không muốn, không muốn lại chịu đựng một lần cực khổ.

Bọt nước sóng sánh, Hạ Uyển Chi đột nhiên đứng dậy, bất chấp cho Hạ Bích đang rửa chân cho nàng, xỏ giầy vừa muốn đi ra, lại bị Hạ Bích giữ chặt "Đại tiểu thư, người vẫn còn đang bị cấm túc. Không có sự chấp thuận của phu nhân, đại tiểu thư không thể bước ra một bước."

"Cấm túc?" Nàng nhíu mày suy nghĩ một chút, lập tức nhớ ra. Đúng rồi, biết được nàng nằm trong danh sách tuyển phi tần, nàng rất tức giận, không muốn vào cung làm phi nên đắc tội cha mẹ nàng, cuối cùng bị trách phạt cấm túc, không đến ngày tuyển tú không cho phép tùy tiện ra cửa.

Bất kể là trước kia hay là hiện tại, nàng đều là chán ghét hoàng cung như vậy. Nhưng sau khi tiến cung, thấy người nọ liền bị mất tâm. Vì muốn sự chú ý của hắn, nàng đã từng làm bao nhiêu việc ngốc?Nàng bị Hạ Bích lôi kéo ngồi ở trên ghế. Hạ Bích mở hộp cơm, lấy ra thức ăn vẫn còn nóng. Hạ Bích đưa một đôi đũa cho nàng, nói "Đại tiểu thư ăn chút ít đi. Buổi trưa đã không ăn, lúc này ngủ trưa dậy, nhất định là có chút ít đói bụng, dẫu gì cũng nên ăn vài miếng."

Nghe mùi thức ăn, nhìn xem tất cả đều là món nàng thích ăn, đều là món sở trường của Hạ Bích. Nàng âm thầm nuốt nước miếng một cá. Tại lãnh cung nửa năm, bữa cơm của nàng món ăn cũng không hề có chút béo bở, quả trứng gà cuối cùng kia đều là muốn tiền người. Huệ phi, nàng thật đúng là giỏi lắm!

Hạ Uyển Chi bưng chén cơm, cầm lấy đôi đũa một miếng nhỏ một miếng nhỏ ăn. Hạ Bích thấy thế rất là cao hứng, gắp cho nàng nhiều món ăn đặt vào trong chén nàng. Hạ Uyển Chi cũng không cự tuyệt, nhai kĩ nuốt chậm, thong thả ung dung tất cả đều ăn vào bụng thật sự làm cho nàng cảm thấy thỏa mãn.

Giờ khắc này, nàng muốn sống thật tốt!

Để xuống bát đũa, nàng tiếp nhận khăn tay lau miệng. Hạ Bích gọi người tiến tới thu thập. Nàng ấy rót một chén trà cho Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi uống một ngụm. Tuyết sơn vân vụ, là nàng rất nhiều năm rồi chưa được uống. Tinh tế phẩm trà, chậm rãi nuốt, cả cổ nhàn nhạt hương trà.

Uống xong một ly trà, nàng nói "Đem sánh ta thích lấy ra." Không bao lâu trong tay nàng nhiều thêm một bản nữ tắc , nàng nâng mày "Ngươi xác định đây là cái ta thích xem?"

Hạ Bích có chút khó xử "Phu nhân đã thu bộ sách của đại tiểu thư, chỉ còn lại nữ tắc cùng nữ giới nguyệt nữ tử . Phu nhân nói đại tiểu thư chính là xem nhiều sách lung tung như vậy mới làm hư đầu óc, mới có thể không nghe lời lão gia và phu nhân."

"Phải không? Nương đúng là càng ngày càng khôi hài!" Nhẹ nhàng lật lật một chút quyển sách, sau một khắc bị nàng ném lên trên bàn trà, phịch một tiếng, hù dọa Hạ Bích rụt cổ một cái.

Nàng lại khẽ ngước mắt "Chuẩn bị áo lông, ta muốn đi thỉnh an mẫu thân!"

" Nhưng phu nhân dặn dò đại tiểu thư không thể tùy tiện ra cửa!" Hạ Bích rụt cổ một cái nhắc nhở.

"Hạ Bích, ngươi càng ngày càng nhát gan!" Một câu nói, Hạ Bích vội vàng đi lấy áo lông cho nàng. Xem nàng ấy bộ dáng biết vâng lời, nghĩ tới vài năm như vậy nàng ấy vẫn liên tục trung thành và tận tâm. Những người khác thấy nàng vừa thất thế liền hướng cành cây cao mà chạy, nàng ấy lại một tấc cũng không rời cùng. Cho dù tại lãnh cung, nàng ấy cũng mãi mãi không rời.

Nghĩ tới đây, tâm nàng mềm nhũn ra, vuốt ve đầu của Hạ Bích "Biết rõ ngươi là vì tốt cho ta!"

"Đa tạ đại tiểu thư thông cảm, phu nhân vẫn còn giận đại tiểu thư đi cũng không nên lại chống đối!" Hạ Bích rất là cảm động, không khỏi ân cần nhắc nhở.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu. Khăn quàng cổ bằng da cáo quấn quanh, lập tức cảm thấy ấm áp không ít. Cầm lấy lò sưởi tay mà Hạ Bích chuẩn bị cho nàng, lúc này mới ra cửa. Bên ngoài một mảnh tuyết trắng. Mặc dù là đầu mùa xuân, từ trước đến nay tới nay mùa xuân của thành Kim Lăng vẫn luôn đến trễ, cho dù lập xuân vẫn là đất trời đầy tuyết. Nàng ở tại Viên uyển, cách vách chính là Nguyệt uyển của Hạ Vũ. Ra khỏi viện, nàng nhìn nhìn Nguyệt uyển, vẻ mặt nhàn nhạt. Hạ Bích chống dù giấy che nàng khỏi gió tuyết. Hai người một trước một sau, để lại trong tuyết dấu chân nông nông sâu sâu.

Đến chủ viện, Hạ Bích thu dù giấy, tỳ nữ canh giữ ở cửa hướng nàng hành lễ "Đại tiểu thư đợi chút, nô tỳ đi thông báo." Nàng gật gật đầu đứng ở cửa, phóng mắt nhìn đi. Vinh Quốc phủ này vẫn còn hảo hảo. Từng cọng cây ngọn cỏ, một viên gạch một tảng đá cũng còn là bộ dáng trong trí nhớ.

Năm đó nàng tiến cung rồi liền không hề trở lại, hôm nay tính ra, đã bảy năm rồi.

Thật tốt! Bảy năm sau trở lại, nàng cũng chưa đầy mười lăm, còn chưa cập kê. Vinh Quốc phủ vẫn là cả nhà lừng lẫy, không thể xâm phạm, cũng không suy tàn.

Khẽ nhìn lên bầu trời, khoảng không mênh mông, ánh mặt trời xán lạn, mọi thứ bừng sáng. Nàng thầm nghĩ, lần này ta đã trở về, các ngươi còn có thể như nguyện sao?

Nàng sẽ bảo trụ Vinh Quốc phủ theo Bắc Tề trọn đời vinh hoa.

Tỳ nữ vào nhà thông báo Vinh Quốc phu nhân, nói là đại tiểu thư đến thỉnh an. Vinh Quốc phu nhân rất là ngạc nhiên, nó không phải là đang bị cấm túc sao? Dùng tính tình của nó nếu không phải đã nghĩ thông suốt, cho dù cấm túc cả đời cũng sẽ không chủ động xuất hiện.

Vinh Quốc phu nhân rất là nghi hoặc, nghĩ tới bên ngoài rét lạnh, nếu để cho nó lạnh đến ngã bệnh đau lòng lại là mình, liền sai người mời Hạ Uyển Chi vào.

Tỳ nữ rất nhanh ra đây, nói "Đại tiểu thư, phu nhân mời người đi vào!"

Nàng thu hồi ánh mắt, vẻ mặt nhàn nhạt. Hạ Bích vén lên rèm vải thật dày để nàng đi vào, lại cởi xuống áo lông cùng khăn quàng cổ cho nàng, dè dặt đi theo.

Hạ Uyển Chi đi vào cũng cảm giác được thật ấm áp. Trong phòng đốt lửa than, cửa sổ đều đang đóng, không thông gió, trong phòng đương nhiên ấm áp.

Nàng nhìn người đang ngồi ở trên giường nệm, trên đầu gối đắp thảm mỏng. Mẫu thân nàng sống an nhàn sung sướng, lại được bảo dưỡng tốt, bởi vì khuôn mặt trắng nõn, thoạt nhìn rất là trẻ tuổi, một chút nhìn không ra là phụ nhân đã sinh ba đứa nhỏ.

Nàng tiến lên thỉnh an, mặt mày dò xét cẩn thận, nghe Lâm Huệ nói đến Vinh Quốc phủ suy tàn, nam tử làm nô, nữ tử làm tỳ, khi đó cha mẹ lại là loại kết cục nào?

Nàng không dám nghĩ, chỉ cảm thấy trong lòng co rút đau đớn. Bất luận như thế nào, nàng đều là người của Vinh Quốc phủ, người nhà chịu khổ, nàng làm sao lại có thể không lo lắng đây!

"Nữ nhi thỉnh an nương. Nương vạn phúc, thân thể an khang!" Nàng khẽ cúi người, hai tay khép lại tại bên người, lễ nghi chu đáo, quy củ lưu loát.

Vinh Quốc phu nhân nhìn nàng gật gật đầu, khẽ trầm mặt nói " Ngươi đây là nghĩ thông suốt?"

" Vâng!" Nàng gật gật đầu, biết vâng lời "Nữ nhi nghĩ thông suốt, không vào cung!"

Vinh Quốc phu nhân vừa nghe lập tức tối mặt, hướng về phía nàng đang muốn giáo huấn, lại nghe thấy nàng nói "Không vào cung có thể đi chỗ nào đây? Nếu đây đã là sứ mạng gia tộc của nữ nhi, nữ nhi nguyện ý nghe theo cha mẹ an bài!"

Một câu nói, Vinh Quốc phu nhân không biết nên vui hay là nên kinh ngạc. Hồi lâu, bà lôi kéo tay của Hạ Uyển Chi ngồi xuống bên cạnh mình, mặt mũi hiền lành vuốt ve tóc của nàng " Uyển nhi ngoan, nương không phải không yêu thương ngươi. Vinh Quốc phủ nếu muốn bảo trụ gia tộc này, danh vọng này, trong hậu cung không thể không có sự trợ giúp của ngươi. Nương biết trong cung đấu đá với nhau, ngươi lại là người thiện tâm. Nhunge vẫn là hi vọng ngươi có thể tranh nhiều một chút. Dựa vào dung mạo của ngươi, muốn giữa hậu cung trổ hết tài năng đó là chuyện quá đơn giản!"

Vinh Quốc phu nhân nói "Ngươi có thể nghĩ thông suốt nương thật cao hứng. Yên tâm, sau khi ngươi tiến cung, cha mẹ sẽ giúp ngươi. Chỉ cần ngươi có thể sinh hạ hoàng tử, ở hậu cung địa vị liền vững chắc!"

"Phải không?" Nàng nghi vấn, sinh hạ hoàng tử thì như thế nào? Hoàng Thượng vô tình, hậu cung tranh thủ tình cảm cho tới bây giờ âm thầm đọ sức, coi như là đao quang kiếm ảnh, đó cũng là đao quang kiếm ảnh không thấy máu. Nàng nếu là địa vị vững chắc, sao lại mất phi vị, mất Tam hoàng tử?

Nghĩ tới đây, nàng đưa tay lên ngực, cuối cùng còn bị Lâm Huệ cái tiểu tiện nhân kia hại chết?

"Đó là đương nhiên, hoàng đế mới vừa đăng cơ không lâu, lần đầu tiên chọn phi tần. Dựa vào dung mạo cùng gia thế của ngươi, còn có thể không được sủng ái? Chỉ cần có thể sinh hạ hoàng tử... Uyển nhi đây là thế nào?" Thấy nàng che ngực, vẻ mặt đau đớn, Vinh quốc phu nhân lo lắng hỏi.

Nàng lắc lắc đầu, chi ngồi thẳng dậy, vẻ mặt tự nhiên "Không có việc gì, nương cứ tiếp tục!"

Thấy nàng thần sắc như thường, Vịn Quốc phu nhân vẫn là không yên lòng "Hay là đợi lát nữa thỉnh đại phu tiến đến nhìn một chút đi. Ngươi bây giờ là hi vọng của nương, không thể có sai lầm gì. Nếu không kẻ ở Nguyệt viện kia có thể cao hứng."

"Nếu không phải là có ngươi là tiểu thư chính thống ở phía trước. Đứa ở Nguyệt viện đúng là có thể đi vào cung. Nữ nhân kia vẫn luôn muốn đem nữ nhi đưa vào cung, nương như thế nào lại để cho các nàng như nguyện?"

Đại gia đình, tam thê tứ thiếp, nữ nhân nhiều khó tránh khỏi tranh giành tình cảm. Thế gia đại tộc đều là như thế, hậu cung liền đừng nói làm gì.

Nàng ngược lại tình nguyện đem cơ hội này ném cho Hạ Vũ. Nàng ta thích thì để cho nàng ta đến hậu cung trải nghiệm một phen, xem một chút coi có thể có kết cục tốt gì. Hậu cung nơi ăn tươi nuốt sống kia nàng như thế nào lại muốn tiến vào lần nữa.

Sửa miệng cũng bất quá là lừa gạt mẹ nàng mà thôi, nếu không thì nàng phải liên tục cấm túc. Như vậy nàng như thế nào nghĩ được sách lược vẹn toàn, vừa giữ chính nàng, lại bảo toàn Vinh Quốc phủ đây?

Lâm Huệ nói Vinh Quốc phủ bộc lộ tài năng, cầm giữ triều chính dẫn tới Hoàng Thượng bất mãn, có lòng trừ khử. Từ lập quốc tới nay, các lịch đại Hoàng Thượng không phải là luôn muốn diệt trừ thế gia đại tộc. Có hoàng đế nào không phải là vài động tác này động tác kia. Nhưng cái này trừ đi cái kia lại sắc phong đi lên?

Vinh Quốc phủ bọn họ cũng là bảy tám chục năm lịch sử. Bảy tám chục năm này cũng đã trải qua không ít mưa gió, lại chưa từng nghĩ ngày suy tàn lại tại trong tay Thiên Võ đế?

Nàng trước kia không quan tâm triều chính cho nên không biết những chuyện này. Hôm nay nàng là không thể thờ ơ. Từ trước đến nay cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ.

Vinh Quốc phủ chính là đại tộc nổi bật trong thế gia, cũng khó trách Thiên Võ Đế sẽ ra tay. Hắn từ trước đến nay là người vô tình, như thế nào lại nhớ kỹ điểm si tình của nàng đây?

Sống cả đời, Hạ Uyển Chi nghĩ, nàng nếu như là còn gửi hy vọng vào người khác, còn băn khoăn người nam nhân kia, đời này cũng sẽ không có kết cục tốt.

3. Chương 3

Cùng Hạ phu nhân nói vài câu, Hạ Uyển Chi thành công trấn an mẫu thân nàng. Nàng nếu như là kiên trì bản thân không vào cung, chắc hẳn sẽ chọc cho mẹ nàng tức giận.

Ở trong lòng bọn họ vinh quang gia tộc luôn trọng yếu hơn so với nàng người nữ nhi này.

Ra khỏi chủ viện, Hạ Uyển Chi thở dài.

Hạ Bích nghe vậy nhìn nhìn nàng, chần chờ một chút, nói "Đại tiểu thư đừng nghĩ nhiều, phu nhân cũng là vì tốt cho người."

Nàng nhìn về phía trước thầm nghĩ, nếu thật là vì nàng tốt thì tốt rồi, người nào không biết là vì chính bọn họ tốt, vì Vinh Quốc hầu phủ tốt. Mẹ nàng để nàng tiến cung cũng bất quá là tăng thể diện cho mình, làm cho cái người ở viện kề kia càng thêm hâm mộ nàng người ở chủ viện này.

Mẹ nàng chỉ là coi nàng như công cụ tranh giành tình cảm mà thôi, nếu không như thế nào lại đem nàng đẩy vào trong cung đầy rẫy hiểm nguy kia!

Vinh quang của gia tộc mới là trọng yếu nhất, nàng người nữ nhi này có thật lòng nguyện ý hay không, ở hậu cung trải qua cuộc sống như thế nào, bọn họ căn bản không quan tâm. Chỉ cần nàng có thể đi vào cung, được sủng ái, mang đến vinh quang cho gia tộc là được.

Nàng trở lại viện của bản thân không được một lát, Hạ Bích mới vừa rót cho nàng một chén trà, tù nữ ở phía ngoài nói "Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư đến đây!"

Nàng cùng Hạ Bích liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt không thay đổi, mở miệng "Để cho nàng đi vào đi!"

Tỳ nữ vén rèm lên để Hạ Vũ tiến đến. Hạ Vũ mỉm cười tiến vào, Hạ Uyển Chi đứng dậy nhibf nàng, hơi có chút thất thần. Hạ Vũ có được dung mạo từ di nương nàng, bộ dáng khuynh thành, dung mạo tuyệt mỹ,

cũng khó trách nàng tự cho mình xinh đẹp, tự tin vào hoàng cung khẳng định được Hoàng Thượng sủng ái, cưng chiều nhất hậu cung.

Tỷ muội ác nàng trên mặt rất là thân thiết, nhưng cũng tiểu tâm tư không ngừng. Điểm này Hạ Uyển Chi trong lòng biết rõ, chỉ là trên mặt chưa xé rách mà thôi.

Hai người đối mặt, nàng cười cười, dù sao lúc này Hạ Vũ sang đây thăm nàng, nàng không thể thất lễ. Hai người chào xong, nàng cười mời Hạ Vũ ngồi xuống, phân phó Hạ Bích dâng trà.

Hạ Vũ thấy mặt nàng có chút tiều tụy, so sánh với cách ăn mặc đặc biệt của mình mà nói, nàng đúng là thất sắc nhiều hơn, trong lòng dần dần cao hứng, giả vờ quan tâm nói "Nghe nói tỷ tỷ thân thể tốt hơn chút ít, trước đó vài ngày nương không để cho tỷ tỷ ra cửa, muội muội cũng không nên đi đến. Mới vừa nghe nói tỷ tỷ đi thỉnh an nương nên liền tới thăm một chút, sẽ không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi chứ!"

"Sẽ không, khó được ngày tuyết đầy trời mà muội muội còn đi một chuyến, ngược lại có lòng!" Nàng cũng không nhiều thân thiện, nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn lướt qua dung nhan và trang phục yêu kiều của nàng ta, trong lòng có chút buồn cười.

Hạ Uyển Chi biết rõ nàng ta không phải là sang đây thăm mình, mà là đi đến khoe khoang, khoe khoang nàng dung mạo xuất sắc.

Hạ Vũ cười cười không nói, nhấc trà Hạ Bích dâng đến uống một ngụm. Tuyết sơn vân vụ thượng hạng, con vợ cả chính là con vợ cả, chỗ kia của nàng cũng không có trà tốt như vậy, đừng nói trà mới, chính là trà cũ cũng không có. Bất quá là ỷ vào từ bụng đại phu nhân bò ra mà thôi.

Lập tức cảm thấy trà mùi thơm ngát đều dần độn vô vị. Hạ Vũ đặt chén trà xuống, móc ra một cái anh lạc (nút thắt dây) nói "Đây là vài ngày trước học được, nghĩ tới làm cho tỷ tỷ một cái. Tỷ tỷ nhìn một chút xem có thích không?"Nếu là lúc trước nàng nhất định cảm thấy thích, nhưng ở hậu cung đã thấy nhiều thứ hoa lệ tinh xảo, cái kim ngư anh lạc này cũng là như vậy mà thôi. Nàng cười cười, không tốt quăng thể diện của Hạ Vũ, tiếp nhận đến xem xem "Muội muội từ trước đến nay khéo tay, anh lạc này thậtđẹp mắt!"

"Tỷ tỷ nói đùa, bất quá là tùy tiện làm một cái mà thôi!" Hạ Vũ đắc ý cười, lời nói là khiêm tốn, nàng nữ công cũng không tệ. Cái khác không dám nói, ít nhất liền so với người trước mắt tốt hơn.

"Muội muội thật đúng là, tùy tiện đánh làm liền đẹp mắt như vậy, nếu là nghiêm túc, còn không biết khéo đến như thế nào!" Nửa là châm chọc nửa là cười nhạo.

Hạ Vũ sững sờ, đối với lời của nàng nhất thời không biết trả lời thế nào, trên mặt lập tức nóng lên.

Thấy nàng quẫn bách, Hạ Uyển Chi một bộ không có việc gì nói "Muội muội có lòng, làm khó ngươi còn nhớ đến tỷ tỷ." Nói xong đưa Hạ Bích treo ở đầu giường.

Hạ Vũ trong lòng tức giận, lại không biết nên nói như thế nào, mấp máy miệng, trong lòng không cam lòng.

Hai người nhất thời không lên tiếng, ngược lại không hẹn mà cùng nhìn xem Hạ Bích đem anh lạc treo ở đầu giường, xem nàng treo tốt rồi mới thu hồi ánh mắt.

Hai người lại ngồi trong chốc lát. Hạ Vũ trong lòng tức giận, lại không biết nói cái gì, ngồi trong chốc lát đứng dậy rời đi, nói là rảnh rỗi lại tới xem một chút.

Hạ Uyển Chi đáp lại vài câu, đưa mắt nhìn nàng khoác áo lông rời đi. Nhìn thoáng qua nàng chỉ uống một ngụm trà, khẽ cười một cái.

Hạ Vũ vừa đi, Hạ Bích hỏi "Đại tiểu thư, anh lạc này có muốn lấy xuống không?"

Nàng nhìn thoáng qua kim ngư anh lạc ở đầu giường, lắc lắc đầu "Treo đi, dù sao cũng không có gì đáng ngại, đừng làm cho người ta suy nghĩ nhiều!"

Nàng ngầm thở dài, rõ ràng ở ngay trước Hạ Vũ mặt trào phúng, nàng thật sự là thiếu kiên nhẫn.

Cơm tối, Hạ phu nhân gọi nàng đi chủ viện cùng bà dùng cơm. Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát, mang theo Hạ Bích đi qua. Vinh quốc hầu ra cửa đi xã giao, buổi tối không ở trong phủ dùng cơm. Khó được nàng

vâng lời, Hạ phu nhân muốn đền bù tổn thất một chút cho nữ nhi, làm cho nàng cam tâm tình nguyện tiến cung.

Thức ăn đều là món nàng thích ăn, trên mặt bàn chỉ có hai mẹ con bọn họ. Hai vị ca ca cũng không ở trong phủ, không biết là đã cùng bạn học hay các bạn tốt thế gia nào đi ra ngoài sống phóng túng gì rồi. Ngẫm lại nàng liền đau đầu, nếu là hai vị ca ca không chịu thua kém, Vinh Quốc phủ cũng sẽ không suy tàn.

"Uyển Nhi có thể suy nghĩ cẩn thận nương thật cao hứng, hai ngày nay là phải chịu tội rồi! Đến đây, ăn nhiều một chút, nhìn ngươi gầy yếu đi rất nhiều!" Hạ phu nhân vẻ mặt đau lòng cho nữ nhi gắp thức ăn, nhìn đống núi nhỏ thức ăn trong chén nàng mới dừng tay.

Hạ Uyển Chi nhìn mà trong lòng xúc động. Nếu là đơn thuần đau lòng thì thật tốt biết bao. Mũi chua xót, nàng hốc mắt lập tức ướt át, cúi đầu che giấu, gắp lấy thức ăn không nhanh không chậm ăn.Hạ phu nhân không có phát giác khác thường, đau lòng vuốt ve đầu của nàng "Nương biết rõ trong lòng ngươi không muốn, nhưng ngươi là nữ nhi con vợ cả, lại là Vinh Quốc phủ đại tiểu thư, không phải là ngươi còn có thể là ai?"

"Đương kim hoàng thượng kế vị không lâu, căn cơ không yên, cung phi không nhiều lắm. Ngươi nếu là tiến cung được sủng ái, Vinh Quốc phủ cùng Hoàng Thượng tạo nên quan hệ, chẳng phải là giúp vững chắc địa vị của Vinh Quốc phủ, Hoàng Thượng cũng nhận được một cái thần tử hữu lực?"

"Uyển Nhi yên tâm, dùng thân phận của ngươi tiến cung, mặc dù không thể lập tức phong phi, làm tam phẩm tiệp dư cũng là có thể. Lần này chọn phi cũng không phải là tổng tuyển tú, đều là dự định từ Hầu gia quý phủ vài vị đại thần chọn vừa tiểu thư vừa độ tuổi. Cũng không phải là bắt đầu từ tú nữ, các ngươi vừa vào cung phần vị đều sẽ không thấp hơn tứ phẩm."

Nói như vậy nàng còn phải cảm kích trong lòng? Hạ Uyển Chi ở trong lòng cười lạnh.

Nàng đương nhiên biết rõ, lần này Hạ Vũ không thể tiến cung. Sau ba năm nữa tổng tuyển cử, nàng ta không phải là cũng sẽ tiến cung? Hơn nữa dựa vào mỹ mạo, nàng ta còn được Hoàng Thượng ân sủng một hồi, điểm này không có ai rõ ràng hơn so với nàng người đã trải qua.

"Nương, kỳ thật Vinh Quốc phủ đã là thế gia lừng lẫy, cho dù nữ nhi không vào cung cũng sẽ không trở ngại Vinh Quốc phủ phú quý. Tiến cung cũng bất quá là dệt hoa trên gấm mà thôi, đương kim hoàng thượng là người có chủ kiến, cũng sẽ không bởi vì một nữ nhân liền đối với người nào thiên vị."

"Ý tứ của Uyển Nhi là cho dù ngươi không vào cung cũng không có gì đáng ngại có đúng hay không?" Hạ phu nhân là ai, nàng nghe ra ý tứ của Hạ Uyển Chi, khẽ nhíu mày, giọng nói cũng lạnh chút ít "Uyển Nhi có phải còn không muốn tiến cung? Chẳng lẽ cần phải khiến nương tức giận đem ngươi giam lại, ngươi mới tỉnh ngộ sao?"

"Không có, nữ nhi chỉ nói là nói vậy mà thôi, mong nương không cần để vào trong lòng!" Nàng đứng dậy nhận lỗi, trong lòng biết hiện tại nàng nói chuyện không có tí phân lượng nào.

Hạ phu nhân để đũa ngà xuống, thần sắc không vui, nhìn Hạ Uyển Chi liếc nhanh, thở dài, vẫy lui mọi người. Hạ Bích cũng đi theo lui ra ngoài, bà nói "Uyển Nhi, ngươi cùng nương nói thật, trong lòng ngươi là nghĩ thế nào? " Hạ Uyển Chi cắn cắn môi, chẳng lẽ nàng nói tình hình thực tế?

Nàng nếu như là nói ra tình hình thực tế, mẹ nàng nhất định cho rằng nàng nói mê sảng, cho rằng nàng hồ ngôn loạn ngữ, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Nếu không nói, mẹ nàng lại cảm thấy nàng không nói lý, không vì gia tộc mà suy nghĩ. Hai chữ gia tộc nặng tựa vạn kim, áp xuống không phải ai cũng có thể kháng được. Nàng đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Hạ phu nhân đợi chờ, thấy nàng rối ren mím môi, thở dài lôi kéo nàng đi vào phòng trong nói chuyện. Bà ấm một cái chìa khóa mở ra một cái hộp gấm, lấy ra mấy quyển sổ sách "Ngươi xem một chút đi! Sau khi xem xong ngươi liền hiểu nương rất khổ tâm!"

Hạ Uyển Chi nhíu mày, dưới sự ra hiệu của bà cầm lấy một quyển sổ sách trên cùng thoạt nhìn. Ký sổ tính sổ cái gì, mẹ nàng đã dạy nàng, nàng cũng có thể xem hiểu, một quyển, hai bản, ba bản, bốn bản, nàng

đem một chồng sổ sách đều nhìn qua, lông mày càng ngày càng sâu.Cuối cùng cắn môi "Nương, Vinh Quốc phủ chỉ còn lại cái xác không sao?"

"Cái xác không này còn có thể đưa của hồi môn cho ngươi hay không, nương còn đang lo lắng đây. Ngươi nói xem nương nên làm cái gì bây giờ?" Hạ phu nhân vô lực nói "Người vên ngoài xem Vinh Quốc phủ tất cả đều tốt, không tròn chăn không biết chăn có rận. Sớm từ mấy năm trước Vinh Quốc phủ phải dựa vào của hồi môn của nương chống đỡ. Nhưng cái Vinh Quốc phủ này chính là động không đáy, nương chính là gia tài bạc triệu cũng hết cách. Ngươi nói, nương nên làm cái gì bây giờ?"

Thì ra là vậy. Nàng vẫn không biết, Vinh Quốc phủ mặt ngoài huy hoàng, bên trong đã rách tươm, chỉ là một cái thùng rỗng.

Nhưng là hậu cung cái nơi ăn thịt người kia, nàng làm sao có thể lần nữa nhảy vào, nhìn mình nhảy vào hố lửa, không được sống lại?

"Uyển Nhi, nương những năm này liên tục chống đỡ, vốn không muốn nói cho ngươi biết khiến ngươi lo lắng, để ngươi làm một cái đại tiểu thư Vinh Quốc phủ vui vẻ không lo, kiêu ngạo phú quý. Nhưng ngươi một bộ không muốn tiến cung, nương trong lòng lo lắng a. Vinh Quốc phủ sinh dưỡng ngươi, là cây cổ thụ của của ngươi. Nương không biết Vinh Quốc phủ còn có thể chống giữ được bao lâu, nếu là ngươi không vào cung, Vinh Quốc phủ suy tàn, ngươi có thế nào an nhàn?"

"Ngươi tiến cung được Hoàng Thượng sủng ái, Vinh Quốc phủ còn có thể huy hoàng một đoạn thời gian. Chờ Đại ca Nhị ca ngươi ra hồn, chống lên cái Vinh Quốc phủ này. Vinh Quốc phủ vẫn sẽ là thế gia thành Kim Lăng được người hâm mộ."

"Nếu là ngươi không vào cung, nương nhân lúc Vinh Quốc phủ còn chưa suy tàn cho ngươi một mối hôn sự tốt, chờ Vinh Quốc phủ bị thua, ngươi cũng có chỗ dựa. Nhưng không có nhà mẹ đẻ che chở, ngươi ở nhà chồng có thể trôi qua thư thái bao nhiêu?"

Không thể không nói mẹ nàng thật đúng là nói năng khéo léo, từng câu từng chữ nói thật chân tình thiết ý, còn nhấn mạnh điểm trọng yếu. Nếu là nhìn trúng phú quý, Vinh Quốc phủ suy tàn, nàng cũng không phải là chó nhà có tang?

Nhưng nàng tiến cung có thể thay đổi gì?

Mấp máy môi, Hạ Uyển Chi nói "Nương, ngươi nói ta đều hiểu. Nhưng nữ nhi vài ngày trước có một cơn ác mộng, cũng thật sự là cơn ác mộng này làm cho nữ nhi không dám tiến cung!"

"A! Là cơn ác mộng gì?" Hạ phu nhân thấy nàng lòng vẫn còn sợ hãi, an ủi nói "Mộng đều là ngược lại, căn bản không phải thực tế, là ngày có chút suy nghĩ, đêm mơ. Trong lòng sợ hãi, mới có thể mơ thấy, nương trước kia cũng có cơn ác mộng, nhưng bây giờ huynh muội các ngươi không phải là đều thật tốt?"

"Nương!" Nàng bực mình cắt đứt, nói "Ngươi nghe một chút nữ nhi nói một cái xem cơn ác mộng kia ra sao rồi nói!"

Ngược lại không nghĩ tới nàng sẽ ngắt lời mình, Hạ phu nhân sửng sốt một chút, thấy nàng vẻ mặt thành thật, khẽ gật đầu.

Hạ Uyển Chi đem mọi chuyện sau khi nàng tiến cung uyển chuyển nói cho Hạ phu nhân nghe. Đầu tiên Hạ phu nhân nghe nàng rất được sủng ái vẻ mặt cao hứng, sau lại nghe nàng biếm lãnh cung, Vinh Quốc phủ bị đổ, nam tử làm bộc, nữ tử làm nô, Tam hoàng tử của nàng cũng không thể may mắn thoát khỏi chết non, Hạ phu nhân sắc mặt đại biến.

Không đợi nàng nói xong, bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt quái dị "Uyển Nhi!"

Nàng ngưng một chút, thấy mẫu thân bị nàng hù dọa không nhẹ, nói "Nữ nhi cảm thấy rất chân thật, giống như là thật sự trải qua. Nương, nữ nhi cũng không nói dối!"

"Nương biết rõ ngươi sẽ không nói dối. Có điều chỉ là một cơn ác mộng, đã trôi qua rồi, về sau không cần phải nhắc lại!"

"Nếu không phải mộng thì sao?" Nàng truy vấn "Nếu là thật sự, chẳng lẽ nương liền nhẫn tâm nhìn nữ nhi ở tại lãnh cung chịu tội, nhìn xem Vinh Quốc phủ..."

Lời còn chưa dứt, trên mặt nóng hừng hực một mảnh đau, đồng thời nghe thấy tiếng bạt tai thanh thúy vang lên. nàng sửng sốt một chút, bụm mặt nhìn Hạ phu nhân, vẻ mặt không dám tin "Nương..."

Hạ phu nhân không nghĩ tới bản thân lại tức giận đánh con gái của mình. Đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Lập tức không biết nên nói cái gì, chỉ là vẻ mặt áy náy nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi vuốt mặt, nhàn nhạt nói "Là nữ nhi thất lễ!"

"Uyển Nhi, nương cũng là tức giận mới như vậy." Nghe giọng nói của nàng, Hạ phu nhân biết rõ cái tát tai này làm cho nàng trong lòng có ngăn cách, cũng biết nữ nhi này tâm tư nặng. Nếu là không nói rõ ràng bị nàng hận, đây là chuyện người làm mẫu thân nào cũng không muốn trông thấy.

Hạ phu nhân lôi kéo nàng ngồi xuống, dè dặt thổi thổi khẽ ở chỗ sưng đỏ trên mặt nàng, lại phân phó tỳ nữ chuẩn bị rượu thuốc đi đến bôi một chút, nàng an ủi nói "Nương không phải là cố ý!"

"Nữ nhi hiểu!" Hạ Uyển Chi cúi đầu "Nữ nhi nói chuyện không biết nặng nhẹ, nữ nhi chỉ là sợ hãi cơn ác mộng biến thành sự thật mà thôi."

"Uyển Nhi suy nghĩ nhiều!" Hạ phu nhân tiếp nhận rượu thuốc thấm ở lòng bàn tay, lấy khăn lụa thấm rồi nhè nhẹ xoa mặt cho nàng, ra hiệu tỳ nữ đi xuống, bà nói "Nương biết rõ ngươi là hài tử nhu thuận. Hôm nay ngươi cũng thấy đấy, nếu là ngươi không vào cung, Vinh Quốc phủ suy tàn sẽ nhanh hơn, chút của hồi môn này của nương đã là còn thừa không có mấy."

" Nhưng nữ nhi tiến cung lại là nước sôi lửa bỏng, nữ nhi sợ hãi nếu như thực là như trong mộng, vậy phải làm thế nào?" Nàng yếu thế nói, hy vọng có thể làm cho nương động lòng trắc ẩn.

Hạ phu nhân vuốt ve đầu của nàng, thở dài "Uyển Nhi, dùng trí thông minh của ngươi, nếu là không bị cuốn tâm, những thứ tranh đấu gay gắt kia ở hậu cung ngươi cũng không phải là ứng phó không được, ngươi nên biết, Vinh Quốc phủ chỉ có một con đường như vậy!"

Thật đúng là để mắt nàng, ai nói nàng trước kia là không đấu tranh qua?

Đấu thắng còn không phải là thất bại thảm hại, có lòng vô tình, không phải ai cũng có thể làm được. Nàng chính là không muốn trải qua cuộc sống nước sôi lửa bỏng kia qua một lần nữa nên mới không muốn tiến cung.

"Nương không phải nói Hạ Vũ cũng muốn vào cung sao. Đã như vậy, dù sao đều là Vinh Quốc phủ tiểu thư. Vũ muội muội dung mạo so với nữ nhi còn xuất chúng hơn, cho Vũ muội muội vào cung không phải là tốt hơn. Hoàng cung kia không thích hợp với nữ nhi!" Dù sao Hạ Vũ cũng là muốn vào cung, dùng tâm cơ của nàng ta khẳng định so với nàng tốt hơn. Điều kiện tiên quyết là thân thể của nàng ta phải cường tráng hơn một chút.

"Hồ nháo!" Hạ phu nhân vừa nghe liền mất hứng, ném khăn tay trừng mắt nàng "Ngươi là tiểu thư con vợ cả, thân phận quý trọng. Ngươi không vào cung cho nàng vào cung, ngươi đây là tự hạ thể diện!"

"Hơn nữa, nếu là nàng vào cung được vinh sủng, người ở nhà kề cũng không phải là cưỡi đến trên đầu nương sao. Ngươi liền nguyện ý nhìn xem các nàng ở trên đầu nương tác oai tác quái?"

"Chẳng lẽ nương liền nguyện ý để nữ nhi tiến cung chịu tội!" Nàng không cam lòng yếu thế. Các di nương cũng đã vào phủ, các nàng chính là được cưng chiều, vị trí chính thất cũng không thể là của các nàng.

Mà nàng nếu là vào cung, đây chính là vạn kiếp bất phục!

4. Chương 4

Hai mẹ con tranh chấp cuối cùng vẫn là bởi vì Hạ phu nhân ngất đi mà chấm dứt.

Hạ phu nhân bị tức cấp công tâm, lảo đảo thiếu chút nữa té xỉu. Thật may là Hạ Uyển Chi tay mắt lanh lẹ đỡ nàng, nếu không té xỉu va va chạm chạm còn không biết đả thương chỗ nào.

Xem mẹ nàng tức giận, Hạ Uyển Chi trong lòng áy náy, đỡ Hạ phu nhân đi qua giường êm nghỉ ngơi. Hạ phu nhân cũng là nữ nhân quật cường, hất tay của nàng ra nhân cơ hội dùng lời nói châm chọc "Khỏi giả bộ, không bằng để cho ta tức chết thôi. Cũng đúng tâm nguyện của ngươi, ta chết đi ngươi giữ đạo hiếu ba năm, qua thời điểm vào cung, cũng không cần vào cung!"

Lời của bà làm người ta rất đau lòng. Hạ Uyển Chi cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua như vậy, lập tức hoảng loạn, còn thương tâm, cố chấp đỡ Hạ phu nhân ngồi ở trên giường, nàng giải thích "Nương suy nghĩ nhiều, nữ nhi cũng không nghĩ như vậy. Nữ nhi biết sai rồi, không nên chọc nương tức giận!"

"Hừ!" Hạ phu nhân hừ một tiếng, liếc mắt nhìn nàng " Uổng ta những năm này toàn tâm toàn ý đối với ngươi, đến cùng bất quá là lấy giỏ trúc mà múc nước. Lòng của ngươi so với tảng đá còn cứng rắn hơn. Ngươi đã không muốn tiến cung cũng không cần đi. Tất cả mọi người cùng nhìn Vinh Quốc phủ suy tàn, bị người cười nhạo, bị người chỉ chỏ đi!"

"Nương!" Nàng bất đắc dĩ, kêu một tiếng lại không biết nên nói như thế nào.

Hạ phu nhân thấy thế, làm bộ bộ dáng té xỉu vuốt đầu than thở, khóc lóc kể lể "Ta đời này là tạo cái nghiệt gù. Chịu khổ chịu tội sinh dưỡng mấy người hài tử, lớn nhỏ đều không biết tranh giành. Cho bọn họ hảo ăn hảo uống, đến cuối cùng là đều là bạch nhãn lang, vây cánh cứng cáp liền không quan tâm cha mẹ sống chết ra sao. Thật sự là làm bậy a, làm bậy a. Nuôi nữ nhi như vậy có ích lợi gì a, bất hiếu a, bất hiếu a!"

Ở quốc gia vô cùng chú trọng lễ nghi hiếu đạo, bất hiếu cũng không phải là danh tiếng tốt. Giống như một tòa núi lớn áp xuống, làm cho người ta vạn kiếp bất phục.

Hạ Uyển Chi lập tức bị lời mẹ nàng đâm trúng, nàng cũng không phải là bất hiếu, nhưng đối với người khác chưa chắc không phải là bất hiếu. Nàng sợ hãi, vội vàng nói "Nương, ngươi suy nghĩ nhiều. Nữ nhi vẫn luôn hiểu cha mẹ khổ tâm, như thế nào lại vong ân phụ nghĩa đây!"

"Nói so với hát dễ nghe, ai biết được!" Hạ phu nhân nghi vấn hừ hừ, tiếp tục nói "Người khác nuôi dưỡng nữ nhi nhu thuận nghe lời, săn sóc hiếu tâm, ta đây..." Hạ phu nhân liếc mắt nhìn nàng. Hạ Uyển Chi vẻ mặt áy náy. Bà cũng nghiêm chỉnh lại hừ hừ nhỏ xuống. Dù sao truyền đi thanh danh của hai người cũng không tốt, cũng là phía sau cánh cửa đóng kín nàng mới dám hừ hừ.

"Ngươi nếu như là thực sự hiếu tâm, nên làm cái gì bây giờ còn là thế nào không biết. Ngươi nói hậu cung như lang như hổ, chẳng lẽ ngươi lại không thể bảo hổ lột da?"

Hạ Uyển Chi nghĩ, nàng đến cùng có đúng là nữ nhi của mẹ nàng hay không? Vì cái gì có mẫu thân lòng dạ ác độc như vậy, lại còn muốn nàng bảo hổ lột da?

Chẳng lẽ bà không biết, không cẩn thận ngay cả xương cốt cũng sẽ không còn sao?

Thấy nàng cúi đầu không nói, Hạ phu nhân lập tức tức giận "Uyển Nhi, ngươi thay đổi!"Hạ Uyển Chi kinh hãi, chẳng lẽ nàng thấy điều gì?

Đang lo lắng chỉ nghe thấy Hạ phu nhân nói "Ngươi liên tục tranh cường háo thắng, lúc này sao lại vô dụng như vậy. Ngươi có thể trơ mắt nhìn cảnh kẻ ở viện kia sau khi tiến cung được sủng quan hậu cung, phú quý vô cùng hay sao?"

Nàng nghĩ, nàng đương nhiên không muốn. Nhớ rõ trước kia mẹ nàng chính là ở chỗ này khuyên lơn nàng. Về sau nàng hồi tâm đáp ứng, hơn nữa còn ước mơ muốn tiến cung, bay lên ngọn cây làm Phượng Hoàng.

Khi đó nàng căn bản không biết hậu cung là nơi làm cho người hít thở không thông cỡ nào, mới có thể ước mơ.

Mà bây giờ đã đi vào một lần, đã trải qua ngọt bùi cay đắng, trải qua chua xót. Tâm chết, như thế nào nguyện ý lần nữa đi vào?

Lại đi cái nơi thương tâm kia?

Vậy quá tàn nhẫn, đối với nàng quá tàn nhẫn!

"Tại sao không nói chuyện, ngươi có phải nhất định muốn nhìn mẹ ngươi bị nhà kề khi dễ, trào phúng, ngươi mới cao hứng?"

"Nương, nữ nhi không muốn. Nhưng dù Hạ Vũ tiến cung thì mấy người di nương các nàng lại có thể thế nào. Ngươi là chính thất phu nhân, điểm này chắc là sẽ không thay đổi!"

"Nói như vậy ngươi còn chưa nguyện ý tiến cung?" Rõ ràng ngữ khí của Hạ phu nhân rất không cao hứng, mơ hồ mang theo tức giận.

Nàng cúi đầu, trầm mặc, không nói, biết rõ nói cái gì đều là vô ích.

Thấy thế, Hạ phu nhân tức giận đến toàn thân phát run, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép dùng cả hai tay đánh nàng "Bất hiếu, bất hiếu, ngươi đứa con gái bất hiếu này..."

Hạ Uyển Chi cúi đầu, hai tay che mặt, buồn bực không nói, chịu bà đánh chửi. Nếu là đánh một trận có thể làm cho bà hết giận, nàng tình nguyện bị đánh cũng không muốn tiến cung.

Bắt đầu lực đạo không nhẹ, thấy nàng không phản kích, Hạ phu nhân tâm có điều cố kỵ, lực đạo nhẹ rất nhiều, giống như gãi ngứa, trong miệng lại tức giận nói "Ta như thế nào sinh dưỡng ngươi cái nữ nhi vô dụng như vậy. Ngươi cho rằng ngươi không muốn có thể như nguyện sao?"

Hạ phu nhân nói "Tên của ngươi đã trình báo lên, ngươi cho rằng còn có thể vãn hồi. Ngươi nếu muốn vãn hồi liền tức chết mẹ ngươi đi. Ta chết ngươi có thể lấy cớ giữ đạo hiếu, ngươi giết ta đi!"

"Nương, ngươi biết rất rõ nữ nhi sẽ không!" Giết bà, nàng xuống tay được cũng không phải là người.

"Ha ha, lúc này làm cái bộ dáng hiếu thuận gì?" Hạ phu nhân lau lệ "Mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, hôm nay liền đem lời nói ở chỗ này. Không phải là ngươi chết chính là ta chết, nếu không cái cung này, ngươi nhất định tiến vào rồi!"

"Nương..."

Nàng còn nghĩ khuyên mấy câu, Hạ phu nhân bực mình khoát tay "Đi ra ngoài, muốn tức chết ta cứ tiếp tục đứng ở chỗ này. Dù sao đều là nghiệp chướng của ta, nuôi ngươi một đứa con gái bất hiếu như vậy!"

Tiếng nói vừa ra, nàng không muốn rời đi cũng phải ly khai.

Hạ Uyển Chi cảm thấy hai chân nặng trịch, nhìn nhìn mẹ nàng muốn nói lại thôi. Hạ phu nhân nghiêng đầu không nhìn nàng, than thở vỗ trán, vẻ mặt bi thương gần chết. Nàng thu hồi ánh mắt hành lễ "Đều là nữ nhi bất hiếu chọc nương tức giận, kính xin nương đại nhân đại lượng." Hạ phu nhân hừ hừ. Trong lòng nàng khó chịu, nói "Nương nghỉ ngơi thật tốt, nữ nhi cáo lui!"

Hạ phu nhân tiếp tục than thở, nàng nghe được cước bộ dừng lại, bóp bóp nắm tay, thẳng thắn sống lưng mở cửa đi ra ngoài.

Mấy người Hạ Bích cũng không canh giữ ở cửa, mà là đứng xa xa, có thể nghe thấy các nàng ở bên trong nói chuyện hay không cũng chỉ có mấy người Hạ Bích biết. Nàng thở dài nói với Lạc ma ma thị nữ thiếp thân của Hạ phu nhân nói "Nương thân thể khó chịu, ngươi đi vào chú ý săn sóc. Nương ăn không nhiều lắm, phân phó phòng bếp chuẩn bị chút ít thứ nàng thích ăn đi!"

Lạc ma ma gật gật đầu, tiến vào nhìn xem bàn thức ăn cơ hồ không động qua, trong lòng âm thầm đều biết, biết rõ mẹ con các nàng tranh chấp. Mặc dù tránh được, từ rất xa vẫn có thể mơ hồ nghe thấy những thứ gì.

Hạ Uyển Chi bước chân nặng nề quay lại viện mình. Tâm loạn như ma, căn bản không biết nên làm sao bây giờ.

Hạ Bích yên lặng ở phía trước xách theo đèn lồng, gặp tiểu thư nhà nàng sắc mặt nặng nề, trong lòng có chút bận tâm.

Trở về viện, Hạ Uyển Chi liền không nói một câu, dựa vào giường êm nhìn ánh nến xuất thần. Hạ Bích đứng trong chốc lát, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài, hồi lâu trở lại trên tay nhiều hơn một chén cháo thịt, mở ra vẫn còn hơi ấm nắp nóng hổi bốc lên.

Nghe hương thơm, Hạ Uyển Chi ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Bích khuyên nhủ nói "Tiểu thư buổi tối tựa hồ không có ăn cái gì. N tỳ hầm cháo tiểu thư không bằng uống một chút, bóng đêm dài dằng dặc, tiểu thư buổi tối chỉ sợ sẽ đói!"

Nàng hiện tại nào có tâm tư húp cháo. Lời mẹ nàng nói quả thực đánh nàng xuống địa ngục, đầu nàng đau phiền não không thôi còn còn chưa kịp nguôi đây.

Thấy nàng bất động, Hạ Bích tiếp tục khuyên bảo "Tiểu thư cho dù trong lòng không thoải mái cũng không thể lấy thân thể trút giận, nếu là hại thân thể có gì tốt?"

Đúng vậy, khó được sống lại một đời, nàng tại sao có thể bộ dạng thảm hại đày đọa thân thể đây?

"Bày lên đi! Là ngươi có lòng." Hạ Bích vừa nghe vui mừng tung tăng như chim sẻ để cháo thịt xuống, lại cầm cái muỗng đưa cho nàng. Hạ Uyển Chi uống một ngụm, cảm thấy mùi vị không tệ "Còn nữa không? Tặng một phần qua cho nương đi!"

"Còn có, nô tỳ sẽ đưa đi!" Hạ Bích gật gật đầu, nói nàng có chuyện gì phân phó tỳ nữ khác.

Hạ phu nhân tức giận đến cái gì cũng không muốn ăn, nghe nói Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích đưa cháo thịt đến, trong lòng tức giận, thầm nghĩ lúc này nịnh nọt có ích lợi gì, nếu như thực là săn sóc thì đã không cãi lời bà.

Hạ phu nhân nói "Không uống! Trở về nói cho nàng biết, nói ta đây làm nương này vô phúc tiếp nhận!"

Một câu nói nói xong, Hạ Bích tình thế khó xử, may là Lạc ma ma đối với nàng nháy mắt, để nàng rời đi, nàng mới biết phải làm sao "Phu nhân, tiểu thư liên tục nhớ tới phu nhân, nói là cháo thịt mùi vị không tệ, muốn phu nhân uống chút xin bớt giận đây!""Đi xuống!" Hạ phu nhân không cảm kích, mặt không chút thay đổi nói một câu. Hạ Bích biết rõ nhiều lời làm cho người ta khí chịu, chỉ đành phải bưng cháo rời đi.

Nàng vừa đi, Hạ phu nhân thở dài "Ngươi nói ta đây cái vì ai tốt, toàn tâm toàn ý vì cái Vinh Quốc phủ này, cuối cùng thật là làm không đến, còn bị người ghi hận!"

"Phu nhân nói quá lời, có đại tiểu thư tri kỷ là được! Người nhìn một chút đại tiểu thư quan tâm ra sao, biết rõ phu nhân không có khẩu vị nên đưa cháo đến, kỳ thật đại tiểu thư là hiếu thuận nhất!"

"Hừ! Ta lại là không nhìn ra!" Hạ phu nhân hừ hừ hai tiếng "Còn không phải là tại nàng, ta mới không có khẩu vị như vậy."

Lạc ma ma là tỳ nữ hồi môn của bà, từ nhỏ liền ở bên người hầu hạ, tất nhiên so với những người khác thân cận, có lời gì nàng cũng chẳng kiêng dè. Lạc ma ma cũng là người có phân tấc, biết cái thời điểm gì nên nói cái lời gì.

Lạc ma ma nói "Đại tiểu thư cũng không phải là hiếu thuận nhất, những năm trước đây phu nhân thân thể không thoải mái, đại tiểu thư liên tục hầu ở bên giường, còn đặc biệt đi cầu phúc thỉnh nguyện. Phu nhân nói cái gì đại tiểu thư đều nhu thuận nghe, nếu là có cái gì không muốn, chỉ sợ là cảm thấy phải rời xa phu nhân, không bỏ được!"

"Thật sự là không bỏ được?" Hạ phu nhân bị nói đến xúc động. Nữ nhi này bà tự nhiên biết rõ nàng hiếu thuận. Nói những thứ đả thương người kia cũng là vì làm cho nàng bỏ đi ý niệm trong đầu, nàng vô luận như thế nào cũng là phải tiến cung.

"Đúng vậy, nếu không cũng sẽ không khiến người đặc biệt đưa cháo đã, còn không phải là quan tâm thân thể của phu nhân." Lạc ma ma cười cười, nhẹ lời mềm giọng an ủi.

Hạ phu nhân suy nghĩ một chút, nếu như thực là không bỏ được thì tốt rồi. Nếu là nguyên nhân khác, nàng thật đúng là không muốn biết rõ.

Nhớ tới Hạ Uyển Chi nói tới cơn ác mộng kai, Hạ phu nhân để ý, chuẩn bị mười lăm đi miếu tự cúng bái, hi vọng chỉ là cơn ác mộng, không phải trở thành thực tế.

Hạ phu nhân vốn là chờ Hạ lão gia trở lại liền nói với hắn chuyện của nữ nhi, suy nghĩ một chút nàng cũng không muốn cho hắn thêm phiền não nên không nói. Miễn cho bị ghét bỏ hành sự bất lực.

Hạ Bích trở về, nàng đã uống một bát cháo, tỳ nữ lấy cho nàng chén thứ hai nàng lắc đầu ra hiệu nàng ta đi xuống. Trông thấy Hạ Bích xách theo thực hộp trở lại, nàng hỏi "Nương nói như thế nào?"

Hạ Bích cúi đầu không nói.

Hạ Uyển Chi trong lòng hiểu rõ, nói "Nói thật!"

"Phu nhân nói là vô phúc tiếp nhận!" Hạ Bích chần chờ một chút, nhỏ giọng nói.

Nàng nghe xong thần sắc chưa thay đổi, khoát tay áo "Thôi, dọn dẹp một chút đi. Chuẩn bị nước nóng!"

"Vâng!" Hạ Bích vội vàng phân phó đi xuống, lại để cho tỳ nữ thu thập bát đũa, nàng đi phòng trong trải giường chiếu chuẩn bị đổi đồ mới.

Buổi tối Hạ Uyển Chi một đêm khó ngủ. Nàng nghĩ tới làm sao có thể bình an vô sự rời đi, mà Vinh Quốc phủ có thể không chịu tội khi quân?

Suy nghĩ một đêm đều không có đầu mối gì, nàng thở dài, bình minh mới dần dần ngủ thiếp đi. Ngày thứ hai nàng đi thỉnh an, Hạ phu nhân vẻ mặt nhàn nhạt, nàng xem thấy trong lòng có chút khó chịu, lại cũng không nhiều lời. Hai người trầm mặc một hồi, nàng đứng lên nói "Nương nếu là vô sự, nữ nhi đi về trước!"

"Mười lăm cùng ta đi miếu thành hoàng đi!" Lúc nàng hành lễ, Hạ phu nhân nói.

Nàng ngơ ngác một chút, thầm nghĩ đi miếu thành hoàng làm cái gì?

"Vâng!" Cuối cùng vẫn là đáp một tiếng, nàng tìm không ra cớ từ chối, lại nói đi ra một chút cũng là tốt, dù sao nàng thật lâu đã không đi ra ngoài!

"Không có việc gì xem nữ tắc phụ đức những sách kia nhiều hơn, đối với ngươi mới có lợi!"

" Vâng!" Xem nhiều hơn nữa thì như thế nào, chẳng lẽ có thể không cần tiến cung sao?

Rời đi chủ viện, nàng cảm thấy không khí đều mát mẻ không ít. Hôm nay khí trời tốt, nàng lại buồn ngủ cực kỳ, chuẩn bị trở về đi ngủ bù. Đi đượcvài bước, chạm mặt Hạ Vũ Dung di nương đi tới, đều tự hành lễ. Dung di nương nói "Đại tiểu thư thân thể khá hơn chưa?"

"Đa tạ Dung di nương nhớ tới, đã khá hơn nhiều!" Nói xong lại nhìn một chút Vũ. Hạ Vũ nhàn nhạt cười, nàng không muốn xã giao, nói "Dung di nương cùng Nhị muội đi thỉnh an đi! Ta đi về trước!"

Gật đầu báo cho biết một phen, vẻ mặt tự nhiên rời đi, không có xem nhẹ hai ánh mắt phía sau lưng. Nàng cũng không quan tâm, tự nhiên đi tới, bước chân yêu kiều, váy áo bồng bềnh.

Đợi nàng đi xa, Dung di nương thu hồi ánh mắt, nhìn quanh không người nào, trào phúng nói "Nghe nói đại tiểu thư tối hôm qua cùng phu nhân tranh chấp, tựa hồ huyên náo không vui!"

"A!" Hạ Vũ khiêu mi "Đại tỷ không phải là rất nghe nương sao, làm sao sẽ tranh chấp?"

"Ai biết, lòng người khó dò. Chính là mẹ con cũng có thời điểm không chung một lòng." Dung di nương cười trên nỗi đau của người khác nói vài câu, ý tứ tự mình nói lại thấy có chút nghĩa khác. Nàng nhìn nhìn Hạ Vũ, nói "Nhị tiểu thư yên tâm, di nương đều là hướng về ngươi!"

"Đây là phải!" Hạ Vũ cười cười, thầm nghĩ, lời nói là nói như thế, ai biết có phải hay không, không phải nói lòng người khó dò sao?

"Dù sao không phải là cái chuyện tốt gì, đây cũng là khiến người khác ngoài ý muốn." Không muốn nghĩ nhiều hơn nữa, Dung di nương nói sang chuyện khác.

"Có cái gì mà ngoài ý muốn, bất quá là tranh chấp mà thôi, qua không được bao lâu lại hòa hảo. Dù sao cũng là mẹ con, ngược lại đại tỷ có phúc khí, qua tháng hai sẽ phải tiến cung, bay lên ngọn cây." Hạ Vũ âm thầm hâm mộ, nàng nếu không phải là thứ xuất, có phải hay không là có thể vào cung rồi?

Lão Thiên, thật sự là, không công bằng!

"Di nương biết rõ ngươi cũng muốn tiến cung, nhưng lần này tổng tuyển cử phi tần đều là tiểu thư con vợ cả. Nhị tiểu thư nếu là muốn vào cung cũng không phải là không thể được. Ba năm sau không phải là còn

có một lần tuyển tú sao?" Dung di nương biết rõ, nếu không phải từ trong bụng của nàng bò ra ngoài, mà là từ trong bụng chính thất bò ra ngoài, vậy thì bất đồng.

Đáng tiếc, là từ tring bụng nàng người thiếp thất này bò ra tới, cho dù dung mạo khá hơn, cũng chỉ là tiểu thư thứ xuất mà thôi.

"Đợi ba năm, ta đã mười bảy. Đã là gái lỡ thì!" Hạ Vũ tự giễu.

"Nói bậy, tiểu thư nhà Lễ bộ Thượng thư năm nay không phải là mười bảy, vẫn có thể tiến cung. Ngươi khi đó còn chưa đầy mười bảy đây!" Dung di nương khuyên lơn " Nhị tiểu thư xinh đẹp cùng tài tình, nếu là vào cung, còn không đem các nàng đạp xuống. Nam nhân đều là háo sắc lại có mới nới cũ. Ngươi cho dù muộn ba năm mới tiến cung thì vẫn có thể được cưng chiều!"

"Lời nói là nói như thế, nếu là nương định ra hôn sự, không phải là cái gì cũng bị mất?" Hạ Vũ nhíu mày, vẻ mặt buồn rầu, dung nhan xinh đẹp trong nháy mắt ảm đạm, làm cho người ta phải thương tiếc.

"Yên tâm, có di nương ở đây, sẽ không dễ dàng như vậy!" Dung di nương đã tính trước an ủi.

Hai người nói vài câu, đến chủ viện lúc này mới ngừng miệng, liếc mắt nhìn nhau, hiểu ý cười cười.

5. Chương 5

Hạ Uyển Chi gần đây rất buồn rầu. Nàng trầm tư suy nghĩ mấy ngày cũng không ra cách lưỡng toàn. Mỗi ngày không phải là nhìn cá chép trong chậu ngẩn người, chính là nhìn vật trang trí trên kệ tủ xuất thần.

Một ngày ba bữa ăn không nhiều lắm, Hạ Bích đề nghị đi ra ngoài một chút, nàng cũng liền đi ra ngoài một chút.

Mẹ nàng vẫn như xưa, không chào đón nàng nhiều lắm, đại khái là đêm đó tranh chấp làm cho nương ghi hận, đối với nàng không lạnh không nhạt vài ngày. Nàng cũng không muốn mặt dày mày dạn đi nịnh nọt. Biết rõ nàng vừa nói không muốn tiến cung, nhất định lại là một trận quở trách.

Nàng nghĩ, mẹ nàng thực ích kỷ.

Nàng nghĩ, nàng cũng muốn ích kỷ.

Ngược lại mấy ngày nay Hạ Vũ rất chịu khó đến nơi này của nàng. Nàng đúng là nhớ rõ, sau khi Hạ Vũ tiến cung cũng không thiếu thêu dệt chuyện cho nàng. Nàng ta vừa được cưng chiều, thậm chí đem Hoàng Thượng từ trong cung nàng mời đi, cùng người khác tranh thủ tình cảm còn chưa tính, thậm chí cùng nàng tỷ tỷ này tranh thủ tình cảm không ngừng. Hơn nữa còn cố ý nhằm vào nàng, lúc này mới bị những phi tần khác nhìn không ít chê cười.

Nàng chỉ là bằng khuôn mặt xinh đẹp kia. Hạ Uyển Chi có khi nhìn khuôn mặt kia, thật sự là hận không thể xé rách.

Cũng may, nàng ta cũng không hưởng phúc bao lâu. Vì khó sinh mà đi, người lớn lẫn đứa trẻ đều không bảo trụ, bị người chê cười một cách vô ích. Nếu là nàng ta được sủng ái sinh hạ tiểu hoàng tử ra, nàng cái này làm tỷ tỷ ở hậu cung còn không biết có lối ra hay không. Vị kia liên tục vô tình, như thế nào lại nhớ đến nàng cái người thất sắc này?

Mỗi lần nhớ tới, Hạ Uyển Chi đều cảm thấy trong lòng co rút đau đớn, hốc mắt chua xót.

Hạ lão gia thừa dịp tết, cùng bạn tốt, các đồng liêu tốt tụ tập. Ngoại trừ mùng một, mỗi ngày tụ tập không ngừng. Hai vị ca ca cũng thế, mỗi ngày đi sớm về khuya. Vốn là đại gia đình nam nữ phân biệt nghiêm khắc. Nàng lúc này lại là đợi tuyển phi tần, căn bản không có cơ hội cùng bọn họ gặp mặt, chỉ nghe Hạ Bích hỏi thăm hai vị ca ca rất bận rộn, xã giao rất nhiều.

Nàng nghĩ tới lời của Lâm Huệ, trong lòng lo nghĩ. Nếu là hai vị ca ca không thu tâm, tiếp tục cùng những thứ con nhà giàu kia chơi đùa, Vinh Quốc phủ đừng nói là vỏ trống, có thể chưa thành đống cặn bã đã may rồi. Nhưng về sau vẫn còn phải dựa vào bọn họ.

Hạ Uyển Chi cảm giác mình muốn điên rồi, rõ ràng muốn thoát đi, lại phát hiện nàng phải trơ mắt nhìn từng bước từng bước tới gần kiếp mạng trước, nàng phát hiện căn bản nàng làm không được.

Lại không biết làm như thế nào để ngăn cản.

Trong lúc lo nghĩ bất an, tâm loạn như ma, Nguyên tiêu đã đến. Sáng sớm nàng đi phòng bếp chuẩn bị cho lễ Nguyên tiêu. Tự mình bưng đi chủ viện thỉnh an phu thê Hạ lão gia. Hạ phu nhân thấy nàng nhu thuận giống như trước đây rất là hài lòng.

Nàng không có liên tục nói là không tiến cung, Hạ phu nhân cũng không còn hỏi nhiều. Nhưng thật ra sai người nhìn chằm chằm, không để cho nàng làm ra chuyện gì.Thấy nàng mấy ngày nay liên tục bình an vô sự, giống như ngày trước, cửa lớn không ra, cửa sau không gần, đợi ở trong viện, Hạ phu nhân cũng yên lòng.

Đợi thời gian vừa đến, đem nàng rửa mặt sửa soạn đưa vào hoàng cung, nàng không cam lòng cũng không có biện pháp.

Hạ phu nhân thấy rất kỳ quái, nữ nhi liên tục nhu thuận nghe lời làm sao lại không duyên cớ sinh phản kháng.

Hạ lão gia không biết mẹ con các nàng có tranh chấp, tiếp nhận bánh trôi tán dương vài câu. Hạ phu nhân trước mặt nói vài câu trấn an.

Hầu hạ bọn họ dùng điểm tâm, Hạ Uyển Chi nhìn Hạ lão gia khống có ý ra khỏi cửa, nói "Phụ thân, nữ nhi có việc nói với người, không biết có thể quấy nhiễu phụ thân trong chốc lát?"

Hạ lão gia có chút ngạc nhiên, ngẫm lại hôm nay không ra khỏi cửa tìm đồng liêu, ngược lại có chút thời gian, hắn chuẩn bị đi thư phòng xem sách, mấy ngày trước đây được một quyển sách, hắn vừa vặn muốn nhìn một chút đây! Là từ chỗ thái phó mượn về.

Hạ phu nhân nâng mi nhìn nàng, dùng ánh mắt ra hiệu nàng không được hồ ngôn loạn ngữ.

Hạ Uyển Chi trấn an liếc nhanh nhìn mẹ nàng, nàng có chừng mực.

Hạ lão gia chần chờ một chút gật gật đầu, ném một câu nói đi ra, hắn nói "Lát nữa đến thư phòng!"

Hạ lão gia vừa đi, Hạ phu nhân vẫy lui mọi người, nhìn chằm chằm nàng thần sắc khẩn trương "Uyển Nhi, cha ngươi không biết chuyện đêm đó. Không cần chọc cha của ngươi tức giận, tốt nhất cái gì cũng không nên nói, ngoan ngoãn thời hạn đến liền tiến cung!"

"Nương suy nghĩ nhiều! Nữ nhi cũng không phải là nói chuyện tiến cung, là những chuyện khác, nương có thể giải sầu." Hạ phu nhân thở phào nhẹ nhõm, đang muốn nói gì, nàng nói "Nương nếu là không có gì phân phó, nữ nhi cáo lui!"

"Đừng nói quá lâu, chúng ta còn muốn đi miếu thành hoàng cúng bái" Trước khi nàng đi, Hạ phu nhân nhắc nhở.

" Vâng!" Nàng gật gật đầu, lui ra ngoài, Hạ Bích cơ trí theo kịp, nàng đi thư phòng.

Trước cửa thư phòng có gã sai vặt canh cửa, trông thấy nàng vội vã hành lễ. Bàng mắt nhìn thẳng tiến lên, Hạ Bích gõ cửa "Lão gia, đại tiểu thư đến đây!"

Không bao lâu bên trong truyền ra tiếng nói trầm thấp của Hạ lão gia "Vào đi!"

Hạ Bích đẩy cửa, nàng đi vào, cửa lại bị đóng lại. Trên bếp lò nấu nước, nàng đi vào vừa vặn nước sôi trào, lại trông thấy một bên chuẩn bị cốc trà các loại gì đó. Sau khi hành lễ nàng bắt đầu rửa tay rửa cốc trà, lại dùng muỗng đồng múc lá trà bỏ vào chén trà, nước sôi tưới vào, đắp lên chén, động tác thành thạo, lưu loát liền mạch.

Hạ lão gia nhìn thân ảnh bận rộn, thấy nàng làm việc kỹ lưỡng ngắn gọn, nhất cử nhất động ưu nhã không nói ra được, trong lòng hài lòng. Bưng trà ngon nàng pha lên, mở nắp chén ra hưởng thụ ngửi một cái, hớp một ngụm nho nhỏ, nói "Năm nay trà tựa hồ so với trước đây tốt hơn, tay nghề càng ngày càng thuần thục!"

"Phụ thân quá khen!" Nàng khiêm tốn cười một tiếng, vì pha trà khiến cho người nọ vui, nàng đúng là nghiên cứu không ít sách tịch. Chỉ tiếc trà pha có khá hơn, cũng không thể đem tâm người ta ngâm mình

ở trong chén trà.Nàng bất quá là quân cờ, hữu dụng liền ân sủng mấy ngày, vô dụng liền một cước đá văng ra.

Ngẫm lại đã cảm thấy bi ai!

Hạ lão gia uống mấy ngụm trà, nhìn nàng, hỏi "Uyển Nhi tìm phụ thân có chuyện gì?"

Hạ Uyển Chi sớm đã nghĩ kỹ lí do thoái thác, nếu không cũng sẽ không mạo muội nói là tìm hắn có chuyện nói.

Nàng nói "Phụ thân, nữ nhi nói chỉ sợ sẽ làm cho phụ thân tức giận! Nếu là phụ thân đáp ứng không tức giận, nữ nhi mới nói."

"Làm sao ngươi biết phụ thân sẽ tức giận?" Hạ lão gia nhướng mày, nhìn nàng chằm chằm đến da đầu tê dại. Nàng cũng chỉ biết trấn định đứng đó. Hồi lâu, Hạ lão gia nói "Nếu như là chuyện không để cho ngươi tiến cung, không nên chọc ta tức giận. Hiện tại trở về đi, chớ chọc người phát hỏa."

Nàng này còn chưa nói đây, hơn nữa nàng nói cũng không phải chuyện là có vào cung hay không. Mà bây giờ nhìn lại, nàng căn bản không cần nói, cha mẹ đều hạ quyết tâm đẩy nàng vào trong hố lửa. Nàng còn giãy giụa cái gì?

"Không phải!" Nàng nói "Nữ nhi nói không phải là chuyện tiến cung, nữ nhi chỉ là muốn nói. Chuyện quý phủ nương có nói chút ít, những năm này phụ thân liên tục duy trì lấy vinh quang của Vinh Quốc phủ. Hai vị ca ca cũng đã trưởng thành, phụ thân có lẽ cần phải bồi dưỡng hai vị ca ca thật tốt. "

Hạ lão gia nghe được nhíu mày, nàng rõ ràng còn dám chen miệng vào những chuyện này. Đây cũng là làm cho hắn mất thể diện. Quản giáo hài tử ra sao, kể cả nàng, căn bản không cần phải nàng cái này làm nữ nhi mà nói.

"Uyển Nhi đây là chỉ trích phụ thân không biết thái độ làm người sao?" Âm thanh ẩn hàm tức giận, bịch một tiếng, chén trà bị dập nặng nề lên trên bàn, không có vỡ đã là vạn hạnh.

Nàng kinh hãi một chút cúi đầu "Nữ nhi không phải là ý tứ kia, nữ nhi chỉ là muốn, có hai vị ca ca giúp đỡ phụ thân, khẳng định so với hiện tại hai vị ca ca cùng những thứ con nhà giàu kia lẫn vào cùng một chỗ, làm kẻ vô tích sự, tầm thường vô năng sẽ tốt hơn."

"Hừ! Kẻ vô tích sự, tầm thường vô năng, hai vị huynh trưởng tại trong lòng ngươi liền là người vô dụng như thế sao?" Lần này Hạ lão gia tức giận đến vỗ bàn một cái, giơ tay muốn đánh nàng.

Hạ Uyển Chi thấy hắn như thế nhắm mắt lại, lúc này nàng mới thật sự biết rõ, nàng nói chuyện không hề có phân lượng. Kiếp trước ở hậu cung nàng nói chuyện coi như là cha nàng cũng là cung kính nghe, bởi vì nàng mang theo một cái hào quang "nữ nhân của Hoàng Thượng".

Hiện tại, nàng bất quá là cánh còn chưa có cứng cáp, cần phụ thuộc vào người ta, căn bản không có chỗ nói chuyện.

Nàng đã làm tốt tâm lí chuẩn bị ăn tát, ai biết Hạ lão gia cũng không đánh nàng, hít vào một hơi, đè xuống tức giận nói "Đi ra ngoài!"

Nàng mấp máy miệng, biết rõ nhiều lời vô ích, hành lễ ly khai. Hạ lão gia nói "Mẹ ngươi liên tục nói ngươi nhu thuận hiểu chuyện, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Hôm nay xem ra ngươi bất quá là có tiếng không có miếng, nếu thật là có bản lãnh, sau khi tiến cung hầu hạ Hoàng Thượng thật tốt, để cho Vinh Quốc phủ quang tông diệu tổ, hai vị huynh trưởng vô dụng kia của ngươi cũng có thể dính hào quang từ ngươi."Lời nói ẩn hàm trào phúng khiến nàng dừng lại. Hai tay giấu ở trong tay áo nắm chặt, lòng bàn tay đau nhói. Nàng cũng không nói cái gì, kéo cửa ra đi ra ngoài, sống lưng thẳng tắp, phảng phất như là không nghe thấy, vẻ mặt tự nhiên rời đi.

Chỉ là hô hấp mơ hồ làm cho người ta đau đớn.

Nàng vừa đi ra ngoài, Hạ Bích dè dặt đi theo, cũng không lắm miệng.

Nàng cũng không muốn nhiều lời, vẻ mặt tự nhiên trở về viện, được sự giúp đỡ của Hạ Bích rửa mặt thay y phục. Không bao lâu Hạ phu nhân cho người đến truyền lời, nói là xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Hạ Bích vội vàng cầm cái khăn che mặt mang theo, theo nàng đi chủ viện chờ Hạ phu nhân.

Mẹ nàng trông thấy nàng vẻ mặt không vui, liếc nhanh nàng cái gì cũng chưa nói, đoan trang ưu nhã đi ở phía trước. Nhìn vẻ mặt bà cũng biết chuyện huyên náo không vui tại thư phòng bà đã biết.

Mà Hạ Uyển Chi, đã không quan tâm nữa.

Lúc ra cửa, nàng đã mang cái khăn che mặt, dù sao nàng biết hoàng hoa khuê nữ chưa xuất giá cũng không thể tùy tiện xuất đầu lộ diện.

Chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, nàng đang muốn đi lên chiếc đằng sau, Hạ phu nhân lên tiếng "Uyển Nhi!"

Không cần phải nói rõ, Hạ Uyển Chi biết rõ ý tứ, ngầm thở dài. Hạ Uyển Chi nâng đỡ Hạ phu nhân lên cỗ xe hoa lệ phía trước.

Nàng cũng biết dọc theo con đường này bên tai cũng sẽ không thanh tịnh.

Quả nhiên, vừa lên xe ngựa xong. Bánh xe mới lăn hai vòng, Hạ phu nhân nói "Uyển Nhi càng ngày càng không có giáo dưỡng, đều là bên cạnh tiểu đề tử không có chiếu cố tốt ngươi."

Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hạ Bích. Hạ Bích bị hù dọa co cổ, quỳ ở trên xe ngựa, run lẩy bẩy "Phu nhân thứ tội, nữ tỳ không dám!"

Hạ Uyển Chi nhìn nhanh qua Hạ Bích, không nói.

Hạ phu nhân liếc Hạ Bích nói "Nếu là nhũ nương của ngươi vẫn còn sống thì tốt rồi, cũng sẽ không khiến ngươi bị nô tỳ trong phòng không hiểu chuyện xúi giục hư, không hiểu lễ nghi, không biết lễ giáo."

Nhũ nương của Hạ Uyển Chi vào lúc nàng mười tuổi bị bệnh qua đời. Năm nàng mười một tuổi, một vị tỳ nữ cùng Hạ Bích vào phủ một lúc bị thủy đậu mất.

Hôm nay bên người nàng thân cận cũng chỉ còn Hạ Bích. Hạ phu nhân nhiều lần để nàng chọn lựa vài người có thể làm tỳ nữ ở bên người. Nàng liên tục không có đáp ứng. Nàng kiên trì, mẹ nàng cũng không nói cái gì. Chỉ tại trong viện nàng an bài vài cái tỳ nữ, nàng liên tục không có dùng đến, chỉ làm cho Hạ Bích đi theo.

Về sau vào cung, bên người nàng theo lý có bốn vị tỳ nữ đi theo, hiện tại mới có một vị tỳ nữ, không quá mấy ngày mẹ nàng liền sẽ an bài ba tỳ nữ nghe lời mà nàng xem thấy hài lòng cho nàng.

Sau khi vào cung, ba vị tỳ nữ đông một cái, tây một cái, bắc một cái, cuối cùng chỉ còn lại Hạ Bích ở bên người, coi chừng nàng tại lãnh cung đã qua hơn nửa năm.

Mà nàng vừa chết, phỏng đoán Hạ Bích tình cảnh gian nan. Người đi theo nàng, lại là thị nữ tri kỉ. Với lòng dạ của Lâm Huệ, khẳng định không tha cho nàng ấy."Đều là nữ nhi sai, nữ nhi về sau nhất định sửa lại!" Nàng nếu tiếp tục cùng trưởng bối đối nghịch, thua thiệt chỉ là chính mình. Hôm nay châm chọc khiêu khích, trách cứ. Nàng đã nghe không ít.

Đối với việc nàng nhận sai, Hạ phu nhân cũng không cảm kích.

Hừ lạnh một tiếng "Hôm nay trở về, Hạ Bích phải đi phòng giặt quần áo đi. Lạc ma ma sẽ chiếu cố ngươi. Đừng quên thân phận của mình, ngươi là tiểu thư Vinh Quốc phủ, đừng không biết lễ nghi làm mất mặt Vinh Quốc phủ."

Tiếng nói vừa dứt, Hạ Bích vội xin tha "Phu nhân, phu nhân, nô tỳ về sau nhất định tận tâm tận lực chiếu cố Đại tiểu thư. Phu nhân đừng làm cho nô tỳ đi phòng giặt quần áo."

Hạ phu nhân tất nhiên sẽ không nghe nàng ấy.

Mà Hạ Uyển Chi như thế nào lại để cho nương đem người cuối cùng mà nàng có thể tín nhiệm bắt đi. Nàng nói "Nương nếu là muốn nữ nhi bình an vào cung, hãy để cho Hạ Bích lưu lại đi!"

Ẩn hàm uy hiếp làm cho Hạ phu nhân nâng mi.

Nàng làm bộ không nhìn thấy, nói "Lạc ma ma liên tục hầu hạ nương, nữ nhi không thể ích kỷ đem Lạc ma ma giữ ở bên người. Thiếu Lạc ma ma ở bên người, nương khẳng định không quen." Nàng nói "Nữ nhi về sau nhất định tu thân dưỡng tính, sẽ không lại tức giận cha mẹ!"

Hạ phu nhân hừ hừ, nghiêng đầu không nhìn nàng.

Lạc ma ma thấy trong xe ngựa không khí đè nén, biết rõ mẹ con các nàng tiếp tục như vậy nhất định sẽ nháo loạn. Suy nghĩ một chút, lên tiếng khuyên lơn "Phu nhân đại nhân đại lượng, đại tiểu thư đã nhận sai. Hơn nữa, đại tiểu thư rất hiếu tâm, biết rõ nô tỳ liên tục hầu hạ phu nhân, vì nghĩ cho phu nhân mà không nỡ để cho nô tỳ rời khỏi phu nhân."

Hai người vẻ mặt nhàn nhạt, nghe lời của nàng tâm tư bách chuyển.

Hạ Uyển Chi nghĩ, nếu không phải là vì an ổn, nàng thật muốn vạch mặt.

Hạ phu nhân nghĩ, dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt của nàng. Hơn nữa ngoại trừ chuyện tiến cung, nàng liên tục nhu thuận nghe lời, tri thư đạt lễ. Sở dĩ chống đối, phản đối cũng là bị cơn ác mộng kia làm cho sợ hãi. Hôm nay đi miếu thành hoàng cúng bái thì tốt rồi.

Lạc ma ma lại ngon ngọt nói, mọi việc đều thuận lợi khuyên bảo vài câu. Hạ phu nhân lúc này mới lòng từ bi lên tiếng "Đứng lên đi! Về sau chiếu cố Đại tiểu thư cho tốt, đừng chậm trễ!"

"Vâng!" Hạ Bích như được đại xá dập đầu, lúc đứng dậy nhìn nhìn Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi ân cần nhìn nàng một cái, trong lòng nàng cảm kích, biết rõ đại tiểu thư vì nàng mới cúi đầu, nàng về sau nhất định phải báo đáp đại tiểu thư.

Xe ngựa tiếp tục lăn bánh, không bao lâu nghe thấy tiếng động lớn huyên náo. Lạc ma ma vén rèm xe lên nhìn nhìn, nói "Phu nhân, đại tiểu thư, đã đến miếu thành hoàng!"

Các nàng đều không nói gì, hai người ngồi yên, chờ xe ngựa dừng hẳn mới xuống xe ngựa.

So với trong viện yên lặng an tĩnh, miếu thành hoàng lúc này thật đúng là phi thường náo nhiệt.Nguyên tiêu ngày hôm đó không chỉ là miếu thành hoàng, mà chùa Bạch mã, miếu Quan Âm, miếu thờ các nơi ở Bắc Tề đều phá lệ náo nhiệt. Miếu thành hoàng đại khái cùng tiếp linh khí, càng linh nghiệm. Mỗi khi đến ngày lễ trọng yếu, mọi người đặc biệt đến nhiều, hương khói tràn đầy. Là một nơi náo nhiệt khác trừ chùa Bạch Mã. Đương nhiên miếu Quan Âm càng được các cô nương hoan nghênh.

Xe ngựa dừng ở trước miếu thành hoàng, các nàng sửa sang lại y phục xuống xe ngựa. Hạ Uyển Chi đi ở phía sau. Lạc ma ma quay đầu lại ra hiệu nàng kéo tay cánh tay của phu nhân bày tỏ thân cận.

Nàng cũng không nói cái gì, tiến lên kéo cánh tay trái của Hạ phu nhân. Hạ phu nhân quay đầu lại nhìn nàng một cái, trong lòng mềm nhũn, vỗ vỗ tay của nàng, nói "Đừng sợ, hôm nay chúng ta bái tế Lão Quân, để ngài phù hộ ngươi bình an vô sự, cơn ác mộng lui tán."

Nàng hiểu mẹ nàng nói cơn ác mộng là cái cơn ác mộng gì. Nếu cúng bái có thể lui tán, vậy cũng thật là quá dễ dàng.

Nhưng đây không phải là cơn ác mộng.

Nàng không tin, cho nên lúc quỳ lạy không có nhiều thành tâm. Miếu thành hoàng không ít người, Hạ phu nhân còn muốn xin xăm, lại gặp phải mấy vị quý phu nhân khác, đứng chung một chỗ hàn huyên hỏi thăm.

Nàng đứng như kẻ ngốc, đứng một hồi lâu cảm thấy không thú vị, cùng Lạc ma ma nói đôi câu. Không đợi nàng ta nhiều lời mang theo Hạ Bích rời đi. Lạc ma ma không tiện cắt đứt Hạ phu nhân các nàng hàn huyên, chỉ đành phải sai hai gã sai vặt đi theo.

Ai ngờ nhiều người, các nàng đi traia phải một hồi thân ảnh liền biến mất ở trước mắt.

Hạ Uyển Chi ra khỏi miếu thành hoàng, nhìn hai bên trên đường phố không ít quầy hàng. Nàng đã thật lâu không có đi ra, liền muốn nhìn một chút bên ngoài có chút ít vật gì tốt.

Hạ Bích có chút khẩn trương, dè dặt nói "Đại tiểu thư, chúng ta trở về đi. Nếu là phu nhân biết, nhất định sẽ tức giận."

"Câm miệng!" Nàng nhìn quanh, cảm thấy những thứ thủ công được bày bán kia rất là thú vị. Khi còn bé nàng cũng hay chơi đùa, còn có chuồn chuồn trúc.

Hạ Bích bị nàng không vui nạt một câu, sợ hãi đi theo, cũng không muốn quấy rầy tiểu thư nhà mình. Nhìn ra được, nàng tựa hồ đối với mấy thứ kia cảm thấy hứng thú, không là xuất thần, ngẩn người. Nàng ấy cảm thấy Đại tiểu thư như vậy rất tốt.

Hạ Uyển Chi từ từ đi tới, mở rộng tầm mắt nhìn xem mấy thứ chung quanh. Ánh mắt dừng lại tại một chỗ treo vòng đeo tay, so với các vòng ngọc thạch, mấy thứ treo trên quán nhỏ căn bản không mắc. Ngược lại một chuỗi vòng tay kỳ quái hấp dẫn ánh mắt của nàng, nhịn không được nhìn chăm chú, muốn biết là cái gì.

Bà chủ sạp thấy có người vào xem, vội vàng lộ ra nụ cười. Nhìn mặt mà nói chuyện, thấy nàng nhìn chằm chằm chuỗi vòng tay kia, cười tủm tỉm cầm lên nói "Vị tiểu thư này ánh mắt thật tốt, đây chính là đồ hiếm có. Thành Kim Lăng không có mấy quầy hàng có, đây chính là lấy từ Đại Hải. Nguyên một đám trắng noãn này là vỏ sò. Người thân phận tôn quý như tiểu thư, đeo cái lắc tay vỏ sò này là không thể tốt hơn!""Vỏ sò?" Nàng không biết là vật gì, bất quá nhìn xác thực hiếm có. Đại Hải nàng ngược lại từng nghe nói qua, nghe nói lớn hơn Nam Hồ rất nhiều rất nhiều.

Là một cái hồ rất lớn.

"Đúng vậy là vỏ sò!" Bà chủ nhìn nàng cảm thấy hứng thú, vội vàng từ dưới quầy hàng lại lấy ra một cái màu trắng, còn có màu đỏ, màu xanh biếc trộn lẫn mấy màu sắc gì đó. Nhìn kỹ một chút, là so với vòng tay là vỏ sò càng lớn, hình dáng có chút kỳ quái, nhưng cũng đẹp mắt.

Thấy nàng hai mắt sáng lên, bà chủ cười đối với vỏ sò nói một câu "Bình an đại cát!" Sau đó ở bên tai nghe một chút, nói "Nguyên quán dân phụ có một truyền thuyết, nói là nói chuyện với vỏ sò, sau đó nghe một chút, nếu là có âm thanh tức nói lên cả đời vận may. Đây chính là vỏ sò may mắn, đại tiểu thư có muốn mua về thử xem hay không?"

Không cần phải nói cái truyền thuyết kia thì nàng cũng sẽ mua. Có điều nếu như thực là vỏ sò may mắn thì cũng sẽ không có nhiều người không may mắn như vậy. Nàng cười cười, tiếp nhận lấy sờ sờ, xúc cảm rất là kỳ quái, bất quá rất thú vị.

Hạ Bích biết rõ nàng thích, hỏi "Vòng tay cùng cái vỏ sò này bao nhiêu bạc, tiểu thư nhà chúng ta thích, mua!"

"Đa tạ tiểu thư!" Bà chủ cười không khép miệng, nói "Năm mươi lượng bạc!"

Tay đang đút vào túi bạc dừng lại, Hạ Bích trừng mắt "Năm mươi lượng bạc?"

Kỳ thật trên người Hạ Uyển Chi, một cái đồ đeo tay tùy tiện đều không rẻ. Năm mươi lượng bạc này nàng xuất ra được, ngược lại Hạ Bích cảm thấy bà chủ này thật là công phu sư tử ngoạm, muốn lý luận vài câu. Lại cảm thấy đả thương thể diện của tiểu thư, năm mươi lượng bạc gì đó đều tính toán chi li đối với thanh danh nàng sẽ không tốt.

Hạ Bích cắn răng, móc ra ngân phiếu năm mươi lượng bạc cho bà chủ. Bà chủ lấy khăn lụa đóng gói đồ tốt, mặt mày hớn hở tiễn khách.

Hạ Uyển Chi vuốt vỏ sò, thật cũng không so đo quá nhiều.

Đi vài bước đột nhiên có người từ phía sau lưng đụng phải nàng một chút, cạnh vỏ sò trượt qua đâm tay của nàng tróc ra. Nàng thiếu chút nữa bị đánh ngã, cũng may Hạ Bích đỡ.

Vừa đứng ổn, Hạ Bích liền che chở nàng "Đi đường kiểu gì vậy, đụng vào người ta. Nếu là đả thương tiểu thư nhà ta nhất định không để các ngươi sống yên."

Hạ Uyển Chi chỉ nhìn vỏ sò trên mặt đất. Một bàn chân bước tới, nàng a một tiếng. Bàn chân kia cũng không hạ xuống, đạp đến một chỗ khác. Một cái tay nhặt lên vỏ sò trên mặt đất, không phải là chủ nhân của bàn chân kia.

"Thật sự là thẹn thùng, đụng trúng vị tiểu thư này. Cái này là đồ đạc của các ngươi!" Người nói chuyện thanh âm có chút quen thuộc, tiếng nói có cảm giác chói tai.

Nàng cũng không tiếp nhận, mà là nhìn theo cái tay cầm lấy vỏ sò, lộ ra khuôn mặt trắng mịn, mặt mày âm nhu, ánh mắt trong trẻo.

Gương mặt này... Như thế nào giống vị công công bên cạnh người kia như vậy?

Trong lòng kinh nghi, tầm mắt không khống chế được rơi về sau lưng hắn, thân ảnh cao to, khuôn mặt anh tuấn trong sáng, một đôi mắt thâm thúy ngăm đen, khí chất thanh quý, quanh thân tản ra một cổ uy nghiêm, làm cho người ta khó có thể bỏ qua. Lúc này đang nhìn về hướng mình, ánh mắt thâm trầm làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Khuôn mặt quen thuộc, ánh mắt quen thuộc... Nàng bị hù dọa lui về phía sau một bước, lẩm bẩm tự nói "Làm sao sẽ... Làm sao sẽ... Làm sao sẽ..."

Hạ Bích thấy nàng vẻ mặt không đúng, kêu "Tiểu thư?"

Nàng nhìn chằm chằm gương mặt đó một chốc, sau một khắc như là bị kinh hãi một nửa. A một tiếng, nghiêng đầu bất chấp hình tượng, bất chấp lễ nghi, đẩy đám người chạy đi, vỏ sò cũng không cần.

Hạ Bích vội vàng đuổi theo.

Người cầm lấy vỏ sò nhất thời sững sờ, nhìn nhìn thân ảnh hốt hoảng rời đi, lại nhìn một chút vỏ sò trên tay, nói thầm "Thứ này làm sao bây giờ?"

"Quang Thuận, bộ dạng ta rất dọa người sao?" Sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói nhàn nhạt, mang theo nghi hoặc.

Quang Thuận quay đầu lại, gặp chủ tử nhà hắn vuốt mặt vẻ mặt nghi hoặc, tâm tư chuyển động vài lần, nói "Chủ tử nói đùa, vị tiểu thư kia chỉ sợ là bị khuôn mặt anh minh thần võ, anh vĩ bất phàm thuyết phục, thẹn thùng trốn đi nhìn lén!"

"Phải không?" Giọng nói nhàn nhạt, rõ ràng không tin tưởng lắm.

"Dạ dạ dạ, nếu không cũng sẽ không có nhiều các tiểu thư như vậy len lén nhìn chằm chằm chủ tử đây?" Quang Thuận âm thầm thở ra.

Nam tử quét một chút, quả thật có không ít cô gái theo dõi hắn, bị hắn phát hiện thế nhưng xấu hổ đỏ mặt, thật thú vị!

Có điều vị nữ tử kia cũng không phải là vẻ thẹn thùng này!

6. Chương 6

Hạ Uyển Chi bị dọa, người nàng liên tục trốn tránh bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt, nàng tại sao có thể không sợ hãi.

So sánh với người trong trí nhớ, hắn bất quá là trẻ hơn rất nhiều. Cũng phải, năm nay đương kim hoàng thượng mới hai mươi, tất nhiên trẻ tuổi. Mà người nàng ở hậu cung si ngốc lưu luyến căn bản không biết nàng.

Đi xa, bối rối... người đột nhiên tỉnh táo lại. Bọn họ bây giờ bất quá là người xa lạ, thật buồn cười, không nghĩ tới đương kim hoàng thượng, lãnh tình như vậy sẽ xuất hiện tại dân gian.

Trên đường đụng phải vài người, người đến người đi, nàng hoảng hốt chạy bừa, bỗng chốc bị đụng phải, lòng bàn tay bị đau, cọ vào tảng đá da xước một mảng.

Hạ Bích đuổi theo, vội vàng đỡ nàng dậy "Đại tiểu thư? Không có sao chứ!"

Hạ Bích kiểm tra từ trên xuống dưới. Nàng ngã xuống ngược lại dẫn tới sự chú ý của người chung quanh, cũng may mang mạng che mặt, không đến mức quá mất mặt.

Phát hiện tay nàng chảy máu, Hạ Bích vội vàng móc ra khăn tay bọc lại. Tay của nàng rất dơ, dính bụi và đá vụn. Cách đó không xa có dòng sông, các nàng ngồi chồm hổm ở trên tảng đá xanh, Hạ Bích nghiêm túc rửa sạch chỗ bị thương cho nàng. Có chút đau, nàng hít một hơi, khẽ nhíu mày.

Các nàng vừa lúc ở nơi người ta giặt quần áo, lúc này người giặt quần áo không nhiều lắm. Cách đó không xa chính là cầu đá, dưới cầu có một con thuyền ô bồng. Các nàng đến gần cầu, mơ hồ có thể nghe thấy đối thoại trên thuyền.

".... Đã có người theo sát, chỉ cần hắn đi đến nơi thưa thớt người liền động thủ."

"Chủ tử nói, để cho hắn đi ra cũng đừng mong trở về."

"Chuẩn bị tốt! Hành động!"

Hạ Uyển Chi nhìn nhìn thuyền ô bồng, khẽ nhíu mày, trước khi người ở bên trong ra ngoài, nàng đã cúi đầu xuống. Mặc dù không biết bọn họ có ý gì, thứ nàng nghe tóm lại không phải là chuyện tốt.

Sáu bảy người từ thuyền ô bồng đi xuống, trông thấy một đám phụ nhân giặt quần áo cũng không để ý, ngược lại nhìn lướt qua phía mấy người Hạ Uyển Chi, các nàng vẻ mặt chưa thay đổi, rửa sạch miệng vết thương trên tay, lau sạch sẽ, băng bó kỹ.

Sau khi bọn họ rời khỏi, nàng quay đầu lại nhìn nhìn bọn họ. Sáu bảy người vẻ mặt quái dị, mơ hồ có một cổ sát khí làm cho người ta sợ hãi.

Nàng cũng không nghĩ nhiều, nhìn nhìn Hạ Bích băng bó kỹ miệng vết thương, nói "Không sao. Chúng ta trở về đi!"

Hạ Bích gật đầu, đỡ nàng đứng lên. Hai người ngồi chồm hổm đã lâu, đi đứng tê dại, lảo đảo một chút, thiếu chút nữa ngã vào trong sông, cũng may hai người giúp đỡ lẫn nhau đứng vững vàng.

Các nàng dọc theo đường trở về, đi chưa được vài bước đã nhìn thấy người không muốn nhìn thấy. Tề Diệp mang theo Quang Thuận công công, cùng với hai thị vệ không đếm xỉa tới quán nhỏ chung quanh, trong tay Quang Thuận công công còn cầm lấy cái vỏ sò kia của nàng. Nàng thấy bọn họ, cơ hồ là theo bản năng liền chuyển người, không để cho bọn họ gặp mặt mình. Hạ Bích có chút kỳ quái, thấy nàng cố làm ra vẻ chăm chú nhìn cây lược gỗ trên quầy hàng rong, thật cũng không nghĩ nhiều.

Phát giác bọn họ đã đi, Hạ Uyển Chi ám ám thở phào nhẹ nhõm. Quay lại thấy bọn họ đi về phía trước, nhìn một chút nàng đã cảm thấy kỳ quái. Mấy vị nam tử trên thuyền ô bồng kia đi xuống, tựa hồ đang đi theo đám bọn họ, mà bọn họ không hề có cảm giác gì.

Hạ Uyển Chi đi vài bước, nhớ tới đối thoại của bọn người trên thuyền ô bồng, luôn cảm thấy có chút làm cho người bất an. Cước bộ dừng lại, nàng đột nhiên nghiêng đầu đi quay lại. Hạ Bích đi ở phía trước, vừa đi vừa nói "Phu nhân các nàng khẳng định đã cuống cuồng. Đại tiểu thư, chúng ta vẫn là về nên sớm một chút mới tốt. Nếu không phu nhân sẽ tức giận. Đại tiểu thư, đại tiểu thư?"

Hạ Bích quay đầu lại, sau lưng nào có đại tiểu thư nhà nàng? Tất cả đều là khuôn mặt xa lạ. Nàng nhìn quanh cũng không trông thấy thân ảnh quen thuộc, lập tức kinh hãi, lệ bắt đầu rơi, thiếu chút nữa khóc lên, xô đẩy đám người cuống cuồng tìm kiếm "Đại tiểu thư, đại tiểu thư, đại tiểu thư người ở nơi nào? Tại nơi nào?"

Hạ Uyển Chi đang bị tìm kiếm nhìn thân ảnh mấy người kia biến mất ở trong ngõ hẻm nhỏ, chần chờ một chút, nhìn bó củi ở bên cạnh, nàng cầm một cây củi lớn bằng cánh tay xem như vũ khí phòng thân rồi đi theo.

Một đám người đi tuốt ở đàng trước, thị vệ bên trái nói "Chủ tử, bọn họ đến đây, chủ tử đi trước!"

"Không cần." Tề Diệp cười nhạt một chút, quay đầu lại nhìn sáu bảy người bịt mặt vây quanh, cùng với đại đao trong tay bọn họ.

Quang Thuận công công vội vàng đứng che ở trước mặt Tề Diệp. Người bịt mặt xem bọn họ bất động, kẻ cầm đầu cười lạnh một tiếng, đang muốn nói chuyện, Tề Diệp nói "Ai phái các ngươi tới?"

"Những lời này cẩu hoàng đế hay là đi hỏi Diêm vương gia đi!" Kẻ cầm đầu cười lạnh một tiếng, đại đao hiện ra ánh sáng lạnh trực diện bổ tới, hai vị thị vệ ra tay cùng bọn họ giao đấu.

Bọn họ sáu bảy người, hai vị thị vệ võ công khá hơn, nhưng hai đấm khó đấu địch bốn chân, có hai người lướt qua bọn họ cùng Quang Thuận công công đánh nhau.

Quang Thuận công công chỉ là chút võ công mèo ba chân, căn bản không đủ, một hồi đã bị chém hai đao, ngất xỉu trên mặt đất.

Hạ Uyển Chi theo kịp trông thấy vài người giao đấu, lập tức bị hù dọa ngồi chồm hổm trên mặt đất, rụt lại cổ. Nàng không nghĩ tới Quang Thuận công công còn có công phu, chỉ là một cước đã bị đánh ngã.

Thì ra là bọn họ thật sự là hành thích. Nàng hiện tại ngồi chồm hổm trên mặt đất thật sự là tiến thoái lưỡng nan. Nhìn xem đại đao lạnh lẽo, nàng đã sợ đến không dám động.

Người bịt mặt công phu không thấp, giao đấu trong chốc lát, hai thị vệ bị thương không nhẹ. Tề Diệp cầm lấy cây quạt cùng bọn họ đánh nhau, trên cánh tay cũng bị cắt một đao.Nàng thấy lại là cuống cuồng, lại là lo lắng. Nếu là hắn ở ngoài cung bị hại, như vậy tuyển phi năm nay có phải có thể bỏ lỡ hay không?

Đang nghĩ ngợi, hai hắc y nhân ngã xuống đất, một thị vệ dựa vào vách tường cùng một người bịt mặt đánh nhau. Không bao lâu Tề Diệp giải quyết một cái người bịt mặt.

Bọn họ đánh nhau càng ngày càng đến gần nàng, Hạ Uyển Chi biết rõ nàng sớm muộn sẽ bị phát hiện. Người bịt mặt mặc dù không kém, nhưng nhìn xem bọn họ từng bước từng bước ngã xuống, nàng vô cùng khẩn trương.

Tề Diệp bị người bịt mặt buộc nhích lại gần mình. Nhìn xem bóng lưng hai ba bước xa, nàng cầm lấy củi thật chặt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cuối cùng nàng nắm cây củi, không biết lấy ở đâu ra khí lực, giơ củi liền xông lên, hướng cái ót của Tề Diệp dùng sức đánh xuống.

Chỉ nghe thấy "bộp" một tiếng, có người lên tiếng ngã xuống đất, mà nàng cũng cảm thấy cánh tay bị cắt đau. Tay giơ củi dừng lại, củi rơi trên mặt đất, nàng theo bản năng nhìn người trên mặt đất.

Áo đen che mặt, rất rõ ràng không phải là Tề Diệp, mà vừa vặn là kẻ muốn đánh lén hắn, lại không nghĩ bị Hạ Uyển Chi đột nhiên xuất hiện đánh ngất xỉu. Mà nàng cũng đã trúng một đao của kẻ bịt mặt khác, người bịt mặt kia bị Tề Diệp giải quyết.

Quay đầu lại trông thấy nàng, Tề Diệp rõ ràng rất kinh ngạc, xem một chút trên người lại xem một chút nàng che lấy cánh tay thấy máu đỏ tươi từ vết thương chảy xuôi xuống, khẽ nhíu mày.

Hạ Uyển Chi cùng hắn đối mặt liền run một chút. Hắn rõ ràng vô sự.

Nàng muốn nhân cơ hội giết hắn. Ai biết thế nhưng chó ngáp phải ruồi còn cứu hắn một mạng. Nàng hối hận không thôi, cũng không dám ở lâu trước mặt hắn, che lấy miệng vết thương, nàng xoay người liền muốn chạy trốn.

Còn không có chạy được một bước, cánh tay lại bị bắt được "Chậm đã!"

Toàn thân cứng một chút, nàng không dám quay đầu lại, chỉ nghe thấy tiếng vải bị xé rách. Sau một khắc tay áo bị kéo lên, có đồ vật gì đó rắc ở trên vết thương, đau đến làm cho nàng a một tiếng. Quay đầu lại thấy hắn đang đổ thuốc lên trên vết thương, máu chảy từ miệng vết thương bị chặn lại, máu tươi chậm rãi tràn ra tới, dần dần đọng lại.

Mà hắn dùng khăn tay băng bó miệng vết thương, lại dùng vãi xé trên y phục quấn vài vòng, thắt cho một cái nơ con bướm.

Nhìn xem hắn tỉ mỉ băng bó miệng vết thương, nàng nhất thời đã quên động đậy.

Mà, Tề Diệp nhìn cánh tay trắng mịn, trơn mềm bị một vết thương to như ngón trỏ, khẽ nhíu mày. Đồng thời ánh mắt lại bị một điểm đỏ thẫm trên cánh tay hấp dẫn. Đầu ngón tay vô ý thức lướt qua, hắn biết rõ đó là thủ cung sa, đại biểu cho tấm thân xử nữ.

Người bịt mặt rất nhanh được giải quyết, hai vị thị vệ bị thương không nhẹ. Trong đó một vị giải quyết đối thủ xong liền hôn mê bất tỉnh, một vị khác miễn cưỡng có thể đứng thẳng.

Tay của hắn rất lớn, thật ấm áp, cầm lấy cánh tay của nàng có chút làm nóng người. Người đang sững sờ chợt bừng tỉnh, nàng vội vã thu lại cánh tay, cũng không dám nhìn hắn, nghiêng đầu liền chạy.Tề Diệp sửng sốt một chút đuổi theo "Vị tiểu thư này chờ một chút!" Nàng làm bộ không nghe thấy, chạy không được vài bước trên mặt lỏng lẻo, mạng che mặt đột nhiên bay xuống. Nàng muốn nhặt lên, lúc đang khom lưng thấy hắn đuổi theo, nhìn hắn một cái. Nàng ngay cả mạng che mặt cũng không cần, bước nhanh chạy ra khỏi cái hẻm nhỏ, chui vào trong đám người.

Tề Diệp muốn bắt lấy nàng, lại cũng chỉ là kinh ngạc thoáng nhìn. Nhìn nữ tử mặt mày như vẽ, môi hồng da trắng tựa hồ bị kinh sợ, hoảng hốt chạy bừa rời đi thì sửng sốt một chút, trơ mắt nhìn nàng biến mất trong đám người.

Nhặt lên cái khăn che mặt trên mặt đất, nhìn hướng nàng rời đi, hắn mỉm cười một chút, mang theo mạng che mặt quay lại cái hẻm nhỏ. Thị vệ đã kiểm tra người bịt mặt, không có phát hiện chỗ khả nghi, hắn cười lạnh "Điều tra kỹ!"

Thị vệ chắp tay "Vâng!"

Đi vài bước, hắn nói "Điều tra thêm vị nữ tử kia là tiểu thư trong phủ nào."

Thị vệ lần nữa chắp tay.

Hắn vuốt ve cái khăn che mặt trong ngực, chậm rãi đi ra khỏi cái hẻm nhỏ. Thị vệ một trái một phải đỡ hai vị cong công bị thương đi theo.

Hạ Uyển Chi chạy đi ra ngoài đã bị mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn. Trên tay áo nàng tất cả đều là vết máu. Trên mặt cái khăn che mặt cũng mất, vội vàng móc ra khăn tay muốn che mặt, cánh tay quá đau căn bản không thể động, nàng cúi đầu bước nhanh rời đi.

Đi không bao lâu, liền nghe thấy âm thanh vui mừng của Hạ Bích "Đại tiểu thư, nô tỳ cuối cùng tìm được người!"

Khi nhìn nàng bộ dáng chật vật, Hạ Bích thiếu chút nữa bị dọa ngất. Thấy mọi người vây xem các nàng, vội vàng móc ra cái khăn che mặt cho nàng, vẻ mặt phức tạp đỡ nàng rời đi.

Hạ phu nhân nhìn vết máu trên nàng, bị hù dọa thiếu chút nữa ngất đi. Lời trách móc đến bên miệng khi nhìn thấy nàng bộ dạng biết vâng lời cũng không nói cái gì nữa, vội vàng lên xe ngựa, sai phu xe đánh xe trở về. Sau đó sai người trở về gọi đại phu trong phủ tới Viên uyển chờ sẵn.

Trên xe ngựa, Hạ Uyển Chi làm bộ khó chịu dựa vào Hạ Bích chợp mắt. Hạ phu nhân có lòng trách cứ Hạ Bích, cũng không muốn ầm ĩ nàng.

Trở về Viên uyển, đại phu xem miệng vết thương, nói là đã không đáng lo. Thuốc là thuốc trị ngoại thương thượng hạng, chỉ cần không dính nước, coi chừng kĩ. Khi miệng vết thương khép lại bôi chút thuốc mỡ, một năm hai năm sau, vết thương sẽ không dễ dàng trông thấy nữa.

Hạ phu nhân nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, đại phu viết phương thuốc xong liền lui xuống.

"Chuyện gì xảy ra?" Đại phu vừa đi, Hạ phu nhân ngồi ở bên giường hỏi.

Hạ Bích vừa hồi phủ phải đi phòng chứa củi chịu phạt. Lúc này cũng không hầu hạ bên cạnh Hạ Uyển Chi.

Nàng nói "Lúc đi dạo chùa không cẩn thận gặp mấy tên côn đồ có ân oán cá nhân, chưa kịp tránh đi, không cẩn thận bị chặt một đao." Đại phu nói là vết đao, nàng không thể lại nói dối là không cẩn thận té.

Hạ phu nhân nghe được giật mình "Ngươi đứa nhỏ này, tại sao có thể tùy tiện đi loạn. Bên ngoài nhiều nguy hiểm, nếu không phải là chém cánh tay mà là chém đầu, ngươi muốn nương làm sao bây giờ?""Nữ nhi biết sai rồi, làm cho nương lo lắng. Về sau sẽ không tùy tiện đi loạn!" Nếu là mẹ nàng biết rõ nàng có sát tâm, muốn giết là đương kim hoàng thượng, chỉ sợ sẽ bị hù chết đi!

Mà bây giờ nàng nghĩ cũng sợ không thôi. Nếu nàng thật sự giết người kia, hành thích vua chính là muốn bị diệt cửu tộc.

Hạ phu nhân trách cứ vài câu, nàng chỉ là nghiêm túc nghe, thái độ vâng lời. Hạ phu nhân thật cũng không tốt nói thêm cái gì, làm cho nàng hảo hảo ở trong viện dưỡng thương.

Không nhìn thấy Hạ Bích, nàng nói "Nương, làm cho Hạ Bích trở lại đi, không phải là lỗi của nàng!"

"Vậy là lỗi của ngươi?" Hạ phu nhân nâng mi "Ngay cả chủ tử đều chiếu cố không xong, giữ lại cũng vô dụng, ngươi đừng cầu tình cho nàng. Người hầu hạ đợi lát nữa sẽ đi đến, ngươi cứ nghỉ ngơi cho thật tốt!"

Hạ Uyển Chi không có nhiều lời nữa, biết rõ lúc này chọc giận mẹ nàng đối với nàng, đối với Hạ Bích cũng không tốt.

Hạ phu nhân rời đi không bao lâu, ba tỳ nữ đến Viên uyển, đứng ở trước mặt nàng hành lễ thỉnh an. Hạ Hà mở miệng nói "Phu nhân sai ba người nô tỳ đến hầu hạ Đại tiểu thư. Đại tiểu thư có chuyện gì xin cứ việc phân phó nô tỳ!"

Nhìn ba người các nàng, nàng ngầm thở dài. Ngoại trừ Hạ Hà, Hạ Liên, còn có Hạ Hoa, nếu như cộng thêm Hạ Bích, tổng cộng bốn vị tỳ nữ, đúng là bốn tỳ nữ thiếp thân nàng mang thei lúc nàng vào cung.

Thật là làm cho người ta có cảm giác chạy không khỏi.

Nàng gật gật đầu "Nếu đã vào Viên uyển, các ngươi đều là người của ta. Trước kia mặc kệ các ngươi ở đâu hầu hạ, hi vọng các ngươi nhớ kỹ, về sau chủ tử của các ngươi chỉ có ta. Người không trung tâm ta sẽ không giữ ở bên người. Muốn ở lại thì phải biết trung thành với ta, người chủ tử này."

" Vâng!" Ba người cùng đáp.

Nàng nói "Nhớ kỹ lời ngày hôm nay, về sau ta sẽ không nhắc lại, chuyện làm sai đều tự đi nhận phạt."

" Vâng! Nô tỳ ghi nhớ!" Ba người cùng đáp lần nữa.

Nàng phân phó nói "Được rồi, không có việc gì, Hạ Hà lưu lại!"

Hạ Hà gật gật đầu, hai tỳ nữ khác thức thời hành lễ lui ra ngoài, Hạ Uyển Chi phân phó nói "Ta muốn ngủ một lát, ngươi đi xem một chút phòng chứa củi bên kia như thế nào?"

"Vâng!" Hạ Hà hầu hạ nàng nằm xuống, miệng vết thương mặc dù mới băng bó, nhúc nhích vẫn là rất đau. Nàng nhịn đau nằm, suy nghĩ bay xa.

Hạ Hà thấy nàng buồn ngủ, rón rén đi ra ngoài, ra khỏi Viên uyển thì đi phòng chứa củi hỏi thăm tin tức. Hạ Bích bị giam ở trong phòng củi chịu phạt.

Nghĩ tới người hôm nay gặp phải, chuyện hôm nay gặp phải, Hạ Uyển Chi lăn lộn khó ngủ, tâm loạn như ma. Thầm nghĩ nàng cần phải sớm đi rời đi cái phủ này. Không nghĩ tới trước khi tiến cung lại cùng hắn đối mặt. Vừa nhìn thấy hắn, lòng của nàng đều run rẩy, cừu hận tràn đầy.

Buổi tối hoàng cung có yến hội, Hạ phu nhân cùng Hạ lão gia tiến cung dự tiệc, Hạ Uyển Chi bị cấm túc, không cho phép thăm cũng không thể ra cửa. Hạ Vũ cho người hỏi thăm tin tức, chỉ nghe nói từ miếu thành hoàng trở lại liền truyền đại phu, tựa hồ ngã bệnh.

Hạ phu nhân lên tiếng, đối với chuyện Hạ Uyển Chi bị thương, chỉ nói là thân thể không thoải mái, cho nên Hạ Vũ không biết nàng ở bên ngoài gặp được cái gì, tin tức nghe được cũng chỉ là thân thể khó chịu mà thôi.

Kỳ thật Hạ Vũ hy vọng là Hạ Uyển Chi thân thể vĩnh viễn không thoải mái. Người tiến cung nếu như là sâu bệnh, còn có thể hầu hạ Hoàng Thượng thế nào. Nàng ta mất tư cách, Vinh Quốc phủ sẽ phải đưa một người khác tiến cung. Vinh Quốc phủ không thể nào bỏ lỡ cơ hội tuyển phi này. Mà Vinh Quốc phủ ngoại trừ nàng cùng Hạ Uyển Chi, căn bản không có tiểu thư khác vừa độ tuổi.

Mặc dù lại đợi ba năm vẫn có cơ hội tiến cung, nhưng ba năm biến cố quá lớn, Hạ Vũ không yên tâm.

Hơn nữa, chẳng lẽ muốn trong ba năm này nàng phải nhìn xem nàng ta ở hậu cung được sủng ái, ba năm sau vào cung còn phải sống dưới hào quang của nàng ta.

Hạ Vũ không cam lòng, nàng liên tục không phục Hạ Uyển Chi, tự cho mình tướng mạo đẹp. Nếu không phải từ trong bụng di nương bò ra ngoài, nàng cũng không cần kém người một bậc. Trước kia là thân bất do kỷ, hiện tại nàng trưởng thành, muốn vượt qua người khác không thể đợi người ban ân, nàng muốn chính mình giành lấy.

Trằn trọc nghĩ suốt một đêm, ngày hôm sau trời vừa sáng liền đem tỳ nữ gọi đến bên người, rỉ tai vài câu.

Tỳ nữ Hạ Lan là nữ nhi của nô tỳ trong phủ, từ nhỏ đã ở bên người nàng hầu hạ, đối với nàng rất là trung thành. Nghe nàng phân phó, cũng chỉ là kinh ngạc một chút, liền gật gật đầu.

Hạ Vũ không yên tâm, còn nói ngon ngọt với nàng "Ngươi yên tâm, đi theo ta sẽ không để cho ngươi thua thiệt. Nếu là năm nay có thể đi vào cung, ta sẽ dẫn ngươi cùng đi vào!"

Hạ Lan ngạc nhiên mừng rỡ gật đầu "Đa tạ Nhị tiểu thư ưu ái, nô tỳ nhất định làm việc thật tốt."

"Vậy là tốt rồi!" Nàng mỉm cười gật gật đầu, ánh mắt đắc ý, tựa hồ đã tính trước.

Chúc mừng năm mới các bạn ^^

7. Chương 7

Hạ Uyển Chi bị thương sau khi trở về từ miếu thành hoàng liên tục ở trong Viên uyển, cho dù nàng muốn đi chủ viện thỉnh an, Hạ phu nhân cho người đáp lời để nàng thật tốt dưỡng.

Về phần Hạ Bích, ba ngày nay chưa từng nhìn thấy trong Viên uyển. Nghe Hạ Hà nói tại phòng chứa củi ngây người một đêm bị bệnh, lúc này đang nằm trong phòng của nàng ấy dưỡng bệnh.

Mấy vị di nương khác cho người đến thăm hỏi vài tiếng. Hạ Vũ đặc biệt sang Viên uyển thăm nàng, bị tỳ nữ cản ở bên ngoài. Hạ Hà đi ra ngoài nói mấy câu, khi trở về trên tay nhiều hơn một cái hộp đựng thức ăn "Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư nghe nói đại tiểu thư thân thể khó chịu, đặc biệt nấu một chút bánh dẻo đậu đỏ cho đại tiểu thư nếm thử."

Nàng thấy Hạ Hà bưng bánh dẻo đậu đỏ, nói "Không có khẩu vị. Các ngươi giữ lại đi ăn đi!"

"Đa tạ đại tiểu thư!" Hạ Hà lại cười nói tạ, hộp bánh dẻo đậu đỏ để Hạ Hoa mang đi xuống ăn, nàng ở bên người phục dịch.

Đại phu mở ra không ít phương thuốc cho nàng, nói là uống đối với miệng vết thương tốt. Ba ngày nay, nàng mỗi ngày sau khi ăn xong một thời gian uống cạn chung trà đều phải uống một chén thuốc. Mà nàng uống thuốc sẽ buồn ngủ, cạn sạch sức lực, cái gì đều không muốn làm. Mỗi ngày tám chín phần mười đều nằm ở trên giường.

Mỗi ngày Hạ Hà cũng sẽ đổi thuốc cho nàng, nhìn vết thương bằng ngón trỏ, nàng mặt không chút thay đổi, nếu là lưu lại vết sẹo, đối với một nữ tử mà nói đúng là không tốt.

Mặc dù không ở trên mặt, cũng là một loại tì vết đi!

Cuộc sống im hơi lặng tiếng đi qua. Lúc Hạ Bích trở về đến bên cạnh nàng hầu hạ đã là bảy ngày sau, thân thể mới vừa dưỡng tốt chút ít, vẻ mặt còn có chút tiều tụy. Hạ Uyển Chi để nàng nghỉ ngơi thêm hai ngày, dù sao nàng hiện tại cũng không có việc gì phân phó.

Ngược lại Hạ Bích rất cảm kích, nàng ngã bệnh là Hạ Uyển Chi ra bạc cho người mời đại phu bên ngoài xem bệnh Đối với nàng cái hạ nhân này, Hạ Uyển Chi đã rất ưu đãi nàng. Hạ Bích kiên trì thân thể tốt lắm rồi, muốn ở bên người hầu hạ. Hạ Uyển Chi cũng chỉ có thể làm cho nàng nhìn mọi sự trong Viên uyển. Nàng vừa về đến, Hạ Hà đã bị chen lấn đi xuống.

Hạ Bích kiên trì ở bên người hầu hạ nguyên nhân có hai cái. Một là cảm kích đại tiểu thư ưu ái, muốn tận lòng chiếu cố. Một cái khác là sự xuất hiện của Hạ Hà các nàng có thể nào lại đoạt vị trí của nàng ở bên cạnh đại tiểu thư. Địa vii làm thiếp thân tỳ nữ ở trong phủ cùng nhị đẳng, tam đẳng tỳ nữ đúng là bất đồng.

Nàng đương nhiên sẽ không để cho Hạ Hà chiếm tiện nghi, chỉ có coi chừng vị trí của mình, mới có thể làm cho nàng ta không có cơ hội có thể ngồi.

Bọn hạ nhân vì ở trước mặt chủ tử được sủng ái, nói lý ra cũng là âm thầm đọ sức. Hạ Bích đương nhiên sẽ không dễ dàng nhượng ra vii trí thiếp thân thị nữ. Hơn nữa, nếu là Hạ Uyển Chi tiến cung, nàng đi theo tiến cung cũng có thể được không ít chỗ tốt.

Trọng yếu hơn là, Hạ Bích không muốn trông thấy đại tiểu thư nhà nàng đối với người khác tốt, nàng sẽ ghen ghét. Có thể trở thành thị nữ thiếp thân của đại tiểu thư chỉ có mình Hạ Bích nàng. Dù sao cũng là người bên cạnh Hạ Uyển Chi. Hạ Hà các nàng cũng không phải là người không có ánh mắt, biết rõ lúc này không tranh hơn Hạ Bích, về sau có thể hay không cũng không biết. Các nàng cũng không phải là cam nguyện làm một cái tỳ nữ nhị đẳng.

Gần đây Hạ Uyển Chi cảm thấy thân thể khó chịu, choáng váng đầu, hoảng hốt, nhiều mộng, có khi còn hô hấp không thông. Cả người đều tiều tụy đi xuống. Hạ Bích mời đại phu nhìn, chỉ nói là bị bệnh.

Hạ phu nhân rất khẩn trương, dù sao nàng là đợi tuyển phi tần. Nếu là có cái không hay xảy ra, cũng không phải là thất bại trong gang tấc. Mặc dù là dự định, nếu là có bệnh không tiện nói ra, hoặc là thân thể khó chịu không thể hầu hạ người, nàng nhưng là không thể vào cung.

Hạ phu nhân tất nhiên không muốn làm cho loại chuyện như vậy phát sinh, hướng đại phu tạo áp lực. Đại phu là quý phủ riêng mời tới, so với ở y quán bên ngoài kê đơn, Vinh Quốc phủ cho bạc đúng là nhiều hơn.

Đại phu tất nhiên không muốn mất đi chỗ dựa tốt như vậy. Mỗi ngày lật xem sách thuốc điển tịch tìm kiếm cứu phương pháp xử lý, phương thuốc thay đổi liên tục. Mà Hạ Uyển Chi bệnh tình cũng không chuyển biến tốt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Hạ Uyển Chi cũng nghĩ đến, nếu là nàng liên tục bệnh, bệnh đến qua đợt tuyển phi, có phải có thể may mắn tránh khỏi vào cung hay không?

Nghĩ như vậy, nàng bắt đầu không uống thuốc, làm cho Hạ Bích len lén đem chén thuốc đổ. Nàng quyết định giữ cái bệnh này, không để cho mình tốt lên

Liên tiếp đổ ba ngày thuốc, bệnh của nàng không có tiếp tục nghiêm trọng nữa, ngược lại dần dần tốt hơn, cũng không choáng váng đầu nhiều mộng, cũng không hoảng hốt khó chịu, thậm chí không cần nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nàng cảm thấy kỳ quái, nhìn chén thuốc đen sì mà xuất thần, cuối cùng làm cho Hạ Bích cầm một bao thuốc đại phu khai và một phần thuốc đã sắc đi ra ngoài tìm một y quán bên thành tây, làm cho đại phu nhìn một chút.

Y quán ở thành Kim Lăng không nhiều lắm, thành tây là khu bình dân, cách Vinh Quốc phủ lại xa, lại không biết Hạ Bích, tương đối an toàn.

Mặc dù quý phủ có đại phu, nàng lưu tâm, dù sao đại phu trong phủ không phải là người của nàng. Có cái vấn đề gì, Hạ phu nhân khẳng định biết rõ, nàng không muốn đem chuyện này lộ đi ra ngoài.

Hạ Bích chạng vạng mới về, vẻ mặt có chút cổ quái. Hạ Uyển Chi sai Hạ Hà đi phòng bếp làm cho nàng bánh hạt dẻ, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Hạ Bích nhìn xung quanh một chút, mới hạ giọng nói "Đại phu nói là dược liệu không thành vấn đề, chén thuốc có vấn đề. Trong chén thuốc nhiều hơn hai vị thảo dược. Uống làm cho người tinh thần không được việc, choáng váng đầu hoảng hốt, nếu là uống mấy tháng, thân thể khá cũng sẽ sụp đổ."

Hạ Bích nói "Đại tiểu thư, có người muốn hại ngươi!"

Nàng đương nhiên biết rõ chén thuốc có vấn đề, nếu không làm sao sẽ không uống thuốc còn khỏe hơn.

Nói như thế, không phải là vấn đề của đại phu, đó chính là thời điểm đun thuốc bị người động tay chân."Nếu là uống hai tháng sẽ như thế nào?"

"Nô tỳ hỏi, đại phu nói uống một hai tháng người thoạt nhìn như bị bệnh nặng, không thể dễ dàng phát giác ra được là thế nào. Có điều đối với thân thể cũng không lo ngại, chỉ cần dừng thuốc tĩnh dưỡng mấy tháng có thể khôi phục như lúc ban đầu."

"Vậy là tốt rồi!" Nàng gật gật đầu.

Sau bữa cơm chiều, Hạ Hà bưng chén thuốc tiến đến. Hạ Bích nhân cơ hội muốn đổ sạch, Hạ Uyển Chi ngăn trở nàng "Đem thuốc bưng tới đi!"

"Nhưng tiểu thư, thuốc này..." Hạ Bích giật mình.

Nàng không lên tiếng, chỉ là vươn tay.

Hạ Bích nhìn nhìn nàng lại xem một chút chén thuốc trong tay, vùng vẫy một lát lúc này mới bưng cho nàng.

Hạ Uyển Chi tiếp nhận, không chút do dự uống một hơi cạn sạch, khóe miệng lưu lại nước đọng. Hạ Bích móc khăn tay lau cho nàng, nói nhỏ "Mặc kệ đại tiểu thư làm cái gì, đi đâu, nô tỳ đều sẽ cùng theo."

"Ngươi có phần tâm này là được!" Hạ Uyển Chi có chút xúc động nhìn nàng ấy, con mắt lóng lánh.

Mặc dù nàng nguyện ý ngã bệnh, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ ngã bệnh.

Tâm tư của nàng không cần phải nói Hạ Bích đã biết được, biết rõ nàng cố ý ngã bệnh là không muốn vào cung. Nàng cũng không cần giấu diếm Hạ Bích. Đối đối với người động tay vào thuốc của nàng, nàng nhất định muốn bắt lấy.

Hạ Bích chính là người bắt người này.

Sau đó mấy ngày, Hạ Bích cũng không ở bên người hầu hạ, nàng ấy cắm tại phòng bếp. Chén thuốc của Hạ Uyển Chi không phải là Hạ Bích tự mình đun, nàng núp trong bóng tối xem một chút là ai động tay chân.

Liên tiếp hai ngày đều trông thấy tỳ nữ thiếp thân của Hạ Vũ thừa dịp tỳ nữ sắc thuốc rời đi hướng trong bình thuốc thả thảo dược.

Hạ Bích sau khi xác định là người của Hạ Vũ động tay chân, mới nói cho Hạ Uyển Chi.

Nghe nàng nói xong, Hạ Uyển Chi cũng không bất ngờ. Ở nơi quý phủ này nàng không nghĩ ra nàng nếu như là ngã bệnh có thể từ trong đó có mấy người được chỗ tốt.

"Tiểu thư, có muốn nói cho phu nhân hay không? Nhị tiểu thư rõ ràng động tay chân vào trong thuốc của đại tiểu thư?" Hạ Bích rất tức giận, lúc trông thấy Hạ Lan phóng dược, nàng thiếu chút nữa xông lên tại chỗ bắt người.

"Lần này hãy bỏ qua nàng ta đi! Mặc dù không muốn lợi cho nàng ta như vậy nhưng nàng ta lại khéo quá hóa vụng, ngược lại giúp ta một tay!" Hạ Vũ, thì ra là sống cả đời, ngươi vẫn là bất chấp tình tỷ muội như vậy. Vì có thể đi vào cung, không tiếc tại chén thuốc động tay chân?

Nếu lúc trước nàng nhất định sẽ tức giận, sẽ bẩm báo mẹ nàng, hiện tại nàng không muốn tiến cung, đã có người nguyện ý, nàng vì sao không biết thời biết thế đây?

"Nhưng tiểu thư..." Hạ Bích không phục, Hạ Uyển Chi không muốn nhiều lời, chỉ là nhìn nàng một cái, Hạ Bích thức thời câm miệng.Hai người đang nói chuyện, Hạ Hà ở phía ngoài nói "Đại tiểu thư, đại phu đến đây!"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Hạ Uyển Chi vội vàng uống thuốc. Hạ Bích đem chén thuốc tráng qua một lần đặt lên bàn, để xuống rèm che người trên giường, lúc này mới để cho đại phu vào.

Thân thể của Hạ Uyển Chi liên tục không thấy khá, Hạ phu nhân rất là khẩn trương, làm cho đại phu mỗi ngày tới xem một chút. Đại phu cũng rất buồn bực, làm nghề y vài chục năm, hắn là lần đầu tiên gặp phải

chứng bệnh như vậy. Biến đổi nhiều lần phương thuốc không hề khởi sắc, hắn thật là cuống cuồng. Nếu là xem không tốt, chỉ sợ cũng bị Vinh Quốc phủ đuổi ra khỏi cửa.

Đại phu bắt mạch hồi lâu, mạch giống như trước đây, lại hỏi thăm triệu chứng. Hắn lần này đổi phương thuốc căn bản cũng không có hiệu quả, mà thân thể của nàng vẫn như xưa không hề khởi sắc. Tiếp tục như vậy, tiền đồ gian nan a!

Đại phu bắt mạch xong chỉ dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt liền tâm sự nặng nề rời đi chủ viện, bị Hạ phu nhân hỏi han một trận. Đại phu chỉ có thể nói chút ít lời trấn an người, nói là đã có chút ít khởi sắc, trong lòng lại lo lắng không thôi. Nếu là tìm không được chứng bệnh, lời nói dối của hắn sớm muộn bị phá vỡ.

Một ngày ba bữa, Hạ Uyển Chi đều rất đúng giờ uống thuốc, đồng thời cũng bị ốm đau giày vò. Buổi tối đều là bị cơn ác mộng làm tỉnh lại, tỉnh liền không ngủ được, ban ngày lại tỉnh không nổi.

Nàng bị bệnh, Hạ phu nhân mỗi ngày đều tới xem một chút. Nhìn người một ngày một đêm gầy yếu đi xuống, Hạ phu nhân đau lòng không ngớt "Uyển Nhi a, ngươi làm sao, như thế nào vào lúc này liền bị bệnh?"

"Đều là nữ nhi sai, làm cho nương lo lắng!" Vì để Hạ phu nhân không nghi ngờ, cảm thấy nàng là cố ý ngã bệnh, mỗi lần Hạ phu nhân đi đến, nàng cũng sẽ ngay trước mặt Hạ phu nhân uống thuốc.

Hạ phu nhân lại để cho Hạ Hà mỗi ngày nhìn chằm chằm. Hạ Uyển Chi biết rõ Hạ Hà là người của Hạ phu nhân. Mỗi lần uống thuốc cũng làm cho nàng ta ở một bên chờ, chính là để cho nàng làm chứng, nàng có ngoan ngoãn uống thuốc, cũng không cố ý không uống thuốc kéo dài bệnh tình.

"Được rồi, ngã bệnh lại không phải là lỗi của ngươi. Dưỡng cho thật tốt, đúng hạn uống thuốc là được." Hạ phu nhân an ủi vài câu, thấy nàng đầu tóc có chút tán loạn, nói Hạ Bích cầm lược bí để bà chải tóc cho nàng. Hạ Uyển Chi cũng không cự tuyệt.

Trước khi chải tóc, Hạ phu nhân vuốt tóc sơ cho nàng. Vuốt mới vài cái liền thay đổi sắc mặt, nhìn một đám tóc rụng trên lược, tâm tư chìm chìm.

Hạ Uyển Chi đưa lưng về phía nàng căn bản không biết phát sinh chuyện gì, cười nói "Khi còn bé nữ nhi thích nhất nương chải tóc, làm cho người cảm thấy thoải mái!"

Hạ phu nhân thu liễm tâm tình, cười cười "Phải không? Hiện tại chải tóc cho ngươi còn thoải mái không?"Hạ phu nhân lúc nói chuyện nhìn nhìn Lạc ma ma cùng Hạ Bích, các nàng cũng sẽ ý không lên tiếng. Lạc ma ma nhặt lên đoạn tóc giấu đi.

Hạ Bích chuyên chải tóc cho Hạ Uyển Chi đương nhiên biết rõ đại tiểu thư nhà nàng gần đây rụng tóc nhiều.

"Thoải mái!" Hạ Uyển Chi nhắm mắt, giọng nói nhẹ nhàng.

Hạ phu nhân cười cười, lại cùng nàng nói vài câu, chải tốt đầu tóc lại dùng lược bí chải một lần, thấy nàng vẻ mặt nợ nợ, liền để cho nàng nằm nghỉ ngơi. Lạc ma ma lặng lẽ mang đoạn tóc theo Hạ phu nhân rời đi.

Hạ Uyển Chi xác thực mệt mỏi, nằm xuống không bao lâu liền ngủ thiếp đi. Trong mộng nàng tựa hồ đem người đẩy xuống vách núi. Nàng thấy không rõ mặt người kia, cũng rất sợ hãi. Bừng tỉnh thị phát hiện mình toát một thân mồ hôi, ngoài cửa sổ đã tối.

Nghe thấy động tĩnh Hạ Bích vội vàng tiến đến "Đại tiểu thư tỉnh?"

"Ừ!" Nàng lau một phen mồ hôi tiếp tục nằm "Có chuyện gì không?"

"Lúc buổi chiều khi đại tiểu thư ngủ, phu nhân kêu một vị đại phu khác vào phủ xem bệnh." Hạ Bích bẩm báo.

Nàng cả kinh "Có thể phát hiện cái gì?"

"Không có, giống đại phu trong phủ, cũng không nhìn ra chén thuốc có vấn đề. Nô tỳ tự mình mang một chén thuốc đưa tới, đại phu thấy là không thành vấn đề." Nàng có chút đắc ý nói "Hạ Lan cũng không đắc thủ, đại khái cũng sợ bị phát hiện, liên tục không có động thủ."

"Vậy là tốt rồi!" Hạ Uyển Chi thở ra, tiếp nhận nước ấm uống một ngụm, nói "Chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa một phen."

"Vâng!" Hạ Bích để cho Hạ Hà chuẩn bị nước nóng. Hạ Hoa đi phòng bếp bưng cơm tối lên. Hạ Uyển Chi không có khẩu vị, những ngày qua liên tục ăn không nhiều lắm.

Nàng ăn xong nước nóng đã chuẩn bị xong. Hạ Bích tự mình hầu hạ nàng tắm rửa. Nàng hiện tại toàn thân vô lực, Hạ Bích căn bản không dám để nàng một người tắm rửa.

Lúc chải đầu tóc cho nàng, Hạ Bích nói "Phu nhân đã biết rõ tiểu thư rụng tóc nhiều." Nàng đem tóc rụng để ở khăn tay trên mặt ghế bên cạnh.

"Nương khẳng định sợ hãi, nếu không cũng sẽ không mời đại phu khác tiến đến!" Hạ Uyển Chi biết mình mấy ngày nay liên tục rụng tóc cũng không khẩn trương.

"Chắc là vậy!" Hạ Bích nói "Không bằng tiểu thư đừng uống thuốc kia." Nhìn xem một đầu tóc đen rõ ràng thiếu đi rất nhiều, Hạ Bích có chút bận tâm.

"Bất quá là đầu tóc mà thôi, rụng còn có thể mọc lại." Hạ Uyển Chi không ngại, chỉ cần không trọc cũng không có gì. Chỉ cần có thể không vào cung, rơi vài cọng tóc lại có thể tính gì chứ?

Trước kia nàng quyết định tự mình rời đi Vinh Quốc phủ. Là Hạ Vũ dẫn dắt cho nàng. Nếu là liên tục bệnh đi xuống, qua đợt chọn phi, không phải là bình an vô sự rồi?Chỉ là tiện nghi Hạ Vũ mà thôi. Nếu là Hạ Vũ được sủng ái, cũng là phúc khí của Vinh Quốc phủ. Nàng cũng sẽ nghĩ biện pháp hết sức khuyên bảo cha nàng, hi vọng không cần đi con đường suy tàn trước kia.

"Nhưng thân thể của mình, cha mẹ..." Hạ Bích chưa từ bỏ ý định khuyên lơn.

Lời còn chưa nói hết, Hạ Uyển Chi quay đầu lại nhìn nàng một cái. Hạ Bích thức thời im lặng, yên lặng chải đầu tóc vén lên cho nàng để tránh thấm nước, lại cầm lấy dầu tắm bôi lên thân thể cho nàng.

Hạ Vũ nghe nói Hạ phu nhân mời cái đại phu khác vào phủ, bị hù dọa đứng ngồi không yên. Về sau nghe nói cũng không phát hiện cái gì, nàng thở phào nhẹ nhõm, Hạ Lan hỏi "Tiểu thư, còn muốn tiếp tục hay không?"

"Đã như vậy. Vì cái gì không tiếp tục? Ngươi phải cẩn thận chút, đừng làm người ta phát hiện." Tên đã lắp vào cung, không bắn không được. Ha Vũ nói "Vậy đại phu xác thực nói chỉ cần liên tục uống thuốc, có thể làm cho người ngã bệnh, cho đến nằm trên giường không dậy nổi?"

" Vâng! Nô tỳ đã hỏi cẩn thận, cái công hiệu của thảo dược này người biết không nhiều lắm. Thành Kim Lăng cũng chỉ có y quán này ở thành tây mới có. Dùng thật tốt có thể trị bệnh, dùng không tốt có thể gây tổn thương cho thân. Nô tỳ đúng là nghe thật lâu xong mới nghe được."

Hạ Lan nói "Hơn nữa, thành tây bên kia đều là chỗ ở bình dân, phu nhân chắc chắn sẽ không cho người đi thành tây thỉnh đại phu. Chỉ cần không phải đại phu kia, chỉ sợ rất khó phát hiện."

"Vậy là tốt rồi! Chỉ cần nàng sinh bệnh liên tục, không thể vào cung. Chờ ta tiến cung hãy bỏ qua nàng. Dù sao cũng là tỷ muội, cho dù nhìn không vừa mắt, cũng không muốn lấy mạng của nàng."

" Vâng! Tiểu thư tâm địa thiện lương!" Hạ Lan chân chó tán dương, Hạ Vũ rất hài lòng.

Lời này nếu là Hạ Uyển Chi nghe thấy được, nhất định sẽ cười ngất đi.

Hai người lại nói vài câu, Hạ Vũ không yên lòng nói "Nếu là nương thỉnh ngự y làm sao bây giờ?"

"Cái này..." Hạ Lan lập tức không có chủ ý, cầu cứu nhìn về phía Hạ Vũ. Hạ Vũ cũng bắt đầu cân nhắc vấn đề này.

Hạ Uyển Chi không biết gặp bao nhiêu vị đại phu. Có rất nhiều người trong lúc nàng ngủ thiếp đi vô tri vô giác, có rất nhiều người là lúc nàng thanh tỉnh. Tóm lại, Hạ phu nhân đã mời không ít đại phu mau tới xem bệnh cho nàng. Bất quá những đại phu kia y thuật cùng đại phu quý phủ của bọn họ không khác lắm. Vọng, văn, vấn, thiết xong đều mở ra phương thuốc, nói là uống xem một chút. Sau đó chẩn kim. Uống ba ngày không thấy khá, Hạ phu nhân liền đổi một cái đại phu.

Cơ hồ đại phu thành Kim Lăng đều được mời vào phủ. Nhiều lần thỉnh đại phu như thế, thành Kim Lăng đã không ít người biết được nàng bị bệnh. Hạ phu nhân muốn gạt cũng không gạt được. Dù sao ra ra vào vào nhiều người như vậy, ai biết người nào cầm bạc miệng còn không kín.

Hạ lão gia, Hạ phu nhân nhìn bệnh tình của nàng không hề khởi sắc, tâm sự nặng nề, cả ngày than thở. Bọn họ cũng đều biết, Hạ Uyển Chi liên tục bệnh đi xuống, đối với Vinh Quốc phủ mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Một lúc trời tối, Hạ lão gia lần nữa hỏi thăm bệnh tình Hạ Uyển Chi. Hạ phu nhân chỉ là lắc lắc đầu không lên tiếng. Hạ lão gia trầm mặc hồi lâu, nói "Nếu là Uyển Nhi bệnh liên tục không khởi sắc, chúng ta cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác!"

"Ý tứ của lão gia là, Uyển Nhi không cần tiến cung sao?" Hạ phu nhân kinh hãi.

"Hậu cung là địa phương nào? Uyển Nhi thân thể khó chịu, lại tra không ra chứng bệnh, đã là bệnh không tiện nói ra. Cho dù chúng ta nguyện ý đưa vào, hoàng cung cũng sẽ không thu lưu. Không bằng nói rõ ràng, làm cho Vũ nhi thay thế nàng tiến cung." Hạ lão gia cũng là không có biện pháp mới nghĩ đến cái biện pháp này.

"Vũ nhi chỉ là tiểu thư thứ xuất, làm sao có thể tham gia chọn phi lần này?" Hạ phu nhân tâm tư bách chuyển. Người thứ nhất nghĩ đến, nhất định là cái Dung di nương kia tại bên tai Hạ lão gia nói gì đó. Cơ hội tốt như vậy, nàng ta làm sao sẽ buông tha đây?

Hạ phu nhân nói "Uyển Nhi liên tục thật tốt, gần đây bất quá là thân thể khó chịu mà thôi. Chờ hai ngày nữa thì tốt rồi. Thực nếu không được, ngày mai thiếp tiến cung, cầu xin hoàng hậu phái ngự y vào phủ xem một chút."

Đây cũng là biện pháp cuối cùng, Hạ phu nhân cũng biết, nếu là thật sự trị không hết, ngự y xem bệnh sau hoàng hậu khẳng định biết rõ, thỉnh ngự y là thẻ bài chót.

"Cũng tốt!" Hạ lão gia biết rõ, đại phu thành Kim Lăng thấy không khác biệt lắm, bọn họ cũng đã thúc thủ vô sách. Ngự y đều là đại phu ưu tú nhất Bắc Tề, tự nhiên so với ngoài cung tốt hơn.

Hơn nữa, có thể trị tốt nhất. Trị không hết, xác thực không thể vào cung. Hắn cũng chỉ có thể chuẩn bị xuống dưới, dù sao cách chọn phi chỉ còn có một tháng.

Đãi tuyển tên đã định, Hạ Uyển Chi vừa lúc ở trong. Mấy ngày nữa chính là điện tuyển, sau khi chọn trúng hoàng hậu sẽ sai phái ma ma qua phủ dạy quy củ. Cho đến khi lễ nghi vượt qua kiểm tra, có thể vào trong hậu cung.

Đương nhiên, hiện tại việc cấp bách chính là, Hạ Uyển Chi có thể qua điện tuyển hay không còn chưa biết chừng. Mấy ngày nay bệnh tình của nàng nặng hơn, nàng đã không thể xuống đất.

Hạ Uyển Chi bị bệnh sắp hai tháng, người trong phủ tâm tư khác nhau. Người chính thức vì nàng lo lắng không nhiều lắm. Quý phủ vài vị di nương đều không hy vọng nàng vào cung. Bởi vì nàng vào cung liền đại biểu chính thất vinh quang. Các nàng những nữ nhi do thiếp thất sinh ở trong phủ càng muốn phụ thuộc.

Di nương đều là người kiến thức hạn hẹp, chỉ lo lợi ích trước mắt. Kỳ thật nếu là Hạ Uyển Chi bay lên ngọn cây, những muội muội kia của nàng cũng không phải là giá trị con người gấp trăm lần?

Chỉ tiếc, những thứ di nương kia lòng dạ quá hẹp hòi, nhất định thành không được nên ghen ghét.

Hạ Uyển Chi bệnh không khởi sắc, vị đại phu kia ngược lại thật cao hứng. Nếu là chỉ có một mình hắn nhìn không ra chứng bệnh chỉ có thể trách hắn y thuật không tinh. Khởi điểm nghe nói Hạ phu nhân thỉnh đại phu khác vào phủ, hắn đã làm tốt chuẩn bị rời đi Vinh Quốc phủ. Ai biết nguyên một đám tiến đến, nguyên một đám lại cúi đầu ủ rũ rời đi.

Đại phu biết rõ, hắn tạm thời chắc chắn sẽ không rời đi Vinh Quốc phủ, cũng không cần hao tâm tổn trí tìm kiếm nơi đặt chân kế tiếp, chỉ cần tiếp tục lưu lại Vinh Quốc phủ ăn no uống đã là được.

8. Chương 8

Hạ Uyển Chi thân thể khó chịu. Hơn một tháng qua ở kinh thành động tĩnh không ít. Thế gia đại tộc, cùng với nàng những tỷ muội khuê các trước kia biết cũng không thiếu.

Trong đó có Lâm Huệ, nữ nhân đem kim trâm nàng thích nhất đâm vào trái tim nàng, cái nữ nhân hại chết Tam hoàng tử vô tội của nàng.

Cho dù nàng ta đến thăm, nàng cũng là liên tục đóng cửa không gặp. Chỉ sợ chính mình nhịn không được, một cái kéo giết chết nàng, bồi một cái mạng một cách vô ích.

Mà nàng ta còn giống như trước đây, làm bộ, vẻ mặt quan tâm đến thăm thăm.

Hạ Uyển Chi nghe nói nàng ta đến đây, cho Hạ Bích đóng cửa phòng, nói thân thể khó chịu đã buồn ngủ, ai đều không thể quấy nhiễu.

Lâm Huệ nghe nói, trong lòng rất là trống rỗng, bất quá nàng nghe nói các tiểu thư trong phủ đến thăm, nàng cũng là không gặp. Đại khái thật sự bệnh cũng không nhẹ. Lúc Lâm Huệ ra cửa mẹ nàng còn khẩn trương đến không được, không để cho nàng ra cửa. Nói là Hạ Uyển Chi bệnh cực kỳ nặng, nếu là bệnh khí lây qua cho nàng sẽ không tốt.

Lâm Huệ nghĩ tới mọi người quen biết vài chục năm, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lại muốn cùng nhau tiến cung. Đi gần một chút cũng là tốt, về sau ở trong cung cũng tốt chiếu cố lẫn nhau. Dù sao nàng đối với hoàng cung xa lạ vẫn là trong lòng sợ hãi.

Nàng kiên trì, Lâm phu nhân cũng không có biện pháp. Trước khi ra cửa còn làm cho tỳ nữ tại trên người nàng hun ngải diệp, nói là trừ tà, miễn cho trên người nhiễm bệnh khí.

Lâm Huệ cảm thấy ngạc nhiên, thật cũng không tốt nghịch ý tốt của mẹ nàng.

Ai biết nàng vào Vinh Quốc phủ, Hạ Bích nói là tiểu thư nhà nàng thân thể khó chịu không muốn gặp người, sợ lây bệnh khí, chỉ nói hàn huyên nàng có tâm các loại.

Lâm Huệ mặc dù có chút thất vọng, làm cho Thái Vi đi hỏi thăm, xác thực bệnh không nhẹ, đều không xuống được giường. Người trong phủ cũng không dám qua nép một bên, trong lòng nàng cũng có chút sợ hãi. Dù sao điện tuyển sắp tới, không đi vào cũng tốt.

"Nếu Uyển tỷ tỷ thân thể khó chịu, ta cũng cũng không tiến vào. Gốc sơn sam này nghe nói không tệ, giữ lại cho tỷ tỷ bổ thân thể. Cái phù bình an này là vài ngày trước đi miếu thành hoàng cầu xin."

"Huệ tiểu thư hao tâm tổn trí, tiểu thư tỉnh lại nô tỳ sẽ nói ngay cho tiểu thư. Ngược lại Huệ tiểu thư luôn ghi nhớ lấy tiểu thư nhà ta bị bệnh, tiểu thư biết rồi, trong lòng khẳng định cao hứng."

Lâm Huệ gật gật đầu "Uyển tỷ tỷ thân thể khó chịu, ngươi là người bên cạnh nàng cần phải chú ý hầu hạ."

Hạ Bích gật gật đầu, nhìn người mặt như hoa đào trước mât, ngẫm lại tiểu thư nhà mình vì không vào cung lăn qua lăn lại chính mình chỉ còn lại bộ dáng da bọc xương tiều tụy, Hạ Bích trong lòng rất không thoải mái.

Lâm Huệ không yên tâm dặn dò một hồi lâu mới bị Hạ phu nhân gọi đi chủ viện. Hai nhà giao hảo, Hạ phu nhân đối với Lâm Huệ cũng so với người ngoài thân cận hơn.

Chỉ là Lâm Huệ dung mạo xinh đẹp, sức sống dồi dào, ngẫm lại nữ nhi mình bị bệnh ma quấn thân, Hạ phu nhân trong lòng chua xót. Vốn hôm nay là muốn tiến cung, nhưng tối hôm qua hoàng hậu khó chịu, nàng cũng không nên tiến cung quấy rầy, liền chưa đi vào cung cầu người.Hạ phu nhân lôi kéo tay của Lâm Huệ nhẹ lời mềm giọng hỏi thăm Lâm phu nhân vài câu, vừa rỗi rảnh hàn huyên vài câu.

Nhìn bà vẻ mặt buồn bực, Lâm Huệ biết là lo lắng bệnh tình của Hạ Uyển Chi. Nàng cũng có chút bận tâm, Hạ Uyển Chi nếu không thể vào cung, nàng mặc dù thiếu một cái đối thủ, nhưng cũng mất một cái đồng minh. So với tiểu thư khác, các nàng ít nhất thân thiết, về sau cũng có thể giúp đỡ.

Chỉ là hiện tại, nàng âm thầm lo lắng vài cái, ôn nhu an ủi Hạ phu nhân "Bá mẫu đừng lo lắng, Uyển tỷ tỷ là người có phúc khí, không qua mấy ngày sẽ khá hơn."

"Có những lời này của ngươi là đủ rồi!" Hạ phu nhân vỗ vỗ tay của nàng, nói "Ngươi có thể vẫn nhớ lấy Uyển tỷ tỷ của ngươi, nàng nhất định thật cao hứng. Không gặp ngươi cũng là vì tốt cho ngươi, nếu là lây bệnh khí vậy sẽ không tốt. Chờ Uyển tỷ tỷ ngươi khỏi bệnh rồi lại muốn mời ngươi đi đến ngồi một chút."

"Đến lúc đó liền quấy rầy bá mẫu!" Lâm Huệ lại cười nói tạ.

"Khách khí cái gì, đều là nhìn các ngươi lớn lên." Hạ phu nhân khó được lộ ra nụ cười.

Hai người còn nói trong chốc lát, Lâm Huệ nói "Không biết Hyển tỷ tỷ bị bệnh gì, nghe nói mời nhiều đại phu cũng không trông thấy tốt hơn. Những thứ lang băm kia thật sự là vô dụng, bệnh nhỏ đều trị không hết. Làm hại phu nhân lo lắng, Uyển tỷ tỷ chịu tội. Phu nhân không bằng thỉnh ngự y xem bệnh cho Uyển tỷ tỷ."

"Ngươi cũng nói là lang băm, làm sao có thể trông cậy vào bọn họ đây!" Hạ phu nhân hiện tại chính mình cũng không biết rốt cuộc nàng là cái bệnh gì. Những đại phu này tất cả đều là lừa gạt bạc, bệnh nhìn, thuốc uống, chính là không thấy khá!

"Là Uyển tỷ tỷ ngươi trong mệnh có này cái kiếp nạn, khỏi bệnh thì tốt rồi, về sau nhất định sẽ đại phúc đại quý. Nhưng ngự y không phải là dễ mời, có điều qua hai ngày chờ hoàng hậu nương nương thân thể tốt lắm lại đi mời."

"Vậy là tốt rồi!" Lâm Huệ gật gật đầu, hai người còn nói một hồi vây quanh Hạ Uyển Chi. Nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói "Bá mẫu, Huệ nhi đột nhiên nghĩ đến một người, có lẽ hắn có thể trị bệnh cho tỷ tỷ."

"Người nào?" Thấy nàng bừng tỉnh đại ngộ, Hạ phu nhân vui vẻ nói.

"Bá mẫu có thể nhớ rõ lúc Huệ nhi tám tuổi cũng bị một cơn bệnh nặng, thế nào đều xem không tốt. Nương đi trong cung cầu xin nương nương mới mời ngự y vào phủ, đúng là làm theo vẫn không có thấy tốt. Mẹ ta không cam lòng, chỉ cần là đại phu thì để cho cho Huệ nhi xem bệnh. Ai biết một lão đại phu không tên tuổi xem ra bệnh của Huệ nhi. Có lẽ hắn có thể!"

"Thật sự?" Hạ phu nhân phảng phất nhìn thấy hi vọng. Chuyện nàng ta tám tuổi ngã bệnh bà ngược lại là có chút ấn tượng, liền tin lời của nàng ta.

"Có điều..." Lâm Huệ có chút bận tâm, dù sao đại phu kia đã rất già. Nếu là chết rồi thì sao?

"Đừng lo lắng, chỉ cần đem người tìm đến là được, luôn phải thử một chút mới được." Thấy nàng chần chờ, Hạ phu nhân trấn an.Lâm Huệ gật gật đầu "Tốt lắm, Huệ nhi đi về hỏi nương. Ta không nhớ rõ đại phu kia, mẹ ta sẽ biết. Tìm được người kia sẽ đưa đến quý phủ."

Hạ phu nhân cảm kích gật đầu. Đây chính là tin tốt nhất nàng ngje được mấy ngày nghe qua. Nếu là Hạ Uyển Chi bệnh không tốt lên, điện tuyển cũng không thể tham gia, như vậy chỉ có thể đổi người rồi.

Để Hạ Vũ đi, trơ nhìn nàng được sủng ái. Cái di nương kia ở trong phủ tác oai tác quái?

Hạ phu nhân nghĩ, đây tuyệt đối là không thể nào!

Mà bên này Hạ Uyển Chi sau khi Lâm Huệ rời đi tâm tình cuối cùng thoải mái chút ít. Đợi nàng tiến cung cũng không cần lại thấy kẻ làm cho người ta muốn xé rách bộ mặt giả nhân giả nghĩa.

Không đợi Hạ Bích mở miệng, nàng nhìn cũng không nhìn sơn sam cùng phù bình an trong tay Hạ Bích, chỉ là phân phó " Mang ra đốt đi!"

"Nhưng tiểu thư, đây chính là một mảnh tâm ý của Huệ tiểu thư, đốt rất đáng tiếc?" Hạ Bích không biết tiểu thư nhà nàng cùng Lâm Huệ có ân oán, nàng khuyên "Nô tỳ nghe nói sơn sam rất khó có được. Tiểu thư nhìn một chút sâm núi này đều sắp thành hình người, thật khó có được a..."

Hạ Bích còn muốn thao thao bất tuyệt, Hạ Uyển Chi nhưng lại không muốn nghe thêm chuyện có quan hệ với Lâm Huệ, đột nhiên nghiêng người trừng mắt Hạ Bích "Chẳng lẽ ngươi ngay cả lời của ta cũng không nghe sao?"

"Nô tỳ không dám, nô tỳ biết sai, tiểu thư không nên tức giận, nô tỳ mang cái này đi đốt, đốt!" Nói vội vàng ôm đồ lui ra ngoài.

Hạ Uyển Chi lúc này mới hài lòng, vuốt vuốt mi tâm nhìn mạn giường, âm thầm nói "Vì không vào cung, ta chính là chịu không ít khổ đâu. Tề Diệp, ngươi có biết ta có bao nhiêu hận ngươi. Nếu là tiến cung báo thù cho một đời trước, Hạ Uyển Chi ta tình nguyện ở ngoài cung tìm một phu quân, an toàn qua cả đời, giúp chồng dạy con, cũng tốt hơn bị ngươi vô tình tổn thương."

Hạ Vũ nhìn chuyện tiến triển thuận lợi, những ngày qua phá lệ cao hứng. Mỗi ngày vô sự đánh đàn thêu hoa, cẩn thận bảo dưỡng da thịt, hi vọng sau khi tiến cung dựa vào xinh đẹp để được cưng chiều sủng quan hậu cung, bắt lấy tâm Hoàng Thượng.

Ngày nhớ đêm mong, mộng đẹp vờn quanh, nàng ban đêm nằm mơ đều là nàng đội mũ phượng hoàng, ngồi ở vị trí hoàng hậu, nhìn người run lẩy bẩy quỳ trên mặt đất. Người quỳ ngẩng đầu, nàng phát hiện lại là đại tỷ sâu bệnh kia của nàng, lập tức cười ha ha.

Cuối cùng... Bị cười đến tỉnh!

Phát hiện là một mộng đẹp, bất quá nàng nhất định cũng không khinh thường. Chỉ cần nàng tiến cung, mộng đẹp sẽ trở thành sự thật. Đến lúc đó nàng nhất định phải làm cho Hạ Uyển Chi quỳ ở trước mặt nàng, chịu nàng nhục mạ cũng không dám cãi lại.

Lâm Huệ đối với việc Hạ Uyển Chi bị bệnh là quan tâm, sau khi trở về để cho mẹ nàng giúp đỡ tìm cái lão đại phu kia. Lâm phu nhân ngẫm lại nếu là bán cho Hạ phu nhân nhân tình này, về sau luôn có thể lợi. Hơn nữa, hai nhà giao tình không cạn, sau này ở trong cung, Hạ Uyển Chi nhớ kỹ tình cảm hôm nay, cũng có thể ở trong cung chiếu cố nữ nhi ngốc kia của bà. Lâm phu nhân gật đầu đáp ứng, làm cho người đi tìm cái lão đại phu kia, điều kiện là làm cho Lâm Huệ dùng ngải diệp tắm rửa, để tránh lây dính bệnh khí. Mặc dù Lâm Huệ lần nữa cường điệu nàng cũng không tiếp xúc Hạ Uyển Chi, Lâm phu nhân vẫn là không yên lòng. Vì để cho mẹ nàng an tâm, Lâm Huệ chỉ có thể làm theo.

Lâm phu nhân rất nhanh liền đi tìm cái lão đại phu kia. Tiếc nuối chính là lão đại phu kia năm năm trước đã qua đời. Hôm nay cái y quán kia là con trai lớn của hắn trấn giữ. Người chung quanh nghe nói cái con trai lớn kia y thuật còn trò giỏi hơn thầy. Lâm phu nhân chỉ có thể đem con trai lớn của lão đại phu mời đến Vinh Quốc phủ, hơn nữa đối với Hạ phu nhân giải thích rõ tình huống.

Hạ phu nhân rất là cảm kích, liên tiếp đối với Lâm phu nhân nói rất nhiều lời hữu ích, Lâm phu nhân nghe được tâm tình thoải mái.

Chữa bệnh quan trọng hơn, Hạ phu nhân vội vàng mang người tới Viên uyển, để Lạc ma ma chiêu đãi thật tốt Lâm phu nhân. Bà muốn ở một bên nhìn xem, hơn nữa trước tiên nghe được kết quả. Nếu là cái đại phu này lại trị không hết, Hạ phu nhân chỉ có thể vào cung thỉnh ngự y, đó là biện pháp cuối cùng.

Đại phu đi theo Hạ phu nhân trực tiếp đi Viên uyển, một đường nhìn cảnh trí xung quanh, kiến trúc, âm thầm tắc lưỡi, trên mặt lại bất động thanh sắc. Thầm nghĩ quả nhiên là thế gia quý tộc, xa xỉ, hưởng thụ.

Đoàn người bọn họ vào Viên uyển, Hạ Lan núp trong bóng tối nhìn quanh nhìn cái đại phu áo vải kia, kinh ngạc thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Chờ bọn họ tiến vào, nàng ta vội vội vàng vàng hướng Nguyệt viện mà chạy.

Hạ Bích nhìn Hạ phu nhân mang theo đại phu tiến đến, chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua cái đại phu kia, âm thầm kinh ngạc một lát, thu liễm thần sắc hành lễ "Gặp qua phu nhân!"

"Chuẩn bị cho tiểu thư một chút." Hạ phu nhân phân phó một câu.

Hạ Bích hành lễ vào trong phòng, tại bên tai Hạ Uyển Chi nói nhỏ "Tiểu thư, cái đại phu kia đến đây, là đại phu ở thành tây, hắn biết rõ cái thuốc kia."

Hạ Uyển Chi vừa nghe khẽ nhíu mày, liếc mắt nhìn bên ngoài. Qua một tầng bình phong, một tầng màn che, một tầng bức rèm che, nàng phải có mắt nhìn thấu mới có thể trông thấy đại phu đang có chút khẩn trương ngồi uống trà.

Vừa rửa mặt, vừa nghĩ tới biện pháp. Hạ phu nhân ở đây, nàng căn bản không nghĩ ra biện pháp gì có thể tránh được mắt của bà, làm cho cái đại phu kia nói dối.

Các nàng ở bên trong mè nheo nửa ngày, Hạ Uyển Chi đều không nghĩ ra biện pháp. Ngược lại Hạ phu nhân không kịp đợi sai tỳ nữ thúc giục hai lần. Nàng biết rõ mè nheo cũng mòn cọ không là cái biện pháp gì, chỉ có thể về sau nghĩ biện pháp khác. Nàng có thể không uống thuốc, buông lỏng.

Đại phu cách khăn tay bắt mạch cho nàng, lại hỏi thăm chứng bệnh. Lấy ra ngân châm trên ngón trỏ nàng châm một chút, nặn ra vài giọt máu trong nước. Lại tinh tế lấy ngân châm tra xét nới lây dính vết máu, người khác nhìn không ra cái gì, hắn lại trong lòng hiểu rõ.

Lại thả chút chất lỏng khác vào vết máu trong nước, nhìn xem nước biến thành đen, trong lòng hắn càng thêm xác định bệnh của nàng là thế nào. Ngược lại không nghĩ tới thuốc kia rõ ràng dùng trên thân thể yếu mềm của thiên kim hầu phủ như vậy.Nếu đã biết là bệnh gì, hắn đương nhiên biết rõ cứu chữa như thế nào. Cùng lúc đó chột dạ khẩn trương lui đi, lúc này hắn đã tính trước, ngay cả sống lưng đều đứng thẳng lên không ít.

Nghe nói Vinh quốc hầu phủ mời không ít đại phu đều xem không ra. Nếu là hắn chữa hết bệnh cho thiên kim hầu phủ, như vậy thanh danh của hắn, địa vị sẽ cùng hiện tại bất đồng. Hắn khác cha hắn, cha hắn không màng danh lợi, rõ ràng y thuật cao siêu, lại không màng danh lợi. Với y thuật cha hắn, tiến ngự y viện dễ dàng, nhưng cha hắn không muốn, nói là những thứ phú quý kia không đáng giá tiền, không bằng cứu trị nhiều một chút cho bình dân dân chúng.

Mà hắn lại không muốn bị xem thường. Hắn hi vọng được người tôn kính, được tung hô, thích tiền tài, thích danh lợi.

Vừa nghe nói là cho xem bệnh cho thiên kim hầu phủ, hắn không cần suy nghĩ đáp ứng. Dù sao đây là quý nhân đầu tiên thỉnh hắn xem bệnh, đây chính là cơ hội cho y thuatan của hắn được thể hiện.

Thấy hắn không nói, Hạ phu nhân có chút bận tâm "Đại phu, tiểu nữ bệnh như thế nào?"

"Phu nhân, lệnh thiên kim..." Vị đại phu có chút kích động, thế nhưng không biết nên nói làm sao, nhìn Hạ phu nhân nhìn theo hắn vẻ mặt lo lắng, đại phu âm thầm hít vào một hơi, khống chế vui sướng trong lòng, gằn từng chữ "Lệnh thiên kim trúng độc!"

"Cái gì?" Hạ phu nhân kinh hô một tiếng.

Những người khác nghe nói một hồi kinh ngạc.

Hạ Bích chột dạ cúi đầu xuống, lúc này không dám nhìn vẻ mặt Hạ phu nhân.

Hạ Uyển Chi nhắm mắt lại, cũng biết không thể gạt được, xem ra chỉ có thể bỏ thuốc.

Hạ phu nhân dù sao cũng là người từng trải việc đời, nàng rất nhanh bình phục tâm tình, hỏi "Đại phu có thể trị hết không?"

"Trên đời này sợ là chỉ có bản đại phu có thể trị tốt bệnh cho lệnh thiên kim." Đại phu giọng nói đắc ý nói "Bất quá lệnh thiên kim trúng độc không nhẹ, giải độc cần điều dưỡng một đoạn thời gian."

"Có thể trị tốt là được, vậy thì làm phiền đại phu!" Hạ phu nhân thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ là ai động tay chân vào chén thuốc. Lại là trúng độc, những đại phu kia thật đúng là lang băm, rõ ràng trúng độc đều tra không ra.

Đại phu gật gật đầu, xuất ra giấy và bút mực. Hạ Hà liền vội vàng tiến lên mài mực. Đại phu chấm mực nước bắt đầu kê phương thuốc, trong lòng âm thầm tính toán, hắn chữa hết bệnh cho thiên kim hầu phủ. Tuyên truyền một chút, về sau cái y qiasn kia khẳng định không ít bệnh nhân vào xem, ngược lại người nghĩ nàng mắc nghi nan tạp chứng khẳng định cũng không thiếu, hắn là có thể danh tiếng lan truyền thật lớn.

Mở ra phương thuốc, Hạ phu nhân phân phó người đi lấy thuốc. Đại phu nhắc nhở một câu, nhất định phải đi y quán hắn hốt thuốc, thuốc của hắn đều là thượng hạng. Hạ phu nhân gật gật đầu, sai quản gia làm theo.

Đã biết là trúng độc, Hạ phu nhân nhất định sẽ không im lặng nuôi kẻ gian, sai Hạ Bích rất chiếu cố Hạ Uyển Chi. Bà cho người đem chén thuốc cùng dược liệu chưa đun cho đại phu nhìn một chút.

Hai bên trái phải đối chiếu xong, đại phu nói là dược liệu không thành vấn đề, bất quá không trị được bệnh, cũng không thể khiến người trúng độc.

Hắn nói, chén thuốc có vấn đề, nhiều hơn hai vị thảo dược, liên tiếp mấy ngày uống hết sẽ khiến người trúng độc. Lâu dài uống cái này hơn nửa năm, liền thuốc và kim châm cũng cứu không được.

Hạ phu nhân nghe được bị dọa ra một trận mồ hôi lạnh, sai tỳ nữ chiêu đãi đại phu. Bà thu liễm cảm xúc đi gặp Lâm phu nhân, nói mấy câu cảm tạ. Chỉ nói là bệnh có thể trị tốt, cũng không nói là trúng độc.

Lâm phu nhân không có bận rộn toi công, cười chúc mừng vài câu, liền đứng dậy cáo từ. Hạ phu nhân chuẩn bị tạ lễ, còn thân thiết tự tiễn nàng lên xe ngựa. Chút tạ lễ này bất quá là nhớ kỹ nàng hôm nay tương trợ, nhân tình cũng không phải là dễ dàng trả như vậy.

Lâm phu nhân vừa đi, Hạ phu nhân để cho Lạc ma ma gọi tỳ nữ chịu trách nhiệm sắc thuốc tới. Tỳ nữ bị hù dọa quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, ý vị cầu xin tha thứ.

Hạ phu nhân chất vấn có phải hay không tỳ nữ hạ độc, tỳ nữ vội vàng dập đầu nói không phải.

Hạ phu nhân nhìn Lạc ma ma liếc nhanh, Lạc ma ma đánh cho tỳ nữ vài bạt tai, thiếu chút nữa bị người đánh điếc, lại hỏi thăm là ai hạ độc. Tỳ nữ một mực không biết, bất quá vì bảo vệ tính mạng, nàng chỉ nói mỗi lần nàng sắc thuốc, luôn luôn có người nào tại phòng bếp. Trong đó xuất hiện nhiều lần nhất đúng là Hạ Lan bên cạnh Hạ Vũ.

Hạ phu nhân vừa nghe liền nở nụ cười, là cười lạnh. Bà cũng biết, nữ nhi của bà bị bệnh, được lợi nhất chính là ai? Chỉ cần hơi chút nghĩ liền biết là người nào.

Quả nhiên là cái tiểu đề tử lòng dạ độc ác kia!

Hạ phu nhân cho người đi gọi Hạ Lan. Hạ Vũ biết rõ nếu là cái đại phu kia rất nhanh có thể tra được trên đầu nàng, liền dặn dò Hạ Lan bất luận như thế nào cũng không thể nói thật.

Hạ Lan cũng biết, nàng nếu như là nói, liên lụy đúng là tiểu thư nhà nàng. Mà tiểu thư nhà nàng đối với nàng không tệ, nàng không thể liên lụy tiểu thư nhà nàng.

Mà nàng nếu là đi chủ viện, không thể thiếu bij nghiêm hình bức cung. Hạ Lan là ở trong đại viện sinh ra, mẹ nàng dặn dò nàng không ít chuyện. Đương nhiên, nàng cũng biết a, có khi nàng làm sai chuyện, người nhà cũng sẽ phải chịu trừng phạt.

Cho nên, nàng tình nguyện cắn chặt răng cũng không mở miệng, chịu Lạc ma ma uy hiếp hay dụ dỗ nàng đều không nhả ra, cũng không tìm chết. Mặc dù chết không đối chứng, nhưng nàng biết rõ, nàng nếu như là sợ tội tự sát, như vậy còn không phải là liên lụy tiểu thư nhà nàng?

Mà Hạ Lan xác thực mệnh cứng rắn. Lạc ma ma ra cũng không thể cạy ra miệng nàng. Dù là bị đánh hay bị phỏng, thậm chí còn đem đầu lưỡi của nàng cắt, nàng đơn giản chỉ cần không gật đầu.

Dung di nương lại trước mặt Hạ lão gia khóc nháo, nói là Hạ phu nhân muốn vu oan giá hoạ, huyên náo quý phủ bay lả tả. Hạ lão gia đều mất hứng. Hạ phu nhân mới khiến Lạc ma ma thả người đi ra ngoài. Chỉ là ánh mắt nhìn Hạ Vũ càng ngày càng rét lạnh. Hạ Vũ lập tức cảm thấy sống lưng phát rét.

Hạ Lan mặc dù rất nhanh đi ra, nhưng nàng đã là là phế nhân, mất đầu lưỡi còn làm sao nói?

Ngược lại Hạ Vũ càng tỏ ra trọng dụng nàng, biết rõ nàng là người trung thành nhất.

Hạ Uyển Chi nghe Hạ Bích nói Hạ Lan cuối cùng cái gì cũng chưa nói đã bị thả, chỉ là thiếu đi đầu lưỡi. Hạ Uyển Chi chỉ là cười làm cho Hạ Bích học một ít người ta.

Hạ Bích chỉ thiên lập lời thề, nguyện ý vì tiểu thư nhà nàng vào nơi nước sôi lửa bỏng, một cái đầu lưỡi bị cho là cái gì?

Hạ Uyển Chi cười cười,thưởng nàng một cái vòng vàng, Hạ Bích cười tủm tỉm nhận lấy.

Đại phu mở ra phương thuốc, mới có thể chữa lành nàng. Hạ Uyển Chi lại không uống, mặc dù Hạ Hà theo sát nhưng cái gọi là "Chén thuốc" kia đều là Hạ Bích tự mình đổi một chén trà đậm đen thui, đen thùi lùi tựa như chén thuốc. Thuốc được sắc bị nàng tại đường bưng đến Viên uyển, rót vào ao hoa sen.

Bởi vậy, nàng mặc dù mỗi ngày uống thuốc, thân mình cũng không gặp khởi sắc, nhưng cũng không tăng thêm.

Hạ phu nhân nhìn không yên tâm, lại mời cái đại phu kia, cái đại phu kia họ Tần.

Tần đại phu bắt mạch, lại hỏi vài câu, lấy máu tra xét, cuối cùng kê phương thuốc. Hạ phu nhân muốn hỏi cái gì, Tần đại phu âm thầm lắc đầu.

Hạ phu nhân hiểu ý, rời khỏi Viên uyển, bà hỏi "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Phu nhân, không phải là tiểu dân y thuật không tinh. Nhưng thật sự là, nếu không uống thuốc, coi như là đại la thần tiên cũng thúc thủ vô sách a!"

"Làm phiền Tần đại phu!" Hạ phu nhân hiểu được, sắc mặt càng thay đổi, lập tức làm cho quản gia đưa bạc cho Tần đại phu, tiễn người xuất phủ. Bà thì trở về Viên uyển.

9. Chương 9

"Tiểu thư, người nói Tần đại phu kia có thể nhận ra điều gì?" Nhớ tới bộ dáng Tần đại phu muốn nói lại thôi, Hạ Bích có chút bận tâm.

"Làm sao vậy?" Hạ Uyển Chi cách một màn lụa mỏng, đương nhiên không nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

"Không có gì, có thể là nô tỳ suy nghĩ nhiều!" Hạ Bích lắc lắc đầu, thấy nàng đứng dậy, liền vội vàng tiến lên nâng đỡ "Tiểu thư muốn làm cái gì?"

"Đi ra sau!"

Đi ra ngoài Hạ Uyển Chi cảm thấy thoải mái hơn, chỉ là đi không có vài bước cả người đều đầu óc choáng váng, mệt mỏi. Nàng biết rõ hiện tại rất suy yếu, nhưng cần tiếp tục nữa, qua một tháng nàng liền bình an.

Một lần nữa nằm ở trên giường, nàng nói "Ta muốn ngủ một lát!"

Hạ Bích gật đầu, đang muốn buông rèm, chỉ nghe thấy ở gian ngoài tỳ nữ hành lễ thỉnh an "Gặp qua phu nhân!"

Các nàng liếc mắt nhìn nhau, Hạ Bích vội vàng đi ra ngoài nghênh đón "Nô tỳ gặp qua phu nhân!"

Hạ phu nhân trầm mặt liếc nàng, Hạ Bích lập tức cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Hạ Uyển Chi miễn cưỡng dựa vào đầu giường mà ngồi, nhìn người đến gần hỏi "Nương sao lại tới rồi?"

"Tới thăm ngươi một chút!" Không lạnh không nhạt, Lạc ma ma đem những người khác cho lui ra ngoài, chỉ để lại Hạ Bích cùng Lạc ma ma.

"Làm cho mẫu thân lo lắng, đều là nữ nhi không phải." Hạ Uyển Chi suy nghĩ, nhìn vẻ mặt mẹ nàng, sao giống như là ai chọc bà tức giận. Nàng hồi tưởng lời của Hạ Bích, trong lòng thoáng mơ hồ.

"Biết rõ nương quan tâm ngươi là tốt rồi." Hạ phu nhân vuốt ve mặt của nàng "Ngươi nhìn một chút ngươi bây giờ là bộ dáng gì. Cả người đều da bọc xương, nhìn liền làm cho người ta đau lòng."

Hạ Uyển Chi áy náy cúi đầu xuống "Làm cho mẫu thân để tâm!"

Hạ phu nhân nói "Nhìn người bên cạnh ngươi cũng không biết chiếu cố, nương không yên tâm, để Lạc ma ma lưu lại chiếu cố đi!"

"Nương..." Lạc ma ma tự mình chiếu cố, nàng còn đổi dược làm sao?

"Đừng nhiều lời, nương đã quyết định. Ngươi nếu như là lại tùy hứng, đừng trách nương tức giận." Hạ phu nhân giải quyết dứt khoát. Lạc ma ma vội vàng lên tiếng, nói là lúc sau sẽ tận tâm tận lực chiếu cố Đại tiểu thư.

Hạ Uyển Chi cùng Hạ Bích liếc mắt nhìn nhau, ngầm thở dài, thỏa hiệp không nói.

Hạ Uyển Chi biết rõ mẹ nàng mặc dù chưa nói, đã cảnh cáo nàng không cần nhiều chuyện. Nói cách khác, chuyện nàng mấy ngày nay không uống thuốc mẹ nàng đã biết.

Nếu không sao lại đột ngột cho Lạc ma ma tới chăm sóc.

Lạc ma ma là người khôn khéo bực nào. Hạ phu nhân để bà ở bên cạnh đại tiểu thư chiếu cố, cũng chính là giám sát nàng uống thuốc. Nnhững chuyện khác Lạc ma ma chỉ phân phó Hạ Bích đi làm, chỉ có chuyện sắc thuốc, đưa thuốc, nhìn xem nàng uống thuốc là tuyệt đối không mượn tay người khác.Hạ Uyển Chi suy nghĩ rất nhiều biện pháp muốn từ chối không uống thuốc hoặc là thừa dịp Lạc ma ma không chú ý đổ đi. Lạc ma ma rất tỉnh, cũng không mắc mưu. Hạ Uyển Chi có thể nói là thúc thủ vô sách (bó tay), chỉ có thể ngoan ngoãn ở dưới cái nhìn chăm chú của Lạc ma ma mà uống thuốc.

Liên tiếp uống ba ngày thuốc, thân thể của nàng tốt lên rất nhiều. Đối với Hạ phu nhân mà nói đó là một dấu hiệu tốt, đối với Hạ Uyển Chi mà nói đây chính là một tin tức xấu.

Nàng tại sao có thể khỏe lên rồi?

Buổi tối nàng cố ý đá chăn mền, chỉ mặc tẩm y run lẩy bẩy ôm cánh tay nằm. Đêm khuya tháng hai lạnh như nước, như thế hai buổi tối, bệnh tình của nàng rất nhanh liền tăng thêm. Cả người như than lửa, bị sốt đến mơ mơ màng màng.

Hạ phu nhân làm cho người đi mời Tần đại phu xem bệnh, gần đây Tần đại phu luôn ra vào Vinh Quốc phủ, đã không ít người biết rõ thành Kim Lăng có vị y thuật cao minh, hắn gần đây đúng là bề bộn nhiều việc.

Tần đại phu bắt mạch xong chỉ nói là cảm nhiễm phong hàn, gặp lạnh. Buổi tối ngủ cần chú ý, uống vài thang thuốc thì tốt rồi!

Hạ phu nhân nghe xong khiển trách người gác đêm, còn phạt một tháng lương, sai các nàng ban đêm coi chừng giường chiếu, để tránh Hạ Uyển Chi buổi tối đá chăn mền.

Như thế, Hạ Uyển Chi buổi tối hai tay lộ ra ngoài chăn mền đều sẽ bị phát hiện, chớ đừng nói chi là đá chăn mền.

Hạ phu nhân không yên tâm, để người trực đêm cho nàng là người từ chủ viện. Hạ Bích các nàng cũng không thể tham gia. Đây cũng là Hạ phu nhân muốn cùng với nữ nhi đối nghịch, xem nàng còn có thể nghĩ ra cái biện pháp lăn qua lăn lại gì. Không muốn tiến cung, nàng có thể làm gì?

Về phần Hạ Vũ, mặc dù Hạ Lan liều chết không nói, Hạ phu nhân cũng sẽ không dễ dàng như vậy buông tha Hạ Vũ. Mỗi ngày lúc đi thỉnh an cũng sẽ ngôn ngữ châm nàng ta vài câu, về sau còn lấy cớ đem người đưa đi thôn trang. Ở thôn trang không thể so với Vinh Quốc phủ, cũng không tráng lệ như vậy.

Dung di nương không muốn, tại trước mặt Hạ phu nhân nói rất nhiều lời trách móc. Hạ phu nhân không chỉ có không có nghe vào, còn đem Dung di nương khiển trách, cấm túc ba tháng.

Hạ phu nhân là chính thất phu nhân, hậu viện do bà định đoạt. Dung di nương cho dù không phục tìm Hạ lão gia lý luận, Hạ lão gia mặc dù sủng ái bà ta cũng không thích bị phiền não, cũng không muốn đối nghịch hạ mặt mũi của phu nhân. Ngược lại khiển trách Dung di nương không hiểu chuyện, làm cho nàng trở về ăn năn hối lỗi.

Không người nào cầu tình, Hạ Vũ dù ngàn vạn không muốn, vẫn bị Hạ phu nhân đóng gói tống lên xe ngựa. Không có sự chấp thuận của bà không cho phép nàng quay về, làm cho nàng thật tốt tại thôn trang thanh tỉnh, làm cho nàng ta biết mình lợi hại.

Đừng tưởng rằng chút mờ ám này bà không biết. Cũng may Tần đại phu y thuật cao minh, nếu không con gái của bà sẽ bị cái tiểu đề tử kia hại chết.

Hạ phu nhân làm sao sẽ chịu để yên, không đem người ném tại thôn trang một hai năm, tuyệt đối không thể để cho nàng ta trở lại.Hạ Uyển Chi nghe nói Hạ Vũ bị đưa đi ngược lại không nói gì. Đây là nàng ta xứng đáng. Chỉ là nàng ta bị đưa đi, mình không phải là nhất định phải vào cung?

Hạ Uyển Chi nhức đầu. Qua hai ngày sẽ phải điện tuyển, nàng mặc dù tốt hơn chút ít, nhưng vẫn không thể xuống đất. Đứng cũng không vững, làm sao có thể tham gia điện tuyển?

Hạ phu nhân cũng vội, biết rõ nàng bây giờ thân thể yếu đến gió thổi có thể ngã xuống, bộ dáng tiều tụy sao có thể vào được mắt Hoàng Thượng, tham gia khẳng định lạc tuyển.

Để tránh lạc tuyển, Hạ phu nhân tình nguyện bí quá hoá liều, tiến cung cầu kiến hoàng hậu nương nương, nói là Hạ Uyển Chi thân thể khó chịu, không thể tham gia điện tuyển. Hi vọng hoàng hậu khai ân, chờ thân thể của nàng tốt sẽ vào hậu cung. Đồng thời Hạ phu nhân còn cầm một bức chân dung của Hạ Uyển Chi, nữ tử bức tranh giữa mặt mày như vẽ, dung mạo xinh đẹp.

Bởi vậy điện tuyển hôm đó, các phi tần đợi tuyển ăn mặc tỉ mỉ, hoa phục lộng lẫy, châu trâm hoàn quấn, môi hồng răng trắng, sức sống bừng bừng đứng ở trên đại điện hành lễ vấn an.

Đến phiên lượt có mặt Hạ Uyển Chi, bên Lâm Huệ cũng không thấy Hạ Uyển Chi. Ngược lại mở ra một bức tranh mỹ nhân, nữ tử trong tranh cúi đầu e thẹn, dung nhan yêu kiều như hoa.

Dù sao giữa một đám nữ tử xinh đẹp như hoa, đột nhiên xuất hiện một bức tranh mỹ nhân, cũng là đủ đoạt danh tiếng. Ngay cả người trên ngự tọa cũng nhịn không được buồn bực nói "Hoàng hậu, đây là có chuyện gì?"

Hoàng hậu cười giải thích "Hoàng Thượng có điều không biết, Vinh Quốc hầu phủ Hạ tiểu thư bỗng nhiên nhiễm phong hàn, thân thể khó chịu. Nói là sợ quấy nhiễu thánh giá, cũng không tự mình đến đây, lại không muốn chậm trễ Hoàng Thượng, liền làm cho người đưa một bức chân dung tiến đến."

"Ngược lại phí tâm tư!" Tề Diệp mỉm cười một chút, cũng không nhiều lời. Hoàng hậu nhìn hắn trong chốc lát, Tề Diệp quét qua chúng mỹ nhân, cũng không nói chuyện. Hoàng hậu khoát khoát tay, tính cả bức họa Hạ Uyển Chi, chúng mỹ nhân cùng nhau lui xuống.

Lần này điện tuyển lấy tổng cộng mười vị thiên kim tiểu thư. Có thể thông qua tiến vào điện tuyển trên cơ bản đã là chân trước vào cửa hậu cung, trừ phi cá biệt thực không được Hoàng Thượng sủng ái, mới có thể bị đưa trở về.

Bởi vậy, sáng sớm ngày hôm sau Vinh Quốc phủ nhận được thánh chỉ sắc phong hoàng cung đưa tới. Hạ phu nhân lập tức lệ nóng doanh tròng, thở phào nhẹ nhõm thật to.

Đương nhiên, đi cùng thánh chỉ còn có ngự y trong cung. Hoàng hậu nghe nói Hạ Uyển Chi nhiễm phong hàn, liền cho ngự y đi đến nhìn một chút, hi vọng nàng sớm ngày khang phục.

Đây chính là phá lệ ban ân, Hạ phu nhân mỉm cười dẫn ngự y đi Viên uyển, tuyên đọc thánh chỉ xong ngự y liền chúc mừng.

Trên đường bọn họ tới Hạ Uyển Chi đã biết. Không nghĩ tới hôm qua không cần tiến cung điện tuyển, cho rằng tránh được một kiếp. Ai biết mẹ nàng là người cố chấp như vậy. Để nàng được tiến cung, ngay cả một bức chân dung từ năm ngoái cũng mang đi được. Nàng thật sự là muốn ngửa mặt lên trời khóc lớn.Dung di nương cùng với vài vị di nương khác nghe nói Hạ Uyển Chi được sắc phong tiệp dư, cũng thật là hâm mộ lại ghen ghét, lòng chua xót cực kỳ. Ba vị di nương khác có nữ nhi bất quá mới tám chín tuổi, thật cũng không cuống cuồng. Nhị tiểu thư của Dung nương cùng Hạ Uyển Chi đều đã lớn. Đơn giản là vì không phải chính thất sinh ra, cho dù tài tình dung mạo khá hơn, cũng chỉ có thể kém người một bậc.

Dung di nương nghe nói còn chưa tiến cung đã là tam phẩm tiệp dư, lập tức tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, ngẫm lại nữ nhi đáng thương kia của mình bị đưa đi, trong lòng lại càng tức giận. Hôm nay mình bị cấm túc, coi như là muốn đi thăm nữ nhi một chút, cũng là không thể. Chỉ có thể một mình sinh ngột ngạt, hi vọng Hạ Uyển Chi cái tiểu đề tử kiabệnh đến không dậy nổi, vĩnh viễn vào không được hậu cung. Mình thì chờ nữ nhi ba năm sau vào cung, bằng vào xinh đẹp cùng tài tình sẽ sủng quan hậu cung.

Ngự y bắt mạch cho Hạ Uyển Chi, chỉ nói là cảm nhiễm phong hàn, cần điều dưỡng kỹ.

Hạ Uyển Chi cũng không nói cái gì, nằm ở trên giường tâm loạn như ma, thầm nghĩ đây là số mệnh đã định sao?

Nàng cố gắng như vậy, nghĩ hết phương pháp muốn thoát khỏi hậu cung, cuối cùng vẫn là phải vào cung. Vậy nàng hai tháng này khốn khổ không phải là vô ích rồi?

Hạ Uyển Chi nghĩ tới tâm sự của mình không rảnh bận tâm cái khác. Hạ phu nhân nhìn vẻ mặt ngự y, ra hiệu đi ra ngoài nói chuyện.

Ra khỏi Viên uyển, Hạ phu nhân giơ lên tay, Lạc mma ma liền cầm lấy một cái hộp gấm tiến lên, mở nắp ra, bên trong một xấp ngân phiếu, cũng có không thiếu thứ đồ tốt.

Ngự y kinh hãi "Phu nhân này là ý gì?"

"Vương ngự y đừng kinh hoảng. Đây bất quá là một chút tâm ý, chỉ hy vọng Vương ngự y vào cung có thể nói với hoàng hậu nương nương. Hạ tiệp dư chỉ là cảm nhiễm phong hàn, cần tĩnh dưỡng là được."

" Nhưng Hạ tiệp dư..." Vương ngự y không phải người ngu, hắn chẩn đoán được vị Hạ tiệp dư này không phải là phong hàn, mà là sau khi tiêu độc thể chất suy yếu, thân thể tròn và khuyết, cũng không phải là phong hàn có thể làm được.

"Vương ngự y cũng biết đó là Hạ tiệp dư, về sau tiến cung cũng sẽ không còn là tiệp dư, về sau sẽ như thế nào ai cũng không rõ ràng lắm. Vương ngự y ở hậu cung qua lại nhiều chắc hẳn hiểu hậu cung là địa phương nào."

"Hôm nay nếu là Vương ngự y giúp chuyện nhỏ, về sau Vinh Quốc phủ cùng Hạ tiệp dư nương nương nhất định sẽ không bạc đãi Vương ngự y."

Thấy hắn không nói, Hạ phu nhân không nhanh không chậm nói "Vương ngự y là người thông minh, nên biết có vài người nhưng là không thể đắc tội."

Vương ngự y đương nhiên hiểu!

Hồi lâu, Vương ngự y tiếp nhận hộp gấm, nhét vào trong hòm thuốc, chắp tay nói "Hạ quan biết rõ nên làm như thế nào, thỉnh tiệp dư nương nương yên tâm, phu nhân yên tâm!"

"Vậy là tốt rồi! Về sau Hạ tiệp dư ở trong cung còn muốn ngươi chiếu cố nhiều một chút, về sau không thể thiếu chỗ tốt của ngươi!" Ở hậu cung ngươi lừa ta gạt, nếu là có thể có một vị ngự y tin được, thật cũng không tệ. "Vâng!" Vương ngự y gật gật đầu, chắp tay hành lễ rời đi.

Hắn vừa đi, Lạc ma ma nói "Phu nhân, cái Vương ngự y này có thể tin sao?"

"Yên tâm, bọn họ qua lại ở hậu cung lâu biết rõ nông sâu bên trong. Hắn nếu đã thu đồ, chắc chắn sẽ không nói thật. Lần này ngược lại là có thể tin, bất quá về sau vẫn là muốn dặn dò Uyển Nhi coi chừng."

"Hôm nay những quý phủ khẳng định cũng nhận được thánh chỉ, Lạc ma ma ngươi đi ra ngoài hỏi thăm một chút, xem tiểu thư khác phân vị là gì." Phân vị là đẳng cấp của một phi tần, đồng thời cũng là phân lượng cùng được sủng ái của các nàng ở hậu cung.

Đối với người trong lòng, khẳng định đều là cho tốt nhất.

Hạ Uyển Chi là chính tam phẩm tiệp dư, đây cũng là gia thế Vinh Quốc phủ cho nàng. Vào cung sau bao lâu có thể lần nữa được sắc phong, vậy thì muốn xem bản lãnh của nàng.

Đương nhiên, hiện tại việc cấp bách là làm cho nàng dưỡng tốt thân thể. Nếu không vào cung có vẻ bệnh không được cưng chiều, đó cũng là phí công.

Vương ngự y tiến cung hồi báo bệnh tình Hạ Uyển Chi, nói là cảm nhiễm phong hàn, không nhẹ, chỉ sợ muốn tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng.

Hoàng hậu nghe cũng không nói cái gì, ngược lại cung nhân bên cạnh khoát tay áo ra hiệu Vương ngự y lui xuống đi.

"Nương nương, nghe nói vị Hạ tiệp dư kia dung mạo xuất chúng, nương nương tại sao phải đáp ứng làm cho nàng ta vào cung. Nàng ta bị bệnh, không phải là vừa vặn bớt một người tiến cung sao?"

"Nguyệt Mai, nhiều thêm lại có thể thế nào? Dù sao Hoàng Thượng tâm không có ở bản cung nơi này. Hắn thích mỹ nhân liền cho hắn mỹ nhân là được." Hoàng hậu cười lạnh "Vị Hạ tiệp dư kia bất quá là sâu bệnh, cho dù tiến cung cũng thành không được sự. Ngược lại điều kiện Hạ phu nhân nói bản cung có hứng thú. Để cho nàng ta tiến cung thì như thế nào, gạt nàng ta ra cũng không ra cái sóng to gió lớn gì."

Về phần điều kiện hoàng hậu nói, lúc trước Hạ phu nhân tiến cung cầu xin hoàng hậu hỗ trợ một theo một cây nhân sâm thành hình. Đây chính là thứ đồ tốt hiếm có cỡ nào, hoàng hậu nghe lão nhân nói nhân sâm thành hình ăn vào có thể kéo dài mệnh không nói, còn có thể nhiều con.

Hoàng hậu ở bên cạnh Tề Diệp năm năm, liên tục không sinb được một đứa con. Không con nối dõi, nếu như không phải là nhà mẹ nàng có quyền thế, năm năm không sinh con, nàng vị hoàng hậu này vị trí cũng ngồi không vững.

Về phần nhân sâm thành hình có phải thần kỳ thật như tin đồn bên ngoài hay không nàng không rõ ràng lắm. Nhưng là hi vọng thử một lần, nếu là có thể được, làm cho nàng sinh một thái tử mập mạp, nàng cũng liền không cần sợ hãi các đại thần lấy chuyện không con mà nói.

Bất quá là một nữ nhân, tiến cung lại có thể thế nào. Có thể được sủng ái hay không, có thể sống sót hay không còn không biết.

Cho nên, hoàng hậu rất sảng khoái đáp ứng. Chính là vì cây nhân sâm này.

Chạng vạng, lúc Lạc ma ma trở lại, nghe xong không ít tin tức. Hạ phu nhân đi Viên uyển. Hạ Uyển Chi mới vừa tỉnh ngủ đang uống nước, nhìn thấy bà tiến đến chỉ là gật gật đầu. Nàng thân thể khó chịu, có thể không cần xuống giường hành lễ.

Ngược lại Hạ phu nhân đến gần liền bắt đầu hành lễ, khiến nàng sợ hết hồn "Nương làm cái gì vậy? Hạ Bích, mau dìu nương đứng dậy!"

Hạ Bích tiến lên đỡ Hạ phu nhân. Hạ phu nhân cười cười "Đây là lễ nghi, ngươi bây giờ là chính tam phẩm tiệp dư, thân phận bất đồng!"

Nàng nghe lòng tràn đầy đau nhói.

Hạ phu nhân ở bên giường ngồi xuống, thấy nàng vẫn tiều tụy gầy yếu ớt, đau lòng nói "Uyển Nhi, ngươi bây giờ đã là tiệp dư nương nương. Cho dù trong lòng ngươi không muốn cũng không được. Đừng có lại lãng phí thân thể của mình, hôm nay nói cái gì cũng không thể vãn hồi rồi, biết không?"

Hạ Uyển Chi cắn môi không nói. Hạ phu nhân nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, vuốt ve đầu của nàng, ra hiệu những người khác lui xuống đi. Trong phòng chỉ còn lại mẹ con các nàng.

Hạ phu nhân nói "Mấy ngày trước đây nương đi một chuyến đến chùa Bạch mã, xin cho ngươi cầu xin một xăm, là xăm tốt nhất, nương thật cao hứng."

"Nương biết rõ ngươi là sợ hãi cơn ác mộng kia. Yên tâm, nương đã mời người ở bên ngoài làm một hồi lễ cúng bái. Bọn họ nói tà khí đã trừ đi, về sau nhất định bình an. Ngươi không cần phải suy nghĩ nhiều biết không?"

"Làm cho nương hao tâm!" Bởi vì không phải là cơn ác mộng, cho nên coi như là làm mười lêc, trăm lễ cúng bái cũng khó có khả năng tiêu trừ. Người khác không rõ ràng lắm, nàng còn có thể không rõ ràng lắm là thế nào sao?

Hạ phu nhân lại cùng nàng nói một hồi lâu. Đem tin Lạc ma ma hỏi thăm được nói cho nàng biết. Lần này mười vị tiểu thư trúng tuyển, có ba vị phong làm tiệp dư, năm vị mỹ nhân, hai vị tài tử, không một người lạc tuyển. Bất quá là một ngày, hậu cung liền có hơn mười vị tân tấn nương nương, thật đúng là náo nhiệt.

Lâm Huệ là một trong năm vị mỹ nhân. Lần này sắc phong cũng không có gì đặc thù, đều là dựa theo gia thế mỗi vị đến sắc phong. Thật sự cũng không thấy đương kim hoàng thượng thiên vị ai.

Hạ Uyển Chi nghe nói xong ở trong lòng cười lạnh. Hắn từ trước đến nay liền là như thế, đối với người nào đều là đối xử như nhau, giải quyết việc chung, nhìn như công bình, kỳ thật chính thức là như thế nào, có lẽ chỉ có hắn tự mình biết.

Ngẫu nhiên sủng ái một vị phi tần, k vậy cũng không phải thật tâm thích, mà vị phi tần kia là một quân cờ hữu dụng mà thôi.

Nàng đã từng là quân cờ hữu dụng, về sau vô dụng, đã bị biếm lãnh cung.

Vuốt ve tim đau nhức, Hạ Uyển Chi cười khổ.

Còn có hơn mười ngày sẽ phải tiến cung, nàng như thế nào lại nguyện ý đi vào? Nàng tại sao có thể không nóng nảy? Không sợ hãi?

Kế tiếp Hạ Uyển Chi một bộ dáng nhận mệnh, đúng hạn ăn cơm uống thuốc, thân thể dần dần tốt. Qua vài ngày miễn cưỡng có thể xuống đất đi vài bước, đi dạo trong vườn, phơi nắng.

Hạ phu nhân biết được vui mừng không thôi, mời đại phu nhìn một chút, nói là thân thể đã tốt rồi, chỉ cần tiếp tục tĩnh dưỡng uống thuốc, nhất định có thể khỏi hẳn.

Hạ phu nhân cao hứng đến không ngậm miệng được. Mỗi ngày cũng sẽ tới Viên uyển thăm nàng, cùng nàng nói chuyện, thậm chí dạy bảo nàng rất nhiều chuyện tranh đấu gay gắt, cùng với thái độ làm người.

Hạ Uyển Chi thân thể khó chịu, cho nên ma ma giáo tập chỉ nói cho nàng nghe, đợi nàng thân thể tốt lắm lại

học tập cái quy củ khác trong cung.

Hạ Uyển Chi làm bộ nghe nghiêm túc, trong cung một ít quy củ, nàng đã sớm biết.

Nhưng nàng không có ý định dùng!

10. Chương 10

"Cửa thành mở rồi. Đại tiểu thư, chúng ta mau rời đi!" Hạ Bích ngồi co ro dưới tàng cây liễu cách cửa thành không xa nghe thấy tiếng kẽo kẹt, đột nhiên tỉnh lại. Trông thấy vài thị vệ mở cửa thành, có chút vui mừng đánh thức người dựa vào cây liễu mà ngủ.

Hạ Uyển Chi vừa thấy cửa thành mở rộng ra, được Hạ Bích nâng đỡ đứng dậy. Một người dìu một người thêm gói đồ nhỏ, lẫn vào trong đám người đi ra khỏi thành Kim Lăng. Hạ Uyển Chi mặc quần áo cũ của Hạ Bích, các nàng bây giờ là chạy ra khỏi Vinh Quốc phủ, tất nhiên muốn an phận làm việc, xe ngựa Hạ Bích mướn đã chờ bên ngoài.

Phu xe thấy các nàng đi đến, Hạ Bích xuất ra một cái chuông đồng cho phu xe nhìn nhìn. Phu xe biết là chủ thuê xe của hắn, liền mở ra màn xe cho các nàng lên xe ngựa. Xe ngựa rất là cũ kĩ, miễn cưỡng có thể che gió che mưa, cùng xe ngựa của Vinh Quốc phủ so sánh là một trời một vực.

Bất quá các nàng hiện tại đúng là không quan tâm được nhiều như vậy. Trước rời khỏi thành Kim Lăng quan trọng hơn. Nếu không rạng sáng người của Vinh Quốc phủ liền sẽ phát hiện không thấy các nàng, cũng sẽ phái người tới bắt.

Ngồi lên xe ngựa, Hạ Bích nói "Lộ trình đã nói rõ. Chúng ta muốn đi Thủy thành, đây là tiền đặt cọc đã nói, đến Thủy thành sẽ trả một nửa còn lại."

Phu xe nhìn nhìn Hạ Bích móc ra túi tiền, nắm trong tay mười lượng bạc, cười gật gật đầu "Yên tâm, lão Ngũ ta nhất định sẽ đưa các ngươi đến Thủy thành." Nói xong ánh mắt lướt qua trên mặt Hạ Uyển Chi, quát một tiếng, đánh ngựa rời đi.

Ra khỏi thành Kim Lăng các nàng liền thở phào nhẹ nhõm, cũng yên tâm. Tối hôm qua giằng co một đêm, các nàng đã mệt mỏi. Hạ Bíchl lấy ra điểm tâm cùng nước đã chuẩn bị. Hạ Uyển Chi ăn vài thứ, rồi dựa vào đệm chăn ngủ thiếp đi.

Thủy thành tại hướng đông nam thành Kim Lăng. Các nàng không rành đường. Hạ Bích nghe được người phu xe này vào nam ra bắc, đối với đường đi Thủy thành rất là quen thuộc, cho nên cũng liền không lo lắng. Buổi trưa các nàng ăn lương khô, buổi tối ở khách điếm. Lúc đi ra Hạ Uyển Chi mang theo không ít thứ đáng giá, tiền tiêu hàng tháng của vài chục năm cũng mang theo.

Các nàng trốn thoát, về sau ăn mặc chi phí đều phải chính mình xuất bạc. Nhất định sẽ tốn không ít, cho nên nàng mang theo không ít. Tránh cho ngày nào đó không có bạc chết đói.

Hai người đều là lần đầu tiên đi xa nhà, trong lòng lại sợ hãi người của Vinh Quốc phủ đuổi theo. Hai người núp ở khách điếm, buổi tối lăn lộn khó ngủ, rất khuya mới ngủ được. Ở tại khách điếm dùng điểm tâm, chuẩn bị lương khô sẽ xuất phát.

Phu xe không phải là người nói nhiều, liên tục im lặng ngồi đánh xe, trên đường không nghe thấy phong thanh gì, các nàng dần dần yên tâm. Chỉ là qua một cái thành trấn đều muốn kiểm tra văn thư hộ tịch của các nàng. Hạ Uyển Chi luôn cảm thấy như vậy sẽ bại lộ hành tung. Nhưng không có văn thư hộ tịch căn bản vào không được thành.

Hạ Uyển Chi thân thể còn không có khôi phục, không thể nhất mực gấp rút lên đường. Các nàng rời đi thành Kim Lăng ngày hôm sau, nàng liền bị bệnh, chỉ có thể ở lại khách điếm mời đại phu xem bệnh.Hạ Bích một tấc cũng không rời coi chừng. Buổi tối nóng sốt đều là nàng ấy dùng nước hạ nhiệt độ cho nàng. Hạ Uyển Chi nóng đến mơ mơ màng màng, lại làm cơn ác mộng. Mơ thấy Vinh Quốc phủ bị cả nhà tịch thu tài sản, xử tử, máu tươi nhiễm một mảnh, nàng lập tức bị sợ mà tỉnh.

Trước mắt tựa hồ có người lắc lư, còn có người tại trên mặt nàng bóp một cái "Tiểu nương tử, nếu là người khỏe mạnh, bổn đại gia ngược lại nguyện ý đem ngươi giữ ở bên người. Đáng tiếc ngươi là sâu bệnh, bổn đại gia nuôi không nổi..."

Về sau người nọ lại nói gì đó nàng không biết, chỉ biết là người nọ tại trước ngực nàng bóp một cái. Nàng cảm thấy bị xâm phạm, muốn gọi người lại kêu không ra tiếng, muốn tránh ra lại không còn khí lực.

Không biết qua bao lâu, nàng nghe thấy tiếng đóng cửa, mà chính mình, cũng toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Chính thức khi tỉnh lại đã trời đã sáng. Nghe thấy tiếng khóc, nàng nói "Làm sao vậy?"

Hạ Bích giật mình một chút, lau nước mắt trên mặt, trước mặt nặn ra một cái mỉm cười "Không có việc gì, tiểu thư nghỉ ngơi đi, nô tỳ đi múc nước."

Hạ Uyển Chi không tin, nhớ tới chuyện tối hôm qua mơ mơ màng màng, nàng vén lên tà áo nhìn nhìn, trước ngực cục xanh cục tím, là do bị lực mạnh vuốt ve. Thì ra là không phải là mộng, nàng kinh hãi kéo lên tay áo, nhìn thấy dấu thủ cung sa đỏ thẫm vẫn còn, lúc này mới ám ám thở phào nhẹ nhõm.

Không bao lâu Hạ Bích lấy nước tới, nàng nói "Không có việc gì ngươi khóc cái gì? Nói thật."

Hạ Bích chần chờ một chút, lập tức quỳ trước giường "Đại tiểu thư thứ tội. Đều là nô tỳ không tốt, tối hôm qua không cẩn thận ngủ thiếp đi. Ai biết tỉnh lại, mọi thứ đáng giá của chúng ta không còn nữa, túi tiền nô tỳ mang theo cũng mất."

Nàng khóc nói "Mà ngay cả xe ngựa cũng không thấy. Tiểu nhị ở khách điếm nói người phu xe kia trời còn chưa sáng liền vội vàng đánh xe ngựa rời đi."

"Đại tiểu thư, bao đồ của chúng ta bị trộm, là người phu xe kia."

"Cái gì?" Hạ Uyển Chi thiếu chút nữa xỉu vì tức, không có bạc các nàng quả thực nửa bước khó đi.

Hạ Bích cũng không biết làm sao bây giờ. Nàng hỏi tiểu nhị hướng đi của người phu xe kia. Tiểu nhị chỉ là đồng tình nói cho dù hiện tại đuổi theo cũng không đuổi kịp. Người ta sớm liền chạy, chỉ có thể báo quan. Tiểu nhị còn nói, phỏng đoán báo quan đều bắt không được.

Chính là vì như thế, Hạ Bích mới có thể bị hù dọa đến không biết làm sao mà khóc lên.

Hạ Uyển Chi có cảm giác như trời sập xuống. Hiện tại người không có đồng nào, các nàng còn có thể đi đâu? Nàng ở trên người sờ sờ, phát hiện ngọc bội trên cổ, vòng tay vòng chân toàn bộ cũng không còn.

Người phu xe kia, người phu xe kia ra tay thật là sạch sẽ. Một chút cũng không để lại cho các nàng.

Duy nhất đáng được ăn mừng, đại khái là trong sạch của các nàng không bị mất. Trong lúc nhất thời, trong phòng yên lặng đến mức có thể nghe thấy ngoài cửa sổ lâm râm mưa phùn. Mùa xuân là nhiều mưa. Tối hôm qua liền bắt đầu trời mưa, mịt mù giăng kín. Các nàng căn bản không biết nên làm sao bây giờ.

Đánh vỡ trầm mặc chính là tiếng đập cửa của tiểu nhị "Khách quan! Quấy rầy, hôm nay nên giao tiền phòng!"

Hai người nghe tiền phòng nhìn nhau một cái, đều cảm thấy khó xử. Hạ Bích ở trên người vơ vét nửa ngày, chỉ tìm được một dây chuyền bạc, đây là thứ đáng giá duy nhất của các nàng bây giờ.

Hạ Bích mở cửa đi ra ngoài, nói "Tiểu nhị, chúng ta lại không lập tức rời đi, tiền phòng chờ đi sẽ cho thêm."

"Vị cô nương này chỉ sợ không biết, khách điếm chúng ta từ trước đến nay đều là ở một đêm sáng sớm ngày thứ hai liền giao tiền phòng. Đây chính là quy củ!" Tiểu nhị mỉm cười nói, trong lòng lại nghĩ, nếu không phải là sợ các ngươi không nộp được bạc, ta sẽ không vội tới đây!

"Thiên hạ này nhiều quy củ. Tiểu thư nhà chúng ta cũng có quy tắc. Sẽ cho khách điếm thêm bạc, hơn nữa, ngươi cảm thấy chúng ta là người không trả nổi tiền phòng sao? Đừng mắt chó nhìn người thấp!" Không hổ là từ Vinh Quốc phủ ra ngoài, nói chuyện tư thế là có thể đem tiểu nhị hù sợ.

Thấy nàng nói xong cây ngay không sợ chết đứng, không một chút mảy may chột dạ, tiểu nhị chần chờ. Mặc dù bị mất bao đồ, hai người bọn họ thoạt nhìn chính là từ phủ lớn ra ngoài, không biết lai lịch cũng không nên chậm trễ.

Tiểu nhị ha ha nở nụ cười vài tiếng, nói là đi hỏi chưởng quỹ.

Hạ Bích khinh thường hừ một tiếng, đẩy cửa đi vào, lúc đóng cửa lại hai chân đều mềm nhũn, nàng chột dạ!

Hạ Uyển Chi lại rầu rĩ, không biết nên làm sao bây giờ. Hôm nay ngay cả cái chỗ an thân này đều sắp mất. Bên ngoài vẫn còn mưa, các nàng có thể làm sao đây?

Không bao lâu cửa phòng lần nữa bị gõ vang, lần này là chưởng quỹ cùng tiểu nhị. Hạ Bích mở cửa, chưởng quỹ cười làm lành "Quấy rầy khách nhân nghỉ ngơi. Chuyện vừa rồi chuyện tiểu nhân đã nghe nói. Bất quá tiểu điếm có quy củ tiểu điếm. Tiền phòng hôm nay sẽ phải tính, thêm vị phu xe kia, tổng cộng mười lượng bạc."

"Mười lượng?" Hạ Bích giật mình nhíu mày "Chỉ là ở một đêm, tại sao có thể muốn nhiều bạc như vậy?"

"Xác thực là chỉ ở lại một đêm, bất quá vị phu xe kia tại tiểu điếm mua thật nhiều lương khô thịt khô cùng rượu. Khách quan nếu là không tin chúng ta có thể tính toán tỉ mỉ."

Hạ Uyển Chi nghe sắc mặt trắng bệch, Hạ Bích á khẩu không trả lời được.

Chưởng quỹ nói "Khách quan, thanh toán đi¡'.

"Không cần! Hôm qua không phải là có mười lượng bạc tiền đặt cọc sao? Sẽ dùng nó đi!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói với Hạ Bích "Chúng ta thu dọn đồ đạc rời đi nơi này.""Nhưng tiểu thư..." Thấy nàng vẻ mặt nhàn nhạt, Hạ Bích không nói thêm lời, thu thập quần áo. Dưới ánh nhìn chăm chú của chưởng quầy hai người đi ra khỏi khách điếm.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, các nàng ngay cả cây dù cũng không có, nước mưa lạnh buốt xối ở trên người. Hạ Uyển Chi nhịn cười không được "Lão Thiên, ngươi chính là trêu cợt ta sao? Ngươi liền tàn nhẫn như vậy...."

Lời còn chưa dứt, Hạ Uyển Chi lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, chỉ nghe thấy tiếng kinh hô của Hạ Bích, nàng thì một chút khí lực đều không còn, mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng bất tỉnh nhân sự.

Hạ Bích nhìn Hạ Uyển Chi té xỉu ở trong mưa, lập tức nhịn không được khóc lớn cầu cứu. Chưởng quỹ khách điếm ra hiệu tiểu nhị đóng cửa lại, còn lại người đi đường căn bản không để ý các nàng, vội vã đi qua.

Giữa màn mưa, một cái thân thể gầy yếu chạy tới. Nàng ấy chạy nhanh, thiếu chút nữa đụng phải hai người trên đường. Hạ Bích vội vàng nắm được nàng ấy "Van ngươi, xin thương xót. Tiểu thư nhà ta bị bệnh, cầu xin ngươi cứu nàng, cứu nàng. Chúng ta về sau sẽ báo đáp, sẽ báo đáp!"

Hạ Uyển Chi không biết bị bệnh bao lâu, ngủ bao lâu, đợi khi nàng tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường cũ rách, rèm vải thô sờn, nhà cỏ tranh đơn sơ.

Nàng đang nghi hoặc là chỗ nào, nghe thấy thanh âm đẩy cửa, kẽo kẹt một tiếng. Hạ Bích bưng một chén thuốc đen sì sì tiến đến, trông thấy nàng tỉnh lại ngạc nhiên mừng rỡ tiến lên "Đại tiểu thư, người cuối cùng tỉnh. Nô tỳ cho rằng, cho rằng... Ô ô, đại tiểu thư tỉnh thì tốt rồi. Thì tốt rồi!"

Hạ Bích kích động nói năng lộn xộn, cúi đầu gạt lệ, hồi lâu mới khôi phục lại. Nàng hỏi "Đây là đâu?"

“Là nhà Tiểu Đồng.” Hạ Bích thổi thổi chén thuốc “Tiểu thư mới vừa tỉnh lại, uống thuốc này đi, nô tỳ đợi lát nữa nói cho tiểu thư.” Nàng gật đầu.

“Ngày đó tiểu thư té xỉu, nô tỳ cùng đường, hướng mọi người cầu cứu không được. Thật may là gặp Tiểu Đồng. Là nàng chứa chấp chúng ta, còn xem bệnh hốt thuốc cho đại tiểu thư. Nếu không có nàng, nô tỳ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Để ngươi chịu khổ!” Hạ Uyển Chi thở dài. Nàng như thế nào không nghĩ tới, trốn ra hố lửa, lại nhảy vào vũng nước, cũng chỉ có thể vùng vẫy giãy chết.

“Nô tỳ không khổ, chịu khổ chính là đại tiểu thư. Đại tiểu thư thân thể còn chưa khỏe, hôm đó lại mắc mưa, lúc này thân thể yếu hơn. Thật may là tiểu đồng thiện tâm, nói là có thể để cho chúng ta ở tại nơi này cho đến bệnh khỏe lại.”

“Vậy là tốt rồi, nàng thật đúng là người tốt!” Hạ Uyển Chi ngược lại không nghĩ tới, còn có thể gặp phải một người tốt.

Nàng mới vừa tỉnh lại, cuối cùng là suy yếu, nói không có vài câu liền mệt mỏi. Hạ Bích đỡ nàng nằm xuống.

Hạ Uyển Chi rất nhanh liền ngủ mất. Không biết ngủ bao lâu, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nói chuyện “... Ngươi đã giúp chúng ta rất nhiều. Chúng ta cảm kích còn còn chưa kịp, như thế nào lại trách ngươi đây?””Nhưng ta cũng chỉ để các ngươi đi theo chịu khổ. Hiện tại ăn chỉ có một bát cháo như vậy căn bản chống cự không nổi đói!” Âm thanh xa lạ.

“Tiểu Đồng, thật sự cám ơn ngươi. Về sau Hạ Bích ta làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ngươi...”

Hạ Uyển Chi mở mắt ra trông thấy ở cửa đứng hai người, nhịn không được lên tiếng nói “Hạ Bích.”

“ Vâng! Tiểu thư tỉnh?” Hạ Bích vội vàng tiến đến, trong tay bưng một bát cháo “Tiểu thư tỉnh liền húp cháo đi, nô tỳ mới vừa hâm nóng!”

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua chén nước trong lắng đọng vài hạt cháo, nhìn lại một chút nữ tử gầy yếu cách đó không xa, lòng chua xót không thôi, cuống họng nghẹn ngào “Hạ Bích, gửi thư cho nhà ta đi!”

“Tiểu thư...” Hạ Bích khiếp sợ, nghĩ lại cũng phải, ngoại trừ như vậy, các nàng còn có cái đường sống gì. Người không có đồng nào, áo cơm còn khó.

“Đi đi!” Hạ Uyển Chi tiếp nhận cháo nuốt một ngụm, nước mắt nhịn không được rơi xuống. Nàng thực bi ai, vùng vẫy giãy chết nửa ngày, cuối cùng vẫn là muốn tự động trở về, thật sự là bi ai.

Kỳ thật căn bản không cần Hạ Bích đi đưa tin. Lúc chạng vạng đã có một chiếc xe ngựa dừng ở trước nhà cỏ của Tiểu Đồng. Từ phía trên xe một người đi xuống. Không phải là người khác, thật sự là đại ca của Hạ Uyển Chi - Hạ Dịch Thụy, một bộ cẩm y hoa bào, giày bó chỉ vàng, ngọc quan ngọc đái, mặt không chút thay đổi đứng ở cửa.

Hạ Bích nghe thấy động tĩnh đi ra một chút, khiếp sợ không thôi ngây ngốc tại chỗ “Đại... Đại... Đại công tử?”

“Đại tiểu thư đâ?u” Hạ Dịch Thụy nhíu mày nhìn nàng ấy một cái, không vui lên tiếng.

“Đại tiểu thư ở bên trong!” Hạ Bích run run một chút, cái này là cứu tinh hay là tai tinh xuất hiện, làm cho nàng buồn vui lẫn lộn.

“Trở về chuẩn bị tốt đi! Nô tài to gan lớn mật!” Hạ Dịch tkThụy ném một câu nói liền vào phòng. Hạ Bích run một chút, trong lòng biết lần này trở về khẳng định khó tránh khỏi trách phạt.

Hạ Uyển Chi đã nghe thấy giọng của Hạ Dịch Thụy, sửa sang lại một chút dung nhan, nghiêng đầu nhìn người tiến vào, vẻ mặt không thay đổi “Đại ca làm sao tới rồi?”

“Hừ, tới bắt ngươi! Đại muội!” Hạ dịch thụy quét một chút phòng đơn sơ, tặc tặc nói “Thật sự là cũ rách, Đại muội làm sao lại ở mà an tâm a?”

“Đại ca nếu là đến để chế giễu vậy thì miễn.”

"Ai dám chê cười ngươi, hiện tại người của thành Kim Lăng đều đang chê cười Vinh Quốc phủ đây!" Hạ Dịch Thụy giễu cợt hai tiếng, Hạ Uyển Chi không nói. Hồi lâu, hắn nói "Nương rất lo lắng, lần này ngươi trở về chính mình suy tính một chút đi!"

"Không cần ngươi quan tâm!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt cãi lại "Thay vì lo lắng ta, Đại ca không bằng đọc sách cho tốt, về sau cũng tiện giúp đỡ Vinh Quốc phủ."

"Lời này tặng cho ngươi, thay vì đi ra chịu khổ, còn không bằng tiến cung hưởng phúc. Tiền đồ của Đại ca sau này còn muốn dựa vào tiệp dư nương nương ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu đây!"

"Đại ca cảm thấy nói chuyện đối chọi gay gắt như vậy có ý tứ sao?" Hạ Uyển Chi nhíu mày, vạch trần đối thoại của hai người.

Hạ Dịch Thụy thở dài, vuốt vuốt tóc của nàng "Đại ca cũng không muốn a, là ngươi liên tục châm ta." Hắn thả mềm âm thanh "Về nhà đi, bên ngoài khá hơn, vẫn là so ra kém nhà mình!"

Tuy là một câu nói, nhưng Hạ Uyển Chi lại không biết như thế nào phản bác.

Xác thực, bên ngoài bầu trời khá hơn, cũng không phải là của nàng. Nàng như thế nào cũng không thể đi ra.

Hạ Uyển Chi bị Đại ca bọc đệm chăn ôm lên xe ngựa, trông thấy Tiểu Đồng co lại ở một bên tựa hồ bị sợ hãi, nàng khẽ nhíu nhíu mày, gọi Hạ Bích tới nói vài câu.

Cuối cùng cái người tọi là Tiểu Đồng kia xem như ân nhân của các nàng, cùng các nàng lên xe ngựa rời khỏi nhà cỏ.

11. Chương 11

"Nhìn một chút ngươi đem người lăn qua lăn lại thành dạng gì, nương nhìn còn không biết đau lòng đến cỡ nào đây!" Tại biệt viện dàn xếp ổn thỏa, Dịch Thụy đi phòng Hạ Uyển Chi xem nàng. Đại phu đã bắt mạch cho nàng, cũng đã mở ra phương thuốc.

Hạ Uyển Chi không nói, ăn cháo Hạ Bích đặc biệt nấu cho nàng. Ăn chút thức ăn ngon miệng, khẩu vị tốt hơn chút ít.

Theo như lễ pháp, bọn họ coi như là huynh muội cũng không thể tùy tiện ra vào phòng muội muội. Có điều bây giờ là tình huống đặc biệt, Hạ Dịch Thụy cũng không hy vọng nàng lại chạy.

Muội muội này a, thật sự là không biết nên nói như thế nào. Đường đường một cái tiệp dư nương nương. Lại dám to gan lớn mật bỏ trốn, thật sự là ăn gan hùm mật gấu!

Thấy nàng không nói, Hạ Dịch Thụy cũng không biết nên nói cái gì, thở dài một tiếng trong lòng, nói "Ta đã sai người đưa tin trở về. Thân thể ngươi khó chịu không thể lặn lội đường xa, mấy ngày nay ở chỗ này ở lại. Chờ thân thể ngươi tốt hơn rồi trở về!"

Nàng không nói.

Hạ Dịch Thụy cũng không giận, tiếp tục nói "Đừng nghĩ rời đi, trên thân các ngươi không có bạc, chạy cũng là chạy vô ích."

Hạ Uyển Chi trừng hắn.

Hạ dịch thụy ha ha cười, vẻ mặt đắc ý "Được rồi, không nói, ngươi nghỉ ngơi đi! Hai ngày nay đúng là đem ta lăn qua lăn lại đến ngủ không ngon!" Dứt lời đứng dậy rời đi, mới đi ra liền đụng vào người khác. Chén thuốc chiếu vào đổ trên người hắn, bỏng đến hắn gào la, cũng hù dọa Tiểu Đồng thất kinh làm bể chén thuốc, luôn miệng thỉnh tội.

Hạ Uyển Chi liếc nhìn Hạ Bích. Hạ Bích liền vội vàng tiến lên, kéo Tiểu Đồng ra phía sau mình, lấy khăn lụa lau chén thuốc trên người cho Hạ Dịch Thụy. Mà hắn đã bị phỏng nên muốn cởi quần áo, hù dọa Hạ Bích cùng Tiểu Đồng đều quay lưng đi nhắm hai mắt lại.

Hạđịch Thụy đại khái ý thức được chính mình thất thố, y phục cũng không cởi, chỉ là lôi kéo để tránh tiếp xúc da thịt, cước bộ vội vã rời đi.

Tiểu Đồng bị sợ hãi, Hạ Bích an ủi nàng ấy vài câu. Tiểu Đồng lúc này mới đi phòng bếp tiếp tục sắc thuốc.

"Tiểu đồng hiện tại chỉ là lẻ loi một mình đúng không? " Tiểu Đồng vừa đi, Hạ Uyển Chi hỏi Hạ Bích.

"Vâng! Mấy ngày trước đây phụ thân nàng ấy cũng mất, nương cùng em trai là bệnh chết. Nàng ấy làm việc ở y quán. Nhìn có vẻ rất cơ trí, còn có thể hốt thuốc xem bệnh đấy!"

"Vậy cũng thật là không dễ dàng!" Hạ Uyển Chi thở dài.

Bọn họ ở biệt viện này ở ba ngày. Hạ Uyển Chi tinh thần tốt hơn chút ít, ngày thứ tư ánh nắng tươi sáng, thật sự là thời điểm tốt để xuất hành. Kỳ thật nàng vẫn không thể lặn lội đường xa, chỉ là thời hạn vào cung tới gần, nếu là bị người của thành Kim Lăng biết được nàng rõ ràng tự mình trốn đi, đối với Vinh Quốc phủ mà nói có thể là tội lớn.

Đêm trước hôm khởi hành, Hạ Uyển Chi gọi Tiểu Đồng đến bên cạnh "Vài ngày trước làm phiền ngươi đã cứu chúng ta.""Tiểu thư khách khí!" Tiểu Đồng có chút thụ sủng nhược kinh, biết rõ thân phận bọn họ không thấp, nàng có chút co quắp khẩn trương.

"Chúng ta ngày mai rời đi, nghĩ tới phải báo đáp ngươi. Ngươi cần cái gì cứ việc nói, chỉ cần ta làm được thì nhất định sẽ làm. Vàng bạc châu báu, phòng ốc khế ước cũng có thể."

Hạ Uyển Chi là người không thích nợ nhân tình. Mặc dù nàng càng muốn Tiểu Đồng đi theo mình, bởi vì nàng ấy biết hốt thuốc xem bệnh. Ở hậu cung, có người này là đáng quý cỡ nào. Những ngự y kia đung đưa không ngừng, sao biết là đã bị ai thu mua?

Hạ Uyển Chi biết rõ, lần này trở về nàng ngoại trừ tiến cung vẫn là tiến cung. Nàng căn bản không có lựa chọn. Đã như vậy, nàng đương nhiên muốn chuẩn bị một chút.

Tiểu Đồng là một nhân tài khó có được, giữ ở bên người không thể tốt hơn. Cho dù những phi tần kia hạ độc vào thức ăn hương liệu, nàng cũng có thể có Tiểu Đồng để bảo đảm.

"Ta... Ta không cần..." Tiểu Đồng bị dọa. Vàng bạc châu báu, phòng ốc khế ước... Mấy thứ đang giá như vậy nàng sao có thể muốn.

"Đã như vậy, nếu như ngươi không chê, có thể đi theo ta đi." Hạ Uyển Chi nói ra tiếng lòng của mình.

"Thật tốt, nhưng khế ước bán thân của ta vẫn còn ở y quán..." Tiểu Đồng dĩ nhiên muốn đi theo tiểu thư. Nàng lén lấy thuốc tại y quán đã bị đại phu phát hiện, đang muốn đem nàng bán vào thanh lâu. Nàng không muốn đi nơi dơ bẩn như vậy.

"Việc này dễ xử lý!" Hạ Uyển Chi nhìn Hạ Bích một cái. Hạ Bích móc ra một tờ giấy bán thân cho nàng ấy " Đây là khế ước bán thân của ngươi. Sáng hôm nay chuộc đã trở lại. Ngươi cầm lấy! Hiện tại ngươi là thân tự do, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó. Kỳ thật ta hi vọng ngươi có thể đi theo ta. Như vậy cũng tốt báo đáp ân huệ của ngươi!"

"Tiểu thư..." Tiểu Đồng cầm lấy khế ước bán thân hai tay phát run, cảm động nói không ra lời, nước mắt rào rào rơi xuống. Hạ Bích vội vàng an ủi nàng ấy. Hồi lâu, nàng nức nở nói "Đa tạ tiểu thư, Tiểu Đồng nguyện ý đi theo tiểu thư!"

" Vậy thật là tốt quá!" Hạ Uyển Chi cười cười, thầm nghĩ, đại khái lần này rời khỏi thành Kim Lăng, thu hoạch duy nhất chính là nhiều hơn một cái Tiểu Đồng đi!

Trở lại thành Kim Lăng là lúc sắp đóng cửa thành. Gã sai vặt đợi cửa thành thấy xe ngựa của mấy người Hạ Uyển Chi, vội vàng cho người trở về báo tin. Chờ bọn họ trở về đến cửa Vinh Quốc phủ, Hạ phu nhân đã đang chờ.

Biết rõ nàng không có trong phủ không có mấy người, Hạ phu nhân cũng chỉ dẫn theo Lạc ma ma ở bên người.

Hạ Bích đỡ Hạ Uyển Chi xuống xe ngựa, trông thấy Hạ phu nhân vẻ mặt phức tạp, Hạ Uyển Chi hành lễ nói "Nương, nữ nhi đã trở lại!"

Hạ phu nhân nghẹn ngào một chút, tiến lên đưa tay. Nàng cho rằng bà muốn tát vào mặt, ai ngờ lại ấm áp vuốt ve tóc nàng "Đã trở lại là tốt rồi!"

Hạ phu nhân cũng không trách cứ, nhìn một nhà đứng ở cửa cũng không nên, bị người nhìn thấy lại sinh sự, liền cho các nàng trở về. Hạ Dịch Thụy đem người trả lại cũng đã xong việc, Hạ phu nhân để hắn đi về nghỉ, mà bà cùng Hạ Uyển Chi đi về Viên uyển.Hạ Uyển Chi có chút thụ sủng nhược kinh. Mẹ nàng chẳng những không có trách cứ, còn đối với nàng quan tâm đầy đủ. Điều này làm cho trong lòng nàng càng phát ra áy náy. Đối với chuyện nàng rời đi, Hạ phu nhân không nói Hạ Uyển Chi cũng không nói.

Phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho nàng. Hạ phu nhân bọn họ đã dùng hết cơm tối. Hạ Bích bày món ăn, Hạ Uyển Chi đi một ngày đường, khẩu vị cũng không tốt lắm, ở một bên Hạ phu nhân thấy nàng ăn không nhiều lắm, đi ra ngoài mấy ngày lại gầy đi một vòng, đau lòng cực kỳ, gắp vài đũa thức ăn đặt ở trong chén của nàng "Ăn thêm một chút, mấy ngày nay đi ra ngoài chịu khổ đi. Ngươi xem ngươi đều gầy thành dạng gì?"

Hạ Uyển Chi không nói, miễn cưỡng ăn vài miếng thức ăn mẹ nàng nói. Hạ phu nhân nói "Yên tâm, trong phủ người biết không nhiều lắm. Có điều ngày mai ngươi vẫn là phải gặp giáo tập ma ma. Mấy ngày nay nói ngươi ngã bệnh không gặp người, liên tục chối."

"Được!" Nàng đáp một tiếng, Hạ phu nhân múc thêm một chén canh gà cho nàng.

"Biết rõ ngươi không thích uống, nhưng vẫn là uống một chút đi. Đối với thân thể tốt!" Hạ Uyển Chi không có cự tuyệt, uống vài ngụm canh gà. Hạ phu nhân thở phào nhẹ nhõm "Còn có năm ngày chuẩn bị tiến cung, đừng nghĩ nhiều."

" Vâng!" Nàng nói "Nương yên tâm, ta sẽ không tùy hứng!"

Hạ phu nhân sững sờ, sau một khắc, hốc mắt ướt át "Ngươi đứa nhỏ này, đang thật tốt nói chuyện này để làm gì? Trở lại thì tốt rồi, những thứ khác nương đều không nhớ rõ!"

"Ừ!" Nàng lập tức cảm thấy nghẹt mũi.

Hạ Uyển Chi yên tâm, uống một ít canh gà. Hạ Bích bắt đầu thu thập bát đũa. Hạ phu nhân cùng nàng nói mấy câu, phân phó nàng sớm đi nghỉ ngơi. Một đường bôn ba, nàng cũng mệt mỏi.

Mà người đã trở lại, Hạ phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, không cần buổi tối làm cơn ác mộng, mơ thấy nàng gặp chuyện không may, cả đêm không ngủ được.

Hạ phu nhân rời đi không bao lâu, cho người đưa một cái túi đồ đến. Hạ Bích vừa nhìn, đúng là túi châu báu đồ trang sức đeo tay, đáng giá quý trọng gì đó mà các nàng bị trộm.

Hạ Uyển Chi biết rõ, người phu xe kia chỉ sợ cũng sẽ không sống khá giả.

Về phần Tiểu Đồng, nàng vừa về đến đã cùng Hạ phu nhân nó. Hạ phu nhân sai người cho an bài một gian phòng khách. Tiểu Đồng biết được Hạ Uyển Chi là thiên kim hầu phủ, bị hù dọa nửa ngày không kịp phản ứng.

Đối với việc an bài phòng khách cho Tiểu Đồng, nàng ấy rất là không có quen, yêu cầu cùng Hạ Bích ở chung. Hạ phu nhân cảm thấy không phải phải đạo đãi khách, để cho Hạ Bích khuyên mấy câu, phân phó hai cái tỳ nữ đi chiếu cố.

Buổi tối Hạ Uyển Chi ngủ được không quá tốt, ban đêm uống hai lần nước, lại đi tiểu đêm vô số lần, rất hốt hoảng, trời đã sáng mới thật sự ngủ.

Buổi sáng nàng thức dậy muộn, không cần đi thỉnh an, dùng điểm tâm xong mới gặp giáo tập ma ma. Nhìn thấy nàng, giáo tập ma ma hàn huyên vài câu mới rời đi.Hạ phu nhân gọi đại phu nhìn cho nàng một chút. Đại phu nói là cần tĩnh dưỡng, chỉ cần điều dưỡng tốt thì không có cái gì đáng ngại. Hạ phu nhân thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian năm ngày rất nhanh liền. Đêm trước ngày tiến cung, Hạ Uyển Chi gọi Tiểu Đồng đến bên cạnh "Về sau ngươi ở Vinh Quốc phủ, có cái gì cần thì tìm quản gia là được rồi, đừng câu nệ!"

"Ừ!" Tiểu đồng vuốt vuốt y phục, nàng hiện tại mặc cẩm y hoa phục, gà vịt thịt cá, nô bộc hầu hạ. Cuộc sống cẩm y ngọc thực nàng một chút cũng không có quen. Tiểu Đồng nghĩ nàng chính là mệnh cùng khổ, không chịu nổi vinh hoa phú quý này. Biết rõ cho dù tiệp dư nương nương tiến cung, hầu phủ cũng sẽ không bạc đãi nàng.

Nhưng nàng không phải là được ít tiện nghi, bọn họ chuộc thân là đã cứu mạng của nàng, nếu không nàng đã bị bán vào thanh lâu. Vậy mà còn có thể ở phut viện tráng lệ như vậy, sống cuộc sống cẩm y ngọc thực.

Quần áo trên người nàng đúng là nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ, hiện tại rõ ràng mặc ở trên người nàng, đúng là y phục tốt nhất cả đời nàng.

Nhưng bây giờ nàng muốn tiến cung!

Tiểu Đồng chần chờ nửa ngày, nghe Hạ Uyển Chi an bài, nàng ấy sợ hãi nói "Nương nương, không biết thảo dân có thể cùng người tiến cung không?" Sợ nàng không muốn, Tiểu Đồng nói "Nương nương, thảo dân rất biết làm việc, lại có khí lực, còn có thể sắc thuốc, còn có thể đốn củi nhóm lửa, biết làm rất nhiều chuyện, sẽ..."

Nàng ấy nói như vậy Hạ Uyển Chi đương nhiên cao hứng, là chờ nàng ất nói những lời này.

Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ khó xử nói "Không phải là ta không mang theo ngươi vào cung. Tiểu Đồng ngươi nên biết, ngươi nếu như là đi theo ta tiến cung sẽ phải chờ hai mươi lăm tuổi mới có thể ra cung. Như vậy ngươi cũng nguyện ý?"

"Nguyện ý!" Tiểu Đồng nói quỳ trên mặt đất, vẻ mặt kiên định nói "Cầu xin nương nương thành toàn. Nô tỳ nhất định tận tâm tận lực hầu hạ nương nương!"

"Đừng như vậy, ngươi là ân nhân của ta, tại sao có thể hành lễ như thế. Mau đứng lên!" Hạ Uyển Chi ra hiệu Hạ Bích đỡ nàng đứng dậy.

Tiểu Đồng quỳ không dậy nổi "Nương nương nếu không đồng ý nô tỳ cũng không đứng dậy. Ân huệ của nô tỳ đối với nương nương, nương nương đã hoàn lại. Bây giờ là lúc nương nương cho nô tỳ một con đường sống, mong nương nương thu lưu!"

Nàng ấy đều đã nói như vậy, Hạ Uyển Chi cũng sẽ không cự tuyệt. Viết một phong khế ước bán thân cho nàng ấy. Tiểu Đồng cũng không thèm nhìn tới liền ấn dấu tay.

Đối với Tiểu Đồng từ ân nhân cứu mạng làm bây giờ thiếp thân thị tỳ, Hạ Uyển Chi mặc dù áy náy, nhưng là cảm thấy cần phải. Nếu không phải cầm lấy khế ước bán thân, ai nguyện ý mang một người thân tự do vào cung đây?

"Tốt lắm, về sau ngươi cùng Hạ Bích đều là thiếp thân tỳ nữ của ta. Hạ Bích sẽ dạy bảo quy củ trong cung cho ngươi. Về sau vào cung chúng ta chính là cùng nhau, phải trung thành với chủ tử, không thể hai lòng!"

"Dạ" Tiểu Đồng liếc nhìn Hạ Bích, cười đến thỏa mãn, Hạ Bích cũng cười cười.

Hồi lâu, Tiểu Đồng nói "Nô tỳ còn có một thỉnh cầu.""Nói!"

"Nô tỳ muốn mời nương nương ban tên cho." Nàng biết rõ người bên cạnh Hạ Uyển Chi đều là họ Hạ. Chỉ có nàng một cái chữ Tiểu, cảm thấy như là người ngoài.

"Cái này có thể!" Hạ Uyển Chi suy nghĩ một chút, cười nói "Về sau ngươi liền kêu Hạ Đồng đi!"

"Hạ Đồng?" Tự đọc thầm hai lần, Hạ Đồng cười gật gật đầu "Vâng, đa tạ nương nương ban tên cho."

Chuyện Hạ Uyển Chi muốn dẫn Hạ Đồng tiến cung Hạ phu nhân vốn là phản đối. Biết rõ nàng ấy là người ở phía ngoài, mặc dù trợ giúp con gái bà nhưng vào cung mọi người là trải qua chọn kỹ lựa khéo, Hạ Đồng bất quá một cái nha đầu dân dã, tiến cung nếu là làm hư chuyện, cũng không phải là làm liên lụy tới Vinh Quốc phủ?

Hạ Uyển Chi lựa lời khuyên bảo, nói là sẽ rất tốt. Hạ phu nhân rồi mới miễn cưỡng đáp ứng cho Hạ Đồng đi theo vào cung, lưu lại Hạ Liên. Hạ Hà và Hạ Hoa vẫn cùng các nàng vào cung.

Sáng sớm ngày thứ hai nàng đã rời giường, dùng điểm tâm không lâu xe ngựa nghênh đón trong cung liền đến cửa. Hạ Uyển Chi dưới sự giúp đỡ của giáo tập ma ma đổi lại cung trang.

Hạ Bích các nàng cũng mặc vào trang phục cung nữ, cài trâm hoa đi theo.

Lúc nàng ra cửa, tiếng pháo rền đì đùng, không ít người vây xem. Dù sao nàng bây giờ là tiệp dư nương nương. Vào cung rồi, về sau không có ý chỉ là không thể xuất cung.

Hạ phu nhân lôi kéo tay của nàng vẻ mặt không thôi, hốc mắt đỏ lên.

Hạ Uyển Chi hảo ngôn hảo ngữ an ủi vài câu, lại dặn dò bọn họ bảo trọng thân thể, được giáo tập ma ma cùng Hạ Bích nâng đỡ lên xe ngựa. Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, chuông đồng linh linh phụ họa, xe ngựa lăn bánh hướng về hoàng cung.

Hôm nay mười vị phi tần mới trúng cử cùng nhau tiến cung, trên đường khó tránh khỏi có thể gặp được gặp vài người. Hạ Uyển Chi bây giờ là thân phận tiệp dư, vị cấp cao nàng nhường, vị cấp thấp phải nhường nàng. Đi ở phía trước nàng đích thực là xe ngựa của Lâm Huệ. Nàng ta bất quá là mỹ nhân, thấp hơn nàng một cái vị cấp, đương nhiên phải nhường đường.

Lúc xe ngựa dừng lại, Lâm Huệ cho tỳ nữ Thái Vi đi đến ân cần thăm hỏi. Hạ Uyển Chi lười phải đáp lời, Hạ Bích vừa vặn trở về vài câu đuổi đi.

Trên xe ngựa, Lâm Huệ nói "Nghe nói Hạ tiệp dư thân thể không được tốt?"

"Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, mới vừa đi ân cần thăm hỏi, là Hạ Bích đáp lời. Nói là sau này cùng nhau vào cung, chủ tử hãy đi qua nhiều một chút."

"Cũng tốt, dù sao cũng là từ nhỏ cùng lớn lên, hôm nay lại tiến cung, chưa quen vỡi cuộc sống nơi đây. Chúng ta là hẳn là nên đi gần một chút. Lúc trước vẫn bận học quy củ, cũng không đi thăm được Hạ tiệp dư. Chờ tiến cung phải đi bái phỏng một chút."

Thái Vi đồng ý gật đầu, cũng không nhiều lời.

Các nàng là từ cửa Hướng Hoa tiến cung. Cửa chính chỉ có hoàng thượng, hoàng hậu mới có thể sử dụng. Cửa Hướng Hoa cửa đã có thái giám quản sự các cung các điện đang chờ. Hậu cung phi tần không nhiều lắm, cung điện có thể an tr rất nhiều. Có điều lúc này một lần liền vào mười vị chủ tử, cũng là rất náo nhiệt.

Giáo tập ma ma đang ghi chép thì có thái giám quản sự cúi đầu khom lưng tiến lên "Nguyệt Dung ma ma, đây là xe ngựa của Hạ tiệp dư?"

"Đúng vậy, về sau Hạ tiệp dư liền giao cho các ngươi chiếu cố. Đừng chậm trễ chủ tử!" Giáo tập ma ma gọi Nguyệt Dung, là người Thượng Nghi cục.

"Nguyệt Dung ma ma nói đùa, chúng tiểu nhân tôn kính nịnh bợ còn chưa kịp, nào có lá gan dám chậm trễ chủ tử?" Vinh Quang công công cúi đầu khom lưng nói.

Giáo tập ma ma cười cười, nói "Đi thỉnh an chủ tử đi!"

"Tuân ý chỉ Nguyệt Dung ma ma!" Vinh Quang công công cười tủm tỉm gật đầu, vừa đi vừa hỏi thăm "Nghe nói Hạ tiệp dư này thân thể khó chịu, không biết liệu có cái gì không thích không, chúng tiểu nhân cũng tốt lưu ý hơn."

"Cái này sau này hãy nói, đừng làm cho nương nương đợi lâu mới tốt!" Giáo tập ma ma biết rõ Vinh Quang công công là một người giảo hoạt người, thật cũng không tốt nói cái gì.

"Ai ai!" Vinh Quang công công cười gật gật đầu, tiến lên hành lễ "Nô tài Vinh Quang, là thái giám quản sự ở Đức Hỉ cung. Nô tài thỉnh an chủ tử!"

"Đứng lên đi!" Rèm xe vén lên, Hạ Uyển Chi xuống xe nói.

Vinh Quang công công gật gật đầu, nịnh nọt nhìn Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi vừa nhìn thấy hắn, trong lòng cười lạnh. Vừa nghe âm thanh của hắn cũng biết là cố nhân, hôm nay vừa nhìn xác thực là cố nhân đây!

Ngoại trừ là cố nhân ra, còn là địch nhân đây!

12. Chương 12

Đức Hỉ cung là cung điện Hạ Uyển Chi ở, đương nhiên không phải là chủ điện, mà là đông thiên điện. Chủ vị nương nương của Đức Hỉ cung là Đức phi nương nương. Hạ Uyển Chi lần này tiến cung cũng giống kiếp trước tiến cung, đều là ở tại Đức Hỉ cung, mà vẫn là ở đông thiên điện không thay đổi.

Điều này thật là làm cho người ngay cả tâm lý may mắn cũng không có. Nếu là nàng không giữ vững tinh thần, lịch sử sẽ tái diễn.

Hạ Uyển Chi cũng biết, một lần nữa vào cung, nàng phải xu lợi tránh hại, thật thận trọng. Nếu không sẽ một lần nữa bị biếm lãnh cung. Sao nàng có thể trơ mắt nhìn mình bị hại đây?

Hôm nay nàng vừa mới tiến cung, tất cả giờ mới bắt đầu. Hạ Uyển Chi biết rõ, nàng nếu đã cùng đường chỉ có thể vào cung và thay đổi mọi thứ, không còn đường quay đầu.

Làm phi tần ở thiên điện, nhất định phải đi gặp chính chủ. Bao đồ mới vừa để xuống, Hạ Uyển Chi liền mang theo Hạ Bích cùng Hạ Đồng, lưu lại Hạ Hà, Hạ Hoa hai người thu xếp đồ đạc.

Vinh Quang công công ở phía trước dẫn đường. Đường đi chính điện nàng rất quen thuộc. Ở Đức Hỉ cung này nàng dầu gì cũng ở ba năm, cho đến khi nàng sinh hạ Tam hoàng tử, mới được phong phi ban thưởng cung điện của mình.

Trước kia trong hoàng cung nàng không bị thất sủng, nhưng cũng không được sủng nhất. Nếu không cũng sẽ không đợi cho đến khi sinh hạ hoàng tử mới được phong phi.

Chính điện nói như thế nào đều so với thiên điện lớn hơn, đường hoàng hơn rất nhiều. Mà nàng cũng làm bộ dạng như lần đầu tiên tới, cẩn thận một chút, để tránh lộ ra sơ hở. Dù sao ở trong mắt bọn họ, nàng chỉ là Hạ tiệp dư vừa vào cung mà thôi.

Đến cửa, cung nữ giữ cửa hành lễ. Hạ Uyển Chi nói "Làm phiền thông báo một tiếng, nói đông thiên điện Hạ tiệp dư đến thỉnh an Đức phi nương nương!"

Cung nữ gật gật đầu, đi vào thông báo. Không bao lâu có hai vị cung nữ đi ra. Trong đó một vị là cung nữ canh cửa cung trang màu lam, một vị khác là cung nữ cung trang hồng phấn. Hạ Uyển Chi biết, là cung nữ thiếp thân của Đức phi nương nương, cũng là nàng ta lúc trước tiến cung mang theo, địa vị giống như Hạ Bích tại bên người nàng vậy, là tâm phúc.

Hạ Uyển Chi nhớ rõ, gọi Bội Dung. Là một nhân vật không thể khinh thường. Đừng nhìn bộ dáng đối với người nào cũng đều thân thiết, kỳ thật chính là dao nhọn bên người Đức phi.

Người khác không biết, Hạ Uyển Chi thì rất rõ ràng. Lần này tiến cung, chuyện cũ nàng đúng là đã tỉ mỉ lọc ra. Ai đả thương nàng, hại nàng, đạp nàng, chèn ép nàng, nhục mạ nàng.

Nàng đều nhất nhất nhớ kỹ. Lần này vào cung, nàng không phải là đến xem kịch vui, cũng không phải là đến sắm một vai phụ, nàng là đến báo thù.

Nếu cuộc sống đã vô vọng, nàng không bằng làm chút ít chuyện hữu ích. Nếu không uổng phí ông trời ưu ái, cho nàng sống lại một đời.

Bội Dung hành lễ nói "Nô tỳ gặp qua Hạ tiệp dư. Hạ tiệp dư có lòng, Đức phi nương nương nhớ kỹ. Chỉ là Đức phi nương nương hôm nay thân thể khó chịu, không tiện gặp khách. Kính xin Hạ tiệp dư không nên trách!""Nương nương khách khí, đều là tần thiếp quấy rầy." Hạ Uyển Chi kiên nhẫn hàn huyên.

Bội Dung cười cười "Hạ tiệp dư không cần để ý, người có phần tâm này là đủ rồi. Đức phi nương nương biết rõ tiệp dư nương nương tốt là được." Đưa qua một cái hộp gấm, Bội Dung nói tiếp "Đây là Đức phi

nương nương ban thưởng lễ vật gặp mặt, nói là đều là nữ nhân của hoàng thượng, chỉ cần tận tâm hầu hạ Hoàng Thượng là được."

"Còn nói là người trong một cung, có cái gì cần thì nói một tiếng là được. Ngược lại Hạ tiệp dư một đường bôn ba, không có việc gì thì có thể ở trong cung nghỉ ngơi cho tốt một chút. Đừng quên đi thỉnh an hoàng hậu nương nương!"

"Đa tạ Đức phi nương nương phí tâm!" Hạ Uyển Chi gật gật đầu, Hạ Bích tiếp nhận hộp gấm hành lễ.

Nếu Đức phi nương nương không gặp, nàng cũng liền thức thời đi về nghỉ trong chốc lát. Chút tính tình này của Đức phi nương nương nàng còn không rõ ràng sao, bất quá là làm bộ làm tịch mà thôi. Thân thể khó chịu cái gì, trốn tránh không gặp, bất quá là thị uy với nàng, để nàng hiểu trong cung này ai là chủ tử.

Hạ Uyển Chi không nóng nảy. Về sau có thời gian cả một đời, còn sợ không có việc gì giết thời gian sao?

Hạ Uyển Chi vừa đi, Bội Dung liền vào trong phòng. Đức phi nương nương đang tỉa hoa, nhìn cũng chưa từng nhìn qua đây một cái, chỉ nghe Bội Dung bẩm báo "Nương nương, đồ đã đưa ra ngoài. Vị Hạ tiệp dư này nhìn cũng là một nữ tử có thể gặp người. Dung mạo cũng không quá xuất sắc, tính tình từ tốn. Nghe nói nương nương thân thể khó chịu, hàn huyên vài câu."

"Ừ!" Đức phi nương nương nói "Nghe nói nàng liên tục bệnh, nhìn ra những gì không?" Điện tuyển nàng cũng không tham gia. Chỉ nghe nói một vị tiểu thư tham gia điện tuyển cũng không phải là bản thân, mà là chân dung. Đây chính là lần đầu tiên xuất hiện trong điện tuyển từ xưa tới nay a. Hơn nữa còn là hoàng hậu chấp thuận, mờ ám trong đó không nói, cũng có người suy đoán.

Trong cung nữ nhân đều nhàm chán, thứ quan tâm chỉ là ân sủng của Hoàng Thượng cùng con nối dòng. Nhiều một nữ nhân liền nhiều hơn một người tranh giành tình cảm. Các nàng không có gì để làm, cũng chỉ nhìn chằm chằm mấy người nữ nhân trong cung cùng với bụng của các nàng. Lần này nhiều hơn một lúc mười vị, trong cung thật sự thêm náo nhiệt.

"Nhìn vẻ mặt tiều tụy, mặc dù thoa phấn son, nhìn vẫn còn có chút bệnh."

"Vậy thì không phải nói láo." Đức phi không đếm xỉa tới nói "Hôm nay Đức Hỉ cung một chút nhiều hơn hai vị tiểu chủ tử, ngươi phải nhìn kĩ hơn chút. Nhiều người liền dễ loạn. Vị kia đang lo tìm không được cơ hội chèn ép bản phi, lúc này mới đút hai người đi đến, đừng để cho các nàng gây họa làm liên lụy tới bản phi!"

" Vâng, nô tỳ nhớ kỹ, hai bên thiên điện đều an bài người có thể tin được nhìn chằm chằm. Nhất cử nhất động của các nàng nô tỳ đều nhìn, vừa có động tĩnh liền nói cho nương nương."

"Vậy là tốt rồi!" Đức phi nương nương gật đầu "Cái Hạ tiệp dư này thân thể ốm yếu, hiện tại khẳng định không được thị tẩm. Nghe nói vị tiệp dư còn lại dung mạo xuất chúng, gia thế hiển hách, không chừng rất nhanh sẽ thị tẩm. Chờ khi nàng đi qua thỉnh an ngươi phải nhìn cho kỹ!""Vâng!"

Đang nói, một vị tiệp dư còn lại, cũng chính là Vương Tiệp dư đi đến thỉnh an. Nàng là đích tiểu thư của nhà đại Tư Mã, thân phận quý trọng, gia thế hiển hách, nếu không cũng sẽ không phong làm tiệp dư.

Đức phi liếc nhanh Bội Dung, Bội Dung hiểu ý ra đi tiếp đãi.

Trở lại đông thiên điện, Hạ Uyển Chi ngồi nghỉ ngơi. Hạ Bích rót trà cho nàng. Vinh Quang công công mang người đi lên thỉnh an. Hạ Uyển Chi quét qua mọi người, lần lượt từng cái gương mặt quen thuộc lại xa lạ, cuối cùng rơi vào trên mặt Vinh Quang công công nói "Về sau các ngươi đều là người trong điện của ta. Các ngươi phải tận tâm tận lực hầu hạ, khẳng định không thể thiếu chỗ tốt cho các ngươi. Đương nhiên nếu là nuôi ý xấu, cái điện này cũng không cho các ngươi đất dung thân."

"Cẩn tuân nương nương dạy bảo!" Mọi người mặt không chút thay đổi hành lễ.

Nàng nói "Đây là chút tâm ý của ta, hi vọng các ngươi sau này có thể nhớ kỹ. Các ngươi là người trong điện của ta, đừng có làm chuyện ngu ngốc."

Hạ Bích cùng Hạ Đồng phát tiền thưởng, mọi người lĩnh bạc vội vàng nói tạ. Nàng nói "Không có gì thì đều đi xuống làm việc đi!"

"Vâng!" Vinh Quang công công khoát khoát tay khiến người khác đi xuống. Hắn khom mình nói "Tiệp dư nương nương, về sau có chuyện gì xin cứ việc phân phó tiểu nhân là được rồi."

"

Ừ." Hạ Uyển Chi gật gật đầu, Hạ Bích lại móc ra một túi tiền cho hắn. Nàng nói "Vinh Quang công công là lão nhân trong cung, về sau còn có thật nhiều chỗ dựa vào Vinh Quang công công. Chỉ cần công công tận tâm, về sau không thể thiếu chỗ tốt của ngươi."

"Dạ dạ dạ, nô tài hiểu được, là vinh hạnh của nô tài!" Vinh Quang công công âm thầm nhéo nhéo túi tiền, biết rõ bạc không ít, được lợi tất nhiên muốn nhiều thêm vài lời hữu ích.

Đuổi Vinh Quang công công đi, Hạ Uyển Chi sai Hạ Hà các nàng canh giữ ở cửa để tránh người nghe vách tường. Nàng lên giường nghỉ ngơi.

Hạ Bích thu dọn đồ đạc trông thấy hộp gấm Đức phi nương nương ban thưởng, đưa cho Hạ Uyển Chi xem. Nàng không cần nhìn cũng biết là cái gì. Có điều Hạ Bích các nàng không biết. Nàng ra hiệu mở ra xem một chút. Quả nhiên là kim trâm toàn tơ vàng mã não.

Trước kia cảm thấy quý trọng, bây giờ nhìn cũng không thấy có gì hơn. So sánh với việc về sau Đức phi làm với nàng, cái kim trâm này thật đúng là không đáng một xu, một chút cũng không đáng giá.

"Thu lại đi!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt lên tiếng. Hạ Bích biết rõ chủ tử cũng không phải là thích, liền khóa ở trong ngăn tủ.

Lại nghỉ ngơi trong chốc lát. Sai Hạ Bích chuẩn bị quần áo, nàng thay đổi một thân cung trang ra cửa, đi Phượng Nghi cung thỉnh an hoàng hậu. Quá chậm trễ sẽ bị người nói không đem hoàng hậu để vào mắt.

Cái tội danh này nàng đúng là gánh không nổi.

Dẫn đường là Vinh Quang công công. Vốn là có một vị cô cô dẫn đầu, nghe Vinh Quang công công nói là vị cô cô kia mấy ngày nay vừa vặn khó chịu, chỉ có thể chờ thân mình tốt rồi mới đến hầu hạ được. Hạ Uyển Chi nghe được trên mặt không có gì, trong lòng thì lại biết rõ, lai lịch của vị cô cô kia. Thật cũng không nói thêm cái gì. Ở trong cung này, ở đâu không là con mắt của người khác. Nàng chỉ cần lòng dạ biết rõ là tốt rồi, đuổi ra ngoài không phải là biện pháp tốt nhất, giữ ở bên người có lẽ còn hữu dụng đây!

Phượng Nghi cung là cung điện của hoàng hậu, so với những cung điện khác khẳng định càng thêm tráng lệ. Hơn nữa hoàng hậu nương nương chú trọng hình thức, cung điện trùng tu cực kì xa xỉ. Bất kể là vật trang trí, bình hoa, hay là từng cọng cây ngọn cỏ kỳ trân dị thảo, đều lộ ra thân phận của hoàng hậu nương nương.

Trên đường đi Phượng Nghi cung, có hai vị tài tử đã thỉnh an đi ra, các nàng ngược lại tay chân lưu loát.

Thấy Hạ Uyển Chi, hai vị tài tử chậm rãi hành lễ, hàn huyên đôi câu rồi rời đi. Dù sao sau này có rất nhiều cơ hội, không vội ở nhất thời.

Nàng đến Phượng Nghi cung, cung nữ thông báo một tiếng, hoàng hậu nương nương cho nàng đi vào. Hạ Uyển Chi khẽ cúi đầu, mắt nhìn thẳng đi vào, quỳ thân hành lễ "Tần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế!"

"Hạ tiệp dư đứng dậy đi!" Hoàng hậu nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua trên người nàng, ban thưởng ngồi.

Hạ Uyển Chi nhìn còn có một vị khác, khẽ phúc lễ ngồi xuống. Đối phương là người ở cùng cung điện với nàng, Vương Tiệp dư.

"Hôm nay các ngươi mới vào cung, giáo tập ma ma cũng dạy bảo các ngươi cung quy, đều nói học được không tệ, bản cung nhìn cũng là vừa vặn, hi vọng về sau các ngươi có thể ghi nhớ."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư đều đứng dậy hành lễ, xong lại ngồi xuống.

Hoàng hậu bất quá hai mươi tuổi hoa, lúc trước gả cho đương kim hoàng thượng là mới vừa cập kê. Hiện nay Hoàng Thượng đăng cơ ba năm, nàng dĩ nhiên cũng đã ngồi ba năm vị trí hoàng hậu, phụ trách quản lý hậu cung ba năm.

Ba năm thấm vào, nàng đã rất có phong phạm nhất quốc chi mẫu, ung dung hoa quý, đoan trang tao nhã hiền đức. Người mặc cung trang trăm phượng hướng hoàng, uy nghiêm tự nhiên mà thành.

So với các nàng những người mới vừa vào cung cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng đều chưa phải là cung phi mà nói, hoàng hậu thật đúng là cao cao tại thượng, làm người ta nhìn lên.

"Các ngươi hôm nay vừa mới tiến cung, những chuyện khác sáng mai nói sau. Đêm nay tại Triều Hoa các chuẩn bị cung yến, các ngươi trở về chuẩn bị một chút." Hoàng hậu nói "Đây là lễ vật gặp mặt cho các ngươi. Không có việc gì nữa thì có thể lui xuống!"

"Vâng! Đa tạ hoàng hậu nương nương phần thưởng!" Hai người hành lễ tiến lên tiếp nhận lễ vật, sau đó mang theo cung nữ rời đi.

Hoàng hậu đương nhiên không muốn nói vào bây giờ. Mười người, mỗi người đều nói một lần, nàng cũng phiền. Chờ ngày mai thỉnh an, tất cả đều đến đông đủ nói sau cũng không phải là tiết kiệm cho nàng không ít tinh lực. Vì việc tuyển phi này, trong khoảng thời gian này nàng cũng không vất vả không ít, chính là vì để thêm người đưa lên giường cho trượng phu của nàng. Đức độ như vậy, sợ chỉ có mình nàng-vị hoàng hậu này mà thôi!Ra khỏi Phượng Nghi cung, hai người sóng vai đi tới. Vương Tiệp dư nói "Vừa rồi vốn là muốn đi qua chỗ muội muội, nhưng là Đức phi nương nương nhắc nhở phải thỉnh an hoàng hậu nương nương. Tỷ tỷ nghĩ tại Phượng Nghi cung có thể gặp được muội muội, nên không đi qua tìm muội muội nói chuyện. Hiện tại vừa vặn, chúng ta có thể cùng đi trở về, cũng tốt hàn huyên trong chốc lát."

Hạ Uyển Chi nghe hai chữ tỷ tỷ cười cười. Vương Tiệp dư này vẫn là như vậy, trước hết là xưng lớn.

Nàng nói "Tỷ tỷ phí tâm, về sau là người trong cùng cung điện, thường qua lại cũng là tốt. Cũng không biết tỷ tỷ năm nay bao nhiêu tuổi, muội muội mới vừa cập kê không lâu, sinh nhật là đầu tháng ba."

"À... Phải không?" Vương Tiệp dư lập tức lúng túng, cười cười nói sang chuyện khác. "Đừng nói chuyện đó nữa, muội muội nhìn một chút bên kia Hoa có phải nở không tệ, chúng ta đi qua nhìn một chút đi!"

"Được!" Hạ Uyển Chi sảng khoái trả lời, theo nàng ta đi tới, liếc nhìn hoa mà nàng ta nói, hỏi "Còn không biết tỷ tỷ sinh nhật vào tháng mấy. Về sau đến ngày cũng tiện chuẩn bị quà tặng. Nhìn tỷ tỷ khẳng định so với ta lớn tuổi hơn, là cùng năm hay là lớn tuổi hơn một năm?"

Vương Tiệp dư ấp úng, lúc này nàng cũng không tiện nói.

Hạ Uyển Chi cũng không muốn hàm hồ cho qua. Trước kia nàng cũng không biết hỏi, bị nàng ta lừa, gọi nàng ta mấy tháng tỷ tỷ. Vào cung một năm, sau tháng giêng nàng ta cập kê, thế mới biết nàng lại gọi một người phân vị ngang mình, tuổi còn nhỏ hơn mình là tỷ tỷ!

Vậy cũng thật là một truyện cười, bị mấy phi tần khác nói xấu sau lưng gần một năm, ngẫm lại nàng liền tức.

Thấy nàng ta không nói, Hạ Uyển Chi tiếp tục nói "Hay là lớn hơn hai tuổi?"

"Cái này, cái kia, kỳ thật ta là tháng giêng sinh ra." Vương Tiệp dư có chút lúng túng nói.

Nàng truy vấn " Vậy tỷ tỷ năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Muội muội muốn biết cùng tỷ tỷ chênh lệch mấy tuổi đây! Trong lòng còn biết đong đếm không phải sao?"

"Cái này, kỳ thật vừa rồi nghe Hạ tiệp dư nói ta mới biết được, kỳ thật ta nhỏ hơn so với ngươi, còn chưa cập kê!" Nói xong, nàng ta lúng túng đến đỏ mặt.

Hạ Uyển Chi cười cười "Thì ra không phải là tỷ tỷ mà là muội muội a!"

Vương Tiệp dư đi theo ha ha cười cười, nàng nói "Không có việc gì, dù sao đều là tỷ muội. Ta lớn tuổi hơn, về sau ngươi liền gọi ta tỷ tỷ cũng được, trực tiếp gọi Hạ tiệp dư cũng không sao."

"Ừ!" Vương Tiệp dư miễn cưỡng cười cười, thầm nghĩ người này cũng không ngốc. Có điều nàng đúng là không thích làm em gái của người ta. Lớn tuổi hơn thì như thế nào, đợi phân vị mình cao hơn nàng ta, gặp mặt còn không biết ai hành lễ cho ai đây!

Bởi vì chuyện xưng hô tỷ muội, Vương Tiệp dư cảm thấy có chút lúng túng. Hai người nói mấy câu, cũng không tâm tình xem hoa, nhìn lại đến lúc dùng cơm trưa, liền trở về Đức Hỉ cung, sau khi hành lễ đều tự đi về nghỉ.

Nàng vừa trở về, Hạ Hà đi truyền lệnh. Hạ Đồng vẫn là người mới, ở một bên nhìn xem Hạ Bích hầu hạ như thế nào.

Rửa mặt một phen, Hạ Uyển Chi ngồi nghỉ ngơi. Đồ ăn còn chưa dọn lên, chỉ nghe thấy cung nữ nói là Lâm mỹ nhân đến đây. Nàng biết là Lâm Huệ, mấp máy miệng để cho người vào.

Hai người vừa thấy mặt, Lâm Huệ liền cúi người hành lễ. Trước kia ngược lại không cảm thấy cái gì. Đến trong cung, nàng bây giờ vị phân vị cao hơn nàng ta nhất phẩm, Lâm Huệ tất nhiên phải hạ mình phúc lễ. Bình thường các nàng ở ngoài cung gặp mặt đều là cho cái lễ gặp mặt mà thôi

Căn bản không như hiện tại nghiêm khắc như vậy. Dù sao đây là hoàng cung, nơi phân lớp đè chết người. Đương nhiên tiến cung, coi như là cùng phân vị, lão nhân vẫn là ỷ vào thân phận của mình.

Đây là hoàng cung, hơi có sơ sẩy liền có thể gặp phải rất nhiều chuyện, Hạ Uyển Chi làm lão nhân đã rất rõ ràng.

Giả bộ đỡ Lâm Huệ đứng dậy, nàng bây giờ có thể làm được đến gặp mặt không bóp chết nàng ta đã không tệ. Còn muốn nàng tứ chi tiếp xúc, đối với nàng mà nói thật đúng là khiêu chiến a.

Ngược lại Lâm Huệ, thấy nàng chỉ là hư đỡ một cái, khẽ nhíu nhíu mày, tự động thân mật cầm lấy cánh tay của nàng lôi kéo làm quen "Uyển tỷ tỷ gần đây tốt không..."

Lời còn chưa dứt, cánh tay của nàng ta bị bỏ rơi, mà nàng ta cũng lảo đảo một chút. Sau khi đứng vững có chút ít kinh ngạc nhìn Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi sửng sốt một chút, thấy các nàng đều nhìn mình, lại nhìn một chút Lâm Huệ ánh mắt u oán. Nàng kịp phản ứng, động tác gét bỏ của mình làm quá rõ ràng.

Nàng liễm liễm tâm thần, làm bộ dáng cánh tay rút gân vuốt vuốt, nói "Huệ muội muội chớ để ý, tay có chút rút gân!"

"Nguyên lai là như vậy, thật dọa người. Ta còn tưởng rằng là Yyển tỷ tỷ ghét bỏ muội muội!" Vừa nói sẽ vừa xoa bóp cánh tay cho nàng. Hạ Bích thấy thế thì tiến lên làm thay, nàng ta liền thu tay lại có chút bận tâm nói "Uyển tỷ tỷ nhìn khí sắc không tốt lắm, có phải thân thể còn không thoải mái hay không?"

"Có một chút, có điều so với trước kia đãkhá hơn nhiều!" Nàng nhàn nhạt trả lời một câu, chỉ cần không gặp nàng ta, thân thể sẽ tốt hơn.

"Vậy là tốt rồi!" Lâm Huệ lại nói "Trước kia cánh tay của ta cũng hay rút gân, mẹ ta liền phân phó phòng bếp hầm cách thủy canh xương cho ta uống. Uyển tỷ tỷ có thể thử xem."

"Được, đa tạ Huệ muội muội phí tâm!"

"Uyển tỷ tỷ khách khí, chúng ta từ nhỏ liền quen biết, còn là cùng nhau lớn lên. Hôm nay lại tiến cung, nhất định phải chăm sóc lẫn nhau, nâng đỡ lẫn nhau!"

"Muội muội nói đúng!" Thật đúng là tình nghĩa tốt, tốt đến chăm sóc lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, đến cả mệnh cũng cầm đi.

Nếu lúc trước thì nàng sẽ cảm động, sẽ đối với nàng ta móc tim móc phổi. Nhưng hiện tại nàng không phải người ngu, sẽ không ngây ngốc không hề đề phòng mặc người lợi dụng, bị tổn hại còn xem nàng ta như hảo tỷ muội.

13. Chương 13

Hạ Uyển Chi miễn cưỡng nói trong chốc lát cùng Lâm Huệ. Hạ Hà truyền đồ ăn đã trở lại, Hạ Uyển Chi cũng không lên tiếng muốn mời nàng ta ở lại Đức Hỉ cung cùng nhau dùng cơm trưa. Lâm Huệ cũng không có ý kia. Chỉ là lời mời khách khí nàng cũng không nói một câu, thật ra khiến Lâm Huệ trong lòng có chút để ý.

Rời khỏi Đức Hỉ cung, Lâm Huệ nhịn không được hỏi Thái Vi "Uyển tỷ tỷ có phải là chán ghét ta hay không? Cứ luôn cảm thấy nàng khác trước kia?"

"Tiểu chủ suy nghĩ nhiều, Hạ tiệp dư chỉ là thân thể khó chịu, tâm tình buồn bực mà thôi." Thái Vi cười an ủi.

Nhớ tới nàng dung nhan hơi tiều tụy, Lâm Huệ gật gật đầu "Vậy cũng đúng. Dù sao nàng liên tục cáo ốm, hôm nay thấy nàng nói cũng không nhiều, chắc là thân thể chưa khỏe hẳn."

"Nhớ là hôm nay tiến cung có mang theo chút ít nhân sâm, đợi lát nữa tặng chút ít qua đó đi!" Lâm Huệ phân phó.

Thái Vi gật gật đầu "Tiểu chủ đối với Hạ tiệp dư thật là tốt!"

"Chúng ta quen biết nhiều năm. Nói sao ở trong cung này chúng ta cũng phải giúp đỡ lẫn nhau. Không đối tốt với nàng thì đối tốt với ai? Về sau nàng được sủng ái cũng sẽ nể tình giúp đỡ chút ít."

"Vậy cũng đúng, vẫn là tiểu chủ suy nghĩ chu đáo."

Các nàng vừa đi, Hạ Uyển Chi liền trầm mặt. Hạ Bích không biết phát sinh chuyện gì, cũng không nhiều lời, thu thập xong kim thoa hoàng hậu ban thưởng, nói "Chủ tử, dùng cơm trưa đi!"

Hạ Uyển Chi âm thầm thở hắt ra, gật gật đầu. Hạ Hà đã dọn xong thức ăn. Thức ăn trong cung đều có quy chế. Nàng bây giờ là tiệp dư, còn chưa được sủng ái, trung quy trung củ đồ ăn tiêu chuẩn. Nếu là được sủng ái thì trên những đồ ăn tiêu chuẩn này, người bên ngự thiện phòng còn có thể hiếu kính một chút đồ ăn vượt quy chế.

Hoàng cung là nơi đội trên đạp dưới nhất. Phi tần không được sủng ái có khi so ra còn kém hơn cả nô tài được sủng ái. Cho nên a, tại hậu cung này, được ân sủng của Hoàng Thượng, sinh con mới là cách sinh tồn, những thứ khác đều không cần bàn nữa.

Dùng bữa trưa xong, Hạ Hà các nàng dọn bát đũa. Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích lấy ra túi thơm Lâm Huệ đưa tới cho Hạ Đồng xem một chút. Hạ Đồng cẩn thận ngửi một cái, nói "Đều là chút ít thứ an thần, đối với thân thể vô hại, chủ tử có thể yên tâm đeo."

"Ừ!" Các nàng mới tiến cung, hiềm khích còn chưa bắt đầu, nàng ta tất nhiên không sẽ động thủ. Cí điều cẩn thận một chút vẫn hơn.

Hạ Uyển Chi quen ngủ trưa. Hạ Đồng ở phòng bếp nhỏ của Đức Hỉ cung sắc chén thuốc. Thân thể của nàng còn chưa khỏi hẳn, mỗi ngày đều cần uống thuốc. Đức phi nương nương cũng biết, ngự y đã nhìn rồi, không phải là bệnh nặng, điều dưỡng cẩn thận là được. Đương nhiên, còn nói là trong vòng ba tháng không thể thị tẩm.

Mặc dù như thế, nàng đúng là không thể bỏ qua yến hội đêm nay. Nàng cho dù không thể thị tẩm, cũng muốn nhìn một chút các nàng có còn giống trong trí nhớ của mình hay không?

Hạ Uyển Chi ngủ trưa khá lâu, tỉnh lại đã là hơn một canh giờ sau. Cũng may trong khoảng thời gian này không có người đến bái phỏng. Nàng cũng có thể ngủ thêm một lát. Hạ Bích lại không nhàn rỗi, đi ra ngoài nghe được không ít tin tức.Có điều những tin tức Hạ Bích hỏi được nàng cũng đã biết được, thậm chí so với nàng ấy còn rõ ràng hơn. Bất kể là dung mạo, gia thế, cung điện, cùng với phân vị từng người.

Lúc rửa mặt cho nàng, Hạ Bích đắc ý nói mấy chuyện nàng ấy nghe được. Hạ Uyển Chi coi như là đánh tan cảm giác buồn ngủ, cũng không ngăn cản, nếu không liền lãng phí lòng tốt của Hạ Bích.

Khi thời gian không sai biệt lắm, Hạ Uyển Chi đi chủ điện. Đức phi nương nương vẫn còn đang rửa mặt, Vương Tiệp dư ngược lại so với nàng tới trước một bước, hai người mặc cung trang cùng hệ màu.

Ở trong hậu cung, bất kể là cung trang hay là châu thoa đều có quy chế nghiêm khắc. Không phải là tùy tiện một bộ cung trang cũng có thể tròng vào trên thân, tùy tiện châu thoa, đồ trang sức đeo tay cũng có thể mang lên trên người.

Cung trang tiệp dư là vài cái màu sắc như vậy, kiểu dáng cũng là vài kiểu như thé. Chỉ là đụng sắc coi như xong, còn đụng phải cả dáng y phục, ngoại trừ mặc ở trên những người khác nhau tạo nên hiệu quả khác biệt ra, thật cũng không có cái gì khác.

Nhưng đến trong mắt người tính toán chi li, lòng dạ hẹp hòi, đó chính là tội ác tày trời.

Vương Tiệp dư nhìn Hạ Uyển chi mặc y phục giống nhau như nuốt phải ruồi bọ. Hạ Uyển Chi liếc nhanh đánh giá nàng ta, âm thầm so sánh, vẫn là người da trắng mặc cung trang hoa dâm bụt tím nhạt này tương đối dễ nhìn hơn.

Vương Tiệp dư ngũ quan không tệ, chỉ là không đủ da thịt như tuyết. Cung trang màu tím nhạt mặc ở trên người nàng ta, nếu một mình nhìn xem còn có thể. Nhưng nếu so với người da thịt trắng nõn, nói thí dụ như so sánh với Hạ Uyển Chi thì nàng ta còn nhỏ tuổi thoạt nhìn lại bị già đi, thấy thế nào cũng khó coi.

Vương Tiệp dư lại tự biết rõ, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cung trang này xác thực người ta ăn mặc đẹp mắt, hơn nữa còn khí chất xuất chúng. Hai người bọn họ nếu là cùng nhau xuất hiện, Hoàng Thượng nhất định nhìn nàng trước.

Vương Tiệp dư sao lại cam tâm làm lá xanh, phụ trợ Hạ Uyển Chi làm đóa hoa nổi bật. Bởi vậy, liền lưu lại một vị cung nữ để đáp lời, rất mau dẫn người trở về thiên điện của mình. Nàng ta đi vào liền cởi quần áo, thậm chí còn sai người cầm đi đốt. Nàng ta không muốn nhìn thấy lần nào nữa.

Mà Hạ Uyển Chi nhìn Vương Tiệp dư giận dỗi rời đi, nhịn không được mặt mày mang cười. Đây đại khái là chuyện mấy ngày nay khiến nàng vui vẻ nhất a.

Hạ Uyển Chi ở bên ngoài chờ, Đức phi nương nương ở bên trong trang điểm. Bội Dung đi ra ngoài dạo qua một vòng trở về nói chuyện lý thú cho nàng ta nghe "Nương nương, vừa rồi nô tỳ nhìn thấy một chuyện buồn cười a! "

"A, chuyện gì đáng cười, nói nghe một chút." Đức phi nương nương từ trong lăng hoa kính nhìn nàng ta một cái, cười nói.

"Nô tỳ vừa rồi đi ra ngoài nhìn thấy Hạ tiệp dư cùng Vương Tiệp dư mặc cung trang y hệt nhau xuất hiện. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Vương Tiệp dư đứng tại chỗ liền thay đổi sắc mặt. Hạ tiệp dư chỉ là khẽ sửng sốt một chút. Về sau Vương Tiệp dư đại khái cảm thấy lúng túng, nổi giận đùng đùng ly khai." Bội Dung nói "Nô tỳ nghĩ Vương Tiệp dư nhất định là trở về thay quần áo.""Còn có chuyện kỳ quái như vậy?" Đức phi nương nương nói "Lẽ ra trong cung sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Y phục trong mỗi cung là không thể giống nhau. Kiểu dáng đồng dạng, màu sắc và hoa văn cũng sẽ bất đồng, hoa cũng sẽ không giống y hệt được!"

"Không chừng là cái nô tài nào không có mắt, cũng may là gặp ở Đức Hỉ cung. Nếu là xuất hiện ở Hướng Hoa các mới phát hiện, vậy còn không để cho người khác chê cười?"

"Vậy cũng đúng. Đến lúc đó người khác còn nói ta đây làm chủ vị một cung vô dụng!" Đức phi nương nương giọng nói lạnh xuống.

Bội Dung nghe ra manh mối, thu liễm vui vẻ, cụp mi nghiêm mặt nói "Nô tỳ sẽ cẩn thận điều tra thêm là ai động tay chân, muốn khiến Đức Hỉ cung xấu mặt."

Đức phi hài lòng, cài lên ngọc trâm hoa mai mà hôm sinh nhật nàng hoàng thượng đã tự mình cài cho nàng. Xem xét một lát, cảm thấy đẹp mắt lúc này mới xong.

Trang điểm tốt, Đức phi nương nương đứng dậy. Bội Dung sửa sang lại nếp uốn nơi vạt áo cho nàng, xác định dung nhan chỉnh tề mới đi ra ngoài.

Đức phi vừa đi ra ngoài, Hạ Uyển Chi liền cúi người hành lễ. Vương Tiệp dư còn chưa tới, lưu lại cung nữ mở miệng nói là chủ tử nàng ta còn có một số việc xử lý, rất nhanh sẽ tới đây.

Đức phi cũng không nói gì, sai cung nữ dâng trà, còn chưa uống ngụm nào, Vương Tiệp dư đã thay đổi một bộ cung trang hoa đào màu hồng phấn mà đến. Vì để xứng với quần áo, còn cài hai đóa hoa đào ở bên trái búi tóc.

Hạ Uyển Chi nhìn sửng sốt một chút, lời đến bên miệng lại theo nước trà uống vào. Khóe mắt lại nhìn thấy vẻ mặt Đức phi nương nương biến đổi.

Vương Tiệp dư khép tay hành lễ "Tần thiếp gặp qua Đức phi nương nương, gặp qua Hạ tiệp dư!"

"Đứng lên đi! Đều là tỷ muội, đừng đa lễ!" Đức phi nương nương nhìn hai đóa hoa đào trên búi tóc nàng khách khí cười một tiếng.

"Đa tạ nương nương!" Vương Tiệp dư đứng dậy, thoáng õng ẹo làm dáng liếc nhìn Hạ Uyển Chi, ngồi xuống đối diện nàng.

Hạ Uyển Chi chỉ là cười cười, xem ra Đức phi nương nương cũng không chuẩn bị nhắc nhở nàng ta. Nếu đã Đức phi nương nương lão nhân này cũng không muốn đề điểm người mới, nàng cũng không cần xen vào việc của người khác. Chỉ sợ hiện tại Vương Tiệp dư trong lòng khoái chí, đợi lát nữa lại để cho nàng ta khóc ra nước mắt.

Thoáng ngồi một lát, Đức phi nương nương nhìn thời gian không còn sớm, dẫn Hạ Uyển Chi các nàng đi Hướng Hoa điện. Dọc theo đường đi, Vương Tiệp dư mỉm cười nhìn cung trang hoa dâm bụt màu tím nhạt trên người Hạ Uyển Chi, nói là hoa dâm bụt thêu trên vải màu tím nhìn già chát. Còn nói không bằng Hạ Uyển Chi mặc bộ cung trang trúc xanh hồi lúc trưa còn đẹp mắt hơn.

Hạ Uyển Chi biết rõ nàng ta là không ăn được nho thì chê nho còn xanh, cũng không để ý. Ngược lại đặc biệt khen nàng ta một câu nàng ta hôm nay trang phục không tệ, đặc biệt là hai đóa hoa đào, càng lộ vẻ người so với hoa kiều diễm hơn.

Vương Tiệp dư nghe nụ cười càng sâu, cũng không sợ khóe mắt hằn nếp nhăn.

Đức phi nghe hai người nói chuyện sau lưng, thầm mắng không biết trời cao đất rộng!Trên đường đi Hướng Hoa điện gặp Lâm Huệ cùng vài vị nương nương. Lâm Huệ ở Đức Sang cung trong cung Thục phi nương nương. Ngoại trừ nàng còn có một vị Trịnh tiệp dư.

Thục phi nương nương cùng Đức phi nương nương đều là phi tử Hoàng Thượng nạp không lâu sau khi đăng cơ. Gia tộc của các nàng xuất không ít lực khi Hoàng Thượng đăng cơ. Vì ngợi khen gia tộc của các nàng, chỉ có thể dùng phi vị tới trao đổi.

Mà hai người bọn họ dù đồng thời tiến cung, nhưng một chút cũng không hòa thuận. Hai người tranh đấu gay gắt ba năm. Đây cũng là vì sao hôm nay Lâm Huệ không hề muốn ở lại Đức Hỉ cung dùng cơm.

Nàng ta dù sao cũng là người của Đức Sang cung. Dù đi lại gần gũi với Hạ Uyển Chi cũng phải nghĩ đến chủ tử Đức Sanh cung. Nàng ta cũng không muốn còn chưa được sủng ái liền bị ép tới không ngóc đầu lên được.

Cho nên người hai cung có thể càng ít lui tới là càng tốt.

Lâm Huệ hiểu, Hạ Uyển Chi cũng hiểu. Nhìn một chút gương mặt diễm lệ kia của Thục phi nương nương, nàng vẻ mặt không thay đổi hành lễ. Đức hỉ cung và Đức Snag cung đối chọi nhau, còn không phải là bởi vì tranh giành tình cảm. Thục phi nương nương ỷ vào dung nhan xuất chúng, đoạt của Đức phi nương nương không ít. Có khi Hoàng Thượng ở lại Đức Hỉ cung, nàng ta cũng sẽ tìm cách mời đi.

Đức phi nương nương mặc dù tiwcs tối, nhưng nàng ta không có thủ đoạn không biết xấu hổ như Thục phi nương nương, cũng không dung nhan xinh đẹp mê người như Thục phi, chỉ có thể làm bộ như rộng lượng, hiền đức, ở trong lòng hoàng thượng chiếm hữu một góc nhỏ nhỏ.

Một phen chào hỏi xong, Thục phi nương nương liếc nhạn qua Hạ Uyển Chi, Vương Tiệp dư, cười với Đức phi nương nương " Đức phi chỉ sợ đến thời chuyển vận. Đức Hỉ cung nhiều thêm hai vị tiểu chủ, bộ dạng

xinh đẹp như hoa. Sau hôm nay, còn không biết vị nào có thể được Hoàng Thượng ưu ái. Có điều bất kể là vị nào, Hoàng Thượng đi Đức Hỉ cung nhiều hơn, Đức phi nương nương không phải là có thể nhiều thêm một lần diện kiến Thánh thượng rồi?"

Hai vị chính chủ ở phía trước nói chuyện, các nàng những tiểu chủ mới vừa vào cung chỉ có thể mặt ngoài giả câm giả điếc, ngầm vụng trộm gióng lỗ tai, chỉ sợ rò cái tin tức tốt gì.

Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư song song mà đi, thấy nàng ta khẽ cong khóe miệng, biết rõ Vương Tiệp dư khẳng định bởi vì lời khen kia của Thục phi nương nương mà đang mơ tưởng viễn vông.

Chuyện nàng trong vòng ba tháng không thể thị tẩm, trong cung vài vị chủ tử cũng biết. Bởi vậy, Hạ Uyển Chi trước mắt không phải là đối thủ của các nàng. Cho nên Vương Tiệp dư mới có thể cao hứng, Đức Hỉ cung ngoại trừ Hạ Uyển Chi, không phải chỉ còn lại nàng ta sao.

Đức phi nương nương không phải là người hèn yếu, tại trước mặt hoàng thượng hoàng hậu, thái hậu nàng ta sẽ yếu thế. Chờ những người kia không ở bên người, Thục phi cũng không đè đầu cưỡi cổ nàng ta được. Đức phi cười lạnh một chút, nói "Thục phi nương nương nói lời này là xem thường các tiểu chủ khác ở Đức Sang cung sao? Hoàng Thượng yêu thích ai sao biết được, không phải là Đức Hỉ cung thì là Đức Sang cung. Nếu không nữa thì chính là tiểu chủ khác, tóm lại sẽ có một người trước hết được Hoàng Thượng ưu ái."

"Ngược lại Thục phi nương nương coi thường người trong Đức Sang cung như thế, không tự tin như thế cũng không phải giống như là Thục phi nương nương làm người a!" Đức phi nương nương mấy câu liền nâng lên ám đấu trong Đức Sang cung. Thục phi nói những lời kia còn không phải là coi thường hai vị tiểu chủ trong cung mình.

Trịnh tiệp dư, Lâm mỹ nhân, hai người dung mạo đều rất xuất sắc. So sánh cùng Hạ Uyển Chi, Vương Tiệp dư, xem như sàn sàn nhau, thiên kiều bá mị, mỗi người đều có ưu điểm.

Nữ nhân đều là lòng dạ hẹp hòi, cho dù trên mặt không nói cái gì, ý nghĩ trong lòng ai lại biết được?

Nói sao các nàng bất quá mới vào cung, sau này cuộc sống còn dài hơn, không chừng sau này các nàng được sủng ái còn hơn cả bọn họ cũng không phải là không thể.

"A! Đức phi nương nương vẫn là thích châm ngòi ly gián như vậy. Chỉ tiếc, Hoàng Thượng không thích người đa tâm. Đức phi nương nương đừng dùng nhiều, miễn cho chọc Hoàng Thượng mất hứng."

"Lời này của Thục phi nương nương là nên để nhắc nhở chính mình đi. Hôm nay Thục phi nương nương có thể đem Hoàng Thượng từ trong cung người khác gọi đi. Ngày sau cũng sẽ có người có thể đem Hoàng Thượng từ trên giường người khác gọi đi. Có điều người kia có phải Thục phi nương nương hay không, vậy cũng chưa biết được!"

Thục phi nghe xong sững sờ, tìm lời phản kích, Đức phi nói "Thời điểm không còn sớm. Người Hỉ cung cũng không nên đến muộn, thái hậu không thích kẻ không tuân quy củ!" Lời này cũng là nói cho Thục phi nương nương nghe. Bởi vì tính tình ỷ sủng mà kiêu kia của nàng ta, có lần ở trước mặt thái hậu thất lễ, bị thái hậu trách phạt cấm túc.

Lần này Đức phi nhắc đến, rõ ràng là làm cho Thục phi mất mặt. Mà nàng ta nhất thời không biết phản kích thế nào. Thục phi đa tâm, cũng không phải lập tức có thể nghĩ ra được. Miệng của nàng ta so ra cũng kém Đức phi nương nương cay nghiệt. Bởi vậy Thục phi thường xuyên cãi miệng thua thiệt, trên giường đắc thắng.

Mà Đức phi nương nương ngoài miệng cậy mạnh, nhưng mỗi tháng đều có một đêm vốn là nàng nên thị tẩm, lại chỉ có thể một mình trông phòng. Đây đều là do Thục phi nương nương ban tặng.

Mặc dù như thế, Thục phi nương nương đắc thủ ba năm, bụng lại một chút tin tức cũng không có, cái rắm cũng không phóng một cái. Đức phi thì có một vị tiểu công chúa bên thân. Đây là Thục phi một người không sinh con không thể so sánh được. Mặc dù là tiểu công chúa nhưng cũng là cốt nhục của Hoàng Thượng, vẫn là hài tử duy nhất khi hắn con nối dòng không nhiều, tất nhiên càng thêm quý trọng.Đây cũng là lí do vì sao thái hậu cho tuyển phi. Chính là vì Hoàng gia khai chi tán diệp, kéo dài con nối dòng.

Đi theo Đức phi nương nương, Hạ Uyển Chi âm thầm châm chọc, ngoài miệng thực hiện được thì như thế nào, Đức phi nương nương cũng bất quá là thắng cái miệng mà thôi. Nếu không phải ỷ có vị tiểu công chúa, nàng ta cũng không dám không kiêng nể gì như thế.

Nếu như mất tiểu công chúa, Đức phi nương nương có thể âm thầm đắc ý tới khi nào đây?

Thấy Hướng Hoa các đã ở phía trước, Hạ Uyển Chi thu liễm tâm thần, yên lặng theo Đức phi đi vào, ngồi xuống vị trí của mình. Các vị trí được xếp thành một cái hình vuông. Thượng vị đặt ba chiếc bàn nhỏ, là Hoàng Thượng và hoàng hậu, thái hậu. Bên dưới tay trái thái hậu là vị trí của thái phi nương nương. Bên dưới hai bên là Thục phi và Đức phi, cùng với hai vị chiêu dung, tu nghi.

Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư ngồi ở đối diện. Bên tay phải nàng là chiêu dung nương nương, một năm trước sinh vị tiểu hoàng tử, cũng là Đại hoàng tử, nhưng còn chưa được hơn trăm ngày liền chết non.

Vốn chỉ là một mỹ nhân, lúc mang thai phong làm tiệp dư, sinh hạ hoàng tử phong lên tu dung nương nương. Sau khi hoàng tử chết non, Hoàng Thượng vì an ủi nàng đau xót mất con, liền phong làm chiêu dung.

Hạ Uyển Chi thỉnh an hai vị nương nương thỉnh an lại ngồi xuống vụ trí của chính mình, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Vương Tiệp dư lại cười cùng Triệu tu nghi bên cạnh bắt chuyện hàn huyên. Hạ Uyển Chi nhìn chỉ là cười cười, cũng không nhiều lời.

Các nàng ngồi không đầy một lát, Thục phi nương nương mang người đến đây. Hạ Uyển Chi các nàng những phân vị thấp này vội vàng đứng dậy hành lễ. Đức phi Thục phi chào lẫn nhau, đối với chuyện cãi nhau trên đường, hai người cũng không biểu hiện ra ngoài, ngược lại hàm dưỡng không tệ.

Kỳ thật người ở hậu cung, kẻ nào không mang theo vô số mặt nạ, ai có thể chính thức lộ mặt thật đây?

Lâm Huệ ngồi xuống bên tay trái Hạ Uyển Chi. Lúc ngồi xuống vẫn không quên nhắc nhở âm thầm lôi kéo y phục của nàng khiến cho nàng chú ý. Hạ Uyển Chi nghiêng đầu nhìn nàng ta một cái, mỉm cười khẽ gật đầu. Lâm Huệ lộ ra nụ cười sáng lạn.

Quay đầu lại, trên mặt nàng còn mang theo cười. Gặp Thục phi nương nương nhìn sang, nàng đứng dậy hành lễ, rồi lại ngồi xuống. Đôngk tác này ngược lại dẫn tới chú ý của những người khác.

Thục phi nương nương cười một chút "Hạ tiệp dư lễ nghi chu đáo! Đức phi nương nương dạy dỗ thật tốt!"

"Lọt vào mắt Thục phi nương nương cũng thật sự là không dễ dàng. Hạ tiệp dư xác thực là người lễ nghi chu toàn. Ngược lại đáng để những người khác học tập!" Đức phi nương nương nói có chút khoe khoang.

Thục phi vốn là muốn châm chọc, ai biết Đức phi nhận hết, còn đem châm chọc hóa thành ca ngợi. Đại khái cũng chỉ có Đức phi nương nương có thể như thế.

Những người khác sống chết mặc bây nghe hai vị nương nương đấu võ mồm, ngược lại một câu nói cũng không dám nói. Các nàng hiện tại cũng không đủ thân phận chen miệng vào.

Lục tục có tiểu chủ khác tiến đến, phân vị của các nàng đều tương đối thấp, Hạ Uyển Chi các nàng cũng không cần đứng lên đáp lễ.

Cho đến khi đế hậu giá lâm, thái giám công công hô to "Hoàng Thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm, thái hậu nương nương, thái phi nương nương giá lâm." Các nàng mới đứng dậy hành lễ.

Hạ Uyển Chi thùy mi liễm mục, khẽ cúi đầu, hai tay khẩn trương có chút run run. Nàng cuối cùng vẫn đến bên cạnh hắn, muốn trốn cũng không trốn được.

14. Chương 14

Sau khi Hoàng thượng, Hoàng hậu ngồi xuống, Hạ Uyển Chi các nàng mới ngồi xuống. Không giống như các tiểu chủ khác một lòng muốn được Tề Diệp chú ý, Hạ Uyển Chi hi vọng lúc này mình có thể sống chết mặc bây, là một người tàng hình.

Nhưng nàng là làm không được. Khi nghe Hoàng Thượng giá lâm, nàng liền bắt đầu tứ chi như nhũn ra, tim đập rộn lên, cắn chặt hàm răng để tránh chính mình thất thố, làm liên lụy tới người nhà.

Sau khi ngồi xuống nàng nắm thật chặt quả đấm, khẽ cúi thấp đầu cũng không dám nhìn người.

Ánh mắt quét một vòng, Tề Diệp liếc nhanh nhìn người đang cúi thấp đầu, lông mày giương lên.

Hoàng hậu nhìn lướt qua mọi người, nói "Hôm nay là gia yến, cũng là ngày đầu tiên các vị tiểu chủ tiến cun. Quy củ trong cung giáo tập ma ma đã dạy bảo các ngươi, bản cung hôm nay cũng không nhiều lời nữa. Các ngươi cũng đừng câu nệ, về sau đều là người trong hậu cung, chỉ cần tận tâm tận lực hầu hạ tốt Hoàng Thượng, vì Hoàng gia khai chi tán diệp, kéo dài con nối dòng, không tranh giành tình cảm, tranh đấu gay gắt, là được cả đời vinh hoa!"

"Thần thiếp cẩn tuân hoàng hậu nương nương dạy bảo!" Thục phi, Đức phi đứng dậy hành lễ.

"Tần thiếp cẩn tuân hoàng hậu nương nương dạy bảo!" Hạ Uyển Chi cùng với tất cả phi tần ở đây đứng dậy hành lễ.

"Được rồi, đều ngồi xuống đi!" Hoàng hậu nói xong, các nàng liền hoàn tất bộ dáng. Mỗi người tư thế ngồi đoan trang, vẻ mặt tôn kính.

Thời gian không sai biệt lắm, hoàng hậu lên tiếng bắt đầu dâng trà. Các cung nữ nối đuôi nhau đi ra, rất nhanh liền bày đầy cả bàn thức ăn, nhạc công chậm rãi diễn tấu.

Quang Thuận công công châm một chén rượu cho Tề Diệp. Hắn uống một ngụm, hoàng hậu tự mình gắp một khối thịt cá đặt ở trong chén hắn. Thục phi, Đức phi nhìn thoáng qua vẻ mặt không thay đổi. Những người khác không dám ngẩng đầu nhìn người trên chủ vị, chỉ sợ không đủ đoan trang, mất lễ tiết.

Tề Diệp động đũa rồi những người khác mới dám động đũa. Mọi người yên lặng ăn trong chốc lát, một hồi thì có vũ cơ tiến vào khiêu vũ.

Điều này cũng đại biểu tiểu chủ nào muốn hiến nghệ là có thể chuẩn bị. Hạ Uyển Chi bất động thanh sắc liếc nhìn Trịnh tiệp dư, tiếp tục thong thả ung dung dùng bữa. Người trên chủ vị còn chưa có để đũa xuống, nàng có thể ăn nhiều một chút. Đêm nay thức ăn rất hợp khẩu vị của nàng, nàng nhịn không được muốn ăn nhiều một chút.

Một khúc vũ cuối cùng, sau khi hành lễ vũ cơ rối rít lui xuống.

Các nàng đi rồi, liền có người đứng lên nói "Hoàng Thượng, tần thiếp cũng có điệu múa muốn hiến tặng cho Hoàng Thượng. Hy vọng có thể được Hoàng Thượng cười một tiếng!"

Quả nhiên là nàng ta!

Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta một cái, bất động thanh sắc nghĩ trong lòng.

"Sớm nghe nói tiểu thư nhà Vương đại nhân có kỹ thuật múa động lòng người. Trẫm cũng muốn nhìn một chút kỹ thuật múa của Vương tiệp dư có phải danh xứng với thực hay không?""Tạ Hoàng Thượng ân chuẩn!" Trịnh tiệp dư mỉm cười hành lễ, nói "Thỉnh Hoàng Thượng chờ một lát, tần thiếp rất mau sẽ quay lại!"

Tề Diệp gật gật đầu.

Vương tiệp dư cước bộ nhẹ nhàng rời đi. Nhìn nàng ta vẻ mặt đắc ý, mấy vị tiểu chủ mới tiến cung khác trong lòng cũng không vui. Trịnh Tiệp dư mấp máy môi, đang muốn đứng dậy. Hạ Uyển Chi lại phát hiện Lâm Huệ ở bên cạnh đã mình đã đứng lên, cất giọng thanh thúy "Hoàng Thượng, chờ lâu không thú vị, không bằng để tần thiếp hiến tấu một khúc?"

Hành động của Lâm Huệ làm cho người ta cảm thấy bội phần ngoài ý muốn. Nhưng người trên chủ vị là từng trải việc đời, cũng không phải dễ dàng giật mình như vậy. Tề Diệp nhìn Lâm Huệ, mỉm cười gật đầu.

Thục phi khiêu mi liếc nhìn Đức phi, ánh mắt đắc ý. Người trong cung nàng ta được sủng ái, nàng ta cũng nở nang mặt mày. Đã vậy còn là đoạt ở phía trước người Đức Hỉ cung.

Đức phi làm bộ không nhìn thấy, chỉ cảm thấy Lâm mỹ nhân này quá mức nóng vội. Rõ ràng vào lúc này hiến nghệ làm náo động, không chỉ có đắc tội Vương Tiệp dư, còn khiến cho tiểu chủ khác khinh thường. Về sau nhất định là nàng ta quả ngon để ăn.

Hoàng hậu quét mắt qua Lâm Huệ, vẻ mặt chưa thay đổi, bưng chén rượu uống một ly, ánh mắt đảo qua, lập tức cảm thấy hôm nay đúng là một mảnh thiên kiều bá mị. So sánh với các nàng, bản thân thật sự là cúc nở hôm qua.

Lâm Huệ sau khi rửa và lau tay xong, ngồi xuống trước cầm án. Thái Vi đã ôm cầm của nàng ta đặt ở cầm trên bàn. Nàng ta điều chỉnh thử vài cái âm sắc, liền đứng dậy hành lễ "Tần thiếp bêu xấu!"

Hạ Uyển Chi vẫn luôn biết rõ Lâm Huệ có tài đánh đàn rất tốt. Mặc kệ nàng luyện tập thế nào cũng không sánh bằng Lâm Huệ. Cho nên nàng là không dễ dàng lấy tài đánh đàn ra để tỷ thí. Có nàng ta đi phía trước, nàng lại hiến nghệ là tự chuốc chê cười. Bởi vậy nàng lựa chọn tiêu. Nếu đã không thể làm được tốt nhất, không bằng chia sẻ với nhau. Đây là ý tưởng khi nàng mười tuổi. Cho nên năm ấy mười tuổi, nàng bắt đầu học tập thổi tiêu. Khi đó nghĩ chính là có thể cùng Lâm Huệ cầm tiêu hợp tấu.

Hôm nay xem ra, nàng là không còn cái tâm tình kia.

Lâm Huệ ở phương diện đánh đàn thật sự rất có năng lực. Đây là Hạ Uyển Chi không thể không thừa nhận. Cũng vì như thế, trước đây nàng ta mới có thể dựa vào tài đánh đàn này, nổi bật trong gia yến của nhiều nhà. Ngoại trừ nàng ta, không có ai dám nhắc ra hiến nghệ đánh đàn, đều là không muốn bị người chê cười.

Đương nhiên, tiếng đàn của nàng ta cũng được người trên chủ vị ưu ái, thậm chí khen nàng ta có một đôi ngọc thủ, mới có thể khảy ra tiếng đàn tuyệt vời như vậy, cũng làm cho nàng ta được sủng ái một thời.

Hạ Uyển Chi nhìn Tề Diệp một bộ dáng mê mẩn, quả đấm buông lỏng một chút. Nàng bưng rượu hoa hoa quế lên uống một ngụm. Hạ Bích ở sau lưng thấy, lén lút ở bên tai nàng nói nhỏ "Chủ tử, người không thể uống rượu!"

"Chỉ là rượu hoa quế mà thôi!" Nàng không thèm để ý. Hạ Bích cũng không thể nhiều lời. Dù sao rượu hoa quế xác thực không thể so với rượu, hương vị trong veo, căn bản không tính là rượu.Vương Tiệp dư vẻ tươi cười thay vũ y đi đến. Ai biết còn chưa đến gần lại nghe thấy tiếng đàn lượn lờ, không khỏi nhíu mày "Ai đang khảy đàn?"

Đinh Hương sững sờ, lập tức tiến lên dò xét. Thấy Lâm Huệ ngồi ở bên trong đoan trang ưu nhã đánh đàn, người trên chủ vị đang mê mẩn nghe, ánh mắt như có như không rơi vào trên người nàng ta, vẻ mặt kia thấy thế nào cũng làm cho người khác phải tức giận.

Đinh Hương đang muốn lại bẩm báo, liền nghe thấy Vương Tiệp dư nghiến răng nghiến lợi nói "Tiểu tiện nhân, lại dám đoạt danh tiếng trước ta?"

"Nương nương, chúng ta làm sao bây giờ?" Hiện tại Lâm mỹ nhân kia đang khảy đàn, các nàng còn múa thế nào?

Vương Tiệp dư cười lạnh, sửa sang lại một chút trang dung, khẽ cắn cắn môi, đôi môi khẽ sưng đỏ chút ít. Lúc này nàng ta mới đạp theo tiết tấu của tiếng đàn, nhẹ nhàng giống như tiên nữ đứng ở trước mặt Lâm Huệ phối hợp với tiếng đàn mà múa.

Lâm Huệ đối với sự xuất hiện của Vương Tiệp dư cũng chỉ là ngoài ý muốn một chút. Trên tay lại chưa hề dừng lại, ngược lại khảy đàn càng ngày càng dồn dập. Nàng ta ngược lại muốn nhìn một chút Vương Tiệp dư có bản lãnh đuổi kịp tiếng đàn của mình hay không. Những thứ khác không nói khác, đối với tài đánh đàn, Lâm Huệ đúng là rất có lòng tin.

Có điều, Vương Tiệp dư đối với năng lực ứng biến của mình cũng rất có lòng tin. Hơn nữa, nàng ta thường xuyên luyện vũ, toàn thân xương cốt đều rất mềm mại, chớ đừng nói chi là eo. Nếu nàng ta đã đoạt danh tiếng của mình, như vậy nàng để cho nàng ta cái Lâm mỹ nhân này làm nền vậy.

Vương Tiệp dư rành vũ đạo. Dù tiếng đàn của Lâm Huệ không hợp tác nhưng nàng ta đủ thông minh, biết rõ múa như thế nào đẹp mắt, một cái nhăn mày một nụ cười đều là hướng tới một người.

Tề Diệp bất động thanh sắc nhìn hai người tranh giành tình cảm, bưng chén rượu uống từng ly từng ly.

Hoàng hậu nương nương ngược lại thấy náo nhiệt. Nếu các nàng đã có hứng thú như vậy, liền để các nàng tranh đấu đi.

Thái hậu, thái phi đều là tranh thủ tình cảm một đời rồi. Đối với việc Vương Tiệp dư cùng Lâm mỹ nhân hai người âm thầm đọ sức chỉ coi như là xem cuộc vui, ngược lại không có gì bày tỏ.

Lâm Huệ nhìn Vương Tiệp dư bình tĩnh đi theo tiếng đàn của mình nhẹ nhàng nhảy múa, hết sức mị hoặc Hoàng Thượng, trong lòng bất mãn, khẽ khảy chậm lại, dồn dập hơn rồi bỗng im bặt.

Vương Tiệp dư vẫn bình tĩnh đi theo. Một khúc cuối cùng, nàng ta còn bày một tư thế ám muội. Ống tay áo bay múa, từ trước mặt Tề Diệp thu hồi lại. Tề Diệp nhìn nàng ta hài lòng cười một chút.

Một khúc kết thúc, hai người vẻ mặt bớt phóng túng hành lễ "Tần thiếp bêu xấu!"

Không đợi Tề Diệp mở miệng, hoàng hậu nương nương nói "Vương Tiệp dư kỹ thuật múa tuyệt hảo, Lâm mỹ nhân tiếng đàn xuất chúng. Hoàng Thượng thật sự là phúc khí tốt, có được hai vị muội muội như thiên tiên vậy."

"Hoàng hậu nương nương nói đùa! Có thể hầu hạ hoàng thượng là tần thiếp có phúc khí!" Hai người cùng đáp xong, trong lòng Vương Tiệp dư, Lâm Huệ đều nhìn đối phương khinh bỉ một phen. Mà lúc Vương Tiệp dư khom lưng hành lễ, hoa lụa trên búi tóc đại khái bởi vì vừa rồi múa có chút buông lỏng, nàng ta cúi đầu một cái hoa lụa liền rơi xuống mặt đất.

Không ít người đều nhìn thấy một màn này. Vương Tiệp dư vội vàng quỳ xuống đất "Tần thiếp thất lễ. Mong Hoàng Thượng, hoàng hậu, thái hậu nương nương thứ tội."

"Hoa lụa xinh đẹp quá!" Thái hậu liếc mắt nhìn bông hoa đào bằng lụa rơi trên mặt đất, cười có chút quái dị.

Vương Tiệp dư không có phát giác, nói "Đa tạ thái hậu nương nương tán dương. Là tần thiếp trong lúc rảnh rỗi làm chơi, đồ thô bỉ không xứng lọt vào mắt thái hậu nương nương." Vốn là lời nói khiêm tốn. Có điều nàng ta không biết rõ yêu ghét của thái hậu nương nương.

Thái hậu ngược lại không có nói thêm nữa, liếc nhìn Tề Diệp nói "Ai gia hơi mệt, sẽ không quấy rầy nhã hứng của Hoàng Thượng!"

Mọi người đứng dậy, Tề Diệp nói "Thái hậu sớm đi nghỉ ngơi, trẫm ngày mai sẽ đi thăm thái hậu."

"Cung tiễn thái hậu!"Hạ Uyển Chi các nàng hành lễ cung tiễn.

Thái hậu vừa đi, thái phi nương nương cũng cảm thấy không thú vị, ngồi trong chốc lát cũng đi theo.

Hướng Hoa các liền chỉ còn lại hoàng thượng hoàng hậu, cùng một đám phi tần.

Vương Tiệp dư cùng Lâm Huệ còn đứng ở chính giữa. Vương Tiệp dư mơ hồ cảm thấy thái hậu tựa hồ không thích nàng, trong lòng rất là thất vọng.

Vương Tiệp dư, Lâm Huệ ra sức bộc lộ như vậy, Tề Diệp đương nhiên không thể để cho các nàng uổng công khổ cực một hồi. Hắn ban thưởng một chút vật nhỏ, hai người vui mừng nhận lấy. Yến hội lại tiếp tục.

Thục phi liếc mắt nhìn Vương Tiệp dư vẫn còn cười được, đệ một ánh mắt trào phúng tới Đức phi. Đức phi làm bộ không nhìn thấy. Nàng trong lòng hiểu rõ, Vương Tiệp dư người này có chủ kiến, không dễ nắm giữ. Không để cho nàng ta nếm chút khổ sở, nàng ta chắc là sẽ không nghe lời

Đây cũng là nguyên nhân nàng không nhắc nhở thái hậu ghét nhất hoa đào.

Đương nhiên, thái hậu sẽ không vô duyên bất chấp chán ghét một loại hoa. Đây đều là ong mật gây họa. Thái hậu có lần ở đào viên ngắm hoa không cẩn thận đụng trunga ong mật ngủ đông. Mà bọn chúng đúng là đậu trên hoa đào. Ong mật ngủ đông mặc dù không đến mức muốn mạng người, nhưng mặt xưng phù là nhất định. Bởi vậy thái hậu nương nương cũng hận hoa đào.

Từ đó về sau, hoàng cung đúng là rất ít trông thấy hoa đào nở rộ. Tại hoàng cung đều là bí mật không truyền ra ngoài. Ở trong cung ngây ngốc cũng biết, chỉ có cung nhân mới vào là có thể không biết.

Vương Tiệp dư cho rằng kỹ thuật múa tuyệt mỹ của mình có thể dẫn tới được Hoàng Thượng ưu ái. Ai biết đượcc sau khi ngồi xuống, Hoàng Thượng cũng không bày tỏ cái gì. Ngược lại ánh mắt say sưa nhìn Trịnh tiệp dư thổi tiêu. Ánh mắt kia làm cho Vương Tiệp dư trong lòng không thoải mái.

Hạ Uyển Chi cũng không chuẩn bị hiến nghệ. Đế cuối cùng khi mỗi vị tiểu chủ đều đã hiến nghệ, Hạ Uyển Chi lúc này mới thong thả ung dung đứng dậy, giọng nói kính cẩn "Tần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu. Tần thiếp thân thể khó chịu, cũng không có chuẩn bị.""Hạ tiệp dư không cần miễn cưỡng, ngồi xuống đi!" Hoàng hậu gật gật đầu. Nhìn nàng chậm chạp chưa động cũng biết không chuẩn bị hiến nghệ, trong lòng nàng khẳng định không cam lòng. Có một thân thể đổ nát thì có lòng làm náo động cũng không cho phép, cái này không trách được người khác.

"Hạ tiệp dư?" Tề Diệp thấy nàng liên tục biết vâng lời, không khỏi lên tiếng nói "Ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn một chút!"

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt của mọi người như dao nhỏ cùng bay tới. Hạ Uyển Chi lập tức cảm thấy buồn cười. Nàng không tranh thủ tình cảm, không nghĩ tới lại khiến hắn chú ý. Nàng nên ứng đối thế nào đây?

Dầu gì trước đây từng gặp mặt một lần, nàng có phải cần biểu hiện vẻ thất kinh mới đúng không a?

Nghĩ như vậy, nàng cũng biểu hiện ra. Chậm rãi ngẩng đầu, lúc ánh mắt rơi vào mặt người ngồi trên ngự tọa, nàng kinh hoảng đánh rơi chén rượu trong tay. Cũng may cũng không rơi xuống đất, ngược lại đụng phải tách, phát ra âm thanh thanh thúy.

Nàng thu hồi ánh mắt thất kinh, vội vàng quỳ gối trước bàn "Tần thiếp có tội, tần thiếp thất lễ, kính xin Hoàng Thượng, hoàng hậu giáng tội."

Nàng một bộ sợ hãi run lẩy bẩy, bộ dáng tội nghiệp thật ra khiến người trên ngự tọa nhịn không được nhếch miệng lên. Thầm nghĩ vật nhỏ này quả nhiên nhớ rõ hắn. Nếu không cũng sẽ không thất thố như thế.

Hoàng hậu lại nhịn không được nhìn Tề Diệp thêm chút. Thấy hắn mỉm cười thì khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm người quỳ trên mặt đất thỉnh tội, nói "Hạ tiệp dư không có tửu lực, về sau liền bớt uống một chút, miễn cho quấy rầy nhã hứng của Hoàng Thượng. Vì ngươi vi phạm lần đầu, hôm nay liền tha thứ ngươi, về sau cẩn thận một chút."

" Vâng! Hoàng hậu nương nương dạy dỗ phải, tần thiếp ghi nhớ. Đa tạ hoàng hậu nương nương nhân đức!" Hạ Uyển Chi một câu nói tâng bốc hoàng hậu. Hàng hậu chỉ là mỉm cười một chút. Hạ Bích đỡ nàng ngồi xuống, cung nữ đã thu thập xong án kỷ.

Mà Tề Diệp chỉ là nhìn nàng một cái, cũng không nói thêm cái gì, ánh mắt quay về phía trước, nhìn vũ cơ đang nhẹ nhàng múa.

Kết thúc cung yến coi như hữu kinh vô hiểm (có kinh ngạc nhưng không nguy hiểm), ăn được không sai biệt lắm, Tề Diệp nói là mệt mỏi liền cùng hoàng hậu rời đi trong sự cung tiễn của chúng phi tần.

Bọn họ vừa đi. Còn lại chính là Đức phi cùng Thục phi. Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư đi theo Đức phi. Trịnh tiệp dư cùng Lâm Huệ đi theo Thục phi.

Thục phi mỗi lần nói đều không lại Đức phi. Nhưng lời nói cũng không để được trong lòng, cứ phải khiêu khích vài câu.

"Hôm nay hai vị tiểu chủ coi như đã bộc lộ danh tiếng, không chừng ngày kia là sẽ bay cao. Đức Sang cung của bản cung đúng là lưu không được Lâm mỹ nhân tài năng như vậy. Không biết Đức Hỉ cung của Đức phi nương nương có thể lưu được hay không?" Dứt lời ánh mắt ý chỉ nhìn Vương Tiệp dư.

"Thục phi nương nương quá lo lắng. Đức hỉ cung người qua lại tự nhiên. Nếu là có thể được Hoàng Thượng sủng ái, bản phi cũng nở mày nở mặt. Nếu không được sủng ái bản phi cũng không sợ hãi. Ngược lại Thục phi nương nương vào cung ba năm, thời gian không lâu không ngắn. Hôm nay lại thêm vài vị muội muội, mỗi người xinh đẹp như hoa. Ngược lại bản phi già như vậy không thể so sánh nổi, chỉ sợ là Thục phi cũng không thể so được."

"Đức phi nương nương tự biết mình già nua sắc suy, vậy cũng đừng có cản trở đường của người khác. Thái hậu nương nương không thích hoa đào, đây là chuyện không ít cung nhân biết. Đức phi nương nương tại

sao có thể không nhắc nhở người bên cạnh đây?"

Nói xong, Thục phi nương nương đồng tình nhìn Vương Tiệp dư "Vương Tiệp dư nếu là ở Đức Hỉ cung không thoải mái, có thể nói cùng hoàng hậu một chút. Đức Sang cung còn có một viện trống không. Vương Tiệp dư ngược lại là có thể dời qua đến làm bạn với bản phi."

Vương Tiệp dư đã không biết nên nói cái gì. Thì ra là thật sự là nàng không ý thức chọc thái hậu nương nương tức giận. Khó trách Hoàng Thượng đối với nàng đột nhiên lãnh đạm như vậy. Khó trách Đức phi trông thấy nàng cài hoa đào muốn nói lại thôi. Chính là không nói cho nàng nguyên nhân ở trong. Thì ra là các nàng trơ mắt nhìn nàng vô tri vô giác gây họa?

Vương Tiệp dư nghĩ tới đột nhiên cảm thấy bi thương. Chọc cho thái hậu nương nương mất hứng, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không thích nàng. Nàng làm sao còn được sủng ái, làm sao tranh thủ tình cảm?

Hạ Uyển Chi nhìn Vương Tiệp dư đột nhiên héo úa, thần sắc không thay đổi. Ngược lại cảm thấy Thục phi nương nương làm chiêu ly gián này quá rõ ràng, khó trách không phải là đối thủ của Đức phi nương nương. Thục phi cũng chỉ là ham vui nhất thời mà thôi, cuối cùng so ra kém Đức phi nương nương đa mưu túc trí.

Rời Hướng Hoa các, Tề Diệp đi ngọc Long Điện. Không bao lâu quản sự Kính Sự phòng cầm lấy khay thẻ bài thị tẩm tiến đến, nói là hoàng hậu nương nương phân phó. Hôm nay mười vị chủ tử mới vào cũng còn chưa thị tẩm.

Tề Diệp nhìn lướt qua các thẻ tên điêu khắc chỉnh tề, nói "Trẫm nhớ rõ là mười vị tiểu chủ. Sao ở đây chỉ có chín vị?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, Hạ tiệp dư thân thể yếu đuối. Ngự y nhìn nói là phải dưỡng ba tháng mới có thể thị tẩm. Hoàng hậu nương nương liền phân phó nô tài tạm thời không cần dâng lên thẻ bài của Hạ tiệp dư."

Tề Diệp cũng không lên tiếng, ánh mắt quét qua một lần nữa, chỉ chỉ thẻ bài của Trịnh tiệp dư. Quản sự công công vội vàng hành lễ "Nô tài sẽ đi xuống chuẩn bị ngay!"

15. Chương 15

Trước có nghe nói nàng liên tục bệnh, Tề Diệp cũng không nghĩ tới thân thể của nàng kém đến như vậy. Càng không có nghĩ tới chính là, một nữ tử thể cốt kém lại còn là người nhát gan, vậy mà dám cứu hắn. Người bình thường kho nhìn thấy tên côn đồ hung ác chính là chạy trốn. Nàng ngược lại hay rồi, chẳng những không có chạy trốn lại còn vọt ra.

Có điều, nếu không phải là nàng xuất hiện đánh ngất xỉu tên thích khách kia, người bị thương chính là hắn.

Nghĩ tới đây, Tề Diệp gọi Quang Thuận công công.

Quang Thuận công công lên tiếng tiến đến, hành lễ nói "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

"Hạ tiệp dư thân thể khó chịu, trẫm nhớ rõ năm ngoái Lương vương tiến cống một cây nhân sâm thượng hạng, ngươi cho người đưa qua đi!"

Quang Thuận công công sửng sốt một chút. Vị Hạ tiệp dư kia thật đúng là có phúc khí. Chỉ là một vị tiệp dư nho nhỏ, còn chưa được sủng ái đã Hoàng Thượng ưu ái. Chỉ sợ nàng thân thể gầy gò kia nhận không nổi a?

Quang Thuận công công nghĩ tới cũng không lắm miệng. Dù sao hắn và H tiệp dư kia không có giao tình gì, không cần phải vì nhắc nhở Hoàng Thượng quá mức sủng ái ngược lại sẽ hại Hạ tiệp dư, mà chọc cho Hoàng Thượng tức giận, chính mình chịu tội.

Quang Thuận công công tự mình đi khố phòng, tìm được nhánh nhân sâm kia, phân phó tiểu đồ đệ đưa đi Hỉ lai điện.

Đức Hỉ cung có ba cái điện.. Một cái Đức phi ở là Đức Hỉ điện. Đông thiên điện là Hỉ Lai điện nơi Hạ Uyển Chi ở, tây thiên điện là Hỉ Hoa điện nơi Vương Tiệp dư ở.

Kính Sự phòng được ý chỉ của Tề Diệp, rất nhanh đi treo đèn lồng trước cửa điện Trịnh tiệp dư. Không bao lâu, cả hoàng cung mọi người đều biết rõ, người thứ nhất được thị tẩm lag Trịnh tiệp dư của Đức Sang cung. Rất nhiều người đều cho rằng không phải là Vương Tiệp dư thì chính là Lâm mỹ nhân cơ.

Hạ Uyển Chi cũng thật bất ngờ, cẩn thận ngẫm lại cũng là có nguyên do. Vương Tiệp dư bởi vì hai đóa hoa đào chọc cho thái hậu nương nương mất hứng, đương kim hoàng thượng là hiếu tử, tất nhiên sẽ không ở nơi này cố tình sủng hạnh chọc thái hậu nương nương tức giận.

Về phần Lâm mỹ nhân, nàng ta mặc dù nổi bật, nhưng là không biết lễ nghi. Lâm đại nhân so ra lại kém Trịnh đại nhân, lúc này Tề Diệp cần lực lượng sau lưng Trịnh tiệp dư. Sủng hạnh Trịnh tiệp dư đầu tiên cũng là hiểu được.

Hạ Uyển Chi lo lắng duy nhất là, trước kia Vương Tiệp dư là người thứ nhất được thị tẩm. Hôm nay là Trịnh tiệp dư. Chuyện này có thể liên quan gì đến sự khác biệt ở chỗ nàng hay không?

Nghĩ lại cũng kệ, cho dù có chỗ khác biệt, nàng cũng sẽ không ở hậu cung dễ tin người. Nếu không thể trốn thoát, nàng sao không tranh giành một phen?

Thái hậu nương nương rửa mặt xong đi ra. Ma ma chải đầu tóc cho bà. Không bao lâu một vị ma ma tiến đến, hành lễ nói "Thái hậu nương nương, hoàng thượng đã lật thẻ bài."

"A! Là vị kia tiểu chủ nào may mắn thành người thị tẩm đầu tiên?" Thái hậu nương nương không đếm xỉa tới hỏi."Hồi bẩm thái hậu, là Đức Sang cung Trịnh tiệp dư!"

"Hoàng Thượng vẫn còn sáng suốt." Thái hậu hài lòng cười cười.

Quế Tú ma ma chải đầu tóc cho bà nói "Hoàng Thượng vô cùng hiếu thuận, biết rõ thái hậu nương nương không thích Vương Tiệp dư, sao có thể đặc biệt khiến thái hậu nương nương không vui. Còn vị Lâm mỹ nhân kia. Đẹp thì đẹp, chỉ là quá xúc động. Vì tranh sủng mà làm náo động, rõ ràng liều mạng thể hiện. Cũng không đoan trang như mấy vị tiểu chủ khác."

"Trong cung không tha cho nữ nhân ngu xuẩn. Cứ kệ cho các nàng lăn qua lăn lại, được sủng ái cũng tốt, thất sủng cũng được. Chỉ cần không thương tổn mặt mũi Hoàng gia, các nàng như thế nào đều kệ các nàng đi." Hậu cung quá tịch mịch, nếu các nàng đều gió êm sóng lặng, cái hậu cung này không phải là cục diện buồn tẻ sao?

Thái hậu nói "Các nàng chỉ cần không thương hại hoàng tự, ai gia cũng không muốn nhiều chuyện."

"Thái hậu nương nương chính là nhân từ, khó trách người khác nói thái hậu nương nương là tâm địa bồ tát đây!" Quế Tú ma ma mỉm cười nịnh nọt.

Thái hậu cười cười cũng không nói cái gì. Ở trong hậu cung, có thể còn sống sót, sao có thể không lây dính máu tanh. Huống chi hoàng nhi của bà còn ngồi trên ngôi vị hoàng đế?

Thái hậu nghỉ ngơi, Quế Tú ma ma đi ra ngoài một chuyến, trở lại biết thêm một cái tin tức mới, nói cho thái hậu nghe "Hoàng Thượng tựa hồ đối với Hạ tiệp dư kia bất đồng. Nghe nói lúc lật thẻ bài còn hỏi tới Hạ tiệp dư, nghe người bên Kính Sự phòng nói là thân thể ốm yếu, sai Quang Thuận công công đưa chút nhân sâm đi qua."

"Có chuyện như vậy?" Thái hậu đảo qua ngủ gật, dựa vào gối đầu nói "Hạ tiệp dư kia có phải người ngồi ở bên cạnh Đức phi nương nương?"

"Đúng vậy!" Quế Tú ma ma nói "Theo lý thuyết người có bệnh không tiện nói ra là không thể vào cung hầu hạ. Có điều vị Hạ tiệp dư kia xác thực là nhiễm phong hàn thân thể ốm yếu. Lúc trước khi điện tuyển, hoàng hậu còn phá lệ cho nàng ta dùng chân dung thay thế tham dự."

"Thì ra Hạ tiệp dư chính là chủ nhân của bức chân dung kia?" Thái hậu nương nương nói "Hoàng thượng là người lạnh lùng, sẽ không đột nhiên đối tốt với người nào. Hôm nay lại tự mình phân phó tặng đồ qua, ngược lại khiến người ta ngạc nhiên."

Quế Tú ma ma gật gật đầu.

Thái hậu phân phó "Cho người nhìn chằm chằm Hạ tiệp dư một chút, ai gia muốn biết Hoàng Thượng sao đột nhiên liền đối tốt với nàng ta. Chẳng lẽ chỉ là bởi vì một bức chân dung mỹ nhân?"

Hoàng hậu biết được người thị tẩm là Trịnh tiệp dư ngược lại không ngạc nhiên nhiều lắm. Ngoài ý muốn là Hoàng Thượng sai người đưa đồ qua cho Hạ tiệp dư. Đây chính là trước khi thị tẩm chưa từng có qua. Hoàng hậu nương nương trong lòng có chút không thoải mái, tự lo chải đầu tóc.

Nguyệt Mai biết rõ Hoàng Thượng đêm nay không sẽ đi qua, liền cho mọi người lui ra, nàng ta lưu lại gác đêm.

Hoàng hậu chải tóc xong, tinh tế tra xét dấu vết nơi khóe mắt. Nhìn nếp nhăn nơi đuôi mắt còn chưa hằn lên lúc này mới yên tâm. So với những nữ nhân trẻ trung xinh đẹp như hoa kia, nàng đã không thể nói là trẻ tuổi.Đức phi nương nương nhìn nhìn hộp trang sức, nhìn một đôi khuyên tai không tệ, sai Bội Dung lấy ra "Ngày mai đưa đi cho Hạ tiệp dư. Cho dù thân mình khó chịu, nên ăn diện vẫn là ăn diện một chút."

"Vâng!" Bội Dung tiếp nhận khuyên tai, nói "Nương nương cảm thấy Hạ tiệp dư được Hoàng Thượng để mắt?"

"Nếu như không vào mắt, sao lại vô duyên vô cớ tặng nhân sâm?" Đức phi nương nương bật cười " Vị Hoàng Thượng này của chúng ta cũng không phải là người đa tình. Đột nhiên đối xử như vậy với Hạ tiệp dư, nhất định là trong lòng có người. Nếu không sao lại đối tốt với nàng ta?"

Đức phi nương nương nói "Dù sao các nàng luôn sẽ có người được sủng ái. Nếu là Hạ tiệp dư được sủng ái, luôn so với Trịnh tiệp dư được sủng ái khá hơn một chút. Về phần Vương Tiệp dư, lại xem voi nàng ta hiểu chuyện hay không hiểu chuyện đã!"

" Bên Hỉ Lai cung cho người nhìn một chút. Người trong cung ta nhưng cũng chưa nắm rõ lắm."

"Vâng! Nô tỳ đã cho người nhìn chằm chằm. Hạ tiệp dư nhận nhân sâm, tựa hồ cũng mất hứng, ngược lại là có chút nghi hoặc."

"Cái Hạ tiệp dư nhìn vậy lại là một ngươi thâm trầm!" Đức phi nương nương nói một câu, khẽ nhíu mày tựa hồ có chút mất hứng.

So sánh với những người khác đang hâm mộ ghen ghét, Trịnh tiệp dư đúng là vừa nghe nói đêm nay nàng thị tẩm liền cao hứng đến không ngậm miệng được. Trong lòng vui thích, thật không nghĩ tới người thứ nhất thị tẩm sẽ là chính mình. Cái này cũng là do hai nữ nhân ngu xuẩn kia ban tặng. Lần đầu tiên tham gia yến hội liền tranh giành tình cảm, cũng chỉ có các nàng mới làm ra được.

Trịnh tiệp dư dưới sự giúp đỡ của cô cô rửa sạch một phen. Cô cô vừa hỗ trợ vừa trấn an nàng ta không cần phải sợ. Chuyến này đi rồi trở lại sẽ có sự thay đổi. Những thứ khác không nói, khẳng định không chỉ còn là phân vị tiệp dư này.

Trịnh tiệp dư gật gật đầu, mặc dù trong nhà giáo tập ma ma cùng mẹ nàng đều mịt mờ nói với nàng ta một chút chuyện nam nữ. Nhưng bây giờ nàng ta vẫn rất khẩn trương, lập tức cảm thấy toàn thân vô lực, tim giống như là muốn nhảy ra ngoài.

Cô cô vội vàng an ủi. Canh giờ vừa đến, người Kính Sự phòng đã chờ, cô cô nói bên tai nàng ta "Tiểu chủ không cần căng thẳng, có thể thị tẩm là tiểu chủ có phúc khí."

Không bao lâu, Trịnh tiệp dư không mảnh vải che thân được bọc trong chăn mền, bị hai tiểu thái giám khiêng đi Phượng Hoàng cung.

Lâm Huệ nhìn trăng lưỡi liềm ngẩn người. Từ khi biết được thị tẩm không phải là Vương Tiệp dư mà là Trịnh tiệp dư, nàng ta liền như thế. Âm thầm ngửa đầu nhìn bầu trời đêm.

Thái Vi nhìn thời gian không còn sớm, tiến lên phía trước nói "Chủ tử, không còn sớm. Sớm đi nghỉ ngơi thôi, sáng mai còn phải đi thỉnh an hoàng hậu nương nương!"

"Thái Vi, ngươi nói đêm nay ta có phải rất buồn cười, rất mất mặt, rất ngu xuẩn hay không?"

"Chủ tử!" Thái Vi kêu một tiếng, không biết trả lời như thế nào.Lâm Huệ nói "Ta cố gắng muốn được sủng ái như vậy, cuối cùng thật là làm được gì. Ngược lại Uyển tỷ tỷ, chẳng cần làm gì còn có thể được Hoàng Thượng thương yêu. Thật đúng là châm chọc."

"Hạ tiệp dư đó là bị bệnh, Hoàng Thượng mới sẽ như thế. Chủ tử cần gì cùng một bệnh nhân so đo. Hôm nay là Trịnh tiệp dư, nói không chừng ngày mai chính là chủ tử đây. Vương Tiệp dư chọc cho thái hậu tức giận, khẳng định không thể được thị tẩm sớm như vậy."

"Ngã bệnh thật là tốt, có thể được Hoàng Thượng thương tiếc. Uyển tỷ tỷ đây chính là nhân họa đắc phúc!" Lâm Huệ có chút hâm mộ.

Nhân họa đắc phúc? Hạ Uyển Chi lại không phải nghĩ như vậy. Nhân sâm này vừa đưa tới, đúng là mang đến cho nàng bao nhiêu phiền toái? Trong cung mọi người đều ghé mắt nhìn nàng đây.

Hạ Uyển Chi mắt nhìn nhân sâm, saiHạ Bích cất kĩ. Nàng ngược lại không nghĩ tới Tề Diệp sẽ có cử động như vậy. Đây quả thực là đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió. Trong cung người nào có thể coi thường, mặt ngoài một khối hài hòa, trong lòng còn không biết tính kế thế nào đây.

Có điều chuyện tốt duy nhất đối nàng đại khái chính là, ngoại trừ nàng còn nhớ rõ ra, Tề Diệp cũng chưa quên nàng cái ân nhân cứu mạng này. Có mối quan hệ này ở đây, nàng ở trong lòng hắn ít nhất cùng người khác không giống.

Nghĩ như vậy, Hạ Uyển Chi lập tức cảm thấy cung yến đêm nay cũng là thật tốt. Vừa ở màn chính là trò hay, thật khiến người ta có chút mong đợi sau này còn có cái trò hay gì để xem.

Ngày thứ hai Hạ Uyển Chi bị Hạ Bích đánh thức. Rửa mặt một phen, uống một chút cháo, ăn chút thức ăn lúc này mới đi chính điện. Đức phi nương nương còn chưa ăn, nàng cùng Vương Tiệp dư đối mặt. Vương Tiệp dư hai mắt có chút sưng vù. Dù nàng ta cực lực che giấu, vẫn là che giấu không được dấu vết nàng ta tối hôm qua đã khóc.

Nàng mới vừa ngồi xuống, cung nữ liền dâng trà, Vương Tiệp dư đánh giá cẩn thận nàng trong chốc lát, cười nói "Nghe nói đêm qua Hoàng Thượng ban thưởng một hộp nhân sâm cho Hạ tiệp dư. Hạ tiệp dư thật đúng là phúc khí tốt, được Hoàng Thượng ưu ái."

"Vương Tiệp dư nói đùa, bất quá là Hoàng Thượng thương cảm tần thiếp thân thể ốm yếu mà thôi. Hơn nữa, bộ dáng mặt cắt không ra giọt máu như thế nào vào được mắt Hoàng Thượng

Nược lại Vương Tiệp dư thiên kiều bá mị, điệu múa khuynh thành, tần thiếp đúng là hâm mộ còn chưa kịp đây!"

"Hạ tiệp dư cũng thật là biết nói đùa. Nếu là hâm mộ, chờ Hạ tiệp dư thân thể tốt lên, tần thiếp có thể dạy bảo Hạ tiệp dư múa." Nghĩ tới yến hội tối qua, đây chính là nhức nhối trong lòng Vương Tiệp dư. Nếu không cũng sẽ không để Trịnh tiệp dư được tiện nghi.

"Hảo ý của Vương Tiệp dư tần thiếp tâm lĩnh. Có điều tần thiếp ngốc, đúng là múa không ra điệu, thật sẽ khiến Vương Tiệp dư chê cười."

Hai người ngươi một lời ta một câu, cho đến khi Đức phi nương nương dùng điểm tâm, các nàng mới dừng lại

Đức phi nương nương nói "Đợi lát nữa thấy Trịnh tiệp dư các ngươi cũng đừng quên hành lễ. Không, hiện tại phải nói là tTrịnh tu viện!" Vừa thị tẩm, quả nhiên là thân phận đại biến. Mới qua một đêm, trước kia còn là ngồi ngang hàng, hiện tại lắc mình một cái, đã phân vị cao hơn so với các nàng.

Hạ Uyển Chi thì không có gì. Vương Tiệp dư tức giận đến âm thầm siết chặt quả đấm, thầm nghĩ có gì đặc biệt hơn người. Nàng mà được thị tẩm khẳng định phân vị sẽ còn cao hơn nàng ta. Còn chưa phong phi có cái gì mà đắc ý.

Hạ Uyển Chi các nàng theo đuôi Đức phi nương nương đi Phượng Nghi cung. Trên đường gặp phải đám người Thục phi nương nương cũng đang đi Phượng Nghi cung. Gặp mặt mọi người hành lễ lẫn nhau.

Trịnh tu viện nhìn Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư tiến lên hành lễ, một bộ dáng thân thiết, mỉm cười đỡ các nàng đứng dậy "Hai vị muội muội khách khí, đều là người hầu hạ hoàng thượng, không cần phải đa lễ như vậy." Nói thì nói như thế, giữa lông mày khó nén đắc ý. Người sáng suốt là vừa nhìn liền nhận ra.

"Tu viện nương nương nói đùa, lễ không thể bỏ, coi như đều là người hầu hạ hoàng thượng cũng phải biết giữ bổn phận đây!" Vương Tiệp dư mỉm cười trả lời một câu, trong ngôn ngữ nhắc nhở khiến Trịnh tiệp dư khẽ nhíu nhíu mày.

"Vương Tiệp dư ngược lại nhớ rõ rành mạch, đáng để các tỷ muội học tập." Đức phi, Thục phi ở đây, Vương Tiệp dư nói lời này tựa hồ có chút vượt mặt. Trịnh tu viện liếc nhìn Đức phi, Thục phi, thấy các nàng cũng không nói cái gì, ngược lại là có chút ngoài ý muốn.

Vương Tiệp dư lại là có chút cao hứng, xem ra nàng ta được sủng ái người bất mãn cũng không ít.

Nói vài câu, Đức phi Thục phi đi ở phía trước. Trịnh tu viện, Vương Tiệp dư hai người giả vờ thân mật hàn huyên châm chọc chế giễu theo sau.

Hạ Uyển Chi bị Lâm Huệ lôi kéo tay áo, hai người đi ở phía sau. Lâm Huệ hỏi "Tỷ tỷ thân thể khá hơn chút nào chưa?"

"Đã khá hơn nhiều!" Hạ Uyển Chi thấy dưới mắt nàng ta hơi thâm quầng, biết rõ tối hôm qua nàng ta ngủ không được ngon, âm thầm mắng một câu đáng đời "Muội muội thế nào?"

"Ta cũng rất tốt!" Lâm Huệ miễn cưỡng cười cười, nói "Thỉnh an xong tỷ tỷ đừng vội vã trở về, chúng ta đi dạo ngự hoa viên một chút đi!"

"Được!" Hạ Uyển Chi tự định giá một chút, gật đầu.

16. Chương 16

Đoàn người Hạ Uyển Chi đến Phượng Nghi cung, cung nữ Nguyệt Mai bên cạnh hoàng hậu nói là hoàng hậu nương nương thân thể khó chịu, hôm nay không cần thỉnh an, để các nàng đều tự trở về.

Ở hậu cung, đến quỳ thủy cũng sẽ công bố thân thể khó chịu cần nghỉ ngơi.

Các nàng hiểu cũng không dừng lại lâu, lục tục rời đi.

Mới ra khỏi Phượng Nghi cung không có vài bước, Lâm Huệ âm thầm lôi kéo tay áo của nàng, ra hiệu đi ngự hoa viên một chút.

Lâm Huệ nói với Thục phi các nàng "Nghe nói ngự hoa viên lúc này anh đào mở không tệ, tần thiếp muốn cùng Hạ tiệp dư đi qua nhìn một chút."

"Lâm mỹ nhân thật đúng là tin tức linh thông. Lúc này mới tiến cung hai ngày, mà ngay cả anh đào ở ngự hoa viên nở đều đã hỏi thăm rõ ràng, thật sự là có lòng."

Vương Tiệp dư ghi hận nàng ta đoạt nổi bật của mình, lập tức mở miệng châm chọc.

Lâm Huệ có chút lúng túng, nói "Vương Tiệp dư nói đùa!"

Vương Tiệp dư còn muốn nói điều gì, nhìn nàng ta một bộ dáng nhu nhược, nhìn lại một chút Thục phi, Đức phi bên này "Tần thiếp cho tới bây giờ không nói chuyện cười, ngược lại tối hôm qua Lâm mỹ nhân thật là làm ra chuyện cười."

"Được rồi, nếu đi ngự hoa viên thì đi nhìn một chút đi!" Thục phi thấy Vương Tiệp dư hùng hổ doạ người, lên tiếng nói.

Lâm mỹ nhân cảm kích nhìn qua Thục phi, cùng Hạ Uyển Chi rời đi.

Thục phi mở miệng, đây là Hạ Uyển Chi không nghĩ tới. Cẩn thận ngẫm lại lại cảm thấy cũng không có gì, Lâm mỹ nhân là người trong cung nàng ta, tại sao có thể để ngay trước mặt Đức phi bị người của cung Đức phi khi dễ?

Hơn nữa, nàng ta giúp Lâm Huệ, Lâm Huệ cùng nàng ta đi lại gần, về sau hai người cũng không phải là tiện hợp mưu?

Hai người trầm mặc bước đi. Đi được chút, Lâm Huệ mới thả chậm cước bộ, nhìn thoáng qua người phía sau. Các cung nhân hiểu ý chậm vài bước, cánh tay của Hạ Uyển Chi bị Lâm Huệ ôm lấy "Uyển tỷ tỷ, ta ngày hôm qua có phải là rất ngu?"

"Đều đã qua, ngươi cũng chớ suy nghĩ quá nhiều!" Hạ Uyển Chi hiểu ý tứ của nàng ta. Ai có thể không ngốc mấy lần, nếu không cũng sẽ không biết mà hối cải.

Nàng đã ngốc rồi, cho nên mất hết tất cả, cùng với tính mạng.

"Làm thế nào mới tốt? Chuyện tối hôm qua đắc tội Vương Tiệp dư, ngươi nhìn nàng ta khắp nơi nhằm vào ta, về sau tại hậu cung không biết làm sao bây giờ. Mấy vị khác cũng là ngầm vụng trộm cười nhạo ta." Lâm Huệ vẻ mặt đau lòng, buồn rầu.

"Ngươi suy nghĩ nhiều quá. Đó đều là chuyện đã qua, về sau cẩn thận một chút thì tốt rồi. Về phần Vương Tiệp dư, về sau gặp thì bớt nói chuyện với nàng là được. Về phần những người khác, mồm tại trên người các nàng, nói cái gì ngươi cũng không thể xen vào, cần gì tự tìm phiền não?" Hạ Uyển Chi miễn cưỡng trấn an, thầm nghĩ, hết thảy còn không phải là ngươi không biết tự lượng sức mình tranh thủ tình cảm, lúc này mới đắc tội người ta. Còn ở ngay trước mặt thái hậu, Tề Diệp mà không e dè. "Uyển tỷ tỷ nói đúng." Lâm Huệ suy nghĩ một chút, cảm kích nói " Vẫn là Uyển tỷ tỷ tốt. Nếu không phải là có ngươi trấn an, ta sẽ buồn chết."

Hạ Uyển Chi chỉ là cười cười, cũng không nói cái gì.

Hai người ở ngự hoa viên đi dạo quanh vườn anh đào trong chốc lát. Những cành hoa anh đào trắng hồng xem kẽ. Ở giữa một cái đình, các nàng đi được hơi mệt chút, liền ở trong đình nghỉ ngơi. Cung nữ chuẩn bị trà bánh, các nàng vừa thưởng thức hó anh đào, vừa uống trà nói chuyện phiếm.

Ngồi một hồi lâu, mấy vị tiểu chủ khác cũng đi ra ngắm hoa, thấy các nàng hàn huyên vài câu rồi ngồi xuống cùng nói chuyện. Trong đó có một vị Bạch tài nhân hiếu kỳ hỏi "Nghe nói Hoàng Thượng đặc biệt ban thưởng nhân sâm cho tiệp dư nương nương. Hạ tiệp dư thật đúng là phúc khí tốt, có thể được Hoàng Thượng ưu ái."

Hạ Uyển Chi cười cười cũng không nói cái gì.

Tặng nhân sâm xác thực là sự thật, nàng lại khiêm tốn cũng là dối trá, còn không bằng thừa nhận. Chỉ là cười cười không lên tiếng vừa vặn chặt đứt tâm thăm dò tin tức của các nàng. Dù sao đều là người thấp hơn so với thân phận nàng, nàng không muốn nói, các nàng còn có thể ép hỏi hay sao?

Trên đường trở về, Lâm Huệ nhìn bên người nàng không có cô cô đi theo, không khỏi hỏi "Cô cô bên cạnh Uyển tỷ tỷ đâu?"

"Nói là bị bệnh đang dưỡng, chờ thân mình tốt lên mới ở bên người hầu hạ."

"A!" Lâm Huệ đáp một tiếng, dặn dò "Uyển tỷ tỷ cần phải dưỡng tốt thân thể. Ta bây giờ là không nghĩ sẽ được sủng ái. Chỉ hy vọng tỷ tỷ sớm một chút được sủng ái, ta cũng đi theo hưởng phúc."

"Ngươi suy nghĩ nhiều, ngự y đều nói, thân thể của ta phải đợi ba tháng mới có thể thị tẩm. Chẳng lẽ ngươi còn muốn cùng ta một bệnh nhân tranh giành tình cảm?"

Lâm Huệ nghẹn lời, lúng túng nói "Uyển tỷ tỷ suy nghĩ nhiều, muội muội chẳng qua là cảm thấy, để lại trong lòng Hoàng Thượng, thái hậu ấn tượng thất lễ, chỉ sợ là không thể được Hoàng Thượng ưu ái."

Hạ Uyển Chi không muốn cùng nàng ta nói nhiều những thứ lời nói không ý nghĩa kia. Nàng ta bất quá là trong lòng phiền loạn tìm người an ủi mà thôi, Hạ Uyển Chi hiện tại đúng là ngay cả an ủi cũng không muốn cho nàng ta.

" Được rồi, những chuyện này sau này hãy nói đi. Buổi sáng chén thuốc còn chưa có uống. Ta đi về trước, ngươi cũng chớ suy nghĩ lung tung." Dứt lời, hai người hành lễ, đều tự hồi cung.

Lâm Huệ nhìn bóng lưng nàng rời đi nói thầm "Nếu là Hoàng Thượng có thể đặc biệt ban thưởng những thứ gì, ta cũng sẽ không lo lắng như thế."

Trở về Hỉ Lai điện, Hạ Bích dâng cho nàng nước một ly nước ấm. Hạ Uyển Chi mới uống vài ngụm, chỉ nghe thấy Hạ Hà nói là Vương Tiệp dư đã tới.

Hai người chào xong ngồi xuống ở trên tháp mềm. Hạ Uyển Chi phân phó dâng trà. Vương Tiệp dư thấy trước mặt nàng là ly nước trắng có chút ngạc nhiên "Hạ tiệp dư không thích uống trà?"

"Không phải vậy. Ngự y dặn dò mấy ngày nay không nên uống trà, bởi vậy chỉ có thể uống nước trắng." Hạ Uyển Chi thầm nghĩ mục đích đến của Vương Tiệp dư. "Thì ra là như vậy. Hạ tiệp dư thể cốt xác thực hơi yếu, phải dưỡng cho tốt." Vương Tiệp dư cười cười, một bộ quan tâm.

Hạ Uyển Chi bất động thanh sắc, cùng nàng ta hàn huyên. Hai người ngồi trong chốc lát, nói vài câu tán gẫu, Vương Tiệp dư nói là để nàng nghỉ ngơi liền rời đi.

Hạ Bích có chút tò mò "Vương Tiệp dư này là có ý gì?"

"Nhàm chán tìm người nói chuyện mà thôi!" Hạ Uyển Chi cười cười. Nàng ta đây là vừa tán gẫu, vừa xem một chút mình là có phải là ba đầu sáu tay không. Chỉ là Vương Tiệp dư tiếc nuối, nàng cũng như Vương Tiệp dư, không có ba đầu sáu tay, chỉ là người bình thường mà thôi.

Dù sao không có việc gì, Hạ Uyển Chi ăn cơm trưa rồingủ trong chốc lát, bị Hạ Bích đánh thức dậy lại thêu thùa một lúc. Xế chiều, nàng đi chỗ Đức phi nương nương ngồi một ít. Nàng là người trong cung Đức phi trong, không phải sớm chiều thăm hỏi hầu hạ, nhưng nàng cũng biết phải đi qua một chút.

Nàng đến, Vương Tiệp dư đã ở. Hai người họ đang nói chuyện, Hạ Uyển Chi sau khi hành lễ ngồi xuống ghế. Đức phi nương nương nói "Hạ tiệp dư đến đây vừa vặn nhìn một chút anh đào trên khăn lụa này có phải thêu rất khá hay không?"

Hạ Uyển Chi nhìn một chút khăn tay, cười gật gật đầu "Quả thật không tệ, Đức phi nương nương tay nghề thật là tốt."

"Hạ tiệp dư là khen sai rồi. Đây là Vương Tiệp dư thêu, trong lúc vô tình nhìn đẹp mắt, Vương Tiệp dư liền đặc biệt tìm một cái tặng cho bản phi đây!" Đức phi cười tiếp nhận nhìn khăn tay tinh tế.

Hạ Uyển Chi cười một chút, nghiêng đầu nói "Vương Tiệp dư quả thật có một đôi tay khéo, làm cho người khác hâm mộ."

"Hạ tiệp dư nói đùa. Nghe nói hạ tiệp dư nữ công không tồi, về sau cũng cho tần thiếp xem một chút tay nghề thêu thùa của Hạ tiệp dư đi!"

"Tần thiếp tay nghề chỉ sợ là bẩn mắt Vương Tiệp dư. Vương Tiệp dư cũng đừng có giễu cợt tần thiếp." Nàng thêu được hay không, cũng không phải là nàng ta có thể đánh giá. Hạ Uyển Chi càng không muốn làm nền.

Ba người đang nói, một vị cung nữ từ bên ngoài tiến đến. Bội Dung đi ra ngoài hỏi thăm vài tiếng, sau khi đi vào nói "Đêm nay Hoàng Thượng cũng không truyền vị tiểu chủ tử nào thị tẩm, mà là đi cung Thục phi nương nương."

Nghe xong, ba người vẻ mặt khác nhau. Đức phi cười cười nói "Hôm nay vốn là ngày phải đi cung Thục phi nương nương, thật cũng không có gì kỳ quái." Nàng ta nói "Chẳng qua hiện nay bọn muội muội tiến cung, về sau ngày chính là thay đổi một chút."

Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư nghe không lên tiếng, Đức phi lại nói vài câu liền cho các nàng đi trở về.

Nàng vừa trở về, Hạ Hà nói "Đêm nay Hoàng Thượng chỉ sợ sẽ ở lại trong cung Thục phi, lúc này đã ở tại chỗ Thục phi dùng cơm tối."

Tề Diệp xác thực lưu lại cung Thục phi. Lúc dùng cơm tối xong Thục phi nịnh nọt gảy đàn cho Tề Diệp nghe một khúc, còn nói chuẩn bị một chén súp ngọt, là tự mình nấu cho Tề Diệp.Tề Diệp hiểu ý của nàng ta, ngược lại cũng không nói gì, bưng sup ngọt ăn vài ngụm. Quang Thuận công công ôm một chồng tấu chườn đi đến, Thục phi cũng không nói gì, ngược lại chủ động mài mực cho hắn, bưng trà rót nước hầu hạ.

Chờ một chồng tấu chương phê duyệt xong rồi, lại nắn vai đấm lưng cho hắn, hầu hạ khiến Tề Diệp chậm rãi thong thả.

Tề Diệp cung đã quen, Thục phi nương nương phân phó người chuẩn bị nước nóng, chính điện bên này ra ra vào vào, đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt cực kỳ.

Trịnh tu viện, Lâm Huệ một người hai người thỉnh thoảng đứng ở cửa nhìn qua chính điện đèn đuốc sáng trưng, vừa là hâm mộ vừa là ghen ghét.

Ngày thứ hai Thục phi nương nương tổ chức yến hội tại vườn anh đào, mời vài vị nương nương tham gia. Trên cơ bản, ngoại trừ hoàng hậu thân thể khó chịu bất tiện ra ngoài, những người khác đều có mặt.

Mà buổi sáng Hạ Uyển Chi thức dậy, chỉ nghe thấy một âm thanh quen thuộc lại xa lạ. Rèm giường đã bị vén treo lên "Nô tỳ Trúc Thanh thỉnh an tiệp dư nương nương, nương nương vạn phúc!"

Hạ Uyển Chi nhìn người hành lễ, nhịn không được ở trong lòng cười lạnh một chút "Đứng lên đi, thân thể tốt hơn chưa?"

"Đa tạ nương nương nhớ, nô tỳ đã khá hơn nhiều. Vẫn luôn muốn đến bên cạnh nương nương hầu hạ đây!"

"Không có việc gì là tốt rồi, về sau Hỉ Lai cung còn muốn ngươi tốn nhiều tâm trông coi. Hạ Bích các nàng là ta từ ngoài cung mang vào, rất nhiều quy củ trong cung cũng không hiểu. Trúc Thanh cô cô là lão nhân trong cung. Nếu đã đến Hỉ Lai cung, cũng là một loại duyên phận. Người trong cung ta chỉ cần nghe lời trung thành là được, đương nhiên cũng sẽ không bạc đãi."

" Vâng! Nô tỳ ghi nhớ!" Trúc Thanh hành lễ gật đầu, mặt không chút thay đổi, nhìn không ra cái tâm tình gì.

Có điều, biết rõ lai lịch của nàng ta là được.

Cho dù nhiều hơn một Trúc Thanh, Hạ Bích các nàng cũng không thể đứng sang bên cạnh. Trúc Thanh không phải là người của nàng, nàng tự nhiên sẽ không trọng dụng. Đương nhiên cũng sẽ không biểu hiện quá rõ ràng. Nếu các nàng đem người an bài đến bên người, nàng không chuẩn bị diệt trừ, ngược lại chuẩn bị để đó lợi dụng. Tất nhiên muốn mưu đồ thật tốt một chút.

Dù sao có đem các nàng đuổi đi, cũng sẽ có người tiến vào. Cứ như thế liên miên không ngừng, còn không rõ ràng lai lịch, không bằng liền đem người giữ lại, nàng cũng là lòng dạ biết rõ.

Thục phi mở tiệc chiêu đãi, Hạ Uyển Chi tại sao có thể cáo bệnh không đi. Bên cạnh tất cả đều là tai mắt, nhiêu khi có cả người của Thục phi. Nàng nếu như là cáo bệnh, cũng không phải là sớm sẽ bị Thục phi ghi hận?

Trang điểm một phen, nàng ăn mặc thanh lịch dự họp, cũng không muốn tại thời điểm tĩnh dưỡng bị người nói là làm náo động. Nàng ở trên phương diện quần áo từ trước đến nay cũng không cầu kì. Đương nhiên, trước kia vì thu hút ánh mắt của Tề Diệp, nàng là chú ý không ít đến trang phục trên người. Chỉ tiếc vẫn là lưu không được ánh mắt của hắn. Tất cả bất quá chỉ là một trò cười.Hiện tại nàng chỉ cần không thất lễ là được.

Đức phi nương nương cũng đi, Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư đi theo Đức phi nương nương cùng đi dự tiệc. Đức phi nương nương hôm nay đặc biệt ăn mặc một phen, Hạ Uyển Chi nghĩ tới nàng ta cho Bội Dung đưa tới khuyên tai, trong lòng hiểu rõ. Đức phi là muốn lôi kéo nàng làm đồng minh. Nhưng nàng không cần đồng minh. Ở trong hậu cung, chỉ có địch nhân, không có đồng minh.

Tối hôm qua Tề Diệp ở lại Đức Sang cung, hôm nay Thục phi nương nương liền cử hành yến hội. Nhìn Thục phi nương nương trang dung tinh xảo, quần áo hoa lệ, nụ cười đầy mặt, trong mắt bộ dáng đắc ý, cũng biết hôm nay anh đào yến này bất quá là yến tiệc khoe khoang của nàng ta.

Ít nhất nàng ta muốn khiến tất cả người mới lão nhân biết rõ, cho dù là thiên kiều bá mị, Thục phi nàng ở trong lòng hoàng thượng vẫn có phân lượng.

Hành lễ xong, Hạ Uyển Chi ngồi xuống ghế của mình. Tháng ba ánh mặt trời xán lạn, xuân ý dạt dào, chim hót hoa thơm. Các nàng ngồi ở trong đình, nhìn cành đào theo gió lay lay, cùng với cánh hoa khẽ xoay tròn

bay lả tả xuống, lập tức cảm thấy tâm tình thật tốt.

Nhạc công diễn tấu không xa, trên bàn bày trái cây và điểm tâm. Hạch đào vỏ cứng ít nước nhiều thịt, Hạ Uyển Chi thích ăn hạch đào, hạ lệnh muốn bóc hạch đào bị Trúc Thanh đoạt trước. Hạ Bích cũng liền ý tứ một chút, hạch đào cũng không phải là dễ dàng bóc như vậy.

Thục phi cùng Đức phi các nàng ngắm hoa trò chuyện, nàng vừa nghe vừa ăn. Ăn một quả hạch đào lại cầm một quả để ở một bên, Trúc Thanh cô cô liền nói Vinh Quang công công đập bể cho nàng ta bóc.

Bình thường Hạ Uyển Chi ăn hai ba quả là được, lần này nàng ngược lại ăn sáu bảy quả còn tiếp tục đặt hạch đào ở một bên. Hạ Bích bất động thanh sắc nhìn Trúc Thanh móng tay đều gãy, đầu ngón tay tấy đỏ. Lại nhìn một chút chủ tử nhà mình một bộ như thật là không trông thấy. Hạ Bích biết rõ, cái Trúc Thanh cô cô này chỉ sợ là đắc tội chủ tử nhà mình gì rồi.

Đang ăn, Hạ Uyển Chi nhìn trong đĩa nhiều hơn một chồng hạch đào. Giơ mắt lên nhìn đi, là Thái Vi bên cạnh Lám Huệ, nhìn lại phía Lâm Huệ, nàng ta đang mỉm cười gật gật đầu với nàng.

Thục phi nhìn thấy, lên tiếng nói "Ơ, Hạ tiệp dư cùng Lâm mỹ nhân thật đúng là tình cảm thâm hậu. Nghe nói hai vị còn chưa tiến cung chính là khăn tay giao kết tình cảm gắn bó? "

Lâm Huệ nhìn nhìn Hạ Uyển Chi không nói. Những người khác nhìn nàng, Hạ Uyển Chi nói " Hồi bẩm Thục phi nương nương, xác thực như thế. Hôm nay tiến cung cùng nhau hầu hạ Hoàng Thượng, là phúc khí của chúng ta, còn có thể cùng với Thục phi, Đức phi, là phúc khí của mọi người!"

"Hạ tiệp dư thật biết nói!" Thục phi cười cười, nhìn hạch đào trước mắt Mộc Hương đã bóc tốt, Thục phi nói "Hạ tiệp dư tựa hồ rất thích ăn hạch đào, Mộc Hương, cầm qua cho Hạ tiệp dư đi!"

"Đa tạ Thục phi nương nương ưu ái!" Hạ Uyển Chi nhìn qua Đức phi, thấy nàng ta vẻ mặt nhàn nhạt. Thế này mới đứng dậy hành lễ.

Thục phi nhìn, thầm nghĩ chẳng lẽ nàng là người của Đức phi rồi? Lúc này mới vài ngày, mặc dù biết Đức phi đưa một đôi khuyên tai cho Hạ tiệp dư? Chẳng lẽ Hạ tiệp dư dễ thu mua như vậy?

Có thịt hạch đào từ Lâm Huệ, Thục phi, Trúc Thanh cô cô cuối cùng không cần lại bóc hạch đào. Âm thầm hoạt động đầu ngón tay, tâm ghi nhớ lần sau trông thấy có hạch đào tại bàn, nàng nhất định không cướp việc.

Mọi người cười cười nói nói, Trịnh tu viện nhìn Thục phi trên đầu cài một kim thoa điểm thúy vàng rất đẹp mắt, không khỏi lên tiếng nói "Kim thoa của Thục phi nương nương thật là tinh xảo."

Lời vừa ra khỏi miệng, ánh mắt của mọi người rơi vào cây trâm vàng của Thục phi, Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua, nhìn lại Đức phi một chút, chỉ thấy nàng ta khẽ nhíu mày. Thục phi vuốt ve kim thoa, đắc ý liếc nhìn qua Đức phi, cười nói "Đây là lễ vật sịn nhật Hoàng Thượng tặng bản cung vào hôm sinh thần. Hoàng Thượng nghe nói bản cung thích kim thoa điểm thúy, liền đặc biệt phân phó quản sự Tư bảo chuẩn bị."

Trong hậu cung này, thích đồ trang sức điểm thúy cũng không chỉ là mình Thục phi. Trong tất cả đồ trang sức đeo tay của Đức phi nương nương, lcó không ít đồ trang sức điểm thúy. Có thể thấy được Đức phi cũng thích, chỉ là Hoàng Thượng lại không rõ ràng lắm.

Đây cũng là bởi vì Thục phi sớm một chút liền tuyên bố mình thích đồ trang sức điểm thúy, Đức phi như thế nào tiện mở miệng?

Thục phi nếu không phải nhà mẹ đẻ gia thế lừng lẫy, chỉ sợ Tề Diệp cũng sẽ không sủng ái nàng ta nhue thế. Hơn nữa, Thục phi tiến cung ba năm, đúng là không sinh được con a. Mặc dù mang thai một lầm, chỉ là nàng không có nhue Đức phi bảo vệ thật tốt, Đức phi sinh ra tiểu công chúa, con của nàng nhưng lại chết từ trong trứng nước.

Nói đến hài tử, Hạ Uyển Chi nghĩ tới Tam hoàng tử thông minh đáng yêu của mình, ánh mắt không khỏi sắc bén lên, nhìn về phía Lâm Huệ hận không thể bóp chết nàng ta.

Có điềc rất nhanh nàng liền thu hồi ánh mắt, để tránh bị người phát hiện, rước lấy phiền toái. Cũng may các nàng lo thưởng thức kim thoa của Thục phi, cũng không lưu ý đến ánh mắt của nàng.

Mà Đức phi xoay chuyển vòng chân trâu trên cổ tay, vẻ mặt nhàn nhạt.

17. Chương 17

Cây anh đào nở rộ, ánh mặt trời rực rỡ!

Đúng là một ngày đẹp trời để đi đạp thanh, chỉ tiếc những phi tần này không thể ra khỏi hoàng cung, chỉ có thể ở trong vườn anh đào dạo chơi. Hạ Uyển Chi nhìn các nàng đều ngồi yên, liền đứng dậy muốn đi lại một chút.

Thục phi cùng Đức phi không có ý kiến gì, nàng liền dẫn bọn Hạ Bích qua lại một ít. Hôm qua đã cùng Lâm Huệ đi dạo xem rồi, chỉ vì ngồi nghe các nàng nói chuyện có chút nhức đầu.

Đi mới vài bước, Lâm Huệ liền đuổi theo tới "Uyển tỷ tỷ đợi một chút, ta và ngươi cùng nhau đi dạo."

Hạ Uyển Chi nhíu nhíu mày, lúc quay đầu lại đã giãn ra, khẽ gật đầu.

Lâm Huệ đứng ở bên người nàng, cùng nàng đi sóng vai "Ta ngồi cũng thấy có chút nhàm chán, thật may là Uyển tỷ tỷ rời đi, nếu không ta cũng thật sự không dám đứng dậy."

"Cái này thì có gì, Thục phi cùng Đức phi cũng sẽ không tức giận." Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói một câu.

Lâm Huệ nói "Uyển tỷ tỷ biết rất rõ ta nhát gan, nhất định là không dám rời đi đầu tiên a."

Hạ Uyển Chi không lên tiếng, hôm nay nói nhát gan. Về sau đầy tay máu tanh nàng vẫn sẽ nói mình nhát gan sao!

Vườn anh đào rất lớn, trước sau hai cái cổng vòm nối thông suốt ngự hoa viên. Các nàng từ vườn hoa anh đào đi qua, mới vừa đi ra thì Lâm Huệ do bước nhanh hơn một bước liền đụng phải một người. Hạ Uyển Chi nhìn vạt áo áo bào màu vàng, không cần nhìn mặt cũng biết là ai, vội vàng hành lễ "Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế."

Tề Diệp đỡ cho người trước ngực đứng vững. Lâm Huệ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn lãng nghiêm túc, vừa mừng vừa sợ. Cuối cùng vẫn là ý thức được chính mình đụng phải ai, vội vàng quỳ xuống đất "Hoàng Thượng thứ tội, tần thiếp không phải cố ý!"

"Đứng lên đi!" Tề Diệp nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt lướt qua trên người Hạ Uyển Chi, rơi vào cánh hoa trên sợi tóc nàng. Hắn tiến lên vài bước, đưa tay lấy cánh hoa đào xuống, kéo tay nàng. Trong nét mặt kinh ngạc của nàng, hắn đặt vào lòng bàn tay nàng "Cánh hoa."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, hành lễ lần nữa "Tần thiếp ngự tiền thất nghi, mong Hoàng Thượng giáng tội."

"Mỹ nhân có thể khiến hoa rơi, có tội gì?" Tề Diệp khẽ cúi đầu nhìn nàng, khóe miệng mím môi cười một cái.

Lâm Huệ nghe hai người đối thoại, khẽ ngẩng đầu nhìn. Vừa thấy hâm mộ, vừa thấy ghen ghét, nàng ta mở miệng nói "Tần thiếp gặp qua Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế."Âm thanh của nàng ta khiến Tề Diệp chú ý, Tề Diệp nghiêng đầu liếc nàng ta một cái, vẻ mặt chưa thay đổi, ngược lại nhìn Hạ Uyển Chi hỏi "Phía trước lại cử hành yến hội?"

"Đúng ạ!" Hạ Uyển Chi thành thật trả lời.

"Ngày xuân tươi tắn, trẫm cũng đang mệt mỏi, không bằng đi ngồi một chút." Vừa nói vừa sải bước đi qua bên cạnh các nàng, quay đầu nói "Theo kịp đi!"

Hai người đều là sững sờ, tâm tư khác nhau. Hạ Uyển Chi nhìn Lâm Huệ vẻ mặt mừng rỡ, hai mắt sáng lên, sắc mặt chìm chìm, cước bộ chậm rãi theo sau.

Tề Diệp xuất hiện xem như chân chính khơi dậy mùa xuân trong vườn anh đào. Thục phi, Đức phi, cùng với khác cung phi trong lòng vui mừng không thôi, trên mặt cũng là một mảnh vui mừng.

Chẳng qua là khi các nàng trông thấy hai người sau lưng Tề Diệp, trên mặt luôn có chút quái dị. Có điều chỉ thoáng qua rồi mất đi, khuôn mặt tươi cười chào đón Tề Diệp.

Tề Diệp ngồi ở chỗ cũ của Thục phi. Đức phi, Thục phi hai vị ngồi ở bên cạnh hắn. Xê dịch một vị trí, thì có một người phải đứng.

Đương nhiên, người đứng nhất định là phân vị thấp nhất - một trong hai hai vị tài tử. Bạch tài nhân rất là cơ trí, lại cường thế, một vị tài tử khác chỉ có thể đứng cô độc. Nhưng rất nhanh đã có cung nữ mang một cái ghế đến cho nàng ta ngồi bên cạnh Bạch tài nhân. Bạch tài nhân vẻ mặt ghét bỏ, cảm thấy nàng che tầm mắt Tề Diệp, âm thầm ngắt một cái trên eo nàng ta.

Tạ tài nhân bị đau a một tiếng.

Âm thanh không nhor, những người khác kể cả Tề Diệp đều nhìn lại.

Bạch tài nhân kinh hoảng, Tạ tài nhân đắc ý.

Thục phi không vui nâng mi "Tạ tài nhân có chuyện gì? Không nhìn thấy Hoàng Thượng ở chỗ này?"

Tạ tài nhân nghe vậy vội vàng quỳ xuống đất, vẻ mặt ủy khuất nhìn Tề Diệp, nói "Khởi bẩm Hoàng Thượng, hồi bẩm Thục phi nương nương, không phải là tần thiếp sai. Là Bạch tài nhân, vừa rồi Bạch tài nhân vô duyên vô cớ nhéo một cái ở ngang hông tần thiếp. Chính vi bị đau nên mới lỡ lời, mong Hoàng Thượng minh xét, tần thiếp không phải là cố ý thất nghi."

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt của mọi người rơi vào trên người Bạch tài nhân. Bạch tài nhân thầm kêu không tốt, không có nghĩ đến vào thời điểm này Tạ tài nhân một người mềm yếu lại rõ ràng nói ra tình hình thực tế. Hết lần này tới lần khác còn là ngay trước mặt Hoàng Thượng, điều này đối với nàng đúng là thật không tốt a.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, hồi bẩm Thục phi nương nương, tần thiếp oan uổng." Bạch tài nhân nghĩ, nàng nếu như thừa nhận, vậy không phải là nàng lòng dạ độc ác, vô duyên vô cớ nhéo người sao. Nàng không thừa nhận là xem như Tạ tài nhân vu khống, nàng véo có thể có chứng cớ sao?

Bạch tài nhân nói "Rõ ràng là Tạ tài nhân không cẩn thận đụng phải cái bàn, tại sao có thể oan uổng tần thiếp a? Mong Hoàng Thượng vì tần thiếp làm chủ, tần thiếp là oan uổng." Bạch tài nhân vừa nói vừa đáng thương khóc ồ lên."Hoàng Thượng, tần thiếp không nói dối. Rõ ràng là Bạch tài nhân ngắt nhéo, Bạch Hà có thể làm chứng." Bạch Hà là cung nữ thiếp thân của Tạ tài nhân.

Thục phi nhìn về phía Bạch Hà. bạch Hà gật đầu "Nô tỳ nhìn thấy thật sự là Bạch tài nhân ngắt chủ tử của nô tỳ, trách cứ chủ tử của nô tỳ che nàng."

"Hoàng Thượng, Bạch Hà là cung nữ của Tạ tài nhân, đương nhiên giúp đỡ Tạ tài nhân nói chuyện. Hoàng Thượng, tần thiếp là oan uổng." Bạch tài nhân hô to oan uổng, hai mắt đẫm lệ nhìn Tề Diệp.

Những người khác lẳng lặng nhìn, muốn nhìn một chút màn diễn này kết thúc như thế nào.

Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn cánh hoa anh đào trong lòng bàn tay. Buông bàn tay xuống phía dưới, cánh hoa bồng bềnh rơi.

"Hừ, có nói láo hay không sau khi kiểm tra sẽ biết." Thục phi hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Mộc Hương "Mang Tạ tài nhân đi xuống nhìn một chút, xem là vết đụng phải, hay là bị nhéo mà ra."

Mộc Hương gật gật đầu, mời Tạ tài nhân rời đi trong chốc lát.

Đi đến chỗ khuất người, Mộc Hương nói Tạ tài nhân vén tà áo, nàng muốn nhìn một chút vết thương ngang hông của Tạ tài nhân.

Tạ tài nhân có chút bận tâm. Bạch tài nhân nhéo không nhẹ nhưng qua một hồi lâu, cũng không phải bị tím xanh, khó có thể phân biệt ra được là đụng hay là ngắt nhéo?

Chần chờ một chút, Tạ tài nhân vẫn theo lời cho Mộc Hương nhìn thoáng qua. Hơi có chút hồng. Đúng thật nhìn không ra là đụng phải hay là bị nhéo. Có điều Mộc Hương nói rất chắc chắc "Tạ tài nhân yên tâm, có Thục phi nương nương ở đây, không có việc gì."

Ý tứ của Mộc Hương vô cùng rõ ràng. Tạ tài nhân không ngốc, gật gật đầu, cảm kích nói "Đa tạ Thục phi nương nương."

Mà Bạch tài nhân lại yên tâm là có chỗ dựa vững chắc. Nàng coi như là véo, vặn thì đã có sao, cũng không phải in dấu ngón tay lên. Các nàng có thể nhìn ra là nàng nhéo à?

Không bao lâu Tạ tài nhân các nàng đi tới, Mộc Hương sau khi hành lễ với Tề Diệp, Thục phi, bẩm báo "Nô tỳ nhìn thấy là Bạch tài nhân ngắt nhéo."

Tiếng nói vừa dứt, Bạch tài nhân sắc mặt liền thay đổi "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, tần thiếp không phải là cố ý. Hơn nữa chỉ là trông thấy trên người nàng có con muỗi nên muốn giúp nàng bắt lấy. Ai biết, ai biết..."

Còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một tiếng giễu cợt, Triệu tu nghi nói "Lúc này mới đầu tuần tháng ba, còn chưa vào hạ, con muỗi này xuất hiện cũng quá sớm rồi a."

Lời này vừa nói ra, Bạch tài nhân hối hận muốn cắn lưỡi. Những người khác cũng nhịn cười không được.

Tề Diệp vẻ mặt nhàn nhạt.

Bạch tài nhân cầu khẩn nói "Hoàng Thượng, tần thiếp biết sai rồi. Tần thiếp là không cẩn thận, tần thiếp không phải cố ý."

"Bạch tài nhân vô cớ đả thương người, làm mất đoan trang. Giáng xuống bảo lâm, phạt bổng lộc ba tháng."

Bạch tài nhân vừa nghe, cả người đều ngây ngẩn cả người. Vẫn là Thục phi nhắc nhở, nàng mới nhớ rõ mà hành lễ lui xuống đi. Lúc gần đi không quên liếc nhìn Tạ tài nhân."Cái Bạch tài nhân kia thật đúng là, cũng dám động thủ." Trở về Hỉ Lai điện, Hạ Bích vừa đấm chân cho nàng vừa nói "Có điều Mộc Hương kia cũng thật là lợi hại. Vậy mà có thể nhìn ra là bị nhéo."

"Cái này..." Hạ Đồng bên cạnh đột nhiên lên tiếng, Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta một cái, ra hiệu nàng ta nói tiếp. Hạ Đồng nói "Muốn xem ra là đụng phải hay bị nhéo chỉ sợ là không có khả năng đi?"

" Sao lại không thể? Mộc Hương người ta liền nhìn ra là nhéo. Nếu không Bạch tài nhân cũng sẽ không xuống làm lục phẩm bảo lâm." Hạ Bích nói có chút kích động.

"A!" Hạ Đồng cảm thấy ngạc nhiên nói "Lợi hại như vậy? Chờ ta đi một chút sẽ trở lại!" Không đợi các nàng kịp phản ứng, Hạ Đồng liền đi ra ngoài.

Hạ Uyển Chi biết rõ Tạ tài nhân nói là sự thật. Bởi vì nàng trông thấy Bạch tài nhân nhéo Tạ tài nhân. Chỉ là Mộc Hương nói câu kia, người ở chỗ này cẩn thận ngẫm lại cũng biết bất quá là Thục phi ra tay mà thôi.

Đương nhiên, nếu như Thục phi muốn cứu Bạch tài nhân, cũng có thể nói là đụng phải. Nếu như vậy, Tạ tài nhân vu oan người, nhất định sẽ bị trách phạt.

Chỉ là Thục phi nhìn trúng Tạ tài nhân, cho nên Bạch tài nhân chỉ có thể hy sinh.

Không bao lâu Hạ Đồng trở lại, vung lên tay áo cho Hạ Bích xem trên tay nàng có một chỗ sưng đỏ nhỏ hỏi "Ngươi nhìn ra ta là vặn bị hồng, hay là đụng bị hồng?"

Hạ Bích nghiêm túc nhìn một chút, cuối cùng nhụt chí "Ta không nhìn ra được?"

Hạ Đồng cười cười, nói với Hạ Uyển Chi "Nương nương, cái Mộc Hương kia nói dối. Dựa vào dấu tổn thương nhỏ như vậy căn bản nhìn không ra là đụng hay bị nhéo."

"Là đụng hay bị nhéo căn bản không trọng yếu. Quan trọng là Thục phi nương nương muốn để lại người nào."

Hai người thổn thức một tiếng, liếc mắt nhìn nhau. Hai mặt nhìn nhau, Hạ Bích nói "Nương nương yên tâm, bọn nô tỳ sẽ càng thêm cẩn thận một chút."

Hạ Đồng cùng với Hạ Hà các nàng thận trọng gật đầu.

Hoàng hậu nghe nói Tề Diệp đi vườn anh đào, có chút ngoài ý muốn. Nguyệt Mai nói "Bạch tài nhân bị xuống làm lục phẩm bảo lâm. Nghe nói là bởi vì Tạ tài nhân ngồi ở trước Bạch bảo lâm che khuất nàng ta, nên bị nàng ta nhéo một cái. Hoàng Thượng biết rồi liền trách phạt Bạch tài nhân."

"Không nghĩ tới, bất quá là một ngày, liền xuất hiện chuyện như vậy. Kể lại cẩn thận chuyện đã xảy ra ở vườn anh đào cho bản cung nghe một chút." Nguyệt Mai gật gật đầu, không quá rõ chi tiết mà kể. Hoàng hậu nghe cười cười "Cái Thục phi này thật đúng là. Nàng ta nếu như là muốn bảo vệ Bạch tài nhân, Mộc Hương cũng sẽ nói là đụng. Điểm tiểu xiếc này cũng làm ở trước mặt hoàng thượng, ngược lại Hoàng Thượng chịu cho nàng mặt mũi."

"Nương nương, đêm qua Hoàng Thượng đúng là ở lại trong cungThục phi qua đêm." Nguyệt Mai nhắc nhở.

"Thuốc đã uống?" Hoàng hậu hỏi.

"Uống. Hôm qua đúng lúc là hạn chót. Sáng sớm nô tỳ cho người đem thuốc bỏ vào thuốc bổ của Thục phi nương nương, nghe người hồi báo nàng ta đã uống hết.""Vậy là tốt rồi. Cho dù nàng ta liên tiếp được sủng hạnh một tháng, nàng ta cũng không thể mang thai long chủng." Hoàng hậu cười đắc ý.

Nguyệt Mai gật gật đầu.

Hoàng hậu nói "Máu chuẩn bị xong chưa?"

"Đã chuẩn bị xong." Nguyệt Mai móc ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một chút máu trên miếng vải màu trắng. Miếng vải sạch sẽ trắng noãn nháy mắt bị nhuộm đỏ. Nguyệt Mai thu bình sứ, bên trong còn có máu, đợi lát nữa còn muốn dùng.

Chuẩn bị xong, Nguyệt Mai cẩn thận đem vải bị nhiễm máu quăng vào trong chậu, đưa ra cho cung nữ mang đi rửa sạch.

Lúc đi vào hoàng hậu phân phó "Đợi lát nữa thỉnh Lưu ngự y đến Phượng Nghi cung một chuyến."

Không bao lâu Lưu ngự y liền đến Phượng Nghi cung, bắt mạch cho hoàng hậu.

Hoàng hậu hỏi "Có chuyển biến tốt?"

Lưu ngự y lắc lắc đầu, hoàng hậu lập tức thay đổi sắc mặt "Lưu ngự y, không phải nói uống phương thuốc này sẽ có quỳ thủy sao? Vì sao bản cung uống hơn nửa năm rồi, một chút hiệu quả cũng không có?"

"Nương nương bớt giận! Vi thần nhất định xuất hết khả năng." Lưu ngự y nơm nớp lo sợ mở miệng.

Hoàng hậu hận đến quăng chén trà, hù dọa Lưu ngự y run một chút "Thuốc này còn uống tiếp hay không? Nhân sâm kia cũng vô dụng sao?"

"Nương nương, trước khi vi thần có thể tìm ra phương thuốc mới, nương nương vẫn dùng đi. Về phần nhân sâm kia, nương nương ăn cũng vô dụng, còn có hại đối với thân thể. Nương nương thân thể an khang, tạm thời không cần tẩm bổ."

"Lưu ngự y, cho ngươi thêm ba tháng, nếu là vẫn không được, ngươi cũng không cần lăn lộn tại ngự y viện nữa."

Quỳ thủy, quỳ thủy. Cho dù nàng được sủng hạnh cũng không thể mang thai. Bởi vì nàng cho tới nay vẫn chưa có quỳ thủy. Từ khi mười bốn tuổi, các cô nương khác trên cơ bản mười bốn tuổi đã có quỳ thủy, nhưng nàng lại không có. Cho dù cập kê rồi cũng không có. Hiện nay đã hai mươi, nàng vẫn không có. Đây cũng là vì sao nàng thành thân năm năm, vẫn không có một mẩu con nào.

Người biết rõ việc này không nhiều lắm. Thái hậu, Hoàng Thượng bọn họ càng không biết. Nếu là biết rồi, lúc trước cũng sẽ không lựa chọn nàng làm hoàng tử phi, cũng sẽ không lập nàng làm hoàng hậu.

Chỉ là một năm rồi lại một năm trôi qua, nàng vẫn không có quỳ thủ như xưa. Tiếp tục như vậy, cái ngai hoàng hậu của nàng thì sao có thể giữ được?

Từ chỗ Đức phi trở lại, Hạ Uyển Chi ngồi dựa vào hành lang, nhìn trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà đầy trời. Hạ Bích theo hầu bên cạnh, nàng nhìn một hồi thu hồi ánh mắt, thấy Hạ Đồng ngồi chồm hổm trên mặt đất, đưa lưng về phía nàng không biết đang viết cái gì. Đi tới nhìn thấy "Điền thất, tam thất, nhân sâm, rễ sô đỏ, sông khung, đỗ trọng... Những thứ này đều là tên dược liệu?"

"Vâng!" Hạ Đồng bị nàng đột nhiên lên tiếng hù sợ, vội vàng đứng dậy hành lễ, thân thể cố ý che đậy đi chữ viết rất xiêu xiêu vẹo vẹo của nàng ấy. Hạ Uyển Chi có chút tò mò "Ngươi biết viết, chẳng lẽ trước kia có học qua?"

Hạ Đồng đỏ mặt "Nô tỳ không có học qua." Nàng ấy nói "Nói ra sợ nương nương chê cười. Nô tỳ đều là học trộm ở y quán. Cũng không biết có đúng hay không, nghe được nhiều lần, liền ghi xuống. Kỳ thật nô tỳ biết không nhiều chữ lắm..."

" Chẳng sao, về sau lúc ta luyện chữ ngươi liền ở bên cạnh hầu hạ đi. Nếu không biết có thể đee Hạ Bích dạy bảo ngươi, nàng sẽ dạy thôi." Học trộm nghe cũng ám muội. Có điều trí nhớ của nàng ấy không tệ, cũng có tâm. Nếu không cũng sẽ không nhớ. Không phải ai ngây người ở y quán vài năm cũng biết nhìn bệnh bốc thuốc.

Hạ Đồng mừng rỡ, vội vàng hành lễ "Đa tạ nương nương ưu ái!"

Sắc trời tối xuống, Hạ Uyển Chi liền sai Hạ Hà chuẩn bị nước nóng. Trúc thanh cùng Hạ Bích chuẩn bị y phục, hầu hạ tắm rửa. Trúc Thanh nói "Hoàng Thượng tối nay truyền Chu mỹ nhân thị tẩm. Vừa rồi mới nhận được tin tức, Chu mỹ nhân ngoài cửa treo đèn lồng."

"Đây chính là tin đáng chúc mừng!" Hạ Uyển Chi nói một câu, nằm ở trong thùng gỗ, Hạ Bích lực đạo thích hợp xoa bóp vai cho nàng.

Trúc Thanh nói "Nương nương hãy mau chóng dưỡng tốt thân thể. Hôm nay đã có hai vị chủ tử thị tẩm. Nương nương dung mạo xuất chúng, thân thể dưỡng tốt, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ không bạc đãi chủ tử."

"Ừ!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, cũng không nhiều lời. Tâm tư của Trúc Thanh, nàng ta cũng sẽ không đơn thuần nghĩ tới là vì tốt cho mình.

Chu mỹ nhân thị tẩm, tối nay lại có không ít phi tần cả đêm ganh tị. Hạ Uyển Chi cũng không cảm thấy gì. Trước kia nghe nói hắn đi chỗ phi tần khác, lòng nàng chua xót muốn rơi lệ. Hôm nay nghĩ thông suốt rồi, nhìn thấu, không cần thiết, thật ra cũng không khó chịu như vậy.

Nàng dựa vào giường êm đọc sách, đêm nay trực đêm chính là Hạ Đồng. Hạ Uyển Chi nổi hào hứng, dạy nàng ấy đọc sách biết chữ, tựa như nàng học chữ khi còn bé.

Hạ Đồng rất là thụ sủng nhược kinh. Hạ Uyển Chi lại nói "Ngươi là người bên cạnh ta, về sau chỉ sợ có rất nhiều chuyện cần ngươi đi làm, biết chữ là nhất định."

"Vâng! Nô tỳ nhất định cố gắng học tập!" Hạ Đồng lời thề son sắt.

Hạ Uyển Chi gật đầu nhẹ "Ngươi còn thích xem bệnh hốt thuốc sao?"

"Nô tỳ..." Hạ Đồng có chút khó xử, không biết trả lời như thế nào, níu lấy y phục vò vò. Hạ Uyển Chi cũng không vội, nàng lật ra một quyển sách xem, cũng không tạo áp lực cho nàng.

Nhìn đỡ hai ba chữ, Hạ Đồng nói "Nô tỳ không dám lừa gạt, nô tỳ rất thích. Trông thấy những dược liệu kia, nghe tên những dược liệu kia thì cảm thấy rất thân thiết."

"Tốt lắm, ta sẽ cho Hạ Bích chuẩn bị tốt. Mấy ngày nữa đánh ngươi đuổi đi ngự y viện hầu. gươi có thể học tập thật tốt."

Hạ Đồng ngạc nhiên mừng rỡ "Nương nương!" Nói rồi nàng vội vã quỳ xuống "Nương nương, nô tỳ nhất định sẽ nghiêm túc học tập, sẽ không cô phụ nương nương ưu ái!"

" Có điều người bị trách phạt đi đâu cũng không so được với với ở Đức Hỉ cung. Cho dù có chuẩn bị cũng khó chăm sóc tới. Chính ngươi phải tự coi chừng một chút." Dù sao ở hậu cung nàng còn chưa đứng vững gót chân. Chỉ là tiệp dư mới vừa vào cung còn chưa thị tẩm, nàng cũng không có bao nhiêu thể diện, có cũng chính là dùng bạc mở đường mà thôi.

"Nô tỳ có thể chịu được cực khổ, nương nương yên tâm. Nô tỳ nhất định sẽ nghiêm túc học tập!" Hạ Đồng tự tin gật đầu.

Ban đêm Hạ Uyển Chi tựa hồ mơ mơ hồ hồ nghe thấy có tiếng người nói chuyện, nhưng nàng quá mệt nhọc, căn bản mở mắt không ra.

Mà Hạ Đồng kích động trốn ở trong chăn nhỏ giọng nói thầm mấy chữ mà đêm nay chủ tử đã dạy mình, lại ở trong lòng bàn tay viết mấy lần

Đến khi con mắt không mở ra được mới ngủ.

Chu mỹ nhân thị tẩm xong liền được phong làm Chu tiệp dư. Không ít người hâm mộ, trong đó liền gồm cả Lâm mỹ nhân.

18. Chương 18

"Tối hôm qua Chu mỹ nhân thị tẩm." Lâm Huệ uống một ngụm trà, nói với Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi vừa nghe nàng mở miệng cũng biết mục đích nàng đến "Có cái gì ly kỳ, ngươi cũng đừng để ý. Rồi sẽ đến phiên ngươi, cầu xin không bằng thuận theo tự nhiên!"

"Vẫn là Uyển tỷ tỷ nhìn rõ." Lâm Huệ bội phục nhìn nàng, nói "Ngược lại ta thì suy nghĩ nhiều lắm, Uyển tỷ tỷ sẽ sẽ không cảm thấy muội muội lòng dạ quá nhỏ chứ?"

Hạ Uyển Chi lắc đầu.

Lâm Huệ nói "Sớm biết sẽ như thế, đêm đó cung yến ta liền không ra mặt. Hôm nay đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Đều tại ta quá nóng lòng." Nàng thẹn thùng nói "Tỷ tỷ đừng chê cười muội muội."

"Sẽ không!" Hạ Uyển Chi vỗ vỗ tay của nàng "Về sau biết nghĩ lại là được."

"Ừ!"

Lâm Huệ cung ngồi trong chốc lát ở Hỉ Lai điện mới rời đi, lúc đến tâm tình buồn bực, lúc rời đi tâm tình tốt hơn chút ít.

Trở về cung điện của mình, có cung nữ tiến lên hành lễ, nói "Nương nương, nô tỳ đã thăm dò, đợi lát nữa Hoàng Thượng sẽ trở về Thọ Ninh cung dùng cơm trưa dùng cơm trưa với Thái hậu."

Thái Vi nói "Từ ngự thư phòng đến Thọ Ninh cung sẽ qua vài khúc hành lang đình viện, nương nương không phải ưa thích xem cá sao, không bằng đi xem một chút?"

Lâm Huệ động tâm tư, gật gật đầu, để Thái Vi trang điểm cho nàng. Môi hồng răng trắng, nàng soi gương khẽ mỉm cười, người trong kính xinh đẹp như hoa.

Lâm Huệ hài lòng, nhìn thời điểm không còn sớm, liền dẫn Thái Vi đi ra ngoài.

Tề Diệp nhìn mấy quyển tấu chương, Quang Thuận công công nhìn canh giờ không còn sớm, nói "Hoàng Thượng, nên đi Thọ Ninh cung, Hoàng Thượng đã đáp ứng buổi trưa cùng thái hậu nương nương dùng bữa."

Người đang xem tấu sớ cũng chưa lên tiếng, cho đến khi xem hết quyển tấu sớ cuối, phê xong mới ngẩng đầu. Quang Thuận công công vội vàng vắt khăn lau mặt lau tay cho hắn.

Tề Diệp thanh tỉnh một chút, đứng dậy bãi giá đi Thọ Ninh cung.

Thái Vi cho người nhìn chằm chằm, nhìn thấy loan giá đến đây, tiểu thái giám vội vàng thông báo. Lâm Huệ ngồi ở trên lan can, tiếp nhận lá trúc Thái Vi đã lau sạch sẽ mà thổi. Âm thanh réo rắt phá vỡ yên tĩnh.

Cách đó không xa, người đi tới nghe thấy âm thanh, cước bộ dừng lại "Là ai đang thổi?"

"Nô tài đi nhìn một chút." Quang Thuận công công đi trước một bước xem một chút, không bao lâu trở lại nói "Hồi bẩm Hoàng Thượng, là Lâm mỹ nhân."

"Lâm mỹ nhân?" Tề Diệp cười có chút ý tứ hàm xúc, bước chân nhàn nhã đi về hướng Lâm Huệ. Không bao lâu đã nhìn thấy Lâm Huệ một bộ cung trang phấn hồng ngồi ở lan cab, váy áo buông xuống. Nàng đang quay lưng về phía hắn, nhìn cá dưới hồ nước, tay trắng nõn vân vê lá trúc thổi, đôi môi đỏ bừng.Thái Vi nhìn loan giá đi tới, đang muốn hành lễ, Tề Diệp nâng nâng tay. Thái Vi cùng các cung nhân khắc yên lặng hành lễ, rối rít đứng ở hai bên.

Lâm Huệ nhìn cái bóng trong nước, biết rõ người đứng phía sau, nàng hơi có vẻ kinh hoảng quay đầu lại. Nhìn Tề Diệp ở sau lưng, vẻ mặt bối rối "Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng!"

"Bình thân!" Tề Diệp nhìn người trước mặt rũ hàng mi, mắt sáng mày ngài, răng trắng tinh, cười cười "Vừa rồi ngươi thổi là khúc gì?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, tần thiếp chỉ là tùy ý thổi. Mạo phạm hoàng thượng, mong Hoàng Thượng giáng tội." Lâm Huệ làm bộ muốn quỳ lạy, Tề Diệp duỗi tay vịn nàng, một tay ôm lấy cằm của nàng.

Lâm Huệ lập tức cảm giác mặt hồng tim đập mạnh. Tề Diệp nhìn trên môi nàng thoa son, ngón tay vuốt ve, lòng ngón tay đỏ bừng. Lâm Huệ thoáng chốc đỏ bừng mặt.

Tiêu Dục cũng cười cười "Nhân diện đào hoa tôn ánh hồng, nhạc hay người đẹp, không bằng gọi là Xuân Hồng Khúc?"

"Đa tạ Hoàng Thượng ban tên cho!" Lâm Huệ vội cúi người hành lễ, trống ngực đập thình thình.

Đêm đó trước cửa cung Lâm Huệ treo đèn lồng. Người qua lại cũng biết phát sinh chuyện gì. Trịnh tu viện tức giận đến vò khăn tay khóc thút thít. Kể từ ngày đó thị tẩm về sau, Hoàng Thượng rốt cuộc không có cho đòi nàng thị tẩm nữa.

Trịnh tu viện nghĩ, chẳng lẽ là đêm đó nàng bị đau nhịn không được cắn một cái lên vai Hoàng Thượng, mạo phạm Hoàng Thượng khiến Hoàng Thượng tức giận?

Nghĩ như vậy, Trịnh tu viện hối hận không thôi, cảm giác mọi thứ đều sụp đổ.

Lâm Huệ tắm rửa một phen, sai Thái Vi lấy ra hương lộ đã chuẩn bị tốt, toàn thân trên dưới đều xoa nhẹ một lần. Hương thơm nồng nặc, thấm vào ruột gan. Thoa xong hết, Thái Vi cầm lấy quạt tròn quạt cho nàng, làm cho hương thơm nồng nặc tản đi chút ít.

Mặc dù như thế, Lâm Huệ dù được dùng đệm chăn bọc khiêng đi. Đi qua vẫn có thể nghe thấy hương thơm. Hai vị thái giám mang người rời đi thầm nghĩ mùi thơm này là vừa đủ nghe thấy.

Không biết đi bao lâu, Lâm Huệ bị mang có chút rung xóc. Không biết xuyên qua bao nhiêu cửa, cho đến khi bị đặt ở trên giường có rèm che màu vàng sáng, nàng biết rõ đã đến Phượng Hoàng điện, nơi phi tần thị tẩm.

Nàng có chút khẩn trương, có chút vui mừng nằm ở trên giường, hai tay nắm thật chặt một góc chăn, lỗ tai tập trung, lưu ý động tĩnh chung quanh.

Lâm Huệ nghe một hồi lâu, không nghe thấy động tĩnh, có chút tò mò vén chăn lên. Cũng không vén rèm giường lên, nàng nhìn trong phòng trống rỗng chỉ có một giường lớn, lại không có những vật dư thừa khác, mà che bằng lụa mỏng buông xõa tung bay theo gió.

Đang nhìn nhìn, nghe thấy thanh âm lập xập nhỏ vụn, Lâm Huệ bị hù dọa vội vàng nằm lại trên giường, hai mắt nhắm chặt, khẩn trương đến mức tay cầm lấy chăn hơi run rẩy.Nghe tiếng bước chân đến gần, nàng nhắm mắt lại càng chặt. Cho đến khi chăn trên người bị vạch ra, một bóng dáng ập đến, nàng biết là ai, cũng không dám mở mắt ra.

Tề Diệp nhìn nàng vẻ mặt khẩn trương, khẽ cười "Sao lại không dám nhìn trẫm? Chẳng lẽ trẫm sẽ ăn ngươi?"

Nghe vậy, Lâm Huệ mở mắt ra, sợ hãi giương mắt lên. Lông mi thật dài cong vút run lên một cái, lộ ra một đôi mắt hắc bạch phân minh. Tề Diệp nhìn thậm chí có chút ngạc nhiên, chậm rãi vuốt ve gò má của nàng, nhìn chằm chằm đôi mắt thủy quang liệt diễm của nàng, khẽ cúi đầu xuống hôn một cái. Một hương thơm vừa phải xông vào mũi hắn, "Lâm mỹ nhân thật thơm!"

Quang Thuận công công đứng ở cửa, mơ hồ nghe thấy tiếng hô trầm thấp, ngay sau đó từng đợt thở dốc rên rỉ truyền tới. Quang Thuận công công nhìn nhìn nửa vòng tròn ánh trăng, vẻ mặt nhàn nhạt.

Mà Thục phi nhìn Lâm Huệ bị người mang ra khỏi Đức Sang cung, trong lòng nói không nên lời là cái tư vị gì. Đây đã là người thứ ba. Hoàng Thượng lại thêm ba nữ nhâ. Trước kia là năm nữ nhân phân chia một người. Hiện tại nhiều hơn ba người, còn có bảy người chưa thị tẩm. Về sau, hậu cung còn có thể liên tục có những nữ nhân xinh đẹp như hoa tiến vào. Nàng không có tuổi trẻ như các nàng, Hoàng Thượng sủng ái lại có thể kiên trì bao lâu?

Nữ nhân không có ân sủng không có hoàng tử ở hậu cung căn bản không có nơi sống yên ổn. Huống chi Hoàng Thượng làm sao sẽ là người thâm tình. Cho dù ngươi một lòng bày ở trước mắt hắn, hắn cũng sẽ không trông thấy. Cho dù nhìn thấy cũng sẽ không để ý tới.

Thục phi nương nương vuốt ve bụng. Nếu là nàng có thể sinh hạ hoàng tử, thì không chỉ còn là Thục phi. Vị trí hoàng hậu nàng tạm thời không muốn, ít nhất vị trí quý phi, nàng muốn.

Đứng một hồi lâu, Thục phi cảm thấy chân đều mệt mỏi, lúc này mới trở về. Mộc Hương đi ra ngoài hỏi thăm một chút, trở lại nói "Nương nương, nô tỳ nghe nói hôm nay lúc sắp ăn trưa, Lâm mỹ nhân đi Thủy Nguyệt uyển, Hoàng Thượng đi Thọ Ninh cung dùng cơm với thái hậu, vừa vặn gặp phải."

"Hừ! Cái Lâm mỹ nhân này vậy mà có chút thủ đoạn. Gặp mặt một lần đã để cho Hoàng Thượng đêm nay gọi nàng thị tẩm." Thục phi vẻ mặt khinh thường nói "Có chút ít thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc Hoàng Thượng, chỉ bằng nàng ta, có thể được bao nhiêu ân sủng?"

"Nương nương nói đúng lắm. Hoàng Thượng thánh minh, khẳng định biết rõ nàng ta không có hảo ý. Hơn nữa, với gương mặt đó của nàng làm sao có thể so với nương nương?"

Thục phi nghe được trong lòng thoải mái, nói ra "Mặc dù Lâm mỹ nhân này đáng hận, có điều coi như là cho Đức Sang cung thể diện. Hoàng Thượng lần này tổng cộng sủng hạnh ba người, có hai là người của Đức Sang cung, còn lại một cũng không phải là người Đức Hỉ cung. Đức phi nương nương thật đúng là đáng thương. Rõ ràng được hai vị thoạt nhìn còn có chút thực lực, chỉ tiếc, một cái quá ngốc, một cái quá yếu, căn bản không làm nên chuyện gì.""Nương nương nói đúng. Hoàng Thượng từ trước đến nay chiếu cố nương nương, nếu là có thể sinh hạ hoàng tử, Đức phi nương nương có trưởng công chúa lại tính cái gì?"

Lời nói vừa dứt, Mộc Hương phát giác chính mình nhất thời đắc ý lỡ lời, vội vàng quỳ xuống đất nói "Nương nương tha tội, nô tỳ không phải cố ý."

"Vả miệng!" Thục phi nương nương nhàn nhạt lên tiếng, căn bản không để ý tới nàng ta là cung nữ thiếp thân, chỉ cần phạm vào kiêng kị, cũng phải chịu phạt.

Mộc Hương từng phát từng phát tát vào mặt mình, âm thanh vang dội. Nhìn gương mặt đều sưng đỏ lên rồi, lúc này Thục phi mới nói "Được rồi! Đứng lên đi!"

"Tạ nương nương ân đức!" Mộc Hương âm thầm hít vào một hơi. Cảm thấy trên mặt vừa đau vừa nóng, âm thầm nhớ kỹ lần sau không dám lỡ lời. Chủ tử mình kiêng kỵ nhất người ta nói đến hài tử, nếu lúc trước bảo vệ được đứa nhỏ kia, nàng đã sớm có tiểu hoàng tử.

"Nguyệt sự của Hoàng hậu nương nương là ngày thứ mấy rồi?" Thục phi nhìn nhìn móng tay được giũa sạch sẽ, nhuộm nước ép hoa thật xinh đẹp mà hỏi.

"Hồi bẩm nương nương, đã là ngày thứ tư!" Mộc Hương đáp với gò má sưng đỏ.

Thục phi cười một chút "Xem ra lần này hoàng hậu cũng chẳng mang thai được. Thật sự là đáng thương! Gả cho Hoàng Thượng ròng rã năm năm, bụng của hoàng hậu nương nương thật đúng là không biết tranh, cái rắm cũng không phóng một cái."

"Đúng vậy, nô tỳ đi theo nương nương tiến cung đến nay vẫn chưa từng nghe Phượng Nghi cung truyền ra tin vui. Ngược lại mỗi tháng đều nghe nói hoàng hậu nương nương thân thể khó chịu đây!"

"Tất nhiên, cũng không nhìn một chút là ai. Hoàng hậu lòng dạ độc ác, lão thiên nhìn rõ. Nàng hại chết hài tử của người khác, hại chết hoàng nhi của bản cung. Lão thiên sao có thể làm cho người ác độc như nàng mang thai hoàng tử?" Thục phi nghiến răng nghiến lợi, nói "Nếu không phải nàng hại bản cung mất hoàng nhi, bản cung cũng sẽ không bị thương thân mình. Qua hai năm rồi, đến nay vẫn chưa mang thai lại. Đều do nàng, tất cả đều do nàng!"

Thục phi nói "Nàng cho rằng rộng lượng hiền đức thì có thể bảo trụ vị trí hoàng hậu của nàng sao? Không thể nào, khó có khả năng đó. Chỉ cần có bản cung ở đây, vị trí hoàng hậu sớm muộn cũng thay người. Không phải là bản cung thì cũng sẽ không phải là Lưu Mẫn Nhàn nàng!"

Hỉ Lai điện

"Nương nương, đêm nay Hoàng Thượng truyền triệu Lâm mỹ nhân thị tẩm, người đã được đưa đi Phượng Hoàng cung!" Hạ Hà vừa biết tin tức liền không nhịn được nói.

Hạ Uyển Chi có chút ngạc nhiên, lại nghĩ tới buổi sáng ánh sáng trong mắt Lâm Huệ lúc rời đi, hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

"Nô tỳ nghe nói là sáng nay Lâm mỹ nhân cùng Hoàng Thượng vô tình gặp phải. Có người nói, là Lâm mỹ nhân cố ý ở Thủy Nguyệt uyển dùng lá trúc thổi một khúc vô danh, câu dẫn Hoàng Thượng đi qua. Hoàng Thượng nghe hay nên đặt cho khúc nhạc kia một cái tên, tên Xuân Hồng Khúc gì đó. Về sau không biết lại nói gì. Dù sao đêm nay Lâm mỹ nhân đi Phượng Hoàng cung thị tẩm."Hạ Uyển Chi nghe được cười một chút. Lúc trước dè dặt như vậy, lúc này sao đã thay đổi. Rõ ràng chủ động xuất kích, càng khiến người ta ngạc nhiên chính là, còn ra một cái Xuân Hồng Khúc gì đó.

Nàng ngược lại cảm thấy thú vị. Lâm Huệ cũng không giống Lâm Huệ trong trí nhớ của nàng. Vì được sủng ái, nàng ta cái thủ đoạn gì đều xuất ra. Đầu tiên là làm náo động, hiện tại lại là nửa đường dụ người. Nàng là muốn nhìn một chút Lâm Huệ sau này còn có thể nghĩ ra bao nhiêu thủ đoạn, khiến cho người kia nhảy vào đây.

Ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi đi thỉnh an Đức phi. Đức phi nương nương cho nàng đứng dậy ngồi, nói "Hạ tiệp dư chắc hẳn đã biết được chuyện tối hôm qua Hoàng Thượng tại Phượng Hoàng cung triệu hạnh Lâm mỹ nhân?"

"Tần thiếp đã nghe nói. Đúng là chúc mừng Lâm mỹ nhân!" Nàng mỉm cười nói, nhìn không ra ghen tị hay không vui.

Chỉ là lời này bị Vương Tiệp dư nghe đi, ngược lại nhịn cười không được ha một tiếng "Xác thực là phúc khí tốt. Sớm biết vậy tần thiếp hôm qua cũng nên đi Thủy Nguyệt uyển một chút."

Hạ Uyển Chi biết rõ nàng ta là có ý gì, chỉ là nhìn nàng ta một cái cũng không lên tiếng.

Vương Tiệp dư biết rõ Hạ Uyển Chi cùng Lâm mỹ nhân gần gũi. Nghe nói sáng hôm qua Lâm mỹ nhân chính là ra khỏi Hỉ Lai điện mới đi Thủy Nguyệt uyển. Vương Tiệp dư nghĩ nhất định là các nàng tụ lại một chỗ suy nghĩ chú ý. Hạ Uyển Chi bản thân không thể thị tẩm, liền nghĩ kế cho hảo tỷ muội của mình. Thế nên mới khiến cho nàng ta dụ dỗ được Hoàng Thượng, lấy được sủng hạnh.

Vương Tiệp dư sau khi hành lễ với Đức phi, lại cùng Hạ Uyển Chi chào lẫn nhau,. Sau khi hai người ngồi xuống, Đức phi nói "Lâm mỹ nhân được sủng ái là chuyện tốt. Hoàng Thượng không nhiều con nối dõi, nếu là các nàng có thể có phúc khí mang thai long chủng, đây mới thực sự là làm người ta hâm mộ."

"Nương nương nói rất đúng!" Hạ Uyển Chi mỉm cười gật đầu.

Vương Tiệp dư liếc nàng không lên tiếng, thầm nghĩ, mang thai long chủng? Các nàng cũng không có phúc khí như vậy.

Cùng Đức phi nói mấy câu, hai người hành lễ lui ra ngoài. Đi được vài bước, Vương Tiệp dư lên tiếng nói "Lâm mỹ nhân tối hôm qua thừa sủng, nghĩ đến không qua bao lâu sẽ thụ phong. Không biết là cùng Hạ tiệp dư ngồi ngang hàng, hay là cao hơn một bậc đây?"

"Bất kể là ngồi ngang hàng, hay là cao hơn, đều đáng giá chúc mừng. Vương Tiệp dư nói có đúng hay không?" Hạ Uyển Chi biết rõ, lúc nàng ta nói lời này khẳng định đang rỉ máu.

Vương Tiệp dư không phải là người thâm trầm. Nàng ta luôn luôn tự phụ. Hôm nay ba vị cũng tiến cung đều được sủng ái. Nàng ta tự cho mình tướng mạo đẹp, thân phận quý trọng. Từng người được sủng ái, đối với nàng ta nhất định là đả kích không ít.

Lời của Hạ Uyển Chi vừa ra, Vương Tiệp dư rõ ràng mất hứng, vẻ mặt biến đổi "Hạ tiệp dư không sợ vì làm nền cho người khác, cuối cùng chút chỗ tốt cũng vơ không tới sao?""Vương Tiệp dư nói cái gì, ta chính là nghe không rõ." Hạ Uyển Chi không muốn nhiều lời, nói "Nếu là không có gì, ta liền đi trước." Không đợi Vương Tiệp dư lên tiếng, nàng liền rời đi.

Hạ Uyển Chi nghĩ, ý Vương Tiệp dư là nàng ra chủ ý cho Lâm mỹ nhân khiến nàng ta đi Thủy Nguyệt uyển chờ?

Nghĩ tới, không khỏi cảm thấy buồn cười. Nàng cũng không phí tâm như vậy, nghĩ kế cho Lâm Huệ, không dìm nhau đã tốt rồi.

Trở về không bao lâu, Trúc Thanh cô cô tiến đến nói "Nương nương, Lâm mỹ nhân được phong làm Lâm sung dung."

Xem ra cái Lâm Huệ này còn khiến Tề Diệp rất vui đây. Ba người sau khi thị tẩm, nàng ta là người được phong lên nhiều nhất. Không nói đến những thứ ban thưởng đó, chỉ riêng là cái phong hào này đã để cho người ta suy nghĩ.

Vị Chu mỹ nhân kia thị tẩm xong chỉ là Chu tiệp dư. Mà nàng ta một chút lại vượt qua tiệp dư, thành sung dung, còn không phải là nhảy cả hai cấp?

Đây chính là phá vỡ truyền thống của Trịnh tiệp dư, Chu mỹ nhân a!

Hạ Uyển Chi bắt đầu khẩn trương. Nếu Lâm huệ thật sự được sủng ái, về sau nàng còn có thể dễ dàng được sủng ái sao?

Hạ Uyển Chi nghĩ, nàng không thể nhìn nàng ta từng bước thăng chức, mà mình chỉ có thể ở một bên ngắm nhìn.

"Nếu đã được phong làm Lâm sung dung, vậy chúng ta phải đi chúc mừng một chút." Hạ Uyển Chi phân phó "Hạ Bích, tìm cây trâm mã não nạm vàng kia ra cho ta."

"Vâng!" Hạ Bích đáp một tiếng, tìm kim thoa trong hộp nữ trang, biết là chủ tử chuẩn bị lễ vật chúc mừng cho Lâm sung dung.

Lâm Huệ đang muốn dùng phần súp ngự thiện phòng đặc biệt đưa tới, nghe nói Hạ Uyển Chi đến đây, vội vàng để chén xuống, đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón.

Hạ Uyển Chi trông thấy nàng đi ra, hành lễ nói "Gặp qua sung dung nương nương!"

Lâm Huệ thấy nàng hành lễ long trọng như thế, đầu tiên là sững sờ, lập tức nghĩ tới mình bây giờ là sung dung, Lâm sung dung. Phân vị ở phía trên nàng, hành lễ là hợp quy củ. Không khỏi có chút đắc ý, lại có chút ít thẹn thùng, liền vội vàng tiến lên đỡ nàng đứng dậy "Uyển tỷ tỷ cần gì khách khí. Tỷ muội chúng ta, căn bản không cần phải như thế."

"Trước kia không cần phải như thế, nhưng bây giờ là ở trong cung, cũng không thể tùy ý." Vừa nói vừa tiếp nhận hộp gấm trong tay Hạ Bích, nói "Chúc mừng sung dung nương nương!"

"Này..." Lâm Huệ khẽ đỏ mặt, lập tức không biết nên nói cái gì, tiếp nhận hộp gấm giao cho Thái Vi, lôi kéo nàng đi vào trong ngồi một chút "Uyển tỷ tỷ đừng khách khí. Nói ra về sau ta vẫn sẽ gọi ngươi một tiếng Uyển tỷ tỷ. Vài chục năm xưng hô, ngươi muốn cho ta đổi cũng đổi không nổi.""Ngươi nếu thích liền như thế đi!" Hạ Uyển Chi cũng không cưỡng cầu. Nhìn trên bàn đặt một chén súp, trên mặt có táo đỏ, cẩu kỷ, còn có chút gì đó không biết. Kỳ thật không cần nhiều lời nàng cũng biết là cái gì. Buổi sáng đầu tiên sau khi thị tẩm, ngự thiện phòng cũng sẽ chuẩn bị một chén thuốc bổ như vậy.

Lâm Huệ muốn nói nhiều với Hạ Uyển Chi, khiến cho người khác đều đi ra ngoài. Ngay cả cô cô bên cạnh cũng đều lui xuống, chỉ để lại Thái Vi ở bên. Bên cạnh Hạ Uyển Chi chỉ còn mình Hạ Bích.

Lâm Huệ nói "Quả nhiên như Uyển tỷ tỷ nói, thuận theo tự nhiên là được rồi. Không nghĩ tới buổi sáng tìm Uyển tỷ tỷ nói chuyện, buổi tối đã được Hoàng Thượng triệu hạnh. Tỷ tỷ thật đúng là phúc tinh của ta."

"Muội muội ưu ái, ta chẳng phải là phúc tinh gì, là muội muội có phúc khí!" Hạ Uyển Chi cảm thấy nàng ta có chút coi mình làm kẻ ngốc. Hiện tại trong cung người nào không biết nàng ta là tại Thủy Nguyệt uyển dụ Hoàng Thượng chú ý, từ đó mới được triệu hạnh.

Hôm nay nói như vậy, là muốn giải thích rõ cái gì?

Hai người đều có tâm tư nói vài câu. Thái Vi nhìn chén thuốc sắp nguội lạnh, sợ uống không tốt, để cho Lâm Huệ uống hết. Lâm Huệ cũng không từ chối, tiếp nhận tới đang muốn uống, mũi đột nhiên nhột nhột. Nàng ta liền để chén xuống chuẩn bị xoa xoa mũi. Ai biết chén cũng không đặt ổn, tay của nàng buông ra liền rơi xuống. Hai người chỉ ngồi cách một cái khay trà, chén thuốc giội ra, quần áo bị dính không ít.

Hai người kinh hô một tiếng đứng dậy. Lâm Huệ nghiêng đầu hắt xì hơi. Hạ Bích vội vàng lau quần áo cho Hạ Uyển Chi. Chỉ tiếc cứu vãn không còn kịp rồi, quần áo đã bị làm dơ.

Lâm Huệ lập tức đau lòng, cũng không thể để Hạ Uyển Chi mặc quần áo bẩn trở về, sai Thái Vi tìm một bộ quần áo mới cho nàng thay. Về phần quần áo bẩn nàng ta chuẩn bị nói Thái Vi thu lại đi giặt sạch. Hạ Uyển Chi lại kiên trì để cho Hạ Bích lấy về giặt sạch. Lâm Huệ cũng không còn cưỡng cầu nữa, chỉ là một mặt áy náy nhìn Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi miễn cưỡng mỉm cười lắc đầu, bày tỏ không để ý. Chỉ là làm dơ quần áo mà thôi, ngược lại một chén thuốc bổ thật đáng tiếc.

Lâm Huệ cười khoát tay, nói nàng ta từ trước đến nay không uống những thứ đó. Thái Vi chuẩn bị lại đi bưng một chén, Lâm Huệ lắc đầu. Vốn là nàng ta cũng không muốn uống, nói với Hạ Uyển Chi lần này đúng là giải quyết phiền toái cho mình.

Ngồi trong chốc lát, Hạ Uyển Chi trở về Hỉ Lai điện. Hạ Bích đem y phục giao cho Hạ Đồng, nói nàng ấy mang đi giặt sạch một chút. Hạ Đồng tiếp nhận lấy, nghe được mùi vị thuốc, cũng không nghĩ nhiều.

Hạ Đồng đi ra ngoài không bao lâu trở lại, trong tay vẫn còn ôm bộ quần áo bị bẩn kia, vẻ mặt lại có chút quái dị.

Hạ Uyển Chi nhìn thấy, nói với Trúc Thanh cô cô "Đi ra ngoài một chuyến có chút đói bụng, muốn ăn bánh ô mai Trúc Thanh làm."

"Nương nương chờ một lát, nô tỳ liền đi làm cho nương nương." Trúc Thanh đang lo không có cơ hội biểu hiện, mỉm cười đi phòng bếp nhỏ làm điểm tâm.

Hạ Uyển Chi liếc nhanh nhìn Hạ Hà, Hạ Hoa. Hai người hiểu ý đứng giữ ở cửa, sai các tỳ nữ khác đi khỏi.

Người vừa đi, Hạ Uyển Chi hỏi "Chuyện gì?"

Hạ Đồng nhìn nhìn bên ngoài, xác định không có người nào khác, tiến lên một bước, hạ giọng nói "Nương nương, nô tỳ nghe thấy trong thuốc bổ dịn trên đồ có một loại thuốc, nếu là uống hết, liền không thể mang thai."

Hạ Uyển Chi nghe được sững sờ, xem khối màu nâu dính trên quần áo một chút, nhìn lại Hạ Đồng một chút "Ngươi xác định?"

"Nô tỳ xác định!" Hạ Đồng suy nghĩ một chút, nói "Lúc nô tỳ ở y quán trông thấy đại phu hốt thuốc cho nhiều phụ nhân, trong đó có một vị thuốc nếu uống hết có thể làm cho người không thể mang thai. Đương nhiên, dược hiệu không dài. Nghe nói... nghe nói... nghe nói là cái kia có hiệu quả ngay sau ngày đó...."

Nói, Hạ Đồng mặt đỏ hồng.

Hạ Uyển Chi hiểu ý, lập tức cảm thấy đem nàng ấy tiến cung thật sự là hành động sáng suốt. Nếu không nang sao lại biết được trong thuốc bổ đó còn có vị thuốc làm cho người ta không thể mang thai. Nàng chỉ

biết hoa hồng, xạ hương là thứ người mang thai không thể ăn vào, hoặc là mang ở bên người. Lại không nghĩ còn có loại thuốc có thể làm cho người không thể mang thai.

Hạ Uyển Chi nói "Hạ Bích, ngươi đi dò tra xem là ai động tay chân vào thuốc bổ. Chớ kinh động người, phải cẩn thận một chút."

Hạ Bích gật gật đầu "Nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ cẩn thận lưu ý."

19. Chương 19

Hạ Uyển Chi vẫn luôn biết hậu cung hiểm ác. Chỉ là không nghĩ tới, tối hôm qua vừa được sủng ái, ngày thứ hai liền đưa tới thuốc tránh thai. Động tác cực nhanh, làm cho người kinh ngạc.

Nghĩ tới lúc trước khi nàng được sủng ái, còn không biết đã uống bao nhiêu thuốc bổ, cũng chính là bởi vì như thế, hài tử đầu tiên của nàng tài mới không bảo trụ được. Về sau Tam hoàng tử có thể sinh ra, nàng cũng là chịu không ít khổ.

Hạ Uyển Chi càng ngày càng cảm thấy bên cạnh có một người tinh thông dược lý là quan trọng đến bao nhiêu. Người ở Ngự y viện cũng không đáng tin, mà Hạ Đồng biết cũng không nhiều. Nhưng nàng ấy trí nhớ tuyệt hảo, một lòng dựa vào mình, là người đáng tín nhiệm. Hạ Uyển Chi biết rõ, nàng phải nhanh an bài Hạ Đồng làm cung nữ bên ngự y viện, để cho nàng ấy ở đó học vài thứ.

Hạ Uyển Chi tâm sự nặng nề, dùng cơm trưa thì dựa vào giường xuất thần. Trong tay nàng cầm sách lại chưa lật một tờ. Hạ Bích nhìn không được, khuyên nàng buổi trưa nghỉ ngơi một chút, nàng lúc này mới ngầm thở dài đi nghỉ ngơi.

Nửa buổi chiều, Trúc Thanh cười cười vào cửa, nói với Hạ Uyển Chi đang thêu hoa "Đêm nay Hoàng Thượng muốn ở Đức Hỉ cung dùng cơm. Đức phi nương nương hiện tại đang bận rộn ở phòng bếp nhỏ, còn cho người đưa Trưởng công chúa đến. Đêm nay Đức Hỉ điện khẳng định cực kỳ náo nhiệt."

Nàng nghe xong chỉ là ngưng một chút. Từ khi tiến cung đến nay Tề Diệp xác thực không có tới Đức Hỉ cung. Chỉ là có Trưởng công chúa ở đây, Đức phi nương nương tạm thời không sợ bị vắng vẻ. Nàng ta là người thông minh, biết rõ người mới tiến cung Tề Diệp khó tránh khỏi có hứng thú, ngoại trừ thỉnh thoảng ân cần thăm hỏi vài câu, trên cơ bản nàng ta đều không đi quấy rầy Tề Diệp.

Chính bởi vì nàng ta nhu thuận, cho nên Tề Diệp đối với nàng ta cũng là trong lòng có thương tiếc. Một tháng luôn luôn có mấy ngày sẽ ở trong cung của nàng ta dùng cơm, trêu chọc Trưởng công chúa, cha và con gái thân cận.

Sắp đến giờ cơm chiều, Trúc Thanh cô cô nói "Nương nương, lúc này bên ngoài đang mát mẻ, nương nương không bằng đi ra ngoài dạo một chút?"

"Không cần, chuẩn bị thiện đi!" Hạ Uyển Chi liếc nhìn Trúc Thanh, cũng không đáp ứng đi ra ngoài dạo một chút. Tề Diệp muốn đi qua, không phải là đến thăm nàng mà là thăm Đức phi cùng Trưởng công chúa. Nàng nếu là xuất hiện cũng quá lộ liễu. Hiện tại nàng vẫn không muốn đối địch với Đức phi, tự nhiên không muốn đi gây phiền toái. Dù sao tại Đức Hỉ cung, nàng còn thấp hơn hai cái bậc thang.

Trúc Thanh nghe vậy, nói "Nương nương, Hoàng Thượng hiếm khi đến một chuyến. Ở trước mặt hoàng thượng lộ cái mặt cũng tốt, hơn nữa, nương nương gần đây liên tục ngồi trong phòng, đi ra ngoài dạo một chút đối với thân thể cũng tốt."

Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta nói, cũng không nói gì.

Trúc Thanh bị nàng nhìn đến có chút chột dạ, lập tức hành lễ "Là nô tỳ quá phận!"

Hạ Uyển Chi không có nghe theo Trúc Thanh đề nghị mà đi ra ngoài lượn qua lượn lại. Nhưng Vương Tiệp dư là ngồi không yên. Nghe nói buổi tối Tề Diệp muốn đi Đức Hỉ cung dùng cơm, liền bắt đầu đứng ngồi không yên, vò khăn tay ước gì mặt trời từ trên cao nhanh chóng lặn xuống.Y phục trong tủ nàng cũng là chọn qua chọn lại. Đồ trang sức cũng là thử tới thử lui trên đầu. Còn cảm thấy búi tóc Đinh Hương vấn chưa đủ đẹp. Đinh Hương rất là khó xử, tiệp dư có búi tóc theo thân phận tiệp dư. Cũng không phải là tùy

tiện cái búi tóc gì cũng có thể vấn. Ngược lại cô cô ở bên cạnh khuyên bảo vài câu, vấn cho nàng ta một cái búi tóc hài lòng, cắm thêm vài cây trâm gài tóc.

Vương Tiệp dư đã sớm sai người ở bên ngoài nhìn chằm chằm, nghe nói Tề Diệp đang từ Ngự thư phòng đi tới, vội vàng mang người đi ra ngoài. Đinh Hương cầm lấy một cái túi lưới, Vương Tiệp dư đứng ở bụi hoa bên cạnh, nhìn qua con đường Tề Diệp sẽ đi tới, có cảm giác trông mòn con mắt.

Không bao lâu đã nhìn thấy tiểu thái giám vội vã chạy đến "Nương nương, hoàng thượng tới!"

Vương Tiệp dư vừa nghe, vội vàng tiếp nhận túi lưới trong tay Đinh Hương. Mặt trời chiều ngã về tây, trong bụi hoa trắng hồng, dáng người phiêu diêu, vòng eo uyển chuyển bổ nhào bắt bươm bướm.

Đương nhiên, vào lúc này, ngoại trừ vài cái tâm tư không tinh khiết, trong bụi hoa căn bản không có bươm bướm gì.

Vương Tiệp dư tận lực làm cho mình dáng người uyển chuyển, hi vọng nhất cử nhất động vào trong mắt người khác cũng có thể ưu nhã xinh đẹp.

Nàng xác thực khiến Tề Diệp chú ý. Chỗ hòn non bộ trong vườn không bao lớn túm tụm một nhóm người, cùng với người kia giống như bươm bướm phiêu phiêu, muốn xem nhẹ cũng rất khó.

Tề Diệp nhìn thoáng qua Vương Tiệp dư, khóe miệng xẹt qua một nụ cười hàm xúc không rõ ý tứ, chậm rãi đến gần.

Đinh Hương thấy thế, vội vàng cao giọng hành lễ "Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế."

Vương Tiệp dư nghe nói, cố làm ra vẻ bị kinh hãi thất thố, túi lưới rơi xuống đất. Mà nàng khẽ vặn eo, ống tay áo nhẹ nhàng, ngoái đầu nhìn lại cả kinh, vẻ mặt thất thố, khẽ cúi đầu hành lễ "Tần thiếp gặp qua Hoàng Thượng!"

"Hãy bình thân!" Tề Diệp nhìn thoáng qua túi lưới trên mặt đất, nhìn lại một chút bụi hoa, hỏi "Vương Tiệp dư đây là đang làm cái gì?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, tần thiếp nghe nói nơi này có bươm bướm, liền đi đến nhìn một chút. Không biết sẽ quấy nhiễu Hoàng Thượng, tần thiếp biết tội, mong Hoàng Thượng trách phạt." Tiếng nói dịu dàng, hơi vô tội, yêu kiều vừa đủ, ánh mắt điểm đạm đáng yêu.

Tề Diệp tiến lên đỡ nàng đứng dậy "Có bắt được bươm bướm?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, tần thiếp ngốc, cũng không bắt được, ngược lại khiến nó bay mất." Trong lòng kích động, Vương Tiệp dư cảm thấy tứ chi vô lực, tim đập rộn lên, khẩn trương đến không nghĩ được nhiều.

"Nếu đã thích, ngày khác trẫm sai người tặng mấy con cho ngươi thưởng thức. Vương Tiệp dư cũng đừng có đau lòng." Vỗ vỗ tay trấn an nàng. Vương Tiệp dư cảm giác mình muốn ngất xỉu. Thanh âm trầm thấp của hắn có thể khiến hồn của nàng đều chấn động.

Vương Tiệp dư thuận thế cố làm ra vẻ nhu yếu tựa ở trên người Tề Diệp, thấp giọng ôn nhu, làm bộ muốn cúi người hành lễ. Tề Diệp lại giữ lại cánh tay, ra hiệu nàng không cần hành lễ. Trong lòng nàng vui mừng "Đa tạ Hoàng Thượng ưu ái, tần thiếp trong lòng rất rất vui.""Như thế thì tốt!" Tề Diệp buông ray nàng, nhìn mấy lần về phía bụi hoa tựa hồ đang thưởng thức đóa hoa dưới nắng chiều. Vương Tiệp dư thấy thế, đang muốn tiến lên nói chuyện, để tránh lỡ mất thời cơ. Nên biết, không dễ dàng để có cơ hội nhìn thấy hắn.

Còn chưa mở miệng, Quang Thuận công công bên cạnh lại nói "Hoàng Thượng, canh giờ không còn sớm, Đức phi nương nương đang chờ."

Tề Diệp gật gật đầu, ánh mắt từ từ thu hồi. Bông hoa màu tím nhạt, hắn nhớ rõ có một nữ nhân mặc cái màu sắc này rất là rực rỡ.

Vương Tiệp dư đưa mắt nhìn người rời đi, ám ám thở phào nhẹ nhõm. Đi đến xem mấy đóa hoa trước mặt, chỉ chỉ hai đóa được Tề Diệp nhìn chăm chú, phân phó "Hái mang về dưỡng."

"Vâng!" Đinh Hương lên tiếng, nhận kéo từ trong tay cung nữ, cắt hai đóa hoa kia mang về.

Đức phi nương nương liên tục sai người nhìn chằm chằm hướng đi của Tề Diệp. Đợi một hồi lâu không thấy người đến, liền phân phó người đi xem một chút. Lo lắng sẽ lại bị Thục phi cái tiểu tiện nhân kia dụ đi mất.

Không bao lâu, Bội Dung đi ra ngoài một chuyến trở lại, biết được không phải là Thục phi cái tiểu tiện nhân kia giữ người, ngược lại bị người trong Đức Hỉ cung của nàng níu chân.

Thục phi cười lạnh "Cũng biết cái Vương Tiệp dư kia không phải là người an phận. Còn chưa có được sủng ái cũng đã thủ đoạn chồng chất, không đem bản phi - người chủ tử này để vào mắt. Nếu để cho nàng ta được sủng ái chẳng phải là muốn ở trên đầu bản phi làm càn?"

"Nương nương nói rất đúng." Bội Dung gật đầu, nàng sớm không ưa cái Vương Tiệp dư kia, quá không hiểu lễ nghi. Cũng chỉ biết nghĩ tới Hoàng Thượng sủng hạnh, lại không nhìn xem chính mình đang ở trong cung nào. Quá làm càn!

"Xem ra là bản phi quá hiền đức mới để cho nàng ta cảm thấy bản phi là dễ bị khinh thường." Đức phi nương nương híp híp mắt, nói "Nếu nàng ta đã mong được sủng ái như vậy. Được rồi, bản phi sẽ để cho nàng ta cứ si tâm vọng tưởng đi. Bội Dung, đi xuống an bài một chút. Bản phi muốn nhìn xe nàng ta ngoại trừ câu dẫn Hoàng Thượng, còn có chút bản lãnh gì?"

"Vâng!" Bội Dung đáp một tiếng.

Tề Diệp nhìn Đức Hỉ cung cũng không vì nhiều hơn hai vị tân chủ tử mà có biến hóa gì, cũng không cảm thấy có cái gì không ổn.

Đi vài bước, hắn hỏi "Hạ tiệp dư gần đây tốt không?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, hôm nay nô tài đi ngự y viện hỏi, Hạ tiệp dư thân thể đã tốt hơn chút ít. Có điều vẫn là cực kỳ yếu, cần tĩnh dưỡng." Tề Diệp gật gật đầu, Quang Thuận công công ngạc nhiên vì hiếm khi hắn để tâm tới một nữ nhân, trong lòng hiểu rõ "Hoàng Thượng nếu không yên tâm, hay là đi nhìn một chút. Nô tài nghe nói Hạ tiệp dư này tti thư đạt lễ, thanh tao lịch sự đoan trang."

Tề Diệp nghe cũng không lên tiếng, Quang Thuận công công cẩn thận nhìn hắn một cái, cũng không nói thêm gì nữa, yên lặng đi theo.

Trúc Thanh cô cô đi ra ngoài dạo qua một vòng, Hạ Uyển Chi đã dùng hết bữa tối, đang uống nước. Trong khoảng thời gian này nàng cũng không thể uống trà, chỉ có thể dùng nước trắng. Trúc Thanh cô cô thấy thế, cười tiến lên nói Nương nương, nô tỳ vừa rồi đi ra ngoài, nghe được một sự kiện."

"A! Chuyện gì?" Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ hứng thú hỏi.

Trúc Thanh cô cô thấy nàng cổ động như vậy, lại cười nói "Nô tỳ vừa rồi đi ra ngoài, nghe nói Vương Tiệp dư tại trước cửa cung gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn đáp ứng tặng bươm bướm cho nàng ta."

"Vương Tiệp dư có phúc khí." Hạ Uyển Chi cười cười, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết nàng ta đang bày cái thủ đoạn gì. Lâm mỹ nhân tại Thủy Nguyệt uyển đùa cá chép vô tình gặp Hoàng Thượng. Một lần thừa ân thăng làm sung viện. Trong cung này người nào không hâm mộ?

Vương Tiệp dư học theo, nghĩ muốn được Tề Diệp chú ý, đi trong vườn bắt bươm bướm cũng không phải không thể nào. Người sáng suốt chế giễu, người mắt mù thì xem náo nhiệt mà thôi.

"Phúc khí là có phúc khí, chỉ là Vương Tiệp dư có chút quá làm càn. Nghe nói Đức phi nương nương đợi một hồi lâu mới đợi được Hoàng Thượng đây." Hạ Uyển Chi không lên tiếng, tiếp tục nghe Trúc Thanh nói "Cái Đức Hỉ cung này vẫn là Đức phi nương nương làm chủ. Vương Tiệp dư cùng người khác tranh thủ tình cảm coi như xong, cùng Đức phi nương nương tranh thủ tình cảm thật sự là có chút không có ánh mắt."

Hạ Uyển Chi biết rõ, vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của các nàng đều là Đức phi nương nương phân phó. Hôm nay các nàng chính là phải dựa vào Đức phi nương nương.

Hạ Uyển Chi đạo "Cũng may ta không thích ra cửa. Nếu thật sự nghe lời Trúc Thanh cô cô đi ra ngoài, cũng không phải là đắc tội Đức phi nương nương?"

Lúc này, Trúc Thanh ngược lại biết rõ tai hại trong đó. Cũng tưởng tượng lại trước bữa tối là ai khuyên bảo nàng đi ra ngoài đi một chút. Nàng nếu như là đi ra ngoài, cũng không phải là bị Đức phi nương nương căm ghét?

"Nô tỳ ngu dốt, mong nương nương thứ tội!" Trúc Thanh vội vàng quỳ xuống đất thỉnh tội, âm thầm tự trách mình miệng tiện, rõ ràng nâng cục đá đập chân của mình.

"Đứng lên đi, ngươi cũng là vì tốt cho ta!" Hạ Uyển Chi ra hiệu Hạ Bích đỡ nàng ta đứng dậy, nói "Hôm nay ta tranh thủ tình cảm cũng vô dụng. Thân thể không tranh nổi, vẫn là an phận tốt hơn. Về sau còn phải dựa vào Trúc Thanh cô cô."

"Nương nương ưu ái." Trúc Thanh có chút lúng túng hành lễ.

Vương Tiệp dư vừa trở về liền cho người nhìn chằm chằm động tĩnh bên phía chủ viện. Đinh hương phân phó bày đồ ăn, nàng cũng chỉ là ăn vài miếng liền ba ba nhìn qua chủ điện, trông mòn con mắt.

Trúc Mai cô cô ở bên cạnh thấy thế có chút bận tâm, cho lui những người không liên quan, lưu lại Đinh Hương, nàng ta nói "Nương nương, đi nghỉ ngơi đi!"

"Không cần, ta muốn thổi tiêu. Đinh Hương, lấy tiêu của ta ra." Vương Tiệp dư ngoại trừ khiêu vũ, còn có thể thổi tiêu. Thiên kim thế gia, phần lớn là dùng các loại nhạc khí có dây, có rất ít cô nương thích thổi tiêu. Mà nàng cũng là do nghe Đại ca nàng thổi tiêu phá lệ động lòng người, lúc này mới năn nỉ học tập. So với tài đánh đàn, đã có Lâm sung viện ở phía trước, nàng cần gì phải tự làm mình mất giá?"Nương nương, nghe nô tỳ nói một câu. Hôm nay ở trước cửa Đức Hỉ cung như vậy đã đủ rồi. Nương nương nếu còn muốn thổi tiêu, chỉ sợ sẽ khiến cho Đức phi nương nương bất mãn. Dù sao hôm nay hoàng thượng là đến thăm Đức phi. Nương nương là người ở dưới mái hiên, vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt. Nếu Đức phi nương nương giở chút mánh lới, thua thiệt vẫn là chính nương nương."

Vương Tiệp dư mím môi không nói, Đinh Hương vừa nhìn cũng biết, chủ tử nhà mình cũng không thèm để ý lời Trúc Mai cô cô nói, nhưng cũng đứng đó chưa động.

Trúc Mai lại nói "Nếu là hầu hạ chủ tử khác, nô tỳ cũng sẽ không nhiều lời như vậy. Trước khi nương nương tiến cung, biểu di phu nhân liền sai người mang tin đến, nói nô tỳ chiếu cố tốt nương nương. Nô tỳ tất nhiên sẽ không nhìn nương nương tự tìm phiền toái."

"Đừng xem Đức phi nương nương một bộ dáng hiền đức. Ở giữa hậu cung này, vài vị nương nương đều không sinh được con, mà nàng ta lại có thể bảo vệ Trưởng công chúa, cùng người kiêu ngạo ương ngạnh như Thục phi đối đầu, nương nương nên biết Đức phi nương nương cũng không phải là giống như nàng ta biểu hiện."

"Nếu đắc tội Đức phi nương nương, nương nương về sau muốn được cưng chiều chỉ sợ không dễ dàng. Cần gì nóng lòng ăn đậu hủ nóng đả thương đầu lưỡi, làm ra chuyện lợi bất cập hại?"

"Nương nương hôm nay ở tại Đức Hỉ cung, mọi cử động ở dưới mí mắt Đức phi nương nương. Nương nương vẫn là an phận một chút mới tốt."

"Nương nương!" Thấy nàng ta không nói, Trúc Mai cô cô kêu một tiếng.

Vương Tiệp dư đem lời của nàng ta dạo qua một vòng, trầm mặc một hồi, cuối cùng phân phó Đinh Hương "Lấy việc thêu thùa của ta ra."

"Vâng!" Đinh Hương gật đầu đi lấy đồ.

Trúc Mai nói "Nương nương thứ tội, nô tỳ cũng là lo lắng cho nương nương. Tại hậu cung này, bước sai nửa bước có thể làm cho người ta vạn kiếp bất phục, nương nương cần cẩn thận."

"Biết rồi, cô cô phí tâm. Cô cô là lão nhân trong cung, về sau còn phải dựa vào cô cô chỉ điểm thêm. Cô cô là người có thể tin, nếu không nương cũng không kính nhờ cô cô." Vương Tiệp dư nghĩ thông suốt, một phen mềm mỏng làm cho Trúc Mai biểu hiện quyết tâm.

"Nương nương yên tâm, Trúc Mai ở nơi hậu cung này không thân không quen. Hôm nay có nương nương là người thân, tất nhiên sẽ không nhìn mà không giúp. Chỉ cần là cần dùng đến nô tỳ, nô tỳ nhất định dốc hết

toàn lực."

"Hoàng Thượng gần đây tựa hồ mệt nhọc một chút, thần thiếp nhìn thấy đã gầy đi chút ít." Đức phi nương nương tự mình múc thêm cho Tề Diệp một chén súp bổ đặt ở trước mặt hắn nói "Là thần thiếp tự mình hầm cách thủy. Sắp vào hạ khí trời khô ráo, thần thiếp liền hầm cách thủy súp tuyết lê Hoàng thượng thích."

"Đức phi có lòng!" Tề Diệp mỉm cười vươn tay. Đức phi có chút vui mừng vội vàng đem tay đặt vào tay hắn.

Tề Diệp nắm tay nàng rồi liền buông lỏng ra. Quang Thuận công công cầm lấy ngân châm thử thức ăn, xác định không thay đổi Tề Diệp mới bắt đầu thong thả ung dung, ưu nhã thỏa đáng mà dùng súp Đức phi đặc biệt hầm cách thủy.

Bữa tối tương đối yên lặng, đại khái là không muốn nghịch tâm ý của Đức phi, hoặc là trù nghệ của Đức phi nghệ rất hợp khẩu vị của hắn, Tề Diệp ăn hai chén cơm, uống một chén canh, thức ăn số lượng không ít.

Quang Thuận công công liên tục phục dịch hắn ăn, biết rõ bữa cơm này hắn ăn được không ít, âm thầm yên tâm.

Sau khi ăn xong Đức phi lại tự mình rót trà, nói đến mấy chuyện gần đây của Trưởng công chúa.

Tề Diệp nghĩ tới mấy ngày rồi không thấy nữ nhi. Đức phi cho người ôm Trưởng công chúa đến. Trưởng công chúa hơn một tuổi đã biết gọi người. Đức phi tiếp nhận rồi mỉm cười ôm cho Tề Diệp xem, âm thầm bóp một chút trên tay nữ nhi.

Trưởng công chúa hiểu ý, hai mắt to tròn nhìn chằm chằm Tề Diệp, mở cái miệng nhỏ, một âm thanh non nớt mềm mại truyền ra "Phụ hoàng!"

"Ai~!" Tề Diệp nghe vậy mỉm cười tiếp nhận nữ nhi vui đùa. Đức phi nương nương nhìn xem phụ từ nữ ái, trong lòng vui mừng. Ít nhất nàng còn có Trưởng công chúa làm chỗ dựa, so với hoàng hậu, Thục phi, nàng mới là nữ nhân có phúc khí.

Tề Diệp cùng nữ nhi trêu chọc trong chốc lát, thấy nữ nhi tựa hồ buồn ngủ ngáp một cái, Tề Diệp giao hài tử cho nhũ nương. Đức phi cho người đưa đi ru ngủ.

Lại ngồi trong chốc lát, Tề Diệp nhìn thời gian không còn sớm, đứng lên nói "Trẫm còn có chút tấu sớ phải phê duyệt. Thời gian không còn sớm, ngươi sớm đi nghỉ ngơi!"

"Vâng! Quốc gia đại sự trọng yếu, thân thể của Hoàng Thượng cũng trọng yếu, đừng xem quá muộn, miễn cho đả thương long thể." Đức phi sửa sang y phục cho hắn. Tề Diệp khẽ gật đầu xem như đáp lại. Nàng hành lễ" Thần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng."

Tề Diệp hai lời chưa nói, nhấc bước chân rời đi, trước mặt sau lưng không ít cung nhân đi theo.

Bọn họ vừa đi, Bội Dung có chút tò mò, vẫy lui mọi người, nàng ta ở một bên hầu hạ "Nương nương vì sao để Hoàng Thượng đi. Hoàng Thượng trong khoảng thời gian này đúng là khó được mới đến một chuyến đây!"

"Hoàng Thượng vô tâm, ta cần gì phải cưỡng cầu?" Đức phi vuốt ve vòng tay phỉ thúy, vẻ mặt thản nhiên "Ta cũng không phải là Thục phi cái người lỗ mãng kia. Giữ lại thân thể của Hoàng Thượng thì như thế nào? Chỉ cần Hoàng Thượng có lòng, chính là đi đến dùng một bữa tối cũng đều là ân sủng."

Bội Dung im lặng.

"Hơn nữa, Hoàng Thượng mấy ngày nay lo ứng phó những người mới kia, chỉ sợ là không có tinh lực như vậy. Ta cần gì phải ganh tỵ. Không bằng làm một giải ngữ hoa biết tiến biết lùi, không khiến người phiền chán."

"Nương nương nói đúng." Bội Dung đáp một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa.

20. Chương 20

Tề Diệp ra khỏi chủ điện của Đức phi, đi được vài bước thì dừng bước lại, ánh mắt rơi vào vài ngọn đèn lồng ở cách đó không xa, cửa son đóng chặt, cản trở hết phong cảnh trong thiên điện.

Quang Thuận công công theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chần chờ một chút, nói "Nô tài nghe nói Hạ tiệp dư bởi vì thân thể khó chịu, nghỉ ngơi cực kỳ sớm."

Tề Diệp cái gì cũng chưa nói, cũng không có nhìn hắn mà cất bước rời đi. Những người khác không dám thở mạnh một tiếng.

So sánh với đông thiên điện vắng lạnh, tây thiên điện đúng là đèn đuốc sáng trưng. Ngay cả cửa cung cũng còn chưa đóng cửa như đang luôn mời gọi.

Nhìn đoàn người rời đi, lúc này cung nữ mới đi vào thông báo.

Vương Tiệp dư nghe nói Tề Diệp không ngủ lại, trong lòng không biết là vui mừng hay là thất vọng. Không có ở lại trong phòng Đức phi, cũng không gọi nàng triệu hạnh. Đêm nay không phải là nàng đã vô ích đợi một đêm?

Mang theo chút thất vọng này, Vương Tiệp dư trở mình trằn trọc vài cái mới ngủ đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi rửa mặt thay đồ xong, Trúc Thanh phân phó đồ ăn sáng. Nàng không nhanh không chậm dùng đồ ăn sáng rồi đi thỉnh an Đức phi. Jhông cần đi thỉnh an hoàng hậu, Đức phi bên này lễ nghi vẫn là không thể thiếu. Về phần đầu tháng hay mười lăm cũng phải đi thỉnh an thái hậu.

Nàng đứng dậy, Hạ Hà hầu hạ rửa mặt liền nói cho nàng biết tối hôm qua Tề Diệp cũng không ở lại chỗ Đức phi nương nương, chỉ cùng trưởng công chúa chơi trong chốc lát.

Hạ Uyển Chi biết rõ, hiện tại hắn không nhiều con nối dõi, chỉ có một mình trưởng công chúa. Trưởng công chúa này liền là một khối bảo vật. Đức phi dựa vào trưởng công chúa, đúng là được không ít ân sủng. Nếu không Thục phi cũng đã đem nàng ta giẫm dưới chân, bây giờ thì chỉ có thể ngồi ngang hàng, mặt ngoài bình an vô sự, rồi ngầm vụng trộm đọ sức không ngừng.

Sau khi hành lễ, Đức phi để nàng ngồi xuống trò chuyện. Đức phi tùy tiện tìm vài cái câu chuyện, nàng vừa vặn đáp lại vài lời, vẻ mặt khiêm tốn.

Hai người nói trong chốc lát, đã nhìn thấy Vương Tiệp dư trong một bộ cung trang màu lam, châu thoa trên đầu rủ xuống theo bước chân nàng qua lại mà đung đưa.

Thấy các nàng cũng không ngạc nhiên, như ngày bình thường, nắm khăn khép tay lại, nửa quỳ thỉnh an "Tần thiếp thỉnh an Đức phi nương nương, nương nương kim an."

Dứt lời thì như ngày bình thường đứng dậy, đang muốn ngồi xuống đối diện Hạ Uyển Chi, lại nghe thấy tiếng cốc trà va chạm phía sau. Vương Tiệp dư giật mình một chút, theo tiếng quay đầu lại.

Đức phi vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm nàng ta "Bản phi có cho Vương Tiệp dư đứng dậy sao?"

Vương Tiệp dư một hồi kinh ngạc, không thể tin nhìn Đức phi, ánh mắt quét qua trên mặt Hạ Uyển Chi một chút. Người trước vẻ mặt gây chuyện, người sau vẻ mặt việc không liên quan đến mình.

Vương Tiệp dư hiểu được, lui trở về, một lần nữa hành lễ nói "Tần thiếp thỉnh an Đức phi nương nương, nương nương kim an."Đức phi mắt lạnh nhìn nàng, tựa như không nghe thấy. Cung nữ đã thay một ly trà mới, nàng thong thả ung dung hớp một ngụm, nghiêng đầu nói với Hạ Uyển Chi "Năm nay trà mới hương vị thơm ngát, có vẻ tốt hơn năm ngoái. Hạ tiệp dư cảm thấy như thế nào?"

"Hồi bẩm nương nương, tần thiếp gần đây thân thể khó chịu, liên tục không uống trà." Rõ ràng trong tầm tay nàng chỉ là bày chén nước trắng bỏ thêm ô mai mà thôi. Có điều nàng ta biết rõ còn cố hỏi như vậy, cũng chỉ là muốn làm lơ Vương Tiệp dư.

Có người sửa trị, nàng cũng không cần quan tâm, nói "Bất quá nghe nương nương nói vậy, chắc trà mới năm nay là tốt hơn so với năm trước."

"Đây cũng là bản phi sơ sót." Đức phi vẻ mặt áy náy. Hạ Uyển Chi rộng lượng cười một tiếng. Đức phi nói "Có điều so với trà mới năm nay, ngược lại khí trời sáng sủa, rất thích hợp ra ngoài đi dạo một chút. Nếu là có hào hứng, chạy nhảy bắt bướm cũng không phải là không thể."

Ánh mắt đảo qua, Đức phi nhìn người ngồi dưới thân thể run lên nhè nhẹ, khóe miệng cười lạnh "Có phải hay không a, Vương Tiệp dư!"

"Hồi bẩm nương nương, nương nương nếu là có hào hứng, trong phòng tần thiếp vừa vặn có một cái vợt, có thể lấy ra chơi trong chốc lát." Vương Tiệp dư không sợ đắc tội Đức phi, mỉm cười cãi lại. Đối với việc Đức phi cố ý đề xuất ra vườn bắt bướm châm chọc nàng ta lại xem như ca ngợi, thậm chí còn hảo tâm cung cấp vợt

Đức phi khẽ thay đổi sắc mặt, lập tức cười một chút "Vương Tiệp dư thật có hảo tâm! Cái vợt mà thôi, trong cung bản phi còn nhiều mà. Chỉ sợ là cái vợt tỉ mỉ chế tác căn bản lại bắt không được bươm bướm, ngược lại vơ phải ong mật ngủ đông. Vậy thì cái được không bù nổi cái mất rồi."

Vương Tiệp dư đang muốn mở miệng cãi lại, người phía sau âm thầm kéo kéo quần áo của nàng ta. Vương Tiệp dư không phục khẽ mím môi cúi đầu không nói.

Hạ Uyển Chi nhìn thấy động tác giữa các nàng, nhìn người phía sau Vương Tiệp dư, khuôn mặt có chút quen thuộc. Cẩn thận ngẫm lại lập tức nhớ ra, cũng không phải là Mai cô cô một lòng trung thành với Vương Tiệp dư sao?

Có điều, cho dù có Trúc Mai ở đây, Vương Tiệp dư cũng đã đắc tội Đức phi. Vương Tiệp dư thật đúng là nghé con mới đẻ không sợ cọp, cũng không suy tính một chút xem mình đang ở chỗ nào?

Ngu xuẩn, ngu xuẩn, thật sự là ngu xuẩn!

Gặp Vương Tiệp dư yếu thế, Đức phi tâm tình tốt hơn chút ít, lại cùng Hạ Uyển Chi tán gẫu vài câu. Hạ Uyển Chi đáp lại vài câu, nhìn Vương Tiệp dư cắn môi đứng không vững, trong lòng buồn cười. Đây là kết cục của việc hôm qua câu dẫn Hoàng Thượng?

Dựa theo thủ đoạn của Đức phi, chỉ sợ đây chỉ bên ngoài dạy dỗ, ngầm vụng trộm còn không biết đang nghĩ làm thế nào hành hạ Vương Tiệp dư đây?

Đương nhiên, Đức phi giữ Hạ Uyển Chi lại cũng không phải là để cho nàng xem cuộc vui, bất quá là giết gà dọa khỉ, muốn nàng biết đúng mực, hiểu lễ nghi. Biết rõ ở Đức Hỉ cung này, đừng quên ai mới là chủ tử. Muốn nạy ra đầu giường cũng phải xem một chút có bản lãnh kia hay không. Nhắc nhở nàng đừng như Vương Tiệp dư, ở dưới mí mắt Đức phi mà tính kế.Vương Tiệp dư rốt cục đứng không yên, lảo đảo một chút. Nếu không phải Trúc Mai, Đinh Hương đỡ, người sớm đã ngã ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch.

Đức phi hừ một tiếng "Vương Tiệp dư thật lớn mật, bản phi có cho ngươi đứng dậy sao?"

"Đức phi nương nương, chủ tử nhà ta thân thể yếu đuối, mong nương nương thứ lỗi." Trúc Mai thấy Đức phi nổi giận, vội vàng quỳ xuống đất biện hộ cho Vương Tiệp dư.

Vương Tiệp dư nhìn Đức phi, trong lòng oán hận.

Đức phi ánh mắt sắc bén "Vương Tiệp dư đừng quên thân phận của mình. Quy củ trong cung nếu là đã quên, bản phi rất nguyện ý nhìn Vương Tiệp dư học lại. Miễn cho đến hôm Hoàng Thượng triệu kiến, ngươi mất lễ nghi lại nói bản phi quản giáo không nghiêm."

"Nương nương ưu ái, tần thiếp bất quá là trượt chân một chút, kính xin nương nương thứ lỗi." Vốn là oán hận, vừa nghe đến Hoàng Thượng triệu kiến, tâm tư linh hoạt lên. Nàng không ngốc, Đức phi đây là tức giận chuyện hôm qua mình ở vườn hoa nói chuyện với Hoàng Thượng, sợ mình đoạt danh tiếng.

Vương Tiệp dư nghĩ, dựa vào gia thế cùng dung mạo của mình, sớm muộn gì cũng sẽ giẫm người trước mắt ở dưới chân. Hôm nay bị dạy dỗ, ngày sau chính là mình dạy dỗ người khác. Trong đó người bị dạy dỗ có thể sẽ là nàng ta, Đức phi!

Nàng cũng không phải là quả hồng mềm dễ bị bắt nạt. Vương Tiệp dư nhìn Đức phi, vẻ mặt cung kính "Đức phi nương nương khoan hồng độ lượng, cần gì so đo cùng ta một cái tiệp dư, tổn hại sự khoan hồng độ

lượng của nương nương. “

“A, bản phi không nghĩ tới Vương Tiệp dư nói chuyện êm tai như thế, thật bất ngờ nha.” Đức phi cười đắc ý “Nếu Vương Tiệp dư đã nói bản phi khoan hồng độ lượng, hôm nay tự nhiên sẽ không làm khó Vương Tiệp dư. Sau này khi Vương Tiệp dư hào hứng chạy nhảy bắt bươm bướm, cũng đừng quên bản phi. Bản phi đúng là rất thích xem người ta chơi đùa đấy!”

“ Vâng!” Bàm tay giấu ở trong tay áo tay nắm thật chặt, Vương Tiệp dư đứng dậy “Đức phi nương nương nếu là không còn việc gì, tần thiếp liền cáo lui trước!”

“Đi xuống đi!” Đức phi giống như là mơt lòng từ bi, tùy ý khoát tay áo.

Vương Tiệp dư hành lễ rời đi, bước chân vội vã.

Hạ Uyển Chi uống một ngụm ô mai ngâm, thầm nghĩ Vương Tiệp dư rốt cuộc là thiếu kiên nhẫn.

Nhìn xong một màn như vậy, Hạ Uyển Chi trở về đã hết nửa buổi sáng. Nàng sai Hạ Bích lấy ra việc thêu thùa của nàng, ngồi trên hành lang, vừa phơi chút nắng mặt trời vừa thêu thùa.

Lúc sắp ăn trưa, Hạ Hoa nói bên người nàng “Nương nương, nô tỳ mới đi ngự thiện phòng, đi qua nhìn thấy Hỉ Hoa điện rất là náo nhiệt. Hỏi thăm một chút mới biết thì ra là Hoàng Thượng sai người bắt vài con bướm xinh đẹp đưa đi Hỉ Hoa điện đấy!”

“Phải không?” Người đang muốn thêu bươm bướm ngưng một chút, tiếp tục thêu lên bươm bướm rực rỡ sắc màu mà nàng thích, không đếm xỉa tới mà nói “Lần này Vương Tiệp dư đúng là cao hứng!””Có thể không cao hứng sao? Chính là Hoàng Thượng cho người đưa qua.” Trúc Thanh vừa nghe, nhịn không được chen miệng nói “Nô tỳ biết rõ Hoàng Thượng rất ít khi hao tâm tổn trí về những mặt này. Chẳng lẽ Vương Tiệp dư bổ nhào bướm không có bắt được bướm ngược lại bắt được Hoàng Thượng ân sủng?”

“Đây chính là thật đáng mừng!” Hạ Uyển Chi cười cười, đối với việc Trúc Thanh cố ý tăng thêm âm thanh vào hai chữ ân sủng, nàng làm bộ không nghe thấy. Trúc Thanh này là muốn khiến nàng ghen ghét đây.

Nhưng nàng đã ghen ghét nhiều năm, lại chết qua một lần. So với trước kia đã nhìn ra rất nhiều. Biết rõ có nhiều thứ ngươi ghen ghét cũng là vô dụng. Cần gì tự tìm phiền não, không bằng lạnh nhạt đối đãi.

Xác thực thật đáng mừng!

Hỉ hoa điện đều náo loạn. Vương Tiệp dư cho người nhanh chóng làm cái túi lưới lớn để nuôi mấy con bươm bướm này, miễn cho bọn chúng bay đi. Dù sao cũng là Tề Diệp tặng, đây chính là thiên đại ân sủng.

Vương Tiệp dư không nghĩ tới mới ở chỗ Đức phi ăn đau khổ, lúc này ban thưởng đã tới rồi. Thật đúng là cho nàng thể diện. Nghĩ tới sau này được sủng ái, nàng đã nghĩ được vô số cái biện pháp nhằm vào Đức phi. Đương nhiên, cái Hạ tiệp dư kia cũng sẽ không bỏ qua. Đừng tưởng rằng nàng ta xem đùa giỡn thì có thể đào thoát.

“Hoàng Thượng thật đúng là phí tâm, lại còn tặng bươm bướm cho nângta!” Đức phi vừa nghe nói, liền quăng sách. Bội Dung vội vàng nhặt sách vở lên đặt trên bàn trà. Đức phi hỏi “Ngoại trừ tặng bươm bướm, còn có cái gì không?”

“Không có, chỉ đưa vài con bướm. Nhưng Vương Tiệp dư đã cho người làm túi lưới thật lớn. Bảo là muốn nuôi cho tốt, đây chính là tâm ý của Hoàng Thượng các loại. Rất là cao hứng.”

“Hừ, dù xem trọng cũng bất quá là mấy cái con rệp mà thôi!” Đức phi nói “Bản phi ghét bươm bướm. Bội Dung ngươi biết rõ nên làm gì bây giờ?”

“Nô tỳ biết rõ!” Bội Dung gật đầu.

Bươm bướm treo trên cửa sổ để Vương Tiệp dư tỉnh lại có thể trông thấy bươm bướm. Ngày hôm sau, đợi nàng tỉnh lại, cung nữ sớm đã phát hiện sáu bảy con bướm rực rỡ sắc màu ở trong túi lưới đã chết rục xuống.

Vương Tiệp dư biết được, trừng phạt cung nữ phụ trách chăm sóc bươm bướm cũng chưa hết giận. Vẫn cô cùng giận dữ, là Trúc Mai cô cô khuyên bảo, nói là bươm bướm không phải là như cá chép những thứ đó, cũng không phải là dễ dàng nuôi sống được.

Khuyên bảo vài câu, Vương Tiệp dư mới hết giận. Nhìn bươm bướm chết, nước mắt ào ào rơi xuống "Thật vất vả Hoàng Thượng mới ban thưởng vài thứ, một đêm đã không còn!"

Buổi sáng lúc thỉnh an, Hạ Uyển Chi nghe Đức phi nói "Nghe nói Hoàng Thượng đưa bươm bướm cho Vương Tiệp dư. Đây chính là lần đầu tiên hoàng thượng ban thưởng bươm bướm đây. Vương Tiệp dư đúng là có phúc khí. Gôm nay khí trời tốt, Hạ tiệp dư có muốn cùng đi nhìn một chút hay không, dính ít phúc khí?"

"Cũng tốt!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt đáp một tiếng.

Vương Tiệp dư mím mím môi, nói "Chỉ sợ làm Đức phi nương nương và Hạ tiệp dư thất vọng rồi. Những bươm bướm kia là tần thiếp không có phúc khí, sáng nay thức dậy phát hiện toàn bộ đều chết hết.""Vậy cũng thật là là đáng tiếc, một mảnh tâm ý của Hoàng Thượng!" Đức phi liếc nhìn Bội Dung, làm bộ nói.

Dư quang nhìn động tác của Đức phi, Hạ Uyển Chi trong lòng hiểu rõ, nghĩ đến bươm bướm kia chết cũng không đơn giản như thế.

Vương Tiệp dư vừa nghe, lập tức mặt mũi tràn đầy thất vọng, giấu đều giấu không được. Nhìn qua cũng biết bươm bướm chết, đối với nàng ta đả kích không ít.

Buổi tối Hạ Uyển Chi không ngủ được, trở mình một cái. Hạ Đồng nghe thấy được, thấp giọng nói "Nương nương còn chưa ngủ?"

"Ừ!" Nàng đáp một tiếng, tiếp tục trở mình một cái.

"Canh giờ không còn sớm, nương nương vẫn là sớm nghỉ ngơi đi. Sáng mai còn phải dậy sớm đi thỉnh an thái hậu nương nương đây!"

"Ừ!" Hạ Uyển Chi lại trở mình một cái, nằm một hồi lâu, phát hiện vẫn là không buồn ngủ, không khỏi thở dài "Không ngủ được!"

Hạ Đồng khó xử, đi theo trở mình một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói "Nương nương không ngủ được, không bằng nghe nô tỳ hát ru?"

" Hát ru?" Nàng kinh ngạc.

"Ừ, nô tỳ khi còn bé không ngủ được, nương của nô tỳ sẽ hát ca dao dụ dỗ nô tỳ chìm vào giấc ngủ."

"Vậy ngươi hát nghe một chút đi!" Hạ Đồng có chút cao hứng, hắng giọng một cái bắt đầu hát lên. Nàng nghe trong chốc lát không có cảm giác gì, cho đến khi Hạ Đồng hát xong rồi, nàng cũng chỉ biết trợn tròn mắt.

"Nương nương đã ngủ chưa?"

Không nghe thấy động tĩnh, Hạ Đồng đang muốn cao hứng, Hạ Uyển Chi nói "Hay là nói một chút chuyện khi ngươi còn bé đi! Chuyện lý thú!"

" Được" Nghe giọng đầy tỉnh táo bắn ra bốn phía, Hạ Đồng biết mình hát ru thất bại. Thầm nghĩ nhất định là do không có vỗ chăn mền. Khi còn bé mẹ nàng chính là vừa hát ru vừa vỗ chăn mền dụ dỗ nàng chìm vào giấc ngủ.

Bất quá, nàng là chủ tử, Hạ Đồng cũng không dám làm càn. Ngược lại nhớ tới chuyện lý thú khi bé. Nàng ấy là dã nha đầu, không giống như là các nàng đại gia đình nhiều quy củ. Nàng ấy nói rất nhiều chuyện lên núi xuống sông, vừa nói liền không ngừng được miệng, nhớ lại từng bước chuyện từng chuyện vọt ra. Nàng ấy nói càng ngày càng hưng phấn.

Không biết qua bao lâu, Hạ Đồng không nghe thấy động tĩnh, nhỏ giọng nói "Nương nương, nương nương..."

Gọi vài tiếng không có đáp lại, xác định là ngủ thiếp đi. Hạ Đồng ở trong chăn ríu cả mắt, nhắm mắt lại ngủ.

Ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi dậy thật sớm. Hạ Bích chải đầu tóc cho nàng phát hiện một cây trâm Hoàng Thượng ban thưởng không thấy đâu. Chính là được ban thưởng trong yến hội đêm đầu tiên vào cung.

Hạ Bích tìm nửa ngày, Trúc Thanh đều sắp đem Hỉ Lai điện lật tung vẫn là không tìm được. Trúc Thanh cô cô cảm thấy trâm gài tóc sẽ không vô duyên vô cớ biến mất. Nhất định là có người trộm. Hạ Uyển Chi vội vã đi thỉnh an thái hậu, liền đem chuyện tìm trâm gài tóc giao cho Trúc Thanh cô cô.

Hạ uyển theo Đức phi cùng Vương Tiệp dư đi thỉnh an thái hậu, trên đường khó tránh khỏi sẽ gặp phải phi tần khác. Đương nhiên còn có Thục phi nương nương.

Gặp mặt hành lễ, Thục phi nương nương đi một vòng quanh Vương Tiệp dư, nhìn thấy Vương Tiệp dư trong lòng sợ hãi, nàng ta mới hừ một tiếng, mang theo Trịnh tu viện, Lâm sung dung rời đi.

Đức phi phảng phất như không nhìn thấy cứ bình thường mà đi. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua Vương Tiệp dư đang cắn môi, vẻ mặt chưa thay đổi đi theo. Ngược lại mấy vị mỹ nhân khác nhịn không được ở phía sau cười trộm.

Vương Tiệp dư tức giận, nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt sắc bén, hù dọa nguyên một đám các nàng bớt phóng túng. Dù sao nàng ta là người được Hoàng Thượng đưa tặng bươm bướm. Mặc dù qua hai ngày còn chưa triệu hạnh, nhưng ít nhất người ta đã thấy thánh nhan.

Thái hậu được bảo dưỡng tốt, kể từ khi Tề Diệp đăng cơ liền bắt đầu ăn chay niệm Phật, nhất phái nhân từ.

Nếu lúc trước nhìn người mỉm cười hỏi thăm, vẻ mặt ân cần kia nhất định nghĩ rất dễ sống chung. Bây giờ suy nghĩ một chút, có thể ngồi trên cái vị trí thái hậu kia. Có gười nào là đơn thuần thiện lương?

Ở nơi hậu cung này là chịu không được hai chữ thiện lương.

Thái hậu dặn dò một phen. Hoàng hậu thân thể khó chịu, cũng không tự mình đến thỉnh an mà sai Nguyệt Mai bên cạnh đến thỉnh an nói vài câu.

Thái hậu thích thanh tĩnh. Chỉ lắng nghe vài câu dạy bảo, Hạ Uyển Chi các nàng được rời đi.

Trở về Hỉ Lai điện, Hạ Uyển Chi phát giác không khí không đúng. Vừa mới ngồi xuống, chỉ thấy Trúc Thanh tiến đến, trong tay cầm một cây trâm gài tóc. Đúng là cái sáng nay nàng phát hiện bị mất.

Nàng hỏi "Trâm gài tóc tìm được ở đâu?"

Trúc Thanh giống như khó xử chần chờ một chút, nói "Là ở dưới gối đầu của Hạ Đồng cô nương."

"Cái gì?" Hạ Uyển Chi khiếp sợ đứng dậy.

Trúc Thanh nói "Nô tỳ không dám nói dối. Vài vị ma ma cùng đi lục soát đều tận mắt nhìn thấy trâm gài tóc dưới gối đâu của Hạ Đồng cô nương. Có điều Hạ Đồng là người nương nương mang vào cung, nô tỳ không biết xử trí như thế nào."

"Gọi Hạ Đồng đến!" Hạ Uyển Chi bộ mặt tức giận, quét một vòng, hai vị ma ma vội vàng đi xuống. Rất nhanh Hạ Đồng đã bị trói lại lôi lên, trong miệng nhét khăn tay. Trông thấy nàng, vẻ mặt nàng ấy kinh hoảng. Hạ Uyển Chi hỏi "Trâm gài tóc này đúng là ngươi cầm?"

Trúc thanh lấy khăn trong miệng Hạ Đồng ra. Hạ Đồng liền bắt đầu khóc lóc kể lể "Nương nương, nô tỳ là bị oan uổng, không phải là nô tỳ cầm."

"Không phải là ngươi cầm, trâm gài tóc này sao có thể tìm được dưới gối đầu của ngươi?" Hạ Uyển Chi vẻ mặt đau lòng nói "Ngươi thật đúng là cho ta thể diện. Rõ ràng tay chân không sạch sẽ trộm đồ vật của chủ tử. Người như ngươi, làm sao có thể ở lại Hỉ Lai điện?"

"Nương nương, nương nương, nô tỳ là bị oan uổng. Nương nương, nô tỳ không có cầm. Là người khác vu oan." Hạ Đồng kích động lớn tiếng kêu oan.

Hạ Uyển Chi không muốn nghe nữa, khoát tay áo. Trúc Thanh rất nhanh liền chận miệng nàng ấy lại. Hạ Uyển Chi nói "Dù sao cũng là ta mang vào cung. Đi Nội Vụ phủ lãnh mười hèo, chờ Nội Vụ phủ sai khiến đi!"

"Ngô ngô ngô..." Hạ Đồng bị che miệng vừa nghe, giãy giụa không muốn rời đi. Trúc Thanh ra hiệu bằng mắt cho bọn ma ma, Hạ Đồng rất nhanh liền bị kéo đi xuống.

Hạ Uyển Chi bỗng xoay xoay trâm gài tóc, liếc nhìn Hạ Bích. Hạ Bích hiểu ý, đi xuống chuẩn bị tất cả, bảo đảm làm cho Hạ Đồng trà trộn vào ngự y viện. Nếu không danh tiếng Hạ Uyển Chi quản giáo không nghiêm này đúng là gánh chịu vô ích rồi.

21. Chương 21

Người trong nhà tay chân không sạch sẽ, còn là người nàng mang từ ngoài cung mang vào, khó tránh khỏi bị người ta chỉ chỏ. Ngay cả mấy người Hạ Bích cũng bị âm thầm nghị luận, chớ đừng nói chi là Hạ gia.

Hạ Bích mỗi lần nghe được trong lòng đặc biệt khó chịu. Ngoại trừ trừng vài lần, căn bản tìm không được lời để phản kích. Các nàng còn chưa tính, chỉ là chủ tử cùng Hạ gia cũng bị mang nhục.

Hạ Uyển Chi nhìn các nàng muốn nói lại thôi, để cây lược gỗ xuống "Có lời gì nói thẳng, đừng có quanh co!"

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, Hạ Bích bị đẩy đi ra. Dù sao nàng ấy đi theo Hạ Uyển Chi đã lâu, nói chuyện cũng có phân lượng hơn chút ít "Nương nương, vì sao phải làm cho Hạ Đồng cầm đồ?" Nàng ấy nói không nên tiếng "Trộm" đồ!

Tại sao phải để người mượn cớ sao?

Nếu như có biện pháp tốt hơn nàng cũng không muốn làm cho Hạ gia hổ thẹn. Nếu như không phải là đại sự, nàng làm sao có thể đang ở dưới mí mắt người khác mà đem người an bày vào ngự y viện đây?

Cho nên, nàng cũng là không có biện pháp. Chỉ có thể như thế. Hơn nữa, về sau nàng sẽ vì Hạ gia, vì Hạ Đồng mà sửa lại án xử sai.

Thấy Hạ Uyển Chi không nói, Hạ Bích nói "Là nô tỳ quá phận!"

Những người khác cũng không hỏi nhiều nữa. Biết rõ chủ tử của các nàng có ý nghĩ của mình, các nàng chỉ cần nghe theo phân phó là được.

Hạ Uyển Chi chải xong, dùng điểm tâm rồi đi thỉnh an Đức phi.

Vương Tiệp dư đã tới, đang cùng Đức phi nói chuyện. Nàng vào trong hành lễ, Đức phi cho nàng ngồi xuống. Rất nhanh có cung nữ dâng trà, vẫn là nước ô mai.

Nàng còn chưa có uống một hớp nào, Vương Tiệp dư liền bắt đầu bới móc. Ngôn ngữ có chút cười trên nỗi đau của người khác "Nghe nói hôm qua Hạ tiệp dư đuổi một cái cung nữ?"

"Vâng, làm sai chuyện tất nhiên nên bị xử lý. Ngược lại Vương Tiệp dư thật có lòng, rõ ràng chú ý chuyện của Hỉ Lai điện như vậy. Thật khiến người cảm động." Hạ Uyển Chi vẻ mặt nhàn nhạt mở miệng.

"Hạ tiệp dư khách khí!" Vương Tiệp dư đối với sự châm chọc của nàng trong lòng không vui, nói "Kỳ thật ta cũng là trong lúc vô tình nghe được. Thật ra không đặc biệt hỏi thăm. Chỉ là việc tốt không ra tới, cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm. Điều này cũng không trách được người khác phải không?"

Hạ Uyển Chi uống một hớp nước, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, đứng lên nói "Nương nương nếu là không có gì phân phó, tần thiếp xin được cáo lui trước!"

"Lui ra đi!" Đức phi cũng không gây khó khăn, không cần nàng ta mở miệng đã có người lên tiếng, nàng vui mừng hưởng thanh nhàn.

Vương Tiệp dư nhưng lại chưa biết đủ. Thấy nàng đi, vẫn không quên châm chọc một câu "Hạ tiệp dư đây là trở về chuẩn bị dạy dỗ người bên cạnh cho tốt sao?" Không đợi Hạ Uyển Chi mở miệng, nàng ta còn nói "Nên dạy bảo cho tốt, nếu không còn không biết sẽ gây ra cái tai họa gì. Nếu là làm liên lụy tới Hạ tiệp dư thì sẽ không hay!""Làm phiền Vương Tiệp dư quan tâm!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt trả lời một câu, không nói thêm lời, cất bước rời đi.

Vương Tiệp dư nhìn bóng lưng nàng rời đi, cười đắc ý.

Đức phi nhìn, cười lạnh một tiếng, nói vài câu để cho Vương Tiệp dư cũng trở về, miễn cho ngồi trước mắt làm lòng người thấy phiền.

Hạ Uyển Chi vừa trở về, Hạ Bích có chút tức tối nói "Cái Vương Tiệp dư này thật đúng là độc miệng, lại còn nói nói như vậy."

"Mồm mọc ở trên người người khác, nàng ta thích nói như thế nào thì nói. Cứ làm như không nghe thấy là được, coi là nàng ta tự nói loạn, về sau thấy nàng ta sẽ dễ chịu hơn." Hạ Uyển Chi không thèm để ý, cười khẽ một tiếng, hỏi "Hạ Đồng như thế nào?"

"Thương thế không nghiêm trọng. Có điều làm dáng một chút thì cũng phải ở trên giường nằm sấp ba ngày. Hạ Hoa len lén đi nhìn qua, cũng không có gì đáng lo. Nương nương không cần phải lo lắng."

"Vậy là tốt rồi, chuyện lần này, chịu ủy khuất nhất chính là Hạ Đồng. Về sau ta sẽ đền bù tổn thất cho nàng ấy thật tốt." Hạ Uyển Chi không phải là người ác độc, ai đối với nàng tốt nàng sẽ nhớ kỹ, sẽ báo đáp.

Đương nhiên, ai làm thương tổn nàng, nàng cũng sẽ không chịu để yên!

Hoàng hậu nghỉ ngơi mấy ngày, thân thể khỏe hẳn thì để cho Nguyệt Mai chuẩn bị một bữa tiệc điểm tâm tại Anh đào uyển. Mấy ngày nay khí trời sáng sủa, gió nhè nhẹ. Anh đào nở rộ đầy cành. Cả một vườn trắng hồng xen kẽ, thật sự xinh đẹp.

Có điều vì Thục phi mới bày yến hội qua được mấy ngày, ngược lại là có chút theo phong trào.

Nhưng hoàng hậu chính là hoàng hậu. Nàng ta bày yến, ai dám không đi. Mà ngay cả Hạ Uyển Chi đều tìm không được cớ để không đi, chớ đừng nói chi là những người khác. Các nàng là ước gì hôm nay Tề Diệp cũng sẽ tham gia.

Các nàng không phải là đang nhao nhao tỉ mỉ lựa chọn trang phục sao.

Hoàng hậu thiết yến, thái hậu tất nhiên cũng sẽ không vắng mặt.

Thái hậu tham gia, những phi tần kia chọn lựa y phục cũng sẽ phải thận trọng suy tính hơn.

Vương Tiệp dư nếm qua thiệt thòi từ hoa đào. Thế nên từ đó về sau, phàm là có cái quan hệ gì cùng hoa đào, bất kể là nàng ta thích hay là chán ghét đều vứt bỏ.

Nếu không phải yến hội đêm đó thất sách, nàng ta đã sớm không còn là cái danh hiệu tiệp dư này.

Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích lấy y phục của nàng ra. Nàng nhìn lướt qua, chọn lựa một cái váy trắng. Trên thân thêu hoa cỏ phức tạp, viền eo màu tím nhạt, đai lưng màu tím viền chỉ đỏ. Ống tay áo lỡ xòe ra. Tà váy thêu anh đào, cánh hoa màu hồng nhạt, nhỏ vụn điểm xuyết trên nền vải trắng.

Hạ Bích biết rõ chủ tử mình rất coi trọng yến hội lần này. Thấy nàng mặc xong áo váy, liền cầm hai đôi giày thêu mới tiến lên cho nàng chọn lựa. Giày thêu hoa cỏ tinh xảo, thật là đẹp mắt.

Hạ Uyển Chi nhìn lướt qua, giữa đôi giày thêu mũi tròn và đôi mũi nhọn cong lên, nàng chọn lựa giầy thêu mũi tròn. Ngồi ở trước lăng hoa kính, để Trúc Thanh chải đầu tóc cho nàng. Mặc dù Thanh không thể tin, nhưng nàng ta có bàn tay chải và vấn tóc tốt. Cũng là có chút hữu dụng.Tỉ mỉ cách ăn mặc một phen, nàng nhìn nhìn người trong lăng hoa kính, miệng bôi yên chi màu đỏ, lông mày cong cong, quần áo thanh nhã, trang dung nàng cũng làm thanh lịch một chút, đậm nhạt thích hợp. Cả người nhìn xinh đẹp tươi mát.

Đợi nàng trang phục ổn thỏa, canh giờ đã không sai biệt lắm, Hạ Uyển Chi đi qua chỗ Đức phi. Đức phi còn chưa trang điểm xong, trông thấy nàng đến, ánh mắt liếc nhìn qua trang dung nàng, trong lòng khẽ ghen ghé. Nàng ta hiện tại là không thể mặc thanh lịch nữa, cũng không thể còn vẻ mặt thanh thuần xinh đẹp. Nhìn nàng một thân thanh xuân, tướng mạo xinh đẹp. Sao có thể không khiến cho người ta ghen tỵ.

Hạ Uyển Chi đang muốn tiến lên hỗ trợ trang điểm, Đức phi trong lòng không thoải mái, nhắm mắt làm ngơ, cho nàng đi bên ngoài ngồi chờ.

Hạ Uyển Chi cầu cũng không được, lui ra ngoài. Ngồi chờ trên cái ghế gần đó, nàng cũng không thích hầu hạ người ta.

Ngồi không bao lâu, nghe thấy động tĩnh, nàng nghiêng đầu nhìn lại. Vương Tiệp dư một bộ áo váy màu hồng lựu, trang dung rực rỡ. Nếu da thịt trắng nõn thêm một chút, nhìn sẽ càng đẹp mắt hơn.

Chỉ tiếc, Vương Tiệp dư không phải là bạch mỹ nhân. Vì thế phối với bộ váy thạch lựu này, có vẻ có hơi già, hơi chói mắt. Đúng là không đủ hoàn mỹ động lòng người.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều tự hành lễ, âm thầm quan sát. Nhìn nàng mặc thanh lịch, Vương Tiệp dư có chút đắc ý. Nàng ta mặc một bộ hồng lựu, màu sắc nổi bật, đương nhiên ở trong đám người liếc qua là có thể nhận ra. Nàng ta muốn chính là cái hiệu quả này. Không muốn ở giữa oanh oanh yến yến bị nhấn chìm nên lúc này mới chuẩn bị bộ váy hồng lựu. Kỳ thật nàng ta ở trong phủ cũng rất ưa thích màu này.

Hạ Uyển Chi cười không ra tiếng một chút. Cái Vương Tiệp dư này thật đúng là thích làm náo động. Chỉ sợ lần này nàng ta cũng sẽ rơi xuống hố. Nếu như nàng không nhìn lầm, vừa rồi trên người Đức phi đúng là một bộ váy hồng lựu.

Vương Tiệp dư căn bản không biết đã cùng Đức phi đụng sắc, nàng ta có chút đắc ý tiến đến vấn an. Đức phi nghe thấy âm thanh nghiêng đầu, ánh mắt tại dạo qua một vòng trên bộ váy màu hồng lựu trên nguồ Vương tiệp dư, nói "Vẫn là trẻ tuổi tốt, Vương Tiệp dư mặc bộ váy hồng lựu này đúng là đẹp hơn so với bản phi."

Vương Tiệp dư cũng trông thấy y phục trên người nang ta. Cho dù là ai cũng đều thích độc nhất vô nhị, không thích đồ đạc của mình cũng giống như người khác. Vương Tiệp dư vừa nhìn trong lòng không thích, nghe Đức phi nói như vậy, cẩn thận quan sát. Âm thầm cảm thấy Đức phi mặc xác thực không có đẹp mắt bằng mình.

Nếu như là người thông minh, lúc này Vương Tiệp dư cần phải lấy cớ trở về thay cho bộ váy áo này ra. Nhưng nàng ta không có làm vậy. Trong lòng nàng ta, được sủng ái trọng yếu hơn nhiều so với việc giữ bổn phận trước mặt Đức phi.

Đức phi thấy nàng ta vui vẻ tiếp nhận, khẽ mấp máy môi "Y phục này bản phi cảm thấy mặc quá già, đổi bộ khác!" Dứt lời liền đi ra sau tấm bình phong. Bọn cung nữ vội vàng hạ xuống màn che.

Vương Tiệp dư có chút đắc ý. Đức phi lại bị mình đánh bại, tự động thay y phục. Như vậy mặc váy hồng lựu cũng chỉ còn một mình nàng chiếm lĩnh. Xem nàng ta âm thầm vui mừng, Hạ Uyển Chi cảm thấy buồn cười. Vương Tiệp dư này thật đúng là ngu xuẩn a! Nàng ta cho rằng có thể được cưng chiều liền mọi sự đại cát sao? Rất tiếc những cái trước mắt, thường thường sẽ không như mong muốn.

Đức phi cởi bộ váy hồng lựu ra vứt trên mặt đất, ra hiệu bằng mắt cho Bội Dung. Bội Dung hiểu ý, gọi cung nữ nói nhỏ vài câu. Cung nữ rất nhanh lui xuống, không bao lâu chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau.

Đức phi đang đổi quần áo, nghe thấy cười lạnh một chút, nói nhỏ "Mắt bị mù rồi sao! Còn chưa có ra hồn cũng không đem bản phi để vào mắt. Hôm nay xem nàng ta làm sao dự tiệc?"

Lúc Đức phi đi ra ngoài, bên ngoài đã rối loạn một đoàn. Hạ Uyển Chi cũng khó có thể nhìn Vương Tiệp dư phỏng mà còn ngồi không, vậy thì quá lộ liễu.

Cung nữ dâng trà bị hù dọa quỳ trên mặt đất dập đầu. Về phần Vương Tiệp dư, đã đau đến khóc thành tiếng. Đinh Hương lấy khăn lụa lau nước đọng trên tay căn bản trị không được phỏng.

Đức phi vừa ra tới thấy thế liền chất vấn. Cung nữ đứng một bên nói "Nương nương, lúc Liễu Nhi dâng trà không cẩn thận làm phỏng Vương Tiệp dư!"

Đức phi nhìn thoáng qua, mu bàn tay một mảnh sưng đỏ, trong lòng đắc ý, trên mặt cuống cuồng "Còn lo lắng cái gì, không nhanh đi mời ngự y đến nhìn một chút?" Tiểu thái giám nghe vậy, như một làn khói chạy đi.

Đức phi ngược lại nhìn chằm chằm cung nữ Liễu Nhi quỳ trên mặt đất tiểu, hừ một tiếng "Đồ vô dụng, dâng trà cũng không xong, đả thương Vương Tiệp dư thật sự là đáng hận, mang đến Nội Vụ phủ chịu phạt."

Liễu Nhi vừa cầu xin tha thứ vừa nhận sai, cuối cùng vẫn là bị dẫn đi xuống. Nàng ta trừng trị người bên dưới, lại mời ngự y, xem như cho Vương Tiệp dư một cái công đạo. Chỉ là Vương Tiệp dư này phỏng không nhẹ, ngự y vội vã đến, vết nước phồng trên tay nàng đã rộp lên.

Hạ Uyển Chi thờ ơ lạnh nhạt, biết rõ đây bất quá là thủ đoạn Đức phi trừng phạt, đều là Vương Tiệp dư quá làm càn nên mới khiến Đức phi không tha cho nàng ta.

Đức phi bên ngoài vẻ mặt áy náy, nhẹ lời mềm giọng an ủi Vương Tiệp dư. Vương Tiệp dư đau đến chảy nước mắt, nghĩ tới như vậy căn bản không thể đi tham gia yến hội, càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt rào rào rơi xuống.

Nàng ta không thể tham gia, Đức phi cùng Hạ Uyển Chi thì có thể. Cho người đưa Vương Tiệp dư trở về, ngự y mở ra phương thuốc cùng thuốc mỡ, nói là vết thương không được tiếp xúc với nước, bảo nàng ta ở trong phòng dưỡng thương cho thật tốt.

Lúc rời đi, Vương Tiệp dư vẻ mặt thất vọng lại thất bại, hai mắt sưng đỏ, vẻ mặt héo úa.

Mà Đức phi nương nương thì vẻ mặt tâm tình thoải mái đi đến dự tiệc. Hạ Uyển Chi chậm hơn một bước, nhìn nàng ta thẳng tắp sống lưng, tâm tư trăm chuyển.

Khi các nàng đến anh đào uyển đã không còn sớm. Các phi tần tiểu chủ khác đều đã đến, đình nghỉ mát không ngồi được nhiều người như vậy, trong đình bày điểm tâm và trái cây, đều chỗ ngồi của là đế hậu và thái hậu. Ghế ngồi của mấy người Hạ Uyển Chi bày ở hai bên đình. Bên ngoài còn bày rạp trải thảm đỏ, xem ra còn có biểu diễn ca múa.

Thục phi mặc một bộ cung trang hoa lệ, châu ngọc đầy đầu, môi đỏ mọng xinh đẹp, khiêu khích nhìn thoáng qua Đức phi một thân cung trang màu sắc nhã nhặn, khinh thường cười một chút. Nếu là Đức phi mặc bộ cung trang hồng lựu ngược lại là có thể cùng Thục phi liều mạng. Chỉ tiếc bộ cung trang kia đã bị Đức phi dẫm trên đất.

Lâm Huệ trông thấy Hạ Uyển Chi, mỉm cười một chút với nàng. Hai người ánh mắt giao hội, không tiếng động trao đổi vài câu. Lâm Huệ xem như ăn mặc tỉ mỉ, trang dung tinh xảo, mặt mày như vẽ. Cung trang sung dung nếu so với tiệp dư thì hoa lệ quý báu hơn rất nhiều. Người đẹp vì lụa, phủ lên người như vậy, nàng ta xác thực xinh đẹp hơn không ít.

Một tiếng chuông đồng phá vỡ yên tĩnh trong anh đào uyển, ngay sau đó truyền đến tiếng Quang Thuận công công mười phần trung khí, bén nhọn "Hoàng Thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương, thái hậu nương nương đến!"

Trong lòng mọi người vừa động, bớt phóng túng vẻ mặt, thùy mi liễm mục cúi người hành lễ. Dưới tàng hoa anh đào, nhẹ nhàng uyển chuyển, mang theo hương theo gió hành lễ.

Tề Diệp nói một câu bình thân, mọi người mới đứng dậy, không tiếng động ngồi xuống. Trong lòng mọi người vui mừng, ánh mắt như có như không nhìn lướt qua trong đình.

Hoàng hậu liếc nhìn Thục phi, khóe miệng cong lên "Hôm nay anh đào so với trước kia nở đẹp hơn, xem ra bản cung hôm nay thiết yến đúng là ngày tốt."

"Đây đều là hưởng phúc khí của Hoàng Thượng, hoàng hậu và thái hậu, mới để cho chúng tần thiếp có thể hưởng thụ một ngày tốt cảnh đẹp như thế!" Nói chuyện chính là Hà Chiêu dung, nàng ta là người của hoàng hậu, tự nhiên sẽ nịnh bợ hoàng hậu.

Những người khác chỉ là phối hợp cười cười, cũng không nói cái gì.

Tề Diệp ngồi xuống, yến hội bắt đầu. Đối với vị trí để trống của Vương Tiệp dư cũng không có ai hỏi một câu. Dù sao mọi cử động của Tề Diệp đã thu hút hến tâm tư của phần đông cung phi, các nàng lấy đâu ra rỗi rảnh mà quan tâm ghế trống của Vương Tiệp dư đây.

Huống chi nàng ta không có ở đây còn bớt đi một người tranh thủ tình cảm, các nàng cao hứng còn chưa kịp đây!

Hạ Uyển Chi không muốn chen miệng vào, nàng chỉ là nhìn Thục phi, Đức phi và một đám cung phi vì khiến cho Tề Diệp chú ý mà mang ra tất cả vốn liếng.

Nếu là yến hội, đương nhiên là có ca múa.

Nếu Tề Diệp đã tham gia, như vậy sẽ có người muốn ở trước mặt hắn biểu hiện, hi vọng được ưu ái, giành được ân sủng.

Hà Chiêu dung được hoàng hậu ra hiệu hạ, là người thứ nhất đứng lên nói "Hoàng Thượng, tần thiếp gần đây mới học một thủ khúc, Hoàng Thượng nếu không ghét bỏ, tần thiếp liền bêu xấu!"

Tề Diệp mỉm cười gật đầu, nói với thái hậu "Thái hậu thích nghe khúc, Hà Chiêu dung giọng nói uyển chuyển, háy rất tốt.""Ai gia đây là dính phúc khí của Hoàng Thượng, mới có thể nghe được Hà Chiêu dung hát đây!"

Hà Chiêu dung có giọng tốt, diễn hí khúc cũng không thua ở những đào kép kia, bất quá thân phận nàng quý trọng, tất nhiên sẽ không dễ dàng mở miệng hát. Biết rõ Tề Diệp cùng thái hậu đều thích nghe đùa giỡn, nàng đúng là dụng tâm học không ít.

Có điều so với cầm kỳ thư họa, diễn hí khúc chưa tính là cao nhã gì, rất nhiều người thích nghe đùa giỡn, nhưng lại xem thường đào kép.

Hà Chiêu dung nếu không phải bởi vì mẹ vinh nhờ con, nàng cũng sẽ không ngồi trên vị trí chiêu dung này. Hiện tại cũng bất quá là hợp ý, được chút ân sủng mà thôi.

Hạ Uyển Chi cũng thích nghe đùa giỡn, hí khúc truyền kỳ, chuyện xưa luôn có vui có buồn, khúc chiết động lòng người, rồi lại kết cục tốt đẹp. Nàng thích nhưng cũng không trầm mê, biết rõ đây chẳng qua là hí khúc, không phải là cuộc sống thực tế.

Nhìn thái hậu, hoàng hậu, cùng với một ít phi tần giả vờ gạt lệ, nàng cũng bị hí khúc cảm động, cúi đầu gạt lệ.

Hà Chiêu dung hát da diết, lúc buồn lúc vui, lúc bi thương trong nháy mắt rơi lệ, lúc vui mừng vẻ mặt cao hứng. Hát tới quả thực rất thật, cũng khó trách ngay cả nàng cũng bị cuốn hút.

Một khúc cuối cùng, Tề Diệp mỉm cười vỗ tay, ban thưởng không ít đồ. Mà thái hậu đại khái cảm thấy thất thố, lau khô nước mắt lúc này mới ca ngợi. Hà Chiêu dung trong lòng đắc ý, không hổ nàng ta mỗi ngày luyện tập, ẩm thực thanh đạm, cực kì bảo vệ cuống họng. Nếu không làm sao có thể được Hoàng Thượng, thái hậu ban thưởng.

Kế tiếp các phi tần khác cũng rối rít hiến nghệ, chính là muốn được Tề Diệp chú ý. Lâm Huệ lại khảy một khúc đàn. Trước khi khảy đàn, còn sai Thái Vi qua thương lượng với nàng hai người cầm sắt hợp tấu. Hạ Uyển Chi cự tuyệt, nói là nhất thời không chuẩn bị, sợ liên lụy Lâm Huệ.

Lâm Huệ cũng sợ có sự cố, biết rõ nàng kể từ khi thân thể khó chịu liền không còn đụng và tiêu nữa, liền một người khảy xuân Hồng Khúc . Thủ khúc này người nghe qua không nhiều lắm. Tề Diệp nghe, trong chốc lát lông mày giương lên, nhìn về phía người trên đài, vẻ mặt nghiêm túc chuyên chú. Tựa hồ phát giác ánh mắt của hắn, Lâm Huệ ngước mắt nhìn lại, dịu dàng mỉm cười, càng nhìn càng động lòng người.

Nui cười kia ngay cả hoàng hậu nhìn đều cảm thấy xinh đẹp như hoa, chớ đừng nói chi là ở trong mắt của nam nhân. Hoàng hậu thấy Tề Diệp nhìn chằm chằm Lâm Huệ, âm thầm bóp bóp tay, vẻ mặt không thay đổi nhìn người đang đánh đàn.

Lâm Huệ có tài đánh đàn vô cùng tốt, người ở chỗ này đều nghe được. Đặc biệt là Tề Diệp còn nhìn chằm chằm nàng ta một hồi lâu, những người kia thật ghen ghét.

Một khúc cuối cùng, Tề Diệp cười nói " xuân Hồng Khúc "

"Hoàng Thượng nhớ thật tốt, xác thực là xuân Hồng Khúc hôm đó" Lâm Huệ ôn nhu nhỏ nhẹ trả lời.

Tề Diệp cười cười, thưởng không ít đồ. Những người khác nghe được đỏ mắt. Đặc biệt là Hoàng Thượng còn cười với Lâm Huệ, các nàng thì càng ghen ghét. Cái tên xuân Hồng Khúc các nàng đều biết. So với Vương Tiệp dư đuổi gió bắt bươm bướm còn nổi danh hơn. Vương Tiệp dư đến nay chưa được ân sủng cũng có thể thấy được. Vương Tiệp dư hao hết tâm tư, cũng không đổi được Hoàng Thượng ân sủng.

Xem ra còn thua Lâm sung dung thủ đoạn cao minh.

Phi tần tâm tư khác nhau xem biểu diễn cùng chuẩn bị biểu diễn. Hạ Uyển Chi không chuẩn bị hiến nghệ, nàng ngồi trong chốc lát, liền lặng lẽ rời tiệc đi ra ngoài. Khi cách anh đào uyển vài bước đường, nàng cũng không lập tức trở lại. Dù sao đều là một đám người làm náo động, khó có khi anh đào nở đẹp vậy, chính nàng đi dạo xem một chút cũng không tồi.

Hoa anh đào cành cao thấp không đồng đều, có vài nhánh buông xuống. Nàng bước qua xem, năm cánh hoa trắng hồng xòe ra. Nàng xem trong chốc lát, nhịn không được cúi đầu ngửi một cái. Hương thơm nhàn nhạt, không khó ngửi, mà cũng không giống như hoa quế, hoa sơn chi. Hương hoa thoang thoảng bốn phía.

Đang muốn đứng dậy, sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng hơi cười "Anh đào có hương sao?"

Cái này tuyệt đối không phải âm thanh mấy người Hạ Bích có thể phát ra. Nàng giật mình một chút, thiếu chút nữa té ngã. Một cánh tay duỗi đến, đỡ eo của nàng, giúp nàng vững vàng ổn định, để tránh ngã xuống.

Mà nàng quay đầu lại, đã nhìn thấy Tề Diệp vẻ mặt cười như không cười nhìn mình.

Về phần mấy người Hạ Bích, đã cách đó hơn vài chục bước, ánh mắt không dám nhìn hướng bên này.

Nàng vội vã đứng vững, đang muốn hành lễ, lại nhịn không được a một tiếng. Nghiêng đầu nhìn đã thấy vài sợi tóc bị vướng vào cành hoa. Nàng đang muốn gỡ ra, một đôi tay đã duỗi tới. Nàng nghe thấy mùi Long Tiên Hương, mà thân ảnh của hắn đã nhích lại gần, hai tay vòng qua bao trọn nàng, cái cằm dán lên lỗ tai của nàng. Mùi Long Tiên Hương càng nồng nặc, nàng hơi thất kinh, hai tay nắm thành quyền, tư thế bảo vệ để ở trước ngực, ngăn cản hắn đến gần hơn nữa.

Da đầu bị hắn khiến cho đau nhức một chút. Tề Diệp vờn cành hoa nửa ngày không gỡ được, hơi có chút tức giận. Hạ Uyển Chi cứng còng thân thể, đợi nửa ngày tựa hồ còn chưa xong, nhịn không được lên tiếng nói "Không bằng để tần thiếp!"

"Không cần!" Tề Diệp không vui nói một câu. Nếu đã không gỡ được hắn liền bẻ gãy cành hoa, rất nhanh liền rời ra, thở phào nhẹ nhõm nói "Tốt rồi!"

"Đa tạ Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi muốn cúi người hành lễ, eo thon bị hắn ôm lấy, một tay còn lại ôm lấy cằm của nàng. Hạ Uyển Chi còn chưa kịp phản ứng, đôi môi mềm nhũn, nàng lập tức bối rối.

22. Chương 22

"Nương nương, nương nương..."

Hạ Uyển Chi đang xuất thần, đột nhiên bị đá ghế một chút, nàng thu hồi suy nghĩ, vẻ mặt nhìn theo Hạ Bích khẽ nhướng mày, vội vàng đứng dậy "Hoàng hậu nương nương có gì phân phó?"

"Hạ tiệp dư có phải là không thoải mái hay không, bản cung đã gọi vài tiếng rồi." Hoàng hậu nói có chút không vui.

Hạ Uyển Chi biết rõ, nàng liên tục xuất thần khiến các nàng chú ý, ngay cả hoàng hậu nói chuyện với nàng cũng không nghe thấy. Nghe nàng ta vừa nói như vậy, nàng thuận thế nương theo bậc thang "Đa tạ nương nương quan tâm, tần thiếp thực không dám giấu giếm, tần thiếp đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu, xin được cáo lui trước!"

"Hạ tiệp dư chối từ vậy cũng không hay. Hoàng hậu nương nương đang nói tò mò không biết Hạ tiệp dư chuẩn bị cái tiết mục gì. Hạ tiệp dư lúc này nói thân thể khó chịu, thật ra khiến người ta cảm thấy buồn cười!" Nói chuyện chính là Hà Chiêu dung, châm chọc khiêu khích, muốn xem nàng xấu mặt.

Hạ Uyển Chi thế này mới biết, thì ra là hoàng hậu muốn xem nàng biểu diễn. Nhưng nàng không chuẩn bị, hơn nữa cũng không muốn biểu diễn, chỉ là Hà Chiêu dung vừa nói như vậy, nàng hiện tại đúng là đâm lao phải theo lao. Nàng nếu như là rời đi là không nể mặt hoàng hậu, không đem hoàng hậu nương nương để vào mắt. Nhưng nàng lại không chuẩn bị, không lọt nổi mắt xanh của các nàng nhất định là để cho các nàng chế giễu, các nàng sẽ lại cao hứng.

Vô số ánh mắt xem kịch vui nhìn chằm chằm làm cho cả người tê rần.

Hạ Uyển Chi đang nghĩ ngợi làm sao để từ chối thì một giọng nói đột nhiên phá vỡ thế cục Hà Chiêu dung tỉ mỉ chuẩn bị "Nếu Hạ tiệp dư thân thể khó chịu liền lui xuống trước đi!"

Tề Diệp nói xong vẻ mặt nhàn nhạt, những người khác ngược lại thật bất ngờ, cũng không biết nói cái gì. Hạ Uyển Chi không tiện phản bác, nhìn nhìn hoàng hậu.

Hoàng hậu tất nhiên sẽ không làm mất thể diện của Tề Diệp, nói "Hoàng Thượng nói đúng, nếu Hạ tiệp dư thân thể khó chịu thì trở về nghỉ ngơi đi. Cũng gọi ngự y qua nhìn một chút đi!"

"Tạ Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương ân điển!" Hạ Uyển Chi khẽ hành lễ, thấp thỏm trong lòng. Nàng thực sự không nghĩ tới hắn sẽ mở lời, tựa như nàng không nghĩ tới hắn lại đột nhiên hôn mình.

Nên biết, trước kia nàng đi theo hắn sáu bảy năm, sinh hạ Tam hoàng tử, cho đến khi nàng bị Lâm Huệ hại chết, đều chưa từng có một cái hôn.

Nàng không biết Tề Diệp ở trên giường nữ nhân khác là cái dạng gì, chỉ là ở trên giường của nàng, dù cho da thịt thân cận, hắn cũng chưa từng hôn môi nàng.

Mà vừa rồi, dưới tàng hoa anh đào, hắn lại hôn nàng một cách bất ngờ khiến nàng không kịp chuẩn bị, làm cho người ta không dám tin như vậy.

Mặc dù chỉ là chạm một chút, nhưng nàng vẫn cảm thấy khó có thể tin. Trước kia nàng liên tục mong muốn xa vời, hi vọng hắn có thể sủng ái nàng một chút, có thể hôn nhẹ nàng.

Không nghĩ tới đến khi chết cũng không thể như ý nguyện. Hôm nay lại không hề báo trước mà...

Hạ Uyển Chi khẽ lắc đầu, cảm giác mình càng nghĩ càng rối loạn. Nàng không nên bị người ta đánh vỡ tỉnh táo, rối loạn tâm liền rối loạn trận tuyến, nàng không muốn.Âm thầm nhắc mình không nên suy nghĩ bậy bạ, nàng yên lặng trở về Hỉ Lai điện, thay đổi một bộ quần áo, trâm gài tóc trên đầu cũng rút đi, cả người nhẹ nhàng đi không ít.

Mới vừa rửa mặt, Hạ Hoa tiến đến nói là ngự y vội tới bắt mạch cho nàng.

Biết là hoàng hậu ở trước mặt Tề Diệp làm vẻ hiền lành, nàng cũng không tiện cự tuyệt. Sai Hạ Bích mời ngự y tiến đến, cũng không phải là ngự y thường xuyên bắt mạch cho nàng. Thân thể của mình chính nàng hiểu rõ, nhìn thấy không phải là cái ngự y kia liền biết hoàng hậu có lòng thử dò xét.

Sai người chuẩn bị bình phong, mang theo Hạ Bích vào sau bình phong, cho Trúc Thanh ở bên ngoài nhìn. Thừa dịp người chưa chuẩn bị, nàng gỡ xuống vòng tay, đeo vào trên tay Hạ Bích, cho Hạ Bích vươn tay thay thế nàng bắt mạch. Dù sao cái ngự y này cũng không phải Lâm ngự y hay xem bệnh cho nàng, cho dù thay đổi một cái tay thì Lưu ngự y này cũng sẽ không biết.

Nàng nhớ rõ Lưu ngự y này đúng là hoàng hậu ngự dụng, lại đến xem bệnh cho một cái tiệp dư nho nhỏ như nàng. Xem ra hoàng hậu thật đúng là đa nghi, chỉ là Tề Diệp nói một câu thôi mà nàng ta liền bắt đầu thử dò xét.

Lưu ngự y bắt mạch xong nói nàng khí huyết không đủ, cần điều dưỡng một chút. Những thứ khác chỉ cần chú ý nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được. Đương nhiên, Lưu ngự y còn nói thân thể Hạ tiệp dư cũng không còn lo ngại, có thể thị tẩm.

"Làm phiền Lưu ngự y. Trúc Thanh, đưa tiễn Lưu ngự y!" Nàng cách bình phong phân phó, Thanh gật gật đầu tự mình tiễn Lưu ngự y đi ra ngoài. Nàng cùng Hạ Bích thay đổi vòng tay.

Lúc sửa sang lại y phục nàng nói "Lần trước Lâm Huệ không phải là đưa một cây nhân sâm sao? Ngươi cầm đi hầm cách thủy mà ăn."

"Nương nương, thứ quý giá như vậy..." Hạ Bích thụ sủng nhược kinh, nàng nói "Nô tỳ là người thô kệch, căn bản không có gì đáng ngại. Ngược lại nương nương cần bồi bổ nhiều, mới dưỡng tốt thân thể."

"Trước khi ăn để cho Hạ Đồng nhìn một chút, chớ ăn hư bụng!" Hạ Uyển Chi vẫn phân phó. Hạ Bích cũng không biết nói cái gì, chỉ là trong lòng cảm động vô cùng. Nhân sâm mắc như vậy liền cho mình ăn, còn không phải là rất coi trọng mình.

"Vâng! Đa tạ nương nương ưu ái!" Hạ Bích cảm động hành lễ.

Không bao lâu Trúc Thanh trở lại, Hạ Uyển Chi cũng không nói cái gì, dựa vào giường êm đọc sách đến xuất thần. Những người khác ở một bên hầu cũng không quấy rầy.

Lưu ngự y sau khi bắt mạch cho Hạ Uyển Chi thì một năm một mười nói cho hoàng hậu nghe.

"Ngươi là nói thân thể của nàng đã điều dưỡng tốt rồi?" Hoàng hậu khẽ nhíu mày.

Thân thể của nàng ta điều dưỡng tốt, không phải là có thể treo lục đầu bài rồi? Hôm nay Hoàng Thượng lên tiếng, nàng đúng là cảm thấy không tầm thường, nhưng lại không biết chỗ nào không tầm thường.

Xem ra quả nhiên là nước hoàng cung nuôi người tốt. Người bệnh ba tháng mới có thể thị tẩm, tiến cung mới mấy ngày liền thân thể an khang.

"Mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, trong ba tháng này bản cung không muốn Hạ tiệp dư thị tẩm. Ngươi xem mà làm đi!" Nàng đúng là có nghe nói, Hạ tiệp dư và Hoàng Thượng có gặp nhau ở cây anh đào uyển, không biết đã xảy ra chuyện gì. Về sau suốt yến hội Hạ tiệp dư liên tục xuất thần ngẩn người, vẻ mặt không đúng cho lắm. Nàng mặc dù không biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì, bất quá hoàng hậu vẫn tin trực giác của mình, đó chính là tạm thời không thể để cho Hạ tiệp dư kia đến gần Hoàng Thượng.

Hoàng hậu phân phó, Lưu ngự y tất nhiên không dám sơ sẩy, đêm đó xuất cung liền lôi kéo Lâm ngự y đi tửu lâu uống rượu. Trên mặt nói là đàm luận chuyện bệnh tình của Hạ tiệp dư.

Lâm ngự y hiểu ý tứ của hắn, tâm tư bách chuyển, trong lòng hiểu rõ.

Đêm đó Tề Diệp đi chỗ Trịnh tu viện, Vương Tiệp dư sau khi biết tức giận đến xanh mặt, nghiến răng nghiến lợi nói "Đức phi là cố ý! Nhìn ta ăn mặc đẹp hơn so với nàng ta, sợ bị đoạt nổi bật, lúc này mới dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy."

"Nương nương, coi chừng tai vách mạch rừng!" Trúc Mai cô cô vừa nghe nàng ta mở miệng, nhìn xung quanh một chút, xác định không người nào mới nói "Nương nương cho dù biết là chuyện gì xảy ra thì cũng ngâm ở trong bụng, chớ nói ra ngoài. Lúc này nương nương nếu muốn ra mặt, còn phải dựa vào Đức phi, nương nương tạm thời nhẫn nại một chút đi!"

"Nhẫn nại?" Vương Tiệp dư bộ mặt tức giận, duỗi cái tay bị băng bó thật dầy ra nói "Ngươi nhìn tay ta, chân ta, đều thành cái gì bộ dáng rồi. Nếu là lưu lại vết sẹo, ta là không sống nổi mất!"

Vương Tiệp dư nhịn không được ủy khuất rơi lệ. Cùng tiến cung, người khác đều lần lượt được sủng ái, nàng thì vẫn chưa được sủng hạng. Điều này khiến nàng làm sao có thể tiếp nhận?

"Từ khi sinh ra tới nay, ta chưa từng bị ủy khuất như thế. Đức phi, ta nhất định không..." Lời còn chưa dứt đã bị Trúc Mai cô cô che miệng. Nàng ta ủy khuất rơi lệ, nhào vào trong ngực Trúc Mai nói "Cô cô, ta nên làm cái gì bây giờ, làm sao bây giờ a..."

Trúc Mai cũng không biết nên như thế nào. Mình bất quá là hạ nhân, có thể làm cái gì. Chỉ có thể vuốt lưng nàng ta, ngon ngọt an ủi.

Trở mình trằn trọc nửa ngày, Hạ Uyển Chi vẫn không ngủ được, vén rèm giường lên đứng dậy. Gian ngoài đốt nến, hơi có chút ánh sáng. Hạ Hà ở một bên đã ngủ say, nàng không muốn quấy nhiễu nàng ấy, uống một hớp nước, kéo cửa đi ra ngoài. Ngồi xuống thành lan can nơi hành lang nàng thường ngồi, nhìn lên ánh trăng sáng vằng vặc, nàng lại xuất thần.

Không biết nhìn bao lâu, nàng cảm thấy có chút mệt nhọc mới đi về nghỉ. Nàng biết rõ, đầu sỏ làm cho nàng khó ngủ lúc này đang nằm trên giường của Trịnh tu viện điên loan đảo phượng.

Buổi sáng lúc đi thỉnh an Đức phi, Vương Tiệp dư nói không thoải mái nên ở trong phòng dưỡng thương, Đức phi làm bộ hảo ý cho người đi xem một chút, sau đó mới mang theo Hạ Uyển Chi đi Phượng Nghi cung thỉnh an hoàng hậu.

Tối hôm qua Tề Diệp ngủ ở chỗ Trịnh tu viện.buổi sáng lúc thỉnh an nàng ta mặc một thân cung trang váy tay ngắn sặc sỡ. Tạ tài nhân khen một câu đẹp mắt, Trịnh tu viện đắc ý nói là Hoàng Thượng ban thưởng.

Nàng ta không có phát hiện, lúc nàng ta nói lời này, trong mắt Thục phi hiện lên khinh thường, ánh mắt những mỹ nhân, tài tử khác chưa được sủng ái thì đầy hâm mộ.Hoàng hậu, Đức phi mặt không chút thay đổi, phảng phất như không nghe thấy.

Hà Chiêu dung cười nói "Quả thật không tệ. Nếu như màu sắc lại tươi hơn một chút, thì bộ cung trang này cũng không phải là tới lượt Trịnh tu viện có thể mặc." Ý của nàng ta rất rõ ràng, là thứ nàng ta chọn còn dư lại.

Trịnh tu viện vừa nghe, sắc mặt càng thay đổi, có chút không vui cười cười, ngồi đó không lên tiếng. Trong lòng lại nghĩ tới sau khi trở về liền thay bộ cung tang này đi, để tránh bị người ta chê cười. Sớm muộn gì mình cũng sẽ vượt qua Hà Chiêu dung, làm cho nàng ta mặc y phục chính mình chọn còn dư lại.

Một đám nữ nhân ngồi cùng một chỗ, chắc chắn sẽ không có cái gì tốt. Lời nói châm chọc chế giễu, ngầm lục đục với nhau, những mánh khóe cũ rích.

Hạ Uyển Chi cũng không lên tiếng, tận lực làm cho mình không bị chú ý.

Chỉ là không được như mong muốn, hoàng hậu gọi tên của nàng "Hạ tiệp dư thân thể đã khá hơn chưa?"

"Nhờ phúc nương nương, tần thiếp đã đỡ hơn nhiều. Đa tạ hoàng hậu nương nương nhớ tới!" Hạ Uyển Chi ngoan ngoãn trả lời, những người khác dời ánh mắt nhìn qua nàng. Đối với nàng cái người thân thể vẫn luôn mang bệnh này, các nàng căn bản còn chưa đem nàng để vào mắt mà xem như địch nhân để đối đãi. Bởi vậy nhìn thoáng qua rồi thì thu hồi ánh mắt không để ý nàng nữa.

Ngược lại hoàng hậu tựa như có nhiều hứng thú, đánh giá nàng hai mắt mới thu hồi ánh mắt "Vậy là tốt rồi, nếu thân thể khó chịu thì phải điều dưỡng cho tốt."

" Vâng. Đa tạ nương nương quan tâm!"

Hoàng hậu dặn dò vài câu, liền cho người đều lui ra.

Hạ Uyển Chi chuẩn bị trở về, đi mới vài bước thì bị Lâm Huệ gọi lại. Nàng nhẫn nại chu toàn "Gặp qua sung dung nương nương!"

Lâm Huệ trong lòng có chút cao hứng, vội vàng đỡ nàng đứng dậy, nói "Giữa chúng ta cần gì khách khí?" Đối lời ra vẻ của nàng ta, Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy. Lâm Huệ nói "Khó có khi đi ra ngoài, cùng đi dạo một chút!"

"Chỉ sợ không được." Hạ Uyển Chi từ chối "Đợi lát nữa có ngự y thỉnh mạch, đi không được, không bằng ngày khác đi!"

"Cũng được!" Lâm Huệ cũng không cưỡng cầu, nói là đợi nàng thân thể tốt hơn lại đi ngự hoa viên dạo.

Lâm ngự y như thường ngày đến thỉnh mạch cho nàng. Chỉ là hôm nay bỏ thời gian dài hone một chút, tựa hồ có chút nghi hoặc, lại tựa hồ như thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Uyển Chi vẫn nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn, cho đến khi Lâm ngự y nói là cũng không có lo ngại gì, cần phải tiếp tục tĩnh dưỡng và uống thuốc ra, cũng không dặn dò gì khác.

Người vừa đi, Hạ Uyển Chi sai Hạ Hoa đi ra ngoài hỏi thăm một chút Lâm ngự y hôm qua làm cái gì.

Đức phi đi thỉnh an về tới Đức Hỉ cung thì đi thăm Vương Tiệp dư. Vương Tiệp dư nằm ở trên giường nghỉ ngơi, nghe nói nàng ta đến đây thì hận không thể nhào tới. Cuối cùng vẫn là thành thật đứng dậy hành lễ.

Đức phi đỡ nàng ta đứng dậy, nhìn trên mu bàn tay, trên cổ tay quấn đầy băng gạc, vẻ mặt không đành lòng khiến người xem sinh lòng oán hận. Nàng ta lại tiếp tục diễn trò, lấy ra một cái lọ sứ nhỏ, nói "Đây là thuốc trừ sẹo cho người mua tại Phượng Ký, ngươi mỗi ngày bôi một chút, đối với miệng vết thương rất tốt."Vương Tiệp dư vẻ mặt lãnh đạm gật đầu. Trúc Mai tiếp nhận, nàng nói "Để Đức phi lao tâm."

"Nói đi nói lại đều là bản phi không có dạy dỗ tốt, làm cho Vương Tiệp dư chịu ủy khuất. Trong khoảng thời gian này Vương Tiệp dư phải dưỡng cho tốt, có cái gì cần xin cứ việc phân phó." Đức phi dặn dò vài câu liền rời đi.

Nàng vừa đi, Vương Tiệp dư đoạt lấy lọ sứ trong tay Trúc Mai muốn quăng. Trúc Mai vội vàng ngăn lại "Nương nương coi như là tức giận cũng không thể quăng thứ này, đây chính là thuốc trừ sẹo."

Đồ vật của Phượng Ký cũng không tệ. Bất kể là phấn son, hương liệu, hay là thuốc trừ sẹo đều là tiếng lành đồn xa.

"Nương nương tức giận thì tức giận. Nhưng cũng không thể không bận tâm thân thể của mình. Thuốc trừ sẹo này liền để lại đi. Nương nương nếu là ghi hận, không bằng chờ bay lên ngọn cây, sau này mới hảo hảo thanh toán."

Vương Tiệp dư mấp máy miệng, thu tay về, vô lực ngồi ở trên ghế, lập lời thề "Về sau nhất định khiến nàng ta đẹp mặt. Đừng tưởng rằng giả mù sa mưa có thể lừa gạt ta."

"Trong thuốc bổ của Trịnh tu viện sáng nay cũng bỏ thêm đồ, Hạ Đồng nói là giống thứ ở chỗ Lâm sung dung." Lúc sắp ăn trưa, Trúc Thanh ở bên ngoài chia thức ăn, Hạ Uyển Chi ngồi thêu hoa trên giường ở trong phòng.

"Biết là ai không?" Hạ Uyển Chi thấp giọng hỏi một câu.

Hạ Bích lắc lắc đầu "Nô tỳ không biết."

"Không có việc gì, lần sau lại nhìn chằm chằm chút." Nàng cũng biết trong khoảng thời gian ngắn tìm được người đó mới khiến người ngạc nhiên. Dám bỏ vào thứ kia trong thuốc bổ, cũng không phải là việc mà các nàng - những người vừa mới tiến cung này dám làm.

Hạ Bích không có phát hiện, chỉ nghĩ người nọ ẩn núp bí ẩn nhưng có rất nhiều cơ hội, nàng cũng không sợ tìm không ra người.

Buổi chiều nàng ngủ trong chốc lát, lúc đứng dậy rửa mặt Hạ Bích nói "Tối hôm qua cí vẻ Lâm ngự y cùng Lưu ngự y dùng cơm ở tửu lâu."

"Ừ! Biết rồi!" Quả nhiên hoàng hậu chính là kẻ đa nghi. Hôm qua Tề Diệp bất quá là vô duyên vô cớ nói một câu nói, nhìn có vẻ như như bảo hộ nàng, hoàng hậu liền bắt đầu thăm dò. Đầu tiên là sai Lưu ngự y đến thỉnh mạch, về sau lại gọi Lâm ngự y đi, chắc là xảy ra chuyện mưu ma chước quỷ gì rồi.

Hừ, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, nàng cũng không tin hoàng hậu còn có thể ba đầu sáu tay. Ngược lại nàng muốn nhìn một chút xem hoàng hậu muốn chơi cái chiêu gì.

Hôm qua bị bắt mạch chính là Hạ Bích, nàng ấy thân thể an khang, Lưu ngự y bắt mạch khẳng định biết rõ. Như vậy, Lưu ngự y gọi Lâm ngự y đi, nhất định nhận ý chỉ của bị hoàng hậu.

Khó trách hôm nay Lâm ngự y vẻ mặt nghi hoặc không hiểu.

Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích đem chén thuốc của mình đi cho Hạ Đồng xem một chút, có vấn đề gì hay không.

Cũng may Hạ Đồng không phát hiện gì, dùng ngân châm thử không độc, nói là giống chén thuốc trước đây, cũng không có gì thay đổi, uống vào đối với thân thể của nàng là có ích.

Nàng cũng tạm thời thở phào nhẹ nhõm. Xem ra sau này làm việc phải càng thêm cẩn thận. Có một Trúc Thanh nhìn chằm chằm, nàng không cẩn thận không được.

Buổi tối sau khi nàng nằm ngủ, đêm xuống, Trúc Thanh bọc áo choàng đi Phượng Nghi cung, nói mấy chuyện ăn mặc ngủ nghỉ của Hạ Uyển Chi mấy ngày nay xác định không có gì khác thường, hoàng hậu mới để cho nàng ta rời đi. Có điều vẫn là dặn dò nàng ta lưu ý nhiều hơn.

Trúc Thanh từ Phượng Nghi cung đi ra, không bao lâu trở lại gian phòng của nàng ta. Ngày thứ hai Hạ Uyển Chi thức dậy cũng biết là tối hôm qua Trúc Thanh lại đi chỗ hoàng hậu báo cáo hành tung của mình.

Cũng may nàng ta không làm ra chuyện thương thiên hại lý gì. Ngược lại cũng không cần để ý nàng ta mật báo.

23. Chương 23

"Nghe nói bên lãnh cung xảy ra chuyện, một vị tiểu cung nữ Ngự thiện phòng không cẩn thận rơi vào trong giếng chết đuối!"

Hạ Uyển Chi không nghĩ tới chuyện đầu tiên Lâm Huệ sẽ nói với nàng là tin tức bất hạnh này, mặc dù nàng đã nghe nói qua.

Sao có thể dễ dàng chết đuối như vậy, dù lãnh cung là nơi vắng vẻ nhưng có lẽ tiểu cung nữ kia là nhìn thấy cái gì không nên xem. Hoặc là biết áci gì không nên biết, đắc tội với người không nên đắc tội, lúc này mới bị ném vào trong giếng chết đuối.

Hạ Uyển Chi biết rõ, người chết ở hậu cung, vậy đều là biết chút ít bí mật không thể cho ai biết.

Lâm Huệ nói xong nhìn nàng, nàng không thể biểu hiện quá hờ hững hay lộ ra một bộ dáng nhìn thấu, thổn thức vài tiếng "Thật đáng tiếc, đang yên lành cứ như vậy mà mất."

Quả nhiên nàng thổn thức xong, Lâm Huệ cũng không nhìn chằm chằm nàng nữa, cũng thổn thức theo hai tiếng. Hạ Uyển Chi không muốn liên tục nói cái đề tài này, ngược lại nói đến những chuyện khác.

Lâm Huệ nhấp một ngụm trà, không có nhìn thấy Hạ Bích nên hỏi một tiếng.

Trước kia hai người bọn họ thân mật, Lâm Huệ đương nhiên biết rõ địa vị của Hạ Bích ở trong lòng nàng, tựa như địa vị của Thái Vi ở trong lòng nàng ta vậy.

"Hạ Bích thân thể khó chịu đang nghỉ ngơi, Huệ nhi có chuyện gì?" Nói ra nàng vẫn gọi nàng ta là Huệ nhi. Sung dung nương nương gì đó thì ở trước mặt những người khác mới xưng hô.

"Không có gì, chỉ là hỏi một chút thôi!" Lâm Huệ cười một chút, nhớ ra cái gì đó, nói "Uyển tỷ tỷ đừng nghe những thứ cung nhân kia nói loạn huyên thuyên."

"Huệ nhi nói là chuyện của Hạ Đồng sao?" Hạ Uyển Chi rất nhanh kịp phản ứng, nói "Bất kể là Hạ Đồng hay không, cũng sẽ bị trừng phạt. Ta không muốn giữ người như vậy ở bên người. Huệ nhi yên tâm, những lời đồn đãi kia cũng không thể khiến ta làm sao."

Nàng nói "Ngược lại Huệ nhi ở Đức Sang cung có tốt không? Nghe nói Thục phi không phải là người dễ đối phó đâu, ngươi phải cẩn thận một chút."

"Uyển tỷ tỷ yên tâm, Thục phi mặc dù không dễ sống chung nhưng lúc này ngược lại không có thời giờ mà nhằm vào ta. Trịnh tu viện được Hoàng Thượng sủng hạnh mấy đêm rồi, lúc này đang đắc ý. Thục phi đang tìm việc làm cho nàng ta, chẳng có tâm tư đi quản ta."

"Đức phi đối với Uyển tỷ tỷ có tốt không?" Dù sao nàng ta bây giờ là sung dung nương nương, ở hậu cung không được cưng chiều, cũng không thất sủng, những hạ nhân kia cũng không dám khắt khe với nàng ta.

"Đức phi dịu dàng, ta ở Đức Hỉ cung ăn mặc này nọ cũng không thiếu, ngươi đừng lo lắng." So với Đức Sang cung, Đức Hỉ cung mặc dù vắng lạnh hơn chút ít, nhưng có Vương Tiệp dư ở phía trước, nàng cũng không bị ủy khuất gì.

Hai người tán gẫu vài câu, Lâm Huệ nói đến cuộc sống ngoài cung, ngẫm lại cuộc sống trong cung, vẻ mặt nhớ tới cuộc sống vô tư vô lự trước kia. Hôm nay nàng ta luôn phait cẩn thận từng chút, chỉ sợ loạn nửa bước ra sai lầm, tựa như Trịnh tu viện, quỳ ở trước mặt Thục phi chịu khổ. Hoàng hậu thân thể sạch sẽ đến ngày thứ ba, Tề Diệp nói là đi Phượng Nghi cung dùng cơm tối, sai Quang Thuận công công chuẩn bị tấu sớ cho hắn phê duyệt sau bữa cơm. Bữa tối là hoàng hậu tỉ mỉ chuẩn bị.

Hoàng Thượng ở lại Phượng Nghi cung của nàng trong lòng nàng đương nhiên cao hứng. Nhìn hắn ở dưới ánh nến nghiêm túc phê duyệt tấu chương, mà nàng thì ở một bên thêu hoa. Là thêu một bộ áo ngủ, gấm màu vàng sáng, trên mặt thêu lên Bàn Long cửu trảo, không cần phải nói cũng biết là thêu cho ai.

Thêu một hồi lâu, hoàng hậu nghĩ tới phòng bếp nhỏ còn hầm cách thủy đồ ngọt, liền đi xem sao. Nhìn đồ ngọt chuẩn bị tốt rồi, các cung nhân đều lui ra ngoài, Nguyệt Mai đem đồ ngọt bày ra chén. Dưới ánh mắt

chăm chú của hoàng hậu, từ trong lòng móc ra một cái bình, đổ một chút chất lỏng đi ra cái thìa thượng rồi khuấy vào chén.

Làm xong đây hết tất cả, hoàng hậu nhìn người ở phía ngoài cũng không có gì khác thường, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sai Nguyệt Mai bưng đồ ngọt trở về.

Đẩy cửa đi vào, hoàng hậu tiếp nhận đồ ngọt đặt lên bàn, nói "Thần thiếp hầm cách thủy canh hạt sen nấm tuyết, hoàng thượng xem tấu sớ cả đêm, chắc hẳn đói bụng rồi. Không bằng ăn một chút đi!"

Tề Diệp cũng không động mà là xem hết tấu sớ, lúc này mới gật đầu. Quang Thuận lưu loát móc ra ngân châm thử dò xét một chút, ngân châm cũng không có biến hóa, lúc này mới cầm lấy cái muỗng quấy vài cái đưa cho Tề Diệp.

Tâm ý của hoàng hậu, Tề Diệp như thế nào cũng có ý tứ một chút, huống chi thật sự hắn cũng thấy có chút đói bụng. Canh hạt sen nấm tuyết bỏ không ít đường, còn bỏ ô mai, ngọt ngào mát mẻ chính là hương vị hắn thích, liền dùng một chén.

Tiếp nhận chén không, hoàng hậu nói là đêm đã khuya, hầu hạ Tề Diệp rửa mặt nghỉ ngơi. Tề Diệp hỏi thăm Quang Thuận, xác định canh giờ không còn sớm, ngày mai còn phải lâm triều, liền cho người thu dọn tấu sớ, được hoàng hậu hầu hạ đi nghỉ ngơi.

Nguyệt Mai bỏ thêm vào lư hương trong một chút hương liệu, từ từ mùi thơm ngát lượn lờ ra.

Đế hậu nằm ngủ, những người khác ngoại trừ người đang làm nhiệm vụ, những người khác lui xuống. Mỗi lần Tề Diệp ở lại Phượng Nghi cung, Nguyệt Mai sẽ trực đêm. Đêm nay cũng không ngoại lệ.

Khởi điểm trong phòng rất là yên lặng, yên lặng đến mức Nguyệt Mai cho là bọn họ đều ngủ thiếp đi. Không bao lâu, nàng mơ hồ nghe thấy động tĩnh, sau đó là tiếng hoàng hậu rên rỉ.

Nghe tiếng, Nguyệt Mai thở phào nhẹ nhõm,đi xa một chút đứng chờ. Chờ bên trong bình tĩnh rồi mới dựa vào cạnh cửa buồn ngủ. Nàng biết rõ mục tiêu kia đêm nay xem như hoàn thành hơn phân nửa.

Ngày thứ hai Hạ Uyển Chi cùng Đức phi đi thỉnh an hoàng hậu. Hoàng hậu cũng không ra mặt, Nguyệt Mai nói hôm nay không cần thỉnh an, để các nàng đều trở về.

Tiếng nói vừa dứt, Thục phi nhấc chân đi trước, những người khác lòng dạ biết rõ hoàng hậu vì cái gì không có xuất hiện.

Tối hôm qua Hoàng Thượng ngủ lạu Phượng Nghi cung. Cả hậu cung ai cũng biết.

"Thật sự là già mồm, bất quá là tối hôm qua hầu hạ Hoàng Thượng mà thôi! Nàng ta đây là đang khoe khoang cho ai xem?"Hạ Uyển Chi đang tính cùng Lâm Huệ đi ngự hoa viên dạo một chút, nghe thấy Thục phi đứng ở một bên oán hận. Lâm Huệ lôi kéo nàng lui trở về. Hai người cũng biết, lúc này gặp gỡ Thục phi sẽ chẳng có gì tốt lành.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, quyết định đi đường vòng, cũng không muốn tự tìm phiền toái.

Lâm Huệ nói "Đừng xem Thục phi như vậy, kỳ thật so sánh ra còn không bằng Đức ph Đức phi ít nhất có Trưởng công chúa, Hoàng Thượng thích Trưởng công chúa, cách mấy ngày sẽ đi chỗ Đức phi trong ngồi một chút. Chỉ cần Hoàng Thượng chịu lộ diện, đó đều là ân sủng."

"Huệ nhi nói chuyện nghe có chút ghen a!" Hạ Uyển Chi cố ý nói.

Nàng cho rằng Lâm Huệ sẽ thẹn thùng phản bác, ai ngờ thế nhưng nàng ta vẻ mặt tích tụ "Nói ra cũng không sợ Uyển tỷ tỷ chê cười. Hoàng Thượng tự từ ngày đó triệu hạnh ta, cho tới nay đều là hờ hững. Uyển tỷ tỷ, ngươi nói xem có phải hoàng thượng là chán ghét ta, không thích ta?"

"Ngươi suy nghĩ nhiều! Tiến cung mới mấy ngày? Hậu cung còn có nhiều người như vậy chưa từng được Hoàng Thượng ưu ái, ngươi đã được phong làm sung dung, Huệ nhi chẳng lẽ còn chưa thấy đủ?"

Lâm Huệ đương nhiên thấy chưa đủ. Trịnh tu viện là thứ gì, dựa vào cái gì được Hoàng Thượng ưu ái?

Nghĩ lại, ngay cả Uyển tỷ tỷ mà nàng ta cho rằng sẽ rất được sủng ái đến nay còn chưa bị sủng hạnh, vẫn là một tiệp dư, nàng ta liền cảm giác mình coi như là tốt, trong lòng có chút ổn định. Nàng ta cũng không tiếp tục rối ren về hướng đi của Hoàng Thượng nữa, Hai người vừa đi vừa nói.

Xem tâm tình nàng ta tựa hồ tốt hơn chút ít, biết rõ nàng ta đã từ nhìn ra ưu thế của nàng ta từ hiện trạng của người khác mà khỏi. Không cần suy nghĩ nhiều, cái người đối lập kia chỉ sợ sẽ là chính mình.

Đảo mắt các nàng tiến cung đã hơn nửa tháng, đối với Hạ Uyển Chi mà nói cảm giác lại đã là nhiều năm. Cuộc sống trước kia khi nàng mới vào cung như thủy triều đánh tới, làm cho người ta có chút phân biệt không rõ đâu là hiện thực, đâu là ký ức.

Đặc biệt là khi nghe Quang Thuận công công truyền lời, nói là buổi tối Tề Diệp muốn đến Hỉ Lai điện dùng bữa, nàng cũng hoài nghi là mình nghe lầm.

Quang Thuận công công vừa đi, mấy người Hạ Hà không kìm được vui mừng. Nghĩ đến việc Hoàng Thượng muốn tới, các nàng đều cảm giác cần phải quét dọn phòng ốc một lần nữa.

Hạ Uyển Chi vẫn đang suy nghĩ sao hắn đột nhiên đến đây? Nàng hiện tại là không thể thị tẩm, chẳng lẽ hắn không biết?

Không bao lâu sau Hạ Uyển Chi đã bị Đức phi gọi đi, nàng biết chắc là vì chuyện Tề Diệp đến điện của mình dùng bữa tối.

Quả nhiên sau khi đi vào hành lễ, Đức phi liền nói "Hoàng Thượng nếu đã đến chỗ ngươi dùng bữa, cũng là phúc khí của ngươi. Hoàng Thượng ăn uống luôn luôn tinh xảo, nơi này có chút ít thực đơn, ngươi lấy về chọn lựa vài món ăn phân phó ngự thiện phòng làm đi!"

" Vâng!" Nàng tiếp nhận danh sách món an, vẻ mặt nhàn nhạt.

Đức phi thấy nàng không phải là quá mừng rỡ, ngược lại là có chút ngạc nhiên. Nếu là hoàng thượng đến chỗ Vương Tiệp dư, chắc nàng ta đi đường cũng như đang nhảy mất. Mà người này tựa hồ cũng không cao hứng bao nhiêu. Đức phi nói "Thân thể ngươi khó chịu, không thể thị tẩm, Hoàng Thượng đến chỗ của ngươi dùng cơm, cũng là phá lệ sủng hạnh. Lời nói và việc làm đừng thất lễ."

" Vâng!"

Rời khỏi điện của Đức phi, Hạ Uyển Chi cười lạnh. Hắn có thể tới, cuối cùng còn không phải là nghỉ ở trên giường của ngươi?

Vương Tiệp dư biết được Tề Diệp đến Hỉ Lai điên dùng bữa tối, tức giận đến mặt mũi trắng bệch "Nàng ta không phải là không thể thị tẩm sao?"

"Hoàng Thượng chỉ là đi dùng bữa tối, cũng không phải ý tứ muốn nàng ta thị tẩm sao." Trúc Mai trấn an "Nương nương đừng tức giận, dưỡng thương thế tốt lên rồi nói sau."

Nhìn xem tay quấn đầy băng gạc, Vương Tiệp dư một lần nữa liếc trắng mặt "Nếu không phải ta bị phỏng, cũng không tới phiên Hạ tiệp dư cái kẻ sâu bệnh kia. Đức phi đương nhiên cao hứng. Hạ tiệp dư không thể thị tẩm, ta lại bị phỏng, đêm nay Hoàng Thượng khẳng định nghỉ ở chỗ Đức phi, nàng ta thật đúng là giỏi tính toán."

Trúc Mai biết rõ Vương Tiệp dư tâm cao khí ngạo, lại không thích người khác tốt hơn mình, chỉ có thể nhẹ lời mềm giọng an ủi, khuyên bảo tất cả đợi nàng ta dưỡng thương cho tốt rồi nói sau. Dựa vào gia thế của nàng ta, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không lạnh nhạt.

Khẩu vị của Tề Diệp, Hạ Uyển Chi hầu hạ vài năm tất nhiên cũng biết hắn thích ăn cái gì. Hắn thích ăn mấy vị ngọt đậm, khẩu vị rất kỳ quái, cũng không ai nói cái gì.

Hạ Uyển Chi chọn lựa vài món hắn thích, lại chọn lựa món nàng thích ăn mà thân phận tiệp dư hiện tại không được ăn. Có Tề Diệp ở đây, ngoại trừ thịt rồng ăn không được, còn thứ gì bay trên bầu trời, đi trên đất, bơi trong nước, nàng cũng có thể ăn.

Mặc dù nàng phân phó không cần phải quá thận trọng, Hạ Hà vẫn phân phó đi xuống, cho các cung nhân một lần nữa quét dọn, đem bình hoa, bình phong... những vật trang trí lau lại rồi một lần.

Nàng ở một bên nhìn xem, chỉ có thể thở dài. Biết rõ các nàng cũng là cao hứng đến không biết làm như thế nào, chỉ hy vọng không nên chọc người nổi giận là được.

Trúc Thanh cũng vui tươi hớn hở đến xoay quanh, tựa hồ rất hi vọng Tề Diệp đến. Về phần có phải là thật tâm hay không cũng không biết.

Qua buổi chiều, mấy người Hạ Hà bắt đầu ngồi không yên, bắt đầu ngóng trông mặt trời lặn về phía tây, cứ nhìn về phía cửa. Mà nàng thì lại khí định thần nhàn thêu quạt tròn. Đã đến mùa hè, quạt tròn cũng không thể thiếu, dù sao rảnh rỗi, nàng thêu coi như giết thời gian.

Chạng vạng, Hạ Uyển Chi đi chỗ Đức phi, Đức phi ôn nhu dặn dò nàng, hai người ngồi trong chốc lát thì Vương Tiệp dư luôn biệt tăm từ sau khi bị phỏng đột nhiên xuất hiện ở cửa, vẻ mặt thản nhiên tiến đến, môi hồng răng trắng, mặt mày như vẽ, nhìn ra là biết đã trang dung tỉ mỉ. Nàng ta mặc một bộ váy tay xanh nước biển với đai lưng hồng, trâm cài chập chờn, bước từ từ đến.

Vương Tiệp dư xem nhẹ ánh mắt ngạc nhiên của các nàng, cúi người hành lễ "Tần thiếp thấy hôm nay ánh nắng chiều đầy trời nên muốn đi ra ngoài một chút. Nghĩ tới tiện thể qua thỉnh an Đức phi, ngược lại không nghĩ tới Hạ tiệp dư đã có mặt."

Hạ Uyển Chi cười cười "Vương Tiệp dư bị thương đã khá hơn rồi chứ?"

"Làm phiền Hạ tiệp dư để tâm. Có thuốc trị thương của Đức phi nương nương, đã tốt rất nhiều rồi." Vừa nói vừa lôi kéo tay áo che kín băng gạc trên mu bàn tay. Băng gạc còn chưa tháo, nghĩ đến là bị thương không nhẹ. Một ly mới vừa pha như vậy, có lẽ là rất nóng.

"Tốt hơn nhiều là được rồi!" Đức phi cười nói một câu, hiểu mục đích đến của nàng ta, cũng không nói cái gì.

Không bao lâu nhìn thấy Tề Diệp xuất hiện dưới sự vây quanh của Quang Thuận công công cùng các cung nhân, Đức phi đứng ở phía trước, Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư một trái một phải, lui về phía sau hai bước cúi người hành lễ.

Tề Diệp lên tiếng làm cho các nàng đứng dậy, ngồi xuống trên chủ vị. Đức phi ngồi xuống bên cạnh hắn. Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư, ngồi xuống bên tay trái, tay phải của bọn họ.

Rất nhanh liền có cung nữ dâng trà. Đức phi tự mình tiếp nhận chén trà dâng cho Tề Diệp "Đây là trà mới năm nay. Hoàng Thượng biết rõ thần thiếp thích trà Vân Vụ, liền đưa chút ít đến, Hoàng Thượng cũng nếm thử đi!"

Tề Diệp gật đầu, uống một ngụm. Trà mùi thơm ngát, vị ngọt, hương vị quả thật không tệ. Cũng khó trách Đức phi sẽ thích.

"Hoàng Thượng đối với Đức phi nương nương thật là tốt, ngay cả Đức phi nương nương thích Vân Vụ đều biết. Thật đúng là làm cho tần thiếp hâm mộ." Vương Tiệp dư thấy Tề Diệp không nhìn mình, nhịn không được lên tiếng khiến cho hắn chú ý.

Tiếng nói vừa dứt, Tề Diệp ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái, hỏi "Nghe nói Vương Tiệp dư bị thương, hôm nay tốt hơn chưa?"

"Đa tạ Hoàng Thượng nhớ đến, ngự y nhìn qua bảo là phải dưỡng thật tốt. Băng gạc còn chưa mở ra, là có chút khó chịu!" Vương Tiệp dư điềm đạm đáng yêu vươn tay. Trên mu bàn tay, quấn đầy băng gạc, nhìn thấy làm cho người ta phải đau lòng.

Đức phi nhìn nàng ta một cái, ánh mắt rơi vào trên người Hạ Uyển Chi. Thấy nàng vẻ mặt không thay đổi, chỉ là biết vâng lời, ngược lại cảm thấy không được việc gì.

"Đã như vậy, Vương Tiệp dư vẫn nên dưỡng cho tốt, ngày khác trẫm qua thăm một chút." Tề Diệp thu hồi ánh mắt.

Vương Tiệp dư mừng rỡ trong lòng, vội vàng đứng dậy hành lễ, tiếng nói trầm nhẹ vui sướng "Tạ Hoàng Thượng ưu ái!"

Đức phi vuốt ve vòng tay, vẻ mặt nhàn nhạt "Canh giờ không còn sớm, Hạ tiệp dư đã chuẩn bị thức ăn, Hoàng Thượng mệt nhọc một ngày cũng đói bụng, không bằng đi dùng bữa?""Cũng tốt!" Tề Diệp nhìn nhìn người ngồi một bên chỉ biết vâng lời, khóe miệng quẹt qua một cái cười, đứng dậy.

Đức phi, Vương Tiệp dư hành lễ cung tiễn. Hạ Uyển Chi bước nhỏ đi theo Tề Diệp đến Hỉ Lai điện của nàng.

Bọn họ vừa đi, Vương Tiệp dư nói "Canh giờ không còn sớm, tần thiếp không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, xin được cáo lui trước!"

"Đi đi!" Đức phi cười nói "Vương Tiệp dư hôm nay mặc bộ cung trang này thật đẹp mắt. Coa điều đừng quên, màu xanh nước biển và màu đỏ cũng không phải màu là người bây giờ mang thân phận tiệp dư như ngươi mặc. Vẫn là trở về thay đổi đi!"

"Vâng! Tần thiếp sơ sót!" Vương Tiệp dư vâng lời đáp một tiếng rời đi. Đi vài bước nàng ta dừng lại, quay đầu nhìn nhìn, hừ một tiếng, liếc mắt nhìn cung trang trên người cười đắc ý. Hoàng Thượng nói là ngày khác thăm mình, hôm nay liều lĩnh mặc bộ cung trang này coi như là được hồi báo.

Hỉ Lai điện khẳng định so ra kém chính điện hoa lệ, có điều cũng coi như tinh xảo sạch sẽ, nuôi không ít bồn hoa cỏ, ngược lại cảnh sắc hợp lòng người, có thể thấy được nàng là người ưa thích hoa cỏ.

Hạ Uyển Chi dẫn người tới trung đình, trên cái bàn tròn đã bày mười cái chén dĩa. Trúc Thanh từng bước từng bước mở cái nắp. Hạ Uyển Chi vắt khăn lau mặt cho Tề Diệp. Lúc nàng lau tay cho hắn, không biết là cố ý hay là vô ý, tay của hai người đụng một cái. Nàng vẻ mặt tự nhiên, hắn lại ngây người ngu ngốc, trong lòng nổi lên rung động.

Rửa mặt xong, Hạ Uyển Chi mới ngồi xuống. Quang Thuận công công thử từng món ăn. Sau khi xác nhận không độc liền bắt đầu dùng bữa, Hạ Uyển Chi tự tay bới thêm một chén súp cho hắn.

Trúc Thanh, Hạ Hà đều ở một bên phục dịch.

Thức ăn tinh xảo phong phú, đúng khẩu vị của hai người. Lúc Hạ Uyển Chi chia thức ăn cho hắn, món nào hắn thích ăn gắp nhiều hơn chút, thật ra khiến Tề Diệp ngạc nhiên vì hành động tri kỉ của nàng, đúng là hợp khẩu vị của hắn.

Kết thúc bữa tối hai người đều ăn không ít. Ngược lại Hạ Hà cảm thấy chủ tử nhà mình đêm nay ăn nhiều quá. Ở trước mặt hoàng thượng, dì sao cũng nên dè dặt hơn một chút.

Sau khi ăn xong Trúc Thanh đi làm điểm tâm, Hạ Hà dâng trà, là trà cứ mỗi hai ngày đi khố phòng lấy. Nàng liên tục không động qua. Đương nhiên, trà này khẳng định so ra kém trà Vân Vụ của Đức phi.

Rất nhanh trà được rót lên, Tề Diệp uống một ngụm cũng không nói cái gì, ánh mắt nhìn lướt qua mặt nàng, cuối cùng rơi vào trong chén nước của nàng. Nhìn lắng đọng trong đó không phải là lá trà mà là ô mai, hắn có một cái ngạc nhiên trong chớp mắt, lập tức cầm lấy chén trà trong tay nàng một cách tự nhiên, thổi thổi rồi uống một ngụm.

Hạ Uyển Chi chỉ là sững sờ nhìn xem, nhất thời không biết ứng đối như thế nào.

Hắn nói "Thì ra là ô mai còn có thể pha trà, Hạ tiệp dư có khẩu vị đặc biệt."

"Hoàng Thượng nói đùa." Thu liễm vẻ mặt, không nghĩ ngợi thêm đến chén ô mai trà mà nàng đã uống kia, nàng nói "Tần thiếp tạm thời không thể uống trà, lại cảm thấy nước trắng quá mức vô vị, liền bỏ thêm ô mai. Có khi cũng sẽ là Liên Tâm, Thanh Hỏa."

"A! Còn có cái cách uống này?" Tề Diệp tựa hồ có chút ngoài ý muốn, lại uống thêm một ngụm ô mai trà.

"Vâng! Hoàng Thượng nếu là ưa thích, tần thiếp sai người làm cho Hoàng Thượng một ly?"

Đang muốn phân phó đi xuống, lại nghe thấy hắn nói "Không cần, đều đi xuống đi!"

Hạ Hà nhìn về phía Hạ Uyển Chi, nàng nhìn nhìn Tề Diệp, khẽ gật đầu, có chút khẩn trương thấp thỏm.

Người vừa đi, Tề Diệp uống một ngụm ô mai trà, hơn nữa đem chén trà đẩy trở về cho Hạ Uyển Chi. Đây chính là thứ nàng đã uống qua, hắn lại uống. Hai viên ô mai chìm dưới đáy nước, đen thui đen thùi.

Hạ Uyển Chi đang định không uống chén ô mai trà kia, bỗng nhiên cảm giác có người đến gần. Nàng ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với một đôi con ngươi trong trẻo. Không đợi nàng kịp phản ứng, liền thấy mặt của hắn đến gần. Trên môi mềm nhũn, hàm răng bị cạy ra, một vị chua ngọt truyền đến, là hương vị của ô mai trà.

24. Chương 24

Trên môi bị đau, Hạ Uyển Chi mới thanh tỉnh lại, vội đẩy Tề Diệp ra. Nàng đang muốn tránh đi thì váy bị vướng, nàng lui về phía sau một chút liền té 'bịch' xuống đất. Hắn muốn giữ lại cũng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng ngồi dưới đất, bị đau mà thấp giọng hô.

Tề Diệp có chút kinh hoảng tiến lên, vươn tay đến trước mặt nàng, vẻ mặt kinh hoảng nhìn đôi môi nàng bị rách.

Hạ Uyển Chi nhìn hắn, lại thấy hắn duỗi tay ra không động.

Tề Diệp than nhẹ một tiếng, ở trước mặt nàng ngồi xổm xuống, níu lấy tay áo lau vết máu chỗ môi nàng bị cắn rách. Hắn không phải cố ý, chỉ là hắn chưa bao giờ như vậy, khó tránh khỏi có chút ngốc. Nhớ tới cảm xúc răng môi mềm mại, trên mặt hắn dần dần nóng lên.

Mà Hạ Uyển Chi đã không biết nên nói cái gì, nên làm cái gì. Nhìn hắn tiến đến gần, động tác dịu dàng, mùi Long Tiên Hương nồng nàn có thể làm cho người ta trở nên ngu dốt, như nàng bây giờ, giống như tượng gỗ vậy.

Nghe thấy động tĩnh, Quang Thuận đang muốn tiến vào bên trong thì thấy bọn họ một người ngồi dưới đất, một người ngồi chồm hổm trên mặt đất, cử chỉ bất nhã, rồi thoạt nhìn lại quỷ dị như vậy. Hắn liền lui trở về, còn không cho mấy người Hạ Hà đi vào quấy rầy.

"Sợ sao? Hửm?" Tề Diệp đỡ nàng đứng dậy, bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, da thịt nhẵn nhụi có gan cảm giác kỳ dị, từ lòng bàn tay liên tục truyền lại đến tim.

Hắn đỡ nàng ngồi xuống, Hạ Uyển Chi ngồi, cái mông mới vừa chạm đến cái ghế, nàng bị đau hít vào một hơi, vội vàng đứng lên.

Tề Diệp thấy nàng nhíu mày hấp khí, khuôn mặt cực kì sinh động, nhịn cười không được "Có phải bị thương không đây?" Nói rồi hắn cũng không dè dặt chút nào, bàn tay liền hướng đến mông nàng, xoa xoa nhẹ.

Hạ Uyển Chi bị động tác của hắn làm kinh ngạc nhất thời không biết làm phản ứng gì, chỉ là trừng mắt đôi mắt to, sững sờ nhìn hắn, vẻ mặt ngốc trệ.

Mà hắn bị nàng nhìn thế này mới phát giác được không ổn. Mặc dù nàng trên danh nghĩa đã là nữ nhân của mình, có điều thực tế bọn họ còn là người cực kì xa lạ.

Vừa nghĩ như thế, hắn vội vã thu tay lại, mất tự nhiên khụ một tiếng, phân phó "Gọi Lâm ngự y đến!"

"Vâng!" Quang Thuận công công ở bên ngoài đáp một tiếng, rất nhanh phân phó đi xuống. Hạ Hà, Trúc Thanh không yên tâm ngó dáo dác, đều bị Quang Thuận công công trừng mắt trở về.

Hạ Uyển Chi né tránh tay của hắn, lui lại mấy bước đứng một bên, có chút đề phòng nhìn hắn.

Tề Diệp khẽ cười một tiếng, ngồi xuống giường nệm, vẻ mặt nhàn nhã bưng chén ô mai trà kia uống một ngụm, thầm nghĩ so ra vẫn kém môi của nàng mềm mại ấm áp, hương vị ngọt ngào.

Hạ Uyển Chi đứng đó có chút co quắp khẩn trương nhìn hắn, khẽ mím môi, trong nháy mắt đau đớn truyền đến, nàng vuốt ve mới phát hiện trên môi rách một miếng da. Giờ phút này kẻ đầu sỏ gây nên kia lại đang cười nhìn nàng, vươn tay "Đến đây!"Giọng nói chân thật đáng tin.

Dù sao cũng là hoàng đế, không giận mà uy.

Thấy hắn đưa tay, vẻ mặt khó lường đang nhìn mình, nàng chần chờ một chút, nện từng bước nhỏ, chậm rãi đi tới. Còn chưa vươn tay, hắn đã chủ động nắm lấy tay của nàng kéo người đến trước người, ngửa đầu

nhìn qua nàng "Trước kia nhìn lá gan không nhỏ, trông thấy tên côn đồ còn dám tiến lên cứu người, hôm nay như thế nào sợ hãi? Hử?"

Nàng đâu cứu người, rõ ràng chính là giết người. Tiếc nuối chính là khéo quá hóa vụng, ngược lại cứu hắn, còn đả thương chính mình.

Đang nghĩ ngợi, nàng phát giác tay áo bị kéo lên, lộ ra vết thương trên cánh tay, cùng với một dấu thủ cung sa lớn tầm hạt đậu, đỏ bừng chói mắt trên da thịt trắng noãn nhẵn nhụi.

Mà ánh mắt của hắn đã bị vết sẹo lớn tầm ngón trỏ hấp dẫn, ánh mắt đau lòng, ngón tay hơi có vẻ thô ráp vuốt ve trên vết sẹo. Nàng co cánh tay một cái, bị hắn nắm thật chặt không buông.

Hắn nói "Ngươi là nữ tử đầu tiên cứu ta. Còn là người mới quen biết. Chỉ là không nghĩ tới hôm nay ngươi sẽ là phi tần của trẫm." Nói, hắn kéo cằm của nàng lên, ngửa đầu nhìn qua ánh mắt nàng, nói nhỏ "Hôn ta."

Hạ Uyển Chi co lại một chút, eo bị nắm giữ, hắn lên tiếng lần nữa "Giống như ta vừa rồi, hôn ta."

Nàng cảm giác mình nghe lầm, có lẽ đây là mộng. Nếu không hắn sẽ không có hành động quái dị như vậy.

Hạ Uyển Chi bất động, hắn lại càng nắm chặt nàng, hai người đều sắp dán lại cùng một chỗ. Vốn là vẻ mặt nhàn nhã cũng thu liễm không ít, dần dần có chút nghiêm túc, ánh mắt bắt đầu tập trung.

Nàng biết rõ hắn đây là đang tức giận, cân nhắc hết lần này đến lần khác, nàng cắn cắn môi, cúi đầu chậm rãi đến gần, tim đập rộn lên, tứ chi như nhũn ra. Đụng với đôi môi mềm mại ấm áp của hắn, nàng đã không biết mình đang làm cái gì, cũng không biết nên làm như thế nào.

Mặc dù là sinh Tam hoàng tử cho hắn, nhưng hôn môi lại là lần đầu tiên. Tha thứ cho nàng cái tiểu nữ nhân không được sủng ái này đi!

Nàng đang mộng, hắn lại có động tác. Đầu lưỡi mềm mại cạy ra hàm răng nàng, tiến quân thần tốc. Ở trong miệng nàng đảo quanh, hù dọa nàng giật mình muốn đẩy ra. Bàn tay nâng cái ót nàng, căn bản không thể trốn, đầu lưỡi của hắn quấn quít lấy nàng, nàng bị hù dọa rụt lại đầu lưỡi không dám động.

Hắn không vui, chút nhẹ chút nặng cắn đôi môi mềm mại của nàng, khiến cho nàng hừ hừ muốn tránh đi. Bất đắc dĩ đã nằm trong phạm vi thế lực của hắn, căn bản không thể lui được nữa, chỉ có thể mặc người chém giết.

Hắn có vẻ ngây ngốc quấn quanh lấy nàng. Nàng sợ hãi, nhìn ngọn đèn nhảy múa, khoang miệng bị chiếm đoạt, nhất thời đã quên hô hấp. Không biết bị hắn chận như vậy làm sao có thể thở, mặt sung huyết đỏ bừng, có chút ngạt. Trước mắt nàng đột nhiên trời đất quay cuồng, cả người mềm tại ngã vào trong ngực hắn.

Tề Diệp phát giác không thích hợp, buông nàng ra, ôn hương nhuyễn ngọc nằm trong ngực. Có điều tiểu mỹ nhân mặt đỏ bừng, môi đỏ mọng ướt át, bộ dáng hô hấp dồn dập làm cho người ta cảm thấy thật là yêu thương, nhịn không được vươn tay vuốt ve mặt của nàng, đem người ôm vào trong ngực.Mà nàng cũng không cự tuyệt, hai tay chậm rãi vòng quanh eo của hắn, tựa ở trong ngực hắn, mùi Long Tiên Hương nồng nàn lúc này lại làm cho nàng càng thanh tỉnh, đầu óc linh hoạt lên.

Hành động của nàng làm cho người kia thụ sủng nhược kinh. Tề Diệp vừa mừng vừa sợ, một tay ôm lấy nàng, một tay dịu dàng vuốt ve trên lưng nàng, giọng nói khàn khàn một chút "Sau này trẫm sẽ đối tốt với ngươi, Uyển Nhi!"

Nàng nằm ở trước ngực hắn, cũng không lên tiếng, một đôi mắt hắc bạch phân minh lại tính toán cái gì, sáng lên.

"Hoàng Thượng, Lâm ngự y đến đây!" giọng nói bén nhọn của Quang Thuận công công phá vỡ trầm mặc cùng với không khí ấm áp ở trong phòng.

Hạ Uyển Chi giật giật, hắn buông tay ra để nàng ngồi ở một bên. Thấy nàng biết vâng lời ngồi ngắt ngón tay, nhìn xem ngón tay như ngọc kia trở nên đỏ bừng, hắn không vui đưa tay để lên, cầm lấy tay của nàng không để cho nàng tự ngược đãi nữa.

"Vào đi!" Lần nữa buông tay ra, nàng đã ngồi yên, hai tay quy củ đặt ở trên đầu gối, gò má nóng lên, chỉ là không dám nhìn hắn.

Lâm ngự y tiến đến, những người khác cũng đi theo vào. Nhìn thoáng qua hai người, Tề Diệp vẻ mặt tự nhiên, Hạ Uyển Chi vẻ mặt quái dị. Bọn họ không khỏi đều liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi thêm vài cái.

Lâm ngự y dưới cái nhìn chăm chú của Tề Diệp có chút chột dạ mà bắt mạch, ngoại trừ tim đập hơi nhanh ra, cũng không cái gì khác thường, hắn nói "Hồi bẩm Hoàng Thượng, nương nương không có lo ngại!"

"Ừ! Khai chút thuốc bị té đi!" Tề Diệp yên tâm, lên tiếng phân phó.

Thuốc bị té?

Trong nháy mắt, HạUyển Chi cơ hồ liền cảm thấy ba bốn ánh nắt nhìn sang. Lâm ngự y coi như bình tĩnh, Tề Diệp phân phó hắn cũng không hỏi nhiều, thu thập xong đồ thì ra đi kê phương thuốc. Lưu lại trong phòng cũng đều là người biết vâng lời, trầm mặc không nói.

Đang trầm mặc, một vị cung nữ báo lại "Vương Tiệp dư đột nhiên té xỉu, thỉnh Lâm ngự y đi qua một chuyến."

Lâm ngự y đi vào xin chỉ thị, Tề Diệp gật gật đầu cho hắn đi qua, về phần Tề Diệp, Quang Thuận công công nhìn canh giờ không còn sớm, nói "Hoàng Thượng, đến lúc nên đi qua Đức phi nương nương rồi!"

"Ừ!" Hắn đáp một tiếng, bưng ô mai trà trên bàn uống một hơi cạn sạch, còn ăn một viên ô mai. Sau khi phun ra hạt mới dặn dò "Trước khi ngủ nhớ cho người xoa xoa. Ngày khác trẫm lại tới thăm ngươi!"

"Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm! Cung tiễn Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi quy củ hành lễ, nghe tiếng bước chân rời đi rồi mới đứng dậy, nhìn thoáng qua viên ô mai còn dư lại, vẻ mặt khó lường.

Vương Tiệp dư nghe nói chỉ có Lâm ngự y, trong lòng thất vọng, nàng ta mặc dù không có thông báo tới Tề Diệp, nhưng cho là hắn biết rồi sẽ thương hương tiếc ngọc đến xem một chút. Ai biết tới chỉ là một ngự y vô dụng.

Lâm ngự y bắt mạch, biết là thủ đoạn tranh thủ tình cảm ở hậu cung, cũng là nghiêm túc khai phương thuốc điều dưỡng, lại nhìn vết phỏng, dặn dò vài câu rồi lui xuống.Hắn vừa đi, Vương Tiệp dư để cho Đinh Hương đi hỏi thăm một chút, ai biết người đã đi qua chỗ Đức phi, chuyến đi này dự là sáng mai mới có thể tách khỏi. Nàng ta tức giận đến đá chăn mền, tác động đến vết thương trên đùi. Bắp đùi bị tổn thương so ra kém mu bàn tay, chỉ có hai vết nước phồng rộp, nhưng cũng đủ để nàng ta lăn qua lăn lại.

Về phần Đức phi nghe nói Vương Tiệp dư té xỉu, chỉ là cười lạnh một tiếng, liền bắt đầu nịnh nọt Tề Diệp.

Tề Diệp vừa đi, Hạ Uyển Chi phân phó chuẩn bị nước nóng. Nàng ngồi ở trong thùng gỗ, sai Hạ Hà cầm gương cho nàng xem vết thương trên môi. Đôi môi khẽ sưng đỏ, nơi bị hắn cắn rách càng đỏ, liếc nhanh có thể nhìn ra vết thương.

Nghĩ tới nụ hôn của hắn, Hạ Uyển Chi không khỏi nghĩ nhiều. Hắn đối với mình là hữu tình, là tình yêu nam nữ, hay là gặp dịp thì chơi?

Một đêm này, Tề Diệp cùng Đức phi phân chăn mền mà ngủ. Hắn uống một chén canh tuyết lê, nhìn mấy quyển tấu chương rồi được Đức phi hầu hạ ngủ thiếp đi. Đức phi khó tránh khỏi phán đoán một ít chuyện. Có điều thấy hắn chỉ là đơn thuần ngủ, nàng cũng không nên nói cái gì, trong lòng khó tránh khỏi thất vọng lại không dám nói ra khỏi miệng, miễn cho bị chán ghét.

Một đêm này, Hạ Uyển Chi lại trở mình trằn trọc, thật lâu mới ngủ được, nguyên nhân vẫn là bởi vì hắn hôn chính mình.

Sáng sớm ngày thứ hai rời giường, nàng xem trong gương thấy vết thương trên môi đã thâm, chần chờ xem có cần cáo bệnh không ra khỏi cửa hay không?

Còn chưa ra quyết định, Đức phi đã làm cho người đưa một ít hộp yên chi (son môi) đến, nói là hôm đó nhìn sắc môi nàng nhàn nhạt, liền tặng một hộp cho nàng.

Nàng cũng không nên cáo bệnh, cầm yên chi của mình bôi lên một lớp che đi chỗ vết thương bị thâm. Nếu không nhìn kỹ căn bản nhìn không ra. Về phần đồ Đức phi tặng, nàng muốn để cho Hạ Đồng xem một chút mới dám dùng. Để tránh bị động tay chân, đả thương chính mình còn không tự biết.

Hạ Đồng thương thế đã tốt hơn rồi, hơn nữa thuận lợi được an bày vào ngự y viện. Có điều chỉ là cung nữ vẩy nước quét nhà nho nhỏ. Coi như là vào ngự y viện như học trộm thế nào, vậy thì phải xem bản lãnh của Hạ Đồng.

Trang điểm tốt, nàng đi qua điện của Đức phi. Đức phi đang trang điểm, trông thấy nàng đi đến thì ngoắc nàng tiến lên, Bội đng đưa một cây lược gỗ cho nàng.

Hạ Uyển Chi biết rõ đây là để nàng hầu hạ Đức phi chải tóc đây. Đức phi thân phận cao hơn nàng, chải tóc cho Đức phi cũng không phải là không được. Ngược lại chải tóc cũng

là một môn học, chỉ có người thân cận mới có thể, cũng không phải là tùy tiện ai cũng có vinh hạnh chải đầu tóc cho Đức phi.

Đức phi nói như vậy, bất quá là bày tỏ, nàng ta muốn bày tỏ thân cận với Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi sẽ không hề không biết điều, rất nghiêm túc chải đầu tóc cho Đức phi, hơn nữa còn hỏi thăm nàng ta muốn chải cái búi tóc gì?

Đức phi nói là tùy nàng, cũng không nghĩ tới cái gì.

Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta mặc cung trang váy tay ngắn màu lam, suy nghĩ một cái búi tóc rồi chải thật tốt. Lại điểm thêm vài trâm cài xoắn tia kim thoa.

Đức phi nhìn mình trong gương, búi tóc tinh mỹ ưu nhã, châu thoa vừa đúng làm đẹp, không nhạt nhòa cũng không nặng nề, thích hợp với thân phận Đức phi của nàng ta. Thay đổi một cái búi tóc, nhìn mới mẻ, nàng ta cũng cảm thấy động lòng người hơn không ít, mỉm cười tán dương "Hạ tiệp dư tay nghề không tệ, về sau đến ngồi nhiều thêm một chút đi!"

"Đa tạ Đức phi tán dương!" Hạ Uyển Chi mỉm cười ứng đối một câu, làm cho Đức phi biết rõ nàng nguyện ý đi theo nàng ta.

Trên đường đi thỉnh an, lại gặp phải Thục phi nương nương. Đây là chuyện rất bình thường, Đức Hỉ cung và Đức Sang cung cách không xa, lại cùng phải đi Phượng Nghi cung, gặp mặt là rất bình thường.

Thục phi thích y phục diễm lệ, đặc biệt thích sắc đậm. Hôm nay mặc một bộ cung trang váy bó ngực màu tím, trâm cài chập chờn, cạp váy nhẹ nhàng, phía trên là phần thân áo hồng phấn phi bạch nhẹ nhàng, vẽ một cái mày cong như núi xa, mặt mày như họa, môi hồng răng trắng.

Hai người gặp mặt đều tự hàn huyên vài câu, Thục phi nói "Đức phi gần đây khí sắc tựa hồ không tệ?"

"Làm phiền Thục phi nương nương quan tâm. Tối hôm qua Hoàng Thượng nhìn cũng nói như thế, thật ra khiến người có chút thụ sủng nhược kinh." Đức phi có chút đắc ý lên tiếng.

Thục phi cười cười "Vậy cũng đúng, mười ngày nửa tháng không thấy mặt, cho dù Đức phi khí sắc giống như thường ngày, Hoàng Thượng quý nhân bận chuyện, nghĩ đến cũng sẽ không nhớ được rõ ràng. Cũng may Đức phi khí sắc cũng không tệ."

"Cho dù mười ngày nửa tháng gặp một lần, Hoàng Thượng vẫn là biết rõ bản phi chiếu cố Trưởng công chúa mệt nhọc, cho người đưa không ít dược liệu bổ thân đến. Ngược lại bản phi dính lây phúc khí của Trưởng công chúa đây!"

Đức phi đưa ra trưởng công chúa, Thục phi nương nương liền á khẩu không trả lời được. Hài tử vẫn là tổn thương của nàng ta. Liếc Đức phi một cái, Thục phi không nói thêm gì nữa, mang theo Trịnh tu viện, Lâm sung dung đi trước.

Đức phi cười đắc ý một chút, sau đó tâm tình lại xuống thấp. Cuối cùng nàng ta là dựa vào nữ nhi được sủng ái, nếu người khác sinh hạ hoàng tử, Trưởng công chúa của nàng ta sao có thể tôn quý bằng hoàng tử?

Đức phi nghĩ, mình nếu có thể sinh hạ hoàng tử thì tốt rồi. Chỉ tiếc, tối hôm qua Hoàng Thượng thật vất vả mới ngủ lại trong cung mình nhưng chỉ là đơn thuần ngủ mà thôi, không có da thịt thân cận. Mình làm

sao có thể mang thai hoàng tử?Lần sau Hoàng Thượng lại đến, Đức phi nghĩ nhất định phải làm cho hắn đụng chạm chính mình, nàng ta muốn hoàng tử.

Hoàng hậu như thường ngày dặn dò vài câu, cuối cùng giữ Đức phi lại.

Những người khác liền lui xuống, Lâm Huệ muốn mời Hạ Uyển Chi đi ra ngoài dạo một chút, hai người chờ Thục phi đi xa, cũng không đi ngự hoa viên. Các phi tần khác phần lớn trở về đều đi qua ngự hoa viên, các nàng không muốn đối mặt, liền đi Phóng Ưng đài. Nơi đó địa thế cao, còn có một cái đình, đứng ở trên đài có thể thấy rất xa.

Mười bước đi lên, hai người đứng ở trên đình cao, nhìn xem từng tòa lầu các to nhỏ, nhìn xem nóc nhà trùng điệp mà một hồi trầm mặc.

Hạ Uyển Chi nghĩ chỉ có đứng ở chỗ này, mới thật sự cảm nhận được cái gì là thâm cung. Phóng mắt nhìn đi, ngay cả ngoài cung là bầu trời bao la cũng không nhìn thấy, chớ đừng nói chi là con người cùng việc gì.

25. Chương 25

Hạ Uyển Chi sau khi trở về liền thay đổi quần áo. Trúc Thanh vuốt tay áo ướt một mảng lớn, hỏi Hạ Hà làm sao bị vậy.

Hạ Hà liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, nói ra lí do thoái thác hai người đã chuẩn bị tốt "Lúc nương nương rửa tay không cẩn thận bị ướt."

Trúc Thanh cũng không hề hỏi nhiều, nhìn kỹ một chút không có gì khả nghi, liền đem quần áo giao cho cung nữ, cho người mang đi giặt sạch.

Hạ Uyển Chi nhìn nhất cử nhất động của nàng ta, may mà Hạ Hà phát hiện tay áo bị Bạch bảo lâm nắm lưu lại một vết máu lớn, các nàng liền rửa ráy sạch sẽ ở bờ ao rồi mới trở về.

Nếu là bị người phát hiện, khó có thể qua loa tắc trách cho qua. Thấy Trúc Thanh không hỏi nhiều, nàng liền thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Trúc Thanh ở bên người hầu hạ, Hạ Uyển Chi hỏi "Không phải là thân thể khó chịu sao?"

"Đa tạ nương nương quan tâm, là nô tỳ nhớ nhầm rồi, cũng không phải thân thể khó chịu." Trúc Thanh có chút thẹn thùng nói. Nàng ta cho rằng đến quỳ thủy, ai biết chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi.

Nếu không còn chuyện gì, Hạ Uyển Chi cũng không hỏi nhiều.

Hạ Hà rót một chén trà nóng an thần cho nàng.

Trúc Thanh nhìn thấy nhíu mày "Nương nương không phải là không thể uống trà sao?"

"Ta muốn uống một chén." Thấy Hạ Hà khó xử, Hạ Uyển Chi không nghĩ ngợi tiếp nhận lấy, thổi thổi, uống một ngụm. Đã lâu không có uống trà, nàng đều cảm thấy hương vị so ra kém ô mai trà.

Ăn trưa nàng ăn không nhiều lắm, dùng xong, ngồi trong chốc lát liền nằm nghỉ trưa. Nhắm mắt lại không bao lâu, liền cảm giác mình từ chỗ cao rơi xuống, mắt thấy máu chảy thành sông, nàng đột nhiên bừng tỉnh, toát mồ hôi lạnh.

Trúc Thanh nghe thấy động tĩnh tiến đến hỏi thăm, nàng lắc lắc đầu tiếp tục nằm "Vô sự, thấy một cơn ác mộng mà thôi."

"Vâng!" Nhìn nàng đầu đầy mồ hôi, Trúc Thanh vắt khăn lau mồ hôi trên mặt cho nàng.

Lúc tỉnh lại lần nữa đã là nửa buổi chiều. Trúc Thanh hầu hạ nàng đứng dậy, trang điểm tốt rồi, Trúc Thanh nói "Thời điểm nương nương ngủ, trong cung đã xảy ra một việc."

"Chuyện gì?" Nàng đại khái đã đoán được là chuyện gì.

"Bạch bảo lâm mất, nói là không cẩn thận từ trên hòn non bộ té xuống nên mất!" Trúc Thanh nói, không khỏi thổn thức hai tiếng.

Nàng phối hợp, cũng thổn thức hai tiếng, nói "Thật không may mắn, còn chưa hưởng phúc liền mất. Thật đúng là làm cho người cảm thấy đáng tiếc."

"Đúng vậy, nói như thế nào cũng là tiểu thư đại gia tộc. Hôm nay tiến cung, đợi hôm bào đó được Hoàng Thượng sủng ái, còn không phải là tiền đồ vô lượng. Chỉ là số mệnh đã định có một kiếp, tránh không khỏi a!" Trúc Thanh hảo tâm dặn dò "Sau này nương nương cũng không cần đi tới mấy chỗ cao, không an toàn!"

Nàng gật gật đầu bày tỏ đồng ý.

Cái kết cục Bạch bảo lâm té mất này, có thể nói là che mắt mọi người. Căn bản không có ai nghi ngờ. Dù sao Bạch bảo lâm đã tiến cung, mặc dù còn chưa thị tẩm, nhưng trên danh nghĩa cũng là nữ nhân của Tề Diệp, Tề Diệp cho một danh phận mỹ nhân, sai người hậu táng xem như cho Bạch gia một cái công đạo. Đương nhiên, Bạch gia cũng nhận được đền bù tổn thất, chức quan hai vị ca ca của nàng ta bay lên một bậc. Bạch mỹ nhân hạ táng rồi, Hà Chiêu dung đi Phượng Nghi cung của hoàng hậu. Hoàng hậu ngủ trưa mới dậy, Hà Chiêu dung tự mình trang điểm cho nàng ta, vừa trang điểm vừa nói "Chuyện Bạch mỹ nhân đã xử lý sạch sẽ, cũng không phức tạp."

"Vậy là tốt rồi!" Hoàng hậu không đếm xỉa tới đáp một câu, liếc mắt nhìn châu thoa trong hộp trang sức, cầm một kim thoa điểm thúy bươm bướm đưa cho nàng ta "Đây là ban thưởng cho ngươi."

"Đa tạ nương nương ưu ái!" Hà Chiêu dung tiếp nhận hành lễ, lúc này cài lên trên búi tóc, nhìn ra được rất thích.

"Ngươi yên tâm, làm việc cho bản cung khẳng định không chỉ là một châu thoa. Hoàng Thượng đã lâu không đi tới chỗ của ngươi. Đêm nay Hoàng Thượng có lẽ sẽ lật bài tử của ngươi, hầu hạ cho tốt."

"Vâng!" Hà Chiêu dung gật gật đầu.

Đêm đó người Kính sự phòng cầm khay lục đầu đầu bài đi tới cho Tề Diệp lật bài tử. Bài tử của Hà Chiêu dung đặt ở vị trí bắt mắt nhất, trùng hợp lúc này có cung nữ nói là Hà Chiêu dung chuẩn bị súp ngọt cho người đưa tới, ánh mắt của Tề Diệp quay lại nhìn khay lục đầu bài một cái, cuối cùng lật bài tử của Hà Chiêu dung.

Về phần chén súp ngọt kia, là hoàng hậu sai cung nữ mượn tên Hà Chiêu dung đưa vào.

Hà Chiêu dung biết rõ Tề Diệp muốn tới phòng của nàng, nửa buổi chiều liền bắt đầu trang điểm ăn mặc. Về phần Tề Diệp thì cùng thái hậu dùng bữa tối xong, lại nghe thái hậu niệm kinh thư trong chốc lát mới đi qua chỗ Hà Chiêu dung.

Buổi tối lại có vài vị cung phi thắt khăn tay ghen ghét khó ngủ.

Hầu hạ Tề Diệp tắm rửa thay quần áo đi vào triều xong, Hà Chiêu dung ngủ một lát lại thức dậy. Nàng ta vừa rửa mặt xong, một chén tên là " thuốc bổ" đã bưng lên, là hoàng hậu nương nương tự mình phân phó, ma ma tự mình bưng lên. Nàng ta không muốn uống cũng không được.

Dưới cái nhìn chăm chú của ma ma, Hà Chiêu dung thần sắc không thay đổi uống hết chén thuốc. Cầm chén giao cho ma ma, ma ma tiếp nhận chén không lui xuống. Hoàng hậu giao phó nhiệm vụ coi như là hoàn thành. Mỗi lần Hà Chiêu dung thị tẩm xong, ngày thứ hai cũng sẽ nhận một chén thuốc, uống hết rồi thì nàng ta cũng đừng nghĩ tới việc mang thai hoàng tử.

Ma ma vừa đi, cung nữ bên cạnh vội vàng bưng một cái bồn đi đến. Hà Chiêu dung lấy tay móc cổ họng, ọe một tiếng, phun chén thuốc ra, còn phun ra không ít cái vật dơ bẩn khác. Mà nàng cũng khó chịu đến rơi nước mắt.

Nàng muốn mang thai hài tử thì phải nghĩ biện pháp không uống hết chén thuốc kia. Dù dựa vào hoàng hậu, nàng cũng phải có tính toán của mình. Nếu như nàng sinh hạ hoàng tử, cònkhông phải là mẹ vinh nhờ con. Nàng cũng có thể ở trước mặt hoàng hậu có chút tôn nghiêm của mình, không cần bị xem như con chó bên cạnh mà đối xử.

Ngày tháng tư khí trời rõ ràng nóng lên, trang phục hè đã đưa đến trong tay các vị chủ tử. Hạ Uyển Chi vẫn như xưa, không có việc gì không ra cửa. Về phần Đức phi tặng hộp yên chi kia, Hạ Đồng nhìn qua nói là cũng không có vấn đề, có thể yên tâm sử dụng.

Hạ Uyển Chi không muốn dùng đồ của người khác, coi như là an toàn nàng cũng không muốn dùng. Cũng không tiện khen thưởng cho mấy người Hạ Bích, liền cứ đặt đó, cho đến khi không thể dùng liền vứt bỏ.

Chuyện Bạch bảo lâm mất, hoàng hậu làm bộ dặn dò vài câu khi các nàng thỉnh an, nói các nàng không cần đi mấy chỗ cao, mép nước.

Mười người thiếu một cái, Lâm Huệ lại muốn cảm khái vài câu, lôi kéo Hạ Uyển Chi đi ngự hoa viên dạo "Thật là thế sự vô thường, một người đang yên lành nói mất thì mất."

Hạ Uyển Chi cố nén kiên nhẫn ứng đối vài câu, Lâm Huệ lại nói "Thật may là còn có Uyển tỷ tỷ, nếu không ta cũng không biết làm sao bây giờ."

Nếu lúc trước, Hạ Uyển Chi nghe thấy sẽ rất cảm động, hôm nay nghe tới bất quá là nhất thời chỉ là giả mù sa mưa mà thôi, căn bản không cần để ở trong lòng.

Lúc các nàng trở về vừa vặn trông thấy Hà Chiêu dung dạy dỗ người. Bị dạy dỗ chính là tài tử trong cung nàng ta, cùng tiến cung với mấy người Hạ Uyển Chi, ở trong cung Hà Chiêu dung. Hà Chiêu dung là nah vuốt của hoàng hậu, ở trước mặt hoàng hậu phục tùng vuốt mông, còn ở trước mặt người phân vị thấp hơn nàng ta thì rất biết cáo mượn oai hùm, cố làm ra vẻ.

Nhìn thấy các nàng, Hà Chiêu dung thu liễm vẻ hung ác, cười chào hỏi Lâm Huệ "Lâm sung dung thật có nhã hứng!"

"Khí trời sáng sủa, nghe nói phong cảnh bên ngoài tốt, liền đi ra dạo một chút." Lâm Huệ cười nói "Nếu không có việc gì, ngày khác lại tụ tập chút, Hà Chiêu dung cứ tiếp tục làm việc."

Hà Chiêu dung thấy các nàng cũng không nhúng tay vào, thầm nghĩ các nàng cũng coi như thức thời, đều tự hành rồi nhìn các nàng rời đi.

Hạ Uyển Chi nhớ tới Hạ Hoa nghe được sau khi Hà Chiêu dung thị tẩm, hoàng hậu chuẩn bị cho nàng ta một chén thuốc bổ. Hà Chiêu dung tiến cung ba năm, ngoại trừ trước kia bị sẩy thai ra, sau đó cũng không còn mang thai hài tử. Nghĩ đến đều là công lao chén thuốc kia của hoàng hậu.

Hạ Uyển Chi nghĩ, Hà Chiêu dung cũng không dễ dàng a. Có hoàng hậu phía trước, nàng ta cho dù muốn mang thai, cũng là thân bất do kỷ. Đừng xem phong quang bề ngoài, ai biết ở bên cạnh hoàng hậu phải sống thế nào?

Một con chó sai?

Nhớ tới Bạch bảo lâm, Hạ Uyển Chi cũng nhớ tới Hà Chiêu dung làm những chuyện kia. Có điều nàng không có ý định không bằng chứng mà nói ra. Hơn nữa, nàng bây giờ căn bản không có năng lực đấu với Hoàng hậu. Ngay cả Hà Chiêu dung tạm thời nàng cũng lay không nổi. Vương Tiệp dư bị phỏng dưỡng hết nửa tháng, vết thương trên mu bàn tay mới tốt lên chút ít. Dù đã dùng thuốc trừ sẹo rất tốt, trên mu bàn tay vẫn có cái vết, nhìn từ xa không ra, tới gần thì vẫn nhìn ra được.

Vì vết sẹo này, Vương Tiệp dư ngầm vụng trộm nguyền rủa Đức phi vô số lần, cũng rơi vô số lần nước mắt. Ngự y trị lành vết thương, nhưng đối với vết sẹo lại bó tay. Vương Tiệp dư không có biện pháp, nói mẹ nàng ở ngoài cung tìm kiếm thuốc xóa sẹo tốt nhất cho nàng, hơn nữa còn nhắc đến tình hình gần đây ở trong cung.

Nàng mãi chưa thị tẩm, người Vương gia cũng rất lo lắng, đã nhiều lần ngầm vụng trộm bỏ công phu. Chỉ tiếc Vương Tiệp dư có thương tích, tạm thời không thể thị tẩm. Hiện tại, quan trọng là đợi nàng dưỡng tốt vết thương rồi nói sau.

Mặc dù có vết sẹo, nàng ta cũng không thể liên tục ẩn núp không gặp người, sai Đinh Hương làm như một cái như đồ đeo trên tay, che vết sẹo ở trên mu bàn tay, năm đầu ngón tay vẫn là lộ ở bên ngoài. Nàng ta mặc quần áo cũng là ưa thích mặc loại có ống tay dài.

Lúc thỉnh an Hạ Uyển Chi trông thấy Vương Tiệp dư đã có mặt, ngạc nhiên một chút rồi rất nhanh thu hồi ánh mắt. Đức phi cho nàng đi vào giúp đỡ chải đầu tóc, Vương Tiệp dư thì ở bên ngoài uống trà chờ.

Nghe thấy bên trong ngươi một lời ta một câu nói chuyện với nhau, nàng ta khinh thường nhướng nhướng lông mày, âm thầm oán. Đừng tưởng rằng bám vào Đức phi liền một bước lên mây. Chỉ cần là vào đội ngũ của Đức phi, đó chính là địch nhân của nàng ta.

Cứ như vậy, Hạ Uyển Chi ở trong lòng Vương Tiệp dư đã hiển nhiên là địch nhân.

Lúc đi thỉnh an hoàng hậu, lại nhiều thêm một vị người mới. Đương nhiên, người mới nàng nói người mới là người đêm qua được triệu hạnh, đang hành đại lễ với hoàng hậu, hơn nữa từ mỹ nhân được phong lên làm tiệp dư.

Hạ Uyển Chi liếc nhanh nhìn Vương Tiệp dư, Vương Tiệp dư nhìn chằm chằm Trác tiệp dư đang hành lễ, hai mắt ghen ghét. Nàng biết rõ Vương Tiệp dư trong lòng không dễ chịu lắm. Nàng ta tự nhận là so với ai đều có điều kiện tốt hơn. Mắt thấy nguyên một đám thị tẩm, hết lần này tới lần khác còn chưa đến phiên nàng ta, nàng ta đương nhiên không có cam lòng.

Hoàng hậu dạy bảo Trác tiệp dư vài câu rồi để cho nàng ngồi xuống, trác tiệp dư ngồi xuống bên cạnh Hạ Uyển Chi bên, hai người gật đầu chào hỏi một phen rồi nghe hoàng hậu nói chuyện.

Mỗi ngày thỉnh an nói đi nói lại chỉ vài câu kia, hoàng hậu dặn dò mấy câu rồi các nàng liền tản đi. Thục phi đi đầu, những người khác lục tục đi theo. Nàng ra khỏi Phượng Nghi cung đã nhìn thấy người đứng nơi không xa kia, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là đang đợi mình.

Hạ Uyển Chi ngầm thở dài, tiến lên vài bước "Có chuyện gì?"

" Đã mấy ngày không cùng nhau nói chuyện, không bằng đi dạo một chút?" Lâm Huệ đề nghị.

Các nàng có thể nói mỗi ngày gặp mặt, chỉ là liên tục không có cơ hội nói chuyện. Các nàng rất ít khi đi trong phòng từng ngươi ngồi một chút, trên cơ bản đều là ở ngự hoa viên, nơi phong cảnh hợp lòng người mà trò chuyện, lần này cũng không ngoại lệ.Lâm Huệ nói "Cũng sắp đến Đoan Ngọ, trước kia còn đi xem đấu thuyền rồng, hôm nay tiến cung rồi là không xem được nữa!"

Hội đua thuyền rồng đúng là sự kiện lớn hàng năm ở thành Kim Lăng. Hạ Uyển Chi may mắn vào lúc mười tuổi năm có đi Nam Hồ nhìn một lần. Về sau mẹ nàng quản rất nghiêm, nói là khuê nữ không thể tùy tiện xuất đầu lộ diện, liền không cho nàng ra cửa.

"Cũng không phải là không thể được, trong cung không phải là có Ngọc hồ sao? Nếu Hoàng Thượng có lòng, cũng không phải là không thể ở trong cung cử hành đấu thuyền rồng." Hạ Uyển Chi thuận miệng nói một câu, cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy không thể nào.

Lâm Huệ cười cười "Uyển tỷ tỷ nói nghe nhẹ nhàng linh hoạt, hoàng cung cũng không thích những thứ kia."

Nàng không có đáp lời đó, hai người nói đến những chuyện khác, còn đặc biệt đi dạo quanh Ngọc hồ. Ngọc hồ mặc dù không có lơn như Nam Hồ, nhưng cũng không nhỏ, mười mấy chiếc thuyền thuyền rồng thi đấu cũng không phải là không thể được.

Có điều Ngọc hồ cảnh sắc rất tốt, bên bờ dương liễu lả lướt, tùy tiện một chỗ nào cũng có hoa sen. Mới đầu mùa hè, hoa sen còn chưa nở, lá sen rậm rạp, theo gió lay động như biển xanh sôi trào. Nước hồ cũng là một mảnh xanh xanh, tròn trịa tựa như một khối ngọc, bởi vậy liền gọi Ngọc hồ, hồ đẹp như tên.

Không biết Vương Tiệp dư từ đâu dò thăm được Tề Diệp gần đây thích đi Phóng Ưng đài. Vương Tiệp dư vì muốn cho Tề Diệp thấy nàng ta nhiều hơn, tạo cơ hội cho chính mình nên mỗi ngày thỉnh an xong phải đi Phóng Ưng đài dạo một chút, hoặc là ở đó múa.

Hạ Uyển Chi không ý kiến, về sau cũng không đi qua đó nữa, miễn cho bị Vương Tiệp dư nói là theo chân nàng ta, muốn tranh sủng.

Mà nàng ta ôm cây đợi thỏ, liên tiếp đi năm ngày, trên đường thất vọng chuẩn bị trở về mới vô tình gặp Tề Diệp. Nàng ta ngạc nhiên mừng rỡ đến thiếu chút nữa nhào tới. May mắn lý trí còn khiến nàng ta dựa theo quy củ hành lễ, âm thanh trầm nhẹ, mặt mày ẩn tình "Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!"

"Đứng lên đi!" Tề Diệp nhìn thoáng qua nữ nhân ăn mặc tỉ mỉ, cũng không nói cái gì, đi qua bên người nàng.

Khó có cơ hội gặp được, Vương Tiệp dư tất nhiên sẽ không bỏ lỡ. Thấy hắn đi về hướng Phóng Ưng đài, nàng ta liền muốn có một cái gặp ngẫu nhiên, liền theo một con đường khác đi qua đó. Đinh Hương có chút sợ hãi, khuyên bảo Vương Tiệp dư trở về.

Vương Tiệp dư không muốn, Đinh Hương không có biện pháp, lúc này mới ấp úng nói đường các nàng phải đi đúng là nơi Bạch bảo lâm ngã chết.

Vương Tiệp dư nghe thấy, trong lòng sợ hãi, quay đầu bước đi, đi vài bước lại khẽ cắn răng quay lại lối đó. Vì được sủng ái, chính là đi một chút cũng không sao.

Nàng ta đi, Đinh Hương cũng không thể không đi theo, liền chạy chậm theo sau, trong lòng lại thấp thỏm.

Vương Tiệp dư cả gan đi tới, vòng qua hòn non bộ liền tăng tốc, tựa hồ sau lưng có người đi theo. Nhìn xung quanh một chút, thấy Tề Diệp còn chưa đi qua, nàng ta thở phào nhẹ nhõm,bước lên đài. Nàng ta đứng ở trên Phóng Ưng đài bắt đầu múa. Đây là sở trường của nàng ta, vũ đạo nàng ta thích nhất. Dáng người uyển chuyển, kỹ thuật múa nhẹ nhàng, một cái nhăn mày một nụ cười cũng làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp động lòng người.Tề Diệp đi dạo vài bước, đã nhìn thấy có người đang múa ở trên Phóng Ưng đài, kỹ thuật múa nhẹ nhàng. Hắn khẽ nhíu nhíu mày ngửa đầu nhìn xem, lập tức hiểu tâm tư của nàng ta, trong lòng có chút không vui. Nhưng cái gì cũng chưa nói, cước bộ chuyển một cái, theo như đường cũ trở về.

Người đang múa hăng say, nhìn thấy hắn rời đi, niềm vui tuột xuống từng bậc từng bậc, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt, cuối cùng nằm ở trên lan can, nước mắt rơi như mưa.

Tề Diệp rời khỏi Phóng Ưng đài liền trở về phê duyệt tấu chương, vừa vặn phê duyệt đến tấu chương của Vương đại nhân. Hắn nhìn thoáng qua liền ném ở một bên. Quang Thuận công công thấy cũng không nói cái gì, chỉ là hỏi "Hoàng Thượng, bữa tối chuẩn bị dùng ở trong cung nào?"

"Đi Hỉ Lai điện đi!" Vuốt vuốt mi tâm, Tề Diệp nói một cái tên.

Quang Thuận công công gật gật đầu, lui xuống sai người truyền lời.

Mặc dù mất hứng, tấu sớ của Vương đại nhân hắn vẫn nghiêm túc nhìn một chút, cũng không phê duyệt, đặt qua bên, để cho nó đè ở trên bàn.

Buổi tối lúc lật bài tử, ánh mắt của hắn dừng một chút trên lục đầu bài của Vương Tiệp dư. Quang Thuận công công hiểu ý, nhấc lục đầu bài của Vương Tiệp dư, đêm nay Vương Tiệp dư thị tẩm.

Hạ Uyển Chi chuẩn bị tốt thức ăn, lúc chờ Tề Diệp đến dùng cơm cũng biết hắn đã lật ra thẻ bài của Vương Tiệp dư. Mà Vương Tiệp dư đã mừng đến phát khóc. Nàng ta đã cho rằng vô vọng, ai biết trả lại cho nàng ta là một kinh hỉ, sao có thể mất hứng?

Đang cao hứng, Vương Tiệp dư cảm thấy hạ thân nóng lên, mơ hồ có dự cảm xấu, liền đi vào phòng trong nhìn một chút, lập tức thay đổi sắc mặt.

"Nương nương, hay là thông báo kính sự phòng, đêm nay không thể thị tẩm đi!" Đinh Hương vừa chuẩn bị vải băng nguyệt tín, vừa đề nghị.

Vương Tiệp dư cắn môi "Không cần!"

"Nhưng nương nương như vậy căn bản không thể thị tẩm a!" Đinh Hương khó xử, quỳ thủy đến sao thị tẩm được?

"Thật vất vả mới chờ được Hoàng Thượng, vì sao ông trời muốn đùa giỡn ta như vậy?" Vương Tiệp dư tức giận đến giậm chân, vỗ vỗ bụng "Thứ ăn hại này, muộn hai ngày sẽ chết sao?" Dứt lời Vương Tiệp dư nằm ở trên chăn khóc thút thít.

Đinh Hương cầm lấy vải băng nguyệt tín nhất thời không biết an ủi như thế nào.

Nghe nói Tề Diệp đến đây, Hạ Uyển Chi nâng cao thể xác lẫn tinh thần. Tề Diệp cùng Đức phi nói vài câu rồi mới đi Hỉ Lai điện của nàng. Nàng đi ở phía sau, nhìn thân ảnh cao to của người phía trước, vẻ mặt khó lường.

Phát giác hắn quay đầu lại nhìn, Hạ Uyển Chi đầu tiên là sửng sốt một chút, lập tức cười một cái.

Nụ cười này khuynh quốc khuynh thành, càng nhìn càng động lòng người, khiến cho Tề Diệp tim đập lỡ một nhịp đập. Nhìn nàng mặt mày mang cười, nhếch miệng lên.

Giống như trước đây, Hạ Uyển Chi chuẩn bị thức ăn đều chú ý đến khẩu vị của hai người. Hạ Bích, Trúc Thanh ở một bên hầu hạ. Hạ Uyển Chi tự mình chia thức ăn cho hắn, phần lớn là thứ hắn thích ăn. Tề Diệp ăn được rất khoái trá, khẩu vị vô cùng tốt, liền ăn nhiều thêm nửa chén cơm nhỏ.

Sau bữa tối, mấy người Trúc Thanh thu dọn đồ đạc, Hạ Bích dâng trà. Tề Diệp nhìn thoáng qua trà xanh của hắn, ô mai trà của nàng, không nói gì.

Hạ Uyển Chi lại hiểu được, phân phó Hạ Bích đem trà xanh xuống, chuẩn bị một ly ô mai trà cho Tề Diệp. Hạ Bích sửng sốt một chút, rất nhanh dựa theo sự phân phó đi chuẩn bị ô mai trà.

Rót trà xong, Hạ Bích thức thời không đợi đuổi người liền lui xuống. Lúc rời đi thấy Trúc Thanh đứng bất động, nàng áy lôi kéo tay áo Trúc Thanh. Trúc Thanh có chút không cam lòng lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, bức rèm che đung đưa, chỗ có thể thấy thì căn bản không nhìn tới thân ảnh hai người họ. Tề Diệp uống một ngụm ô mai trà chua ngọt, khóe miệng mang cười, đặt chén trà xuống thì vươn tay "Đến đây!"

Hạ Uyển Chi chần chờ một chút, lập tức mỉm cười đứng dậy, chậm rãi đi đến trước người hắn. Tay mới vừa thả ra đã bị hắn kéo một cái qua. Đôi môi mềm nhũn, vị chua ngọt của ô mai trà tràn vào trong miệng. Mà nàng thì ngã vào trong ngực hắn. Lồng ngực rộng lớn dễ dàng đón nhận nàng. Một lần nữa bị hắn hôn đến đôi môi sưng đỏ, gò má đỏ bừng, khó thở đến mức thiếu chút nữa thì ngất đi.

Vào lúc nàng sắp ngất đi, Tề Diệp buông lỏng ra nàng, ôm người vào trong ngực. Nàng nằm ở trên vai hắn dồn dập thở dốc, bên tai là tiếng hắn kịch liệt thở dốc.

Hai người bình phục một chút, hắn đỡ vai của nàng, tới gần chỗ môi hơi sưng đỏ của nàng hôn nhẹ một chút. Nhìn qua đôi mắt hắc bạch phân minh, thủy quang liệt diễm của nàng, âm thanh khàn khàn nói "Lần sau nhớ dùng mũi hô hấp, nếu không trẫm sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nghe vậy, nàng xấu hổ đỏ hai gò má, ôm eo của hắn, áp vào trong ngực hắn, dùng một loại tư thái thẹn thùng làm nũng. Hắn thấy trong lòng ngứa một chút, một cảm giác vui sướng khó nói lên lời bao phủ lấy hắn.

26. Chương 26

Vương Tiệp dư thân thể khó chịu không thể thị tẩm, Tề Diệp sau khi biết suy nghĩ một chút liền quyết định đi chỗ Đức phi.

Lúc rời đi, hắn vuốt ve đôi môi thoáng sưng đỏ của Hạ Uyển Chi, mỉm cười hứa hẹn với nàng "Hai ngày nữa trẫm trở lại thăm ngươi!"

Người nguyên bản đang lưu luyến nghe vậy, trong nháy mắt nở nụ cười thật tươi với hắn. Tề Diệp đột nhiên cảm thấy cước bộ bất động, ôm lấy cằm của nàng cúi đầu hôn một cái, ở trên môi mềm mại của nàng cắn một chút rồi mới buông ra.

Hạ Uyển Chi biết rõ hắn muốn rời đi, đỏ mặt hành lễ "Tần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng!"

Tề Diệp gật gật đầu, cất bước rời đi. Quang Thuận công công lớn tiếng thét to "Hoàng Thượng khởi giá!"

Bọn họ vừa đi, mấy người Hạ Bích liền tiến vào hầu hạ. Trúc Thanh nhìn lướt qua trên người nàng, cuối cùng rơi vào đôi môi hơi có vẻ sưng đỏ của nàng, khẽ nhíu mày.

Hạ Uyển Chi che giấu, bưng ô mai trà uống một ngụm. Nước trà đã nguội, có thể thấy được hắn ở trong phòng nàng dạo chơi một thời gian không ngắn.

Tề Diệp đi qua chỗ Đức phi, Đức phi cao hứng nghênh đón. Trưởng công chúa đang cũng bị nàng ta gọi tỉnh, lúc này đang khóc. Tề Diệp vừa nghe thấy, ôm qua. Trưởng công chúa đang ngủ ngon giấc bị lay tỉnh tất nhiên mất hứng, nàng nào biết ôm nàng là hoàng đế chí tôn, chỉ biết khóc đến trời long đất lở.

Tề Diệp dỗ không được, không hiểu hỏi "Trưởng công chúa làm sao vậy?"

"Chỉ sợ là mệt nhọc. Ban đầu nghe nói Hoàng Thượng đến còn có tinh thần, chờ trong chốc lát liền mệt nhọc." Trong lời nói tựa hồ có chút oán hận. Đức phi oán hận Tề Diệp ở tại Hỉ Lai điện lâu làm trễ nãi thời gian.

"Nếu đã mệt nhọc thì để cho nhũ nương mang đi nghỉ ngơi đi! Đừng ủy khuất hài tử!"

Nhũ nương liền vội vàng tiến lên ôm hài tử, được Đức phi nương nương ra hiệu ôm trưởng công chúa lui đi nghỉ ngơi.

Đức phi rót một chén trà cho Tề Diệp, có chút nóng. Hắn thổi thổi rồi uống một ngụm, khóe môi bị răng của Hạ Uyển Chi không cẩn thận cứa một chút, tựa hồ trầy da, lúc này uống trà nóng bị xót nên hít vào một hơi.

Đức phi nghe thấy được, nhìn sang "Hoàng Thượng làm sao vậy?"

"Không sao!" Hắn vuốt ve đôi môi, nhớ tới môi nàng mềm mại ấm áp, chua ngọt ngon miệng, khóe miệng không tự giác xoẹt qua một nụ cười. Đức phi nhìn thấy khẽ nhíu mày.

Đức phi nói chút ít chuyện lý thú của trưởng công chúa. Đêm nay không còn sớm, Tề Diệp không chuẩn bị xem tấu sớ, nghe âm thanh của Đức phi, không khỏi suy nghĩ viễn vông. Hắn ghĩ tới người cười với hắn một cái bên Hỉ Lai điện kia, mặt mày như vẽ, môi hồng răng trắng, đôi mắt to hắc bạch phân minh, cười một tiếng liền hai mắt cong cong, rất là động lòng người.

Đức phi thấy hắn xuất thần, trong lòng không vui, nhìn thoáng qua Bội Dung. Bội Dung hiểu ý lui ra ngoài, cho người đi Hỉ Lai điện hỏi thăm buổi tối phát sinh chuyện gì.Đức phi chuẩn bị nước nóng, ngồi trong chốc lát liền hầu hạ Tề Diệp tắm rửa. Nàng ta tự mình phục dịch, ngón tay như có như không chạy trên người hắn, từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng ngưa ngứa.

Tề Diệp dần dần nổi lên hào hứng, nhìn người trước mặt bị nước nóng hun đến gò má đỏ thắm, ánh mắt càng ngày càng u ám.

Vương Tiệp dư khóc đỏ một đôi mắt, nghe nói Tề Diệp đã ngủ lại trong cung Đức phi, nàng ta càng cảm thấy ủy khuất tức giận, nước mắt một lần nữa lần nữa tuôn rơi, bụng cũng bắt đầu đau đau. Mỗi tháng nàng ta đến quỳ thủy cũng bị làm cho đau đến chết đi sống lại. Đinh Hương sắc chén thuốc, nàng ta giận dỗi không uống, kệ nó đau.

Cuối cùng vẫn là đau đến không chịu nổi, vừa khóc thút thít, vừa uống thuốc. Dù sao mấy ngày nay nàng ta đều không cần đi thỉnh an, cho dù hai mắt sưng vù cũng không cần ngại.

Hôm sau, Đức phi liền thức dậy rất sớm. Tề Diệp ở trong cung nàng ta ngủ lại, sáng sớm phải hầu hạ hắn vào triều. Nàng ta là người tỉnh rồi liền không ngủ được nữa, liền rửa mặt thay trang phục sớm.

Lúc dùng điểm tâm, trên bàn nhiều hơn một chén thuốc bổ. Đức phi nhìn thoáng qua rồi nhận lấy cháo trắng rau dưa Bội Dung chuẩn bị. Đồ ăn sáng ngự thiện phòng chuẩn bị phong phú đều chỉ để bài trí. Về phần chén thuốc bổ kia, Bội Dung tay chân thuần thục rót vào trong bô.

Nói sao Đức phi cũng đã ở hậu cung ba năm. Kể từ khi sinh hạ trưởng công chúa, mỗi tháng ít nhất nàng ta thừa sủng một lần. Nhưng đã hơn một năm đến nay, bụng của nàng ta một chút động tĩnh cũng không có. Ngự y nhìn thân thể nàng ta cũng không có gì lo ngại. Về phần thân thể của Hoàng Thượng, trẻ tuổi lực tráng, từ tối hôm qua có thể nhìn ra, hắn rất cường tráng.

Mà nàng ta vì cái gì chưa thể có thai lần nữa?

Đức phi không ngốc, cẩn thận lưu tâm liền sẽ phát hiện. Trong cung mặc dù phi tần không nhiều lắm, nhưng có hỉ cũng không nhiều. Hoàng hậu thành thân năm năm không sinh được một mụn con, nàng ta không thể không hoài nghi là hoàng hậu động tay chân trong đồ ăn.

Ai biết nàng ta cho ngự y nhìn mấy thuốc bổ chuẩn bị cho nàng ta, lúc khác cũng không có gì khác thường. Chỉ có mỗi lần thừa sủng xong, trong chén thuốc sẽ có thả vài thứ, là thứ gì đó làm cho người không thể mang thai.

Nàng ta nếu đã biết rồi thì không thể để cho hoàng hậu tính kế. Khẩu vị vô cùng tốt xong đồ ăn sáng, Đức phi nói "Đi Hỉ Hoa cung thăm Vương Tiệp dư một chút đi, dù sao thân thể khó chịu đây!""Vâng!" Bội Dung gật gật đầu đuổi theo. Về phần Vương Tiệp dư tại sao lại khó chịu, bất quá là nàng bỏ thêm ít thứ vào trong điểm tâm chiều của Vương tiệp dư, làm cho quỳ thủy của nàng ta đến trướcmà thôi, ai ngờ là thật sự có tác dụng.

Vương Tiệp dư nghe nói Đức phi đến thăm mình, tức giận đến quăng gối đầu. Trúc Mai cô cô vội vàng nhặt lên đến nhét xuống đầu nàng ta "Nương nương đừng tùy hứng, đó là Đức phi nương nương, cũng không thể đắc tội."

Vương Tiệp dư khinh thường hừ một tiếng.

Đinh Hương dẫn người tiến vào. Vương Tiệp dư thu liễm vẻ mặt đứng dậy hành lễ "Tần thiếp gặp qua Đức phi nương nương!"

"Nằm đi, thân thể ngươi khó chịu, đừng để bị lạnh!" Đức phi quan tâm mở miệng.

Vương Tiệp dư âm thầm nhếch miệng, giả mù sa mưa "Đức phi ưu ái!" Nói rồi nàng ta nằm ở trên giường, vẻ mặt nhàn nhạt.

Đức phi tiếp nhận một cái hộp gấm "Đây là một chút cẩu kỷ A Giao thượng hạng, nghe nói bổ huyết. Vương Tiệp dư dùng để hầm súp cách thủy mà uống đi!"

"Để Đức phi nương nương phí tâm." Vương Tiệp dư nói "Chỉ là tần thiếp từ nhỏ không thể ăn hai thứ đồ này, đành lãng phí một phần tâm ý của nương nương!"

Đức phi cũng không thèm để ý "Đã như vậy, đây cũng là không bắt buộc. Vương Tiệp dư thân thể khó chịu liền nằm nghỉ ngơi đi, bản phi còn phải đi thỉnh an hoàng hậu, cũng không muốn nói nhiều."

Nhìn bóng lưng Đức phi rời đi, Vương Tiệp dư tức giận đến quăng gối đầu lần nữa, quay mặt hướng vào trong, cắn đệm chăn ô ô khóc.

Trúc Mai cô cô nhặt gối đầu lên vỗ vỗ bụi, ôn nhu an ủi "Nương nương đừng nóng giận, phong thủy luân chuyển, chờ nương nương thân thể sạch sẽ, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ triệu hạnh nương nương."

Vừa nói như vậy, Vương Tiệp dư mới an ủi chút ít, tiếng khóc dần dần nhỏ đi rất nhiều, cuối cùng khóc mệt, đỏ vành mắt rồi thì dùng đồ ăn sáng. Cả người mệt mỏi, đầu óc choáng váng, nàng ta cảm giác mình bị bệnh rồi.

Mời ngự y nhìn, ngự y không biết nên nói như thế nào. Chứng bệnh phụ khoa luôn làm cho người ta khó có thể mở miệng, cũng may bọn họ là chuyên môn xem bệnh cho cung phi, cũng đã quen, dặn dò không nên ăn đồ sống đồ lạnh, cũng không nên tâm tình hậm hực, khai phương thuốc rồi rời đi.

Đi thỉnh an hoàng hậu, ở trên đường gặp phải Thục phi. Thục phi khó tránh khỏi trào phúng vài câu, Đức phi đáp lại vài câu. Cuối cùng hai người tan rã trong không vui, ai cũng không để ý ai.

Hạ Uyển Chi đã thành thói quen, ngược lại cảm thấy tâm tình của Đức phi tựa hồ không tệ, mặt mày đều giãn ra. Nhớ tới Hạ Bích nghe cung nữ Hỉ Hoa điện lén lút nghị luận, Vương Tiệp dư tối hôm qua đúng là giằng co một đêm. Nghĩ đến là thật vất vả ngóng trông được thị tẩm mà bởi vì đến quỳ thủy nên không cánh mà bay. Đúng là làm cho nàng ta khó có thể tiếp nhận!

Kỳ thật Vương Tiệp dư căn bản không cần phải đặc biệt tính kế, quá rõ ràng ngược lại làm cho người ta phiền chán. Với gia thế của nàng ta, Tề Diệp dù là không muốn nàng ta cũng không được. Vương gia đúng là đại gia tộc, có tiền có quyền, gia thế hiển hách. Mấy năm này Tề Diệp đều cần Vương gia xuất lực, tự

nhiên sẽ không đắc tội Vương gia.Chỉ là Vương Tiệp dư không biết mà thôi, cứ muốn tranh thủ tình cảm, tranh giành tình nhân, muốn vượt hẳn lên trên mọi người. Mà Tề Diệp vừa vặn muốn chèn ép một chút Vương gia, tạm thời không thể để cho nàng ta được sủng ái mà thôi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Hạ Uyển Chi nghĩ tới Vinh Quốc phủ, tâm tư trở nên trầm trọng. Từ khi bắt đầu tiến cung, nàng sẽ phải thận trọng, vì Vinh Quốc phủ mà mưu đồ, để tránh cơn ác mộng tái hiện.

Chính là bởi vì như thế, nàng mới có thể đối với Tề Diệp đưa đẩy câu dẫn. Nàng nhìn ra được Tề Diệp đối với nàng là khác biệt. Trước kia ở chung, hắn chưa từng toát ra ánh mắt quyến luyến với mình?

Mấy người Hạ Uyển Chi vừa rời đi, hoàng hậu nương nương cũng đến giờ uống thuốc. Nguyệt Mai bưng một chén thuốc sắc từ phòng bếp nhỏ, nghe mùi kỳ lạ này nàng ta liền khó chịu, nhưng vẫn miễn cưỡng tự mình uống hết, ai bảo bụng mình bất tranh khí đây.

"Đức phi bên kia chuẩn bị xong chưa?" Uống thuốc xong, hoàng hậu ăn hai viên ô mai đè xuống vị thuốc khổ sở.

"Đã chuẩn bị, lúc thu hồi chén đã trống không. Hơn một năm nay, mỗi ngày Đức phi đều sẽ uống một chén thuốc bổ, cũng không nghĩ nhiều cái gì." Nguyệt Mai nói chi tiết.

"Vậy là tốt rồi, để cho nàng ta sinh hạ trưởng công chúa đã là một sai lầm. Bản cung sao có thể để cho nàng ta lại sinh hạ tiểu hoàng tử?" Hoàng hậu biết rõ, Đức phi gia thế không kém, nếu không cũng sẽ không được đưa vào hoàng cung. Hoàng Thượng không con nối dõi, nếu nàng ta sinh hạ tiểu hoàng tử, chẳng phải là đoạt hết nổi bật. Thái hậu liên tục thúc giục, nếu lỡ dễ tin lời của người khác, mẹ vinh nhờ con mà sủng ái nàng ta, hậu vị này của nàng có thể cũng không giữ được.

"Vương Tiệp dư như thế nào?" Cái Vương Tiệp dư kia, hoàng hậu là có nghe thấy. Một nữ nhân tự cho mình hay ho mà kiêu ngạo, hữu dũng vô mưu, không hề có đầu óc.

"Đang ở Hỉ Hoa điện dưỡng, mấy ngày nay thân thể khó chịu, không tiện ra cửa. Nô tỳ nghe nói Vương Tiệp dư đúng là tuyên bố muốn cho Đức phi đẹp mắt."

"Ừ, chỉ bằng nàng ta cũng muốn vặn ngã Đức phi, còn non lắm đấy!" Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, ngoắc ngoắc ngón tay. Nguyệt Mai đi tới gần, hoàng hậu nói nhỏ vài câu, con mắt loe lóe ánh sáng. Nguyệt Mai gật gật đầu.

Buổi tối Tề Diệp ngủ lại Phượng Nghi cung, hoàng hậu tự mình hầm cách thủy canh hạt sen nấm tuyết. Hắn uống hai miếng rồi không uống nữa, nói là bữa tối ở chỗ thái hậu ăn hơi nhiều chút, cũng không đói.

Hoàng hậu cũng không miễn cưỡng, liếc nhìn Nguyệt Mai. Nguyệt Mai hiểu ý, bưng canh hạt sen nấm tuyết rời đi, rót vào trong hồ cho cá ăn.

Tề Diệp vẫn còn đang xem tấu chương lúc, Nguyệt Mai thay đổi hương nhang. Hương thơm không giống cũ, hương vị ngọt ngào nói không nên lời. Tề Diệp nhìn mấy quyển, cảm thấy buồn ngủ mới đứng dậy. Hoàng hậu tự mình hầu hạ hắn rửa mặt một phen, lấy ra tẩm y tự mình thêu cho Tề Diệp mặc. Nàng ta mặc trên người bộ đồ ngủ mỏng tang, tà áo khẽ khép lại.

Lúc Tề Diệp cúi đầu liền nhìn thấy trước ngực nàng bộ ngực sữa như ẩn như hiện. Bộ ngực của hoàng hậu, là cái mà phi tần khác không thể so sánh được. Tề Diệp nhìn thoáng qua ánh mắt liền bị hút vào, lập tức cảm thấy miệng lưỡi khô ráo.Tề Diệp đang muốn vươn tay, đột nhiên một tiếng sấm vang lên, tia sét xẹt qua. Chút rung động kia rất nhanh bị sấm chớp đánh tan, Tề Diệp tỉnh táo lại, mất tự nhiên khụ một tiếng đi ra ngoài.

Hoàng hậu ảo não một tiếng, nghe thấy sấm sét có chút sợ hãi đi theo sau. Cung nhân đang đóng kín cửa sổ, nhìn từng giọt mưa lớn như hạt đậu đã rơi xuống, rất nhanh liền nghe tiếng mưa rơi lộp bộp.

Tề Diệp quy củ nằm ở trên giường, hoàng hậu nhìn tia chớp có chút sợ hãi, nói nhỏ "Hoàng Thượng..."

Tề Diệp biết rõ nữ nhân nhà nào cũng đều sợ hãi. Hoàng hậu cũng là nữ nhân. Hắn thở dài ôm người vào trong ngực. Nghe thấy ngoài cửa tiếng động lớn huyên náo, hắn lập tức không vui nhíu mày "Chuyện gì xảy ra?"

"Cầu xin hoàng thượng đi qua xem một chút Thục phi nương nương đi, nương nương bị sợ hãi!" Mộc Hương cao giọng nói ở bên ngoài, Nguyệt Mai muốn ngăn cản cũng đã không kịp rồi.

Tề Diệp tự định giá một phen, buông hoàng hậu ra đứng dậy "Hoàng hậu nghỉ ngơi, trẫm đi qua chỗ Thục phi một chuyến. Thục phi từ nhỏ liền sợ sấm chớp, trẫm qua nhìn một chút!"

"Thục phi sợ hãi cũng có nhiều cung nhân như vậy. Hoàng Thượng cần gì phải đi trong lúc mưa to như vậy?" Thật vất vả mới trông được người, đã bên miệng rồi lại đột nhiên chạy qua miệng người khác, hoàng hậu mất hứng.

"Tính tình thục phi cũng không phải ngươi không biết. Trẫm ngày mai tới nữa, bữa tối sẽ dùng ở Phượng Nghi cung." Nói xong, Tề Diệp đã mặc quần áo tử tế.

Hoàng hậu biết rõ nhiều lời vô dụng. Hơn nữa hắn đã nói ngày mai sẽ đến, hoàng hậu chỉ có thể cố làm ra vẻ rộng lượng, sửa sang tà áo cho hắn "Thần thiếp chỉ là đau lòng Hoàng Thượng chạy tới chạy lui, gặp mưa cũng không hay, qua đó nhớ rõ uống chén canh nóng."

Đưa mắt nhìn người chui vào màn mưa, nhìn xem ánh nến trên đèn lồng càng lúc càng xa, hoàng hậu thu liễm vẻ mặt hiền lành rộng lượng, xoay người liền đem tất cả bình hoa cốc trà đều đập phá. Nguyệt Mai cùng cung nhân khác chỉ là nhu thuận phục tùng, không dám thở mạnh ra một tiếng.

Đập một hồi, nàng cũng mệt mỏi, liền cho người quét dọn thu thập. Trên mặt là nước mắt không cam lòng, nhìn mưa to ào ào, cười thê lương "Nàng ta sợ sấm chớp, chẳng lẽ bản cung không sợ sao? Không sợ sao?"

"Thục phi... Thục phi... Bản cung nhất định sẽ cho ngươi xem...."

Quang Thuận công công giơ cao dù, tất cả đều che ở trên người Tề Diệp, thân mình hắn đã toàn thân ướt đẫm. Mặc dù như thế, trên người Tề Diệp vẫn là không có bao nhiêu chỗ khô, vạt áo bào đều ở dính nước.

Nhìn không giống như là đi cung điện của Thục phi, Quang Thuận công công nói "Hoàng Thượng, đi nhầm, Thục phi ở bên kia."

"Đợi lát nữa lại đi!" Tề Diệp đương nhiên biết rõ Đức Sang cung của Thục phi ở đâu, hắn là muốn đi xem Hạ tiệp dư-Hạ Uyển Chi. Hôm nay sấm sét như vậy, hắn đi ở bên ngoài trong lòng đều có chút sợ hãi, nàng một người ngủ không biết có bị sợ hãi hay không.

Quang Thuận công công gõ cửa Đức Hỉ cung, người giữ cửa vội vàng mở cửa. Từ ánh sáng tia chớp nhìn ra, lập tức vội vàng quỳ xuống đất hành lễ, Tề Diệp chỉ phân phó không cần phải kinh động những người khác, trực tiếp thẳng đến hướng Hỉ Lai điện.

Sấm sét ầm ầm, cung nhân đang làm nhiệm vụ đều trốn vào trong nhà, động tĩnh bên ngoài căn bản không phát hiện được.

Nghe thấy tiếng đập cửa, Hạ Bích mở dù ra đi mở cửa. Khi trông thấy Tề Diệp một thân ướt nhẹp, xuất hiện ở trước cửa trong đêm mưa như vầy, Hạ Bích bị sửng sốt một chút rồi mới mở đường cho hắn đi vào.

"Người đã ngủ chưa?" Phất nước mưa, Tề Diệp hỏi.

"Chuẩn bị nằm ngủ!" Hạ Bích thành thật trả lời.

Hạ Uyển Chi đã nằm rồi, nghe thấy tiếng sấm chớp lại khoác y phục đứng dậy. Sấm sét đánh khó tránh khỏi làm cho lòng người sinh e ngại, nàng đang nói chuyện với Hạ Bích để có thêm can đảm thì nghe thấy tiếng đập cửa.

Lúc này nhìn người ướt đẫm toàn thân, hai mắt sáng long lanh đang nhìn mình, nàng đều cho rằng mình đang nhìn nhầm, quên cả hành lễ liền hỏi "Sao Hoàng Thượng lại tới?"

"Trẫm tới thăm ngươi một chút!" Tề Diệp cười cười, nhìn chính mình có chút chật vật, không khỏi lúng túng.

Hạ Uyển Chi đã không biết nên nói làm sao. Sấm chớp ầm ầm, lại còn mưa to, hắn cũng chịu ướt đi đến chỉ nói là nhìn nàng một chút. Trước kia hắn chưa từng đối với mình như vậy. Mỗi lần sấm chớp đánh, hắn vĩnh viễn đều ở trên giường người khác, mà nàng sợ hãi cũng chỉ biết ôm gối đầu đệm chăn.

Hạ Bích cầm khăn sạch sẽ đến cho hắn nước đọng trên mặt. Hạ Uyển Chi vội vàng mang tới một ly nước nóng cho hắn "Nơi này của tần thiếp không có quần áo để hoàng thượng đổi..."

"Không cần làm phiền, đợi lát nữa trẫm liền rời đi." Uống một ngụm nước nóng, hắn vươn tay, Hạ Uyển Chi tiến lên bỏ tay vào trong tay hắn. Hắn cười lôi kéo nàng ngồi xuống bên giường, ra hiệu nàng nằm lại, hơn nữa còn ôn nhu đắp chăn cho nàng "Ngươi ngủ đi! Chờ ngươi ngủ rồi, trẫm sẽ rời đi."

"Hoàng Thượng còn muốn đi sao?" Cuối cùng là nàng nhịn không được hỏi ra tiếng.

"Đừng lên tiếng, ngủ đi!" Tề Diệp cũng không trả lời, chỉ là có chút nghiêm túc nhìn nàng, lông mày cau lại.

Kỳ thật hắn không nói Hạ Uyển Chi cũng đã nghĩ minh bạch. Đêm nay hắn nên ở trên giường của hoàng hậu, lúc này lại đi ra. Đối diện Đức Hỉ cung chính là Đức Sang cung. Mỗi lần sấm chớp, tám chín phần mười hắn đều là ở bên cạnh Thục phi.

Đêm nay chỉ sợ là Thục phi lại gọi người đi từ trên giường của hoàng hậu. Mà hắn là bởi vì không yên lòng về nàng nên tới xem một chút.

Nàng ở trong lòng hắn coi như là có chút phân lượng. Hạ Uyển Chi thật không biết nên cao hứng hay là nên bi thương.

Nhắm mắt lại, nàng tận lực làm cho mình thoạt nhìn như đã ngủ. Tay của hắn cách đệm chăn nhẹ nhàng vỗ, giống như là đang dỗ nàng chìm vào giấc ngủ. Từ lúc bắt đầu, nàng cũng không cần người dỗ đi ngủ.

Tề Diệp nhìn nàng bất động, nhẹ giọng gọi hai tiếng, thấy nàng cũng không có động tĩnh thì biết rõ nàng đã ngủ, liền rón rén đứng dậy. Trên mặt ghế đọng lại chút nước. Lúc rời đi, hắn dặn dò Hạ Bích canh chừng một tấc cũng không rời.

Đưa người đi rồi đóng cửa lại, Hạ Bích lau nước mưa trên người, nói "Nương nương, Hoàng Thượng đã rời khỏi!"

"Ừ! Không còn sớm, ngủ đi!" Hạ Uyển Chi nhìn màn giường đáp lại một câu, xoay người nằm nghiêng ngủ, ngầm thở dài.

Thục phi trông đứng trông ngồi mới nhìn thấy người xuất hiện. Bất chấp phép tắc nàng nhào tới, chạm đến người lạnh buốt lúc này mới kinh hô buông ra "Sao Hoàng Thượng bị ướt hết rồi, bọn họ che ô kiểu gì..." Lời còn chưa dứt, một tiếng sấm rơi xuống, sau một khắc tia chớp đánh tới, nàng ta bị hù dọa lại lần nữa ôm lấy Tề Diệp, nũng nịu nói nhỏ "Hoàng Thượng, thần thiếp sợ hãi!"

"Được rồi, trẫm đã qua đây với ngươi, mau buông trẫm ra, đừng để ướt thân thể của ngươi."

"Hoàng Thượng đối với thần thiếp thật tốt, biết rõ thần thiếp sợ sấm chớp." Thục phi cười tủm tỉm nói, phân phó Mộc Hương chuẩn bị nước nóng, canh nóng cho Tề Diệp trừ cái lạnh

Lăn qua lăn lại trong chốc lát hai người nằm ở trên giường, sấm chớp đã ngừng nghỉ, chỉ là mưa to vẫn rắc rắc rơi xuống. Thục phi đưa tay ôm eo Tề Diệp, chân ngọc hữu ý vô ý cọ cọ bắp đùi của Tề Diệp.

Người đang nằm giật giật, cầm lấy tay của nàng ta, nghiêng mình đem người áp dưới thân. Miệng đắng lưỡi khô, hắn đè nàng ta ra hôn. Thục phi trong lòng vui mừng, mềm nhũn thành một bãi nước, trong miệng rên rỉ. Đêm nay nàng ta đều chủ động hơn trước, cầm lấy mặt Tề Diệp, bĩu môi đang muốn đáp lại.

Tề Diệp đẩy eo một cái, nàng ta kinh hô một tiếng, dưới thân bị tấn công, chút tâm tư nhỏ kia cũng biến mất, bị một đẩy lại một đẩy sủng hạnh bao phủ.

27. Chương 27

Tối hôm qua sấm sét vang dội, mưa xối xả như trút nước, như muốn bao trùm hoàng cung. Buổi sáng nhìn ánh nắng tươi sáng, không khí tươi mát, đều cảm thấy tối hôm qua chỉ như là một giấc mộng.

Cũng may tối hôm qua trực đêm chính là Hạ Bích. Nếu là Trúc Thanh, chỉ sợ đã thông báo hoàng hậu chuyện tối hôm qua Tề Diệp đến chỗ nàng.

Tề Diệp tựa hồ cũng không muốn làm cho nàng khó xử, chuyện tối hôm qua hắn đến Hỉ Lai điện cũng không có mấy người biết. Bởi vậy lúc nàng đi vấn an Đức phi, vẻ mặt Đức phi không thay đổi, vẫn để cho nàng giúp đỡ chải búi tóc.

Nếu là Đức phi biết rồi, chắc chắn sẽ không cho nàng vẻ mặt ôn hoà. Hạ Uyển Chi ám ám thở phào nhẹ nhõm, vấn cho Đức phi một cái búi tóc xứng với quần áo. Ngược lại vẫn là đúng với tâm ý của Đức phi, nàng ta đối với nhìn quanh vài lần trong lăng hoa kính, lúc này mới hài lòng đứng dậy.

Ở trên đường đi, Đức phi nói "Tối hôm qua sấm sét vang dội. Hạ tiệp dư có ngủ ngon không?"

"Đa tạ Đức phi nương nương quan tâm, tần thiếp ngủ không tệ." Vốn là nàng có thể ngủ được tốt hơn, chỉ là Tề Diệp xuất hiện nên ban đầu nàng ngủ cũng không sâu, về sau mới ngủ được trầm.

"Vậy là tốt rồi! Sáng nay Bản phi nghe nói Hoàng Thượng tối hôm qua ngủ ở trong cung Thục phi, hôm nay đi thỉnh an, không có việc gì thì không cần phải chen miệng vào." Đức phi có lòng lôi kéo Hạ Uyển Chi, tự nhiên muốn cho nàng một chút ngon ngọt, vì tốt cho nàng nên dặn dò vài câu.

"Đa tạ nương nương đề điểm!" Hạ Uyển Chi mặt lộ vẻ cảm kích.

Đức phi nhìn thoáng qua, cười cười không nói thêm lời. Bởi vì nàng ta trông thấy cách đó không xa Thục phi trong bộ cung trang hồng đào đang đi tới. Giữa ngàn vạn lá xanh, nhìn thấy có vẻ đặc biệt xinh đẹp.

Đức phi khẽ mấp máy môi, biết rõ cái Thục phi này lại muốn bắt đầu khoe khoang với mình.

Quả nhiên, Thục phi nhìn thấy các nàng, bước nhanh hơn, vẻ mặt thản nhiên "Đức phi thật đúng là thức dậy sớm, chẳng lẽ là tối hôm qua bị sấm sét vang dội dọa sợ?"

"Thục phi nói đùa, bản phi luôn luôn là canh giờ này đi thỉnh an hoàng hậu. Hơn nữa, gà trống không đẻ trứng sáng sớm liền gáy vang, bản phi cũng không nên lười biếng mới đúng."

Một câu "Gà trống không đẻ trứng..." Cũng đã làm cho Thục phi khó có thể tiếp được.

Nàng ta trừng mắt nhìn Đức phi, lập tức giễu cợt "Nghĩ đến mới qua mấy ngày trong cung liền náo nhiệt, có thêm nhiều muội muội như vậy. Nhất định sẽ có người phúc dầy sinh hạ hoàng tử cho Hoàng Thượng. Cho dù không phải là hoàng tử cũng sẽ là công chúa. Ngược lại nếu có tiểu công chúa chơi cùng trưởng công chúa, có lẽ trưởng công chúa cũng sẽ không cảm thấy cô đơn."

Đương nhiên, địa vị của trưởng công chúa ở trongblongg Tề Diệp cũng không thể nào còn là độc nhất.

"Nếu như thế, Thục phi nương nương được sủng ái nhiều nhất, bụng cũng không nên chịu thua kém, đừng đẻ cho các muội muội kẻ sau vượt mặt người trước mới tốt."Thục phi vừa nghe, liền thay đổi sắc mặt, nói "Đức phi yên tâm, ngươi có thể thừa nhận bản phi được sủng ái nhiều nhất đã không dễ dàng. Chỉ sợ nếu bản phi thật sự có tin vui, Đức phi sẽ trắng đêm khó ngủ đi!"

"Vậy cũng phải chờ Thục phi nương nương có tin vui rồi nói!" Đức phi cười tủm tỉm nói "Đương nhiên, bản phi ở đây chúc mừng trước mong Thục phi sớm ngày sinh hạ hoàng tử. Có điều cũng đừng làm cho bản phi phí hoài lời chúc mừng a!"

Cho nên nói, ở trên miệng, Thục phi vĩnh viễn đều không chiến thắng được Đức phi. Đức phi hiểu cách đâm trúng nhược điểm của đối phương, hơn nữa biết rõ điểm dừng, biết rõ dây dưa tiếp tục chính là cố tình gây sự.

Nhìn xem Thục phi tức giận đến mặt xanh rờn, Hạ Uyển Chi mừng thầm, đi theo Đức phi về hướng Phượng Nghi cung.

Về phần Thục phi muốn sinh hạ hoàng tử, chỉ sợ có chút khó khăn. Nàng ta còn phải hảo hảo tính kế tính kế mới có thể cầu được ước thấy a!

Đức phi dặn dò không sai, hoàng hậu xác thực tâm tình không tốt. Đừng xem trên mặt nàng ta vẫn ổn định, từ cây trâm vàng điểm thúy trân châu kia của nàng ta là biết, hoàng hậu tâm tình không tốt, thật không tốt.

Mỗi lần hoàng hậu tâm tình không tốt Hạ Uyển Chi sẽ trông thấy nàng ta cài cây trâm này. Hôm nay cũng không ngoại lệ, đầu sỏ gây nên không cần suy nghĩ nhiều chính là Thục phi. Ai còn có thể như nàng ta gọi người đi từ trên giường Đức phi, tối hôm qua còn dám gọi người từ trên giường hoàng hậu đi.

Hoàng hậu chưa bao giờ là người lòng dạ khoan dung, điểm này Hạ Uyển Chi rất rõ ràng.

Sau khi mọi người hành lễ, hoàng hậu nhìn thoáng qua Thục phi vẻ mặt đang hớn hở, nói "Sắp đến Đoan Ngọ, thái hậu luôn ăn chay niệm Phật. Thật khó có được dịp như tiết Đoan Ngọ nên bản cung muốn náo nhiệt một chút. Chỉ là dùng trà nghe hát đã chán, bản cung không nghĩ ra biện pháp nào khác. Mấy ngày nay thân thể cũng không thoải mái, không bằng giao cho Thục phi chịu trách nhiệm đi!"

"Hoàng hậu nương nương ưu ái, thần thiếp ngu dốt, thật sự là không thích hợp cử hành những thứ yến hội này." Thục phi đương nhiên biết rõ hoàng hậu có chủ ý khó xử mình. Ngoại trừ uống trà nghe hát, chẳng lẽ còn có biện pháp tiêu khiển tốt hơn sao?

Thục phi không ngốc, nàng ta không muốn chui vào trong rọ của hoàng hậu. Làm xong tốt nàng ta không có lợi, nếu phá hư lại là gây bất lợi cho mình.

"Thục phi luôn luôn được Hoàng Thượng sủng ái. Hoàng Thượng cũng đã lên tiếng, nói là năm nay muốn thật náo nhiệt một chút." Hoàng hậu thấy nàng ta chần chờ, nói "Chẳng lẽ một chút chuyện nhỏ Thục phi nương nương còn làm không xong. Đây chính là để cho người ta chê cười."

Thục phi ở trong lòng cười lạnh, không phải là ghi hận tối hôm qua gọi người đi sao, có bản lĩnh ngươi giữ Hoàng Thượng lại a.

Thục phi không nói, hoàng hậu nói "Đức phi, nếu Thục phi không có năng lực kia, không bằng ngươi tới nghĩ kế đi. Ngươi thận trọng, bản cung biết rõ ngươi nhất định sẽ làm tốt, phải không?"Đức phi cũng biết Thục phi không đáp ứng thì tú cầu sẽ rơi xuống trên đầu mình, bất quá nàng ta cũng không lo lắng, đứng dậy, đang muốn hành lễ thì Thục phi quả nhiên kích động lên tiếng "Nếu hoàng hậu nương nương đã phân phó, thần thiếp liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Nói xong, Thục phi còn đắc ý nhướng mi liếc nhìn Đức phi. Đức phi cười cười, yên lặng ngồi xuống. Đối với khiêu khích của Thục phi căn bản không để trong lòng.

Tiết Đoan Ngọ phải náo nhiệt, lại muốn mọi người vui, lại thú vị, ngoại trừ nghe hát hí kịch ra, tựa hồ cũng không có gì tốt hơn. Thục phi đây là tiếp một cái việc phí sức lại chẳng có kết quả tốt, trở về liền hối hận. Nhưng nàng ta vẫn không muốn bị hoàng hậu xem thường trước mặt nhiều người như vậy.

Thục phi vắt hết óc nghĩ xem làm như thế nào cho tốt Đoan Ngọ, thật sự cũng không còn tâm tư gì chú ý đến động tĩnh của Tề Diệp. Hơn nữa mấy ngày nay khí trời sáng sủa, cũng không có sấm chớp, nàng ta cũng không tiện giở trò gọi người.

Trong lòng Thục phi hiểu rõ, mỗi tháng chỉ nắm chắc một lần như vậy, vừa không để cho Tề Diệp cảm thấy nàng ta cố tình gây sự, cũng có thể để mình thắng được lợi ích.

Về phần Tề Diệp nói được là làm được, buổi tối ngày thứ hai đến Phượng Nghi cung dùng bữa tối, phê duyệt tấu chương, cuối cùng còn ở Phượng Nghi cung qua đêm. Đêm đó hắn cũng không hứng thú, chỉ là đơn thuần ngủ. Uổng cho hoàng hậu đặc biệt mặc cái yếm uyên ương nghịch nước mới thêu, cuối cùng vẫn chỉ là tự thưởng thức một mình.

Nửa đêm Tề Diệp lại đột nhiên nói mớ, hoàng hậu bị ồn tỉnh. Phát hiện trên người hắn rất nóng, sờ sờ trên trán, lập tức gọi Nguyệt Mai đi mời ngự y tới.

Ngự y vừa xem sắc mặt cũng biết là cảm giác nhiễm phong hàn, khai một phương thuốc rồi giúp hắn hạ nhiệt độ. Đút hết chén thuốc, lấy chăn mền bọc thân cho ra mồ hôi. Ngày thứ hai người vẫn còn có chút không thoải mái, cũng không thể lâm triều.

Chuyện Tề Diệp ngã bệnh rất nhanh liền truyền ra, ngay cả thái hậu đóng cửa không ra cũng biết. Mang bệnh không nên hoạt động, Tề Diệp ở Phượng Nghi cung dưỡng bệnh. Thái hậu đi qua thăm, tránh không được trách cứ vài câu, nói hắn không biết chiếu cố thân thể, lại quát hoàng hậu một trận, nói nàng ta không hầu hạ cho tốt, để cho hắn bị bệnh.

Hoàng hậu chỉ là áy náy ngồi nghe, chờ thái hậu trách cứ xong rồi, lúc này mới nói "Không phải là thần thiếp không biết hầu hạ Hoàng Thượng. Thật sự là ai nếu đêm khuya dầm mưa, dù thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi a."

"Cái Thục phi này!" Thái hậu còn không đến mức già hồ đồ, vừa nghe lời của hoàng hậu cũng biết là bệnh của hắn do tối hôm trước trời mưa lại đi Đức Sang cung của Thục phi tạo thành.

Không sớm không muộn, đúng lúc này Thục phi lại đi đến an ủi, vừa vặn đâm vào mũi đao của Thái hậu, thế là Thục bị giáo huấn một trận. Thục phi ở trước mặt những người khác ngang ngược càn rỡ, khí thế tăng lên. Nhưng ở trước mặt thái hậu, nàng ta cũng chỉ biết vâng lời, bấm bụng bấm dạ. Thái hậu cho nàng ta quỳ ở ngoài Phượng Nghi cung, nàng ta phải đi quỳ, nửa câu oán hận cũng không có.Nàng ta sinh lòng áy náy, biết rõ Tề Diệp ngã bệnh chỉ sợ không thoát được quan hệ với mình. Dù sao người đi đến trong cung nàng ta thì bị ướt như mới vớt ra từ trong nước vậy. Thái hậu đau lòng con trai, trách cứ nàng ta cũng là phải, còn có hoàng hậu thêm dầu thêm mỡ, Thục phi biết rõ điều này, trách phạt là không thể nào thiếu.

Tề Diệp ngã bệnh, làm nữ nhân của hắn, tất nhiên muốn đi an ủi thăm hỏi một chút. Hạ Uyển chi biết mình không có cái thân phận có thể thăm người bệnh, đến cửa đã bị thái giám cự tuyệt, ngược lại để mình Đức phi vào xem.

Nàng cũng không thèm để ý, nhìn thoáng qua Thục phi quỳ trên mặt đất, cứ việc quỳ, trông thấy nàng cũng là một bộ khí thế tăng lên, không thấy bộ dáng chật vật chút nào.

Nàng nhìn thoáng qua rồi dẫn Hạ Bích rời đi. Dù sao không phải là bệnh nặng, uống vài tháng thuốc là tốt rồi.

Mà nàng cũng đánh giá thấp thân thể của Tề Diệp. Buổi sáng nằm cho tới trưa, buổi chiều đã có thể phê duyệt tấu chương dù thái hậu liên tục không cho phép. Về phần Thục phi chịu phạt, quỳ một canh giờ thì thái hậu cho nàng ta trở về, nếu không Tề Diệp cũng sẽ mở miệng.

Về phần Vương Tiệp dư, vẫn còn ở trong quỳ thủy lại ngồi không yên, sai Đinh Hương làm súp bổ đưa đi Phượng Nghi cung tỏ tâm ý. Súp còn chưa bưng vào đã bị Nguyệt Mai đổ. Phượng Nghi cung cái gì không có, còn có thể chung súp bổ của nàng ta hay sao?

Bị bệnh một ngày, buổi tối Tề Diệp mang theo thân thể khỏi hẳn trở về Ngọc Long điện. Hoàng hậu mở miệng giữ lại, hắn chỉ nói là không muốn quấy rầy hoàng hậu nghỉ ngơi, dứt khoát dọn đi.

Hoàng hậu trong lòng thất vọng, nhìn người đi giường trống, trong lòng càng trống rỗng. Nếu là có cái hoàng tử ở cùng, cho dù không phải là hoàng tử mà là công chúa, nàng ta cũng sẽ không cần suy tính thiệt hơn.

Buổi tối Tề Diệp trở về Ngọc Long điện, Thục phi tự mình hầm một chung súp bổ đưa đi Ngọc Long Điện "Đều là thần thiếp không tốt, làm cho Hoàng Thượng gặp mưa sinh bệnh."

"Không thể trách ngươi, là trẫm gần đây không chú ý rèn luyện. Đêm nay thuốc bổ hương vị cũng không tệ lắm, Thục phi khổ cực!" Tề Diệp uống một ít thuốc bổ liền không uống thêm nữa.

Thục phi nghe được trong lòng cao hứng "Hoàng Thượng, về sau thần thiếp sẽ không tùy hứng, cho dù có sợ hãi, cũng không kinh động Hoàng Thượng."

"Được rồi, trẫm sẽ nhớ kỹ. Lần sau trẫm nhất định sẽ không đi qua." Tề Diệp tiếp nhận chén trà từ trong tay Quang Thuận công công rồi uống.Thục phi oán trách một tiếng "Hoàng Thượng cũng biết khi dễ thần thiếp." Ánh mắt rơi vào trong ly của hắn, ngạc nhiên "Hoàng Thượng uống là cái gì?"

"Ô mai trà." Tề Diệp lại uống một ngụm, cảm thấy hương vị cũng không tốt như ở Hỉ Lai điện nên cũng không uống nhiều.

"Ô mai trà?" Đây chính là lần đầu tiên Thục phi nghe thấy hắn uống cái này, không khỏi rất ngạc nhiên. Nàng ta biết rõ trong cung có người liên tục uống ô mai trà, đó là vì thân thể khó chịu, tạm thời không thể dùng trà mà thôi.

"Không còn sớm, Thục phi sớm đi về nghỉ ngơi đi!" Tề Diệp không muốn nhiều lời, lên tiếng đuổi khách.

Thục phi cũng thức thời, không dây dưa, sau khi hành lễ thì rời khỏi Ngọc Long điện. Trước khi ngủ trước sai Mộc Hương rót cho nàng một chén ô mai trà, uống một ngụm liền phun ra "Cái mùi kỳ lạ gì đây, đây là thứ người có thể uống sao?"

Thục phi bởi vì chuyện của tiết Đoan Ngọ, gần đây yên tĩnh không ít, cũng không tìm Trịnh tu viện gây phiền toái. Lâm Huệ biết rõ nàng ta là vì chuyện của tiết Đoan Ngọ đau đầu, mà mình vừa vặn có chủ ý, kỳ thật cũng không tính là bản thân nghĩ đến.

Lâm Huệ đi gặp Thục phi, Thục phi đối với hai người trong cung nàng từ trước đến nay là không thích, ai sẽ thích nữ nhân cùng mình đoạt nam nhân đây?

Thục phi nói giọng bất thiện "Lâm sung dung có chuyện gì không?"

Lâm Huệ hạ thấp tư thái, nói "Tần thiếp nghe nói nương nương tại vì muốn khiến tổ chúc tiết Đoan Ngọ cho náo nhiệt mà phiền não, trong lòng có chủ ý, nếu là nương nương nghe không tệ, ngược lại tần thiếp có phúc khí."

Nàng đã yếu thế như vậy, Thục phi cũng không phải là người không biết tìm lối thoát, nàng ta đã lâm vào đường cùng. Nếu nàng thực sự có ý kiến hay, cũng là giúp được nàng ta một tay, nói "Cái chủ ý gì, nói nghe một chút."

"Vâng!" Lâm Huệ gật gật đầu, nói "Nương nương sao không cử hành một cái trận đua thuyền rồng ở Ngọc hồ. Hơn nữa trước kia ở ngoài cung liền từng thấy qua trận đấu thuyền rồng ở Nam Hồ, cảm thấy rất là thú vị."

Thục phi vừa nghe, được gãi đúng chỗ ngứa, không khỏi vui mừng "Chủ ý tệ. Chỉ là nào có người tham gia?"

"Hoàng hậu không phải nói để cho nương nương cử hành à. Trong cung nhiều thái giám công công như vậy, các cung tìm mười người hai mươi người không phải là việc khó. Nương nương không cần lo không có người tiến hành trận đấu. Đương nhiên, phần thưởng cũng cần phong phú chút, nếu không những thái giám kia sẽ không muốn bỏ lực."

Thục phi cảm thấy là ý kiến hay, trong hoàng cung xem như mới mẻ, độc đáo lại náo nhiệt. Hoàng Thượng và thái hậu khẳng định sẽ thích. Đến lúc đó tức chết hoàng hậu cái tiểu tiện nhân kia.

Vừa nghĩ như thế, Thục phi trong lòng có chủ ý "Lâm sung dung hôm nay chủ động hiến kế, không phải chỉ đơn giản là để cho bản phi giải phiền não đi!"

"Nương nương nói đùa, tần thiếp chỉ là tận hết năng lực non yếu của mình mà thôi, không dám nói phần thưởng." Lâm Huệ cười đến vẻ mặt cả người vô hại, ngược lại thật sự là bộ dáng không mưu cầu gì.

Thục phi không phải là người thích mang nợ, sai Mộc Hương chọn lấy một đôi khuyên tai đưa qua, xem như tạ lễ.

Lâm Huệ từ chối vài cái, nói vài câu lời khách sáo rồi nhận.

Tề Diệp bệnh, thanh tâm quả dục năm ngày. Đến ngày thứ sáu, bữa tối nói là đến Hỉ Lai điện dùng bữa. Những người khác liếc mắt nhìn Hạ Uyển Chi, nàng ngược lại vẻ mặt nhàn nhạt, thản nhiên tiếp nhận.

Hoàng hậu trong lòng khó hiểu, sai Nguyệt Mai đi hỏi thăm Trúc Thanh. Trúc Thanh chi tiết đáp lời, nói là thức ăn nhìn không ra có gì đặc biệt, đều là ngự thiện phòng chuẩn bị, không phải là Hạ Uyển Chi tự mình làm.

Chỗ duy nhất có thể nghi hoặc chính là, thời điểm sau khi ăn xong uống trà, cũng sẽ cho lui hết cung nhân, không để cho người ở bên cạnh phục dịch.

Nguyệt Mai hỏi thăm bọn họ làm cái gì, Trúc Thanh lắc đầu "Có những người khác coi chừng, nô tỳ căn bản không có biện pháp biết rõ bên trong phát sinh chuyện gì. Có điều nghe bọn họ đối thoại, cũng không chỗ nào khả nghi."

Nguyệt Mai biết rõ hỏi không ra cái gì, chỉ dặn dò nàng ta nhìn chằm chằm, nếu là có cái gì khác thường nhất định thông báo ngay.

Trúc Thanh gật gật đầu, hai người đều tự rời đi. Nàng ta trở về hỉ lai điện, Nguyệt Mai trở về Phượng Nghi cung, đem tin biết từ chỗ Trúc Thanh nói một lần.

Hoàng hậu nhíu mày "Nhất định là Hạ tiệp dư có gì cổ quái, nếu không Hoàng Thượng cũng sẽ không ba lần bốn lượt đi trong cung nàng ta dùng bữa. Dặn Trúc Thanh cẩn thận nhìn chằm chằm."

"Vâng! " Nguyệt Mai gật đầu.

Gần tới bữa tối, Tề Diệp lật thẻ bài của Đức phi Đức phi mặc dù mơ hồ đoán được chút ít, nhưng lúc nghe công công Kính sự phòng tới báo, nàng ta vẫn là rất cao hứng, thưởng chút tiền thưởng rồi liền bắt đầu chuẩn bị.

Bộiđung đạo "Nương nương, hình như là Hoàng Thượng tựa hồ đối với Hạ tiệp dư rất để tâm, còn chưa thị tẩm cũng đã đến Hỉ Lai điện dùng lần bữa tối."

"Hạ tiệp dư bộ dáng không tệ, Hoàng Thượng nhất thời có hứng thú lại ăn không được nên nhất định để tâm. Chờ khi ăn vào rồi cũng sẽ không như thế." Đức phi cười nói "Hơn nữa, buổi tối Hoàng Thượng ngủ lại là cung điện của bản phi, bản phi ngược lại không có gì phải lo lắng. Hạ tiệp dư coi như nghe lời, chỉ cần không cùng bản phi tranh giành tình cảm, giữ nàng ta ở bên người cũng xem là tốt."

Bội Dung gật gật đầu, không hề đa tâm.

Lúc bầu trời bắt đầu chuyển thành một màn đen, Tề Diệp mới tới Đức Hỉ cung. Mùa hè trời tối trễ, lúc hắn tới, Hạ Uyển Chi đã có chút ít đói bụng. Sau khi hành lễ cùng Đức phi liền dẫn người trở về cung điện mình. Ra khỏi chính điện của Đức phi mới vài bước, đã nhìn thấy Vương Tiệp dư tỉ mỉ ăn mặc đi tới. Trông thấy Tề Diệp, nàng ta cố ý làm bộ ngẫu nhiên gặp hành lễ.

Tề Diệp nhìn nàng ta một cái liền rời đi, Hạ Uyển Chi chậm rãi đi theo.

Vương Tiệp dư nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt giống như dao nhỏ phi qua.

Đức phi nhìn Vương Tiệp dư đến đây rồi lại đi, cười lạnh một tiếng "Cái Vương Tiệp dư cũng thật sự là đáng thương, ngoan ngoãn chờ Hoàng Thượng sủng hạnh thì được rồi, cần phải làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy. Cho dù ta không ngăn trở, nàng ta cũng sẽ không có kết cục tốt."

Đức phi phân phó "Qua hai ngày liền dặn người bên Kính sự phòng đem lục đầu bài của nàng ta lên đi. Qua lâu như vậy, mấy ngày nữa Hoàng Thượng cũng cần phải triệu hạnh nàng ta rồi!"

Ngoại trừ chú ý hậu cung, cũng sẽ chú ý chuyện trên triều. Đức phi biết rõ tiền triều cũng hậu cung là chung một nhịp thở. Có Vương đại nhân ở đây, Vương Tiệp dư ở hậu cung sẽ không đến mức bị vắng vẻ, sớm muộn cũng được thị tẩm. Bản thân tạm thời chờ về sau mới hảo hảo dạy bảo cái Vương Tiệp dư này.

28. Chương 28

Vắt khăn lau mặt lau tay cho Tề Diệp, Hạ Bích tiếp nhận khăn đi rửa, nàng liền chuyển qua nhấc nắp thức ăn. Tề Diệp đã ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn cơm chờ, Trúc Thanh tiếp nhận nắp đặt vào trong khay, cung nữ bưng đưa đi ngự thiện phòng.

Quang Thuận công công thử thức ăn, xác định vô hại rồi mới bắt đầu động đũa. Hạ Uyển Chi gắp một miếng cá cay mềm đặt vào trong chén, nghiêm túc loại bỏ xương rồi mới dùng cái muỗng múc cho Tề Diệp.

Hắn hài lòng cười cười, cầm lấy đũa ngà ăn một miếng. Thịt cá cay mềm hương vị rất tốt, hắn ăn cá rồi uống canh gà hầm cách thủy, hương vị thanh đạm, hương thơm mười phần.

Hắn uống một muỗng liền cảm thấy mùi vị không tệ "Ngươi cũng uống một chút, sớm ngày dưỡng tốt thân thể!"

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, Trúc Thanh đi trước Hạ Bích, tay chân lanh lẹ bưng chén sứ thanh hoa nhỏ múc thêm một chén một chén canh gà nữa cho nàng. Hạ Bích khẽ nhíu mày nhìn xem Trúc Thanh xun xoe, cái gì cũng không nói. Hạ Uyển Chi cũng không biểu hiện gì ra ngoài, uống một ngụm canh gà rồi nói quả thật không tệ.

Một bữa cơm, hai người ăn cực kỳ ấm áp. Lúc ánh mắt gặp nhau, nàng cũng có thể cảm giác vui sướng trong mắt của hắn.

Sau khi ăn xong, bọn Hạ Bích thu thập bát đũa, hai người dời bước ngồi lên tháp mềm. Trên tháo bày đồ thêu thùa, nàng đang thêu túi thơm. Tề Diệp tò mò cầm lấy nhìn nhìn, nhìn nàng thêu lên một cây hoa lan.

Hạ Uyển Chi lại như bị phát hiện một bí mật lớn, đoạt lại dấu ở phía sau. Tề Diệp cười một chút, duỗi tay ra muốn xem. Hạ Uyển Chi không cho, hai người nhất thời đã quên thân phận, ngươi đuổi ta trốn. Có điều hắn nhanh nhẹn hơn, rất nhanh nàng đã bị ép tới, nghe mùi Long Tiên Hương nồng nặc, đồ thêu thùa vẫn chưa xong nắm trong tay thì bị hắn cầm đi.

"Biết rõ trẫm thích hoa gì sao?" Tề Diệp nhìn nhìn túi thơm vẫn chưa xong, cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng. Hơi thở ấm áp tê tê dại dại từ bên tai lan tràn đến trong lòng.

Nàng thoáng không được tự nhiên nghiêng nghiêng đầu, mà hắn lại theo sát đi tới gần "Nói, là nghe được từ đâu? Có phải thêu túi thơm cho trẫm hay không?"

"Không phải!" Nàng thẹn thùng đáp một tiếng "Hoàng Thượng tự mình đa tình! Tần thiếp thêu cho mình."

"Mạnh miệng!" Tề Diệp nói một câu, dĩ nhiên là một loại giọng nói sủng ái. Nói xong hai người đều ngạc nhiên, đồng thời ngẩng đầu nhìn đối phương. Mà Tề Diệp nhìn người mặt mày như vẽ, môi hồng răng trắng, ánh mắt vòng vo một hồi trên môi mọng của nàng, một tay ôm lấy cằm của nàng, cúi đầu đi tới gần.

Hạ Bích bưng nước trà đang muốn dâng lên, trông thấy tình hình bên trong, cước bộ dừng lại, thiếu chút nữa làm đổ nước trà. Nàng ấy gấp rút lui ra ngoài, trông thấy Trúc Thanh tiến đến, kín đáo đưa kháy cho nàng ta nói là nước trà không sạch sẽ, muốn pha lại hai chen khác, mà trên người nàng ấy dính nước đọng, phải đi về thay quần áo.

Trúc Thanh gật gật đầu, nghĩ tới đợi lát nữa có thể ở bên cạnh hầu hạ, nàng ta liền đi pha trà. Hạ Bích lại biết nàng ta nhất thời trong một lúc không về được, nước sôi còn chưa nấu, muốn pha trà phải đợi nước sôi lên mới được.Sau đó Quang Thuận công công thấy nàng ấy vẻ mặt quái dị, khẳng định biết rõ bên trong không thể quấy nhiễu, Trúc Thanh sẽ không vào được. Nàng ấy cũng yên tâm trở về thay quần áo. Nước trà mới vừa pha, có chút bị phỏng. Trên mu bàn tay khẽ phiếm hồng, cũng may không nặng như Vương Tiệp dư là trên mu bàn tay nổi bóng phỏng rộp.

Miệng lưỡi hai người gắn bó như môi với răng, Hạ Uyển Chi có chút khó chịu đẩy hắn. Tề Diệp thấy mặt nàng sung huyết đỏ bừng, không đành lòng lại khi dễ nàng, liền cách môi ra. Hắn hôn một chút lên khóe môi nàng "Sao lại không thở, ngươi thật đúng là làm trẫm đau lòng."

Hạ Uyển Chi từng ngụm từng ngụm hít thở, nghe vậy thì bị sặc một cái, nằm ở trên vai hắn cúi đầu ho khan. Hắn đau lòng vỗ vỗ phía sau lưng giúp nàng thuận khí.

Một hồi lâu mới dẹp được loạn, Tề Diệp đỡ bả vai của nàng, khẽ cúi đầu đối mặt với nàng "Đừng lo lắng, trẫm sẽ dạy ngươi." Nói rồi không đợi nàng tránh đi, một lần nữa chiếm lấy cặp môi đỏ mọng kia, triền miên hôn hít lấy. Mà nàng cũng dần dần học cách làm cho mình hô hấp thông thuận.

Hồi lâu, Tề Diệp thỏa mãn, ôm lấy nàng ngồi xuống, mặt mày mang cười nhìn người đang cúi thấp đầu, bên tai đỏ hồng. Hắn cười nhìn nàng "Uyển Nhi có thích trẫm hôn môi ngươi?"

Hạ Uyển Chi quả thực không thể tin được người trước mắt đúng là người trong trí nhớ của nàng. Nàng giống như bị làm chú định thân, ngây ngốc đến nhất thời phản ứng không kịp. Mãi đến khi hắn cắn môi, nàng mới giựt mình hoàn hồn mà đẩy hắn ra.

Tề Diệp không có phòng bị, vốn là an vị ở mép tháp, bị nàng đẩy như vậy cả người liền ngồi xuống dưới đất. Mà nàng ý thức được mình đã làm cái gì, đang muốn quỳ xuống nhận phạt, hắn lại bắt được tay nàng "Còn thất thần, kéo trẫm đứng dậy a!"

Nàng gật gật đầu, đưa tay lôi kéo hắn đứng dậy. Ai biết hắn là vua của một nước, ngôi cửu ngũ chí tôn nhiw vậy lại làm chuyện xấu, dùng sức kéo một cái. Khí lực nàng không lớn, chỉ một chút đã bị kéo trượt chân té lên trên người hắn, đụng phải lồng ngực của hắn. Đến nỗi nàng cảm thấy bộ ngực bị đau.

Nhìn lại hai người tư thế mập mờ, Hạ Uyển Chi đỏ mặt luống cuống tay chân muốn đứng lên. Tề Diệp bị nàng loay hoay ở trên người đến có chút tâm viên ý mã, cánh tay dài ôm nàng căn bản không nhúc nhích được. Sau một hồi long trời lở đất, nàng đã bị áp dưới thân thể hắn.

Hạ Uyển Chi bị hù dọa không nhẹ, hết lần này tới lần khác đầu lại đâm vào chân tháp. Một tiếng 'bộp' vang lên, nàng lập tức bị đụng tới choáng váng.

Tề Diệp vội vàng ôm người đứng lên ngồi ở trên đùi, một tay xoa đầu của nàng, một tay vẫn ôm eo của nàng để tránh nàng té xuống. Ánh mắt khóa chặt nàng, nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn bị đau đến nhíu mày, lập tức đau lòng "Trẫm không phải cố ý, có sao không? Có muốn thỉnh ngự y xem một chút hay không?"

Ong ong tỉnh táo lại, nàng xoa xoa chỗ thoáng sưng lên, lắc lắc đầu "Không cần, không phải quá nghiêm trọng."

"Vậy là tốt rồi!" Tề Diệp thở phào nhẹ nhõm, tới gần trên mặt nàng hôn một cái. Hạ Uyển Chi lập tức nóng mặt, đẩy hắn muốn đứng lên. Nàng cảm thấy hai người quá thân mật.Tề Diệp cũng không khó xử nàng, buông lỏng tay nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát "Đều là trẫm không tốt."

"Túi thơm là thêu cho Hoàng Thượng." Suy nghĩ một chút, Hạ Uyển Chi cắn môi nói nhỏ.

Tề Diệp lại nghe được rõ ràng rành mạch, cười đến vẻ mặt đắc ý "Trẫm cũng biết." Hắn móc ra túi thơm kín đáo đưa cho nàng "Trẫm chờ túi thơm của ngươi." Nàng gật gật đầu, vẻ mặt thẹn thùng, một cái nhăn mày một nụ cười đều dịu dàng động lòng người.

Quang Thuận công công rất tẫn trách, nghe thấy động tĩnh bên trong cũng không có vào xem một chút. Cho dù Trúc Thanh muốn tiến lên xem xét, cũng bị hắn ngăn cản. Hắn đi theo bên cạnh nên biết rõ tâm tư của Tề Diệp, không có truyền gọi, hắn tuyệt đối sẽ không vượt qua.

Nhìn canh giờ không còn sớm, Hạ Uyển Chi biết rõ Đức phi còn đang chờ. Hắn ở nơi này của mình nhiều thêm một chút, Đức phi là hận nàng hơn một phần.

"Canh giờ không còn sớm, Hoàng Thượng vẫn nên đi qua chỗ Đức phi nương nương đi!"

"Nghỉ ngơi sớm một chút." Tề Diệp không yên tâm sờ sờ đầu của nàng, vuốt một cái chỗ sưng đỏ, nhíu mày "Có rượu thuốc không?"

"Có!" Nàng đáp một tiếng.

"Lấy ra, trẫm xoa cho ngươi." Tề Diệp mở miệng.

"Không cần, tần thiếp sai tỳ nữ làm là được, Hoàng Thượng vẫn nên đi chỗ Đức phi nương nương đi!" Hạ Uyển Chi ôn nhu khuyên bảo. Tề Diệp kéo tay của nàng ngồi ở một bên bất động, vẻ mặt nhàn nhạt. Nàng có chút bất đắc dĩ kêu Hạ Bích một tiếng "Lấy rượu thuốc ra."

Hạ Bích gật gật đầu, rất mau lui xuống. Trúc Thanh bưng chén trà tiến đến. Hạ Uyển Chi đã rút tay về đặt ở trên đầu gối. Có người tiến đến, Tề Diệp cũng thu liễm đi rất nhiều, vẻ mặt nhàn nhạt tiếp nhận chén trà. Nhìn thấy là ô mai trà, khóe miệng hắn xẹt qua một nụ cười, cúi đầu hớp một ngụm, âm thầm đánh giá, xác thực là ô mai trà trong cung nàng dễ uống.

Rất nhanh rượu thuốc được mang đến. Tề Diệp tiếp nhận. Hạ Uyển Chi tháo trâm gài, kim thoa, thả búi tóc xuống. Tóc dài xõa qua vai, khuôn mặt nho nhỏ giữa những sợi tóc đen, mặt mày như vẽ, có một phen cảm giác thanh lệ khác biệt.

Tề Diệp đổ một chút rượu thuốc ở lòng bàn tay, xoa nhẹ chỗ dưng của nàng. Có chút đau, nàng vô ý thức hít vào một hơi. Tề Diệp nghe thấy được thả nhẹ lực đạo.

Quang Thuận, Hạ Bích, Trúc thanh nhìn một màn này, đều đang đoán xem đã phát sinh chuyện gì. Bọn họ mặc dù nghe thấy động tĩnh, nhưng cũng chưa tận mắt nhìn thấy, nghĩ tới vết thương trên đầu Hạ Uyển Chi là từ đâu ra.

Xoa nhẹ rượu thuốc, nàng nghe trên người đều có một mùi rượu thuốc thơm ngát. Tề Diệp rửa tay xong, phân phó mấy người Hạ Bích chú ý hầu hạ. Hạ Uyển Chi tùy ý vấn một cái búi tóc đơn giản, cung tiễn hắn rời đi.

Lúc rời đi Tề Diệp nói là mấy ngày nữa lại đến xem nàng. Hạ Uyển Chi dịu dàng gật đầu, khóe miệng mỉm cười.

Đức phi đợi một hồi lâu mới đợi được người tới, vừa vào nhà đã nghe một mùi rượu thuốc thơm ngát, không khỏi cuống cuồng nói "Hoàng Thượng bị thương sao?""Cũng không có, làm sao vậy?" Tề Diệp kinh ngạc hỏi một câu.

Đức phi nói "Thần thiếp nghe trên người Hoàng Thượng có mùi rượu thuốc nên cho rằng Hoàng Thượng bị thương!"

"Không phải là trẫm." Tề Diệp nhàn nhạt đáp một câu rồi ngồi xuống. Đức phi không hề hỏi nhiều, tự mình rót trà cho hắn.

"Trưởng công chúa đã buồn ngủ, thần thiếp liền cho nhũ nương mang đi. Hoàng Thượng nếu muốn nhìn trưởng công chúa một chút thì thần thiếp liền sai nhũ nương ôm người đến." Đức phi nới chuyện với Tề Diệp phần lớn là vây quanh trưởng công chúa.

"Không cần, để cho con bé ngủ đi. Ngày khác khi con bé tỉnh thì gặp cũng được!" Tề Diệp khoát tay áo, uống một ngụm trà.

Đức phi nói mấy lời, nhìn hắn có chút mệt mỏi liền phân phó chuẩn bị nước nóng, hầu hạ hắn rửa mặt xong nằm ở trên giường. Tề Diệp ngủ ở bên ngoài, nghe một mùi hương nhàn nhạt thơm ngát, phát hiện là hương thơm của rượu thuốc trên ngón tay. Hương đã tan đi rất nhiều nên rất dễ chịu, nhớ tới nàng thân thể mềm mại, Tề Diệp ngầm thở dài.

Người bên cạnh giật giật, Đức phi thấy khóe miệng của hắn mỉm cười, tựa như đang nghĩ tới điều gì thú vị, nhịn không được hỏi "Hoàng Thượng đang suy nghĩ chuyện tốt gì?"

Tề Diệp quay đầu lại nhìn nàng ta một cái, tầm mắt rơi vào cái cổ trắng nõn giữa vạt áo mở rộng kia. Nàng ta nửa chống thân thể, duỗi dài cổ, tẩm y khẽ buông ra, lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Tề Diệp phát giác thân thể biến hóa, ánh mắt loe lóe, tay từ cằm của nàng ta chạm đến da thịt trơn nhẵnmềm mại tinh tế trên bờ vai, dùng sức một cái liền đem người đè xuống dưới thân.

Đức phi trong lòng vui mừng, cả khuôn mặt đều sinh động hơn, hai tay tự nhiên ôm lưng của hắn, trong mắt lóe sáng hào quang.

wattpad/HueKhanh92

Một đêm này Hạ Uyển Chi ngủ trong mùi thơm ngát của rượu thuốc, một đêm vô mộng, ngủ rất an ổn.

Buổi sáng lúc Trúc Thanh chải cho nàng thả nhẹ lực đạo "Nương nương sao lại không cẩn thận đụng phải đầu?"

"Không cẩn thận mà thôi!" Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua người đang chờ nàng trả lời, nói một cái đáp án có cũng được mà không có cũng không sao.

Buổi sáng thức ăn coi như phong phú, nàng uống một chén cháo nhu hương, dùng đồ ăn sáng, ngồi trong chốc lát rồi đi chỗ Đức phi. Gần đây đều là nàng tự chải đầu tóc cho Đức phi. Chỉ cần Đức phi không mở miệng để cho nàng dừng lại, nàng sẽ không có lý do để không đi.

Nàng mới vừa cầm lấy cây lược gỗ, Đức phi hỏi "Hạ tiệp dư bị thương?"

"Tần thiếp ngu dốt, không cẩn thận đụng đầu!" Hạ Uyển Chi không nhanh không chậm trả lời một câu, thầm nghĩ nàng ta biết thật là nhanh, mình bị thương cũng biết.

"Khó trách nghe mùi rượu thuốc." Đức phi cười cười, thầm nghĩ tối hôm qua Hoàng Thượng bôi thuốc cho nàng. Nàng thật đúng là có phúc khí "Về sau cẩn thận một chút."

"Đa tạ nương nương quan tâm." Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nguyên lai là nghe thấy mùi rượu thuốc, nàng còn tưởng rằng nàng ta đối với mình để tâm như vậy. Xem ra là nàng tự mình đa tình.Lúc Đức phi dùng đồ ăn sáng, nhũ nương ôm trưởng công chúa đi đến. Trưởng công chúa khóc đến nước mắt lưng tròng, một khuôn đỏ bừng. Đức phi vừa nhìn thấy căn bản không còn tâm tư dùng bữa, chỉ lo vây quanh trưởng công

chúa dò xét thử cái trán. Phát hiện có chút nóng, Đức phi tức giận quát lớn nhũ nương. Khi nàng ta đang muốn phân phó thỉnh ngự y, Hạ Uyển Chi nói đã phân phó người đi thỉnh ngự y đi đến nhìn một chút.

Đức phi không yên tâm về trưởng công chúa, để Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư đi thỉnh an hoàng hậu. Nàng ta muốn coi chừng trưởng công chúa.

Hai người an ủi vài câu, liền dẫn người đi Phượng Nghi cung. Ra khỏi Đức Hỉ cung, Vương Tiệp dư liền không nén được tức giận "Hạ tiệp dư cần phải ở cùng Đức phi nương nương chứ. Đây chính là thời điểm để Hạ tiệp dư xun xoe đây!"

"Nếu như Vương Tiệp dư muốn ở lại, ta nhất định sẽ không cười nhạo Vương Tiệp dư xun xoe." Hạ Uyển Chi đáp lại ý 'tự mình muốn cũng đừng áp lên người'.

"Hừ, ta khinh thường nịnh nọt nàng ta!" Vương Tiệp dư hừ hừ hai tiếng "Ngươi cho rằng bợ đỡ được nàng ta thì có thể một bước lên mây, được sủng ái ở hậu cung sao? Nói cho ngươi biết, ngươi vẫn nên nhìn người cho chuẩn, đừng đến lúc đó lại công dã tràng."

"Lời này người khác nói ngược lại còn có chút sức lực, Vương Tiệp dư nói như vậy nghe thật sự là buồn cười." Hạ Uyển Chi cười nhạo "Vài vị tỷ muội cùng nhau tiến vào đều đã được sủng hạnh. Ta là người bệnh, thân thể khó chịu mới không thể thị tẩm. Ngược lại Vương Tiệp dư vì cái gì đến nay vẫn là hoàng hoa khuê nữ đây?"

"Ngươi!" Vương Tiệp dư bị đâm trúng chỗ đau, tức giận đến trừng nàng không biết nên phản bác ra sao.

Hạ Uyển Chi cười đắc ý "So với ta, Vương Tiệp dư càng không được sủng ái đây!" Dứt lời nàng không có ở đây dây dưa thêm nhiều, đuôi lông mày nhảy lên. Nàng nghiêng đầu mang theo Hạ Bích nhẹ nhàng bước qua, váy áo bồng bềnh rời đi, lưu lại Vương Tiệp dư tức giận đến mặt xanh rờn.

Hoàng hậu hỏi Đức phi vì cái gì không có tới. Hạ Uyển Chi đứng dậy trả lời nói là trưởng công chúa không thoải mái, Đức phi thương con sốt ruột không dám rời khỏi. Hoàng hậu thốn thức hai tiếng cho nàng ngồi xuống, phân phó ngự y đi qua nhìn một chút.

Trở lại Hỉ Lai điện không bao lâu, Hạ Uyển Chi liền nghe nói hoàng hậu tới Đức Hỉ cung, là tới xem trưởng công chúa, vẻ mặt ân cần bộ dáng quan tâm. Hoàng hậu chân trước vừa tới, Tề Diệp cũng đã đến.

Hạ Uyển Chi cũng không tham gia. Ngược lại Vương Tiệp dư nghe nói Tề Diệp đến đây, trang điểm ăn mặc một phen, cố làm ra vẻ lo lắng trưởng công chúa đi qua nhìn.

Hạ Uyển Chi nghe vayah nhịn không được buồn cười. Nàng ta thật đúng là muốn được sủng hạnh đến phát điên rồi. Đế hậu ở đây, làm sao có thể có chỗ cho nàng ta, một cái tiệp dư nho nhỏ đây?

Quả nhiên không bao lâu Vương Tiệp dư đã bị hoàng hậu mời đi ra ngoài. Chỉ là Hạ Uyển Chi nghe Hạ Hoa nói, Vương Tiệp dư cùng cung nữ thiếp thân của hoàng hậu-Nguyệt Mai nói chuyện một hồi lâu.

Trưởng công chúa nhiễm phong hàn. Đứa nhỏ yếu ớt, ngã bệnh so với người lớn khó chịu nhiều hơn, cũng không dám tùy tiện dùng thuốc. Ngự y rất rối ren. Đức phi rất đau lòng, nghe trưởng công chúa oa oa khóc thút thít, cả trái tim như tan nát rồi.

Ngày thứ hai thỉnh an hoàng hậu,

Đức phi một lần nữa vắng mặt. Sau khi thỉnh an hoàng hậu giữ Vương Tiệp dư ở lại. Lúc các nàng lui ra, Hạ Uyển Chi chậm một bước đã nhìn thấy Nguyệt Mai nháy mắt với Vương Tiệp dư.

Đợi nàng ra khỏi Phượng Nghi cung một hồi lâu cũng không thấy Vương Tiệp dư xuất hiện, biết rõ hoàng hậu đã gọi nàng ta đi nói chuyện, tâm tư khẽ chìm chìm. Hạ Uyển Chi nghĩ chẳng lẽ Vương Tiệp dư muốn bước theo gót Hà Chiêu dung sao?

Vương Tiệp dư thấy hoàng hậu thì vội vàng hành lễ "Tần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương!"

"Đứng lên đi! Ban ghế ngồi!" Hoàng hậu bình thản nói một câu, ánh mắt thì đánh giá nàng.

Vương Tiệp dư có chút dè dặt ngồi xuống, hoàng hậu nói "Vương Tiệp dư xác thực là một mỹ nhân. Bản cung nhìn thật có chút hâm mộ bộ dáng của Vương Tiệp dư!"

"Hoàng hậu nương nương nói đùa, so với hoàng hậu nương nương thì tần thiếp phải mặc cảm. Hoàng hậu nương nương dung mạo tuyệt mỹ, là tần thiếp không dám so bì." Vương Tiệp dư ngược lại thức thời, biết rõ hoàng hậu không phải là người dễ dàng đắc tội. Hơn nữa trong lòng còn sợ hãi, sợ lời nói và việc làm của mình chọc giận hoàng hậu.

Hoàng hậu cười cười, nói "Vương Tiệp dư khiêm tốn."

Vương Tiệp dư cười làm lành không nói.

Hoàng hậu nói tiếp "Vương Tiệp dư tiến cung cũng có hơn một tháng. Đến nay cũng chưa được sủng ái quả thật có chút tiếc nuối. Ngươi yên tâm, với gia thế cùng dung mạo của ngươi, hoàng thượng nhất định sẽ không ủy khuất ngươi."

"Đa tạ nương nương ưu ái, là tần thiếp không có cái phúc khí kia!" Vương Tiệp dư trong lòng chua xót. Nếu không phải nàng đến quỳ thủy thì nàng đã được sủng ái, đều là xui xẻo.

"Đúng là không may. Nếu lục đầu bài của ngươi có thể treo ở ngoài sáng, Hoàng Thượng cũng có thể đã lật thẻ bài của ngươi tử. Đều là những hạ nhân kia sơ sẩy, thế nhưng làm mất lục đầu bài của ngươi. Yên tâm, bản cung đã phân phó làm lại một cái, đêm nay sẽ treo lên."

Hoàng hậu nói xong, không đếm xỉa tới Vương Tiệp dư như nghe được sóng to gió lớn "Nương nương nói là lục đầu bài của tần thiếp bị mất?"

"Đừng lo lắng, bản cung đã phân phó đi xuống. Đêm nay có thể treo thẻ bài của ngươi lên rồi." Hoàng hậu ôn nhu an ủi. Nhìn nàng ta như có điều suy nghĩ, hoàng hậu biết rõ mục đích hôm nay đã đạt đến.

Vì muốn đào thêm một hố mới nữa nên cần tăng nhân lực a

Nàng nào có hứng thú muốn edit hay beta thì xin mời về chung một nhà với tớ:*

29. Chương 29

"Ta nói vì cái gì Hoàng Thượng không lật thẻ bài của ta, thì ra là Đức phi một mực quấy phá?" Ra khỏi Phượng Nghi cung, Vương Tiệp dư liền oán hận níu lấy hoa cỏ ven đường. Hoa cỏ lá cây rơi đầy đất, có thể tưởng tượng trong lòng nàng ta có bao nhiêu hận.

Dù sao ở bên ngoài, Trúc Mai sợ bị người nghe được, tiến lên trấn an. Vừa lau nước lá hoa trên tay cho nàng ta, vừa ra hiệu cung nữ quét dọn hoa cỏ nàng ta bứt đầy "Nương nương chớ nói nhảm. Không có bằng chứng, nếu là truyền tới trong tai người khác còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì?"

"Hừ!" Vương Tiệp dư nhìn thoáng qua cung nhân qua lại, không cam lòng hừ hai tiếng, buông tay trở về cầm khăn lụa.

Trở về phòng, Trúc Mai liền cho người tin cậy ở bên ngoài coi chừng, các nàng ở bên trong nói chuyện. Vương Tiệp dư nói "Đức phi lần này thật đúng là đắc tội với ta. Nếu không phải là nàng ta tác quái, ta đã sớm thị tẩm. Cũng sẽ không bị Hạ Uyển Chi cái tiểu tiện nhân kia cười nhạo."

"Nương nương an tâm một chút chớ nóng vội. Đức phi là người bên cạnh hoàng thượng, vị cấp cao hơn nương nương. Nương nương vẫn nên tạm thời nhẫn nại. Chờ đến ngày nổi danh lại mưu tính cũng không muộn. Hôm nay nương nương muốn làm gì cũng không tiện, nhẫn nại nhất thời gió êm sóng lặng a!" Trúc Mai dù sao lớn tuổi hơn, lại ở hậu cung một thời gian dài, biết rằng không thể nhất thời tức giận liền không quan tâm ngó ngàng mọi thứ.

"Hừ, chỉ là một cái Đức phi nho nhỏ mà thôi. Hoàng hậu nói sẽ giúp ta. Chờ ta được sủng ái, Đức phi lại tính là cái đó. Cái bút trướng này sớm muộn gì cũng sẽ tìm nàng tính sổ." Vương Tiệp dư hừ hừ vài tiếng, nói chuyện rất có khí lực. Dù sao hoàng hậu đã bày tỏ với nàng ta. D với Đức phi, hoàng hậu mới là chủ nhân hậu cung. Đức phi cùng Thục phi dù được cưng chiều, còn không phải là vẫn phải xem sắc mặt của hoàng hậu

làm việc?

Hạ Hoa đi ra ngoài nghe ngóng một phen, nghe nói Vương Tiệp dư từ Phượng Nghi cung đi ra sắc mặt không được tốt. Hạ Uyển Chi nghĩ hoàng hậu khẳng định nói gì đó đối với nàng ta. Cụ thể nói gì đó nàng cũng không rõ ràng, chỉ có thể tạm thời đi một bước tính một bước, xem các nàng chuẩn bị bày chiêu gì.

Trưởng công chúa bị bệnh hai ba ngày, thân thể tốt hơnchút ít Đức phi mới có tâm tư đi thỉnh an hoàng hậu. Thái hậu đối với trưởng công chúa cũng là sủng ái, dù sao cũng là hài tử đầu tiên của Tề Diệp.

Buổi sáng đi thỉnh an hoàng hậu, Hạ Uyển Chi đi theo Đức phi. Vương Tiệp dư cười sáp lại, nhìn nàng một cái "Hạ tiệp dư gần đây thân thể tốt không?"

"Như Vương Tiệp dư thấy, ăn ngon, ngủ ngon, khí sắc không tồi. Đa tạ Vương Tiệp dư quan tâm." Xem nàng ya mặt mày giãn ra, tựa hồ gặp được cái chuyện gì cao hứng, Hạ Uyển Chi khẽ nhíu mày.

"Vậy là tốt rồi! Hạ tiệp dư phải nuôi thân thể cho tốt, cùng nhau tiến cung trừ hai người ngươi và ta ra, những người khác cũng đều đã được sủng hạnh."

"Vương Tiệp dư cũng biết là có ta và ngươi. Thân thể của ta chính mình rõ ràng, từ từ điều dưỡng là được. Ngược lại Vương Tiệp dư cũng phải nuôi thân thể. Không chừng ngày nào đó Hoàng Thượng nghĩ tới, có thể là phúc khí của Vương Tiệp dư!" Hạ Uyển Chi phẩy phẩy quạt tròn, mỉm cười nhìn nàng ta một cái, không đợi nàng ta mở miệng nói chuyện, bước nhanh vài bước đuổi kịp Đức phi.Đức phi mơ hồ nghe thấy các nàng đối thoại, phát giác nàng đuổi kịp, nghiêng đầu liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, cũng không nói cái gì.

Buổi trưa Tề Diệp ở trong cung Đức phi dùng cơm, trưởng công chúa cũng được ôm đến. Chỗ Đức phi rất là náo nhiệt, vô số ánh mắt đều nhìn chằm chằm.

Hoàng hậu tính toán một chút, hơn hai mươi ngày, Tề Diệp đã đi chỗ Đức phi nhiều lần. Đặc biệt là ngủ lại cũng ba lần. So với ở trong cung nàng ta còn nhiều hơn, chớ đừng nói chi là cùng dùng cơm.

So sánh vậy, chỗ Thục phi cũng chỉ có hai buổi tối, trong đó một đêm còn là đoạt người của mình. Hoàng hậu biết rõ, trưởng công chúa bị bệnh, Hoàng Thượng đối với Đức phi lại càng thương tiếc. Nói cho cùng còn không phải là cái bụng của nàng ta không chịu thua kém sinh hạ trưởng công chúa. Nếu không thì dựa vào gương mặt kia của nàng ta, làm sao có thể được sủng ái?

Cách mấy ngày Tề Diệp cũng sẽ cùng thái hậu dùng bữa. Buổi tối Tề Diệp đi Thọ Ninh cung của thái hậu. Thức ăn trong cung thái hậu coi như là thức ăn xuất ra từ ngự thiện phòng, sắc hương vị đều đủ.

Dùng bữa xong, Tề Diệp cùng thái hậu tán gẫu. Ngồi một hồi lâu, chưởng sự Kính Sự phòng bưng khay thẻ bài lên thỉnh Tề Diệp chọn. Tề Diệp đang nghe niệm kinh, hắn liền ở bên ngoài chờ.

Thái hậu niệm một đoạn kinh văn xong, nói "Những người mới kia tiến cung đã hơn một tháng, ai gia nhớ rõ chỉ còn lại Vương Tiệp dư, Hạ tiệp dư là chưa thị tẩm."

"Vâng! Vương Tiệp dư trước đó vài ngày thân thể khó chịu. Hạ tiệp dư thân thể yếu đuối, phải dưỡng, phỏng đoán còn phải chút ít ngày nữa." Nhớ tới nữ nhân mềm mại kia, Tề Diệp nháy mắt vẻ mặt thất thần.

Thái hậu cũng không phát giác, chỉ nói "Vương gia (chỉ nhà của Vương tiệp dư) đúng là thần tử đắc lực. Vương Tiệp dư cùng không nên chịu nhiều ủy khuất. Đã gạt qua bên hơn một tháng, nên cho Vương gia một chút ngon ngọt rồi!"

"Thái hậu nói đúng, trẫm hiểu." Quang Thuận gọi người Kính Sự phòng vào. Tề Diệp nhìn thoáng qua lục đầu bài bày ở vị trí bắt mắt, Quang Thuận lật thẻ bài của Vương Tiệp dư. Người phía dưới liền bắt đầu công việc lu bù lên.

Vương Tiệp dư ngóng hơn một tháng, nghĩ hết biện pháp được sủng ái, hôm nay thật sự được đến một lần nữa. Nàng ta nhịn không được mừng đến phát khóc. Nếu không phải Trúc Mai khuyên bảo khóc đỏ hai mắt làm sao thị tẩm, nàng ta đại khái sẽ gào khóc đi!

Hỉ Hoa điện treo đèn lồng màu đỏ. Không được bao lâu cả hậu cung ai cũng biết, Chung một cung điện Hạ Uyển Chi sao lại không biết. Nàng biết được rồi thì chỉ là cười nói "Vương Tiệp dư bây giờ là đạt được ước

muốn!"

Còn không phải là đạt được ước muốn. Vương Tiệp dư cao hứng đến mức đi đường đều như đang múa. Mấy người bên cạnh cũng cao hứng đến cầm nhầm vài bộ quần áo. Cuối cùng vẫn là Trúc Mai cô cô bình tĩnh. Lần đầu tiên thị tẩm căn bản không cần phải mặc y phục. Nếu nói là muốn y phục, cũng là sau đó chuẩn bị tốt rồi mang qua.

Mỗi lần trước khi thị tẩm, cung phi cũng sẽ nghiêm túc tắm rửa một phen. Vương Tiệp dư sai Trúc Mai đem ra tất cả hương dầu nàng ta thích nhất. Nàng ta tắm rửa xong đi ra, cả người thơm ngào ngạt làm cho người khác nhịn không được ngứa mũi. Bọn thái giám khiêng nàng ta đã bị bọc trong chăn, chỉ lộ ra một cái đầu đi. Dọc theo đường, hai vị thái giám nhịn không được ngáp ngáp hít khí.

Tề Diệp xem không ít tấu sớ, ánh mắt thoáng qua tấu chương Vương đại nhân đưa lên, phê mấy chữ rồi không hề nhìn nhiều. Quang Thuận công công nhìn canh giờ không còn sớm, cẩn thận nhắc nhở "Hoàng Thượng, nên nghỉ ngơi!"

"Ừ! Phượng Hoàng các bên kia chuẩn bị xong chưa?" Tề Diệp vuốt vuốt mi tâm, thuận miệng hỏi.

"Sáng sớm liền chuẩn bị xong." Quang Thuận công công sửa sang lại long bào cho hắn, sau đó theo đuôi đi tới Phượng Hoàng cung.

Vương Tiệp dư được đưa đến trên giường liền khẩn trương tới không dám thở mạnh một tiếng. Nàng trông đứng trông ngồi tới mức cảm giác mình muốn cứng ngắc lại vẫn chưa thấy người đâu. Nhẫn nại không nổi gọi vài tiếng. Thái giám đáp lời chỉ nói là Hoàng Thượng còn chưa tới.

Nàng sợ hãi, không phải lại có người từ giữa cản trở chứ. Lần này nàng ta đúng là không có tới quỳ thủy.

Thấp thỏm bất an đợi một hồi lâu, khi nàng ta cho rằng người sẽ không tới liền nghe động tĩnh, trong lòng vừa vui lại vừa khẩn trương.

Nghe tiếng bước chân đến gần, nàng không thể ức chế run rẩy lên. Chui đầu ra nhìn người đứng ở đầu giường, trên mặt nàng nóng lên, nói "Thần thiếp gặp qua Hoàng Thượng."

Tề Diệp nhìn nàng một cái cũng không nói chuyện, bên tai vướng vài sợi tóc khẽ ướt át. Khi đến Phượng Hoàng các, hắn đi tắm ôn tuyền một chút. Nhìn ánh mắt mừng rỡ tha thiết của nàng ta, Tề Diệp đè xuống khác thường trong lòng, mặt không chút thay đổi vén lên chăn mền. Mà Vương Tiệp dư cũng đã sợ đến nhắm mắt lại, vừa mong đợi lại vừa khẩn trương.

Sau một khắc, vang lên bên tai một tiếng hắt hơi. Vương Tiệp dư lặng lẽ mở mắt. Tề Diệp xoa mũi nhíu nhíu mày, nhìn nàng một cái vẻ mặt khó lường phân phó "Quang Thuận, chuẩn bị nước nóng, cho người hầu hạ Vương Tiệp dư tắm rửa."

Vương Tiệp dư rất nhanh đã bị bọn ma ma mang đi tắm rửa một lần nữa. Trong chăn, nàng ta ủy khuất đến nhịn không được đỏ vành mắt. Chẳng lẽ mình lại đã làm sai điều gì?

Về phần Tề Diệp, sai người đem tất cả đệm chăn đều thay đổi một lần. Hương thơm nồng nặc kia có thể hun người ta đến hôn mê bất tỉnh. Bởi như vậy, hắn có hào hứng chút nào cũng bị bay đi mất.

Vương Tiệp dư được đưa lên lần nữa, hai mắt dã sưng đỏ. Mặc dù Trúc Mai cô cô dặn dò nàng ta không được thất thố, nhưng trong lòng nàng ta ủy khuất, căn bản liền không nhịn được chảy nước mắt.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Tề Diệp lúc này mới nằm ở trên giường, phân phó cung nhân tắt ánh nến. Rất nhanh trong phòng một mảnh hắc ám, trong không khí tán đi hương thơm nồng nặc kia, lập tức mát mẻ không ít. Tề Diệp nằm trong chốc lát, nghe thấy người bên cạnh khóc thút thít, hắn cảm thấy bực mình, đang muốn vén chăn mền rời đi, nghĩ tới lời của thái hậu nói, bóp bóp nắm tay vén chăn lên chui vào, trong đầu lại xuất hiện một gương mặt dịu dàng khác. Xong việc, Tề Diệp khoác đồ ngủ rời đi, đi Phong Xuân các rửa mặt.

Vương Tiệp dư còn không kịp phản ứng, đã bị Trúc Mai đỡ dậy mặc quần áo vào. Ánh mắt rơi vào miếng vải trắng thấm một ít vết máu đỏ thẫm, nhịn không được nói nhỏ bên tai Vương Tiệp dư "Chúc mừng nương nương!"

Cả đêm, bên tai Vương Tiệp dư đều vọng lên câu chúc mừng kia của Vương tiệp dư, trong lòng vui mừng không thôi. Hôm nay nàng ta cũng là nữ nhân chân chính của Hoàng Thượng.

Khi Vương Tiệp dư bị đưa về Đức Hỉ cung, cung điện Đức phi vẫn sáng ánh nến. Hạ Uyển Chi thì nghỉ sớm, buổi tối ngủ ngon. Ngoại trừ có tâm sự thỉnh thoảng ngủ trễ ra, còn lại các buổi tối đều nằm lên giường tương đối sớm.

Đức phi nghe Bội Dung nói người được đưa về, cầm lấy mũi trâm gài tóc khêu khêu ánh nến, cười nhạo "Vương Tiệp dư thế này xem như tâm nguyện được đền bù. Còn không biết sáng mai Hoàng Thượng sẽ cho nàng một cái phong hào gì đây?"

"Dù sao không phải là phi vị là được rồi!" Bội Dung nói "Nô tỳ nghe được, Vương Tiệp dư bị đưa đến, Hoàng Thượng còn ghét bỏ nàng không sạch sẽ, lại phân phó người tắm cho nàng ta một lần. Nghe ma ma hầu hạ nói, Vương Tiệp dư ủy khuất đến mức con mắt khóc như hạch đào."

"Phải không? Vậy cũng thật là ủy khuất!" Đức phi cười trên nỗi đau của người khác, cười cười nói "Tốt lắm, cũng chỉ là tên hề, cũng lật không nổi cái sóng to gió lớn gì. Cho rằng đi theo hoàng hậu có thể nhảy lên đầu cành sao, về sau cho nàng nếm mùi đau khổ."

Bội Dung phụ họa gật đầu.

Đức phi nói "Không còn sớm, bản phi cũng mệt mỏi. Nghỉ ngơi đi, ngày mai còn xem trò hay đây!"

Lúc Hạ Uyển Chi chải đầu cho Đức phi đã nghe thấy người đến báo tin vui. Đức phi cho người gọi Vương Tiệp dư tới. Hạ Uyển Chi rất nhanh vấn tốt đầu tóc cho nàng ta, cài trâm và châu thoa.

Chờ Vương Tiệp dư đi đến, Đức phi cũng đã trang điểm xong, ngồi ở trên chủ vị. Công công báo tin vui sau khi hành lễ với Đức phi, bắt đầu báo tin vui. Tối hôm qua Vương Tiệp dư thị tẩm, sáng sớm liền định ra phong hào. Vương Tiệp dư được phong làm Chiêu viện.

Nghe vậy Đức phi âm thầm ngạc nhiên một chút. Hạ Uyển Chi chỉ là thở phào nhẹ nhõm, ngược lại cũng không nghĩ gì.

Vương Tiệp dư thì lập tức nở nụ cười, hành lễ tiếp chỉ. Sau khi thưởng cho công công truyền chỉ xong thì cười vấn an Đức phi "Tần thiếp Vương chiêu viện thỉnh an Đức phi nương nương."

"Chúc mừng Vương chiêu viện. Bội Dung, đem cuộn gấm hồng đào mấy ngày trước đây ra cho Vương chiêu viện làm vài bộ quần áo đi!" Đức phi mỉm cười chúc mừng, nhìn không ra một chút không vui.

Vương chiêu viện tiếp nhận vải vóc lại cười nói tạ, ngược lại nhìn về phía Hạ Uyển Chi, mặt mày tung bay, vẻ mặt kiêu căng đắc ý.

Hạ Uyển Chi biết rõ nàng ta đây là thị uy đang đối với mình, thật cũng không để ý, quy củ đứng dậy hành lễ "Tần thiếp thỉnh an Vương chiêu viện chúc mừng nương nương. Lễ vật sẽ đưa qua sau khi thỉnh an hoàng hậu, hi vọng Chiêu viện nương nương đừng trách.""Hạ tiệp dư khách khí!" Vương chiêu viện cắn nặng hai chữ 'Tiệp dư', cười đến dương dương đắc ý.

Đợi các nàng ân cần thăm hỏi xong, Đức phi nói "Canh giờ không còn sớm, nên đi thỉnh an hoàng hậu. Vương chiêu viện đừng quên hành đại lễ."

"Đa tạ Đức phi nương nương nhắc nhở!" Vương chiêu viện cười cười, cước bộ nhẹ nhàng, vẻ mặt sung sướng đi theo Đức phi. Mà Hạ Uyển Chi chậm hơn một bước, không đi ngang hàng cùng Vương chiêu viện. Nàng ta hôm nay phân vị cao một cấp so với mình, nàng phải né tránh.

Đến Phượng Nghi cung, người vừa đến đủ, Vương chiêu viện liền quy củ hành đại lễ với hoàng hậu. Hoàng hậu sớm đã nghe được tin tức, đã chuẩn bị quà tặng đưa cho nàng ta. Vương chiêu viện lại thỉnh anThục phi, Đức phi, Hà Chiêu dung. Phân vị thấp hơn thì thỉnh an nàng ta. Hạ Uyển Chi cũng không ngoại lệ. Giữa bao tiếng chúc mừng cũng không biết có mấ câu là chân tâm thật ý.

Hoàng hậu dặn dò vài câu, lại hỏi thăm vài câu Thục phi chuẩn bị như thế nào. Thục phi đã tính trước trả lời ổn thỏa, hoàng hậu cũng không hỏi nhiều nữa.

Ngược lại Hạ Uyển Chi thật tò mò Thục phi chuẩn bị cái tiết mục gì.

Sau khi trở về Hạ Uyển Chi nhớ kỹ tặng lễ cho Vương chiêu viện. Tìm chốc lát trong hộp nữ trang, sai Hạ Bích đưa qua một cái vòng tay tơ vàng đẹp mắt. Vương chiêu viện nhìn cũng chưa từng nhìn để cho Đinh Hương nhận lấy.

Hạ Bích nhìn nàng ta vẻ mặt khinh miệt, trong lòng tức giận, lại không tiện lắm miệng, liền cáo lui. Trở về đem chuyện nói với Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi nói "Bất quá là đắc ý quên hình mà thôi, không cần phải so đo với nàng ta."

Hạ Bích liền không nói thêm lời.

Buổi chiều nàng bị Đức phi gọi đi. Đức phi chuẩn bị một chút Cẩu kỷ A Giao bổ thân thể nữ nhân cho nàng, còn an ủi nói "Vương chiêu viện hôm nay được sủng ái không có nghĩa là liên tục được sủng ái. Ngươi chỉ cần để ý dưỡng tốt thân thể. Chờ thân thể ngươi tốt rôdi, Hoàng Thượng làm sao lại ủy khuất ngươi?"

Đức phi không ngốc, nàng mơ hồ cảm thấy Hoàng Thượng đối với người trước mắt là có khác biệt.

Ít nhất các nữ nhân khác còn chưa được sủng ái cũng không may mắn như nàng, có thể được Hoàng Thượng ba lần ở trong nhà nàng dùng bữa.

"Tạ nương nương quan tâm, tần thiếp hiểu!" Hạ Uyển Chi cảm kích gật đầu, tiếp nhận hộp gấm để Trúc Thanh cầm lấy Đức phi lại dặn dò vài câu rồi cho nàng đi trở về.

Mọi người các cung đưa lễ vật đi đến, Vương chiêu viện từng bước từng bước nhìn sang. Đương nhiên là quý trọng lễ vật của mấy người hoàng hậu, Thục phi, những người khác cũng chỉ là ý tứ đưa chút ít vật nhỏ mà thôi. Trông thấy Hạ Uyển Chi tặng vòng tay tơ vàng, Vương chiêu viện theo tay cầm ban cho Trúc Mai.

Trúc mai nói "Nương nương, nô tỳ không thể nhận."

"Làm sao vậy?" Vương chiêu viện rõ ràng không vui.

Trúc Mai nói "Nương nương đừng xem Hạ tiệp dư còn chưa thị tẩm, nhưng nô tỳ nhìn nàng ta ở trong lòng hoàng thượng địa vị không thấp. Nương nương có thấy Hoàng Thượng đi trong cung nào dùng mấy lần bữa tối?"

Vương chiêu viện suy nghĩ một chút, ít nhất Hoàng Thượng là không ở trong cung nàng dùng bữa.

"Vậy thì như thế nào?"

"Nương nương, ở hậu cung nhiều có người quen so với nhiều địch tốt hơn. Nếu ngày khác Hạ tiệp dư được sủng ái, nương nương lại đem đồ của nàng ban thưởng cho nô tỳ. Hạ tiệp dư biết rồi nhất định sẽ ghi hận nương nương. Đến lúc đó cũng không phải là nhiều hơn một kẻ thù?"

"Trúc Mai cô cô chẳng lẽ không biết ở giữa hậu cung này là không cí người quen?" Vương chiêu viện cầm vòng tay tơ vàng chơi một chút. Trúc Mai cô cô bị nàng nói xong sững sờ, nhất thời không biết làm sao khuyên bảo.

Mà Vương chiêu viện đã thay đổi chủ ý, nói "Nếu Trúc Mai cô cô không thích liền thưởng cho Đinh Hương là được."

Đinh Hương bị điểm tên sửng sốt một chút, lập tức cười tiếp nhận, đeo trên tay nói lời cảm tạ "Tạ chiêu viện nương nương thưởng!"

Vương chiêu viện lấy một cây trâm vàng kín đáo đưa cho Trúc Mai, nói "Cái này cho Trúc Mai cô cô. Nhận lấy đi, ta phải thưởng, là sẽ không bạc đãi các ngươi."

"Đa tạ nương nương thưởng!" Trúc Mai tâm tư trầm trọng nhận lấy kim thoa. Nàng biết rõ tính tình người chủ tử này, chỉ là khổ nỗi không tiện nhiều lời, biết rõ nàng ta không thích người ngỗ nghịch ý mình.

Nhưng nàng là muốn tốt cho nàng ta!

30. Chương 30

"Hôm nay trong mấy người cùng nhau tiến cung chúng ta, cũng chỉ còn lại có Uyển tỷ tỷ chưa thị tẩm!" Lâm Huệ ngồi xuống trong đình, lột một trái sơn trà đưa cho Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi lắc lắc đầu, ra hiệu chính nàng ta ăn đi. Lâm Huệ đẩy một chút, thấy nàng không nhận liền chính mình ăn hết. Sơn trà tiến cống hương vị rất ngọt.

"Mấy ngày nay Vương chiêu viện đúng là nở mặt nở mày, đi đường cũng có thể múa. Nhìn thấy cũng làm cho người ta không ưa nổi." Lâm Huệ trong lòng ghen ghét, cho rằng Vương chiêu viện không được sủng, ai biết thị tẩm xong lại được phong làm chiêu viện. Đây chính là phân vị cao nhất trong đám người cùng tiến cung các nàng.

"Nàng ta chính là người như vậy. Huệ nhi cần gì phải vì nàng ta mà tức giận?" Hạ Uyển Chi cũng không để ý. Cho dù nàng ta đắc ý cười nhạo mình, nàng cũng không có cảm giác gì. Chỉ là một chút ân sủng mà thôi, chính thức có thể đi đến cuối cùng mới là người thắng. Lúc này mới một chút chút ân huệ nhỏ liền đắc ý quên mình, nhất định là không thành được sự gì lớn.

Lột một trái sơn trà, Hạ Uyển Chi cắn một cái, thịt quả hương vị ngọt ngào nhiều chất lỏng, làm cho người ta nhịn không được ăn nhiều thêm mấy trái.

"Xem ra là ta kiến thức hạn hẹp!" Lâm Huệ thở dài, hỏi "Uyển tỷ tỷ gần đây thân thể khá hơn chưa?"

"Hoàn hảo!" Hạ Uyển Chi lột một trái sơn trà. Lâm Huệ đùa với nàng, từ trong tay nàng đoạt mất. Hạ Uyển Chi cười cười không lên tiếng, nhìn nàng ta ăn mất, chính mình lại bóc một trái sơn trà khác.

"Hoàng Thượng hôm qua lại đi chỗ Uyển tỷ tỷ dùng bữa. Nghĩ tới nếu Uyển tỷ tỷ được sủng hạnh, khẳng định sẽ hơn cả Vương chiêu viện. Phi vị tạm thời không hy vọng xa vời, nếu là tỷ tỷ làm chiêu nghi, cũng đừng quên muội muội ta."

Nghe thấy hai chữ chiêu nghi, lòng của nàng chìm chìm, lập tức nói "Nói bậy bạ gì đó. Vị trí hiêu nghi cũng không phải là ai cũng có thể ngồi lên. Không chừng chính là Huệ nhi muội muội đây."

"Ta không có cái phúc khí kia!" Lâm Huệ nói "Ta đã mấy ngày rồi không thấy hoàng thượng, cũng không biết có phải Hoàng Thượng đã quên còn có một người như ta hay không?" Lâm Huệ nói lời u oán. Hạ Uyển Chi nghe mà không đếm xỉa tới.

"Kỳ thật hôm nay nghĩ đến, một người quá nhiều thê thiếp cũng không phải là chuyện tốt." Không giải thích được, Lâm Huệ đột nhiên cảm khái một câu.

Hạ Uyển Chi không có đáp lời, đại khái đoán được đây là bởi vì Tề Diệp không có lật thẻ bài của nàng ta mà cảm thấy thất vọng đi!

Hôm nay nhìn bộ dáng nàng ta thất vọng, phiền muộn, Hạ Uyển Chi tựa hồ nhìn thấy bản thân thật lâu trước đây. Còn không phải là một lòng chỉ đặt vào một người, chỉ tiếc tâm của hắn vĩnh viễn lại không đặt trên người mình.

Hạ Uyển Chi nghĩ, nữ nhân thật khờ!

Nữ nhân hậu cung còn ngu hơn!

"Nghe nói bên Ngọc hồ bày bố thế trận lớn, không biết Thục phi đang chuẩn bị cái gì?" Không muốn nói thêm về đề tài Tề Diệp, Hạ Uyển Chi dời đề tài đi, hỏi."Không biết, Thục phi cũng không nói cái gì, muội cũng không có cho người theo dõi." Lâm Huệ có chút chột dạ nói một câu, dè dặt nhìn nàng một cái, không dám nói ra tình hình thực tế.

Hạ Uyển Chi cũng không hỏi nhiều. Dù sao đã sắp Đoan Ngọ, đến lúc đó chẳng phải sẽ biết Thục phi đang cố làm cái gì mà ra vẻ bí mật sao.

Hai người nói một hồi lâu nữa rồi mới tự trở về. Trên đường trở về, Hạ Uyển Chi gặp Vương chiêu viện, quy củ hành lễ đợi nàng ta đi trước.

Lúc Vương chiêu viện đi ngang bên người nàng, cười nói "Hạ tiệp dư không phải là thân thể khó chịu sao? Ánh mặt trời chói như vậy còn đi qua lại, không sợ phơi nắng hỏng người?"

"Đa tạ Vương chiêu viện quan tâm. Tần thiếp không đến mức bị chút ánh mặt trời này làm tổn thương. Tuy nhiên phơi nắng lâu đối với da thịt cũng không tốt, rám đen liền khó coi!" Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua người cho dù đắp rất nhiều phấn mà so ra vẫn là kém da thịt trắng nõn của mình, nở nụ cười nhàn nhạt.

Nếu nói là Vương chiêu viện đối với bản thân có cái gì bất mãn thì đại khái coi như là da thịt của nàng ta. Nàng ta giống Vương đại nhân, da thịt sậm màu, so với các nàng da thịt như tuyết, trắng nõn như ngọc thì da thịt của nàng tối hơn rất nhiều, coi như là dùng phấn cũng bù không được.

Hôm nay nghe nàng nói bị ánh mặt trời rám đen như vậy, Vương chiêu viện biết rõ nàng là đang cười nhạo mình cho dù người khác rám nắng cũng không bằng, cười nhạo mình da ngăm.

"Cho dù bộ dạng quốc sắc thiên hương, nếu là có cái thân thể bệnh tật cũng là vô dụng. Thân thể yếu đuối đúng là nhận không nổi hoàng ân. Hạ tiệp dư vẫn nên chú ý dưỡng thân thể đi!" Vương chiêu viện trả lời lại một cách mỉa mai, còn không quên hừ hai tiếng, vẻ mặt khinh đi qua trước mặt nàng.

Hạ Uyển Chi không thèm để ý cười cười, kẻ bệnh tật cũng không phải là nàng? Nếu không phải lúc trước một lòng không muốn tiến cung mà nguyện ý tự hủy thân thể, vốn là muốn cho Hạ Vũ một cái cơ hội, cuối cùng vẫn đào thoát không xong. Chính là bởi vì như thế, hiện tại nàng mới cần nuôi thân thể.

Bất quá hiện tại nàng lại thấy rất may mắn vù thân thể mình yếu, ít nhất không phải là ở trên mặt thân thể được Tề Diệp chú ý, mà là về mặt tình cảm giành được sự chú ý của hắn. Nếu không cũng sẽ không một tháng ba lần đều ở trong phòng nàng dùng bữ. Đây chính là chuyện chưa từng có.

Nàng nghĩ, so với bắt lấy những ân sủng hư vô kia, còn không bằng bắt lấy tâm một người.

Không để châm chọc khiêu khích của Vương chiêu viện ở trong lòng, Hạ Uyển Chi vẻ mặt tự nhiên trở về Hỉ Lai điện. Ngược lại Hạ Bích trong lòng có chút không thoải mái, thừa dịp lúc không có ai, nhịn không được hỏi "Nương nương cần gì liên tục bấm bụng bấm dạ. Nô tỳ nhìn Hoàng Thượng đối với nương nương đúng là rất thương tâm, nếu là nương nương..."Hạ Bích, đừng lắm miệng!" Không đợi Hạ Bích nói xong, Hạ Uyển Chi lạnh giọng nói.

Hạ Bích thất kinh một chút, uể oải gật đầu "Vâng, nô tỳ nhớ kỹ!"

Buổi sáng mới oán hận mình bị vắng vẻ, buổi tối Tề Diệp liền lật thẻ bài của Lâm Huệ. Hạ Uyển Chi nghe tin xong, không cẩn thận châm trúng ngón tay. Nàng hừ một tiếng, nhìn giọt máu ứa ra, không thèm để ý đưa lên miệng hút sạch sẽ. Hạ Bích vội vàng bưng chén trà cho nàng súc miệng. Nàng phun ra máu, tiếp nhận nước trà súc miệng, vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn không ra cái tâm tình gì.

Hoàng hậu nghe nói Thục phi vì làm tốt tiết Đoan Ngọ mà bày ra trận thế rất lớn, còn có hai vị công công thiếu chút nữa chết đuối. Mà hoàng hậu cũng biết Thục phi muốn làm gì, âm thầm không cam lòng. Nếu làm xong, Thục phi không phải là sẽ mượn cơ hội tranh công trước mặt Hoàng thượng sao. Nàng ta đúng là giỏi nhất mấy cái đó. Đặc biệt là trong chuyện mời gọi này, ngoại trừ nàng ta không ai qua mặt nổi.

Mọi thứ đã sắp bắt đầu. Hoàng hậu có thể đoán được thái hậu, Hoàng Thượng sẽ thật cao hứng. Nàng tình nguyện phá hủy yến hội cũng sẽ không để Thục phi được công lao.

Hoàng hậu phân phó Nguyệt Mai vài câu, rồi đắc ý tiếp tục tu bổ hoa cành.

Tiết Đoan Ngọ dần dần đến trong khí trời ấm áp.

Thái hậu đã hỏi thăm mấy lần, hoàng hậu chỉ nói toàn quyền giao cho Thục phi làm. Thái hậu ngược lại cũng không nói gì, chỉ cần không ra sai lầm, bà cũng không có gì để trách cứ.

Ngày tết Đoan Ngọ, Hạ Uyển Chi biết được Thục phi chuẩn bị trận đấu thuyền rồng là vì Vinh Quang công công được gọi đi bị rơi xuống nước.

Sau khi nàng nghe nói, thật không nghĩ tới Thục phi cũng có suy nghĩ giống nàng, ngạc nhiên một chút rồi cũng không nghĩ nhiều.

Buổi sáng, nàng dậy rất sớm. Lúc đi trang điểm cho Đức phi, Đức phi còn nói muốn ôm Trưởng công chúa đi xem một chút, náo nhiệt một chút.

Nàng cười cười nói vài câu thỏa đáng rồi không có nói thêm nữa.

Đức phi trang điểm xong, Vương chiêu viện canh đúng thời gian đi đến, thỉnh an xong liền theo Đức phi thỉnh an thái hậu. Hoàng hậu đã ở bên chỗ thái hậu.

Trừ ngày lễ lớn cùng đầu tháng hay mười lăm, những thời gian khác thái hậu đều không thích bị quấy rầy.

Hạ Uyển Chi đi vào đã nghe một mùi đàn hương, thái hậu ăn chay niệm Phật, có đốt đàn hương cũng không kỳ quái.

Thái hậu mặt mũi hiền lành nói vài câu, thay cho hoàng hậu ra vẻ dạy bảo vài câu rồi cho mọi người trở về nghỉ ngơi. Giờ Tỵ thì đến Ngọc Hồ xem trận đấu thuyền rồng.

Đây cũng không phải là bí mật gì, kể từ khi có hai vị công công rơi xuống nước, Thục phi du một lòng muốn làm mọi người cho ngạc nhiên nhưng cuối cùng vẫn là lan truyền nhanh chóng. Mà thái hậu đối với ý tưởng này của Thục phi lại rất hài lòng, cười tán dương tâm tư Thục phi linh xảo.Thục phi khiêm tốn nói vài câu đường hoàng rồi yên tâm thoải mái tiếp nhận ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ của mọi người. Nàng ta mỉm cười, vẻ mặt đắc ý, thấy thế nào cũng không để cho người ta thích nổi.

Sau khi trở về, Hạ Uyển Chi thêu cho xong túi thơm. Trúc Thanh chuẩn bị tốt hương liệu nhét kỹ vào. Nàng lại thêu vài mũi, kết cái nút thắt nhìn cũng không tệ. Chờ lần sau Tề Diệp đến sẽ tự đưa cho hắn.

Không bao lâu, Hạ Bích nhắc nhở đã đến giờ, Hạ Uyển Chi liền chuẩn bị tốt rồi ra cửa. Sau lưng đi theo không ít người, nguyên bản không phải Hạ Hà Hạ Hoa theo hầu nhưng hai người mặt dày mày dặn theo đuôi. Hạ Uyển Chi cũng không nói gì, cho các nàng đi theo xem náo nhiệt một chút.

Đến chỗ Đức phi, Đức phi đã chuẩn bị xong, đang dụ dỗ trưởng công chúa ăn một chút bánh chưng. Trưởng công chúa không muốn, lắc đầu tránh né. Đức phi không có biện pháp liền đợi con bé đói bụng rồi ăn. Giao trưởng công chúa cho nhũ nương, nàng ta đi vào trang điểm lại, thay đổi một bộ cung trang càng thêm hoa lệ rồi mới đi ra.

Mà Vương chiêu viện cũng thay đổi một bộ cung trang khác. Cung trang của chiêu viện so với tiệp dư màu sắc càng thêm diễm lệ, vải vóc cùng hình thức đều xuất sắc hơn.

Có thể nói là quần áo chọn rồi còn thừa lại mới đến phiên người phía dưới, từng bậc từng bậc đi xuống, đến cuối cùng cũng chỉ có thể lấy mà không thể chọn.

May mắn chính là nàng không phải là cái người không thể chọn kia.

Vương chiêu viện vừa tiến đến liền đánh giá ăn mặc của các nàng, lúc này mới hành lễ với Đức phi. Hạ Uyển Chi cũng chỉ có thể hành lễ với nàng ta ai bảo bây giờ nàng ta là nhị phẩm chiêu viện đây.

Đức phi nhìn thoáng qua trang phục tinh xảo của nàng ta cũng không nói cái gì liền dẫn người đi trước, các nàng theo gót phía sau.

Vương chiêu viện mỉm cười liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, cố làm ra vẻ kinh ngạc cười nói "Không nghĩ tới bộ quần áo này lại đến trên người Hạ tiệp dư. Vốn là ta vừa ý nhưng đáng tiếc ta quá gầy mặc không được. Hôm nay nhìn Hạ tiệp dư mặc đến thật sự là thích hợp!"

"Đa tạ Vương chiêu viện bỏ những thứ yêu thích. Ta là tâm rộng thân mập, vừa vặn xứng với bộ quần áo này. Dù sao so với vài người mặc không được mà nói lời chua chát thì khá hơn một chút."

Vương chiêu viện nghẹn một chút "Cũng chỉ là một món đồ chướng mắt, thích thì lấy đi mặc. Có điều..." Vương chiêu viện hạ giọng nói "Hạ tiệp dư mặc thật là xấu!"

Xấu?

Hạ Uyển Chi cười cười, không hề nhìn nàng ta, vẻ mặt nhàn nhạt nói "Đẹp xấu như thế nào không liên quan đến quần áo, mà ở ánh mắt người nhìn. Nghĩ đến Vương chiêu viện không có ánh mắt thưởng thức bộ quần áo này cho nên nó không thuộc về ngươi."Nói rồi nàng đột nhiên xoay người "Ngược lại Vương chiêu

viện thật đúng là tự mình cảm thấy hài lòng. Chẳng lẽ không có người nói cho Vương chiêu viện biết, da ngăm mặc đồ màu sắc diễm lệ sẽ càng thêm đen sao? Vương chiêu viện vẫn nên bớt phơi nắng một chút đi. Nghe nói Hoàng Thượng là ưa thích da trắng."

"Ngươi..."

"Hạ tiệp dư!" Vương chiêu viện đang muốn mở miệng chửi ầm lên, Đức phi thong thả ung dung kêu một tiếng.

Vương chiêu viện cắn cắn môi, nhìn Hạ Uyển Chi đi về phía Đức phi, khuôn mặt trắng nõn, môi hồng răng trắng, thấy thế nào cũng làm người ta chán ghét, làm cho người ta hận không thể rạch lên cái gương mặt đáng ghét kia.

Đức phi liếc nhanh nhìn Vương chiêu viện đang tức giận, nói với Hạ Uyển Chi "Đừng đôi co với người chấp nhặt, mất thân phận."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, không để ý tới Vương chiêu viện giương nanh múa vuốt ở phía sau nữa.

Nàng ta không dám đắc tội Đức phi. Vương chiêu viện chỉ đành phải nuốt xuống cái cục tức này, nghiêng đầu hỏi người phía sau "Nhìn ta rất đen sao?"

"Nương nương cần gì bận tâm, mồm mọc ở trên người người khác, nói cái gì chẳng được?" Trúc Mai nhẹ giọng an ủi.

Vương chiêu viện cắn cắn môi không nhiều lời nữa. Dù Trúc Mai nói như vậy, nàng ta xem tay của mình, cùng so với hai tau trắng nõn của các nàng xác thực ngăm hơn rất nhiều. Dù bản thân không muốn thừa nhận, nhưng nàng đúng là không đủ trắng.

Mấy người Hạ Uyển Chi tới tương đối sớm. Bên cạnh Ngọc Hồ đã xây dựng khán đài, bố trí ngay ngắn trật tự. Hạ Uyển Chi ngồi xuống vị trí của mình. Đức phi cùng Vương chiêu viện ngồi ngang hàng. Các phi tần khác còn chưa tới, trên khán đài người không nhiều lắm.

Không bao lâu, lục tục đến cũng gần đông đủ. Không thể nghi ngờ, hôm nay Thục phi là nổi bật nhất, trang phục lộng lẫy xuất hiện, một bộ cung trang hồng lựu, môi mọng đỏ chót. Những người khác nhìn mà trong lòng vừa ghen ghét vừa khinh thường.

Thục phi vuốt ve đầu tóc, cười hàn huyên cùng Đức phi, xoi mói nói Đức phi hôm nay ăn mặc quá thanh lịch. Đức phi chỉ là cười cười cũng không nói thêm cái gì, ngược lại rất có hào hứng đùa với trưởng công chúa.

Thục phi nhìn xem trưởng công chúa trắng hồng đáng yêu, cười vươn tay nhéo nhéo miệng của con bé. Đức phi thấy nàng ta nuôi móng tay thật dài, sợ nàng ta đả thương con của mình, liền ôm qua rồi nói "Trưởng công chúa yếu ớt sợ người lạ, sợ sẽ khóc lên."

"Đức phi thật đúng là cưng chiều bảo bối. Chỉ là xem một chút mà thôi, có đúng hay không a trưởng công chúa?" Nói chuyện, nàng ta thành công nhéo nhéo mặt trưởng công chúa. Đức phi cũng không tiện tiếp tục ngăn cản. Trước mặt nhiều người như vậy, cho dù Thục phi có lòng bất thiện cũng không thể lộ liễu. Lúc Thục phi ngồi xuống, nhìn bộ dáng Đức phi xem trưởng công chúa như bảo bối mà trong lòng đau xót. Con của nàng nếu bảo vệ được, cũng đã lớn như trưởng công chúa đi. Chỉ tiếc, nó không có duyên với nàng.

Bởi vậy lúc hoàng hậu giá lâm, hoàng hậu phát hiện có một ánh mắt sắc bén nhìn mình chằm chằm. Đợi nàng phát giác, đối phương đã thu hồi ánh mắt, thật khiến nàng có chút nghi hoặc. Theo ánh mắt kia nhìn lại, chỉ thấy mấy người Thục phi, cùng với Trịnh tu viện, Lâm sung dung đang ngồi ngay ngắn ngoan ngoãn, không có gì khác thường.

Hoàng hậu chỉ coi như mình đa tâm, chậm rãi ngồi xuống.

Đế hậu, thái hậu cùng đến, các nàng liền đứng dậy hành lễ. Khi ngồi xuống, cung nhân liền bắt đầu dâng trà, âm nhạc cũng bắt đầu vang lên.

Thục phi vỗ tay, thuyền đã chuẩn bị tốt bắt đầu xuống nước. Thục phi cười nói "Chỉ xem so tài thì rất không thú vị, không bằng kiếm thêm chút tiền, thế nào?"

"Thục phi cũng đừng thừa nước đục thả câu, nói đi!" Tề Diệp cười mở miệng.

Thái hậu gật gật đầu, hoàng hậu không lên tiếng tất nhiên là tán đồng, những người khác căn bản không cần cân nhắc đến.

"Được rồi, thần thiếp sẽ nói thẳng." Thục phi nói "Lần này tổng cộng chuẩn bị mười con thuyền, vì tiện phân chia. Đánh số bắt đầu từ một đến mười. Cảm thấy chiếc thuyền nào thắng liền chọn chiếc thuyền đó. Vì để công bằng, chỉ cần viết xuống con số là được, hơn nữa thắng sẽ có tiền."

"Có chút ý tứ! Thái hậu nghĩ như thế nào?" Thục phi vừa nói xong, Tề Diệp liền hứng thú, nghiêng đầu hỏi thái hậu.

Thái hậu cười cười "Quả thật thú vị, nếu Hoàng Thượng thích, mọi người tới thử thời vận đi! Hoàng hậu cảm thấy như thế nào?"

"Khó có khi Hoàng Thượng cùng thái hậu đều thích, thần thiếp tất nhiên cũng sẽ không từ chối. Hơn nữa, đúng là một phen tâm ý của Thục phi để mọi người đều vui."

Hoàng hậu nói xong, Thục phi sai người phát giấy bút. Rất nhanh trước mặt mỗi người đều có thêm giấy và bút mực.

Hạ Uyển Chi nhìn nhìn mười đoàn người xếp hàng, nàng không rõ ràng thực lực của bọn họ lắm, chỉ viết một cái số mình thích. Lúc nàng để giấy bút xuống, những người khác cũng đều viết xong. Mộc Hương bắt đầu thu lại từ chỗ Tề Diệp rồi đặt ở trên mặt bàn nơi mọi người đều nhìn thấy, chỉ chờ sau khi cuộc tranh tài kết thúc sẽ công bố đáp án.

Đồ vừa thu lại xong, các cung nhân bưng nước trà điểm tâm đi lên. Hạ Uyển Chi thậm chí nghe thấy lúc các nàng qua lại, tấm ván gỗ dưới chân phát ra âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt. Mặc dù lót thảm, nàng vẫn nghe thấy một chút, nhịn không được cúi đầu nhìn nhìn, xác định không có gì không ổn mới bỏ qua, để tránh khiến cho người ta chú ý.Trận đấu còn chưa bắt đầu, vũ cơ đang khiêu vũ. Thái hậu trông thấy trưởng công chúa có mặt liền sai nhũ nương ôm con bé qua. Trưởng công chúa rất thân cận với thái hậu, vừa qua đi đã bắt lấy tràng hạt của thái hậu vuốt vuốt. Thái hậu cười nhéo nhéo mặt trưởng công chúa, tán dương Đức phi nuôi thật tốt. Ngay cả Tề Diệp cũng không nhịn được nói nàng ta hiền lương từ ái, chăm sóc trưởng công chúa rất cẩn thận.

Nghe hắn tán dương Đức phi, bên dưới không ít nữ nhân sinh lòng ghen ghét, âm thầm vò khăn tay.

Ca múa chấm dứt, trận đấu thuyền rồng cũng bắt đầu. Hạ Uyển Chi ăn sơn trà Hạ Bích bóc, nhìn xem mười chiếc thuyền rồng đã xuống nước, những người khác cũng bị hấp dẫn ánh mắt nhìn qua.

Trong đám người, Hạ Uyển Chi nhìn một hồi lâu, mới nhận ra Vinh quang ở trên chiến thuyền nàng chọn, lập tức cảm thấy không có hy vọng thắng. Vinh Quang công công chỉ là một người giỏi múa mép khua môi, nàng nếu như có chút tiền thì còn có thể sai bảo.

Thuyền rồng xuống nước một chút, trận đấu bắt đầu. Tiếng khua chiêng gõ trống khiến cho mọi người có chút khẩn trương, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm thuyền rồng, chỉ hận không thể đứng lên, thét to trợ uy.

Trận đấu bắt đầu, sóng đánh rập rình. Hạ Uyển Chi mơ hồ cảm giác được cái ghế giật giật, nàng nghi hoặc nhìn lại, thấy Đức phi nương nương cũng phát hiện.

Không đợi các nàng kịp phản ứng, hai vị cung nữ bưng điểm tâm đi đến phía sau các nàng, cả người mang theo luôn điểm tâm đều rơi xuống nước. Sau lưng Hạ Bích chỉ kịp kêu một tiếng nương nương, còn chưa kịp làm kéo nàng tránh đi, cũng rơi theo xuống nước.

Mà Hạ Uyển Chi phát hiện mình cũng đang trượt xuống, cả người cả ghế và cái bàn, còn chưa kịp phản ứng liền ngã xuống.

Tiết Đoan Ngọ, nước là rất lạnh. Nàng vừa rơi xuống, trong nháy mắt bị lạnh như đóng băng. Bên tai ong ong tiếng nước, nàng còn chưa có đứng vững thì đã bị ai đó đạp xuống, một lần nữa bị dìm ngập.

Những người khác chỉ là trơ mắt nhìn một hàng người kia rơi vào nước. Trong lúc nhất thời bị nước nhấn chimg. Cũng may hoàng hậu được Quang Thuận công công bắt lấy, nếu không ngay tiếp theo nàng ta cũng bị kéo xuống.

Dưới nước một mảnh nhốn nháo, Tề Diệp cuống cuồng sai người xuống nước cứu người. Hai mắt hắn tìm kiếm, không nhìn thấy mặt Hạ Uyển Chi, hắn cuống cuồng đứng ở một bên chờ từng bước từng bước bị vớt lên đến.

Không ít người rơi xuống nước, căn bản phân không rõ ai với ai. Thị vệ xuống nước cũng không bất chấp cái gì, tóm được ai liền cứu lên trước.

Hạ Uyển Chi không biết bị bao nhiêu người đạp bao nhiêu lần, nàng mới vừa ló đầu đã bị người lôi đi xuống, còn chưa kịp kêu cứu đã bị sặc nước. Trong mơ hồ tựa như nghe có người nhảy xuống nước, mà nàng cuối cùng cũng đạp lên được một chỗ hòn đá nhô lên, nước không đến mức bao phủ, lại cảm thấy có chút lạnh. Nàng thấy Tề Diệp giãy giụa ở trong nước, mò lên một người, nhìn mặt của nàng ta, tựa hồ không phải là người hắn muốn tìm, liền thất vọng đẩy ra, tiếp tục tìm.

Thái hậu trông thấy Tề Diệp rơi xuống nước, cả kinh đến thiếu chút nữa thì ngất đi. Các thị vệ khác cũng từng bước từng bước nhảy xuống.

Hạ Uyển Chi nghe thấy Tề Diệp gọi Uyển Nhi, nàng sửng sốt một chút, nhìn hắn cứ liên tục diễn cảnh vơ vét người rồi lại đẩy người, cuối cùng nhịn không được lên tiếng "Hoàng Thượng!"

Cách đó vài bước, Tề Diệp nghiêng đầu nhìn, thấy nàng lộ đầu ra, không ở trong đám người bên này. Hắn từng bước từng bước gian nan đạp lên nước bùn, bất chấp dơ bẩn cùng nước lạnh đi tới chỗ nàng, trên mặt chật vật lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Hạ Uyển Chi nhìn hắn, gương mặt trắng bệch cười một tiếng.

Đương nhiên, nàng cũng không bỏ lỡ từ phía khác, hoàng hậu nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm nàng một bộ dáng muốn lăng trì xử tử.

Hạ Uyển Chi nghĩ, có phải nàng đã bị hoàng hậu coi là cái đinh trong mắt rồi hay không?

Tuyển beta cho bộ này nha

Công việc beta rất nhẹ nhàng, mình đưa các bạn đọc trước, có lỗi chính tả thì điều chỉnh rồi gửi lại cho mình up. Vậy thoai hà ^^

31. Chương 31

Beta: Vysnsd

Hạ Uyển Chi nhìn Tề Diệp lội nước đến gần, gương mặt tuấn tú càng ngày càng gần, ngay sau đó hai vai bị hắn bắt lấy. Hắn há to miệng, vừa lên tiếng chính là dịu dàng an ủi "Đừng sợ, trẫm đến đây!"

Tâm tư xúc động, Hạ Uyển Chi nhất thời tâm tình phức tạp, nhưng vẫn mỉm cười gật gật đầu.

Trưởng công chúa tựa hồ bị chuyện này này làm sợ hãi, ở trong lòng nhũ nương oa oa khóc lớn. Nếu không phải được thái hậu ôm đi, chỉ sợ trưởng công chúa sẽ cùng các nàng rơi xuống nước.

Đức phi đã bị cứu đi lên, tự hồ bị kinh hãi lại phải uống vài ngụm nước, sắc mặt trắng bệch, đôi môi bầm đen, thân thể run lên nhè nhẹ.

Thái hậu, hoàng hậu đứng an toàn ở trên bờ, ánh mắt phóng đến trên người Tề Diệp cùng Hạ Uyển Chi ở trong nước. Thái hậu lớn tiếng quát lớn "Còn ngây ngốc cái gì? Không nhìn thấy Hoàng Thượng còn ở trong nước sao?"

Hoàng hậu cùng với chúng phi tần còn ở trên bờ liếc mắt nhìn Hạ Uyển Chi đứng ở trong nước, ánh mắt sắc bén.

Hạ Uyển Chi vừa nhìn cũng biết, các nàng ghen ghét. Lần này không phải chỉ là hoàng hậu, ngay cả những người khác cũng đều ghen ghét.

Đang nghĩ ngợi, Hạ Uyển Chi nhịn không được hắt hơi hai cái, điều này cũng nhắc nhở Tề Diệp bây giờ không phải là lúc nói chuyện. Hắn khẽ nghiêng người một tay ôm lấy eo của nàng, nói "Đi lên nói sau, trong nước lạnh, thân thể ngươi yếu sẽ không chịu nổi."

Nàng gật gật đầu, không để ý tới ánh mắt của mấy người hoàng hậu. Nửa người nàng dựa trên người hắn, cảm giác bên hông có thêm lực, nàng dần dần an tâm, đi theo hắn từng bước từng bước đi đến bên bờ. Thị vệ, thái giám xuống nước không ít, làm hộ tống.

Trong hồ nước bùn không ít, một bước sâu một bước cạn, giày thêu của nàng đi hai bước liền bị dính lại, nhịn không được lên tiếng "Giày thêu rớt!"

"Bất quá là một chiếc giày thêu mà thôi, lên bờ nói sau." Tề Diệp đỡ nàng, không để cho nàng quay đầu lại tìm giầy. Cho dù tìm thì nước hồ một mảnh hỗn độn, căn bản nhìn không thấy được, sờ cũng không tới.

"Nhưng chân ta không..." Lời còn chưa dứt, nàng liền trơn một chút, cả người hụt xuống. Dù Tề Diệp lôi kéo nàng, vẫn bị nhấn ở trong nước một cái mới bị vớt lên.

Hạ Uyển Chi vội vàng không kịp nín thở phải uống một ngụm nước hồ, sặc đến kịch liệt ho khan. Sau một khắc đã bị Tề Diệp bế lên, hai tay hữu lực, mượn sức nổi lên, nàng cũng không còn chìm nữa.

Hạ Uyển Chi đang muốn giãy giụa, nàng làm sao dám ngay trước mặt làm nhiều người để cho thân mình vạn kim của hắn ôm lấy chính mình?

"Đừng động!" Tề Diệp thấy nàng không thành thật, thấp giọng nhắc nhở "Nếu như ngươi còn muốn uống nước hồ, trẫm để cho chính ngươi đi."

Nước bẩn như vậy ai nguyện ý uống? Hạ Uyển Chi mím mím môi, thành thật vươn hai tay vòng qua cổ của hắn, ánh mắt rơi vào trên gương mặt ướt đẫm của hắn. Vài sợi tóc dán ở trên mặt, bên miệng, khóe mắt. Nàng vươn tay vén từng cái đến sau tai, không hiểu sao ma xui quỷ khiến nhéo nhéo vành tai lành lạnh của hắn. Tề Diệp cười nhìn nàng một cái, không nói gì.Ý thức được chính mình thất thố, nàng gấp rút thu tay lại. Trên mặt trắng bệch ửng đỏ, có chút không được tự nhiên cúi đầu. Cái trán nàng chống lên lồng ngực của hắn, không để người khác trông thấy ánh mắt của nàng, cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt người khác.

Tề Diệp cho rằng nàng sợ hãi, tay ôm nàng nắm thật chặt, khẽ cúi đầu xuống đỉnh đầu nàng, ôn nhu an ủi "Có trẫm ở đây, đừng sợ!"

Nàng nghe, cũng không nói gì.

Bọn họ cách bờ không xa, chỉ là do nước ngăn cản nên có chút khó bước đi mà thôi. Quang Thuận công công cũng theo xuống nước, đang chuẩn bị tiếp nhận người từ trong tay Tề Diệp. Tề Diệp mặt không chút thay đổi ôm nàng trực tiếp đi đến bên bờ. Quang Thuận công công thức thời ở bên che chở, không hề nhúng tay.

Đến bên bờ, Quang Thuận công công leo đi lên trước, đứng vững vàng rồi quay thân lại, vươn tay tiếp nhận Hạ Uyển Chi. Một bộ cung trang tất cả đều là nước, nhiễm màu nước bùn nên nhìn không ra vốn là màu gì, ướt chèm nhẹp dán ở trên người, đường cong lả lướt.

Hạ Hà đợi ở một bên vội vàng cởi áo ngoài phủ lên trên người nàng. Hạ Bích cùng Trúc Tạng đã được cứu đi lên. Các nàng rơi xuống nước chịu không ít thua thiệt, không biết bị đạp mấy cước, uống không ít nước, lúc này đang hấp hối nằm trên mặt đất.

Tề Diệp vừa lên bờ đã bị người vây quanh. Tề Diệp bơi lội không tệ, ngoại trừ cả người ướt ra, cũng không có cái gì không ổn.

Thái hậu lại lo lắng không thôi, hỏi han ân cần, một đôi mắt đều hơi đỏ. Tề Diệp đành phải ôn nhu an ủi nói không sao, thái hậu quan sát toàn bị hân hắn một lát, sờ sờ mặt của hắn, nói "Đừng mãi ở chỗ này, mau trở về đi thôi!"

"Ừ!" Tề Diệp đáp một tiếng, nhìn thoáng qua người run cầm cập tựa ở trên người Hạ Hà, phân phó đi xuống "Trước tiên đưa người rơi xuống nước trở về, thỉnh ngự y nhìn một chút. Về phần chuyện hôm nay, Quang Thuận công công nhìn xem là cái chuyện gì?"

Quang Thuận công công đáp một tiếng, bắt đầu phân phó đi xuống.

Hoàng hậu liếc nhanh nhìn Thục phi, ánh mắt rơi vào trên người Hà Chiêu dung.

Hà Chiêu dung hiểu ý, nói "Hoàng Thượng, yến hội hôm nay đúng là Thục phi nương nương chuẩn bị, không nghĩ tới lại khiến cho mấy người Đức phi nương nương chịu khổ."

"Hoàng Thượng, đều là thần thiếp sơ sẩy." Thục phi biết rõ chuyện hôm nay nàng khó tránh khỏi trách nhiệm, thay vì ngồi đó bị người vu oan hãm hại, không bằng tạm thời nhận sai, sau đó mưu tính."Trẫm nhớ kỹ!" Tề Diệp liếc nhanh nhìn Thục phi, nhàn nhạt lên tiếng.

Thái hậu lại tức giận quát lớn "Thục phi thật là lớn gan, nếu hôm nay cả cái đài đều sụp, có phải ai gia cũng phải chôn cùng ngươi hay không?"

"Thái hậu bớt giận, thần thiếp biết sai. Thần thiếp một lòng muốn làm tốt, nhưng không biết người phía dưới có sơ suất. Đều là thần thiếp giám sát không nghiêm, cầu xin thái hậu trách phạt!" Thục phi thức thời quỳ trên mặt đất chịu thua, tâm tư lại chuyển động không thôi.

"Hừ, chuyện lần này Thục phi không trốn thoát được trách nhiệm, trở về chờ phạt đi." Thái hậu hừ hừ hai tiếng, chen chúc cùng Tề Diệp rời đi.

Tề Diệp vừa đi, Hạ Uyển Chi được Hạ Hà Hạ Hoa nâng đỡ đi về Hỉ Lai điện. Các nàng không đứng ở trên đài, mà là đứng trên bờ chờ. Ở bên cạnh hầu hạ là Hạ Bích cùng Trúc Thanh thì cũng không may mắn thoát khỏi bị rơi xuống nước, cũng may không nguy hiểm tính mạng.

Ngọc hồ gặp chuyện không may, rất nhanh trong cung liền ồn ào thành một mảnh xôn xao.

Trở về Hỉ Lai điện, cung nữ đã chuẩn bị nước nóng. Hạ Uyển Chi run rẩy bò vào thùng tắm. Hạ Hà ở một bên hầu hạ. Nàng ngâm trong chốc lát, hỏi "Hạ Bích có khỏe không?"

"Nương nương không cần lo lắng, Hạ Bích cũng không có gì lo ngại. Ngược lại nương nương ở trong nước lạnh lâu như vậy, khẳng định bị lạnh. Đều do nô tỳ không tốt, không hầu hạ tốt nương nương." Nàng ở trên bờ nhìn thấy lập tức muốn nhảy xuống cứu người, lại nhớ tới chính mình căn bản không biết bơi. Đợi nàng muốn xuống nước lần nữa thì đã bị thị vệ ngăn cản. Miễn cho các nàng thêm phiền, bọn họ lại phải cứu thêm vài người.

"Ta không sao!" Vừa dứt lời, nàng liền hắt hơi một cái.

Hạ Hà nhíu mày nhìn nàng. Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy, ngâm mình trong nước, để cho nước ấm áp bao phủ bản thân. Hạ Hà liền gội đầu cho nàng.

Đợi nàng ấm thân thể đi ra, Lâm ngự y đã chờ ở ngoài. Chẩn mạch cho nàng, hắn nói cũng không có gì lo ngại.

Hạ Uyển Chi thở phào nhẹ nhõm, sai cung nữ tiễn Lâm ngự y rời đi. Nàng bọc y phục thật dày, sắc mặt hồng nhuận hơn chút ít. Hạ Hà cầm lấy khăn sạch sẽ lau đầu tóc cho nàng.

Không bao lâu sau, Hạ Hoa tiến đến nói là Hạ Bích cùng Trúc Thanh đều không có gì đáng ngại, ngự y khai thuốc khu hàn rồi liền rời đi.

Nàng gật gật đầu bày tỏ đã biết, lại phân phó Hạ Hoa đi ra ngoài hỏi thăm một chút những người khác rơi xuống nước như thế nào?

Hạ Hoa đáp một tiếng lui ra ngoài.

Lần này rơi xuống nước thật sự là khiến người ta bất ngờ. Nếu là ngoài ý muốn thì thôi, nếu là có người sắp đặt, vậy cũng thật là là quá lòng dạ ác độc. Thật may là nước cạn. Nếu là nước sâu, Hạ Uyển không biết còn có thể còn sống đi lên hay không.

Lúc đầu tóc khô một nửa, Hạ Hoa trở lại, sắc mặt có chút khó coi "Đức phi, Vương chiêu viện, Triệu tu nghi, Trác tiệp dư đều không có gì đáng ngại, ngược lại tỳ nữ thiếp thân của Triệu tu nghi cùng một vị cung nữ khi được vớt từ trong nước lên đã không còn thở!"Cây lược gỗ chải tóc rơi xuống đất, Hạ Hà thất kinh một chút, sắc mặt trắng bệch liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi. Nàng ấy gấp rút nhặt lên cây lược gỗ, nhìn nhìn Hạ Uyển Chi, lòng vẫn còn sợ hãi nói "Cũng may nương nương phúc lớn mạng lớn."

Xác thực là phúc lớn mạng lớn. Nhiều người chết đuối như vậy, ai cũng muốn lên bờ, cũng muốn nổi trên mặt nước, giẫm đạp cũng là bản năng cầu sống. Nếu không phải nàng ở xa mọi người chút ít, nói không chừng người bị vớt lên sau cùng chính là mình.

Mặc dù đã chết là hai cung nữ, nhưng cũng là chết người. Xảy ra chuyện lớn như vậy, không chỉ là có người rơi xuống nước, người ở trên bờ cũng chấn kinh không ít.

Thục phi làm người chuẩn bị, trách nhiệm lớn nhất. Biết được có người chết, Tề Diệp liền bắt Thục phi ở trong cung tự nhận lỗi, đợi sự tình tra ra tra ra manh mối, sẽ tiếp tục định đoạt."

Thục phi ở Đức Sang cung cười lạnh "Còn tưởng rằng sẽ được ban thưởng, hoặc đến cùng là công dã tràng. Ai ngờ còn phải chịu tội."

"Nương nương, vậy phải làm sao bây giờ?" Mộc Hương có chút lo lắng nói "Nô tỳ nhìn hoàng hậu nương nương đây là có ý nhằm vào nương nương đây. Đều đang lo lắng cho người rơi xuống, Hà Chiêu dung lại đem nương nương đẩy ra. Nương nương vì yến hội này đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết!"

"Ngươi cũng nhìn ra là hoàng hậu, muốn đả kích bản phi rồi?" Thục phi nâng mi hỏi Mộc Hương.

"Nô tỳ mặc dù ngu dốt, cũng không ngu xuẩn. Hà Chiêu dung là người của hoàng hậu, không có hoàng hậu lên tiếng, nàng ta dám lắm miệng sao?" Mộc Hương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nàng ta là ủy khuất thay chủ tử nhà mình.

"Hừ, tâm tư của hoàng hậu

bản phi sao lại không biết. Nàng ta đã sớm muốn diệt trừ bản phi. Nhìn bản phi được sủng ái, nàng ta ghen ghét. Đã nói nàng ta sẽ không hảo tâm như vậy, để cho ta nhúng tay vào chuyện hậu cung, thì ra là ở chỗ này đợi. Không nghĩ tới ngàn phòng vạn phòng, vẫn bị ngã vào bẫy của nàng."

"Nương nương, vậy bây giờ nên làm như thế nào?" Mộc Hương lo lắng hỏi.

"Còn có thể như thế nào, hoặc là tìm ra ai động tay chân, hoặc là tiên hạ thủ vi cường." Thục phi hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Một cái đài đang yên lành, những chỗ khác không sập, hết lần này tới lần khác liền sập ngay chỗ của Đức phi. Rõ ràng chính là hãm hại ta. Hậu cung người nào không biết ta cùng Đức phi đối đầu, muốn lợi dụng việc này đánh chủ ý lên ta. Các nàng nghĩ khá lắm?"

"Hừ, cho dù trừ đi ta, cũng không tới phiên nàng ta độc sủng hậu cung. Hôm nay bản phi ngược lại nhìn ra tâm tư của Hoàng Thượng. Cái Hạ tiệp dư kia thật đúng là không đơn giản, lại có thể khiến Hoàng Thượng bất chấp nguy hiểm xuống nước cứu nàng ta. Bản phi không nhìn ra nàng ta có điểm nào đáng giá để Hoàng Thượng dùng thân mạo hiểm."

"Bất quá là có một gương mặt dụ dỗ mà thôi, nương nương cần gì để ý." Mộc Hương nói "Việc cấp bách là chứng minh nương nương trong sạch. Nô tỳ nghe nói hoàng hậu liên tục can giữ bên cạnh hoàng thượng, còn không biết thêm dầu thêm mỡ nói gì đây!""Yên tâm, hoàng hậu muốn như nguyện còn quá sớm." Hướng về phía Mộc Hương ngoắc ngoắc ngón tay, Thục phi nói nhỏ vài câu bên tai nàng ta.

Mộc Hương ngạc nhiên mừng rỡ gật đầu "Nương nương anh minh!"

"Đừng nịnh nọt, mau chóng làm cho tốt. Sai người nhìn chằm chằm vị ở Hỉ Lại điện kia. Là bản phi xem thường Hạ tiệp dư nàng."

"Vâng!" Mộc Hương gật gật đầu, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Ngọc Long Điện, ngự y bắt mạch Tề Diệp xong, nói với thái hậu "Hoàng Thượng hồng phúc, thân thể cũng không lo ngại. Vi thần mở chút ít thuốc khu hàn. Uống hết, ra mồ hôi sẽ không sao nữa!"

"Vậy là tốt rồi!" Thái hậu gật gật đầu, ngự y lui xuống đi kê phương thuốc.

Tề Diệp có chút áy náy "Đều là trẫm sơ sẩy, làm cho thái hậu bị sợ hãi!"

"Hoàng Thượng hôm nay xác thực lỗ mãng, các nàng bất quá là cung phi mà thôi, tự nhiên có người cứu. Hoàng Thượng thân mình vạn kim, sao có thể hạ thấp phân phận cứu người?" Thái hậu trầm giọng trách cứ.

Tề Diệp áy náy nhận lỗi "Đều là trẫm lỗ mãng, trẫm hối cải!"

"Hừ! Hoàng Thượng biết rõ hối cải là tốt rồi. Hoàng thượng thân thể quý báu, há là một Hạ tiệp dư có thể so sánh với. So ra thì nàng ta cho dù chết một trăm lần cũng chống đỡ không được một sợi tóc của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng cần phải lấy đại cục làm trọng, chớ vì nữ sắc mà không thương tiếc thân thể của mình, hoang phế triều chính."

Thái hậu không phải là không biết rõ, chẳng qua là lúc này một lòng đều ở trên người Tề Diệp. Hôm nay hắn không ngại, thái hậu đương nhiên muốn tính sổ sau.

Tề Diệp nghe vậy kinh hãi, tâm chìm chìm, nói "Thái hậu quá lo lắng, trẫm tự có chừng mực."

Hắn từ tám tuổi liền bắt đầu học bơi. Bắt đầu từ tiên đế, hoàng tử bọn họ ngoại trừ việc học ra còn có một thứ nhất định phải sẽ học. Đó chính là bơi, đây là tổ huấn. Mà năng lực bơi của hắn cũng không tệ lắm, hắn biết mình sẽ không bị chết đuối.

Hơn nữa, nàng ở trong nước giãy giụa, nhìn không thấy người, hắn làm sao có thể đứng yên. Nếu là như vậy, lần này vớt lên tới sẽ không chỉ là hai bộ thi thể, mà có thể là ba.

"Nếu Hoàng Thượng đã nói như vậy, cái Hạ tiệp dư kia liền không thể lưu lại!" Giọng nói nhàn nhạt, lại bao hàm sát ý.

"Thái hậu, đừng động vào nàng ấy." Tề Diệp kinh hãi.

"Hừ, nàng ta có thể uy hiếp tính mạng của Hoàng Thượng, nhiễu loạn lý trí của Hoàng Thượng. Nữ nhân như vậy quá nguy hiểm, ai gia làm sao có thể lưu nàng ta lại bên cạnh hoàng thượng. Nàng ta, không thể lưu." Thái hậu từng chữ từng câu nghiêm túc, cũng không phải là nói giỡn.

Tề Diệp vén chăn lên đứng dậy, quỳ xuống ở trước mặt thái hậu "Thái hậu, trẫm biết sai rồi!"

"Diệp nhi, đừng trách ai gia nhẫn tâm. Ngươi nên biết, đế vương vô tình mới không bị loạn tâm." Thái hậu thở dài.

"Thái hậu, không liên quan tới nàng ấy, đều là trẫm sai." Tề Diệp nói "Trẫm có sức phán đoán, sẽ không bị một nữ nhân nhiễu loạn lý trí."

"Đã như vậy, ngươi vì sao xuống nước?" Thái hậu một lời phá vỡ bức tường chắn yếu ớt của hắn.

"Trẫm lập lời thề, đây là một lần cuối cùng!" Tề Diệp nhìn qua thái hậu, khẩn cầu "Đừng động vào nàng ấy."

"Diệp nhi!" Thái hậu càng thay đổi sắc mặt, chống lại ánh mắt của hắn, tâm tư lập tức phức tạp. Hồi lâu, thái hậu nhắm mắt lại, nói "Nếu nàng ta một lần nữa nhiễu loạn tâm của Hoàng Thượng, bất kể là ai cũng không thể ngăn cản ai gia xử lí nàng ta."

"Đa tạ thái hậu!" Tề Diệp ám ám thở phào nhẹ nhõm.

Tề Diệp mới vừa đứng dậy, hoàng hậu bưng một chén canh nóng tiến đến, tự mình đút cho Tề Diệp uống. Nàng bất động thanh sắc quan sát đến vẻ mặt hai người. Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, hoàng hậu cảm thấy trước đó bọn họ tựa hồ phát sinh chuyện gì.

Ngay trước mặt thái hậu, hoàng hậu, Tề Diệp nghiêm chỉnh uống hết chén canh nóng làm cho các nàng thoải mái, buông lỏng tinh thần.

Hắn uống canh nóng xong, hoàng hậu tự trách "Đều là thần thiếp sai, thân thể không tốt. Nghĩ rằng giao cho Thục phi liền có thể yên tâm. Ai biết cuối cùng lại nháo đến nhân mạng, còn làm cho Hoàng Thượng và thái hậu chấn kinh, thần thiếp thật là đáng chết!"

"Được rồi, ngươi cũng không biết sẽ phát sinh chuyện như vậy. Hơn nữa ngươi cũng bị sợ hãi, không cần nói nhiều. Lần này là Đức phi các nàng bị ủy khuất, cũng may đều bình an vô sự. Về phần người khác, nên phạt thì phạt, nên đánh thì đánh, thưởng phạt phân minh mới tốt." Thái hậu nhàn nhạt nói.

"Thái hậu phân phó phải, thần thiếp nhất định thưởng phạt phân minh. Chờ Quang Thuận điều tra xong là cái cẩu nô tài nào sơ sót, quyết định sẽ không dễ dàng tha thứ."

"Ừ!" Thái hậu gật gật đầu, nói "Tiết Đoan Ngọ thật tốt cũng đã hỏng. Hoàng Thượng bị sợ hãi thì nghỉ ngơi thật tốt đi. Đức phi bị ủy khuất, Hoàng Thượng cũng nên trấn an một chút."

"Thái hậu yên tâm, trẫm sẽ!" Tề Diệp gật gật đầu, nhịn không được nghĩ đến không biết hiện tại nàng như thế nào.

Thái hậu dặn dò vài câu, bảo hoàng hậu chú ý săn sóc. Náo loạn cho tới tận trưa, bà cảm thấy mệt mỏi. Nếu đã không cần bà phí công, thái hậu liền bãi giá trở về Thọ Ninh cung.

Nghĩ tới hành động không chút do dự nhảy xuống cứu người, thái hậu vuốt vuốt mi tâm, gọi Quế Tú ma ma "Sai người nhìn chằm chằm cái Hạ tiệp dư kia. Ai gia muốn nhìn một chút xen nàng ta có bản lãnh gì, có thể nhiễu loạn tâm tư của Hoàng Thượng."

"Vâng, nô tỳ sẽ đi xuống ngay an bài." Quế Tú ma ma đáp một tiếng lui xuống đi.

32. Chương 32

Bội Dung bưng thuốc tiến đến khuyên bảo Đức phi uống hết. Chén thuốc đắng, Đức phi uống xong liền ăn hai viên ô mai, chậm chậm nhấm nháp hương vị, hỏi "Trưởng công chúa có khỏe không?"

"Trưởng công chúa lúc trước bị kinh hãi một chút, lúc này nhũ nương đã dụ dỗ ngủ rồi. Ngự y nhìn qua, nói là cũng không lo ngại."

"Hoàng Thượng thì sao? " Đức phi nhàn nhạt hỏi.

"Nô tỳ nghe nói cũng không lo ngại. Thái hậu đã hồi Thọ Ninh cung. Hoàng hậu coi chừng Hoàng Thượng. Mấy người Vương chiêu viện cũng không có chuyện gì. Ngược lại thiếp thân tỳ nữ của Triệu tu nghi cùng một vị cung nữ theo hầu không thể may mắn thoát khỏi, lúc tìm được đã mất."

"Cho người đi xem một chút cái đài kai, đang yên đang lành làm sao lại sụp đổ? Người ở Thượng công cục cũng không vô dụng như vậy, đi dò xem là ai động tay chân. Cũng may trưởng công chúa ở bên cạnh thái hậu, nếu con bé có gì không hay xảy ra, bản phi nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ."

"Nương nương bớt giận, đừng chọc tức thân thể. Nô tỳ nghe ý của Hà Chiêu dung tựa hồ như là Thục phi nương nương. Nàng ta từ trước đến nay bất hòa với nương nương, lần này lại là nàng ta chuẩn bị yến hội, rất dễ dàng để động tay chân."

"Ngu xuẩn!" Đức phi a một tiếng, nói "Ngươi cũng biết là Thục phi chuẩn bị, ai nguyện ý gây phiền toái cho bản thân. Nàng ta muốn tranh công còn không còn kịp kìa. Thục phi cũng không đần như vậy, nàng ta muốn động thủ cũng sẽ không lộ liễu như thế." Đức phi cười lạnh "Chỉ sợ có người muốn mượn đao giết người."

"Nương nương nói rất đúng!" Bội Dung không dám tiếp tục nhiều chuyện, phụ họa một câu.

Đức phi nhớ ra cái gì đó, hỏi "Hoàng Thượng sao đang yên lành té xuống? Ta nhớ nơi hoàng thượng ngồi cũng không bị sập a!"

"Nương nương!" Bội Dung nói "Hoàng thượng là tự nguyện nhảy xuống. Mấy trăm ánh mắt đều nhìn chằm chằm, Hoàng Thượng là vì cứu Hạ tiệp dư mới nhảy xuống. Nô tỳ nhìn thấy nương nương rơi xuống nước, căn bản không có lưu ý. Nhưng là nghe những người khác nói, Hoàng Thượng vì cứu Hạ tiệp dư mà không để ý thân thể của bản thân. Nghe nói thái hậu rất tức giận."

"Hạ tiệp dư?" Đức phi mặc niệm một lần, cười lạnh "Cũng biết Hoàng Thượng đối với nàng ta khác biệt, trước kia che giấu, hôm nay rơi xuống nước một lần liền lộ ra manh mối. Xem ra sau này Hạ tiệp dư sẽ không được dễ chịu rồi. Hoàng Thượng đối với người nào cũng đều nhàn nhạt, ngược lại không cảm thấy có cái gì không ổn. Nếu chỉ đặc biệt để ý một nữ nhân, vậy cũng thật là vừa thụ sủng nhược kinh lại hai mặt thụ địch a!"

"Đã như vậy, cái Hạ tiệp dư này, nương nương chuẩn bị đối phó nàng ta như thế nào?" Bội Dung khẽ nheo mắt, ánh mắt ẩn sát khí.

"Nếu Hoàng Thượng thích thì giữ lại." Đức phi cười "Dù sao không cần ta ra tay, cũng có rất nhiều người thiếu kiên nhẫn. Hạ tiệp dư có thể ứng đối thì tốt, không thể ứng đối cũng chỉ có thể làm đá kê chân cho người khác."

Đá kê chân Hạ Uyển Chi đang chuẩn bị nghỉ ngơi. Lâm Huệ mang theo lễ vật sang đây thăm nàng, thấy nàng khí sắc không tệ liền yên tâm nói "Uyển tỷ tỷ không có việc gì thật tốt. Một màn kia thật sự là dọa người, nhìn các ngươi rơi xuống nước, ta đúng là không biết nên làm cái gì bây giờ. Cũng may có Hoàng Thượng cứu Uyển tỷ tỷ.""Hoàng Thượng nhân từ, ngược lại là phúc khí của ta!" Hạ Uyển Chi cũng biết, dưới con mắt bao người, hành động của Tề Diệp nhất định có thể nhấc lên một hồi sóng gió. Mà cuộc sống yên tĩnh của nàng sẽ bị phá vỡ. Dù trong sáng hay ngoài tối, đã không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm nàng.

"Đúng là Uyển tỷ tỷ có phúc khí. Nghe người ta nói Hoàng Thượng chưa từng khẩn trương như vậy vì ai. Tỷ tỷ là người đầu tiên đấy, thật là khiến người ta hâm mộ."

"Này có cái gì tốt mà hâm mộ, rơi xuống nước nếu cứu không được, không phải là giống như hai vị tỳ nữ kia? Vớt lên đến nới chỉ còn là một bộ thi thể."

"Tỷ tỷ, đừng nói nữa!" Lâm Huệ giống như bị hù sợ, tay run run, gấp rút hướng đến gần nàng, tựa hồ như rất sợ hãi.

"Ban ngày có cái gì mà sợ hãi. Huệ nhi chớ tự mình dọa mình." Xem sắc mặt nàng ta trắng bệch, nàng nói "Được rồi, không nói nữa."

Lâm Huệ thở phào nhẹ nhõm "Cũng may vài vị chủ tử không có gì đáng ngại, tỷ tỷ cũng là phúc lớn mạng lớn."

"Ừ! Thật ra khiến ngươi bị sợ hãi. Yên tâm, ta không sao, nằm một chút thì tốt rồi." Hạ Uyển Chi không muốn nhiều lời, mặt lộ vẻ mệt mỏi.

"Vậy tỷ tỷ nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày khác ta trở lại thăm ngươi!" Lâm Huệ dặn dò vài tiếng liền dẫn Thái Vi rời khỏi Đức Hỉ cung.

Nàng cũng không lập tức trở về Đức Sang cung, mà là đi tới một nơi vắng vẻ. Dưới núi giả đã có người đang chờ. Thái Vi nhìn xung quanh một chút xác định không người nào mới để cho Lâm Huệ đi vào nói chuyện. Nàng ta ở bên ngoài nhìn chằm chằm, có người đến còn tiện đánh động.

Thấy nàng đã đến, người đang chờ liền vội vàng gật đầu cúi người "Nô tài ra mắt sung dung nương nương."

"Chuyện hôm nay ngươi làm quá mức." Lâm Huệ nhíu mày không vui.

"Là nô tài sơ sót, mong nương nương trách phạt!" Thái giám vội vàng nhận sai.

"Được rồi. Lần sau làm tốt là được, lần này tạm tha ngươi. Nhớ rõ, hành động bí mật một chút, đừng để người tra được đến trên đầu ta. Cha ta an bài ngươi tiến cung là để hữu dụng, không phải là cho ngươi đến chơi đùa. Đừng quên người nhà của ngươi vẫn còn ở trong tay Lâm gia."

"Vâng! Nô tài nhớ kỹ, lần sau nhất định tận tâm tận lực!" Thái giám nhớ tới cha mẹ đẻ muội của hắn, liền bắt đầu thỏa hiệp.

"Vậy là tốt rồi! Không sao. Đi xuống đi!" Lâm Huệ khoát khoát tay. Thái giám hành lễ lui xuống, lặng lẽ đi khỏi.

Chờ thái giám đi xa, Lâm Huệ mới lộ diện. Làm bộ như đang dạo chơi, trong tay còn hái được hai đóa hoa, dọc theo đường đi gặp phải cung nhân tỳ nữ qua lại cũng là không có nghi ngờ gì.

Lâm Huệ vốn muốn khiến cho Thục phi xấu mặt, ai biết lại nháo đến mạng người. Nghe nói Quang Thuận công công đang tra xét, Lâm Huệ rất là lo lắng, chỉ sợ bị người phát hiện. Nàng hiện tại cực kì bất an, làm sao cũng không an lòng được.

Quang Thuận công công cho người tra xét cái đài từ trên xuống dưới, lại gọi ngươ chịu trách nhiệm xây dựng cái đài bên Thượng công cục đến trước mặt cẩn thận hỏi thăm, cả thái giám quản sự của Thượng công cục cũng lôi đến. Lúc trời tối cũng đã tìm được một vài thái giám chịu trách nhiệm xây dựng. Dụng hình một chút, người nọ liền bắt đầu nhận tội, nói là chính mình không cẩn thận vứt bỏ một cái cọc gỗ, nhất thời lại tìm không được nên bỏ qua. Thế này mới khiến cho cái đài không đủ ổn định, làm cho các vị chủ tử chịu khổ.

Vị thái giám kia còn nói người làm mất cọc gỗ là một vị tiểu thái giám lạ mắt.

Bởi vì như vậy, cọc gỗ cũng không phải là đơn thuần mất tích, mà là do con người tạo nên.

Đêm đó Quang Thuận công công liền cho người đưa hết các thái giám ở Thượng công cục đến bên cho gã thái giám kia nhận mặt. Những thái giám kia rất là hoảng sợ, chỉ sợ loạn chỉ loạn và xác nhận làm liên lụy tới chính mình.

Thái giám đó đi vòng vo một vòng, cuối cùng ở chỉ vào mặt người thứ hai từ bên phải qua, nói "Chính là hắn!"

Tiếng nói vừa dứt, tên thái giám bị điểm mặt kia liền bị trói chặt. Mà hắn thì không ngừng nói mình bị oan uổng. Cuối cùng vẫn tra ra lai lịch của hắn.

Sau khi Quang Thuận công công biết được, vội vàng báo cho Tề Diệp "Hoàng Thượng, người đã tìm được. Chỉ là đối phương liều chết không nhận, luôn nói là mình bị oan uổng."

"Đừng dài dòng, nói đi, là ai?" Tề Diệp khép lại tấu sớ, khẽ nheo mắt.

Quang Thuận công công nhìn hoàng hậu đang bóc sơn trà, chần chờ không nói. Hoàng hậu phát hiện, tâm tư trăm chuyển "Có lời gì nói thẳng, bản cung nghe."

"Vâng!" Quang Thuận gật gật đầu, nói " Tên thái giám phạm tội kia là tiểu thái giám từ trong cung hoàng hậu nương nương xử lý đi ra ngoài. Có người trông thấy hắn cầm đi một cây cọc gỗ, mới khiến cho cái đài không chặt chẽ mà xảy ra chuyện lớn."

"Nếu là người trong cunh bản cung xử lý đi ra ngoài, vậy thì không có quan hệ gì với bản cung. Nếu Quang Thuận công công muốn nói là bản cung chỉ điểm, bản cung ngược lại cảm thấy oan uổng. Có tin hay không là tùy Hoàng Thượng định đoạt."

Hoàng hậu âm thầm kinh hãi, nhưng vẫn trấn định tự nhiên nhìn về phía Tề Diệp.

"Hoàng hậu làm người thế nào trẫm rất rõ ràng, đừng dễ tin lời những lũ tiểu nhân kia. Nếu gã thái giám kia đã phạm sai lầm, người như vậy cũng đừng có lưu lại trong cung. Ngươi xem mà làm đi. Về phần hai cung nữ thiệt mạng, cho người nhà của các nàng nhiều thêm chút bạc đi!"

"Tạ Hoàng Thượng tin tưởng thần thiếp!" Hoàng hậu ám ám thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy tạ lễ.

Tề Diệp khoát khoát tay "Hoàng hậu làm người trẫm vẫn tin tưởng. Làm như vậy đối với hoàng hậu không có chỗ tốt. Hoàng hậu hiền đức sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý."

"Hoàng Thượng quá khen!" Hoàng hậu cười cười, trong lòng khẩn trương.

Quang Thuận công công lui ra đi xử trí người, mà Tề Diệp cũng cảm thấy mệt mỏi, liền cho hoàng hậu hồi Phượng Nghi cung nghỉ ngơi. Lúc gần đi hoàng hậu nói "Chuyện hôm nay mặc dù không có quan hệ gì với Thục phi, có điều dù sao Thục phi cũng là người chủ trì, chỉ sợ không thể không khiển trách nhỏ một phen.""Ý của hoàng hậu là khiển trách thế nào?" Tề Diệp nâng mi hỏi.

"Cấm túc một tháng, khấu trừ ba tháng bổng lộc thì như thế nào?" Hoàng hậu suy nghĩ một chút, mở miệng.

"Liền làm theo lời hoàng hậu nói đi. Miễn cho người ta nói trẫm công tư bất phân."

"Nói đi! Chuyện gì xảy ra?" Trở về Phượng Nghi cung, vẫy lui mọi người, chỉ lưu lại một mình Nguyệt Mai, hoàng hậu lập tức trầm mặt, vẻ mặt phẫn nộ "Đây là chuyện ngươi làm được?"

"Hoàng hậu nương nương bớt giận, là nô tỳ vô dụng!" Nguyệt Mai quỳ trên mặt đất nói "Cái đài sập không phải là do nô tỳ làm. Nương nương bị người ta oan uổng. Nô tỳ chỉ cho người động tay động chân trên thuyền, không hề cho người động tới cái đài."

Hoàng hậu nghe không nhịn được cười "Thật không nghĩ tới bản cung lại có một ngày thiếu chút nữa bị người khác hãm hại. Nếu không phải không có bằng chứng, Hoàng Thượng cũng sẽ không nói lời chắc chắn tin bản cung như vậy."

"Nguyệt Mai, chuyện lần này ngươi nhớ kỹ, bản cung sẽ không bỏ qua. Điều tra cho bản cung xem là ai động tay chân, làm hư đại sự của bản cung, còn làm cho bản cung thiếu chút nữa gánh tội."

Ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi hỏi thăm chuyện tra được như thế nào. Hạ Hà kể cho nàng tin mình nghe được. Nói là một vị thái giám không cẩn thận làm mất một cây cọc gỗ mới dẫn đến cái đài không chắc chắn. Hoàng Thượng đã nghiêm trị. Thục phi là người chuẩn bị, hoàng hậu trách phạt Thục phi cấm túc một tháng, khấu trừ bổng lộc ba tháng."

Hạ Uyển Chi nghe xong cũng không lên tiếng. Hạ Hà cũng không cần phải nhiều lời nữa, bưng cháo cho nàng dùng. Hạ Uyển Chi tối hôm qua có chút không thoải mái. Ngự y nhìn qua nói là bị lạnh, phải dưỡng cho tốt.

Rõ ràng hôm qua nàng đã uống thuốc, vậy mà vẫn không phòng được nhiễm phong hàn.

Về phần sự thật từ đầu đến cuối, sợ chỉ có người ra tay mới biết được cây cọc gỗ kia là vô tình vứt hay là cố ý vứt.

"Hoàng Thượng như thế nào?" Nàng bị bệnh, còn người cũng xuống nước thì như thế nào rồi?

"Nương nương không cần lo lắng, Hoàng Thượng long thể an khang, không lo ngại. Buổi sáng còn lâm triều đây!" Hạ Hà nói "Có điều Trúc Thanh cô cô cũng bị bệnh, lúc này vẫn phải nằm. Hạ Bích đã đỡ nhiều, chắc hẳn hôm sau sẽ đến thỉnh an nương nương."

"Ừ! Phía Trúc Thanh thì đến ngự y viện nói một tiếng, để ngự y nhìn một chút đi!" Chủ tử có ngự y của chủ tử, xem bệnh cho cung nữ thái giám cũng có ngự y của chính bọn họ. Đương nhiên y thuật của mấy người đó khẳng định so với mấy người như Lâm ngự y thì kém hơn. Dù sao cũng là xem bệnh cho chủ tử, tất nhiên phải thận trọng.

Thục phi nghe nói hoàng hậu trách phạt nàng ta, tức giận quăng chén trà "Không phải là nói ngươi đem trách nhiệm giao cho hoàng hậu à? Sao đến cuối cùng bản phi vẫn phải chịu phạt?""Nương nương bớt giận, nô tỳ xác thực đã làm theo lời nương nương. Là Hoàng Thượng không tin, còn nói hoàng hậu nương nương hiền đức." Mộc Hương quỳ trên mặt đất thành thật trả lời.

"Hoàng hậu hiền đức?" Thục phi trào phúng "Cái hậu cung này căn bản là không có người hiền đức. Hoàng hậu hay lắm, lại dám phủi đi không còn một mảnh. Đừng tưởng rằng tóm không được bím tóc của ngươi, trừ ngươi ra còn ai dám đối nghịch với bản phi? Hãy chờ xem, sớm muộn gì bản phi cũng lột mặt nạ đẹp đẽ kia của ngươi, để cho Hoàng Thượng xem rõ ngươi lòng dạ rắn rết cỡ nào."

"Nghĩ đến việc Thục phi nương nương có thể yên tĩnh mấy tháng, thật sự là làm cho người ta cao hứng!" Hà Chiêu dung chờ những người khác đi rồi, liền lên tiếng.

Hoàng hậu phất phất lá trà "Chỉ là bị cấm túc một tháng mà thôi. Hà Chiêu dung cũng thật dễ dàng thỏa mãn, một tháng nháy mắt là qua. Hà Chiêu dung phải nắm chặt, thừa dịp khoảng thời gian làm cách nào để nắm chặt tâm của Hoàng Thượng."

"Hoàng hậu nương nương cũng không phải không biết, dung nhan này của tần thiếp Hoàng Thượng đã xem chán. Ngược lại mấy vị muội muội khác thiên kiều bá mị, mới vừa mắt Hoàng Thượng."

"Bản cung so với ngươi lớn tuổi hơn, so với ngươi ở bên cạnh hoàng thượng trước, chẳng phải là bản cubg càng thêm bị Hoàng Thượng chán ghét?" Hoàng hậu nhướng mày, nhìn Hà Chiêu dung không nhanh không chậm lên tiếng.

Nghe vậy, Hà Chiêu dung biết rõ lời của nàng chỉ là tự giễu, nghe vào trong tai hoàng hậu lại biến tướng thành châm chọc hoàng hậu tuổi già sắc suy.

Hà Chiêu dung nói "Tần thiếp ăn nói vụng về, mong nương nương thứ lỗi!"

"Hừ! Bản cung nhìn thấy không phải là ăn nói vụng về, là đầu óc ngu ngốc." Hà Chiêu dung run rẩy, hoảng sợ cúi đầu xuống. Hoàng hậu nói "Tình huống hôm qua ngươi cũng nhìn thấy, mấy người mới lần này có là không dễ đối phó. Nếu như ngươi muốn bò lên trên thì nên biết làm như thế nào. Vương chiêu viện coi như xong. Trịnh tu viện, Lâm sung dung, còn có cái Hạ tiệp dư cho đến nay chưa được sủng hạnh lại có thể làm cho Hoàng Thượng bất chấp nguy hiểm đi cứu người kia, từng người từng người ai không phải là dung mạo xuất chúng, trẻ tuổi tướng mạo đẹp."

"Nếu như ngươi thực sự muốn bị các nàng đạp xuống thì cứ tiếp tục ngồi yên ở vị trí chiêu dung đi! Có điều ngươi có thể ngồi được lâu dài hay không, vậy cũng phải xem bản lãnh của ngươi!" Hoàng hậu cười nhạt uy hiếp. Bên người nàng không lưu người vô dụng.

Nếu Hà Chiêu dung không có giá trị lợi dụng, nàng chắc là sẽ không giữ ở bên người. Cho dù người khác bất động, hoàng hậu cũng sẽ không đem một kẻ vô dụng giữ ở bên người, chờ nàng ta phản lại cắn mình một cái.

Hoàng hậu trong lòng rõ ràng, Hà Chiêu dung cũng nhìn thấu triệt, nói "Tần thiếp cẩn tuân nương nương dạy bảo!"

"Hoàng Thượng ở đâu?" Hà Chiêu dung trở về cung điện của mình, tự định giá hồi lâu, trong lòng có chủ ý.

"Hoàng Thượng lúc này ở trong cung của Đức phi. Đức phi bị bệnh, Hoàng Thượng biết được, hạ triều liên qua nhìn một chút. Nghe nói đồ ăn sáng cũng là dùng trong cung Đức phi."

"Đem theo nhân sâm Chu đại nhân thượng cống, đi Đức Hỉ cung thăm Đức phi một chút!"

Hà Chiêu dung không muốn bị vứt bỏ. Nàng biết rõ hoàng hậu không phải là chỗ dựa cả đời. Huống chi đi theo hoàng hậu căn bản sẽ không có ngày nổi danh. Lúc trước nếu bảo vệ được hoàng tử của mình, sao có thể chỉ là một chiêu dung nương nương, chắc hẳn từ sớm đã là một trong tứ phi.

Tề Diệp dặn dò Đức phi vài câu nói nàng ta hảo hảo dưỡng bệnh. Nhìn canh giờ không còn sớm, hắn liền rời đi.

Đức phi mỉm cười đưa mắt nhìn hắn rời đi, ra hiệu bằng mắt cho Bội Dung. Bội Dung cho người nhìn chằm chằm động tĩnh của Tề Diệp. Nàng biết rõ Hạ tiệp dư cũng bị bệnh, muốn nhìn một chút xem phân lượng của Hạ tiệp dư kia ở trong lòng hắn.

Tề Diệp đi vài bước, nhìn cửa ngoài Hỉ Lai điện. Cung nữ đang quét dọn ngoài đình viện, trông thấy hắn vội vã hành lễ, ngược lại là đánh thức người đang thất thần. Nhớ tới thái hậu nói hắn động tâm, Tề Diệp vuốt ngực một cái, trái tim nhoi nhói. Hắn động tâm với nữ nhân bên trong kia sao?

Đây chính là một cái tin xấu. Hắn sao có thể động tâm.

Đứng một hồi, Tề Diệp không chút lưu tình, xoay người rời đi.

Hạ Hà nhìn thân ảnh màu minh hoàng kia, đuổi theo ra đi xem xem, chỉ thấy Tề Diệp mang theo Quang Thuận công công, từng bước từng bước rời đi.

"Nương nương. Vừa rồi Hoàng Thượng ở bên ngoài." Hạ Uyển Chi nhìn về phía cửa, cũng không nhìn thấy thân ảnh của hắn, liền nghe Hạ Hà tiếp tục nói "Có điều Hoàng Thượng tựa như có chuyện trọng yếu gì, còn chưa kịp đến thăm nương nương đã rời đi!"

Hạ Uyển Chi nghe xong cũng không nói cái gì, lại nghĩ người đến mà không vào, khẳng định không phải là bởi vì có việc. Hắn là thế nào?

Hạ Uyển Chi tạm thời không nghĩ ra đầu mối nên cũng không nghĩ nhiều, chỉ còn chờ đi một bước tính một bước. Lúc này nghĩ cũng là nghĩ suông. Tâm tư của hắn, thực sự biết thì có mấy người?

Đức phi biết được Tề Diệp đến cửa mà không vào nhìn qua người bên trong, lập tức nhíu mày "Hoàng Thượng là có ý gì?"

"Nô tỳ không biết." Bội Dung đáp một tiếng.

Đức phi lườm nàng ta một cái "Bản phi không hỏi ngươi!"

"Vâng, nô tỳ biết sai!" Bội Dung kinh hãi, vội vàng nhận lỗi.

Tề Diệp ra khỏi Đức Hỉ cung mới vài bước đã nhìn thấy Hà Chiêu dung đi đến. Hà Chiêu dung vội vàng hành lễ, Tề Diệp nhìn nàng ta một cái gật gật đầu, chưa nói gì liền đi về phía ngự thư phòng.

Hà Chiêu dung cũng không lắm miệng, đưa mắt nhìn hắn rời đi, tiếp theo đi Đức Hỉ cung.

Đức phi nghe nói Hà Chiêu dung đến đây, có chút ngạc nhiên. Nàng ta là người bên cạnh hoàng hậu. Ba năm nay, quan hệ của các nàng cũng không tốt, đều tự toan tính vì bản thân là chính.

Có điều Đức phi vẫn để cho Bội Dung mời người tiến vào. Hai người hàn huyên vài câu, Hà Chiêu dung dâng lên nhân sâm đã chuẩn bị sẵn, cười nói là để cho Đức phi bổ thân thể.

Đức phi nói " Hà Chiêu dung có lòng!"

"Đức phi cần gì phải khách khí. Chỉ là một phen tâm ý của tần thiếp mà thôi. Cũng may Đức phi nương nương phúc lớn mạng lớn, bình an vô sự."

Đức phi cười cười không nói.

Hà Chiêu dung nói "Cũng may Thục phi đã chịu phạt, không uổng cho Đức phi nương nương cùng vài vị tỷ muội. Dù sao đều bị kinh hãi, là nên đền bù tổn thất một chút."

"Kỳ thật cũng không trách được Thục phi nương nương. Nàng ta cũng là vô tội. Ai biết được một cái đài thật tốt lại sập. Đều là số mệnh đã định có một kiếp này, may mắn là đã vượt qua." Đức phi nói mấy lời không mang ý oán giận Thục phi. Nhưng trong lòng nghĩ như thế nào, Hà Chiêu dung sao biết được.

Hà Chiêu dung ngồi trong chốc lát, nói mấy câu liền rời đi.

Bội Dung hiếu kỳ "Cái Hà Chiêu dung này là có ý gì?"

"Hừ, còn có thể là có ý gì, thử dò xét thôi. Một bụng ý nghĩ xấu, sớm muộn cũng gặp báo ứng!" Đức phi nhìn cái hộp nhân sâm, phân phó "Cho ngự y xem một chút có vấn đề hay không. Nếu không thành vấn đề thì đưa đi cho Hạ tiệp dư."

"Vâng!" Bội Dung lên tiếng, thu hồi hộp gấm.

33. Chương 33

Beta: Vysnsd

Hạ Uyển Chi bệnh nằm trên giường bốn ngày khỏe hơn chút ít, có thể xuống giường đi ra ngoài một chút. Hạ Bích đã đến bên cạnh hầu hạ, nàng ấy cơ thể tốt, hồi phục rất nhanh.

Vốn là tiết Đoan Ngọ vui vẻ nháo chuyện lớn như vậy, trong cung ai cũng không dám nói tới tiết Đoan Ngọ. Hạ Uyển Chi cũng có chút không cam lòng, rõ ràng chuyện cho qua nhanh như vậy.

Mặc dù Thục phi bị trách phạt nhưng còn không biết ai trong lòng đắc ý đây.

Nàng bệnh mấy ngày nay, Tề Diệp cũng không đến thăm nàng. Trong lòng nàng hiểu rõ, nghĩ tới chút dỗ ngon dỗ ngọt trước đó, nàng biết mình thiếu chút nữa lại bị hắn lừa, cho rằng hắn để ý mình. Bây giờ nhìn lại cũng chỉ là chơi đùa. Uổng công nàng còn ra sức diễn xuất như vậy, nghĩ là có thể bắt được tim của hắn.

Hôm nay xem ra hắn vững vàng hưởng thụ nàng ôn tình, tim thì vẫn còn hảo hảo để ở trong lồng ngực, không có gì đặc biệt.

Mấy người rơi xuống nước lần này, ngoại trừ nàng cùng Chu tiệp dư, những người khác hắn đều đi nhìn rồi. Lúc giữa buổi chiều thì nghe nói sẽ dùng bữa tối tại cung Chu tiệp dư.

Nàng chỉ là nghe, cũng không biểu hiện bao nhiêu bất mãn. Ngược lại Trúc Thanh có chút ngồi không yên, nói "Nương nương phải nghĩ biện pháp giữ tâm Hoàng Thượng lại. Kể từ sau khi nương nương rơi xuống nước, Hoàng thượng đúng là không có tới nhìn một cái. Ngay cả hỏi một câu cũng không có."

"Hoàng Thượng làm việc còn chưa tới phiên ta nói chuyện. Trúc Thanh cô cô về sau nói chuyện đừng mất đúng mực." Hạ Uyển Chi không thích Trúc Thanh. Nếu không phải nghĩ tới giữ lại còn hữu dụng, nàng cũng sẽ không để ở bên người, không được tự nhiên.

Hạ Uyển Chi gọi Hạ Bích, Hạ Hà cùng mình đi ra ngoài dạo một chút. Lúc ra cửa trông thấy tỳ nữ ngồi chồm hổm trên mặt đất lau ghế ngồi. Nàng nhìn thoáng qua, Hạ Bích, Hạ Hà phát hiện, đồng thời nhìn về phía cái cung nữ kia.

Đến một nơi vắng người, Hạ Bích nói "Đó là cung nữ vừa tới hôm qua. Nô tỳ quan sát hai ngày, phát hiện tay chân coi như lưu loát, nhìn cũng thành thật nên để lại."

"Nếu là người biết bổn phận cũng có thể lưu lại, biết rõ lai lịch không?" Trong cung nàng, ai nàng cũng biết. Vừa rồi cái tỳ nữ kia nhìn lạ mặt, nàng mới nhịn không được nhìn nhiều hơn chút.

"Là từ Hoán y cục điều lên, trước kia chưa từng đi theo bên cạnh ai, vừa vào cung liền phân vào Hoán y cục."

"Ừ! Chớ khinh thường, vẫn phải là quan sát nhiều một chút." Hạ Uyển Chi phân phó một tiếng, hai người gật gật đầu cho biết là hiểu.

Hạ Uyển Chi đi Phóng Ưng đài, vịn lan can mà đứng. Hạ Bích nhìn gió thổi tung mái tóc của nàng, nhịn không được nhắc nhở "Nương nương, nơi này gió lớn. Nương nương thân thể mới khỏe hơn chút ít, còn chưa khỏe hẳn. Canh giờ không còn sớm, hay là trở về đi!"

Nàng không đáp lời. Hạ Bích cũng không nhiều lời. Hai người cùng đứng trong chốc lát, Hạ Uyển Chi mới cất bước đi xuống. Còn thiếu vài cái bậc thang thì tới mặt đất, nàng nhìn người cách đó không xa đang đi tới, cước bộ dừng lại, đứng tại nguyên chỗ nhìn người đi tới, khẽ cúi người hành lễ "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng!"

34. Chương 34

Beta: ThyAn89

Lâm Huệ có tin vui, nhất thời trở thành người được sủng ái nhất trong cung. Không nói cái khác, chỉ riêng thái hậu thỉnh thoảng kêu nàng ta đến dặn dò vài câu, hoặc là ở Thọ Ninh cung ngồi trong chốc lát.

Thái hậu rất ít quản sự, địa vị ở hậu cung đúng là không người nào có thể thay thế. Khiến thái hậu vui, Lâm Huệ bây giờ nói chuyện đều là đầy sức mạnh.

Chớ đừng nói chi là Tề Diệp luôn luôn đến Đức Sang cung ngồi một chút. Cho dù không thể thị tẩm, cũng sẽ ở chỗ Lâm Huệ dùng bữa. Trước kia nàng ta đúng là ngàn trông mong vạn trông mong, muốn có thể cùng Tề Diệp dùng bữa. Hôm nay cứ cách ngày hắn lại đến dùng bữa cùng, nàng ta thật đúng là thụ sủng nhược kinh. Ban đầu rất là không được tự nhiên, thiếu chút nữa không dùng được cái gì. Về sau mới dần dần tâm bình khí hòa lại.

So sánh với nàng ta được sủng ái, Thục phi có thể coi là thất sủng. Trước kia Tề Diệp đến Đức Sang cung thăm hỏi luôn là Thục phi nàng. Hôm nay lại là đến chỗ Lâm sung dung kia, đối với nàng đúng là chẳng quan tâm.

Thục phi đương nhiên không cam lòng thất sủng, thừa dịp Tề Diệp ở lại chỗ Lâm Huệ dùng bữa, nàng sai phòng bếp nhỏ chuẩn bị một món ăn hắn thích đưa qua. Người đi đưa là Mộc Hương.

Lâm Huệ để cho người vào. Mộc Hương sau khi hành lễ nói với Tề Diệp "Hoàng Thượng, Thục phi nương nương nghe nói Hoàng Thượng đến dùng bữa, đặc biệt chuẩn bị một món Hoàng Thượng thích cho Hoàng Thượng ăn đây!"

Tề Diệp nhìn thoáng qua Mộc Hương, biết rõ dụng ý của Thục phi, gật gật đầu. Mộc Hương trong lòng vui mừng, vội vàng đem thức ăn bưng ra đặt ở trước mặt Tề Diệp. Quả nhiên là món hắn thích ăn. Quang Thuận công công thử xong, hắn mới ăn một chút, hỏi "Thục phi gần đây khỏe không?"

"Thục phi nương nương liên tục tự trách, nói đều là người lơ là sơ suất mới dẫn đến xảy ra chuyện. Nương nương vẫn luôn áy náy. Lần này nương nương vì làm thức ăn cho Hoàng Thượng mà thiếu chút nữa bị phỏng, còn nói không có việc gì, chỉ mong Hoàng Thượng có thể thích ăn món nương nương làm a!" Mộc Hương đúng lúc nói chuyện vì chủ tử nhà mình.

Lâm Huệ nghe, trong lòng hiểu rõ, nói xen vào "Hoàng Thượng, Thục phi xác thực không phải cố ý. Chuyện đột nhiên xảy ra, là người không thể dự liệu. Chỉ là ủy khuất Thục phi nương nương."

"Được rồi, ngươi đi về trước, trẫm dùng bữa tối xong sẽ đi qua ngồi một chút!"

"Tạ Hoàng Thượng ân điển!" Mộc Hương mỉm cười gật đầu, lúc rời đi liếc nhanh nhìn Lâm Huệ.

Tề Diệp lại ăn vài đũa món Thục phi đưa tới, hương vị xác thực là hắn thích. Lâm Huệ bất động thanh sắc nhìn, thong thả ung dung dùng bữa.

Ăn xong, Tề Diệp dặn dò Lâm Huệ sớm đi nghỉ ngơi, liền đi qua chính điện. Thục phi đã nghe lời Mộc Hương, cũng không tỉ mỉ trang điểm ăn mặc, ngược lại là khiến cho bản thân càng chật vật ủy khuất một chút, mong hắn nhìn thấy mà đau lòng áy náy.

Tề Diệp nhìn thoáng Thục phi tiều tụy, cũng là thật sự là ngạc nhiên, đỡ nàng đứng dậy rồi hỏi "Ngày gần đây có tốt không?"

"Đa tạ Hoàng Thượng nhớ, thần thiếp rất tốt. Nghĩ tới bởi vì chính mình sơ sẩy khiến cho mấy người Đức phi chịu khổ, thần thiếp vẫn cứ băn khoăn." Thục phi xúc động nói.

"Ngươi cũng đừng để ý, không phải là lỗi của ngươi. Phạt cũng đã phạt, cũng đừng tự trách." Ánh mắt nhìn thoáng qua ngón tay nàng, hỏi "Đây là có chuyện gì?"

Thục phi thu tay lại, lắc lắc đầu "Không cẩn thận bị thương một chút, không có gì đáng ngại!"

"Không phải là bởi vì nấu ăn đồ ăn nên bị phỏng rồi?" Tề Diệp dùng lời của Mộc Hương nói thế vào.

Thục phi im lặng không nói, cũng xem là chấp nhận.

Tề Diệp thở dài, kéo nàng ngồi xuống, nói "Trẫm biết rõ chuyện này ủy khuất ngươi. Nhưng nếu không phải cho mấy người Đức phi một cái công đạo, chuyện cũng không thể nào nói nổi. Yên tâm, trẫm về sau sẽ đền bù tổn thất cho ngươi!"

Hắn đã nói như vậy, Thục phi còn có cái gì không hài lòng? Lúc này mỉm cười gật đầu, nói "Thần thiếp mấy ngày này không thấy hoàng thượng, nghe nói Lâm sung dung có tin vui, thật đúng là đáng chúc mừng. Ngược lại bụng thần thiếp thật vô dụng, liên tục không có tin tức!"

"Không phải là lỗi của ngươi. Ngự y nói thân thể của ngươi bởi vì lần trước hao tổn nặng, phải nuôi dưỡng cho tốt. Sau này hãy nói, không cần nóng nảy!" Tề Diệp ôn nhu an ủi.

Thục phi gật gật đầu, hắn không biết, nàng lại rất rõ ràng. Ngự y nói thân thể của nàng đã điều dưỡng coi như ổn thỏa, mà hắn thân thể cường tráng, nếu không thì Lâm sung dung cũng sẽ không chỉ thị tẩm một lần liền mang thai.

Nói đi nói lại vẫn là nguyên nhân của nàng. Nói đến hài tử, nàng không thể không đối với hoàng hậu hận thêm vài phần. Nếu không phải tại nàng ta, nàng cũng sẽ không biến thành như vậy.

"Hoàng Thượng, đêm nay có thể lưu lại không?" Thục phi tràn ngập kỳ vọng nhìn hắn, lên tiếng hỏi.

Tề Diệp suy nghĩ một chút, nói "Trẫm còn có thật nhiều tấu sớ phải xem, đêm nay không thể lưu lại!"

"Là thần thiếp quá phận, Hoàng Thượng xem tấu sớ quan trọng hơn." Thục phi làm bộ như không thèm để ý chút nào cười cười, trong lòng lại một mảnh thất vọng.

Tề Diệp ở chỗ Thục phi ngồi trong chốc lát liền rời đi. Hắn cũng không trở về Ngọc Long điện xem tấu sớ, mà là đi qua chỗ Đức phi. Đêm nay hắn lật ra thẻ bài của Đức phi. Thục phi hỏi hắn vậy cũng chỉ là xuất phát từ thử dò xét.

Về phần hắn nói là xem tấu sớ, cũng không biết hắn vì sao lại nói như vậy.

Bởi vì rơi xuống nước nên Đức phi bị bệnh mấy ngày, liên tục không thể hầu hạ Tề Diệp. Đêm nay nghe nói hắn đi thăm Thục phi, Đức phi trong lòng mất hứng nhưng vẫn không có biểu hiện ra ngoài. Hắn đến, nàng ân tình đầy đủ chiếu cố, ban đêm một tiếng một tiếng gọi Hoàng Thượng, ở trên người hắn trằn trọc hầu hạ.

Buổi sáng Đức phi nhìn một chén thuốc bổ trước mặt, vẻ mặt biến đổi. Bội Dung nói "Nương nương cứ yên tâm uống, là nô tỳ tự mình hầm cách thủy, cũng không có gì không ổn."

"Vậy là tốt rồi!" Đức phi vuốt vuốt eo, cười uống một ngụm, hỏi "Thứ Ngự thiện phòng đưa tới đâu rồi?"

"Nô tỳ đã giấu kỹ, chỉ chờ ngự y đến thỉnh mạch thì cho hắn xem một chút!"

"Ừ!" Đức phi yên tâm, vẻ mặt nhàn nhã uống thuốc bổ. Thật không nghĩ tới cái Lâm sung dung kia tránh được một kiếp. Xem ra nàng ta thị tẩm xong cũng không uống chén thuốc bổ kia, nếu không cũng sẽ không mang thai hài tử.

Nhiều năm như vậy, còn không biết bị hoàng hậu bóp chết bao nhiêu long chủng chưa nảy mầm. Nàng ta thật đúng là can đảm cẩn trọng. Đức phi không thể không bội phục.

Nếu việc này bị Hoàng Thượng và thái hậu biết được, hoàng hậu thật đúng là bị lật đổ.

Có điều so với làm cho nàng ta ngã xuống, Đức phi càng muốn trông thấy bộ dáng các phi tần cầu xin con không thành kia. So với chính mình động thủ, còn không bằng giữ lại hoàng hậu, để nàng ta động thủ thay đây!

Nhìn khí trời dần dần nóng lên, thân thể của Hạ Uyển Chi cũng dần dần tốt hơn, tinh thần khí sắc đều tốt hơn nhiều. Gần đây hậu cung bình tĩnh, cũng không có chuyện gì lớn. Nhưng nàng biết rõ, đây chỉ là yên tĩnh trước cơn bão táp. Chỉ cần đứa nhỏ trong bụng Lâm Huệ vẫn còn, hậu cung cũng sẽ không bình tĩnh.

Vốn là người trở thành cái đinh trong mắt sẽ là nàng, về sau Lâm Huệ lại mang thai, trở thành tâm điểm chú ý nên mọi ánh mắt đều rơi vào trên người nàng ta, nhìn chằm chằm cái bụng bằng phẳng của nàng ta.

Mà Lâm Huệ ngoại trừ đi thỉnh an hoàng hậu, thỉnh thoảng đi chỗ thái hậu một chút thì rất ít đi ra ngoài, có thể thấy được nàng ta cũng biết cẩn thận.

Cuối tháng năm là sinh nhật của hoàng hậu. Là nhất quốc chi mẫu, sinh nhật của nàng ta tất nhiên phải long trọng. Chuyện hậu cung không cần Hạ Uyển Chi nhúng tay, nàng không có việc gì liền xem sách, thêu hoa, hoặc là nghe Hạ Hoa nói một chút chuyện lý thú trong cung.

Ăn trưa, Tề Diệp sẽ đi qua dùng bữa, Hạ Uyển Chi đã phân phó đi xuống. Nàng nhìn nhìn túi thơm đã gói kỹ. Mấy ngày nay liên tục không có cơ hội đưa cho hắn. Hiện tại trời nóng, tiện thể đeo túi thơm xua đuổi muỗi, thoải mái tinh thần.

Hạ Uyển Chi chuẩn bị thức ăn luôn chú ý khẩu vị của hai người. Vui vẻ hòa thuận dùng bữa trưa xong, Hạ Uyển Chi lấy ra đồ đã chuẩn bị cho hắn. Tề Diệp có chút tò mò mở ra, nhìn thấy là một túi thơm, là cái hôm đó bọn họ tranh đoạt, cầm lấy ngửi một cái, cười nói "Thật thơm!"

Hạ Uyển Chi cười nói "Hoàng Thượng thích là tốt rồi!"

"Trẫm đương nhiên thích, đây chính là một mảnh tâm ý của Uyển Nhi." Tề Diệp nhìn đường thêu tinh tế, cười vuốt ve hoa lan thanh nhã ướt át, lại vuốt ve mặt của nàng, "Có thể được giai nhân như thế, trẫm thật vui mừng a!"

"Hoàng Thượng lại giễu cợt tần thiếp!"

Hạ Uyển Chi thuận thế thẹn thùng chôn vào trước ngực hắn, khiến Tề Diệp mỉm cười ôm nàng, cho nàng ngồi lên trên chân mình, nói "Đeo lên cho trẫm!"

Nàng cũng không cự tuyệt, đeo lên thắt lưng của hắn thượng, vuốt ve tua rua của nút thắt. Nàng đang nhìn xem, trên mặt bỗng mềm nhũn. Tề Diệp đi tới gần, hôn lên mặt nàng một cái.

Nàng xấu hổ đỏ mặt, ngẩng đầu trừng hắn oán trách, chẳng những không thể khiến cho hắn bớt phóng túng, ngược lại khơi gợi lên hào hứng của hắn. Hắn cầm lấy mặt của nàng đè xuống, ngậm lấy đôi môi mềm mại đỏ mọng của nàng, hôn môi gặm cắn, trằn trọc mút vào, gắn bó như môi với răng, triền miên không dứt.

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Hạ Uyển Chi không lo lắng sẽ có người xâm nhập. Biết rõ hắn thích hôn môi mình, nàng chậm rãi đáp lại. Khi tiến đến hôn sâu, hắn đã ôm thật chặt nàng, mà nàng cũng duỗi ra hai tay ôm cổ của hắn, thân mật mập mờ.

Chờ hắn buông nàng ra, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy môi lưỡi tê dại, đôi môi khẽ sưng đỏ.

Xem nàng một bộ thoả mãn, Tề Diệp tâm tình thật tốt, tới gần hôn một cái lên khóe môi nàng, ôm nàng ở trước ngực, không cần nói, không khí ấm áp làm cho người ta cảm thấy thỏa mãn.

Buổi chiều Tề Diệp ở ngự thư phòng phê duyệt tấu sớ, Quang Thuận công công nói "Hoàng Thượng, Vương chiêu viện cầu kiến!"

"Không gặp!" Tề Diệp không ngẩng đầu liền cự tuyệt. Quang Thuận công công gật đầu đi ra truyền đạt lời của hắn.

Vương chiêu viện nói "Nếu Hoàng Thượng đang bận, tần thiếp không quấy rầy. Làm phiền Quang Thuận công công đưa những điểm tâm này vào, nói là tần thiếp cố ý đưa tới. Hoàng Thượng phê duyệt nửa ngày cũng sẽ mệt mỏi, để cho Hoàng Thượng uống trà ăn điểm tâm chậm rãi thư giãn đi!"

"Vâng! Nô tài hiểu rõ, nương nương nếu không có việc vẫn là đi về trước đi. Buổi chiều mặt trời gắt, coi chừng phơi nắng đả thương nương nương thì sẽ không tốt!"

Vương chiêu viện gật gật đầu, rời đi dưới ánh nhìn chăm chú của Quang Thuận công công. Đinh Hương bung dù giấy che đi ánh nắng gay gắt của mặt trời cho nàng, thầm nghĩ nàng biết mình làn da so ra kém những người khác trắng nõn, cũng không cần ai cũng nhắc nhở nàng đừng để bị rám đen.

Tề Diệp nhìn cũng chưa từng nhìn điểm tâm Vương chiêu viện đưa tới, trực tiếp để Quang Thuận cầm đi ra ngoài. Quang Thuận lui ra ngoài, mở hộp cơm nhìn thấy tinh xảo gật đầu, cầm một miếng ăn, hương vị coi như không tệ. Hắn ăn hai miếng chắc bụng, những thứ khác tất cả đều đưa đồ đệ thưởng cho những người khác đang làm nhiệm vụ ăn chơi, dù sao bỏ đi cũng lãng phí, còn không bằng cho hắn thu mua lòng người đây!

Tề Diệp tháng này đã mấy ngày không đi Phượng Nghi cung của hoàng hậu. Bữa tối nay là ở Phượng Nghi cung dùng bữa, hoàng hậu chuẩn bị cả bàn thức ăn, tất cả đều là nàng tự mình nêm nếm qua. Khắp thiên hạ cũng chỉ có mình Tề Diệp được ăn thức ăn nàng làm, đều là dựa theo khẩu vị của hắn.

Sau khi ăn xong, Tề Diệp đi ngự thư phòng xem tấu sớ, hoàng hậu ôn nhu nhắc hắn bảo trọng thân thể. Tề Diệp vừa rời đi, hoàng hậu liền thay đổi sắc mặt "Vì sao nàng ta còn bình an vô sự?"

"Nương nương bớt giận, nô tỳ tạm thời tìm không được cơ hội ra tay. Lâm sung dung rất khôn khéo, ăn uống đều không cho người nhúng tay, tất cả đều là người tin cậy bên cạnh giúp, nô tỳ vô dụng!"

"Đúng là vô dụng, chẳng lẽ trừ ăn uống ra, ngươi tìm không được những biện pháp khác?" Hoàng hậu nhướng mày, rõ ràng mất hứng.

Nguyệt Mai nghe được giật mình hiểu ra, ba tháng mang thai vô cùng vô cùng nguy hiểm. Không cẩn thận va va chạm chạm một cái cũng có thể bị thương thân mình, chớ đừng nói chi là giữ hài tử.

"Nương nương yên tâm, nô tỳ đã nghĩ ra biện pháp!" Nguyệt Mai cười đắc ý, trong mắt lóe sát ý.

Buổi tối Tề Diệp nghỉ ở Phượng Nghi cung. Hoàng hậu trong lòng vui mừng, đặc biệt mặc cái yếm mới thêu, mong có thể làm cho Tề Diệp thích. Hoàng hậu chuẩn bị súp ngọt, Nguyệt Mai bưng lên, đang muốn động tay chân thì hoàng hậu lắc đầu. Nguyệt Mai trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn nghe theo chủ tử an bài, đàng hoàng bưng súp ngọt tiến lên cho Tề Diệp uống.

Tề Diệp hôm nay xem tấu sớ mệt mỏi, buổi tối cũng không làm cái gì, chỉ là ở bên cạnh hoàng hậu ngủ một giấc mà thôi. Hắn không phải là mỗi lần đi trong cung nào cũng đều muốn làm chuyện này. Ngược lại hoàng hậu nằm ở trên giường, nghe hắn từ từ tiếng hít thở, trong lòng hối hận không nên bỏ qua. Hiếm khi hắn có thể tới trong cung mình một chuyến.

Nghĩ tới, hoàng hậu chậm rãi đến gần, nhẹ nhàng dán lên cánh tay của hắn, giống như thỏa mãn, nhắm mắt ngủ.

Lâm Huệ mặc dù không ra ngoài qua lại, nhưng mỗi ngày đều sẽ đi chỗ thái hậu ngồi một chút. Nàng nghĩ thừa dịp có thai, lấy được yêu thích của thái hậu, về sau ở trong cung coi như là một người tiếng nói có trọng lượng. Liền làm bộ cảm thấy hứng thú đối với kinh Phật, thường xuyên đi qua nghe một chút.

Thái hậu dù sao cũng là người, cũng thích có người ở cùng mình, vừa vặn Lâm Huệ lại đối với kinh Phật cảm thấy hứng thú, còn có thể nói lên vài câu, thái hậu phảng phất tìm được tri âm. Xem tại bụng nàng ta, xem tại nàng ta thích kinh Phật nên đối với nàng ta thân cận không ít, thậm chí nói là cho đứa nhỏ tiếp xúc phật lý nhiều cũng tốt.

Ngày hôm đó Lâm Huệ từ Thọ Ninh cung đi ra, mặt trời có chút nóng, Thái Vi một tay che dù, một tay quạt quạt tròn. Lâm Huệ nhìn mặt trời chói chang cả người liền choáng váng không muốn đi nữa.

Thái Vi liền cho người đi nâng kiệu đến, nàng hiện tại thân thể quý báu, lúc này không giống ngày xưa, tất nhiên nhanh được phục dịch.

Vài người Trịnh tu viện cùng Chu tiệp dư, Triệu Tiệp dư đi ở trên đường nhìn thấy người ngồi kiệu liễn đi tới. Triệu Tiệp dư nhịn không được trào phúng "Nhìn một chút bộ dáng được chiều chuộng kia của Lâm sung dung, ngay cả kiệu liễn cũng ngồi. Cũng không phải sắp lâm bồn, dùng sớm như thế là muốn làm náo động sao? Nàng ta cũng không sợ chính mình không chịu nổi."

"Bụng người ta không chịu thua kém, không phải chúng ta có thể so sánh được. Ngươi cũng không phải không biết, nàng ta hiện tại đúng là thịt trong lòng thái hậu."

Trịnh tu viện cười nói "Xác thực là thịt trong lòng thái hậu, có điều không phải là nàng ta, mà là khối thịt trong bụng của nàng ta kia." Rõ ràng mình được sủng hạnh nhiều, nhưng vẫn để cho nàng ta giành được tiên cơ. Xem bộ dáng nàng ta kiêu ngạo đắc ý, Trịnh tu viện trong lòng không vui.

Gặp ba người các nàng đang du ngoạn, Lâm sung dung vẻ mặt thản nhiên ngồi ở trên kiệu, mắt nhìn thẳng, đến bên cạnh các nàng, mới cố làm ra vẻ trông thấy, trên mặt nở nụ cười, nói với Trịnh tu viện "Gặp qua tu viện nương nương. Nương nương xin thứ lỗi, thời tiết này làm cho người cảm thấy mệt mỏi, tần thiếp có thai gần đây thường xuyên cảm giác không còn chút sức lực nào, cũng không thể hạ kiệu hành lễ cho nương nương!"

"Lâm sung dung khách khí. Ngươi bây giờ mang thai long chủng, ta dù là không nể mặt ngươi, cũng phải xem tại hài tử trong bụng Lâm sung dung. Sẽ không so đo với Lâm sung dung." Trịnh tu viện cười nói "Nếu như tháng mười lâm bồn, Lâm sung dung sinh hạ hoàng tử, vậy cũng thật là tất cả đều vui vẻ, không chừng ta còn phải hành lễ với Lâm sung dung. Có điều... Nếu là sinh hạ công chúa, chỉ sợ Lâm sung dung còn phải cố gắng nỗ lực!"

"Đa tạ Trịnh tu viện quan tâm, là hoàng hay tử là công chúa tần thiếp đều không sao. Chỉ cần là huyết mạch Hoàng gia chính là quý không thể nói, luôn tốt hơn so với vài người, thừa sủng nhiều lần vẫn là gió êm sóng lặng, không bằng tìm ngự y nhìn xem, không chừng là có chỗ không ổn."

"Mấy ngày không gặp Lâm sung dung, miệng càng ngày càng độc. Hôm nay lời này nếu truyền tới trong tai hoàng hậu cùng Thục phi, chỉ sợ dù là Lâm sung dung mang long chủng, hai vị nương nương cũng sẽ không bỏ qua." So với sự châm chọc của nàng, Trịnh tu viện ăn nói thâm thúy hơn một phần.

Lâm Huệ lúc này mới hoảng hốt, một câu châm chọc của nàng, đặt ở trên người Trịnh tu viện thì không sao. Nếu thật là bị hoàng hậu, Thục phi nghe được, nàng thật đúng là nói không rõ ràng.

"Nếu như Trịnh tu viện không sợ chọc giận hai vị nương nương mà đi cáo trạng, ta cũng không sợ ngươi thêm dầu thêm mỡ." Lâm Huệ vuốt ve bụng, thấy ánh mắt của các nàng đều rơi vào trên cái bụng bằng phẳng của mình, Lâm Huệ cười đắc ý "Được rồi, không nói nữa. Mặt trời quá nóng, chớ tổn thương đứa nhỏ trong bụng mới tốt. Nếu không Hoàng Thượng, thái hậu sẽ trách tội."

Nguyệt Mai nhìn đi mấy người rời đi, cười lạnh "Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ không trách tội."

Chu tiệp dư liên tục không có lên tiếng, thấy Lâm Huệ vừa đi thì nói "Cái Lâm sung dung này thật đúng là càng ngày càng khoa trương!"

"Hừ, nàng ta cho rằng mang thai long chủng có thể tác oai tác quái sao? Chờ xem, về sau xem nàng ta nếm mùi đau khổ." Trịnh tu viện trong lòng ghen ghét, kể từ khi nàng ta có thai, hoàng thượng đến Đức Sang cung nhiều lần, nhưng không có một lần đi tìm nàng. Cùng là nữ nhân, Lâm sung dung được cưng chiều, nàng bị vắng vẻ, Trịnh tu viện làm sao có thể không tức giận.

Chu tiệp dư, Triệu Tiệp dư đồng ý gật đầu. Ba người lại nói mấy câu, liền tản ra. Canh giờ không còn sớm, Trịnh tu viện chuẩn bị trở về Đức Sang cung, đi không có vài bước thì nhìn thấy một cái thân ảnh lén lén lút lút, nàng nhận ra hình như là Nguyệt Mai hầu hạ bên cạnh hoàng hậu.

Nàng ta làm sao lại đi về bên kia? Trịnh tu viện vừa nghi vấn, vừa dè dặt đi theo, lại trông thấy nàng ta đem một vật ném vào trong ao, dè chừng nhìn xung quanh một chút, nàng ta vội vã trốn đi. Chờ Nguyệt Mai rời đi, lúc này nàng mới đi ra ngoài, đứng ở vị trí Nguyệt Mai đã đứng nhìn nhìn. Nàng nhìn trong nước có một cái túi, liền cho thị nữ vớt lên. Thị nữ mở ra vừa nhìn liền bị hù dọa kinh hô một tiếng, quăng túi, ngã ngồi dưới đất.

Trịnh tu viện cũng sợ hãi, trông thấy một con chuột ướt đẫm từ túi xông tới, bò qua trước mặt nàng. Nàng bị hù dọa tóc gáy dựng đứng, nhịn không được kinh hô.

35. Chương 35

Beta: ThyAn89

Trịnh tu viện bị con chuột kia làm cho sợ hãi. Tỳ nữ phục hồi tinh thần lại, thấy chủ tử mình mặt trắng bệch, liền đỡ chủ tử đi về nghỉ.

Ai biết chủ tớ hai người còn chưa tới Đức Sang cung, đã nhìn thấy cách đó không xa một đám người vội vàng hấp tấp. Mà Lâm Huệ được hai vị tiểu thái giám mang trở về, cung nữ vội vội vàng vàng đi thỉnh ngự y.

Trịnh tu viện nhìn trong lòng có chút bất an, nhìn tình huống này tựa hồ không tốt?

Có điều nàng cũng không nghĩ nhiều, dưới sự dìu đỡ của cung nữ đi về nghỉ, uống một chén trà nóng an ủi. Không bao lâu, tỳ nữ đi ra ngoài hỏi thăm thở hổn hển trở lại, nói "Nương nương, xảy ra chuyện lớn!"

"Chuyện gì?" Trịnh tu viện nghi hoặc lên tiếng.

"Lâm sung dung té một chút, nghe ngự y nói động thai khí, có thể hài tử khó giữ được a!" Tỳ nữ thành thật trả lời hồi bẩm chuyện nghe được.

Xác thực là đại sự, bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm bụng của nàng ta. Hoàng Thượng, thái hậu đúng là liên tục ngóng trông. Hôm nay nàng ta ngã, nếu như thực sự giữ không được, vậy cũng thật là không biết nên nói như thế nào.

"Đang yên lành làm sao lại té? " Trịnh tu viện buồn bực. Nàng ta ngồi ở trên kiệu, căn bản không cần đi đường.

"Nương nương cũng không biết, vừa rồi thái hậu đã qua đến đây, mấy người mang kiệu đã bị phạt trượng. Nghe nói là đột nhiên có vài con chuột chạy ra, thái giám nâng kiệu nhất thời bị kinh sợ, một người trong đó còn bị chuột cắn một cái, lúc này mới khiến người ngồi trên kiệu té xuống."

Trịnh tu viện vừa nghe nguyên nhân là chuột, không khỏi nhớ tới con chuột thoát ra từ cái túi Nguyệt Mai vứt bỏ, nàng đã khống chế không nổi nghĩ có phải là hoàng hậu phân phó đi xuống hay không. Nếu không Nguyệt Mai cũng sẽ không động tay chân.

Trịnh tu viện lập tức cảm thấy kinh hãi. Lâm sung dung đúng là mang hài tử, hoàng hậu tại sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Vẫy lui cung nữ, chỉ để lại tỳ nữ thiếp thân. Tỳ nữ Thu Cúc cũng nghĩ tới điều gì, thấp giọng nói "Nương nương, có phải là hoàng hậu hay không?"

"Hư!" Trịnh tu viện ra hiệu nàng ta không được lên tiếng, dặn dò "Hôm nay chuyện trông thấy đừng nói ra, bất kể là ai đều không có quan hệ gì với chúng ta. Chúng ta xem như không trông thấy, biết không?"

"Nương nương yên tâm, nô tỳ ghi nhớ." Thu Cúc hiểu ý, quyết định quên chuyện trông thấy hôm nay.

Hạ Uyển Chi đang chuẩn bị rửa tay dùng bữa, đã nhìn thấy Trúc Thanh cô cô vội vã tiến đến, ở bên người nàng nói nhỏ "Nương nương, không xong, Lâm sung dung ngã!"

"Ngã?" Nàng đang có thai, một người cẩn thận như vậy làm sao lại ngã?"

"Nô tỳ cũng vừa nghe được tin tức, nghe nói ngồi trên kiệu bị té xuống, động thai khí. Hoàng Thượng, thái hậu đều đi qua rồi, nương nương cũng qua nhìn một chút đi!"

Nàng gật đầu, rửa tay rồi vội vã đi ra ngoài. Hạ Bích vẫn không quên bung một cái dù cho nàng. Trên đường gặp phải Đức phi, nàng ta cũng mới biết được tin tức, hai người liền cùng đi.

Ở trên đường Đức phi nhịn không được thổn thức "Đang yên lành làm sao lại ngã, lại đang có mang. Sao lại không cẩn thận như vậy đây!""Nghe nói là bị chuột làm hoảng sợ. Chuột ở hoàng cung này thật đúng là to gan lớn mật, ban ngày cũng dám ra đây làm loạn!" Hạ Uyển Chi vừa nói vừa xem xét vẻ mặt Đức phi, thấy nàng ta cũng không có gì không ổn. Thầm nghĩ chẳng lẽ không phải Đức phi động tay chân?

Nàng cũng sẽ không đơn thuần cho rằng những con chuột là tự nó xông tới. Trong cung nhiều người như vậy, mỗi tháng cũng tổng quét dọn một lần, ổ chuột đều sẽ bị dẹp. Chuột ở hoàng cung này cũng không phải là dễ dàng nhìn thấy như vậy.

Hôm nay lại chạy ra vài con chuột, còn là mấy cái a. Khiến người ta kinh hãi mà ngã, còn cắn người. Những còn chuột này còn ngay giữa trưa xông tới, thật đúng là khiến người ngạc nhiên.

"Aiz! Nói ra cũng là Lâm sung dung không may mắn. Chỉ khổ đứa nhỏ trong bụng nàng ta, bảo vệ kĩ lưỡng mà không có bảo trụ được cũng thật là tiếc nuối!"

Không nghĩ tới mình còn chưa có động thủ, cũng đã có người không nén được tức giận. Cái hậu cung này ngoại trừ nàng không có động thủ ra, những phi tần khác đều có hiềm nghi. Đương nhiên, hiềm nghi lớn nhất còn không phải là hoàng hậu?

Nhìn hoàng hậu vẻ mặt trang nghiêm đứng ở một bên, Đức phi âm thầm cười lạnh một chút. Vị hoàng hậu này thật đúng là dối trá, không chừng những con chuột kia chính là nàng ta cho người bắt đến để dọa người. Lâm sung dung chỉ là động thai khí mà thôi, chỉ sợ hoàng hậu là không hài lòng với cái kết quả này a!

Hạ Uyển Chi nhìn nữ nhân trong cung đều đã tới gần đủ, không biết là thật sự an ủi hay là muốn xem náo nhiệt. Dù sao mình là sang đây xem náo nhiệt.

Nàng sao có thể trơ mắt nhìn Lâm Huệ sinh hạ hoàng tử. Mặc dù không phải là nàng động tay chân. Nhưng nếu không có người nào đối phó nàng ta, Hạ Uyển Chi không ngại chính mình tự mình động thủ. Tam hoàng tử đáng thương của nàng còn không phải là bởi vì Lâm Huệ chết non?

Thù kiếp trước nàng đều nhớ kỹ từng cái từng cái, nếu không người nào trừng phạt thay, vậy thì nàng sẽ động thủ.

Hôm nay xem ra căn bản không cần phải nàng động thủ, trong cung nhiều người nhìn chằm chằm cái bụng này như vậy.

Người vây quanh cả phòng cũng không nên, thái hậu phân phó mọi người trở về nghỉ ngơi, không cần ở đây coi chừng. Hạ Uyển Chi cùng Đức phi tiến lên, nói vài câu an ủi Lâm Huệ. Lâm Huệ trông thấy Hạ Uyển Chi, trong nháy mắt đỏ ửng hốc mắt. Đây cũng thật làm cho người nhìn mà nghi hoặc, Hạ Uyển Chi chỉ là vỗ vỗ tay của nàng ta, nói "Dưỡng cho thật tốt, không có việc gì!"

"Ừ!" Lâm Huệ nghẹn ngào một tiếng, nói "Hạ tiệp dư lưu lại, giúp ta đi!"

Nàng ta đã mở miệng, mà ngay cả Tề Diệp, thái hậu đều gật đầu đồng ý, nàng làm sao mở miệng nói ra không ở lại được. Hạ Uyển Chi gật gật đầu "Được, ta giúp ngươi!"

Mọi người cũng biết nàng cùng Lâm Huệ quen biết từ nhỏ, tình cảm tự nhiên thân thiết, nàng lưu lại cũng không có gì không ổn.

Ngự y phân phó tĩnh dưỡng cho tốt, uống chút thuốc dưỡng thai thì không sao.

Coi như là một hồi sợ bóng sợ gió. Thái hậu dặn dò Lâm Huệ tĩnh dưỡng, gọi hoàng hậu cùng bà rời đi. Về phần Tề Diệp, ngồi trong chốc lát, nhẹ giọng an ủi vài câu, liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, Hạ Uyển Chi đi theo hắn ra ngoài.

Tề Diệp nói "Nàng ấy bị dọa, ngươi trò chuyện cùng nàng ấy nhiều chút!"

"Vâng!" Hạ Uyển Chi gật đầu, thầm nghĩ Tề Diệp đối với nàng ta thật đúng là quan tâm.

"Trẫm còn có chuyện quan trọng phải xử lý, qua hai ngày lại đi nhìn ngươi." Hắn kéo tay của nàng nhéo nhéo, ánh mắt sâu thẳm đặt vào trên mặt nàng, lại vuốt ve mặt của nàng, nói "Có phải lại gầy rồi hay không?"

"Trời nóng, ăn không được nhiều lắm." Nàng cười nói "Đừng lo lắng cho tần thiếp. Ngược lại Hoàng Thượng phải bảo trọng thân thể, nếu không tần thiếp sẽ đau lòng."

Một câu đau lòng làm cho Tề Diệp vẻ mặt tươi cười, nói "Đêm nay trẫm qua dùng bữa tối với ngươi!"

"Tạ Hoàng Thượng ân điển!" Hạ Uyển Chi mỉm cười hành lễ, đưa mắt nhìn hắn rời đi, ánh mắt lập tức lạnh xuống.

Nàng đi vào thì Lâm Huệ đang uống thuốc, một bên đặt mấy hạt ô mai. Hương vị thuốc rất đắng, nàng ta nhíu mày ực một cái uống cạn, tiếp nhận nước súc miệng từ Thái Vi, lúc này mới ngậm ô mai.

Hạ Uyển Chi ngồi xuống trước giường, nói "Đừng lo lắng, dưỡng cho thật tốt đi!"

"Ừ! Ta cho rằng hài tử giữ không được, cũng may hắn cũng kiên trì!" Lâm Huệ có cảm giác sống sót sau tai nạn, trông thấy người quen, nàng ta an tâm không ít.

"Về sau lưu ý hơn chút là được! Ngươi bây giờ không phải là một người, vị ở trong bụng kia lại mảnh mai. Không có chuyện thì không cần đi ra ngoài qua lại!" Hạ Uyển Chi trái lương tâm mà an ủi.

Lâm Huệ gật gật đầu, nói "Nếu là ở nhà thì tốt rồi!"

"Nhớ nhà?" Hạ Uyển Chi nhướng mày. Trước kia mỗi lần bị ủy khuất nàng liền nhớ nhà. Hiện tại, nàng ta không phải là đồng dạng sao. Ai khi mềm yếu cũng sẽ chọn cách trốn tránh. Nhưng hiện tại nàng chỉ nhìn về phía trước, sẽ không quay đầu lại.

"Ừ!" Lâm Huệ gật gật đầu, nước mắt liền ào ào rơi xuống, cầm lấy một cánh tay nàng nói "Cảm thấy ở trong cung này chuyện gì cũng có thể phát sinh."

"Vì sao lại nói như vậy?" Hạ Uyển Chi ôn nhu hỏi thăm, nghe có chút quái dị.

"Không có gì, chỉ là hồ ngôn loạn ngữ mà thôi, Uyển tỷ tỷ đừng nghĩ nhiều." Lâm Huệ nghẹn ngào trả lời một câu.

Chỉ tiếc đã là chậm quá, Hạ Uyển Chi cho rằng có phải nàng ta nhìn thấy cái gì hay không. Nhưng nàng ta không nói, nàng cũng không tiện hỏi tới nữa, như vậy sẽ có vẻ mình tâm tư suy tính.

Lúc Hạ Uyển Chi rời khỏi Đức Sang cung, ống tay áo ướt hơn phân nửa, tất cả đều là nước mắt của Lâm Huệ. Nàng trở về liền thay ra, cho người ôm đi giặt.

Về phần thái hậu gọi hoàng hậu đi, hai người đều có tâm tư.

Thái hậu nói "Lần này cũng may là sợ bóng sợ gió một hồi. Hoàng Thượng con nối dòng đơn bạc, hôm nay chỉ có mình trưởng công chúa. Mà Lâm sung dung mang thai chưa đến hai tháng, đúng là thời điểm nguy hiểm. Ai gia lo lắng cái thai này của nàng ấy không biết bảo vệ được không. Hoàng hậu làm người quản hậu cung, nên chiếu cố nhiều một chút!""Vâng! Bản cung nhớ kỹ, sẽ phân phó xuống lưu ý cái thai của Lâm sung dung nhiều hơn. Về phần chuột, đã phân phó đi xuống, tổng dọn một lần khắp hoàng cung, đều tiêu diệt hết!"

"Chuột lợi hại hơn nữa cũng là thứ ngu xuẩn, so với lòng người, chuột căn bản không tính là cái gì!" Thái hậu lạnh lùng nói.

"Ý tứ của thái hậu là có người tác quái?" Hoàng hậu kinh hãi, nhưng vẫn là cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi thăm.

"Cái này ai biết!" Thái hậu nói "Hoàng hậu gả cho Hoàng Thượng năm năm, liên tục không sinh con. Nên biết Hoàng gia con nối dòng trọng yếu. Hoàng hậu nếu muốn ngồi ổn vị trí hoàng hậu này chỉ sợ phải hảo hảo tính toán một đứa."

"Thần thiếp hổ thẹn, liên tục không thể khai chi tán diệp cho hoàng gia." Đây còn không phải là nàng mong mỏi. Nàng hận không thể lập tức có thể mang thai hài tử. Chỉ tiếc, ông trời cũng không chiếu cố nàng.

"Lúc trước ai gia chọn ngươi vào cửa, cũng biết rõ ngươi có thể giúp hoàng thượng. Hôm nay ai gia cũng sẽ không qua sông rút ván. Có người trình tấu sớ phế hậu, hoàng hậu không phải không biết đi?"

"Vâng! Thần thiếp biết." Nàng đương nhiên biết rõ, cho nên nàng không thể mang thai hài tử, những người khác cũng đừng nghĩ.

"Nếu là Lâm sung dung có thể sinh hạ hoàng tử, ý tứ của ai gia là đem hoàng tử nuôi ở dưới tên của ngươi. Thay vì để cho người khác ngồi lên vị trí hoàng hậu„ ai gia tự nhiên càng hy vọng ngồi ở vị trí hoàng hậu là người của Lưu gia!"

"Thần thiếp vô dụng, làm cho thái hậu phí tâm!" Nuôi dưới danh nghĩa nàng, để nàng nuôi con trai cho nữ nhân khác? Hoàng hậu âm thầm bóp chặt nắm tay.

"Cái khác cũng không nói, trước hết nghĩ biện pháp để Lâm sung dung sinh hạ hài tử rồi nói sau. Hoàng hậu, chuyện này liền giao cho ngươi."

Trở lại Phượng Nghi cung, Nguyệt Mai nhìn chủ tử mình tâm tình không tốt, vẫy lui cung nhân. Nàng ta rót một chén trà tiến lên, hoàng hậu nhìn nàng ta biết vâng lời, tay hất lên, chén trà đổ trên mặt đất. Nguyệt Mai bị phỏng tay nhưng không dám kinh hô, vội vàng quỳ xuống đất "Nương nương tha mạng, nô tỳ biết sai rồi!"

"Đồ vô dụng, một chút chuyện nhỏ đều làm không xong!" Hoàng hậu lên tiếng "Nguyệt Mai, ngươi làm cho bản cung quá thất vọng rồi!"

"Nương nương, nô tỳ biết sai rồi, kính xin nương nương cho nô tỳ một cái cơ hội cuối cùng." Nguyệt Mai ôm chân của hoàng hậu cầu xin tha thứ. Hoàng hậu bực mình đá văng ra, nàng ta lại bò tới, mặt dày mày dạn khẩn cầu cho thêm một lần cơ hội.

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, nói "Được, một cái cơ hội cuối cùng. Nếu là không được, ngươi cũng đừng có ở cạnh bản cung hầu hạ. Bản cung không nuôi người vô dụng!"

"Tạ nương nương ân điển!" Nguyệt Mai như được đại xá dập đầu.

Hoàng hậu không ngốc, biết rõ thái hậu đã hoài nghi là nàng động tay chân. Không có chứng cớ thì hoài nghi cũng là vô dụng. Mà nàng cũng sẽ không ngốc mà thật sự đi nuôi hài tử cho người khác. Vị trí hoàng hậu ngoại trừ nàng ai cũng đừng vọng tưởng.Bữa tối Tề Diệp dùng tại trong phòng Hạ Uyển Chi. Dùng bữa

tối xong, nàng cười ngồi xuống bên cạnh hắn. Tề Diệp thuận thế ôm vào trong ngực "Trời nóng nực, ngày mai trẫm cho người tặng chút khối băng đến. Bữa tối nhìn ngươi ăn cũng không nhiều lắm."

"Tạ Hoàng Thượng quan tâm, tần thiếp vẫn luôn là như vậy. Trời nóng liền ăn không nhiều lắm.đến mùa thu thì tốt rồi. Chỉ cần Hoàng Thượng đến ngồi nhiều một chút, tần thiếp liền đủ hài lòng!"

"Uyển Nhi thật đúng là vật nhỏ tham lam!" Tề Diệp nghe vậy, trong lòng lại cao hứng. Hắn biết rõ người trước mắt đúng là toàn tâm toàn ý nghĩ tới mình, đối với mình khăng khăng một mực, hắn làm sao có thể mất hứng.

Hạ Uyển Chi cười cười, cọ xát trước ngực hắn, vuốt vuốt ngọc bội ngang hông của hắn.

Tề Diệp bị nàng cọ đến tâm viên ý mã, một tay nâng cằm của nàng. Hạ Uyển Chi ngước cổ, thân thể giật giật cùng hắn mặt đối mặt, hai tay vòng qua cổ của hắn hôn trả lại, mút lấy môi lưỡi của hắn. Cảm giác hô hấp của hắn càng ngày càng trầm trọng, cuối cùng đè nàng ở trên giường.

Hạ Uyển Chi hảo tâm nhắc nhở "Hoàng Thượng, đừng, tần thiếp vẫn không thể..." Nàng vô tội cắn cắn môi, một đôi môi đỏ mọng bị hắn chà đạp đến sưng đỏ. Lúc này nàng cắn môi, đôi mắt to hắc bạch phân minh, sóng nước nhộn nhạo, lại xen lẫn bối rối. Cho dù là ai nhìn cũng sẽ tâm huyết dâng trào, huống chi là hắn, một nam nhân huyết khí dồi dào đây!

Nhưng thân thể của nàng xác thực tạm thời không thể thừa nhận ân sủng của hắn. Tề Diệp chỉ đành phải cứng rắn chịu đựng, cúi người ở trên môi nàng hung hăng cắn một cái, đau đến mức nàng ưm lên tiếng, thiếu chút nữa lại khiến cho hắn hưng phấn lên.

Tề Diệp kịp thời dừng cương trước bờ vực, đứng lên nói "Canh giờ không còn sớm, ngươi sớm nghỉ ngơi, trẫm đi đây! "

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, đứng dậy sửa sang lại y phục cùng đầu tóc, đôi môi sưng đỏ, đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Tề Diệp vừa đi, Hạ Bích, Trúc Thanh mới tiến vào hầu hạ. Trúc Thanh nhìn chằm chằm môi của nàng. Nhìn nửa ngày, lập tức hiểu mỗi lần Hoàng Thượng đi rồi, vì sao đôi môi của chủ tử lại sưng đỏ. Thầm nghĩ, xem ra Hoàng Thượng thật sự là đối với vị Hạ tiệp dư này có khác biệt.

Tề Diệp trở về ngự thư phòng xử lý tấu sớ, không bao lâu người Kính Sự phòng cầm lấy thẻ bài tiến đến. Buổi chiều Đức phi cho người đi Kính Sự phòng xin phépnói là thân thể khó chịu. Thục phi còn bị cấm túc, chỗ hoàng hậu Tề Diệp không muốn đi, Hà Chiêu dung thân thể khó chịu không thể thị tẩm. Chỗ Trịnh tu viện đã có đoạn thời gian hắn không có qua, Tề Diệp suy nghĩ một chút liền lật ra thẻ bài của Trịnh tu viện.

Lâm Huệ nghe nói Tề Diệp lật ra thẻ bài của Trịnh tu viện, trong lòng có chút khó chịu. Nàng hôm nay mới bị kinh hãi, hắn vẫn còn có tâm tư sủng hạnh những nữ nhân khác. Tại sao có thể để cho trong lòng nàng không thoải mái.

Vừa nghĩ như thế, Lâm Huệ tâm tình lập tức thấp đến đáy cốc. Cũng may lúc Tề Diệp đi qua chỗ Trịnh tu viện, biết được nàng còn chưa nằm ngủ liền đi đến ngồi một lát.

Lúc thấy bóng người ngọc thụ lâm phong kia, chút ai oán trong lòng lại tan thành mây khói.

Tề Diệp ôn nhu an ủi vài câu, nhìn nàng nằm xuống, lúc này mới đi chỗ Trịnh tu viện.

Trịnh tu viện đã sớm chờ, dùng cánh hoa tắm rửa, còn sai Thu Cúc thoa ở trên người. Cả người thoạt nhìn oánh nhuận, như cánh mai lay động.

Trịnh tu viện đêm nay làm đủ công phu, muốn lấy được ân sủng của Hoàng Thượng, để nàng có thể mang thai long chủng, mẹ vinh nhờ con.

Ban đêm, hoàng cung một mảnh yên lặng. Đại khái buổi sáng Lâm sung dung bị làm kinh sợ một chút, ban đêm ngủ không ngon. Bỗng nhiên thanh tỉnh, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen, nàng bị hù dọa, cả người đều tỉnh táo lại. Đợi lúc nàng thấy rõ trước giường treo một người, nàng bị hù dọa đến kinh hô "Người đâu, có ai không? Có quỷ, có quỷ a!"

Lâm Huệ bị hù dọa chui thẳng vào trong chăn. Ai ngờ chăn mền bị một lực đạo mạnh lôi kéo, cả người nàng mang theo chăn mền té xuống mặt đất. Lúc mở mắt nhìn thấy Bạch y nhân tóc dài phủ đầy, không nhìn rõ mặt, nàng bị hù dọa đến mức còn chưa kịp kinh hô liền hôn mê bất tỉnh.

Tiếng kinh hô ban đầu kinh động người trực đêm. Giơ đèn lồng, vén bức rèm che tiến đến, trông thấy người nằm trên đất, lập tức kinh hoảng tiến lên. Vừa đỡ người đứng dậy vừa gọi người đến xem một chút.

Rất nhanh Thái Vi đã tới đây. Đêm nay không phải là nàng ta làm nhiệm vụ, nhưng nghe thấy âm thanh nàng ta cũng làm nhanh hết sức chạy đến. Lúc giúp đỡ cung nữ nâng người lên giường, cảm giác trên tay ướt chèm nhẹp. Nàng ta nhìn kỹ, trên tay một mảng máu đỏ.nhìn lại một chút trên quần áo của chủ tử mình, lập tức thay đổi sắc mặt.

36. Chương 36

Beta: ThyAn89

Hạ Uyển Chi mới vừa rời giường thì nghe thấy Hạ Hà nói "Nương nương, tối hôm qua Đức Sang cung đã xảy ra chuyện. Lâm sung dung tối hôm qua bị kinh hãi, động thai khí, sẩy thai!"

Hạ Uyển Chi dừng một chút, nói "Đợi lát nữa chuẩn bị chút lễ vật, đi Đức Sang cung nhìn một chút đi!" Hạ Uyển Chi không biết nên nghĩ như thế nào. Mặc dù lòng dạ biết rõ con của nàng ta là không giữ được, dù sao trong mười tháng, trong lúc còn chưa sinh ra, luôn có cơ hội để người khác có thể lợi dụng.

Trước kia nàng sẽ ngây ngốc cho là bản thân không có chiếu cố tốt, hiện tại nàng vừa nghe sinh non cái gì, đầu tiên nghĩ đến chính là ai đã hạ thủ.

Rửa mặt xong, nàng đi Đức Sang cung. Đức phi thân thể khó chịu cũng không ra cửa, sai Bội Dung chuẩn bị lễ vật đi cùng nàng đưa qua.

Hạ Uyển Chi đến Đức Sang cung, Thái Vi cặp mắt sưng đỏ, trông thấy nàng đi đến giống như là nhìn thấy cứu tinh. Nhưng Hạ Uyển Chi cũng không phải là cứu tinh của Lâm Huệ.

Thái Vi đạo "Nương nương đã đến, nương nương mau khuyên chủ tử đi!"

"Ta sẽ!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, vén lên bức rèm che đi vào. Trong phòng nồng mùi vị thuốc, nàng ngồi ở bên giường nói "Ta đã nghe nói, đừng khổ sở, về sau sẽ còn có hài tử."

Lâm Huệ mặt xám như tro, nghe thấy âm thanh của nàng, mở mắt nhìn người qua, vẻ mặt tiều tụy, sau một khắc lại nhào vào trong ngực nàng khóc lớn. Hạ Uyển Chi khựng một chút, nghe thấy tiếng khóc của nàng ta thì chậm rãi vỗ vỗ lưng của nàng ta an ủi "Muốn khóc thì khóc đi, có điều không thể khóc quá lâu, đả thương thân thể thì thua thiệt là chính ngươi. Về sau đường còn dài hơn, ngươi còn trẻ, dưỡng tốt thân thể, hài tử vẫn sẽ có."

Không biết nàng ta có nghe lọt hay không, dù sao Hạ Uyển Chi biết rõ bộ quần áo này của mình khẳng định khó giữ được.

Hồi lâu, Lâm Huệ khóc đủ rồi thút tha thút thít cầm lấy khăn tay gạt lệ. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua trước ngực ướt nhẹp, cái gì cũng chưa nói.

Chờ Lâm Huệ bình phục tâm tình, Thái Vi bưng một chén thuốc đi đến, nàng tiếp nhận đưa cho Lâm Huệ "Uống thuốc đi, dưỡng tốt thân thể rồi nói sau."

"Uyển tỷ tỷ, hài tử đáng thương của ta cứ như vậy mất!" Lâm Huệ lắc lắc đầu không muốn uống thuốc.

Hạ Uyển Chi nhìn Thái Vi, Thái Vi cầu khẩn nhìn nàng. Nàng không có biện pháp, múc một muỗng thổi thổi"Uống thuốc, có chuyện gì đợi lát nữa nói sau."

"Hiện tại uống thuốc thì có ích lợi gì, hài tử cũng bị mất..." Nói rồi lần nữa nghẹn ngào.

"Mất thì mất, ngươi bây giờ muốn chết muốn sống hài tử cũng không về được. Thay vì tự mình cam chịu, còn không bằng dưỡng cho tốt. Ngươi nếu xem ta như tỷ tỷ, liền nghe ta nói một câu. Dưỡng cho tốt thân thể!" Nếu ngươi liền sụp đổ nhanh như vậy, về sau còn ai cùng ta diễn hí khúc?Lâm Huệ ngập nước mắt

chần chờ một chút, há mồm uống một ngụm thuốc, hương vị khó ngửi lại che giấu không được nỗi đau mất đi hài tử, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy, lặp lại động tác đút cho nàng ta uống. Thái Vi cầm lấy khăn tay gạt lệ cho nàng ta.

Hết một chén thuốc, Lâm Huệ uống một ngụm nước trắng, lại ngậm một viên ô mai, nói "Tối hôm qua ta nhìn thấy một người, nếu không phải tại nàng ta, con của ta cũng sẽ không vì ta kinh hãi quá độ, động thai khí mà mất?"

"Nhìn thấy ai?" Hạ Uyển Chi hiếu kỳ, cái người kia hại người không lén lút lại còn có thể bị phát hiện.

"Bạch y, tóc đen, không nhìn thấy mặt..." Hạ Uyển Chi nghe thì cảm thấy quỷ dị, còn chưa có suy nghĩ cẩn thận là cái gì. Lâm Huệ nói "Là quỷ, quỷ đòi mạng. Nó muốn hại ta, lại không nghĩ rằng con của ta vì ta mà cản một kiếp, hài tử đáng thương của ta!"

Hỏi sao nàng ta cảm giác sợ đến nổi da gà, nguyên lai là như vậy. Bạch y tóc đen, che kín mặt không nhìn thấy. Còn không phải là hình tượng quỷ trong lòng người sợ nhất sao?

Hạ Uyển Chi ám ám thở phào nhẹ nhõm, xem ra nàng ta quả thật bị sợ hãi, liền ôn nhu an ủi vài câu. Lâm Huệ uống thuốc, lại mới vừa mất đi hài tử, thân thể yếu đuối cực kỳ, rất nhanh thì mệt mỏi ngủ thiếp đi. Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát, hỏi thăm Thái Vi chuyện đã xảy ra. Thái Vi thành thật trả lời, cũng không phát hiện có gì không ổn. Lí do duy nhất có thể giải thích chính là, Lâm Huệ xác thực bị kinh hãi làm cho động thai khí, hài tử không giữ được.

Thừa dịp lúc Thái Vi đi ra ngoài, Hạ Uyển Chi nhìn nhìn trong phòng, cuối cùng đi đến bên cửa sổ, lại phát hiện trên bệ cửa sổ có một dấu chân. Vừa nhìn qua, trên mặt đất có một chiếc khăn tay.

Hạ Uyển Chi khẽ nhíu mày, liếc nhanh nhìn Hạ Bích, Hạ Bích hiểu ý lui ra ngoài.

Lúc Thái Vi đi vào, nàng níu lấy tay áo lau dấu chân trên bệ cửa sổ, vẻ mặt tự nhiên đóng kín cửa sổ.

Thái hậu biết được hài tử cuối cùng vẫn mất, chỉ là thở dài, cho người chuẩn bị lễ vật đưa đi cho Lâm Huệ rồi liền bắt đầu ăn chay niệm Phật, khẩn cầu Phật tổ phù hộ.

Về phần Tề Diệp, tối hôm qua hắn liền bị kinh động, trực tiếp từ chỗ Trịnh tu viện đi qua. Lâm triều xong lại đi nhìn Lâm Huệ, ôn nhu an ủi vài câu, nói nàng dưỡng tốt thân thể.

Hoàng hậu ngược lại tự mình đi qua xem xem, bày tỏ an ủi.

Thục phi biết được hài tử của Lâm Huệ không có bảo trụ được, chỉ là cười lạnh một tiếng. Nàng còn bị cấm túc, ý bảo Mộc Hương chuẩn bị một phần lễ vật đưa qua. Thục phi đã sớm biết, dựa theo chút tâm cơ của Lâm sung dung này, mười tháng chắc chắn sẽ không dễ dàng trải qua như vậy.

Không nghĩ tới mới chỉ là mấy ngày, con của nàng ta liền giữ không được. Xem ra những kẻ kia thủ đoạn càng ngày càng cao. Nàng không có ra tay, nhất định là cái nữ nhân ghen ghét thành tánh khác. Là hoàng hậu, Đức phi, Hà Chiêu dung, hay là Trịnh tu viện, Vương chiêu viện, hay là cái Hạ tiệp dư kia? Từng bước từng bước, ngoài nàng ra, tất cả đều có hiềm nghi. Mà chính nàng, cũng có cái tâm kia, nhưng chưa ra tay.

Hà Chiêu dung được biết hài tử của Lâm Huệ mất, tay chải tóc dừng lại, hỏi thăm tỳ nữ về tình huống. Tỳ nữ Tú Hà nói chi tiết "Quá nửa đêm thì mất. Nói là bị kinh hãi quá độ động thai khí. Buổi sáng đã bị té một chút, buổi tối lại bị kinh hãi, không có giữ được cũng là dễ hiểu."

"Nói ngươi cho người nhìn chằm chằm bên phía hoàng hậu, có thấy xảy ra điều gì?" Hà Chiêu dung tâm run rẩy, bắt đầu sợ hãi.

Tú Hà nhìn quanh không có người nào, ở bên tai Hà Chiêu dung nói nhỏ "Tối hôm qua Nguyệt Mai không có trực, cũng không ở trong phòng nghỉ ngơi. Có người nói trông thấy nàng ta qua giờ Tý mới đi về nghỉ. Không biết muộn rồi còn đi chỗ nào!"

"Hừ, còn có thể đi đâu?" Hà Chiêu dung hừ lạnh một tiếng, vuốt ve bụng bằng phẳng "Thật may là ta có dự kiến trước, nếu không Lâm sung dung liền là kết quả của ta."

“Nhưng tiếp tục như vậy, nương nương làm sao lừa gạt được tai mắt của hoàng hậu nương nương, sớm muộn cũng bị phát hiện. Không bằng nói cho Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng làm chủ cho nương nương, bảo trụ cái thai này?”

“Hoàng Thượng biết rồi không phải là hoàng hậu cũng biết. Nàng ta biết rồi thì đứa bé này của ta còn có thể sinh ra sao?” Hà Chiêu dung không nghĩ tới, trời không phụ người có lòng, cuối cùng vẫn là cho nàng mang thai hài tử. Sao nàng lại có thể để cho mình và hài tử mạo hiểm. Cho nên sau khi nàng biết được bản thân có thai, nói ngự y giúp đỡ giấu giếm. Hai ngày này đúng lúc là nguyệt sự của nàng. Nàng sai Tú Hà động tay động chân, nếu không sẽ lộ ra hai tháng không có nguyệt sự tới.

Vốn là muốn chờ khi không thể gạt được mới nói mình có thai. Bây giờ nhìn lại, hài tử chưa sinh ra nàng cũng không dám để lộ ra ngoài.

Lâm sung dung mang thai mới bao lâu, còn chưa có hai tháng liền mất. Nàng cơ hồ là không có sớm hơn Lâm sung dung mấy ngày, đúng là thời điểm nguy hiểm. Những thứ khác không nói khác, theo tính tình hoàng hậu mà biết được nàng có thai, khẳng định một chén hoa hồng được bưng lên, không cần lén lén lút lút động thủ, chỉ cần là mệnh lệnh của hoàng hậu, nàng không thể không uống hết.

Bởi như vậy, nàng chịu khổ chịu tội uống hết chén thuốc kia vì cái gì?

Lâm sung dung chính là một hồi chuông cảnh tỉnh cho nàng. Bất luận như thế nào cũng không thể để cho hoàng hậu biết rõ nàng đã mang thai long chủng!

Nghĩ như thế, Hà Chiêu dung sai Tú Hà đi mời ngự y tới thỉnh mạch bình an cho nàng. Ngự y đến, Tú Hà để cho cung nữ lui xuống.

Hạ Uyển Chi nói không sai, ở hậu cung, mỗi người cũng phải có người tin cậy của chính mình. Bất kể là nàng, hay là hoàng hậu, Đức phi, Thục phi, cùng với Hà Chiêu dung, đều có ngự y tin cậy riêng. Mà vị ngự y này chính thân tộc phương xa của nhà các nàng, ở nơi hậu cung này có thể tính là người có thể tin được.Lý ngự y này có thể đi vào ngự y viện cũng là dựa vào gia tộc Hà Chiêu Dung trợ giúp mới có thể tiến cung. Cũng là bởi vì như vậy, mới có thể giúp nàng giấu tin tức có thai.

Hà Chiêu dung nói “Ta muốn mắc một loại bệnh, sẽ lây nhiễm, không thể để cho người đến gần, cũng sẽ không bị người hoài nghi. Trong mấy tháng không thể khỏi hẳn, cho đến khi hài tử bình an sinh ra. “

“Cái này...” Lý ngự y chần chờ, ở trong đầu tìm kiếm chứng bệnh thích hợp với nàng nói.

Hà Chiêu dung nói “Yên tâm, chờ ta mẹ vinh nhờ con, không thể thiếu chỗ tốt của biểu thúc.”

“Nương nương yên tâm, vi thần nhất định tận lực trợ giúp.” Lý ngự y chờ đúng là những lời này của nàng. Thiên hạ không ai làm không công, không có ngon ngọt ai nguyện ý mạo hiểm.

Lâm Huệ mất hài tử tâm tình liên tục không tốt, mà cung điện của nàng cũng vắng lạnh đi rất nhiều. Trước kia nàng có thai, người đến người đi nịnh bợ nịnh nọt. Hôm nay hài tử mất, ai còn quan tâm nàng?

Hơn nữa sinh nhật hoàng hậu sắp tới rồi, những người phân vị thấp kia đang vắt hết óc nghĩ tới tặng lễ vật gì cho hoàng hậu để mà nịnh bợ, ai còn rảnh đến thăm nàng, xem nàng sống hay chết. Không có giá trị lợi dụng, các nàng sẽ không thèm để ý tới.

Bởi vậy Hạ Uyển Chi mỗi ngày đều đi đến nói vài lời với nàng, đối với Lâm Huệ mà nói thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Lâm Huệ trong lòng cảm kích không thôi “Nếu không phải có tỷ tỷ đến thăm ta, ta còn không biết làm thế nào vượt qua đây!”

“Đừng nói những lời ủ rũ này. Thói đời nhân tình vốn là như vậy, huống chi còn là ở hoàng cung, đội trên đạp dưới là chuyện thường xảy ra, không cần vì những người không đáng kia mà đả thương thân thể.”

“Ừ! Ta nghe Uyển tỷ tỷ!” Lâm Huệ tán đồng gật đầu, chỉ có dưỡng tốt thân thể mới có thể lần nữa nhận ân sủng của Hoàng Thượng. Các nàng cho dù không đến thì thế nào?

Lâm Huệ nói “Uyển tỷ tỷ đã dưỡng tốt thân thể, hôm nay ta lại đang bị thương thân, chỉ hy vọng tỷ tỷ có thể được Hoàng Thượng sủng ái, ta cũng được đi theo thơm lây.”

"Đừng nói những thứ này, tỷ muội chúng ta khách khí làm gì?" Hạ Uyển Chi một bộ ngữ khí của tỷ muội, ngược lại khiến Lâm Huệ thật cảm động.

Trở lại Hỉ Lai điện, Hạ Uyển Chi mới thở phào nhẹ nhõm. Mỗi lần đi thăm Lâm Huệ nàng đều muốn phí công thương thân. Trở lại liền cảm thấy cả người sống lại.

Hạ Bích ở bên người phục dịch, nàng hỏi "Chủ nhân của khăn tay tìm được chưa?"

"Tạm thời vẫn chưa!" Hạ Bích nói "Nô tỳ đã dặn một cung nữ ở Hoán y cục lưu ý. Nếu thấy được khăn tay giống như vậy sẽ mau chóng nói cho nô tỳ."Phải tìm được chủ nhân của khăn tay thì sẽ biết đêm đó là ai giả quỷ làm kinh sợ Lâm Huệ để nàng ta kinh hãi quá độ dẫn đến sinh non.

Sinh nhật Hoàng hậu, Hạ Uyển Chi tìm nửa ngày, cuối cùng vẫn là Hạ phu nhân đưa một bộ tranh chữ từ ngoài cung vào. Là của một vị nhân vật nổi tiếng sĩ tiền triều, đúng là hoàng hậu thích vị họa sĩ kia.

Không nghĩ tới mẹ nàng thậm chí ngay cả tặng lễ vật gì đều đã nghĩ đến. Nàng cũng không cần chuẩn bị nhiều, sai Trúc Thanh gói kĩ lưỡng chuẩn bị đến hôm sinh nhật đưa đi.

Sinh nhật Hoàng hậu, buổi sáng cử hành cung yến tại Triều Hoa các, tất cả đều là phi tần trong cung. Thục phi cũng đã ở đây, chỉ ngoại trừ Lâm Huệ cùng Hà Chiêu dung. Lâm Huệ đang nuôi thân thể, Hà Chiêu dung thân mình khó chịu.

Tất cả mọi người chuẩn bị lễ vật, sáng sớm lúc đi thỉnh an liền đưa qua, thái hậu cũng chuẩn bị lễ vật, đều là thứ đồ tốt giá trị liên thành. Thật khiến các nàng hâm mộ một hồi. Hoàng hậu cũng cười đắc ý một hồi lâu.

Buổi tối tại ngự hoa viên xếp đặt yến hội, văn võ bá quan mang theo gia quyến tiến cung dự tiệc. So sánh với ăn trưa, bữa tối náo nhiệt hơn rất nhiều. Hạ Uyển Chi sai Hạ Hà đi nghênh đón Hạ phu nhân đến gặp mặt. Không có ý chỉ, Hạ phu nhân cũng là không thể tiến vào hậu cung. Hạ Uyển Chi gặp Hạ phu nhân ở hậu viện ngự hoa viên. Ngoài nàng ra, còn có các phi tần khác mượn dịp sinh nhật hoàng hậu lặng lẽ gặp người nhà.

Hai mẹ con vừa thấy mặt, Hạ phu nhân liền cúi người hành lễ. Hạ Uyển Chi vội vàng đỡ bà đứng dậy, hai mẹ con ngồi ở trong đình nói chuyện. Hạ phu nhân xem nàng khí sắc không tệ cũng yên lòng, nói "Nghe nói Lâm sung dung sảy thai?"

"Ừ!" Hạ Uyển Chi gật gật đầu.

Hạ phu nhân lo lắng nói "Hậu cung phức tạp, ngươi phải cẩn thận, đừng để bị người hãm hại. Tự mình chiếu cố bản thân thật tốt!"

"Nương yên tâm, ta sẽ. Ngược lại nương nên khuyên Đại ca Nhị ca nhiều hơn để cho bọn họ hồi tâm dưỡng tính, đừng đi lêu lổng. Về sau Hạ gia là dựa vào bọn họ chống đỡ!"

"Yên tâm, nương hiểu. Phụ thân ngươi gần đây quản giáo Đại ca và Nhị ca ngươi rất là nghiêm khắc. Bọn họ làm sao có thời giờ đi ra ngoài lêu lổng. Hơn nữa, gần đây phụ thân ngươi ở triều đình bị thua thiệt, tâm tình không tốt, bọn họ cũng không dám làm loạn!"

"Nương vẫn nên khuyên phụ thân đừng hành động theo cảm tính. Hạ gia là tình huống nào hắn cũng không phải không biết, nếu muốn duy trì phồn vinh thì nên giấu tài tốt, đừng muốn tranh quyền đoạt lợi. Nếu là xúc phạm ranh giới cuối cùng của Hoàng thượng, thua thiệt chỉ là Hạ gia."

Nghe vậy, Hạ phu nhân nói "Uyển Nhi có phải nghe Hoàng Thượng nói gì đó hay không?"

Mặc dù nàng còn chưa thị tẩm, nhưng mỗi tháng Tề Diệp cũng sẽ đi trong cung nàng dùng bữa. Hạ phu nhân biết rõ nữ nhi này có chút được sủng ái, nếu không Hoàng Thượng cũng sẽ không đi trong cung nàng.

"Chuyện tiền triều sao ta có thể biết, ta chỉ là lo lắng phụ thân, lo lắng Vinh Quốc phủ mà thôi."

Hai mẹ con lại nói vài câu, Hạ Bích nhìn canh giờ không còn sớm, liền nhắc nhở các nàng nên ly khai. Hạ Uyển Chi gật gật đầu, sai Hạ Hà dẫn Hạ phu nhân đi ngự hoa viên, nàng trở về Hỉ Lai cung đổi một thân cung trang rồi lại đi ngự hoa viên dự tiệc.

Các nàng đi được vài bước, lúc vòng qua một hành lang nghe thấy một giọng nói "... Ăn cái này có lợi cho nữ nhân mang thai. Hoàng Thượng đã sủng hạnh ngươi, ngươi cũng nói nguyệt sự tháng này đã tới, liền ăn cái này thử xem. Nương năm đó sinh hạ ca ca ngươi cũng là ăn này cái này mới..."

Hạ Uyển Chi nghe, cước bộ dừng lại, liếc nhanh nhìn Hạ Bích. Hai người hiểu ý lặng yên không lên tiếng, núp ở nới bí mật nghe.

"Trong cung có quy tắc, không có thể ăn những vật này. Nếu là bị phát hiện, nữ nhi sẽ bị trừng phạt!" Nghe thanh âm này, còn không phải là Vương chiêu viện?

"Nha đầu ngốc, có phải vật xấu xa đâu. Ngươi sợ cái gì! Đây là dùng để bổ thân thể. Nương thật vất vả để mang vào cho ngươi. Yên tâm, người khác sẽ hại ngươi, nương sẽ không hại ngươi. Nhận lấy đi, dựa theo phương thuốc mà dùng. Chờ ngươi mang thai long chủng, Vương gia cũng đi theo hưởng phúc!" Vương phu nhân mỉm cười an ủi.

Vương chiêu viện gật gật đầu, cất kỹ phương thuốc nói "Nương, ngươi yên tâm, nữ nhi nhất định sẽ được sủng ái."

"Vậy là tốt rồi!" Vương phu nhân gật gật đầu, nói "Nghe nói hôm nay được sủng ái nhát chính là cái Hạ tiệp dư kia? Các ngươi không phải là cùng ở trong một cung điện, ngươi phải cẩn thận một chút, đừng để cho nàng bò đến trên đầu ngươi."

"Nương yên tâm, chỉ là một cái sâu bệnh mà thôi. Nếu không phải nàng ta mạng lớn, lần đó rơi xuống nước ta đã đạp cho nàng ta bò không lên được. Ai biết còn để nàng ta chạy trốn, còn được Hoàng Thượng ưu ái." Vương chiêu viện cho rằng không người nào nghe thấy, hạ xuống đề phòng, thấp giọng nói.

Chỉ là cách một bước tường, còn có cửa sổ gió lùa, Hạ Uyển Chi nghe được rõ ràng tường tận. Khó trách lúc ấy có người giẫm lên nàng. Nàng cho là bản năng cầu sống, lại không nghĩ rằng là nàng ta mượn cơ hội muốn diệt trừ chính mình. Hạ Uyển Chi ngược lại không nghĩ tới, Vương chiêu viện vẫn còn có tâm cơ như vậy.

Đợi các nàng ly khai, Hạ Uyển Chi mới lộ diện, nhìn bóng lưng Vương chiêu viện rời đi, ánh mắt lạnh lẽo.

Hạ Bích vẻ mặt tức giận "Nương nương, Vương chiêu viện muốn hại ngài!"

"Nghe thấy được!" Hạ Uyển Chi cười lạnh, hướng phía Hạ Bích ngoắc ngoắc tay, Hạ Bích đi tới gần nghe nàng phân phó.

Tuyển editor nha mọi người ơi

~~

37. Chương 37

Beta: ThyAn89

Hạ Uyển Chi thay đổi một bộ cung trang, tỉ mỉ ăn mặc một phen. Bởi vì là sinh nhật hoàng hậu, nàng mặc một bộ cung trang màu tím nhạt, màu sắc không tính là nổi bật. Sinh nhật hoàng hậu, nàng cũng không có ý muốn đoạt nổi bật của hoàng hậu.

Châu thoa cũng là tuân theo cấp bậc tiệp dư này của nàng, không cài đầy châu ngọc.

Lúc đi ngự hoa viên đối mặt với Vương chiêu viện, nhớ tới nàng ta cùng Vương phu nhân đối thoại, Hạ Uyển Chi cười cười "Vương chiêu viện hôm nay ăn mặc thật tinh mỹ, tần thiếp thiếu chút nữa là không nhận ra được!"

Vương chiêu viện nghe được trong lòng cao hứng, nhịn không được đắc ý sờ sờ kim thoa mẹ mình cho chuẩn bị "Hạ tiệp dư có nhãn lực tốt. Hôm nay tần thiếp đúng là mất không ít bạc. Một thân này từ trên xuống dưới, là đủ bạc cho vài gia đình xài cả đời. Ngược lại Hạ tiệp dư nhìn đơn giản quá!"

"Tần thiếp chỉ là một tiệp dư, sao có thể so với Vương chiêu viện đeo vàng đội bạc." Hạ Uyển Chi mỉm cười trả lời một câu.

Vương chiêu viện trong lòng càng thêm đắc ý. Nàng đã nói trong hậu cung được sủng ái nhất cho dù không phải mình, cũng không thể nào là nàng ta. Cũng chỉ là dùng thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc Hoàng Thượng đi chỗ nàng ta dùng bữa mấy lần, có cái gì mà hâm mộ. Chỉ cần có thể sinh hạ hoàng tử, mới chân chính là có bản lãnh.

Vương chiêu viện nhìn canh giờ không còn sớm, nhân tiện nói "Hạ tiệp dư tự biết là tốt, đừng tưởng rằng đi theo Đức phi thì có thể bay lên ngọn cây?"

"Đa tạ vương chiêu viện nhắc nhở!" Hạ Uyển Chi cười nhạt trả lời một câu, nhìn thân ảnh đi xa, nghiêng đầu nói với Hạ Bích "Xong chưa?"

"Nương nương yên tâm, nô tỳ đã sắp xếp xong xuôi."

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đi về hướng ngự hoa viên.

Không cần nhiều lời cũng biết đêm nay yến hội cực kì náo nhiệt. Hạ Uyển Chi đi không sớm. Đức phi đã đến, Thục phi còn chưa tới, nàng ta hiện tại xem như được giải trừ cấm túc, có thể tùy ý đi loạn. Đương nhiên xuất cung sợ là không được.

Hạ Uyển Chi ngồi xuống vị trí của mình, rất nhanh liền có tỳ nữ dâng trà. Mỗi lần cung yến, chén trà thứ nhất phần lớn là trà hạnh nhân, pha rất đặc.

Hạ Uyển Chi nhìn Vương chiêu viện cách đó không xa vô tri vô giác uống vào, nàng nhịn không được cười một chút, nhất thời không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, để cho nàng ta chịu chút đau khổ làm trò cười vậy.

Nàng bưng trà hạnh nhân uống một ngụm, tâm tình thật tốt.

Không bao lâu Thục phi một bộ cung trang hồng lựu đến. Đây chính là lần đầu tiên nàng ta lộ diện trước mặt mọi người sau khi được giải trừ cấm túc, tất nhiên muốn bày ra bộ dáng thật tốt lấy lại khí thế.Chỉ tiếc có một hai người không có ánh mắt. Ví dụ như Vương chiêu dung, trên người nàng ta cũng mặc một bộ cung trang hồng lựu, chỉ là so sánh với Thục phi thêu, cung trang nàng ta thêu hoa cỏ, phối hợp với châu ngọc, nhìn Vương chiêu viện có vẻ không phóng khoáng.

Thục phi cũng nhìn thấy Vương chiêu viện, nhìn hai bộ y phục màu sắc tương tự, Thục phi cười cười không rõ ý tứ gì với nàng ta, nghiêng đầu nói với Mộc Hương "Không phải bản phi đã nói, ở trong cung này không muốn nhìn thấy y phục màu hồng lựu trên người ai ngoài trừ bản phi. Chẳng lẽ ngươi không để lời bản phi nói ở trong lòng?"

"Nương nương minh giám, nô tỳ ngay cả có bốn lá gan cũng không dám không nghe lời nương nương nói. Nô tỳ đã phân phó Nội Vụ phủ, bọn họ dù có gan lớn như trời cũng không dám không nghe nương nương phân phó." Mộc Hương nói "Nhìn quần áo Vương chiêu viện, không giống như là xuất phát từ tay nghề của cung nhân. Nghe nói hôm nay nàng ta gặp Vương phu nhân, buổi trưa cũng không phải là mặc bộ quần áo này. Nói không chừng là từ ngoài cung mang vào."

"Thấy rõ ràng?" Thục phi nghe, ánh mắt chợt lóe, nhịn cười không được.

"Xin cho nô tỳ cẩn thận nhìn một chút!" Mộc Hương không dám xác định, liền lấy cớ đi vòng qua bên cạnh Vương chiêu viện, quan sát quần áo trên người nàng ta một phen, xác định không phải là xuất từ tú phường trong cung, lúc này mới yên tâm trở về phục mệnh.

Hạ Uyển Chi nhìn động tĩnh của Thục phi bên kia, lại nhìn một chút Vương chiêu viện chẳng hay biết gì, nhịn không được trong lòng buồn cười. Xem ra Vương chiêu viện lại gây phiền toái.

Thục phi ngồi xuống không lâu thì đế hậu, thái hậu liền xuất hiện. Nhất thời cả ngự hoa viên mọi người đứng dậy hành lễ. Hoàng hậu mỉm cười nói vài câu đường hoàng rồi cho tất cả mọi người ngồi xuống. Vũ cơ nhẹ nhàng bước chân lên thảm đỏ, bắt đầu nhảy múa.

Văn võ bá quan cùng hô lên cung chúc sinh nhật hoàng hậu rồi rối rít đưa lễ vật lên.

Hoàng hậu mỉm cười nhận lấy lễ vật, một lúc sau cung yến liền bắt đầu. Các cung nhân như nối đuôi nhau đi ra. Thức ăn phong phú tinh xảo từng món từng món bưng lên, hương thơm bốn phía.

Động đũa không lâu, Hạ Uyển Chi liền phát hiện Vương chiêu viện bắt đầu đứng ngồi không yên. Chờ trong chốc lát nàng ta liền rời tiệc mà đi. Hạ Uyển Chi cùng Hạ Bích liếc mắt nhìn nhau, hai người đều đoán được là thế nào, cũng nhịn không được nhìn nhau cười một tiếng.

Để tránh bị người phát hiện, nàng đưa tay áo uống trà, che kín nửa gương mặt cười nham nhở.

Vương chiêu viện rời đi không bao lâu thì trở lại, thoạt nhìn cũng không có gì không ổn. Chỉ là không bao lâu nàng ta lại đứng dậy ly khai. Cứ như thế mấy lần, đợi khi nàng ta trở về lần nữa, thoạt nhìn sắc mặt có chút tái nhợt.

Hạ Uyển Chi hảo tâm hỏi "Vương chiêu viện không có sao chứ?"

"Không có việc gì!" Vương chiêu viện vịt chết còn cứng mỏ trả lời một câu, nói chuyện có chút gằn giọng. Nàng ta cảm thấy bụng lại bắt đầu đau, liền đứng dậy rời đi. Đinh Hương đỡ nàng ta đi về hướng nhà xí.Hạ Uyển Chi nhìn nhịn không được cười một tiếng, đột nhiên cảm thấy hôm nay tâm tình thật tốt.

Cho đến khi yến hội náo nhiệt kết thúc, Vương chiêu viện mới cảm thấy được giải thoát, nhìn Tề Diệp cùng hoàng hậu rời đi, nàng đã mềm nhùn chân, để Đinh Hương dắt díu đi về nghỉ. Phân phó người đi thỉnh ngự y nhìn một chút cho nàng. Nàng nhất định bị bệnh, hoặc là ăn hư bụng, nếu không làm sao cứ muốn chạy đi nhà xí đây.

Hạ Uyển Chi nhìn Thục phi theo đuôi Vương chiêu viện rời đi, phân phó Trúc Thanh đi về trước chuẩn bị nước nóng. Nàng muốn đi từ từ trở về. Trúc Thanh vừa ly khai, nàng liền mang theo Hạ Bích theo sau!

Vương chiêu viện được Đinh Hương cùng một cung nữ khác đỡ, tiểu thái giám ở phía trước đốt đèn lồng. Nàng đi không bao xa đã bị Thục phi gọi lại, Vương chiêu viện ngại thân phận hai người, miễn cưỡng đứng thẳng người hành lễ.

Thục phi cười tủm tỉm nhìn chằm chằm nàng nói "Nhìn Vương chiêu viện hình như khí sắc không tốt a? Như thế nào, có phải bị bệnh không?"

"Đa tạ Thục phi nương nương quan tâm, tần thiếp quả thật có chút thân thể khó chịu. Nếu không có gì phân phó, tần thiếp xin được cáo lui trước!" Nói chuyện, Vương chiêu viện đều cảm thấy bụng vang lên ọc ọc, mơ hồ có chút đau đớn. Nàng biết rõ đây là nàng lại muốn đi nhà xí.

Thục phi đang lo tìm không được cớ thích hợp để dạy dỗ nàng một trận. Hôm nay vừa vặn gặp được, sao lại dễ dàng bỏ lỡ?

"Chậm đã, bản phi còn chưa có cho ngươi đi, ai cho ngươi lá gan không đợi bản phi lên tiếng đã đi?" Thục phi cất giọng nói "Vương chiêu viện thật đúng là to gan lớn mật, ngay cả quy củ trong cung cũng không tuân thủ sao?"

Vương chiêu viện biết rõ Thục phi khó đối phó, chỉ đành phải nói "Là tần thiếp thất lễ, không biết Thục phi nương nương có gì phân phó?"

"Không có phân phó Vương chiêu viện liền không tuân thủ cung quy sao?" Thục phi nhặt xương trong trứng chim, vờn quanh Vương chiêu viện một vòng, vẻ mặt ngạo mạn, cố ý kéo nơi này nơi kia trên người nàng. Chỉ hơi giật nhẹ, Vương chiêu viện nhíu nhíu mày, âm thầm ôm bụng, hy vọng có thể nhanh rời đi.

"Nhìn bộ cung trang này đúng là lạ mắt hết sức, không biết Vương chiêu viện từ đâu lấy được?" Thục phi cố ý dùng sức lôi kéo tà áo, kéo đến Vương chiêu viện thiếu chút nữa nhào vào trên người nàng.

"Chỉ là một bộ quần áo mà thôi, chẳng lẽ hoàng cung lại không cho người làm y phục sao?" Vương chiêu viện có chút giận, gạt tay của Thục phi tức giận nói "Thục phi nương nương nếu là không có việc gì, tần thiếp xin được cáo lui trước."

"Có thể thì có thể. Nhưng thứ bản phi thích thì không muốn cùng người khác chia xẻ. Chỉ cần là quần áo hồng lựu, ngoại trừ bản phi bên ra, những người khác thức thời tốt nhất không nên mặc lên người. Vương

chiêu viện hôm nay mặc bộ quần áo này bản phi rất không thích!""Hừ, Thục phi cũng quản quá nhiều chuyện. Người khác mặc y phục màu gì còn phải đến hỏi Thục phi sao?"

"Đương nhiên, dựa vào bản phi là Thục phi, ngươi cũng chỉ là một cái chiêu viện mà thôi, bản phi liền có năng lực quản ngươi. Không phục cũng không có biện pháp. Nếu đã nhắc nhở mà ngươi còn không nghe, vậy cũng không có cách nào khác!" Thục phi vuốt ve búi tóc, nói "Mộc Hương, lột y phục của nàng ta xuống!"

"Vâng!" Mộc Hương vẫn chờ chủ tử nhà mình nói những lời này, mặt lạnh tiến lên. Đinh Hương ngăn cản ở bên cạnh, rất nhanh bị tiểu thái giám Thục phi mang đến kéo ra. Vương chiêu viện muốn tránh thoát khỏi bị Mộc Hương bắt lấy. Thay vì nói là cởi quần áo, không bằng nói là đang khi dễ người. Mộc Hương bắt được chỗ nào nhéo chỗ ấy, ra tay vừa độc vừa nặng, đau đến mức Vương chiêu viện hấp khí.

Không bao lâu quần áo trên người Vương chiêu viện bị lột xuống, hai người giãy giụa một lúc đầu tóc cũng mất trật tự không ít. Mộc Hương đem y phục vứt trên mặt đất, ngay trước mặt Vương chiêu viện đạp mấy cước, còn phun một bãi nước miếng "Vương chiêu viện lần sau cần có chút nhãn lực. Không nên đắc tội Thục phi nương nương, phải đi hỏi thăm một chút xem Thục phi nương nương yêu thích cái gì."

"Các ngươi khinh người quá đáng, ta sẽ nói cho Hoàng Thượng, các ngươi..." Lời còn chưa dứt, đã phát ra hai tiếng "phụt phụt".

Mộc Hương bị mùi thúi hun đến lui về phía sau hai bước, ghét bỏ nhìn Vương chiêu viện "Thật sự là thất lễ, chiêu viện nương nương thật thúi lắm!"

Thục phi níu lấy khăn tay bịt mũi, ghét bỏ "Thật sự là mất mặt, Vương chiêu viện nếu muốn làm ra việc thất lễ như vậy với Hoàng Thượng, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ không còn đi tìm Vương chiêu viện nữa, sẽ là chờ bị biếm lãnh cung đi!"

Dứt lời Thục phi vẻ mặt đắc ý lại buồn cười thong thả ung dung dẫn người rời đi.

Vương chiêu viện thẹn đến mức muốn chui xuống đất. Bên tai nóng lên, quần áo bị lột xuống vứt trên mặt đất, mà nàng chỉ mặc quần áo trong, đứng đó lung lay sắp đổ. Hiện tại ngay cả tâm muốn chết nàng cũng có. Mới vừa rồi không phải âm thanh xì hơi, mà là nàng nhất thời kích động làm dơ quần, một thân mùi cứt.

Thục phi vừa đi, Hạ Uyển Chi ở trong bóng tối xem kịch vui mang theo Hạ Bích đi ra ngoài, cố làm ra vẻ kinh ngạc nói "Ai nha, Vương chiêu viện như thế nào cũng ở đây..." Lời còn chưa dứt, nàng giật mình "Chiêu viện nương nương sao lại chỉ mặc quần áo trong?"

Vương chiêu viện oán hận trừng mắt liếc nàng, tiếp nhận y phục Mộc Hương cởi xuống khoác lên người.

Hạ Uyển Chi nhéo nhéo mũi cố làm ra vẻ kinh hô "Ai nha mau đi thôi, chiêu viện nương nương có ngửi thấy một mùi cứt thúi hay không?"

Tiếng nói vừa dứt, Vương chiêu viện sầm khuôn mặt "Không cần ngươi trông nom, đừng ở chỗ này làm một bộ xem kịch vui. Sớm muộn có ngày sẽ khiến ngươi chống mắt lên nhìn!" Dứt lời, cũng không quan tâm y phục trên mặt đất, được Đinh Hương nâng đỡ hạ, từng bước thum thủm rời đi.Hạ Uyển Chi bịt mũi, cùng Hạ Bích nhìn nhau cười một tiếng, lập tức cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Buổi tối Tề Diệp ngủ lại tại Phượng Nghi cung, hoàng hậu ân cần chuẩn bị nước nóng, hầu hạ Tề Diệp tắm rửa thay quần áo. Ngón tay như có như không chạy trên thân hắn, mơn trớn nơi nhạy cảm trên người hắn.

Tề Diệp buổi tối uống rượu, hào hứng không tệ, lại ngâm trong nước nóng, nhìn hoàng hậu vạt áo rộng mở, hơi nước làm cảnh sắc càng thêm kiều diễm, thân thể hắn dần dần hưng phấn lên, theo tư thế khom lưng của nàng, tay từ tà áo đưa đi vào.

Hoàng hậu kinh hô một tiếng che ngực, vừa vặn đè nặng tay của hắn, thẹn thùng một tiếng "Hoàng Thượng..."

Tề Diệp cười, bóp một chút trên bộ ngực mềm mại của nàng rồi thu tay lại, để nàng hầu hạ chính mình tắm rửa. Vừa đến trên giường liền áp hoàng hậu ở dưới thân. Hoàng hậu cười duyên một tiếng, hai tay leo lên cổ của hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Ngày thứ hai, Vương chiêu viện thân thể khó chịu nằm ở trên giường, cũng không đi thỉnh an hoàng hậu. Đức phi cùng Hạ Uyển Chi đi Phượng Nghi cung, hoàng hậu sắc mặt hồng nhuận dặn dò vài câu liền cho các nàng tản đi.

Hạ Uyển Chi liền đi Đức Sang cung thăm Lâm Huệ một chút. Nàng ta vẫn còn đang nuôi thân thể, căn bản không thể ra cửa.

Lâm Huệ trông thấy nàng đến thì cười cười, nói "Tối hôm qua đã gặp Hạ phu nhân rồi?"

"Gặp, chỉ là nói mấy câu mà thôi. Cũng nhìn thấy mẹ ngươi. Bà nghe nói thân thể ngươi khó chịu, nhờ ta đem cái này giao cho ngươi." Hạ Bích lấy ra một cái hộp gấm, Lâm Huệ tiếp nhận đến mở ra, là một chút cẩu kỷ A Giao, dùng để bổ dưỡng thân thể.

Lâm Huệ có chút thương cảm cười cười "Trước kia muốn rời nhà, bây giờ rời đi lại muốn trở về. Lòng người thật đúng là kỳ quái đồ." Không đợi Hạ Uyển Chi mở miệng, nàng hỏi "Mẹ ta khỏe không?"

"Nhìn bá mẫu khí sắc không tệ, chỉ là có chút bận tâm ngươi. Ngươi vẫn nên dưỡng thân thể cho tốt, có chuyện gì cũng chờ thân mình khỏe rồi nói sau."

Lâm Huệ gật gật đầu. Hạ Uyển Chi lại ngồi trong chốc lát rồi mới đứng dậy rời đi. Hạ Uyển Chi vừa đi, Lâm Huệ mở ra cái hộp gấm kia lần nữa. Ở phía dưới nảy ra một cái hốc tối, bên trong có một phong thư, cùng một cái phù bình an. Nàng mang phù bình an lên trên người.

Mở thư ra nhìn, chữ viết rất quen thuộc, là bút tích mẹ nàng, ngoại trừ dặn nàng nuôi thân thể, ngược lại cũng không nói gì đặc biệt. Lâm Huệ cũng biết cứ nhất mực đắm chìm trong thống khổ mất đi hài tử căn bản không đáng. Nếu không phải chính mình không cẩn thận, cũng sẽ không mất hài tử. Nhưng trong lòng nàng vẫn có chút sợ hãi. Đêm đó nàng xác thực nhìn thấy quỷ, nhưng các nàng cũng không tin, cho rằng mình gặp ác mộng.

Sắp đến buổi trưa, Hạ Hoa mang theo một tin tức trở lại, nói là Hà Chiêu dung không biết đã sinh cái bệnh gì, trên người mọc rất nhiều nốt, đã bất tỉnh nhân sự. Ngự y nhìn qua nói không được tốt.

Hạ Uyển Chi không có để ý, ngã bệnh là rất bình thường, cũng không có gì đáng giá ngạc nhiên.

Chỉ là không nghĩ tới sau buổi trưa, Hạ Hoa hỏi thăm tin tức trở lại, nói chỉ sợ là bệnh đậu mùa. Cung nhân cũng không dám đến bên cạnh Hà Chiêu dung hầu hạ.

Bệnh đậu mùa cũng không phải là bệnh nhỏ, trị không hết chính là người chết. Cái này cũng không coi vào đâu, khiến cho người ta sợ hãi chính là sẽ lây bệnh. Một người mắc, chỉ cần tiếp xúc một người khác thì sợ là cũng sẽ truyền sang.

Không bao lâu chuyện Hà Chiêu dung bị bệnh đậu mùa rất nhanh liền truyền đi khiến cả hậu cung sôi sục. Hoàng Thượng, thái hậu đều bị kinh động, sai ngự y đi xem một chút.

Lý ngự y nói là nhìn có chút giống bệnh đậu mùa, không khỏi giật mình một phen, quyết định cách ly ra. Lý ngự y đề nghị nhân lúc còn chưa khuếch tán ra, cho Hà Chiêu dung đi biệt cung dưỡng bệnh.

Tề Diệp chần chờ không có quyết định, dù sao chuyện đi biệt cung không phải dễ dàng như vậy. Nói như thế nào nàng ta cũng là cung phi, không thể đơn độc rời cung.

Hoàng hậu, thái hậu biết tin ngược lại rất nguyện ý cho Hà Chiêu dung rời đi. Thái hậu nói nàng ta ở lại trong cung không chừng là một mối họa, không bằng rời đi thật xa, trong cung mọi người cũng không cần thấp thỏm lo âu.

Được hoàng hậu, thái hậu khuyên bảo, Tề Diệp chỉ là thoáng suy tư một lát, liền cho Quang Thuận công công đi xuống chuẩn bị. Phàm là người cùng Hà Chiêu dung tiếp xúc qua đều đi theo đến biệt cung. Lý ngự y tất nhiên cũng không ngoại lệ, cùng đi theo đến biệt cung.

Ngồi trên xe ngựa xuất cung, Hà Chiêu dung bất chấp trên người nhột muốn phát cuồng, nghĩ tới sắp được rời khỏi hậu cung nơi thị phi kia, nàng liền khẩn trương đến hai tay đều phát run. Vì đứa bé này, nàng đúng là chịu không ít khổ đau. Ngay cả chuyện làm bộ bị bệnh đậu mùa cũng làm được, có thể tưởng tượng đứa

bé này đối với nàng mà nói là trọng yếu cỡ nào. Nàng tình nguyện liều mạng một lần, cũng không muốn lại bị hoàng hậu ức hiếp.

Hà Chiêu dung vừa đi, cả hậu cung bắt đầu tổng vệ sinh. Đốt ngải diệp hun mỗi góc cung điện. Y phục đệm chăn đều giặt qua một lần, dùng ngải diệp hun một lần. Cung nhân cũng không dám tùy tiện qua lại lung tung, sợ lây dính cái đồ không sạch sẽ. Nhất thời trên dưới hoàng cung lòng người bàng hoàng.

38. Chương 38

Edit: Taeyeon6104

Beta: Vysnsd - HueKhanh92

Tháng sáu khí trời ngày càng nóng lên. Hạ Uyển Chi lại vô cùng sợ nóng, mỗi ngày, giữa trưa cũng sẽ sai Trúc Thanh cô cô đi phủ Nội Vụ lấy chút ít khối băng rồi trở lại.

Mỗi cung phi đều có phần lệ khác nhau, Tiệp dư có phần của Tiệp dư, phi tần có phần của phi tần, bởi vậy làm Tiệp dư, Hạ Uyển Chi mỗi ngày cũng chỉ có thể sử dụng không nhiều khối băng. Phần lớn nàng bảo Hạ Bích làm thành đồ uống lạnh hoặc là ướp lạnh dưa và trái cây để dùng.

Cũng may nàng coi như được sủng ái, mặc dù nàng không thị tẩm, Tề Diệp luôn luôn ở trong cung nàng dùng bữa, đây đã là ân sủng. Những hạ nhân kia đều là người biết nhìn, biết rõ Tề Diệp đối với nàng coi như sủng ái, thật cũng không cắt xén đồ của nàng, còn thỉnh thoảng tặng chút ít thứ đồ tốt nịnh bợ, ít nhất thì khối băng của nàng coi như là được nhiều một chút.

Bởi vì Hà Chiêu dung tựa hồ chẩn ra bệnh đậu mùa, trong cung lòng người bàng hoàng mấy ngày, có một ấm đầu, trên người trường bao trường đậu cái gì cũng sẽ cẩn thận hỏi đến.

Cũng may chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, Hà Chiêu dung đi biệt cung không bao lâu liền truyền lời nói trở lại, trải qua ngự y trị liệu, mặc dù không phải là bệnh đậu mùa, nhưng vẫn là một loại bệnh nghiêm trọng, tạm thời vẫn không thể hồi cung.

Tề Diệp cũng không nói gì, phân phó ngự y đi trị liệu, khỏi bệnh rồi liền trở lại.

Vừa nghe nói không phải là bệnh đậu mùa, Hoàng cung người thư giãn không ít, chuyện kính phòng cũng bắt đầu đưa các phi tần khác đi lên, nhận được ân sủng của Hoàng Thượng.

Hạ Uyển Chi được Lâm ngự y điều trị, thân thể đã khỏi, cũng có thể thị tẩm, chỉ tiếc nàng vừa vặn đến quỳ thủ, thẻ bài cũng cúp đi.

Tề Diệp nhìn các thẻ bài được bày chỉnh tề trước mặt, lật bài tự của Thục phi. Thục phi nghe nói Tề Diệp buổi tối sẽ đến cung của nàng, cười đắc ý một tiếng, làm cho Mộc Hương đem đèn lên treo, cung nhân cười tủm tỉm tiếp nhận phần thưởng bạc, nói vài câu rồi liền rời đi.

Đây chính là lần đầu tiên hắn lật thẻ bài của nàng sau khi bị cấm túc, Thục phi rất là cao hứng, phân phó người đi xuống chuẩn bị nước nóng rót chút mỹ mỹ, nước tắm liền thơm ngào ngạt, còn trên giường có một cái yếm đỏ thẫm, một món mỏng như cánh ve lụa váy ngủ, mặc lên người da thịt trắng nõn như ẩn như hiện, phảng phất.

Tề Diệp nhìn tấu sớ cả đêm, mãi đến lúc Quang Thuận công công nhắc canh giờ không còn sớm thì hắn mới nhớ là mình đã lật bài tự của Thục phi. Đi đến Đức Sang cung liền nhìn thấy cung của Lâm Huệ còn chút ánh sáng, nghĩ tới mấy ngày nay đều không có qua nhìn này, cước bộ chuyển liền sang hướng cung của Lâm Huệ.

Hắn chân trước mới bước vào phòng Lâm Huệ, chân sau Thục phi liền biết hướng hắn đi, ném văng chen trà "Có phải cái tiểu tiện nhân kia câu dẫn Hoàng Thượng đi qua hay không?"

"Nương nương bớt giận, nàng ta cho dù có tâm câu dẫn, cũng không còn tâm hầu hạ a!" Mộc Hương nói "Lâm sung dung lúc này mới sẩy thai mấy ngày, thân thể còn chưa có khỏi, chắc hẳn Hoàng Thượng là thuận đường đi xem một chút, Hoàng Thượng cũng biết là mình đã lật thẻ bài của nương nương."Thục phi nghe

có lý, biết mình thất thố, ngược lại cũng không nói gì. Mộc Hương gọi cung nữ đến quét dọn mảnh vỡ của chén trà.

Lâm Huệ còn chưa nằm ngủ, nghe nói Tề Diệp đã tới, nàng lập tức ngạc nhiên mừng rỡ, vội vàng đứng dậy hành lễ. Tề Diệp thông cảm nàng sẩy thai không lâu, thân thể không khỏe liền đỡ nàng ngồi xuống giường nghỉ ngơi "Trẫm mấy ngày nay có chút bận rộn, ngược lại không có thời gian gì đi đến nhìn ngươi!"

"Hoàng Thượng quốc sự làm trọng, chỉ cần trong lòng có tần thiếp, tần thiếp liền đủ hài lòng!" Lâm Huệ cảm động, hai mắt hiện ra ánh lệ.

Tề Diệp thở dài, móc khăn tay ra lau nước mắt cho nàng. Lâm Huệ nhìn động tác của hắn, ánh mắt rơi vào túi thơm bên hông hắn, cầm lấy nhìn nhìn "Hoàng Thượng, cái túi thơm này là của Hạ tiệp dư tặng a!"

"Là nàng ấy tặng, làm sao ngươi nhìn ra vậy?" Tề Diệp có chút ngoài ý muốn, đây là nguồn gốc cái túi thơm nhưng thực sự lại không muốn ai nói ra.

Lâm Huệ trong lòng chua chát, nói ra "Tần thiếp từ nhỏ cùng Hạ tiệp dư lớn lên, thân như tỷ muội, tài thêu thùa của nàng ấy tần thiếp vẫn biết."

"Thì ra là như vậy!" Tề Diệp bừng tỉnh cười một tiếng, hỏi "Sao muộn như vậy còn chưa nghỉ ngơi?"

"Làm cho Hoàng Thượng phí tâm, tần thiếp mấy ngày nay không ngủ ngon, luôn ngủ trễ một chút." Lâm Huệ móc ra một cái yếm từ dưới gối, vừa nhìn chính là chuẩn bị cho hài tử, nàng nói "Vốn định chờ hài tử sinh ra thì cho hắn mặc, chỉ là tần thiếp phúc mỏng, không có cái phúc khí kia."

"Được rồi, đều đã qua. Hiện tại việc cấp bách là dưỡng tốt thân thể của ngươi, đừng suy nghĩ nhiều. Canh giờ không còn sớm, sớm đi nghỉ ngơi." Tề Diệp trấn an vài câu liền rời đi.

Lâm Huệ lau nước mắt, nhìn cái yếm nhỏ, nhịn không được nhìn vật nhớ người, biết rõ hắn đêm nay nghỉ ở chỗ Thục phi, Lâm Huệ trong lòng lại là một hồi khó chịu. Nàng có thể như thế nào, Hoàng Thượng không phải là có mỗi mình nàng, tự nhiên sẽ không cả ngày canh giữ ở bên người nàng.

Vương chiêu viện nghe nói Tề Diệp đi chỗ Thục phi, tức giận đến cả đêm mặt ủ mày chau, trong lòng khó chịu. Đêm đó sinh nhật Hoàng hậu, nàng ta cho người lột quần áo của nàng, hôm sau lại mang đến một bộ quần áo coi như là đồ thưởng. Có điều nàng đã cầm lấy kéo cắt nát bộ quần áo đó, xem như là trút giận lên Thục phi nương nương.

Nghĩ tới từ sau ngày thị tẩm đó, Hoàng Thượng cũng không lật bài tử của nàng nữa, cũng chưa từng cùng nàng dùng bữa, có khi đi qua thì liền nghỉ lại chỗ Đức phi, hoặc là cùng Hạ tiệp dư dùng bữa, nếu nhớ đến nàng thì chỉ đến xem một chút.

Vương chiêu viện biết rõ, nàng ở trong lòng hoàng thượng có vẻ không có phân lượng, còn không sánh bằng cái Hạ tiệp dư kia.

Nhìn phương thuốc bí truyền mẹ nàng cho nàng, Vương chiêu viện thở dài. Không có Hoàng Thượng ân sủng, nàng uống phương thuốc bí truyền nà cũng có ích lợi gì, còn không bằng chiếm được niềm vui của Hoàng Thượng.

Vừa nghĩ như thế, Vương chiêu viện buổi tối càng ngủ không được, cứ nghĩ tới làm thế nào để đoạt được thánh sủng.Hạ Uyển Chi thân thể bất tiện, buổi sáng không cần cùng Đức phi đi thỉnh an Hoàng Hậu nương nương. Nàng cũng vui vẻ, thanh nhàn. Mỗi ngày Hạ Hoa đều sẽ đem chuyện nghe được nói cho nàng biết. Bởi vậy hậu cung phát sinh chuyện gì nàng vẫn là biết.

Giống như việc Vương chiêu viện lại bắt đầu không chịu nổi cô đơn, liên tiếp đi Ngự thư phòng tặng trà sâm cho Tề Diệp. Đưa bốn ngày liên tiếp, Tề Diệp cũng không nên cô phụ Vương chiêu viện, rốt cục lật ra bài tử của nàng.

Vương chiêu viện cao hứng đến không được, lục tung quần áo mà nàng thích nhất. Lúc tay chạm đến bộ cung trang hồng lựu, nàng dừng một chút, nhớ tới lời cảnh cáo của Thục phi, Vương chiêu viện không đành lòng đóng ngăn tủ, cuối cùng là lấy bộ quần áo màu hồng quả quýt mặc lên người.

Hạ Uyển Chi biết được Tề Diệp đi Hỉ Hoa điện của Vương chiêu viện, ngoại trừ có chút ngạc nhiên ra, cũng không cảm thấy có cái gì không thoải mái. Nàng phân phó Hạ Hoa đi Ngự thiện phòng nhìn chằm chằm, nhìn xem đồ ăn của Vương chiêu viện.

Ngày thứ hai dùng đồ ăn sáng, Hạ Hoa đến bên người nàng. Hạ Uyển Chi phân phó Trúc Thanh đi lấy nước ô mai ở những khối băng kia. Trúc Thanh nói nàng thân thể không khỏe, không được uống nước ô mai ướp lạnh, nhưng có thể làm bánh hoa quế mà nàng thích ăn.

Hạ Uyển Chi gật đầu, biết rõ Trúc Thanh có thể tách khỏi, nàng ta làm cái gì nàng cũng không quản, bình thường lãnh đạm để không bị hoài nghi, đuổi người rời khỏi.

Trúc Thanh vừa đi, Hạ Hoa liền đến cạnh tai nàng nói nhỏ "Nương nương, nô tỳ nhìn thấy một vị ma ma nhóm lửa ở Ngự thiện phòng lặng lẽ thả vài thứ vào trong chén thuốc bổ chuẩn bị cho Vương chiêu viện."

"Biết rõ cái ma ma kia là người nào không?" Hạ Uyển Chi có chút cao hứng, nhìn chằm chằm mấy tháng này mới phát hiện người động tay chân, thật sự là không dễ dàng.

"Nô tỳ không biết, nhưng nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ cẩn thận nhìn chằm chằm." Hạ Hoa giọng nói thành khẩn bảo đảm.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu "Tốt, nếu là phát hiện, liền có phần thưởng."

Hạ Hoa mỉm cười gật đầu "Vâng! Nô tỳ đa tạ nương nương ban thưởng!"

Chờ khi Hạ Uyển Chi thân thể sạch sẽ đi thỉnh an Đức phi, đang nói chuyện cùng Đức phi thì nhìn thấy Vương chiêu viện hơi đắc ý đi tới, khẽ ngửa đầu, vẻ mặt ngạo mạn.

Hạ Uyển Chi đứng dậy hành lễ, nàng ta chỉ là khẽ nâng tay, vẻ mặt khinh thường quét qua trên người nàng, lúc này mới thỉnh an Đức phi. Đức phi mặt không chút thay đổi nhìn nàng ta hành lễ, nói "Vương chiêu viện thật đúng là khoan thai đến chậm, ngay cả bản phi đều phải chờ đợi ngươi a!"

"Tần thiếp biết sai, chỉ là tối hôm qua Hoàng Thượng nghỉ ở trong cung tần thiếp, tần thiếp sáng sớm hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa thay quần áo vào triều, quay qua quay lại bận rộn từ sáng sớm nên lúc này mới trễ nãi. Mong Đức phi nương nương thứ lỗi." Vương chiêu viện liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, vẻ mặt khoe khoang.

Đức phi nghe, nhịn không được cười nhạo "Giữa hậu cung này không chỉ có mình Vương chiêu viện hầu hạ Hoàng Thượng, chẳng nhẽ ai mà hầu hạ Hoàng Thượng cũng có thể tổn hại cung quy, ỷ sủng mà kiêu sao?""Nương nương nói quá lời!" Vương chiêu viện nói "Tần thiếp cũng không có ý đó. Hơn nữa, cái hậu cung này cũng không phải có hai ba người không thể thị tẩm sao?" Nói ý rồi nhìn về phía Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi làm bộ không nghe thấy, vẻ mặt nhàn nhạt.

Đức phi cười lạnh một tiếng "Xem ra lời nói của bản phi càng ngày càng không có phân lượng. Vương chiêu viện thật đúng là không đem bản phi để ở trong mắt a, lại dám ở ngay trước mặt bản phi mạnh miệng?"

"Tần thiếp sợ hãi, tần thiếp chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy, nhất định là do ở trước mặt Đức phi nương nương xấu hổ nên hồ ngôn loạn ngữ. Tần thiếp luôn luôn tôn kính Đức phi nương nương, như thế nào dám chậm trễ?" Vương chiêu viện có chút hối hận, dù sao nàng ta là Đức phi, nói như thế nào đều cao một cấp so với mình.

"Phải không? Nếu Vương chiêu viện đã liên tục nói tôn kính bản phi, vậy từ sáng mai bắt đầu, giờ Mẹo đến giúp bản phi chải đầu tóc."

Hạ Uyển Chi nghe nhịn không được ở trong lòng nở nụ cười. Giờ Mẹo mỗi ngày cũng chưa có sáng, bắt nàng ta thức dậy hầu hạ rửa mặt thật đúng là không thể có trừng phạt nào tốt hơn. Nàng cũng biết Đức phi sẽ không dễ dàng buông tha Vương chiêu viện, cho nên nàng căn bản không lắm miệng. Có người dạy dỗ, nàng cần gì phí tâm tư.

"Nương nương, giờ Mẹo còn quá sớm, tần thiếp chỉ sợ dậy không nổi." Vương chiêu viện khó xử lên tiếng, ngày cũng chưa sáng, nàng làm sao có thể thức dậy?

"Chẳng lẽ Vương chiêu viện nói tôn kính chỉ là lừa gạt bản phi. Nếu đã tôn kính bản phi, chỉ là cho ngươi ở bên phục dịch, chẳng lẽ Đức phi nương nương ta đây, còn sai sử không được cái Chiêu viện nho nhỏ như ngươi sao?" Đức phi hơi tức giận, âm thanh cất cao không ít.

"Tần thiếp tuân mệnh!" Vương chiêu viện không cam không nguyện lên tiếng, trong lòng hận Đức phi thêm bảy tám phần. Chỉ là một cái Đức phi mà thôi, đợi nàng được sủng ái, sinh hạ hoàng tự cho Hoàng Thượng, xem nàng ta còn có thể đắc ý bao lâu?

Thỉnh an Hoàng hậu xong, Hạ Uyển Chi chuẩn bị trở về đi, Vương chiêu viện ra khỏi Phượng Nghi cung liền đứng ở một bên nhìn chằm chằm nàng. Chờ Hạ Uyển Chi phát giác ánh mắt của nàng ta, Vương chiêu viện liền đi về hướng ngự hoa viên. Hạ Uyển Chi chần chờ một chút theo sau. Còn chưa đi đến ngự hoa viên, Vương chiêu viện không đợi Hạ Uyển Chi kịp phản ứng, nghiêng đầu liền cho nàng một cái tát.

Chát một tiếng đánh vào mặt, Hạ Uyển Chi bị đau bụm mặt, kinh ngạc nhìn Vương chiêu viện, trừng lớn hai mắt, một hồi lâu mới phản ứng lại "Ngươi làm gì?"

"Dạy bảo cái tiểu Tiệp dư không hiểu chuyện như ngươi. Chẳng lẽ còn muốn nói ngươi không làm gì sao?" Vương chiêu viện không sợ hãi chút nào trừng mắt lại.

Hạ Bích kịp phản ứng, đứng ở bên cạnh Hạ Uyển Chi che chở cho nàng.

"Không biết ta làm cái chuyện gì mà cần Vương chiêu viện đến dạy bảo?" Bóp bóp nắm tay, nàng hận không thể trả lại một cái tát nhưng vì nhìn thấy ánh mắt ở sau lưng nàng ta nên chỉ nói "Vương chiêu viện không nên ức hiếp người quá đáng?""Hừ, hôm nay ta chính là khinh người quá đáng. Đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt, có phải ngươi ở trước mặt Đức phi nói gì đó hay không? Ngươi chính là cái tiểu đề tử. Đừng tưởng Hoàng Thượng đến chỗ ngươi ăn vài bữa thì ngươi liền đắc ý. Hoàng Thượng tối hôm qua mới nghỉ ở trong cung ta. So ra, Hoàng Thượng đụng cũng không đụng ngươi, ngươi còn có cái gì mà già mồm?"

"Hôm nay ta đánh ngươi, ngươi còn có thể như thế nào?" Vương chiêu viện nói rồi giơ tay muốn đánh, Hạ Bích vội vàng đứng ở trước người Hạ Uyển Chi. Mà Hạ Uyển Chi lại nhìn chằm chằm người phía sau Vương chiêu viện, nhìn hắn kịp thời ra tay bắt lấy tay Vương chiêu viện.

Vương chiêu viện bị quấy rầy, rất là không vui, quay đầu nói "Cái móng giò hèn hạ nào dám ngăn cản ta..." Lời còn chưa dứt, đợi nàng nhìn rõ người phía sau là ai, lập tức sắc mặt trắng bệch "Hoàng Thượng, tần thiếp cho rằng..."

"Móng giò hèn hạ?" Tề Diệp không nghĩ tới, hắn chỉ là từ bên Thái hậu đi về muốn vòng qua ngự hoa viên một chút rồi lại đi xử lý tấu sớ, không ngờ lại để cho hắn nhìn thấy một màn như vậy?

Tề Diệp hất tay lên, Vương chiêu viện liền bị quăng đi ra. Nàng ta lảo đảo hai bước không có đứng vững, liền dẫm phải váy ngã ngồi dưới đất. Cái mông bị đau, nhịn không được ưm một tiếng, muốn khiến cho Tề Diệp chú ý, dẫn tới thương tiếc.

Tề Diệp ghét bỏ nhìn nàng ta một cái, ánh mắt rơi vào nửa gương mặt sưng đỏ trên người Hạ Uyển Chi, vuốt ve mặt sưng đỏ của nàng. Hạ Uyển Chi hít vào một hơi, thuận thế tiến lên tựa ở trong ngực hắn "Hoàng Thượng..."

Tề Diệp thuận thế ôm lấy eo của nàng, ôn nhu dụ dỗ nói "Trẫm biết rõ, trẫm cũng biết đã để ngươi chịu ủy khuất!" Hắn vuốt ve mặt của nàng, nói "Trở về bôi thuốc."

"Hoàng Thượng bôi cho tần thiếp." Hạ Uyển Chi nhân cơ hội làm nũng, nước mắt ròng ròng ngửa đầu nhìn hắn.

Tề Diệp bị ánh mắt đáng yêu của nàng làm cho không đành lòng cự tuyệt, gật gật đầu, lôi kéo tay của nàng hướng đi đến Đức Hỉ cung.

Vương chiêu viện nhìn Tề Diệp một cái ánh mắt dư thừa cũng không ném cho nàng, nàng nhịn không được, đáng thương nói"Hoàng Thượng, tần thiếp té bị thương!"

Nàng không lên tiếng thì còn hoàn hảo, vừa nói Tề Diệp cũng không thể bỏ qua nàng, nhìn Hạ Bích một cái nói "Nếu chủ tử ngươi đã bị ủy khuất, Trẫm cho ngươi một cơ hội đến đòi lại."

Hạ Bích hiểu ý đi đến, kịp thời hành lễ "Nô tỳ cẩn tuân ý chỉ." Hạ Bích nhìn về phía Vương chiêu viện, ánh mắt lạnh xuống, âm thầm ở trong tay áo hoạt động ngón tay.

Vương chiêu viện bụm mặt, điềm đạm, đáng yêu nhìn về phía Tề Diệp "Hoàng Thượng, tần thiếp cũng không làm cái gì. Hoàng Thượng đừng tin nàng ta hồ ngôn loạn ngữ."

Tề Diệp hừ lạnh một tiếng, cũng không nói lời nào.

Hạ Bích từng bước từng bước đến gần, kéo tay nàng ta đang bụm mặt ra, nghiến răng nghiến lợi tát một cái.

Vương chiêu viện lập tức tóc tai bù xù, trâm gài cố định trên tóc đều bị đánh rớt, đầu tóc rũ xuống, liền cảm thấy má nóng hừng hực, nước mắt lã chã rơi.

Hạ Bích âm thầm vuốt vuốt, thấy đau lòng bàn tay, nói "Đắc tội, ý chỉ của Hoàng Thượng, nô tỳ không thể không tuân thủ, mong Chiêu viện nương nương không cần phải ghi hận nô tỳ."

Vương chiêu viện bụm mặt ngửa đầu, nhìn về phía Hạ Bích, ánh mắt hận thù. Hạ Bích đưa lưng về phía Tề Diệp, không tiếng động há to miệng cười đắc ý "Ở trong lòng Hoàng Thượng, Chiêu viện nương nương không thể sánh bằng chủ tử nhà ta đây!"

Vương chiêu viện hiểutức giận đến đứng dậy nhào tới. Hạ Bích sớm đã phòng bị, liền lui xuống khiến cho Vương chiêu viện liền bổ nhào một cái vô ích, cả người chật vật quỳ rạp trên mặt đất.

Tề Diệp ghét bỏ cau mi lại Hạ Uyển Chi dựa ở trong lòng hắn, xem Vương chiêu viện ở trên mặt đất, lúc đối mặt, nàng cười trên nỗi đau của người khác. Vương chiêu viện tức giận đến mức ngăn không được nước mắt rơi xuống.

Trở lại Hỉ Lai điện, Trúc Thanh chuẩn bị rượu thuốc. Hạ Bích vắt khăn cho Tề Diệp, hắn dịu dàng lau mặt sưng đỏ cho Hạ Uyển Chi. Mơ hồ có thể thấy được dấu vết trên mặt nàng, vừa nhìn cũng biết lúc ấy Vương chiêu viện ra tay nặng thế nào.

Có điều Hạ Bích đúng là cả vốn lẫn lời móc trở lại, Vương chiêu viện còn chảy cả máu.

Lau lau mặt, Tề Diệp dính rượu thuốc lau chỗ sưng đỏ cho nàng. Hạ Uyển Chi bị đau hấp khí, bàn tay nhỏ bé bắt lấy tay áo hắn, cử chỉ ỷ lại.

Tề Diệp cầm lấy tay của nàng nắm trong tay, ôn nhu nói "Lau thuốc liền hết đau, nhịn một chút thì tốt rồi!"

"Ừ!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, nhắm hai mắt lại khẽ ngước đầu, để hắn bôi thuốc cho mình.

Tề Diệp nhìn cử động này của nàng, lập tức sửng sốt một chút, sau đó mặt khẽ nóng lên cúi đầu xuống, ngậm lấy đôi môi mềm mại, trắng mịn của nàng. Ôn nhu triền miên hôn môi nàng.

Hạ Uyển Chi không hiểu mở mắt ra, không phải nói bôi thuốc à, hắn làm sao lại hôn lên đây?

39. Chương 39

Edit: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

Giờ Thìn một khắc Đức phi nương nương tỉnh dậy, không nhìn thấy Vương chiêu viện, có chút ngoài ý muốn hỏi:"Vương chiêu viện vẫn chưa đến đây?"

Bội dung đáp "Nô tỳ liên tục xem Vương chiêu viện hình như còn chưa ngủ dậy."

Đức phi cười lạnh một tiếng "Chuẩn bị rửa mặt đi, xem ra Vương chiêu viện này là muốn bản cung tự mình đi gọi nàng!"

Rất nhanh Bội Dung liền trang điểm cho Đức phi, ăn diện lộng lẫy, Đức phi trong lòng đắc ý mang theo một đám cung nhân đi Hỉ Hoa điện. Người của Hỉ Hoa điện trông thấy nàng đến đây, đang muốn đi thông báo thì bị Đức phi gọi lại, dưới sự hướng dẫn của Bội Dung, nàng đẩy cửa ra đi vào.

Đinh Hương đang chuẩn bị như mọi hôm đánh thức chủ tử nhà nàng, chỉ nghe thấy động tĩnh, vừa mới quay đầu lại khi nhìn rõ là ai, liền trông thấy hai vị cung nữ từ sau lưng Đức phi đi lên, trong tay bưng chậu đồng, giả vờ đem vào trong.

Đinh Hương cao giọng hành lễ, hy vọng có thể đánh thức cái người đang ngủ say như chết "Nô tỳ thỉnh an Đức phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an."

Bội Dung mang một cái ghế kê trước giường, Đức phi thản nhiên ngồi xuống, khẽ đưa tay, Đinh Hương còn không có nhào tới, hai chậu nước tất cả đều đổ vào trên người Vương chiêu viện đang ngủ say.

Nước lạnh giội xuống, Vương chiêu viện đột nhiên giật mình tỉnh giấc, kinh hoảng thất thanh nói "Trời mưa, Đinh Hương trời mưa rồi, còn không mau che dù..."

Vương chiêu viện vừa nói vừa lau nhẹ nước trên mặt, mở mắt ra liền nhìn thấy hai vị cung nữ đổ nước, nhìn kĩ một chút lại phát hiện Đức phi nương nương ngồi ở một bên xem kịch vui, sửng sốt một chút mới phản ứng được

"Đức phi nương nương đây là ý gì?"

"Vương chiêu viện đừng trưng một bộ dáng muốn đem bản phi ăn tươi nuốt sống như vậy, bản phi bất quá là có tâm đánh thức Vương chiêu viện mà thôi, cũng đã giờ Thìn hai khắc rồi, chẳng lẽ Vương chiêu viện đã quên lời bản phi nói hôm qua, giờ Mẹo phải tới hầu hạ bản phi rửa mặt."

Vương chiêu viện bây giờ mới nhớ tới, hôm qua bị Hạ Bích cái tiểu tiện nhân kia tát một cái, Hoàng Thượng đối với Hạ Uyển Chi cái đồ tiểu tiện nhân kia lại càng hỏi han ân cần, thậm chí còn cho phép một cung nữ thấp kém đánh mình, trong lòng nàng vô cùng khó chịu, buổi tối nhịn không được khóc một đêm, thật vất vả mãi mới ngủ được, làm gì còn nhớ rõ những chuyện khác?

Cuối cùng hiểu ra, Vương chiêu viện nhìn về phía Đinh Hương, quát lớn "Vì cái gì không đánh thức ta sớm một chút?"

"Nương nương bớt giận, đều là nô tỳ sai, nô tỳ quên thời gian. Cầu xin nương nương trách phạt!" Đinh Hương phối hợp với quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Vương chiêu viện hừ một tiếng, nói "Đồ vô dụng, còn không tạ tội Đức phi nương nương, nếu không phải ngươi thất trách, ta cũng sẽ không trễ nải canh giờ, để cho Đức phi nương nương phải chờ đợi!" Vương chiêu viện đưa tay lau một cái trên khuôn mặt ướt nhèm nhẹp nước, nói với Đức phi

"Nếu tần thiếp đã bị trách phạt, Đức phi nương nương cũng khoan dung, tần thiếp cũng không nhiều lời nữa, trước xin đi thay y phục."

"Đi đi, ngươi cảm lạnh bản phi cũng gánh không nổi." Đức phi đáp "Nhưng nô tỳ này thất trách, còn giữ bên cạnh làm cái gì, Vương chiêu viện nếu là bận tâm tình cũ, không bằng đem người giao cho bản phi, bản phi nhất định sẽ dạy bảo thật tốt."

"Chuyện của cung Hỉ Hoa không cần Đức phi nương nương phí tâm, bọn nô tỳ làm sai tần thiếp sẽ tự mình dạy bảo."

Nếu Đinh Hương bị nàng mang đi, còn có cơ hội sống nữa sao?

Hơn nữa, Đinh Hương chính là là tâm phúc may mắn của nàng, nếu như bị Đức phi mang đi dạy bảo, nàng còn không bị những nữ nhân trong cung kia cười đến chết sao? Hôm qua bị đánh một bạt tai, bọn họ đi rồi, Chu tiệp dư các nàng nhìn thấy, trên mặt không có lộ ra ngoài, trong lòng không chừng tại nơi nào thầm vui mừng đây!

"Như thế cũng tốt!"

Đức phi cũng không miễn cưỡng, nhìn thoáng qua Vương chiêu viện đang chật vật không thôi, mỉm cười rời đi.

Đức phi vừa đi, Vương chiêu viện coi Đức phi là cái ghế, chén trà đều hất đổ, ấm ly vỡ nát, cái ghế rắn chắc hơn ngã không gãy, nàng thấy thế tức giận, cho người mang ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ, ngồi ở trước bàn trang điểm ngắm nghía lại khuôn mặt, ngủ một đêm, vết thương trên mặt đã biến mất không thấy, nhưng trong lòng lại thêm một vết thương.

Lúc trước nàng ta ra tay ác độc, về sau nhất định phải đem nàng ta giẫm xuống dưới chân mà van xin mình. Vương chiêu viện oán hận nghĩ.

Buổi sáng lúc thỉnh an, Hạ Uyển Chi phát giác Vương chiêu viện nhìn nàng bằng ánh mắt oán hận, nàng làm bộ không phát giác gì, vẻ mặt nhàn nhạt cùng các phi tần khác hàn huyên vài câu, không hề nhiều chuyện.

Hoàng hậu dặn dò vài câu, ánh mắt quét trên người Hạ Uyển Chi hai lần, làm cho những ai không dám nhiều chuyện đều kiếm cớ cáo lui.

Lúc mọi người rời đi, nàng kêu Nguyệt Mai cho gọi vương chiêu viện ở lại.

Hoàng hậu nói

"Bản cung nghe nói vương chiêu viện hôm qua chống đối Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cho người trừng phạt vương chiêu viện?"

"Là tần thiếp ngu dốt, gặp phải Hạ tiệp dư, lúc này mới bị Hoàng Thượng trách phạt."

Vương chiêu viện cắn răng nói một câu, nàng cũng không cảm giác mình làm sai, duy nhất làm sai đại khái chính là nàng ở trong lòng hoàng thượng không có trọng lượng bằng cái tiểu tiện nhân kia mà thôi.

"Các ngươi vốn là cùng nhau tiến cung, huống chi Vương chiêu viện nay đã là nhị phẩm chiêu viện, Hạ tiệp dư bất quá chỉ là tam phẩm tiệp dư, như thế nào lại bị một phi tần phân vị thấp hơn ngươi khi dễ, Vương chiêu viện rất là nên tự kiểm điểm một chút."

Vương chiêu viện lập tức á khẩu không trả lời được, trong lòng lại xấu hổ không thôi, ngay cả hoàng hậu đều cảm thấy nàng vô dụng, chẳng lẽ nàng thật sự vô dụng như vậy?Hạ Uyển Chi từ Phượng Nghi cung rời đi đang chuẩn bị đi về, Hạ Bích nhắc nhở nàng mấy ngày này không có đi thăm Lâm Huệ, suy nghĩ một chút, nàng liền đi về phía Đức Sang cung, ai biết đi được vài bước đã nhìn thấy Thục phi đang ngắm hoa, nàng không thể làm bộ không nhìn thấy, bởi vì Mộc Hương tỳ nữ thân cận bên cạnh Thục phi đã nhìn thấy nàng, hơn nữa còn nhún người hành lễ.

Thục phi quay đầu lại, khẽ nhấc mi mắt liền thấy nàng. Hạ Uyển Chi quy củ hành lễ, Thục phi cười một tiếng, nói

"Khó khăn lắm mới được gặp gỡ Hạ tiệp dư, mau tới đây nhìn một chút hai đóa hoa kia mới đẹp mắt làm sao?"

Hạ Uyển Chi đến gần, nhìn nhìn hai đóa hoa trong tay nàng, chỉ chỉ bên phải phía bên kia đáp "Tần thiếp cảm thấy đóa hoa này vô cùng đẹp mắt, bất kể là màu sắc hay là độ nở rộ."

"Bản phi ngược lại cảm thấy đóa hoa bên trái này mới đẹp mắt, bên phải bất quá là ỷ vào một chút vận khí mà thôi, được trời xanh chiếu cố. Giống như là có vài người nhất thời được sủng ái lại khó nói rõ cái gì, bất quá là vận khí tốt, chờ Hoàng Thượng nhìn chán lúc đó mới có thể biết được. Hạ tiệp dư nói có đúng hay không?"

"Nương nương nói rất đúng, tần thiếp đã hiểu!"

Nàng không ngốc, nghe ra Thục phi trong lời nói có kim, Tề Diệp có phải hay không đối với nàng chỉ là nhất thời mê luyến nàng không biết, chờ lúc hắn chính thức ghét bỏ, chính mình sẽ biết là tình sâu mãi mãi hay là nhất thời mới mẻ.

Hạ Uyển Chi nàng cho tới bây giờ không có yêu cầu xa vời với Tề Diệp hắn có thể mê luyến nàng lâu dài, điều đó quả thật là một việc thật sự nực cười!

"Hôm nay trông khí sắc Huệ nhi muội muội tốt hơn nhiều." Hạ Uyển Chi đi vào cùng Lâm Huệ đối mặt, cười trấn an lời nói.

Lâm Huệ cười vuốt ve mặt, đáp "Tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng, thân thể là nên tốt rồi, như Uyển tỷ tỷ nói. Nếu là nhất mực đắm chìm ở trong thống khổ, có thể đổi lấy cái gì?"

Nàng nói "Ta đều đã thông suốt, hài tử mất còn có thể có lại, chỉ cần Hoàng Thượng còn có thể chiếu cố, ta còn trẻ, sẽ không sợ không có được hài tử."

"Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt rồi!"

Hạ Uyển Chi ngoài ý muốn thấy nàng đột nhiên đã thông suốt, ngược lại hi vọng Lâm Huệ liên tục tiếp tục chán nản, cũng miễn cho nàng tự mình động thủ.

"Ta nếu như là không nghĩ thông suốt, tại hậu cung này chỉ sợ là sinh tồn không nổi nữa, chẳng mấy ngày nữa, những hạ nhân kia liền bắt đầu không còn cho ta mặt mũi, thực là một đám nô tài lòng lang dạ sói."

"Hậu cung chính là như vậy, ngươi được cưng chiều liền nịnh bợ, ngươi thất sủng liền giẫm hai chân lên, trước kia không tin, chuyện lần này, ta chính là thấy rõ, cũng may có Uyển tỷ tỷ ở đây, nếu không còn không biết khó khăn đến đâu." Lâm Huệ thổn thức hai tiếng.

Hạ Uyển Chi cười cười không nói, chuyện tình hậu cung há lại một hai câu nói xong hết.

Lâm Huệ nhớ ra cái gì đó, nhìn mặt của nàng nói "Nghe nói hôm qua Vương chiêu viện đánh ngươi?""Việc nhỏ mà thôi, nàng là chiêu viện, cho dù đánh ta cũng chỉ có thể cam chịu."

Hạ Uyển Chi thầm than nàng tin tức nhạy bén, nghĩ đến ở giữa hậu cung này, không có ai là không để ý đến chuyện bên ngoài, nàng cũng không ngoại lệ, cho dù sinh non tĩnh dưỡng, hay là thời khắc nào cũng chú ý nhất cử nhất động trong cung.

Nói như thế nàng nhất định biết rõ Tề Diệp vì nàng tức giận, làm cho Hạ Bích hung hăng tát vương chiêu viện một cái tát, sáng nay nàng đi thỉnh an, ánh mắt của những người kia nhìn nàng liền có chút ít bất đồng.

"Hôm nay Uyển tỷ tỷ thân thể cũng bình phục, đẩy chính là niềm vui của Hoàng Thượng, muội muội thực vì tỷ tỷ cao hứng, hôm đó được sủng ái, muội muội cũng đi theo tỷ tỷ thơm lây." Lâm Huệ trong lòng hâm mộ, hâm mộ nàng có thể được Hoàng Thượng yêu thương, vì nàng dạy dỗ Vương chiêu viện, thậm chí tự mình bôi thuốc cho nàng.

Trong hậu cung có vài vị cung phi hưởng thụ đối đãi như vậy, ước chừng ngoại trừ Thục phi bên ngoài, nàng là ở trong lòng hoàng thượng được sủng ái nhất thôi đi!

Các nàng không phải là người mù, từ mỗi tiếng nói cử động của Hoàng Thượng cũng có thể nhìn ra được.

Vừa nghĩ như thế, Lâm Huệ vuốt ve bụng, nếu là nàng có thể bảo trụ hài tử, có phải hay không có thể mẹ vinh nhờ con? Bất kể là thân phận hay là địa vị, cũng sẽ trở nên hết sức quan trọng, coi như là ở trong lòng hoàng thượng cũng sẽ có một vị trí như ở trên trời.

Lâm Huệ nghĩ, nàng không cầu xin quá nhiều, chỉ cần Hoàng Thượng có thể nhìn nhiều nàng vài lần là được.

Chỉ tiếc, hắn đã liên tiếp ba bốn ngày không có tới thăm nàng, Lâm Huệ trong lòng rất ưu thương, hỏi "Hoàng Thượng gần đây có phải hay không bề bộn nhiều việc?"

"Cái này ta cũng không rõ ràng lắm!"

Hạ Uyển Chi nhếch mi nhìn nàng, thầm nghĩ nàng hỏi dụng ý của mình.

"Vậy cũng được!"

Lâm Huệ gật gật đầu, hai người lại hàn huyên vài câu, nàng nói

"Nghĩ đến qua không được bao lâu nữa liền thay phiên Uyển tỷ tỷ thị tẩm."

"Có lẽ là thế đi!"

Nuôi ba tháng, thân thể của nàng đã khỏi, trừ phi Tề Diệp không muốn đụng vào nàng, như vậy nàng sẽ thị tẩm, chỉ là thời gian không chừng mà thôi.

Nguyệt Mai cầm lấy một chén nước ô mai vén rèm lên đi vào, hoàng hậu sau giờ ngọ nghỉ ngơi, mới vừa tỉnh ngủ người còn có chút mơ hồ, Nguyệt Mai bưng lên nước ô mai giải khát, hoàng hậu uống một chén, thanh tỉnh không ít.

Không bao lâu người của kính sự phòng đến báo, hoàng hậu cho người vào hỏi

"Chuyện gì?"

"Hồi bẩm nương nương, ngự y viện bên kia nói Hạ tiệp dư thân thể đã bình phục, nô tài nghĩ là đã có thể treo thẻ bài của nàng?"

Hạ tiệp dư?

Hoàng hậu nhíu nhíu mày "Việc nhỏ như vậy còn phải hỏi ý Bản cung sao? Các ngươi kính sự phòng làm ăn cái gì không biết, nên làm như thế nào liền làm như thế đó, đừng một chút chuyện nhỏ đều làm không xong."Công công bị hù dọa quỳ trên mặt đất không ngừng chửi mình vô dụng, hoàng hậu nghe được phiền lòng nóng nảy, khoát tay áo, công công như được đại xá lui ra ngoài, hoàng hậu hất đổ cốc trà

"Đồ vô dụng!"

"Nương nương bớt giận, cần gì vì một cái đồ vô dụng mà tức giận? Hạ tiệp dư nếu là phi tần của Hoàng Thượng, luôn muốn thị tẩm, hơn nữa, hạ tiệp dư thị tẩm lại có thể thế nào? Hoàng hậu là hoàng hậu, nàng chẳng qua chỉ là một tiệp dư nho nhỏ mà thôi." Nguyệt Mai lên tiếng trấn an.

Hoàng hậu hừ một tiếng "Ngươi ngược lại nói nghe cũng êm tai, nàng thị tẩm chính là một trong chín tần, Hoàng Thượng nhiều năm như vậy đối với người khác ngươi còn không biết, còn chưa thị tẩm phải đi cùng dùng bữa, còn vì nàng cho đánh vương chiêu viện, vinh nước hầu làm sao có thể cùng so sánh với Vương gia, Hoàng Thượng lạnh nhạt vương chiêu viện, có thể lạnh nhạt với Vương gia sao?"

"Hoàng Thượng từ trước đến nay quốc sự đem so với cái gì đều là trọng yếu, hôm nay vì một người làm ra nhiều như vậy không thể tưởng tượng nổi là vì chuyện tình gì, rơi xuống nước cứu người, trừng phạt chiêu viện... Nếu không phải Hạ tiệp dư ở trong lòng hoàng thượng là bất đồng, vì sao Hoàng Thượng sẽ có những cử chỉ thiên vị kia?"

Nguyệt Mai nhất thời không nói gì, hoàng hậu đáp "Một cái Thục phi cũng đã đủ làm cho bản cung phiền lòng rồi, nếu thêm một cái hạ tiệp dư nữa, hừ, bản cung ở hậu cung này còn có thể nói đến chuyện đường sống sao?"

Hoàng hậu nói "Cho dù nàng thị tẩm, bản cung cũng sẽ không cho phép nàng được sủng ái, hơn nữa, người của Đức Hỉ cung cũng sẽ không trông thấy nàng lớn mạnh."

"Nương nương nói rất đúng!" Nguyệt Mai phụ họa một tiếng.

Tề Diệp sau khi cùng thái hậu dùng bữa trưa liền đi về nghỉ, ngủ trong chốc lát đứng lên, Quang Thuận công công hầu hạ hắn rửa mặt, thanh tỉnh một chút, hắn hỏi "Hạ tiệp dư thân thể tốt hơn chưa?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, mấy ngày trước đây Lâm ngự y đã nói Hạ tiệp dư thân thể đã bình phục, có thể thị tẩm, chỉ là đúng lúc, Hạ tiệp dư thân thể lại khó chịu, nên nô tài không có báo lên." Quang Thuận công công nhìn ánh mắt của hắn sáng ngời, phỏng đoán tâm tư của hắn đáp "Không bằng đêm nay cho Hạ tiệp dư thị tẩm?"

Hắn suy nghĩ một chút, gật đầu "Đi xuống an bài đi! Phong Xuân Các mùa hè này quá nóng, nếu là mùa đông thì tốt rồi!"

"Hoàng Thượng nếu là thật sự thích, lúc bắt đầu mùa đông cũng có thể an bài Hạ tiệp dư tại Phong Xuân Các thị tẩm." Quang Thuận công công nhìn mặt mà nói chuyện, biết rõ Hoàng Thượng này là đối với Hạ tiệp dư có nhiều bất đồng.

"Cũng không sai chủ ý của ta!" Tề Diệp tán đồng gật đầu, Quang Thuận công công cười cười.

Ngày mới chập tối Hạ Uyển Chi cũng biết nàng đêm nay thị tẩm, nhìn thoáng qua đèn lồng màu đỏ treo ở cửa điện, nàng cười cười trở về trang điểm thay y phục.

Không bao lâu tin tức nàng thị tẩm liền truyền đến trong tai phần đông cung phi, tâm tình khác nhau, dù sao cũng sẽ không có ai cao hứng.Vương chiêu viện nắm chặt khăn tay tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng chua chát, nhìn qua hướng Hỉ Lai điện cũng có thể phun ra lửa.

Đức phi ngược lại cảm xúc không biến hóa nhiều lắm, dù sao nàng sớm muộn cũng phải thị tẩm, sớm một chút chậm một chút có cái gì khác nhau đâu, chỉ cần không uy hiếp địa vị của nàng, Đức phi tạm thời sẽ không động nàng.

Lúc Trúc Thanh cô cô hầu hạ nàng tắm rửa, nói không ít điều làm cho người mặt đỏ tới mang tai, nàng không phải là hoàn toàn không biết gì, nhưng vẫn là làm bộ thẹn thùng để tránh bị hoài nghi.

Hạ Uyển Chi chỉ tắm với cánh hoa. Trúc Thanh đề nghị xoa dầu vừng cùng hương lộ lên người nàng nhưng nàng không đáp ứng, chỉ là bôi chút hương lộ trên cổ, sau đó dùng khăn ướt lau một chút. Hương thơm nồng đặc lập tức tiêu tán không ít, chỉ còn lại nhàn nhạt mùi thơm ngát.

Rửa mặt xong liền có thái giám chờ, Trúc Thanh cùng Hạ Bích dùng chăn bông sạch sẽ bọc nàng không một mảnh vải che thân lại kỹ lưỡng. Hai vị thái giám bộ dạng phục tùng rũ mắt tiến đến, hai người mang Hạ Uyển Chi đi Phượng Hoàng cung.

Trong thời gian uống cạn chén trà, Hạ Uyển Chi đã bị đặt lên long sàng rộng mênh mang trong Phượng Hoàng điện. Rèm giường cùng tua cờ màu vàng sáng hiển lộ rõ ràng thân phận của chủ nhân cung điện này.

Nàng cho rằng sẽ chờ thật lâu, trong lòng bắt đầu có chút thấp thỏm, lòng bàn tay khẽ ướt át. Ai biết đợi không bao lâu, đã nghe thấy thái giám canh cửa bên ngoài hành lễ thỉnh an, nàng kinh ngạc một chút, toàn thân ngây ngốc, hàm răng khẽ run lên.

Lỗ tai dỏng lên, nghe tiếng mở cửa, tiếng đóng cửa, tiếng bước chân trầm ổn đến gần, nàng bóp bóp nắm tay đặt ở trước ngực, vẻ mặt khẩn trương.

Không bao lâu, Tề Diệp xuyên qua bức rèm che, tiếng đinh đang trong trẻo vang lên, hắn ngồi tại mép giường, nhìn nửa gương mặt nàng giấu ở trong chăn, lộ ra cái trán trơn bóng, cùng với hai mắt nhắm chặt, lông mày cau lại, lông mi thật dài run lên một cái. Hắn nhìn mà nhịn không được khẽ cười một tiếng, kéo chăn xuống để lộ ra mặt của nàng, ôm lấy cằm của nàng nói "Mở mắt ra nhìn trẫm!"

"Không cần mà!"

Nàng cắn cắn môi, nhắm hai mắt lại không mở ra, âm thanh mềm mại nhu nhu, mang theo một tia làm nũng.

Tề Diệp nghe, trong lòng mềm nhũn, ánh mắt rơi vào trên đôi môi căng đầy mềm mại, vui vẻ nói "Trẫm có rất nhiều biện pháp làm cho ngươi nhìn trẫm."

Nói rồi hắn nghiêng người tiến lên, ngậm lấy đôi môi mềm mại, liếm liếm rồi mút.

Hạ Uyển Chi nhịn không được ưm một tiếng, hai mắt nhắm chặt vụt mở nhìn hắn một cái rồi lại rất nhanh nhắm lại, trên mặt nhuộm đỏ ửng.

Tề Diệp cạy hàm răng nàng ra, cuộn lấy đầu lưỡi mềm mại của nàng, giữa răng môi có một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, là hương vị bạc hà. Môi lưỡi giao triền, trong nháy mắt sóng nhiệt đánh tới trên người. Hạ Uyển Chi còn bị bọc ở trong chăn đệm, nàng như cái bánh chưng bị Tề Diệp ôm vào trong ngực, cùng nàng triền miên hôn môi.

Không bao lâu, đôi cánh tay vòng qua cổ của hắn, đầu lưỡi vòng quanh đầu lưỡi của hắn không ngừng mút. Tề Diệp hưng phấn không thôi, môi lưỡi tê dại mềm yếu, tay không bị khống chế chui vào đệm chăn, men theo nhiệt độ cơ thể tìm được da thịt của nàng, ở trên bộ ngực mềm mại của nàng vuốt ve. Xúc cảm nhẵn nhụi mềm mại làm cho hắn lập tức miệng đắng lưỡi khô, hạ thân trướng đau.

Tề Diệp xoa nắn nàng, Hạ Uyển Chi lập tức hô hấp cứng lại, đè lại tay của hắn, ngửa đầu thẹn thùng nhìn qua hắn, ánh mắt điềm đạm đáng yêu "Hoàng Thượng, tần thiếp sợ hãi!"

"Đừng sợ, trẫm ở chỗ này, ngoan ngoãn, buông tay ra..." Tề Diệp mỉm cười hôn đôi môi sưng đỏ của nàng, theo cái cằm hôn xuống, lưu luyến ở cổ, ngậm lấy vành tai mềm mại của nàng. Hơi thở ấm áp làm toàn

thân nàng tê dại, tay níu đệm chăn dần dần buông ra. Nàng cúi đầu thở dốc, âm thanh cực kỳ mập mờ.

Tề Diệp nghe, lập tức càng căng cứng, dọc theo cổ hôn một đường đi xuống ướt chèm nhẹp. Ở cổ có chút đau, nàng hừ một tiếng. Tề Diệp ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cúi đầu cắn môi của nàng, bàn tay đi xuống phía dưới, chăn bọc rất nhanh bị mở tung, thân thể trắng nõn tuyệt vời giống như lễ vật tốt đẹp nhất trên đời.

Hắn hít vào một hơi, hai tròng mắt ngăm đen lóe sáng, một tay nâng đầu của nàng, cúi người đè ở trên người nàng, tiếp tục hôn môi lưỡi của nàng, lôi kéo tay nàng đặt lên thắt lưng hắn, gắn bó tiền miên, tràn ra âm thanh khàn khàn "Muốn trẫm không?"

Hạ Uyển Chi hô hấp dừng lại, nàng không biết trả lời hắn thế nào, sửng sốt một chút rồi rất nhanh kịp phản ứng lại. Dưới ánh nhìn chăm chăm của hắn, hai tay linh xảo cởi bỏ đai lưng vứt trên mặt đất. Hai tay mềm mại thon dài từ cổ của hắn đi xuống, chậm rãi cởi bỏ áo bào, ngửa đầu hôn cằm của hắn, rồi đến cổ, học bộ dáng của hắn, dù không được như vậy.

Mặc dù như thế, bộ dáng nàng không có kĩ thuật lại càng làm cho người máu sôi trào, đặc biệt là tay của nàng vô tình ở trước ngực hắn quẹt nhẹ một chút, hắn hưng phấn đến không chịu nổi. Một cái lật mạnh đem người áp dưới thân thể, áo bào lỏng lẻo rất nhanh liền bị cởi ra vứt trên mặt đất. Hắn lôi kéo tay của nàng đặt tại nơi nóng hổi kia.

Hạ Uyển Chi lập tức bị dọa muốn thu hồi tay. Hắn lại cười một chút, đẩy ra hai chân của nàng, đi vào ở bên trong, cúi đầu hôn môi lưỡi nàng "Uyển Nhi? Trẫm muốn ngươi!"

Hạ Uyển Chi trong lòng rõ ràng, hai tay vuốt ve trên lưng hắn, dùng thân thể lấy lòng hắn. Mà hắn thì đã tìm được cửa vào. Giống như sợ nàng bị thương, kiên nhẫn ở trên người nàng hôn môi, vuốt ve rồi lại hôn hít. Nàng nhịn không được liên tục thở dốc, phát ra âm thanh kiều mị.

Eo thon đẩy một cái. Dù đã có chuẩn bị tâm lý, nàng vẫn đau đến ưm một tiếng, tay vòng quanh bả vai bắt lấy lưng hắn, lưu lại từng dấu vết. Mà hắn lại càng phát ra hưng phấn, ở trên người nàng ra sức đánh thẳng vào, hết sức triền miên.

40. Chương 40

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Cửa sổ mở rộng ra, gió nhẹ thổi vào, màn che nhẹ bay, trong phòng mùi hương lượn lờ, coi như là giữa đêm hè, cũng không có con muỗi nào. Tất cả đều bị mùi hương nồng nặc hun đuổi ra ngoài.

Hạ Uyển Chi toàn thân vô lực nằm trên giường, mí mắt nặng trĩu. Nàng có chút buồn ngủ, lại biết ngoại trừ hoàng hậu ra, không ai có thể ở lại Phượng Hoàng cung này sau khi thị tẩm.

Người bên cạnh tựa hồ giật giật, nàng làm bộ nhắm hai mắt lại ngủ thiếp đi, phát giác hắn lại hôn từ lưng đi lên, ở trên mặt hôn một cái. Giường lúc lắc nhẹ một cái, có người xuống giường.

Ngay sau đó cửa phòng bị gõ vang "Hoàng Thượng, đã đến canh giờ!" Cung phi thị tẩm đều có canh giờ quy định, canh giờ vừa đến liền đưa người trở về.

Tề Diệp nghe nói vậy nghiêng đầu nhìn. Hạ Uyển Chi gối lên gối đầu, ngủ thiếp đi trong vẻ mặt ngọt ngào, tóc xõa che nửa khuôn mặt, hai má phiếm hồng, đôi môi sưng đỏ, bộ dáng như mới được hầu hạ thoả mãn. Khiến cho người ta nhìn mà không đành lòng quấy rầy.

"Đêm nay để cho nàng ở lại chỗ này." Mặc áo bào, Tề Diệp chuẩn bị đi tắm.

Thái giám quản sự Kính Sự phòng nói "Hoàng Thượng, chỉ sợ không hợp lí. Hạ tiệp dư chỉ là tiệp dư, chiếu quy củ là không thể ngủ lại Phượng Hoàng cung."

Tề Diệp nhíu nhíu mày tựa hồ mất hứng, trong phòng lập tức một mảnh tĩnh mịch. Quản sự công công không dám thở mạnh ra một tiếng, âm thầm than không nên lắm miệng. Lời của Hoàng Thượng chính là thánh chỉ, hắn sao lại có thể lắm mồm?

Hạ Uyển Chi lại ngừng thở, hết sức chăm chú nghe, chỉ còn chờ xem hắn trả lời như thế nào, làm như thế nào?

Nhớ tới lời của thái hậu, mặc dù hắn muốn lưu nàng lại, ngủ cùng với nàng, nhưng lại không thể không cố kỵ ý tứ của thái hậu. Hơn nữa hắn cũng phải vì nàng mà suy ngẫm. Ở trong hậu cung này, đối với nàng thì sủng ái vừa là giải dược, mà cũng là độc dược.

"Chuẩn bị kiệu liễn."

Quản sự công công ám ám thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lui xuống đi chuẩn bị kiệu liễn, mà Hạ Uyển Chi nghe được thì nhíu mày, trong lòng có chút thất vọng. Xem ra hắn đối với mình sủng ái cũng không gì hơn thế này.

Gạt tóc trên mặt nàng, Tề Diệp khom lưng ôm ngang nàng lên, nhìn dấu vết hoan ái lưu lại trên người nàng, trong lòng không khỏi nổi lên kiêu ngạo.

Hạ Uyển Chi âm thầm kinh hãi, giả bộ không nổi nữa, làm bộ lơ mơ tỉnh lại, hừ hừ khanh khanh mở mắt ra, kinh ngạc lên tiếng

"Hoàng Thượng?"

"Đừng sợ, trẫm đưa ngươi đi tắm rửa mặt. Sau đó trở về nghỉ ngơi cho thật tốt. Đêm mai trẫm đi nhìn ngươi!" Tề Diệp cười trấn an nàng một tiếng, cúi đầu hôn một cái trên mặt nàng.

Hạ Uyển Chi lơ ngơ gật đầu, cúi đầu xuống nhìn trên người, sau một khắc kinh hoảng lấy tay che ở trước ngực, khuôn mặt đỏ bừng không thôi. Tề Diệp nhìn bộ dáng nàng quẫn bách ngượng ngùng mà tâm tình thật tốt. Hắn cười ha ha, cánh tay đang ôm cũng run rẩy. Nàng sợ bị té xuống, hai tay ôm lấy cổ của hắn, cả người dính lại. Tiếng cười cứng lại, Tề Diệp kinh ngạc cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt từ trên mặt nàng rơi vào bộ ngực sung mãn mềm mại kia, cùng với xúc cảm ấm áp chỉ cách một tầng tơ lụa mỏng manh, hắn lập tức nhộn nhạo trong lòng "Uyển Nhi thật đúng là làm cho trẫm phiền não. Vốn cố kỵ ngươi là lần đầu, không đành lòng đối với ngươi. Bây giờ như vầy, trẫm chỉ có thể cho ngươi nếm chút khổ sở."

Lời còn chưa dứt, Hạ Uyển Chi đã bị phóng vào trong bồn tắm. Một cái hồ nước nóng rải đầy cánh hoa. Nàng vừa tiến vào nước, còn chưa ngồi xong hắn liền lấn người tiến lên, ngậm lấy đôi môi của nàng trằn trọc liếm mút.

Hạ Uyển Chi ý thức được hắn muốn làm cái gì, cảm giác phía dưới còn có chút đau, liền đẩy hắn "Hoàng Thượng, không cần..."

"Không được, trẫm sẽ ôn nhu. Uyển Nhi, không được nói không cần!" Hắn hàm hồ lên tiếng, ngón tay chen lấn đi vào. Hạ Uyển Chi bỗng nhiên hít vào một hơi, cắn môi, hai tay ôm lồng ngực to lớn, bả vai rộng lớn của hắn, thở gấp liên tục.

Quản sự công công chuẩn bị tốt kiệu liễn rồi gõ cửa, nhìn trong chốc lát không nghe thấy đáp lời thì có chút nghi hoặc, đẩy cửa đi vào xem xem. Trên giường không có người nào, hắn quan sát một chút, phía hồ tắm ầm ĩ. Đi thêm vài bước nghe thấy động tĩnh, lập tức thần sắc biến đổi. Khi nghe rõ là động tĩnh gì, quản sự công công cười có chút ranh mãnh, lui ra ngoài.

Lúc tắm, Hạ Uyển Chi đã mềm nhũn đến hai chân đều đứng không yên. Tề Diệp thương xót nàng, để nàng nằm sấp ở trên người, rửa sạch thân thể cho nàng. Thân thể mềm mại ấm áp dựa ở trên người cảm giác rất hưởng thụ.

Rửa sạch xong lại ôm người lên bờ, đặt lên trên cái ghế gần đó, cầm lấy khăn vải sạch sẽ lau nước trên người cho nàng. Lúc này nàng lười biếng giống như một con mèo, miễn cưỡng lại thoả mãn.

Cầm một chiếc váy ngủ mặc lên cho nàng, Tề Diệp mặc tẩm y, nhìn nàng mơ mơ màng màng cái đầu nhỏ gật gật lắc lư, mỉm cười hôn một cái lên môi nàng

“Để người đưa ngươi trở về, ngày mai trẫm đi xem ngươi!”

“Ừ!”

Nàng mềm mại ngon ngọt, lập tức vươn tay vòng quanh cổ của hắn, ở trên mặt hắn hôn một cái, nhẹ lời làm nũng

“Hoàng Thượng ôm tần thiếp!”

Âm thanh mềm mại, ngọt ngào, vẻ mặt vô tội đáng yêu, hắn nhìn mà trong lòng mềm nhũn, căn bản không biết làm sao cự tuyệt. Trong mắt hắn lại thấy nàng không giống với những nữ nhân cứng nhắc kia, nàng tràn đầy sức sống, tươi mới hơn, chân thật hơn.

“Uyển Nhi thật là to gan!”

Hạ Uyển Chi sững sờ, từ từ thu tay lại, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, đang muốn cáo lỗi thì thấy hắn cười rộ một tiếng, cầm lấy tay nàng vòng qua trên cổ, khom lưng ôm người lên rồi cười nói

“Nhưng trẫm liền thích Uyển Nhi như vậy. Yên tâm, trẫm sẽ không trách cứ ngươi. Ngược lại hi vọng ngươi không cần phải ở trước mặt trẫm che giấu đi sự chân thật của ngươi.”

Chân thật?

Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ thẹn thùng tựa ở trước ngực hắn, mắt nhìn phía trước, ánh mắt sắc bén. Nàng đã không còn biết bản thân chân thật là hạng người gì. Từ khi tiến cung lần nữa, nàng liền đeo lên vô số tấm mặt nạ, ngươi muốn nhìn cái nào cũng có thể. Nếu đã thích nữ nhân được sủng ái làm nũng, được thôi, nàng liền làm nũng với hắn. Ngày thứ hai Hạ Uyển Chi bị Hạ Bích đánh thức, khi tỉnh lại phát hiện trước giường đứng đầy cung nữ. Thái giám đứng ở trong viện, dưới sự hướng dẫn của Trúc Thanh, mấy người Hạ Bích mỉm cười hành lễ “Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương mới được thánh sủng!”

Hạ Uyển Chi tỉnh táo lại, vẻ mặt nhàn nhạt gật đầu

“Mỗi người khen thưởng một tháng bổng lộc.”

“Tạ nương nương ân điển!” Hạ Bích cười hành lễ, lập tức phân phát cho mọi người, cùng Trúc Thanh hầu hạ nàng rửa mặt. Lúc mặc quần áo Hạ Uyển Chi trông thấy trên người xanh xanh tím tím, đặc biệt là trên cổ có một cái vết tím đậm, trong lúc vô tình phát giác ánh mắt Hạ Bích nhìn sang, nàng nghiêng đầu nhìn lại. Hạ Bích kinh hoảng thu hồi ánh mắt, bên tai dần dần phiếm hồng.

Hạ Uyển Chi cười cười, sai Trúc Thanh chọn lựa một bộ quần áo cao cổ. Trúc Thanh hiểu ý. Sáng sớm nàng ta đã nhìn thấy dấu vết trên cổ nàng, cũng biết cái kia là từ đâu mà ra.

Nhân lúc nàng ta đi tìm quần áo, Hạ Bích thu hồi lúng túng, nói bên tai nàng

“Nương nương yên tâm, Hạ Hoa đã nhìn chằm chằm, đợi lát nữa sẽ đổi dược đưa tới cho nương nương. Nương nương có thể yên tâm uống.”

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nhìn Trúc Thanh cầm lấy quần áo đi ra, hai người thu liễm vẻ mặt. Hạ Bích cầm lấy một cái trâm gài tóc hỏi qua nàng. Hạ Uyển Chi gật đầu bảo nàng cài lên đầu.

Trúc Thanh cũng không phát giác khác thường, vẻ mặt không thay đổi, hầu hạ nàng mặc quần áo đổi giày.

Trang điểm xong, Hạ Bích giơ lăng hoa kính lên cho nàng xem. Nàng nhìn chung quanh cổ áo một chút, xác định đã che đi cảnh tượng ở cổ, lúc này mới yên tâm.

Trên bàn đã bày cháo loãng cùng thức ăn tinh xảo, Hạ Uyển Chi luôn cảm thấy các nàng hôm nay mỗi người như ăn mật, khóe miệng đều mang ý cười.

Trước khi dùng bữa, Hạ Bích bưng một chén thuốc bổ cẩu kỷ táo đỏ cho nàng uống. Trúc Thanh không chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng. Nhìn nàng hai ba ngụm uống xong một chén thuốc, Trúc Thanh ám ám thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Uyển Chi móc khăn tay lau lau khóe miệng, nhìn Trúc Thanh vẻ mặt buông lỏng, ở trong lòng âm thầm cười lạnh một chút.

Dùng bữa xong, Hạ Uyển Chi chờ cung nhân đến tuyên đọc thánh chỉ sắc phong. Cung nữ thu thập bát đũa mới vừa đi xuống, Quang Thuận công công liền mỉm cười tiến đến, cười hành lễ với Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi vội bảo hắn đứng dậy, hắn dù gì là người bên cạnh Tề Diệp, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, nàng cũng không thể ỷ sủng mà kiêu "Quang Thuận công công tại sao cũng tới!" Đây rõ ràng là biết rõ còn cố hỏi, hắn cũng không phải là người nhàn nhã.

"Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương. Nô tài là tới tuyên chỉ." Quang Thuận công công cười làm lành trả lời. Hạ Uyển Chi gật gật đầu, hắn nói "Hạ tiệp dư tiếp chỉ!"

Hạ Uyển Chi cúi người hành lễ, Quang Thuận công công chiếu theo thánh chỉ đọc một lần

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Hạ tiệp dư ngoan hiền thục nhã, lương thiện đoan trang, tuân thủ lễ nghi, rất vừa lòng trẫm. Nay sắc phong làm chiêu nghi, ban thưởng nhị phẩm ngọc bội, phần thưởng..."Mấy thư ban thưởng ở đằng sau nàng đều không tâm có tình nghe, trong đầu đều là hai từ chiêu nghi. Chiêu nghi, chiêu nghi... Lại là chiêu nghi? Đây chính là phòng hào mà sau khi nàng sẩy thai hắn dùng để an ủi, hôm nay chỉ mới thị tẩm, lại đã là chiêu nghi, áp đảo trên cả Vương chiêu viện, Hà Chiêu dung.

Mặc dù đều là tần vị nhị phẩm, nhưng vẫn có trước sau. Tất nhiên cũng quý trọng phân biệt thân sơ, càng đứng gần phía trước khẳng định càng có phân lượng. Hôm nay nàng đã là chiêu nghi nương nương đứng đầu cửu tần, nàng không biết là nên cao hứng hay là nên lo lắng.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người mỉm cười hành đại lễ chúc mừng Hạ Uyển Chi. Nàng kịp phản ứng, sai Hạ Bích cho các nàng đứng dậy, Hạ Bích móc ra một thỏi bạc kín đáo đưa cho Quang Thuận công công. Quang Thuận công công nói lời từ chối. Hạ Uyển Chi cười bảo hắn nhận lấy

"Về sau còn có thật nhiều chuyện muốn làm phiền Quang Thuận công công. Đây chỉ là một chút ít tâm ý, công công cũng đừng từ chối!"

Nàng đã nói như vậy, Quang Thuận công công cũng không nên nói cái gì, cười nhận bạc, lại nói vài câu chúc mừng rồi nói là còn có chuyện, liền rời đi.

Quang Thuận công công chân trước vừa đi, tin tức chân sau liền đi theo bay ra ngoài. Không đến nửa khắc sau, các phi tần hậu cung đều biết chuyện nàng được phong làm chiêu nghi.

Đương nhiên người biết được tin tức đầu tiên chính là Đức phi cùng Vương chiêu viện.

Đức phi nghe nói, chỉ là cười cười "Cũng biết Hoàng Thượng đối với nàng là bất đồng. Cùng là thị tẩm, người ta chỉ là sung dung, tu viện, chiêu viện cái gì, nàng một lần thị tẩm đã được đứng đầu cửu tần. Có thể thấy được Hoàng Thượng cũng là người thiên vị."

"Coi như là đứng đầu cửu tần thì như thế nào, còn không phải thấy nương nương thì vẫn phải hành lễ thỉnh an nương nương. Hoàng Thượng dù thiên vị, nếu so sánh cùng Đức phi nương nương, Hoàng Thượng nhất định là thiên vị Đức phi nương nương. Nhìn xem không phải là có vật gì tốt liền tặng qua chỗ nương nương. Hạ chiêu nghi cũng chỉ là Hạ chiêu nghi mà thôi."

Bội Dung nịnh nọt một phen khiến Đức phi cực kỳ thoải mái. Mặc dù cũng không phải là tốt như nàng ta nói, nhưng Đức phi thích nghe. Không thể lừa gạt người khác, để cho nàng lừa mình dối người đi, nếu không nàng sẽ ghen tỵ.

So sánh với Bội Dung nói lời an ủi, Đinh Hương thật đúng là lửa cháy đổ thêm dầu. Đây cũng là vì Vương chiêu viện thích người khác ở trước mặt nàng chê bai tất cả mọi thứ về người mà nàng không thích. Đương nhiên trong nhưng người không thích này tất nhiên không thể thiếu Hạ Uyển Chi.

"Nhất định là dùng cái thủ đoạn đoạn dỗ gì đó. Nếu không Hoàng Thượng sao lại phong nàng ta làm chiêu nghi. Hạ chiêu nghi thật đúng là không biết xấu hổ."

"Xác thực không biết xấu hổ. Tiện nhân không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ!"

Vương chiêu viện ném khăn tay, hung hăng đạp mấy cước. Mấy ngày trước đây mới đánh nàng, hôm nay lại cưỡi trên đầu nàng, Vương chiêu viện sao có thể tâm bình khí hòa mà tiếp nhận. Nàng tức giận đến mức

hốc mắt cũng đỏ, trong lòng cực kỳ uất ức. Về phần hoàng hậu, Tề Diệp định ra cái phong hào chiêu nghi này là phải cho hoàng hậu xem qua. Cho nên Quang Thuận công công còn chưa tuyên chỉ, nàng cũng đã biết. Hoàng hậu còn nghe nói vốn là hoàng thượng muốn để nàng ở lại Phượng Hoàng điện qua đêm, có thể thấy được Hoàng Thượng đối với nàng là hài lòng cỡ nào!

Nghĩ tới đó, hoàng hậu siết chặt quả đấm "Thuốc đã đưa qua?"

"Hồi bẩm nương nương, đã đưa." Nguyệt Mai thành thật trả lời.

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng "Cho dù nàng được cưng chiều thì có thể thế nào. Bản cung không để cho nàng sinh hạ hoàng tử, nàng cũng đừng mơ tưởng!"

"Nương nương anh minh!" Nguyệt Mai vuốt mông ngựa.

Về phần vài vị chủ tử ở Đức Sang cung nghe tin xong thì tâm tình khác nhau, nhưng đều là âm thầm ghen ghét. Ngay cả Lâm Huệ cũng không ngoại lệ. Nàng được sủng hạnh trước, lại có thai. Mặc dù cuối cùng mất hài tử, nhưng Hoàng Thượng chỉ nói lời an ủi, cũng không dùng tần vị để an ủi nàng. Trước kia nàng cảm thấy không có gì, nhưng sau khi nghe nói Hạ Uyển Chi phong làm chiêu nghi, nàng thật ghen ghét. Không phải là hâm mộ, không phải là chúc mừng, mà là ghen ghét, là tức giận.

Thục phi lại cảm giác được nguy cơ. Nàng cảm thấy Hạ Uyển Chi đã không phải là người mà nàng nên xem nhẹ. Có lẽ từ lần rơi xuống nước vào sinh nhật hoàng hậu, nàng cũng đã cảm giác được nguy cơ, chỉ là một lúc không có để ở trong lòng.

Lúc ấy Hoàng Thượng có thể vì nàng ta mà dùng thân mạo hiểm, nàng cũng nên biết, người hờ hững như Hoàng Thượng mà làm vậy khẳng định là có nguyên nhân Hôm nay xem ra, còn không phải là Hạ Uyển Chi nữ nhân kia ở trong lòng hắn có phân lượng?

Người ngoài đều cho rằng nàng ở trước mặt hắn được sủng ái nhất, kỳ thật nàng cũng không biết phải hay không. Nhưng bây giờ bắt đầu hâm mộ ghen ghét Hạ Uyển Chi, nàng mới nghĩ rốt cuộc chỗ lợi hại nào của mình có thể được niềm vui của hắn?

Buổi sáng đi thỉnh an hoàng hậu, Hạ Uyển Chi đổi lại một bộ cung trang màu anh đào. Màu sắc so với trước kia diễm lệ hơn, hoa cỏ hoa văn cũng càng phiền phức tinh tế. Cung trang chiêu nghi cùng tiệp dư tất nhiên sẽ không cùng một đẳng cấp.

Trên đầu cũng nhiều thêm vài cây trâm gài tóc. Dù sao bây giờ nàng là chiêu nghi nương nương, chiêu nghi có quy củ của chiêu nghi, nàng chỉ có thể dựa theo quy củ.

Mặc dù là chiêu nghi, nàng cũng chỉ là phi tần ở tại trong cung Đức phi, đối với Đức phi vẫn phải tôn kính.

Trang điểm tốt rồi nàng liền đi thỉnh an Đức phi, Đức phi cười chúc mừng vài câu, mặt mày mỉm cười, nhìn không ra khác thường. Hạ Uyển Chi lại biết, nữ nhân trong cung, sở trường nhất chính là che giấu nội tâm của mình.

Hạ Uyển Chi cử chỉ vừa vặn ứng đối, không kiêu ngạo không nóng nẩy, không kiêu không nịnh, đối với chuyển biến thân phận mình, ở trước mặt Đức phi cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Đức phi nhìn cũng là thư thái một chút, cười lấy ra một cái hộp gấm chúc mừng. Nàng tiếp nhận nói lời cảm tạ, hai người lại hàn huyên vài câu rồi mới nhìn thấy Đinh Hương trong cung Vương chiêu viện đi đến, vẻ mặt ưu thương "Nô tỳ thỉnh an Đức phi nương nương, thỉnh anchiêu nghi nương nương. Chiêu viện nương nương thân thể khó chịu, không thể tới thỉnh an hai vị nương nương, mong hai vị nương nương thứ lỗi."

"Nếu thân thể khó chịu liền nghỉ ngơi đi! Sai người thỉnh ngự y qua nhìn một chút đi!" Đức phi cười lạnh ở trong lòng, thân thể khó chịu, cũng chỉ Vương chiêu viện nàng mới có thể mở miệng nói ra.

Hạ Uyển Chi vẻ mặt chưa thay đổi, trong lòng biết Vương chiêu viện đây là khinh thường mình. Nàng cũng không tức giận, nếu nàng ta thích như vậy thì kệ nàng ta đi, dù sao làm trò cười cũng không phải là mình. Nàng ta nếu là quá mức, cũng đừng trách nàng xuống tay với nàng ta.

"Vương chiêu viện chính là như vậy, các ngươi cùng nhau tiến cung cũng biết nàng ta là người như vậy, cũng đừng so đo làm gì!" Đức phi cố ý ở trước mặt nàng đâm phá ý đồ của Vương chiêu viện.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu "Tần thiếp cẩn tuân dạy bảo. Vương chiêu viện vẫn không thích tần thiếp, điểm này tần thiếp biết rõ!"

"Nàng ta chỉ là ghen ghét mà thôi!" Đức phi trào phúng cười một tiếng "Nàng ta một bụng tiểu nhân như vậy, Hoàng Thượng sao lại thích được? Cho nên lúc trước bản phi liền nhìn ra ngươi không phải là vật trong ao (ý chỉ người không tầm thường), hôm nay xem ra, xác thực không nhìn lầm!"

"Đức phi nói đùa, tần thiếp không dám nhận!" Nàng đương nhiên không phải là vật trong ao. Nàng là người, không phải là cá con, ba ba các loại ngu xuẩn.

"Tần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế kim an!" Hạ Uyển Chi cử chỉ vừa vặn hành đại lễ, vừa quỳ vừa bái.

Hoàng hậu cười cho nàng đứng dậy

"Hạ chiêu nghi đứng lên đi, hôm nay ngươi cũng là một trong các tỷ muội, về sau chỉ cần tận tâm hầu hạ Hoàng Thượng là được. Quy củ trong cung ngươi cũng biết, không nên biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, bản cung cũng sẽ không làm khó ngươi."

"Tạ hoàng hậu nương nương dạy bảo, tần thiếp ghi nhớ trong lòng!" Hạ Uyển Chi hành lễ.

"Ừ!" Hoàng hậu ngân nga gật đầu.

Hạ Uyển Chi lại hành đại lễ với Đức phi, Thục phi. Đức phi cười cười nói vài câu đường hoàng. Thục phi lại giương cao tiếng nói "Không nghĩ tới lần này các phi tần vào cung, đến cuối cùng lại là Hạ tiệp dư. Không, bây giờ là Hạ chiêu nghi. Xem bản phi xấu trí tệ quá, rõ ràng quên hôm nay Hạ tiệp dư đã thăng làm chiêu nghi, thật sự là đáng mừng. Ba tháng, thật đúng là vén mây gặp trăng!"

Đối với Thục phi châm chọc chế giễu, Hạ Uyển Chi làm bộ như không nghe thấy, vẫn mỉm cười hành lễ

"Thục phi nương nương nói đùa!"

Thục phi hừ một tiếng "Cũng không phải sao? Bản phi còn nghe nói tối hôm qua Hoàng Thượng còn muốn để Hạ chiêu nghi ở lại Phượng Hoàng điện. Làm một cái phi tần, Hoàng Thượng đã quên quy củ trong cung, Hạ chiêu nghi thì phải ghi nhớ. Nhớ rõ nói thức tỉnh Hoàng Thượng, làm một cái phi tần cẩn thủ cung quy." Ánh mắt khinh thường rơi vào trên người Hạ Uyển Chi "Nên biết người ỷ sủng mà kiêu cho tới bây giờ không có kết cục tốt!"

Chỉ sợ ở hậu cung này không có kết cục tốt nhất đại khái chính là Thục phi ngươi đi! Nói tới ỷ sủng mà kiêu, ngươi đúng là chỉ có hơn chứ không kém a! Hoàng hậu ở trong lòng cười nhạo.

"Tạ Thục phi nương nương nhắc nhở, tần thiếp sẽ chú ý!" Chỉ là chú ý, về phần hắn sẽ như thế nào, nàng cũng không rõ ràng!

Vậy là tốt rồi!" Thục phi vẻ mặt ngạo mạn, trưng ra tư thái làm cho người nhìn rất không thoải mái. Cũng may Hạ Uyển Chi không để ý nhiều.

Nàng cũng không phải là người tính toán chi li trước kia. Chết qua một lần, nàng cũng đã nhìn ra rất nhiều, tự nhiên sẽ không bởi vì một câu nói mà khó chịu mấy ngày. Chỉ cho rằng là gió thổi qua mà thôi. Thổi qua coi như xong!

Tuyển editor nha

41. Chương 41

Edit: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

Hoàng hậu không nói thêm gì nữa, ban thưởng một ít đồ cho Hạ Uyển Chi, nói là đối với nàng chúc mừng.

Hạ Uyển Chi hành lễ nhận lấy lễ vật, đi theo các vị phi tần cùng nhau rời Phượng Nghi cung, Đức phi Thục phi rời đi trước, hai người liếc mắt nhìn nhau, Thục phi cười nhạo "Đức phi đúng là dạy bảo Hạ chiêu nghi không tệ, xem ra là Đức phi sẽ dạy bảo người a!"

Đức phi cười nói "Bản phi đúng là không dám ôm công lao, kia đều là trời cao ban cho nàng, bất quá Hạ chiêu nghi xác thực là tốt hơn người, có thể được Hoàng Thượng sủng ái cũng là phúc khí của nàng ấy."

"Đức phi nương nương ngược lại là người rộng lượng, chỉ là một núi không thể chứa hai cọp, Đức phi nương nương cũng nên cẩn thận, Hoàng Thượng đối với nàng ta cũng không giống như những phi tần khác, Hạ chiêu nghi trẻ tuổi tướng mạo lại đẹp, chính là không phải những thứ lão nhân như chúng ta có thể so sánh."

Thục phi cố ý trào phúng, nghĩ cách khơi mào mẫu thuẫn giữa nàng và Hạ Uyển Chi.

Đức phi không ngốc, làm thế nào lại không biết dụng ý của Thục phi, nàng cười nhạo một tiếng "Thục phi nếu là lo lắng người mới bò lên trên đầu, không bằng nghĩ cách làm thế nào để Hoàng Thượng vui vẻ, cùng bản phi nói những thứ này cũng sẽ không giành được sủng ái của Hoàng Thượng."

"Đức phi là giả bộ trước sau như một, bản phi thật sự là cảm thấy không bằng."

Thục phi khinh thường cười một tiếng, biết rõ trên người nàng không thể chiếm tiện nghi, liền không hề ở lâu, nhìn thoáng qua Hạ Uyển Chi bị vài vị tiệp dư mỹ nhân vây quanh chúc mừng, khóe miệng mang theo một nét cười lạnh, cử chỉ thanh cao dẫn người đi.

Hạ Uyển Chi thật đúng là thụ sủng nhược kinh a, trước kia mấy vị tiệp dư mỹ nhân đều là khinh thường nàng, lúc này lại không ngừng nịnh bợ, quá nhiều lời khen ngợi như nước chảy chảy về phía nàng. Nếu không phải nàng da mặt dày, còn thật sự bị các nàng tán dương đến bay lên trời. Nhưng Hạ Uyển Chi chỉ là nghe một chút liền coi như xong.

Nàng biết rõ những thứ này đều là dụng ý của người khác, nghĩ nịnh bợ nàng liền leo lên được chỗ tốt, nhận được ân sủng của Tề Diệp. Hạ Uyển Chi cũng không phải là nghe nịnh bợ liền biến thành người tốt như thế, có bản lĩnh thì tự chính mình chiếm được sủng ái của hắn, tìm nàng, không có cửa đâu.

Nói dăm ba câu rồi đuổi các nàng đi, Hạ Uyển Chi chuẩn bị trở về, còn chưa tới Đức Hỉ cung đã nhìn thấy Vương chiêu viện đứng ở dưới cây liễu thưởng thức hoa sen, thấy nàng đi tới, ánh mắt khinh thường liếc nàng một cái.

Hạ Uyển Chi vốn là không thèm để ý, nghĩ tới lúc trước nàng sau khi trở thành chiêu viện liền cho mình ra oai phủ đầu. Nàng cười cười, đi đến sau lưng Vương chiêu viện, cố ý ho một tiếng khiến cho nàng ta chú ý.

Vương chiêu viện quay đầu lại lên tiếng, nhìn nàng một chút nhíu nhíu mày "Hạ chiêu nghi đây là tìm ta?"

"Vương chiêu viện có phải nên hành lễ với chiêu nghi nương nương ta hay không? Chẳng lẽ đã quên quy củ trong cung?" Giọng nói nghi hoặc, vẻ mặt đắc ý, cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ không thể dễ chịu. Vương chiêu viện càng không ngoại lệ, nàng không phải là người dễ đối phó, lại càng là người không thể chịu được người khác tốt hơn mình, nghe vậy nhíu mày, lập tức thay đổi sắc mặt "Ngươi đây là khiêu khích ta?"

"Ta không có ý tứ kia, ngược lại Vương chiêu viện đừng quên, ở trong cung này cũng không thể dùng "ngươi" để xưng hô với phi tần phân vị cao hơn ngươi. Mặc dù chúng ta đều là cung phi nhị phẩm, nhưng vẫn phân lớn nhỏ. Dù sao ta là đứng đầu cửu tần, lần này cho dù ta khoan hồng độ lượng không so đo với ngươi, về sau vẫn phải dựa theo cung quy mà tuân thủ. Vương chiêu viện cũng không nên thất lễ." Xem nàng ta cắn môi sắc mặt trắng bệch, Hạ Uyển Chi rất là cao hứng, khẽ mím môi cười.

"Hạ Uyển Chi, ngươi chớ đắc ý!" Vương chiêu viện tức giận đến mức chỉ thẳng tay vào mũi nàng nói

"Bất quá là được ân sủng một lần mà thôi, chớ đắc ý quên mình!"

"Vương chiêu viện thật đúng là không hiểu chuyện. Hạ Uyển Chi ta là người mà một chiêu viện có thể hô to gọi nhỏ à? Xem ra Vương gia gia giáo cũng không ra gì."

Hạ Uyển Chi khinh miệt nói "Cũng may chiêu nghi nương nương ta đây từ trước đến nay khoan hồng độ lượng, cũng không chấp nhặt với người thất lễ như ngươi. Chỉ là về sau Vương chiêu viện phải nhớ kỹ, trước mặt hoàng hậu, thái hậu đừng thất lễ. Các nàng cũng không phải dễ nói chuyện giống như ta."

"Im miệng, không cần ngươi quan tâm, gia giáo Vương gia còn chưa tới phiên ngươi bình phẩm."

Nghe nàng miệt thị Vương gia, Vương chiêu viện lập tức bao che khuyết điểm, hai mắt bốc hỏa nhìn nàng chằm chằm, ngón tay chỉ vào mũi của Hạ Uyển Chi.

Hành động như vậy thật đúng là thất lễ, Hạ Uyển Chi thu liễm vui vẻ, ánh mắt lạnh xuống, gạt ngón tay nàng ta chỉ mình, lạnh lùng nói "Ngươi cho rằng ngươi là ai? Căn bản không xứng nói chuyện với ta. Thu hồi cái tự cho mình thanh cao này của ngươi lại đi. Tại hoàng cung này, ở trong lòng hoàng thượng, ai so với ngươi cũng quan trọng hơn. Nếu ngươi nghĩ có thể leo lên cưỡi trên đầu ta, vậy thì ta đây xin chống mắt lên chờ!"

"Ngươi!" Vương chiêu viện tức giận sắc mặt trầm xuống "Ngươi là cái thá gì mà có tư cách nói ta?"

"Hừ, chỉ bằng ta là đứng đầu cửu tần, mà ngươi chỉ là một chiêu viện."Hạ Uyển Chi cầm lấy khăn tay lau khóe miệng, nói "Ngu xuẩn, thật sự là lãng phí thời gian của ta!"

"Ngươi cho rằng ngươi có thể phách lối bao lâu. Hừ, về sau ta sẽ cho ngươi nếm mùi đau khổ." Vương chiêu viện tức giận, nhìn theo bóng lưng Hạ Uyển Chi lớn tiếng nói.

Cước bộ dừng lại, Hạ Uyển Chi quay đầu hướng nàng cười đắc ý "Ít nhất hiện tại ta có đủ phẩm cấp, mà ngươi không có, chỉ như vậy là đủ rồi!"

Hạ Uyển Chi thản nhiên rời đi. Nhìn theo bóng lưng nàng, Vương chiêu viện tức giận hận không thể nhào tới bóp chết nàng, cuối cùng chỉ là tức giận đến giậm chân đá chân. Ai ngờ giày thêu không có ổn định cứ như vậy bị nàng một đá liền đá bay ra ngoài. Giày thêu trôi ở trên nước dần dần chìm xuống, Vương chiêu viện tức giận không thèm để ý, vội vàng cho người vớt giầy thêu lên, nhất thời luống cuống tay chân, bên cạnh ao sen một mảnh náo nhiệt.Hạ Uyển Chi trở về không bao lâu thì Lâm Huệ cho Thái Vi đưa lễ vật tới, nói là chúc mừng nàng thăng làm chiêu nghi nương nương. Hạ Uyển Chi hỏi thăm Lâm Huệ vài câu, Thái Vi nói hết thảy đều tốt. Nàng nói ngày mai sẽ đi qua xem Lâm Huệ một chút. Thái Vi mỉm cười gật đầu lui xuống.

Lục đục lại có các cung phi khác tặng quà đến, đều là chút ít đồ trang sức, vải vóc tơ lụa. Nàng cho Trúc Thanh ghi chép lại từng cái, về sau cũng muốn trả lễ.

Buổi trưa Tề Diệp cùng thái hậu dùng bữa. Trời nóng nực, thức ăn nóng, nguội đều có. Thái hậu ăn thanh đạm, trong phòng bày một khối băng, cung nữ cầm lấy cây quạt quạt gió cho bọn họ, cũng làm mát mẻ không ít.

Dùng ngọ thiện xong thái hậu cùng Tề Diệp ngồi nói chuyện, chủ yếu là hi vọng hắn ban phát ân huệ cho hậu cung cùng hưởng, mà hắn không con nối dõi, hi vọng hắn có thể tốn thêm chút ít tâm tư để khai chi tán diệp.

Tề Diệp gật gật đầu, nói là cẩn tuân thái hậu dạy bảo.

Tề Diệp biết rõ thái hậu đột nhiên nói với hắn ân huệ cùng hưởng ý tứ là đang nhắc nhở hắn không cần phải đặc biệt sủng hạnh Hạ Uyển Chi, làm cho hắn đi các cung khác nhiều một chút.

Bữa tối hắn quyết định đi Hỉ Lai điện dùng, ý tứ của thái hậu hắn biết rõ phải làm như thế nào.

Hạ Uyển Chi nghe nói hắn muốn qua đây, vẫn như cũ, cho ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn. Buổi trưa nàng không có việc gì ngủ một giấc, buổi chiều lại xem sách trong chốc lát, mặt trời chiều ngả về tây từ lúc nào, lát sau hắn liền tới.

Nàng mỉm cười đi ra ngoài nghênh đón, mặt tươi như hoa. Tề Diệp cất bước tiến đến trông thấy nàng như vậy, khóe miệng bất giác cười lên, tâm tình thật tốt, ánh mắt rơi vào trên người nàng nóng bỏng sáng ngời.

Hạ Uyển Chi cúi người hành lễ, hắn mỉm cười đỡ nàng đứng dậy, thuận thế cầm lấy tay của nàng không buông. Hạ Bích các nàng cúi thấp đầu không dám nhìn loạn.

Hai người ngồi xuống, giường nệm, giường gỗ bằng trúc, một bên lại đặt khối băng. Khối băng là người của Nội Vụ phủ đưa tới lúc ăn trưa, rất là hào phóng đưa một khối lớn đến. Đây chính là trước kia không dám nghĩ, quả nhiên quyền thế chính là thứ tốt. Mỗi lần được sắc phong đãi ngộ lại khác nhau.

“Phòng bếp nhỏ làm nước ô mai ướp lạnh, Hoàng Thượng có muốn uống một chút hay không?”

Hạ Uyển Chi mỉm cười hỏi thăm. Tề Diệp gật gật đầu, nàng phân phó Trúc Thanh đi xuống bưng nước ô mai, tiếp nhận khăn tay của Hạ Bích lau mặt rửa tay cho hắn.

Tề Diệp ngồi bất động, nâng mắt nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi ngơ ngác một chút mới hiểu ý, liếc nhanh nhìn Hạ Bích. Hạ Bích hiểu ý mang theo các cung nhân khác rời đi. Nàng lau tay lau mặt cho hắn, hình dáng rõ ràng, mặt mày anh tuấn.

Tề Diệp nhìn nàng chằm chằm, thấy nàng nghiêm túc lau rửa, ánh mắt rơi vào đôi môi ửng đỏ của nàng, mấp máy môi, lúc nàng xoay người rời đi, hắn cầm lấy tay của nàng lôi kéo. Hạ Uyển Chi không có đứng vững, liền nhào vào trong ngực hắn. Lúc ngẩng lên đã thấy hắn cúi đầu lại gần, ôn nhu ngậm lấy đôi môi nàng, một tay nâng cằm của nàng, một tay ôm eo để tránh nàng ngã xuống.Hắn ôn nhu hôn môi, miêu tả đôi môi của nàng, nhẹ nhàng triền miên, không bao lâu đầu lưỡi mềm mại cạy hàm răng nàng ra, quấn lấy đầu lưỡi của nàng mà hôn. Nàng phối hợp hôn trả lại, học động tác của hắn đầu lưỡi quét trên hàm răng hắn, làm cho hắn một hồi tê dại, ôm nàng càng chặt, cả người áp vào trên người hắn, bộ ngực mềm mại đè ở trên lồng ngực rộng lớn của hắn, mà tay của hắn đã từ trên eo chậm rãi luồn vào áo, vòng qua sau lưng rồi chạy tới bộ ngực mềm mại dịu dàng vuốt ve.

Hạ Uyển Chi ngẩn ra, mở mắt xem, mà hắn hai mắt sáng long lanh nhìn nàng. Nàng ửng hồng hai má, vẻ mặt thẹn thùng vô hạn, bắt lấy tay của hắn đặt lại ở trên eo.

Tề Diệp khẽ cười một tiếng, buông môi nàng ra, dùng trán tì vào trán của nàng, cọ xát chóp mũi nói “Uyển Nhi là đang thẹn thùng sao?”

Hạ Uyển Chi gò má nóng lên, vặn vẹo uốn éo thân thể, bộ dáng tiểu nữ nhi hờn dỗi oán trách nói “Hoàng Thượng giễu cợt tần thiếp!” Âm thanh mềm mại, âm cuối run rẩy.

Cho dù là ai nghe trong lòng cũng sẽ run lên, chớ đừng nói chi là Tề Diệp. Hắn nhớ tới tối hôm qua nàng ở dưới thân thể mình hầu hạ, ưm a ’kimochi’ (editor phóng túng chút, xin đừng thắc mắc từ này:v) rên rỉ xinh đẹp, nhịn không được lại cúi đầu lần nữa.

Hạ Uyển Chi đã phòng bị hắn, lúc hắn cúi đầu nàng uống vòng eo một cái, thoát khỏi tay của hắn rất xa, lui về phía sau hai bước, ranh mãnh nhìn hắn cười. Tề Diệp không nghĩ nàng sẽ né tránh, bổ nhào một cái vô ích thì có chút tức giận, thấy nàng bộ dáng ranh mãnh lại không nhịn được cười, chìa tay về phía môi nàng nói

“Khóe miệng bị lem, lại đây trẫm lau cho ngươi.”

Hạ Uyển Chi níu lấy khăn tay lau một chút, trên khăn tay trắng noãn một mảnh đo đỏ, nàng biết rõ hắn không có nói láo, nghe lời đi tới đứng ở trước mặt hắn.

Tề Diệp cười đắc ý, cầm lấy mặt của nàng cười khẽ “Hừ, vật nhỏ, cũng dám trêu trẫm, xem trẫm trừng phạt nàng thế nào.”

Hạ Uyển Chi muốn tránh đã không còn kịp rồi. Hắn cúi đầu hàm chứa tình ý mềm mại gặm cắn môi nàng mà hút. Hạ Uyển Chi chỉ cảm thấy môi lưỡi tê dại, thân thể khẽ nóng lên. Mà nàng trong lúc vô tình phát giác hạ thân có một cái gì đó cương cứng đâm vào nàng.

Ý thức được là cái gì, Hạ Uyển Chi không dám động đậy, chỉ đành để mặc hắn ngăn đón hôn hít hồi lâu. Môi đỏ mọng nóng lên tê dại, hắn mới buông nàng ra, nhìn một bộ dáng bị chà đạp, hắn tâm tình thật tốt, kéo nàng ngồi ở trên đùi, từ trong ngực móc ra một chiếc trâm gài tóc cài lên búi tóc của nàng.

Phân phó cung nữ lấy gương tới, nàng nhìn thấy trên búi tóc gài trâm vàng điểm thúy bươm bướm, tay dừng lại một chút, tâm tư hơi trầm xuống. Tề Diệp thấy nàng bất động, cười hỏi “Thích không?”

Nàng cười cười, vuốt trâm gài tóc gật đầu “Thích, đa tạ Hoàng Thượng ban thưởng!”

“Thích là tốt rồi!” Hắn vuốt ve đôi môi sưng đỏ của nàng, cười cười để cho Quang Thuận công công vào. Quang Thuận công công nghe tiếng tiến đến, trên tay cầm một cái khay, trên mặt bày một chiếc khăn lụa

đỏ che đậy gì đó.Tề Diệp nắm tay nàng nói "Đây là trẫm cố ý cho người tìm về, nàng xem một chút coi có thích hay không."

Hạ Uyển Chi nhìn hắn cao hứng, cũng không cự tuyệt, vén lụa đỏ lên nhìn, thấy ở trên khay là một cáu vỏ ốc lớn, giật mình quay đầu lại

"Đây là..."

Tề Diệp cười tiến lên ôm lấy eo của nàng, cầm lấy vỏ ốc nói một câu "Là trẫm tặng cho Uyển Nhi!" Nói xong đem vỏ ốc đặt ở bên tai nàng, hỏi

"Có thể nghe thấy được thanh âm bên trong, trẫm nói gì đó?"

Bên tai có tiếng ông ông, căn bản không nghe ra được thanh âm gì. Lão bản nương kìa cũng là vì muốn bán giá cao mới có thể nói mấy lời cái gì mà may mắn. Có điều nhìn hắn vẻ mặt tha thiết, nàng cố làm ra vẻ nghiêm túc nghe ngóng, nói "Tần thiếp nghe thấy âm thanh của Hoàng Thượng, nói 'Là trẫm tặng cho Uyển Nhi!' "

"Ừ!" Tề Diệp giọng nói nhẹ nhàng, ôm lấy nàng thì thầm bên tai "Uyển Nhi đối với trẫm mà nói tựa như cái vỏ ốc này, là khác biệt như vậy."

" Khác biệt?"

Nàng lại nghi hoặc, khác biệt cái gì? Cái gì khác?

"Ừ! Khác biệt!" Tới gần hôn một cái lên mặt nàng. Tề Diệp vừa lòng thỏa mãn thở dài. Hạ Uyển Chi vuốt vuốt vỏ ốc, trong lòng không thể bình tĩnh.

Quang Thuận công công tận hết chức trách ngồi im như tượng gỗ, bày tỏ dáng vẻ cái gì cũng không biết.

Trước khi dùng bữa Tề Diệp uống một chén nước ô mai ướp lạnh, bữa tối hai người ăn rất ngon miệng. Sau khi ăn xong Hạ Uyển Chi kêu Hạ Bích bưng một ly trà bạc hà lên, Tề Diệp uống một ngụm, khó trách cảm thấy môi của nàng nhẹ nhàng khoan khoái không thôi, nguyên lai là bởi vì nàng uống loại trà này, hơn nữa còn giúp tinh thần rất sảng khoái.

Buổi tối còn phải phê duyệt tấu sớ, Tề Diệp uống một ly trà bạc hà ngồi trong chốc lát liền đứng dậy rời đi. Lúc rời đi còn nắm tay của nàng nhéo nhéo, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, nói

"Trẫm ngày mai lại tới thăm ngươi!"

"Ừ! Hoàng Thượng sớm nghỉ ngơi, quốc sự trọng yếu, long thể quan trọng hơn!"

Nàng nói lời tri kỷ, khiến choTề Diệp yêu thích không muốn buông tay ôm nàng vào lòng, cái cằm cọ lên tóc nàng thở dài, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hắn rất là không muốn rời đi, nhưng lại không thể không rời, để tránh chính mình chìm vào quá sâu.

Đưa mắt nhìn hắn rời đi, Hạ Uyển Chi gỡ trâm gài tóc xuống nhìn nhìn, mũi nhọn đâm vào giữa ngón tay, ấn sâu xuống, hơi có chút đau, lại làm cho nàng thanh tỉnh. Chính là chiếc trâm gài tóc này đã lấy mạng của nàng, nàng sao có thể thích?

Nhưng dù không thích, nàng quyết định mỗi ngày vẫn đeo lên, dùng cái này để nhắc nhở nàng đã từng đã trải qua cái gì.

Đêm đó Tề Diệp lật thẻ bài của Đức phi, buổi tối ở trong cung của Đức phi nghỉ ngơi. Không ít người trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần là ai cũng được, nhưng không thể là Hạ Uyển Chi.

Ngày hôm sau từ Phượng Nghi cung của hoàng hậu đi ra, nàng đi tới Đức Sang cung thăm Lâm Huệ, nàng ta khí sắc tốt hơn nhiều, nhưng vẫn tiếp tục tĩnh dưỡngtrông thấy nàng đến, Lâm Huệ cười hành lễ "Tần thiếp thỉnh an chiêu nghi nương nương, nương nương vạn phúc kim an!"

"Nhìn ngươi xem, như thế nào lại khách khí như vậy?"Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ không vui lên tiếng.

Lâm Huệ cười cười, nói "Quy củ trong cung không thể bỏ, ta cũng không bịbị người nói là ỷ vào quan hệ thân thiết, liền không tuân quy củ!"

Hạ Uyển Chi cười cười không nói gì.

Lâm Huệ quan sát trong chốc lát, ánh mắt rơi vào trên búi tóc của nàng, nhìn chiếc trâm vàng điểm thúy bươm bướm nói

"Chiếc trâm gài tóc này nhìn thật lạ mắt, trông cũng rất đẹp!"

"Là Hoàng Thượng hôm qua ban thưởng."

Đâu chỉ đẹp mắt, còn sắc bén, đủ để lấy tính mạng người ta.

"Hoàng Thượng đối với Uyển tỷ tỷ thật đúng là vô cùng sủng ái!" Lâm Huệ hâm mộ nói.

"Huệ nhi muội muội nói đùa!" Nàng thẹn thùng cúi đầu, vẻ mặt hàm súc, lại nhìn ra được trong lòng cao hứng, Hạ Uyển Chi là cố ý làm cho nàng ta xem.

Lâm Huệ trong lòng quả nhiên không thoải mái nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, cười cười cùng nàng tán gẫu trong chốc lát liền nói là thân thể mệt mỏi cần nghỉ ngơi.

Hạ Uyển Chi cũng không nhiều lời, dặn dò nàng tĩnh dưỡng thật tốt, ngày khác lại tới thăm nàng.

Lâm Huệ không hề mệt mỏi, nàng là ghen ghét, thấy Tề Diệp đối tốt với Hạ Uyển Chi, trong lòng nàng ta mất hứng!

Mặc kệ là thật hay giả, Hạ Uyển Chi trong lòng cao hứng là được, Lâm Huệ trong lòng không thoải mái, trong lòng nàng liền cao hứng. Đây là trừng phạt nàng ta!

Tuyển editor nha

42. Chương 42

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Mấy ngày sau đó, cứ cách một ngày Tề Diệp sẽ đến Hỉ Lai điện của nàng ngồi một chút, hoặc là cứ ba ngày thì có một lần sẽ ở lại trong cung của nàng dùng bữa. Hạ Uyển Chi cũng không làm nũng giữ người, tất cả đều để cho chính hắn quyết định.

Hậu cung ân huệ cùng hưởng, hắn liên tục làm rất tốt. Ngoại trừ Thục phi động tay chân, kiếm cớ kéo hắn qua, những lúc khác đều không thấy hắn thiên vị ai.

Mà bây giờ, mấy cung phi đều liếc mắt nhìn nhìn chằm chằm Hạ Uyển Chi. Dù nàng không liên tiếp thị tẩm, nhưng Tề Diệp đi đến cung nàng nhiều hơn so với bất luận kẻ nào trong cung. Các nàng sao có thể không ghen ghét?

Hạ Uyển Chi cũng không gây chuyện. Chỉ cần các nàng an phận, nàng cũng sẽ không chủ động tìm phiền toái. Về phần các nàng tự tìm phiền toái, nàng cũng không xen vào.

Giống như Vương chiêu viện, nàng ta đúng là không có việc gì thích tự tìm phiền toái. Đặc biệt là mỗi lần thấy nàng đều sẽ châm chọc khiêu khích. Hạ Uyển Chi cũng sẽ trả lời lại một cách mỉa mai, mà mỗi lần như vậy Vương chiêu viện sẽ bị châm chọc chế nhạo tới mức không đáp lại được. Quan hệ của hai người càng trở nên như nước sôi lửa bỏng.

Ngày hôm đó đi thỉnh an hoàng hậu, hoàng hậu như thường ngày dặn dò vài câu liền cho các nàng lui xuống. Hạ Uyển Chi theo Đức phi rời đi, Vương chiêu viện được giữ lại. Gần đây nàng ta cùng hoàng hậu đi lại rất gần, nói chuyện cũng có phân lượng hơn không ít. Hạ Uyển Chi biết, chẳng qua lại là một Hà Chiêu dung mà thôi.

Buổi sáng nàng không có việc gì làm, nghe nói Ngọc Hồ hoa sen nở không tệ, nàng sai Hạ Bích chuẩn bị giấy và bút mực, đi Ngọc Hồ vẽ tranh. Nàng thích vẽ tranh.

Đến trong đình đã chuẩn bị xong trà bánh. Hạ Bích mài mực, nàng nhìn chằm chằm hoa sen cách đó không xa thưởng thức một hồi lâu, lúc này mới trải rộng giấy Tuyên Thành ra, dính mực nước bắt đầu vẽ tranh.

Vẽ mấy tờ nàng đều không ưng ý, dứt khoát ngồi ở lan can nhìn. Hạ Bích thấy trời có chút nóng, liền phân phó người đi chuẩn bị nước ô mai.

Lại ngồi trong chốc lát, ô giấy bị gió thổi hư. Hạ Bích liền sai cung nhân khác coi chừng, nàng trở về cầm cái ô khác đến.

Hạ Uyển Chi không nói gì, nàng đi dọc theo Ngọc Hồ, cung nhân không nhanh không chậm đi theo. Nàng không thích, bảo các nàng ở trong đình chờ, nàng rất nhanh sẽ trở lại.

Bên bờ chỗ nước cạn, lá sen um tùm, hoa sen xinh đẹp thanh nhã, vừa vặn có một cái nụ hoa dựa vào bên bờ, chỉ cần đưa tay là có thể hái xuống. Nàng liền đứng trên bờ, duỗi dài tay ôm lấy nụ hoa, chuẩn bị hái được nó.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng quay đầu lại, đã nhìn thấy hai người đi tới, Vương chiêu viện cười cười "Thật trùng hợp, lại ở chỗ này gặp Hạ chiêu nghi."

Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta một cái không lên tiếng, nghiêng đầu duỗi dài cánh tay hái hoa. Vương chiêu viện không muốn tự mất mặt, chuẩn bị rời đi. Đi hai bước nàng ta quay đầu lại, nhìn người ngồi ở trên bờ với tay, nhớ tới lời của hoàng hậu, nói là nếu như nàng không được Hoàng Thượng yêu thích, chỉ sợ Hạ Uyển Chi sẽ càng thêm được sủng ái. Cuối cùng còn vượt trên cả Thục phi, Đức phi. Nàng thấy cái người kia khom người hái sen, ánh mắt tăm tối, trợn lên nhìn một cái, cước bộ chậm rãi tiến lên.

Hạ Uyển Chi cảm giác có cái gì, quay đầu lại chỉ thấy Vương chiêu viện vươn tay, tư thế muốn đẩy người xuống nước. Nàng còn chưa kịp phản ứng, Vương chiêu viện xác thực đẩy một cái. Hạ Uyển Chi phù phù một tiếng rơi xuống nước, kinh động một mảnh hoa sen.

Trước khi rơi xuống nước, nàng thấy khóe miệng Vương chiêu viện hiện lên một nét cười lạnh, hai mắt nhìn chằm chằm nàng, hung ác nói "Hạ Uyển Chi, đi chết đi!"

Đinh Hương thấy thế bị sợ hãi "Nương nương, này..."

"Đừng quản, nhìn xem, hôm nay nếu nàng không chết, chính là ta chết." Vương chiêu viện ác độc nhìn chằm chằm người giãy giụa trong nước. Hạ Uyển Chi miễn cưỡng đạp tới đáy hồ đang muốn bò lên bờ. Vương chiêu viện lại đẩy nàng xuống. Đinh Hương đã từ kinh hoảng kịp phản ứng lại, tiến lên ấn lấy đầu Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi biết rõ các nàng đã hạ sát tâm, hai tay quơ lung tung, hô hấp dần dần có chút khó khăn.

Hai người ấn đầu của nàng, phát giác nàng không còn giãy giụa, hai người lúc này mới giật mình tỉnh lại, Vương chiêu viện kinh hô "Làm sao bây giờ, ta đã giết người?"

"Nương nương, chúng ta đi mau, bị người phát hiện liền hỏng bét!" Đinh Hương cũng bị hù dọa toàn thân phát run. Nhìn thoáng qua người nằm sấp trong nước, hai người đều bị hù dọa không nhẹ, liền lăn một vòng, lảo đảo rời khỏi Ngọc Hồ.

Các nàng vừa đi, người trong nước đột nhiên cầm lấy cỏ cây bên bờ, cố sức nằm sấp trên bờ, phun ra thân sen trong miệng. Thân sen rỗng vừa vặn cứu nàng một mạng. Hiện tại Vương chiêu viện cho rằng nàng đã bị "Chết đuối" đi!

Nằm sấp trên bờ, Hạ Uyển Chi thở từng ngụm từng ngụm, thầm nghĩ, ngươi đã đã ra tay độc ác đối với ta, còn là lần một lần hai. Như vậy, ta sẽ không mềm yếu cho ngươi động tay lần thứ ba. Vương chiêu viện.

Lúc Hạ Bích tìm đến, Hạ Uyển Chi đã thanh tỉnh không ít. Nàng lại nín thở làm bộ ngập trong nước. Hạ Bích nhìn một màn này, cả kinh đến bay mất ba hồn sáu phách, khi kịp phản ứng đã đi tới kéo người lên bờ.

Tề Diệp biết được Hạ Uyển Chi rơi xuống nước, quăng tấu sớ liền vội đi qua Hỉ Lai điện. Mà Hạ Uyển Chi đã hôn mê bất tỉnh. Lúc Hạ Bích cuống cuồng kéo nàng lên bờ, không cẩn thận đập đầu vào tảng đá. Nàng vừa nín thở vừa bị đập đầu, liền vô lực hôn mê bất tỉnh.

Ngự y bắt mạch cho nàng, sai người hung hăng vỗ phía sau lưng của nàng, đánh ra không ít nước. Đức phi ở một bên coi chừng, vẻ mặt phức tạp.

Không bao lâu Tề Diệp chạy đến, ngự y nói dứt khoát phát hiện phải sớm, nếu không chính là thần tiên cũng khó cứu. Tề Diệp nghe thở phào nhẹ nhõm, hung hăng khiển trách bọn Hạ Bích một lần, nói là nếu như nàng có một cái gì không hay xảy ra, bọn người hầu các nàng cũng đừng mong sống sót.

Đức phi nghe mà ghen ghét nhìn thoáng qua người nằm ở trên giường. Nàng là lần đầu tiên trông thấy Hoàng Thượng phát giận lớn như vậy. Ngay cả Đại hoàng tử của Hà Chiêu dung chết non, hài tử của Lâm sung dung mất, nàng đều không nhìn thấy.Quả nhiên Hạ chiêu nghi cùng các nàng là bất đồng. Đức phi nghĩ, sớm muộn nàng ta sẽ giẫm lên đầu của mình. Đức phi biết rõ, cái Hạ chiêu nghi này không thể lưu lại.

Hạ Uyển Chi nghe thấy âm thanh, người đã tỉnh, nhưng nàng cũng không mở mắt ra, ngược lại quyết định giả bộ ngủ. Nàng tỉnh lại bọn họ nhất định sẽ hỏi thăm. Mà nếu như nàng nói là Vương chiêu viện muốn hại nàng, cũng không có bằng chứng. Chẳng phải là tiện nghi cho Vương chiêu viện?

Nàng nhắm hai mắt lại nghe động tĩnh, Đức phi an ủi vài câu, Tề Diệp bảo nàng ta đi về nghỉ trước. Trong phòng tựa hồ không có người nào, Hạ Uyển Chi nghĩ tới một cái phương pháp, nàng làm bộ như bị cơn ác mộng giằng co "Đừng, đừng, Vương chiêu viện, đừng! Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cứu ta, Hoàng Thượng..."

Tề Diệp nghe thấy âm thanh, đỡ hai vai của nàng, vẻ mặt vui mừng lắc lắc nàng "Uyển Nhi, Uyển Nhi tỉnh. Trẫm ở chỗ này, trẫm sẽ không để cho ai thương tổn ngươi."

"Vương chiêu viện đừngggg..." Hạ Uyển Chi giật người một cái, khóe mắt tràn ra nước mắt, ung dung mở mắt ra, kinh ngạc nhìn người đối diện vẻ mặt lo lắng, sau một khắc liền ôm thật chặt bờ vai của hắn, cả người dán lên, toàn thân run rẩy oa oa khóc lớn.

Tề Diệp trấn an, vuốt mái tóc dài của nàng, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, cảm giác mất đi lại có được ở trong lòng hắn thật mãnh liệt, gắt gao ôm lấy nàng, hắn an ủi "Uyển Nhi đừng sợ, có trẫm ở đây, đừng sợ đừng sợ..."

Thấy nàng tỉnh lại, Hạ Bích các nàng thở phào nhẹ nhõm. Trúc Thanh vẻ mặt có chút phức tạp cúi đầu.

Khóc trong chốc lát, Hạ Uyển Chi bắt đầu thút tha thút thít. Tề Diệp đau lòng lau nước mắt cho nàng, cúi đầu hôn lên, mi mắt, lên trán nàng, cuối cùng rơi vào môi nàng, tì trán lên trán nàng, cùng một nhịp thở "Đừng sợ!"

"Ừ!" Hạ Uyển Chi gật gật đầu, chủ động tiến lên cắn môi của hắn "Tần thiếp cho rằng sẽ không còn được gặp lại hoàng thượng." Nói rồi nước mắt rơi như mưa, cho dù ai nhìn nàng lộ ra chân tình như thế cũng không thể không xúc động.

Tề Diệp vừa cảm động vừa đau lòng, lau nước mắt trên mặt nàng, ôm lấy nàng, đầu gối ở trên vai nàng, cọ xát "Không có ý chỉ của trẫm, ai cũng không thể dẫn ngươi đi. Trẫm sẽ không để cho ngươi không thấy được trẫm. Uyển Nhi, có trẫm ở đây, đừng sợ."

"Ừ! Không sợ!" Nàng gật gật đầu, thân thể gần sát lại, cũng cọ xát trên cổ hắn, thân mật không thôi, hơi thở phảng phất mùi Long Tiên Hương trên người hắn.

Đợi tâm tình nàng tốt hơn chút ít, Tề Diệp cho lui những người khác, chỉ để lại Hạ Bích cùng Quang Thuận công công, hỏi nàng "Nói cho trẫm, là thế nào?"

Hạ Uyển Chi không dám nhìn ánh mắt của hắn, cúi đầu xuống nói ra "Đều là tần thiếp không cẩn thận!"

"Nói dối!" Tề Diệp liếc qua liền nhìn thấu lời nói dối của nàng, mà Hạ Uyển Chi biểu diễn cực kỳ đúng chỗ.

Nàng lắc đầu, còn không dám nhìn hắn "Tần thiếp không dám!'

"Nói bậy!" Hắn có chút tức giận, giận nàng không thành thật trả lời, ngược lại lựa chọn giấu giếm hắn. Tề Diệp cầm lấy mặt của nàng "Nhìn trẫm, nói thật, rốt cuộc là cái chuyện gì?"Hạ Uyển Chi ánh mắt tránh né, nhìn hắn một cái, cắn môi không nói, cúi đầu xuống, vẻ mặt ủy khuất đáng thương. Cho dù ai nhìn cũng đều không đành lòng truy vấn tiếp.

Tề Diệp thở dài, một lần nữa ôm nàng vào trong ngực, vuốt mái tóc dài của nàng "Làm sao ngươi lại ngốc như vậy. Nàng ta tâm địa ác độc muốn mạng của ngươi, ngươi vì cái gì còn muốn giấu giếm đây?"

Hạ Uyển Chi vẫn không lên tiếng, nước mắt lại từ trên khuôn mặt rơi xuống trên cổ hắn, ướt một mảng. Tề Diệp thở dài, nói "Ngươi không nói trẫm cũng biết, có phải Vương chiêu viện đẩy ngươi xuống nước hay không?"

"Không phải!" Hạ Uyển Chi lên tiếng phản bác.

Tề Diệp cầm lấy mặt của nàng hung hăng cắn một cái lên môi "Ngốc!"

Hạ Uyển Chi bị đau, vẻ mặt ủy khuất nhìn hắn. Hắn thấy khóe môi nàng rách da đổ máu thì lập tức hối hận, đi tới gần tỉ mỉ liếm sạch vết máu, ngậm lấy môi của nàng, đau lòng thương tiếc hôn hít một chút, vuốt ve môi của nàng nói "Trẫm sẽ không bỏ qua cho nàng ta!"

"Hoàng Thượng, không phải là nàng ấy, là tần thiếp không cẩn thận mà thôi!" Hạ Uyển Chi lôi kéo tay áo của hắn cầu khẩn.

Mà Tề Diệp đã tức giận, lườm nàng một cái "Trẫm biết rõ ngươi tâm địa thiện lương, nhưng trẫm không cho phép có người tổn thương ngươi." Dứt lời phân phó Quang Thuận công công "Đi tuyên chỉ đi! Vương chiêu viện tâm sinh đố kỵ, tâm địa ác độc. Trẫm không dám giữ nữ nhân như vậy ở bên người hầu hạ, biếm lãnh cung! Không có ý chỉ của trẫm, không cho phép bước ra khỏi lãnh cung một bước."

Quang Thuận công công gật gật đầu hành lễ lui xuống.

Hạ Uyển Chi cúi đầu gạt lệ, khóe miệng xẹt qua một nét cười lạnh.

Vương chiêu viện biết được Hạ Uyển Chi không bị chết đuối, còn được cứu trở lại, tay bưng chén trà run lên, chén trà rơi xuống đất, vỡ nát. Nước trà cũng văng không ít lên trên người. Đinh Hương sắc mặt tái nhợt nhìn qua nàng, nói "Nương nương, nên làm cái gì bây giờ?"

Vương chiêu viện cũng sợ hãi không thôi. Nàng ta không chết, như vậy nhất định sẽ nói cho Hoàng Thượng nàng cố ý đẩy nàng ta xuống nước, muốn hại chết nàng ta. Nếu Hoàng Thượng tin nhất định sẽ trừng phạt nàng, nếu không có tin tưởng thì nàng sẽ bình an vô sự.

Vương chiêu viện tự an ủi Hoàng Thượng không sẽ vì nàng mà đắc tội Vương gia.

Run rẩy thay đổi một bộ quần áo, Đinh Hương tâm tư bách chuyển, cuối cùng quỳ trên mặt đất nói "Nương nương, nếu Hoàng Thượng trách cứ, nô tỳ nguyện ý một người gánh chịu. Chỉ cầu nương nương về sau chiếu cố nhiều hơn đến người nhà nô tỳ."

"Đinh Hương, ngươi làm cái gì? Hoàng Thượng sẽ không tin lời nàng đâu. Chúng ta sẽ sống cả!" Vương chiêu viện bị hù dọa sắc mặt trắng bệch, nàng cực lực an ủi mình Hoàng Thượng sẽ không tin tưởng.

Đến khi Quang Thuận công công truyền chỉ, nàng rốt cuộc không nói nên được lời nào. Lúc bị cung nhân kéo đi, hô to bảo là muốn gặp Hoàng Thượng. Quang Thuận công công khoát tay cho người biếm lãnh cung. Về phần Đinh Hương ôm Quang Thuận công công nói là một mình nàng ta đẩy Hạ Uyển Chi rơi xuống nước, Quang Thuận công công nhíu mày, cho người dẫn theo đi xuống.Đức phi nghe nói Vương chiêu viện bị biếm lãnh cung, nàng sửng sốt một chút, không nghĩ ra là không phải đơn thuần rơi xuống nước, thầm cười nhạo cái Vương chiêu viện này thực là đáng đời. Rõ ràng lựa chọn phương pháp dần như vậy, nếu không phải có thể một chiêu trí mạng, cũng đừng có ra tay.

Hạ Uyển Chi rơi xuống nước, cùng Vương chiêu viện bị biếm lãnh cung, hai chuyện phát sinh ở cùng một ngày, thật sự là một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Hỉ Lai điện.

Hạ Uyển Chi lại trôi qua thoải mái. Tề Diệp an ủi nàng nửa ngày, lại cùng nàng dùng cơm trưa, xem nàng uống thuốc, dụ dỗ nàng ngủ thiếp đi rồi mới rời khỏi. Vẻ mặt lo lắng kia, cho dù ai nhìn cũng biết rõ tâm tư của hắn đối với Hạ Uyển Chi.

Tề Diệp vừa đi, Hạ Uyển Chi mở mắt ra, nhìn rèm giường không nhịn được cười.

Vương chiêu viện, đáng đời ngươi!

Âm thầm nói một câu, nàng nhắm mắt ngủ trưa.

Hoàng hậu nghe nói Vương chiêu viện bị biếm lãnh cung, mắng một câu ngu xuẩn rồi liền không nói thêm gì nữa. Nàng cho rằng cái Vương chiêu viện còn có thể lợi dụng một chút, hôm nay xem ra nàng ta căn bản chỉ là một thứ ngu xuẩn.

Lâm Huệ đặc biệt đi thăm nàng, ngồi ở bên giường xem nàng khí sắc coi như tốt, thở phào nhẹ nhõm "Nghe nói Uyển tỷ tỷ rơi xuống nước, đúng dọa chết ta. Cũng may Uyển tỷ tỷ phúc lớn mạng lớn, lúc này mới bình an vô sự."

"Để ngươi lo lắng!" Hạ Uyển Chi mỉm cười trả lời một câu.

Lâm Huệ lại nói "Cái Vương chiêu viện kia xác thực lòng dạ độc ác, cũng may Hoàng Thượng đã trừng phạt nàng ta, biếm lãnh cung, về sau nàng ta đừng mơ tưởng lật mình."

"Ừ!" Đối với Vương chiêu viện, nàng không muốn nói thêm cái gì.

Lâm Huệ lại cùng nàng nói mấy câu, ánh mắt rơi vào vỏ ốc trên Bách Bảo các, tò mò đi tới nhìn "Đây là?"

"Là vỏ ốc. Hoàng Thượng nghe nói ta thích, vài ngày trước đưa tới!" Hạ Uyển Chi thành thật trả lời.

Lâm Huệ tò mò cầm lấy nhìn nhìn, trong lòng ghen ghét "Hoàng Thượng đối với Uyển tỷ tỷ thật sự là tốt không còn gì nói. Thật làm cho ta vui mừng thay Uyển tỷ tỷ!"

Hạ Uyển Chi cười cười không lên tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua trên mặt nàng ta, thấy Lâm Huệ cười có chút miễn cưỡng, trong lòng nàng hiểu rõ.

Bữa tối Tề Diệp dùng tại Thọ Ninh cung của thái hậu. Sau bữa tối, thái hậu nói chuyện với Tề Diệp "Nghe nói hôm nay Hoàng Thượng biếm Vương chiêu viện vào lãnh cung rồi?"

"Phải! Vương chiêu viện tâm địa ác độc, thừa dịp Hạ chiêu nghi không để ý đẩy nàng ấy xuống nước. Nếu không phải Hạ chiêu nghi phúc lớn mạng lớn, trẫm cũng không biết nói sao với người của Vinh Quốc phủ."

"Vậy Hoàng Thượng đã nghĩ về phía Vương đại Tư Mã chưa?" Thái hậu nói "Ai gia hi vọng Hoàng Thượng không nên bị một nữ nhân ảnh hưởng. Hoàng Thượng biếm Vương chiêu viện vào lãnh cung, có tưởng tượng qua Vương đại Tư Mã sẽ như thế nào? Trong triều không ít người đều là người của Đại Tư Mã, nếu triều chính không yên, vị trí này của Hoàng Thượng cũng không phải dễ làm."

"Thái hậu đừng lo, trẫm sẽ xử lý tốt!" Tề Diệp nói "Canh giờ không còn sớm, trẫm sẽ không quấy rầy thái hậu nghỉ ngơi, ngày mai lại đến thỉnh an thái hậu!"

"Ai gia biết rõ Hoàng Thượng không thích ai gia nhiều lời. Chỉ là cái hậu cung này, Hoàng Thượng không phải là không rõ ràng. Nếu thật sự đau lòng Hạ chiêu nghi, Hoàng Thượng không nên đối quá tốt với nàng ta. Có khi sủng ái của đế vương không phải là nữ tử nào cũng có thể thừa nhận."

Cước bộ dừng lại, Tề Diệp gật đầu "Đa tạ thái hậu nhắc nhở, trẫm hiểu!"

Sải bước rời khỏi Thọ Ninh cung, Tề Diệp nhìn bầu trời đêm đầy sao, phảng phất như trông thấy đôi mắt của nàng. Không đối tốt với nàng, hắn nên đối tốt với người nào? Nếu yêu thích một nữ nhân cũng không được, hắn làm hoàng đế này còn có cái niềm vui thú gì?

"Hoàng Thượng, đêm nay cần phải đi Phượng Nghi cung của hoàng hậu nương nương!"

Tề Diệp gật gật đầu, cũng không nói cái gì. Đi tới Phượng Nghi cung phải đi qua Hỉ Lai điện. Hạ Uyển Chi đang uống thuốc, trông thấy hắn tiến đến đang muốn nâng mình dậy, Tề Diệp bước đi qua, ấn lấy bả vai của nàng để cho nàng nửa ngồi ở trên giường, ánh mắt lướt qua trên mặt nàng, nhìn nàng khí sắc không tệ, lúc này mới yên tâm "Khá hơn chút nào chưa?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã khá hơn nhiều." Nàng vuốt ve môi nói " Chỉ là khi dùng bữa thì nơi này đau, đều do Hoàng Thượng!"

Nhìn chằm chằm cái miệng vết thương nơi khóe môi nàng, Tề Diệp ha ha nở nụ cười, thò người ra ôm nàng vào trong ngực, nói ở bên tai nàng "Trẫm cố ý!"

“Hoàng Thượng thật là xấu!” Hạ Uyển Chi oán trách, giọng nói tựa hồ mang theo phong tình không tả nổi, âm cuối run rẩy kéo dài, nghe vào mà toàn thân hắn một mảnh tê dại, hai tay căng thẳng, sít sao ôm chặt nàng!

Buổi tối Tề Diệp cũng không ở lại, nói là ngày mai lại đến thăm nàng, nhìn nàng nằm ngủ rồi mới rời đi. Không bao lâu sau Hạ Uyển Chi cũng biết buổi tối hắn ngủ lại Phượng Nghi cung.

Tuyển editor naaaaaaaaa ^^

43. Chương 43

Edit: HueKhanh92

Beta: Yêutinh

Lần này rơi xuống nước Hạ Uyển Chi cũng không ngã bệnh, ngày hôm sau tỉnh lại tinh thần không tệ. Trúc Thanh hầu hạ nàng chải tóc, đổ dầu hoa sơn chi bôi lên tóc. Mái tóc đen suôn mềm, chải thật cẩn thận tỉ mỉ. Mùi hoa sơn chi nhàn nhạt bay tới, là mùi hương nàng thích.

Ngày mùa hè trời sáng mau, rửa mặt xong liền dùng đồ ăn sáng. Thời gian còn sớm, nàng liền ngồi ở trong vườn, chờ thời gian không sai biệt lắm thì đi qua chỗ Đức phi. Đức phi không để nàng cho chải đầu tóc. Hạ Uyển Chi cũng không nhiều lời, biết rõ Đức phi bắt đầu bất hòa với nàng, cũng bởi vì Đức phi biết nàng được sủng ái, trở thành địch nhân của nàng ta.

Tối hôm qua Tề Diệp nghỉ ở Phượng Nghi cung, sáng sớm tâm tình của hoàng hậu tựa hồ không tệ, bảo các nàng buổi chiều đi Ngọc Hồ ngồi một chút, nói là quan viên địa phương tiến cống dưa và một số trái cây, lúc thưởng sen có thể nếm thử!

Nói đoạn, hoàng hậu nhớ ra cái gì đó, nhìn về phía Hạ Uyển Chi “ Thân thể Hạ chiêu nghi không có chuyện gì chứ?”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, thân thể tần thiếp cũng không có gì đáng ngại!” Hạ Uyển Chi đứng dậy đáp lời.

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe thấy một tiếng giễu cợt. Hạ Uyển Chi nhìn về phía Thục phi. Thục phi liếc xéo nàng một cái, cười nói “Hạ Uyển Chi thì không lo ngại, chỉ đáng thương Vương chiêu viện bị biếm lãnh cung. Hoàng Thượng thật là để mắt Hạ chiêu nghi a!”

Hạ Uyển Chi trầm mặc không nói, nàng biết rõ mình nói cái gì đều là khoe khoang, nói nhiều sai nhiều, nàng tình nguyện không lên tiếng.

Trầm mặc một hồi, đến khi Thục phi cho rằng nàng sẽ cãi lại, thấy nàng chỉ im lặng, ngoài ý muốn một chút, trào phúng “Các vị muội muội về sau nhất định phải cẩn thận, đừng không có việc gì lại đi tìm Hạ chiêu nghi. Nếu Hạ chiêu nghi có cái ngoài ý muốn gì, lãnh cung sẽ chính là nơi ở cuối cùng của các ngươi. Vương chiêu viện chính là kết cục của các ngươi a!”

Hoàng hậu, Đức phi đều không lên tiếng, giống như xem diễn, nhìn Thục phi làm khó dễ Hạ Uyển Chi. Những người khác ánh mắt quái dị liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, cúi đầu không nói. Lâm Huệ có chút đồng tình nhìn nàng một chút, giật giật miệng, cuối cùng vẫn là làm bộ như không nghe thấy.

Hạ Uyển Chi trầm mặc ngồi xuống, đối với việc Thục phi châm chọc khiêu khích vẫn xem như không nghe thấy. Nếu nàng lên tiếng liền dẫn tới ghi hận, nàng sẽ không trúng mưu kế của Thục phi.

“Hạ chiêu nghi thật đúng là có thể bảo trì bình thản!” Thục phi khẽ cười một tiếng, đứng lên nói “Hoàng hậu nương nương, nếu là vô sự, thần thiếp liền cáo lui trước!”

Hoàng hậu gật gật đầu, Thục phi khiêu khích liếc nhanh qua Hạ Uyển Chi, thản nhiên rời đi.

Nàng ta vừa đi, hoàng hậu cũng cảm thấy nhàm chán vô vị, liền cho các nàng đều tự trở về.

Lâm Huệ bước nhanh vài bước đuổi theo nàng. Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta một cái, Lâm Huệ ra hiệu bằng mắt, hai người đi đến hướng Phóng Ưng đài. Lâm Huệ an ủi "Thục phi chính là người như vậy, Uyển tỷ tỷ đừng để bụng."

"Ừ! Không cần lo lắng cho ta." Nàng đương nhiên biết rõ Thục phi là hạng người gì, bởi vậy nàng cũng không thèm để ý. Chỉ là vừa rồi nhìn nàng bị Thục phi khó xử không lên tiếng, lúc này lại làm bộ an ủi. Nếu lúc trước Hạ Uyển Chi sẽ rất thông cảm, hiện tại chỉ cảm thấy dối trá.

Hai người lại tán gẫu vài câu, thấy khí trời càng ngày càng nóng, hai người liền tự đi về.

Ăn trưa xong, Hạ Uyển Chi đang chuẩn bị ngủ trưa, Tề Diệp sai tiểu thái giám đến mời nàng đi Phượng Hoàng cung. Hạ Uyển Chi buồn bực, nhưng vẫn là đi theo tiểu thái giám. Nàng mang theo Hạ Bích đi, cho Trúc Thanh đi nghỉ ngơi. Dù sao nàng ta là người của hoàng hậu, luôn theo bên người thăm dò tin tức, nàng cũng không có bí mật gì để nói.

Hạ Bích một tay cầm dù giấy, một tay quạt cho nàng. Ánh mặt trời như thiêu đốt, đi mới vài bước đã cảm thấy bị hâm nóng. Cũng may phần lớn là hành lang gấp khúc, nơi bị phơi nắng cũng không nhiều.

Đến Phượng Hoàng cung, Quang Thuận công công đã đang chờ. Sau khi hành lễ với Hạ Uyển Chi liền dẫn nàng đi vào "Hoàng Thượng đã đang chờ, chiêu nghi nương nương vào đi thôi!"

Nàng gật gật đầu, cất bước đi vào thì phát hiện là một phòng tắm. Màn che buông xuống, gió thổi nhè nhẹ, đi vài bước đã nhìn thấy một cái hồ tắm giống như hồ nước. Một cái hồ nước trong suốt nhìn thấy đáy. Đối diện hồ tắm đặt một phiến đá, trên mặt có một người đang nằm. Nàng nhận ra là ai, vòng qua ao tiến lên. Tề Diệp nhắm mắt tựa hồ như đã ngủ thiếp đi.

Nàng cúi đầu nhìn nhìn, đang muốn đứng dậy lại có cánh tay dài duỗi đến, ôm lấy cổ của nàng kéo xuống phía dưới. Vội vàng không kịp chuẩn bị, Hạ Uyển Chi liền nhào vào trên người hắn "Hoàng Thượng..."

Mới mở miệng đã bị hắn ngăn chặn đôi môi. Hắn tựa hồ rất thích hôn môi nàng. Đầu lưỡi ấm áp miêu tả môi của nàng, sau đó tiến quân thần tốc, vòng quanh đầu lưỡi của nàng mà truy đuổi.

Hạ Uyển Chi đẩy, đẩy không nổi chỉ có thể quỳ trên mặt đất, nghiêng người tiến lên, ngây ngô hút môi lưỡi của hắn. Cảm giác tê dại nhịp nhàng ăn khớp, Tề Diệp toàn thân run rẩy một chút. Người đã ngồi dậy, bế nàng ngồi ở trên đùi, càng thâm nhập cùng hôn sâu và sát vào nhau hơn. Cho đến khi tay của hắn chui vào tà áo vuốt ve bộ ngực sữa khiến bị đau, nàng mới cự tuyệt bắt lấy tay hắn, không để cho hắn tiến thêm một bước.

Tề Diệp cười một tiếng "Uyển Nhi thật đúng là càng lúc càng to gan, lại dám cự tuyệt trẫm."

"Hoàng Thượng, hiện tại đang là ban ngày a!" Ban ngày tuyên dâm, nếu bị những đại thần kia và thái hậu biết được, nàng khẳng định chịu không nổi.

"Trẫm cũng không nói muốn làm cái gì!" Tề Diệp cười cười, ở trên bộ ngực sữa của nàng xoa nhẹ một cái, lúc này mới buông nàng ra, khẽ cắn môi dưới nàng rồi nói "Hôm nay trẫm tìm ngươi đến đúng là có chính sự."

Chạm đến da thịt trơn tru ấm áp, lần này Hạ Uyển Chi phát hiện, áo bào trên người hắn cởi ra khi nào nàng cũng không biết. Nàng nhìn thấy hắn mặc một cái quần dài, lộ ra nửa người trên, ánh mắt tránh né, mặt đỏ hồng.

Tề Diệp nhìn bộ dáng nàng, lập tức cảm thấy thú vị, ôm lấy cằm của nàng nói: "Sợ cái gì, chuyện thân mật hơn chúng ta cũng đã làm, ngươi còn có cái gì xấu hổ?"

"Hoàng Thượng, tần thiếp..." Hạ Uyển Chi che lấy hai mắt, lập tức không biết nên nói cái gì.

Tề Diệp cười ha ha, tâm tình sung sướng, hôn sườn mặt nàng một cái "Được rồi, thời gian không nhiều lắm. Hôm nay trẫm muốn dạy ngươi bơi. Như thế nào, Uyển Nhi có muốn học hay không?"

"Bơi?" Hạ Uyển Chi không tin nhìn hắn. Tề Diệp gật gật đầu, nàng chần chờ nói "Nhưng tần thiếp cái gì cũng không biết!"

"Đó là nguyên nhân trẫm muốn dạy ngươi. Hơn nữa bơi rất vui vẻ, còn có thể rèn luyện thân thể, giảm bớt mệt nhọc." Nói rồi Tề Diệp ôm nàng từng bước từng bước đi đến cạnh ao.

Hạ Uyển Chi kinh hô "Hoàng Thượng, không cần. Tần thiếp sợ hãi, tần thiếp không dám, Hoàng Thượng, cầu xin người..." Mắt thấy cách nước càng ngày càng gần, Hạ Uyển Chi kinh hoảng, ở trong ngực hắn thất kinh giãy giụa.

Tề Diệp trấn an cười cười "Đừng sợ, có trẫm ở đây, sẽ không để cho ngươi có chuyện gì." Lại đặt nàng ở trên bờ "Cởi hết y phục và giầy, chỉ lưu lại cái yếm cùng quần lót. Ngươi xem trẫm bơi một vòng sẽ biết. Về sau nếu là vô tình rơi xuống nước cũng không trở thành chết đuối."

Người đang níu lấy tà áo không buông, nghe thấy hắn nói 'không dễ dàng chết đuối' thì ngưng một chút, ngạc nhiên cùng nghi ngờ hỏi "Hoàng thượng là sợ tần thiếp chết đuối sao?"

"Uyển Nhi hai lần rơi xuống nước thiếu chút nữa bị mất mạng nhỏ. Trẫm lo lắng nếu là có lần thứ ba, chỉ sợ trẫm sẽ mất đi ngươi. Không bằng để trẫm dạy ngươi bơi." Tề Diệp đứng trong nước, nước sâu đến dưới nách một chút, đối mặt với nàng, vẻ mặt lo lắng nói.

Tâm dường như xúc động một chút, nàng nhìn chằm chằm Tề Diệp một hồi lâu mới thu hồi ánh mắt, đi đến sau tấm bình phong, cởi xuống từng món y phục trên người. Châu thoa trâm gài tóc đều lấy xuống để ở một bên, ánh mắt lơ đãng rơi vào trên người đang tự do bơi qua bơi lại như con cá ở trong nước, tâm tư phức tạp.

Tề Diệp bơi một hồi lâu, lúc ngẩng đầu đã nhìn thấy Hạ Uyển Chi ôm ngực đứng ở một bên. Lộ ra vòng eo mềm mại, cánh tay, chiếc cổ với da thịt trắng noãn nhẵn nhụi. Thấy hắn nhìn qua, hai má nàng ửng đỏ quay mặt đi, dáng vẻ cực kỳ không được tự nhiên.

Mái tóc dài đen nhánh xoã xuống, trắng đen đối lập, nổi bật thân thể như ẩn như hiện, thấy thế nào cũng là một loại hấp dẫn không nói nên lời. Đặc biệt là bộ dáng nàng cắn môi đỏ mặt, thấy thế nào cũng thật khiêu khích.

Tề Diệp đột nhiên phát hiện dạy nàng bơi đối với mình mà nói là một sự hành hạ.

Nghe thấy tiếng nước chảy, Hạ Uyển Chi quay đầu lại, chỉ thấy hắn bơi tới trước mặt mình, đứng lại trong nước, nước từ trên mặt trượt xuống, cổ và lồng ngực không còn ngập trong nước.

Hắn vươn tay, âm thanh hơi ấm ách một chút "Xuống đây, trẫm dạy ngươi bơi."

Hạ Uyển Chi cắn môi lắc lắc đầu, lui về sau một bước nói "Hoàng Thượng, tần thiếp không cần phải học, tần thiếp không dám."

"Không được!" Tề Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm nàng nói "Chẳng lẽ ngươi muốn làm trái với ý chỉ của trẫm." Không có biện pháp, hắn chỉ có thể sử dụng thân phận áp chế nàng.

Hạ Uyển Chi vẻ mặt rối rắm, hai tay ôm ngực, một bộ dáng sợ hãi bị xâm phạm làm cho người ta thấy điềm đạm đáng yêu. Đặc biệt là một đôi mắt thủy quang liệt diễm liên tục nhìn theo hắn. Tề Diệp không chịu nổi, mặt kéo căng giãn ra, thở dài bước lên bờ, ôm lấy eo của nàng "Yên tâm, trẫm sẽ không ăn ngươi. Chờ ngươi học xong sẽ biết chỗ tốt của việc biết bơi."

Hạ Uyển Chi từng bước từng bước, bị hắn nửa kéo nửa ôm mà tiến vào trong nước. Nước ngập bàn chân, lưng bàn chân, liên tục dâng lên phía trên. Lúc nước ngập đùi, nàng kinh hô, cả người dán ở trên người Tề Diệp.

Tề Diệp rất thụ hưởng thụ ôm lấy eo của nàng, khóe miệng mang ý cười, ôn nhu an ủi "Đừng sợ đừng sợ, nước không sâu, không có việc gì."

Đợi nàng đi xuống bậc thang cuối cùng, nước cao ngang cổ nàng. Tóc dài ướt đẫm, theo nước khẽ lay động. Nàng nắm thật chặt tay của Tề Diệp không buông, vẻ mặt khẩn trương nhìn hắn. Nước lạnh, thân thể của hắn lại là nóng.

Hắn học bơi từ sớm, coi như bơi không tệ. Vì vậy đối với việc dạy bảo Hạ Uyển Chi bơi hắn rất có lòng tin. An ủi nàng trấn định lại, Tề Diệp bắt đầu hướng dẫn nàng. Đầu tiên là nhấc tứ chi lên, Hạ Uyển Chi làm

theo, cảm giác cả người bị dìm xuống nước, cảm giác thật không dễ chịu.

Nhưng khó được hắn có tâm tình dạy bảo chính mình, nàng nhất định phải cảm kích. Hơn nữa, truyền ra ngoài, đối với các cung phi khác mà nói, đây đúng là một chuyện đáng cho người ta hâm mộ ghen tị a.

"Tận lực buông lỏng thân thể làm cho mình nổi lên." Tề Diệp quan sát thấy nàng làm không tệ, ánh mắt không dời nhìn chằm chằm nàng.

Hạ Uyển Chi âm thầm thở hắt ra, nỗ lực làm cho thân thể của mình buông lỏng. Sức nổi của nước là một loại cảm giác rất vi diệu, nàng cảm giác mình dần dần nổi lên.

"Sau đó mở rộng tứ chi khua một chút xem!" Âm thanh trầm thấp ôn nhu, nàng nghe có chút an tâm, thuận theo phương pháp của hắn mà làm.

Phạch một tiếng, bọt nước văng khắp nơi. Nàng nhấc tứ chi, khoát hai cái liền sợ hãi đạp đáy ao tìm kiếm cảm giác an toàn. Cả người thì đều treo trên cổ Tề Diệp. Cũng may có sức nổi của nước, cũng không chìm nhiều, chỉ là cái yếm của nàng bị nước đẩy lơ lửng, cảnh xuân trước ngực ẩn ẩn lộ ra.

"Hoàng Thượng, tần thiếp sợ hãi!" Nàng gắt gao vòng tay qua cổ hắn không buông, khẽ méo miệng, đáng thương nhìn hắn.

Tề Diệp cười nhéo nhéo cái mũi của nàng "Không được, hôm nay nhất định học được. Trẫm đúng là ngay cả giấc ngủ trưa cũng không cần đến dạy ngươi bơi. Uyển Nhi chớ phí hoài một phen tâm ý của trẫm."

"Được rồi!" Hạ Uyển Chi mím mím môi, bắt đầu cuộn tròn thân mình sau đó vươn tứ chi ra bắt đầu khua. Hai chân đạp một cái nước, cuối cùng là trong lòng sợ hãi, không lâu liền nổi trên mặt nước, hô hấp từng ngụm từng ngụm.

Tề Diệp thưởng một nụ hôn lên mặt nàng "Uyển Nhi bơi rất khá, tiếp tục luyện tập. Đừng sợ, trẫm vẫn nhìn đây!"

Nàng gật gật đầu, tiếp tục cuộn tròn thân mình bắt đầu du động. Hai tay hai chân bắt đầu khoát nước, cảm giác thân thể nổi lên, ở trong nước tiến về phía trước, bơi đến phía hắn. Tề Diệp cười lui về phía sau, nàng cố sức đạp chân đuổi theo.

Tề Diệp nhìn mà cao hứng, từng bước một lui về phía sau, dẫn dụ nàng bơi lên đuổi theo. Đột nhiên trên chân tê dại, nàng đau đớn, cả người chìm vào trong nước.

Hắn nhìn mà kinh hoảng, vội tiến lên, ôm lấy eo nàng cho nàng dựa vào chính mình. Hạ Uyển Chi khó chịu nói "Chân rút gân!"

"Không có việc gì, trẫm xoa cho ngươi!" Để nàng ngồi ở trên bờ, hắn hỏi "Là chân nào?" Hạ Uyển Chi duỗi ra chân trái, hắn liền bắt đầu xoa cho nàng, một bên vừa xoa vừa nói "Đừng lo lắng, bơi lội bị chuột rút là chuyện thường, sau này chú ý là được. Về sau xuống nước phải khởi động trước, như vậy sẽ không dễ dàng bị chuột rút."

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nhìn hắn lực đạo thích hợp bóp chân cho mình. Đây là lần đầu tiên, huống chi hắn là ngôi cửu ngũ chí tôn, lại đi chiếu cố cho nàng - một phi tần nho nhỏ.

Hạ Uyển Chi đành phải ngoan ngoãn để yên đôi chân ngọc trắng nõn, nắm trong tay càng lộ vẻ mềm mại động lòng người. Tề Diệp xoa bóp trong chốc lát, ngẩng đầu hỏi nàng "Còn đau không?"

Nàng đỏ mặt lắc lắc đầu, Tề Diệp bị bộ dạng nàng thẹn thùng hấp dẫn, ôm nàng đứng trong nước, tới gần ngậm lấy đôi môi của nàng. Hạ Uyển Chi cũng không cự tuyệt, ngước đầu cùng hắn hôn môi.

Tề Diệp cũng không biết vì cái gì, trông thấy một cái nhăn mày một nụ cười của nàng cũng sẽ nghĩ muốn tới gần, nhích tới gần lại muốn ôm một cái, hoặc là hôn một chút môi nàng. Tựa như trên người nàng có một loại ma lực vô hình hấp dẫn hắn, làm cho hắn một ngày không gặp liền đứng ngồi không yên.

Ngày hôm nay hao tốn gần một canh giờ, Hạ Uyển Chi cuối cùng cũng học xong bơi lội. Đây đều là công lao của Tề Diệp a. Nếu không phải hắn nói hôm nay học không được sẽ bị trừng phạt, Hạ Uyển Chi đương nhiên không muốn, tất nhiên liền rất nghiêm túc học tập.

Cũng may nàng không ngốc, dùng một canh giờ cuối cùng học xong. Hai người ở trong nước một hồi lâu, làn da đều trở nên nhăn nhúm chút ít.

Hạ Bích chuẩn bị cái yếm cùng quần lót khác cho nàng. Nàng trốn ở sau tấm bình phong thay xong, đợi nàng trang phục ổn thỏa thì Tề Diệp cũng đã ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị đi ngự thư phòng xử lý chính sự.

Hạ Uyển Chi chuẩn bị đi về nghỉ một chút. Lúc tách ra, Tề Diệp bảo nàng ngày mai sau khi ăn xong tới nữa. Nàng mỉm cười gật gật đầu, cảm thấy gân cốt toàn thân đều nhức mỏi không ít.

Nửa buổi chiều Hạ Uyển Chi đi Ngọc Hồ. Trong đình đã chuẩn bị sẵn sàng, dưa và trái cây cũng đã rửa sạch sẽ bày lên bàn. Hoàng hậu còn chưa tới, các cung phi khác thì đã tới gần đông đủ. Hạ Uyển Chi thỉnh an Thục phi, Đức phi rồi ngồi xuống vị trí của mình. Rất nhanh đã có tỳ nữ bưng nước ô mai đi lên.

Đức phi, Thục phi đều thỉnh thoảng liếc nhìn nàng một cái. Hạ Uyển Chi làm bộ không có phát giác ánh mắt của các nàng, thoải mái nhàn nhã uống nước ô mai. Chuyện nàng bị truyền triệu đến Phượng Hoàng cung khẳng định không gạt được người, chỉ cần các nàng có lòng hỏi thăm là sẽ biết.

Chờ Hạ Uyển Chi uống một chén nước ô mai xong, lúc này hoàng hậu mới khoan thai đến chậm. Nàng ta cùng thái hậu đi đến. Nhìn Thái hậu tâm tình không tệ. Mọi người đồng loạt hành lễ. Sau khi thái hậu ban toạ, hoàng hậu ra hiệu các nàng ngồi xuống, ánh mắt nhìn lướt qua trên người Hạ Uyển Chi.

Dưa và trái cây tươi rất được yêu thích. Dưa đỏ bày ở trên bàn, rất nhanh liền được ăn không ít. Không khí hơi trầm mặc. Cách đó không xa dựng sân khấu, các nàng vừa nghe hí kịch vừa ăn dưa và trái cây.

Thái hậu ở đây, hát kịch đều là vở thái hậu thích. Hạ Uyển Chi đã nghe qua vô số lần, trong lòng có chút buồn chán, nhưng vẫn thành thật nghe.

Ngồi trong chốc lát nàng đứng dậy rời đi, đi tiểu tiện một chút rồi trở lại, đã nhìn thấy Lâm Huệ đứng cách đó không xa. Lâm Huệ trông thấy nàng cười cười, từ trong tay áo móc ra một ít hạt bồ đào cho nàng.

Hạ Uyển Chi không hiểu nhìn nàng ta, Lâm Huệ nói "Nhìn chút bồ đào trên bàn các ngươi đều bị Thục phi ăn, nghĩ tới Uyển tỷ tỷ thích, ta liền giấu đi một ít."

"Huệ nhi muội muội thật đúng là làm cho người ta không biết nói cái gì cho phải?" Hạ Uyển Chi miễn cưỡng cười cười, phân ra một nửa cho nàng ta. Hai người đứng ở dưới cây liễu bóc bồ đào. Vốn là bồ đào rất ngọt, lúc này ăn vào lại chỉ cảm thấy khổ sở. Hạ Uyển Chi nghĩ, đại khái là do có liên quan đến người tặng bồ đào đi!

44. Chương 44

Editor: Taeyeon6104 (follow me

follow me

~)

Beta: Yêutinh & HueKhanh92

Ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi dùng xong bữa trưa liền đi Phượng Hoàng cung. Trúc Thanh muốn theo sau, Hạ Uyển Chi lại lấy cớ khiến nàng ta lưu lại, mang theo Hạ Bích đi Phượng Hoàng cung.

Tề Diệp dùng cơm trưa ở cung Thục phi, Thục phi lại chuẩn bị thêm món điểm tâm ngọt. Tề Diệp nhìn thời gian không còn sớm, nói phải rời đi. Thục phi oán trách, nói giường êm đã chuẩn bị xong, muốn hắn nghỉ ngơi ở Đức Sang cung một lát rồi hãy rời đi, còn nói bên ngoài mặt trời đang gay gắt, kèm thêm bao lời ngon ngọt, đơn giản chính là muốn Tề Diệp lưu lại.

Hắn suy nghĩ một chút, gật đầu, nhìn qua Quang Thuận công công. Thục phi trải giường cho hắn nằm, rồi ngồi một bên thêu hoa, chờ đến canh giờ thì gọi hắn tỉnh dậy. Tề Diệp trở mình trằn trọc trong chốc lát, nhắm hai mắt rồi lại mở ra, không hề buồn ngủ. Cuối cùng hắn ngồi dậy, gọi Quang Thuận một tiếng, Quang Thuận công công tiến vào.

Thục phi nói"Hoàng thượng khát sao? Thần thiếp chuẩn bị nước ô mai đường phèn..."

"Không cần, trẫm còn có việc, hai ngày nữa trở lại thăm ngươi." Nói xong liền vươn hai tay ra bảo Quang Thuận công công thay quần áo cho hắn. Thục phi thấy hắn phải đi, biết rõ không giữ lại được, cắn cắn môi, phân phó tỳ nữ chuẩn bị nước, hầu hạ hắn rửa mặt lau tay. Uống một ngụm trà lạnh, Tề Diệp liền bãi giá rời đi, Quang Thuận công công cũng vội vàng đi theo.

Đưa mắt nhìn hắn rời đi, Thục phi ánh mắt thâm trầm, cắn môi "Sai người đi theo sau nhìn một chút, xem Hoàng Thượng đi đâu?" "Vâng!" Mộc Hương gật đầu lui xuống, rất nhanh liền phân phó tiểu thái giám đi nhìn.

Ước chừng một phút đồng hồ, tiểu thái giám trở lại nói "Hồi bẩm nương nương, nô tài nhìn thấy Hoàng Thượng đi Phượng Hoàng cung. Nô tài còn nghe được rằng Hạ chiêu nghi sau khi ăn trưa xong đều đi Phượng Hoàng cung. Nô tài còn muốn hỏi tiếp nhưng những người khác không chịu mở miệng."

"Lại là Hạ chiêu nghi?" Thục phi nghiến răng nghiến lợi, tức giận đến hất văng khay trà, "Hạ chiêu nghi này đúng là càng ngày càng được sủng ái, câu dẫn Hoàng Thượng đến cả nghỉ trưa cũng không yên ổn, thật đúng là có bản lĩnh!"

Hạ Uyển Chi đi Phong Xuân các, phát hiện Tề Diệp không có ở đây. Nàng ngồi chờ trong chốc lát cũng không thấy người đến, liền cởi quần áo ra rồi xuống nước. Hồ nước trong lành mát mẻ, làm cho người ngâm trong nước lưu luyến không muốn lên bờ. Nàng đem những thứ học được ngày hôm qua luyện tập một lần, bị uống mấy ngụm nước, miễn cưỡng bơi được. Thể lực nàng không tốt, bơi trong chốc lát liền không còn khí lực. Nàng lên bờ, lau khô người, mặc một cái áo lót mỏng rồi nằm ở trên ghế dài nghỉ ngơi. Nàng nhắm hai mắt lại không bao lâu liền buồn ngủ, có Hạ Bích coi chừng, nàng cũng không lo lắng có người xông tới, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Tề Diệp vào Phong Xuân các, Hạ Bích thấy hắn thì tính hành lễ. Hắn nhìn thấy nàng nằm ở trên ghế dài, trên người đắp một cái áo mỏng, khóe miệng ẩn ẩn nét cười, ngăn cản Hạ Bích hành lễ, nhẹ chân bước đến, ngồi xổm trước mặt Hạ Uyển Chi còn đang ngủ say. Nhìn nhìn, hắn nhịn không được đưa tay lên vuốt ve mặt nàng, từ gò má đến chân mày, thậm chí có chút nhịn không được nghiêng người hôn nhẹ lên môi nàng một chút. Hạ Uyển Chi giật mình, có chút ngạc nhiên, phát giác trên môi ấm ấm. Nàng mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Tề Diệp, lập tức ngơ ngác. Mà hắn đã một tay nâng cằm nàng, một tay vịn eo của nàng làm cho nàng ngồi dậy, hút lấy đôi môi nàng. Mùi hương bạc hà nhàn nhạt lan tỏa, gần đây nàng thích dùng lá bạc hà pha trà uống. Là Hạ Đồng nói cho nàng biết, vừa có thể làm cho thân thể tốt lên vừa giữ hơi thở khuôn miệng được thơm tho.

Cho đến khi hai người đều hít thở không thông, Tề Diệp mới buông nàng ra "Chờ đã lâu rồi sao?"

Nàng gật gật đầu "Tần thiếp đã bơi một vòng, còn ngủ trong chốc lát Hoàng Thượng mới đến. Hoàng Thượng nói không giữ lời!"

"Không phải là trẫm đã tới rồi sao?" Tề Diệp cười, hôn nhẹ lên mặt nàng, nói "Ngươi xuống nước trước, trẫm phải đi thay y phục!"

Nàng gật gật đầu bước đến bậc thang xuống hồ, quần áo bên ngoài đã vắt lên bình phong. Chờ tới lúc Tề Diệp cởi đồ xong xuất hiện, Hạ Uyển Chi đã hai tay vịn bờ đá cẩm thạch bên hồ, chân đạp nước, bọt nước văng tung tóe. Đến khi nàng trông thấy trước mắt có người, ngửa đầu nhìn thấy lồng ngực tinh tráng, nàng hơi sửng sốt, trên mặt khẽ nóng lên. Mà vẻ mặt hắn lại rất đắc ý, nhướng mày nhìn nàng. Hạ Uyển Chi buông tay ra, không dám nhìn thẳng hắn, vẻ mặt thẹn thùng, ánh mắt tránh né chìm vào trong nước. Tóc dài gợn gợn theo làn nước, nàng dang hai tay hai chân ra, bơi đi, rõ ràng là muốn trốn tránh tầm mắt hắn.

Tề Diệp làm sao cho nàng thực hiện được ý muốn. Hắn nhanh chóng sải cánh tay dài, chân đạp nước, bơi ếch mà lên. Hạ Uyển Chi quay đầu lại thấy hắn khí thế hung hăng đuổi theo, vội vàng nhanh chóng khua khoắng tay chân. Nàng càng cuống quít càng bơi không nhanh, ngược lại làm cho tứ chi rối loạn, rất nhanh liền sặc một ngụm nước. Đợi nàng thật vất vả đứng thẳng dậy được thì Tề Diệp đã đuổi sát tới. Một làn sóng nước to lớn bao phủ lấy nàng, khiến nàng lại bị sặc một ngụm nước. Lúc Tề Diệp ôm lấy eo của nàng giam cầm vào trong ngực, nàng đã tự giác vòng qua ôm lấy cổ của hắn, cả người nằm ở trên đầu vai hắn kịch liệt ho khan.

Tề Diệp đau lòng vỗ phía sau lưng của nàng, nàng ho khan, thân thể vì thế mà khẽ rung, bộ ngực mềm mại

như có như không ma sát hắn. Tề Diệp cảm giác hạ thân căng thẳng, không khỏi ôm chặt nàng. Hạ Uyển Chi vô tri vô giác ho khan nửa ngày, mặt sung huyết đỏ bừng, lúc này mới vô lực nằm ở trên người hắn chậm rãi thở dốc. Da thịt trơn nhẵn, xúc cảm mềm mại, Tề Diệp có chút ngứa ngáy cúi đầu hôn hít cần cổ nàng, men theo bả vai xuống cánh tay, sau lưng...

Động tác của hắn làm cho Hạ Uyển Chi toàn thân run lên, nghĩ tới hiện tại là ban ngày, liền ở trong ngực hắn giãy giụa "Hoàng Thượng, không được..."

"Đừng làm rộn!" Tề Diệp chặn lên môi của nàng, so với ôn như trong dĩ vãng, lúc này hắn có chút cường thế, có chút bá đạo, liếm cắn đôi môi nàng. Hắn nâng cằm của nàng, có chút thâm trầm hôn hít lấy nàng. Hạ Uyển Chi hơi sợ hãi, bàn tay nhỏ bé khẽ đẩy hắn, lực đạo không nhẹ. Hắn liền ôm thật chặt nàng, vừa hôn môi vừa kéo chân nàng vòng quanh hông hắn.

Hạ Uyển Chi không phối hợp, hắn liền đem thân thể đè lên người nàng, nâng cái mông của nàng, làm cho hai chân nàng không có chỗ tựa, rất nhanh sẽ té xuống. Nàng đành phải vòng hai chân lên eo hắn. Tề Diệp hài lòng nở nụ cười, hôn một chút môi của nàng, men theo cổ đi xuống, hút đi hơi nước trên da thịt nàng. Hạ Uyển Chi cũng phát giác lửa nóng trên cơ thể hắn. Nàng biết rõ hiện tại tên đã lắp vào cung, hắn là Hoàng Thượng, đã muốn thì nàng không thể tránh.Hai tay chạm vào mặt của hắn, Tề Diệp nhìn chằm chằm nàng, hai mắt sâu thẳm, nhuộm đầy dục vọng "Hoàng Thượng, nếu bị người phát hiện, chỉ sợ tần thiếp sẽ bị biếm lãnh cung. Nếu Hoàng Thượng muốn tần thiếp, không bằng đêm nay lật bài tử của tần thiếp. Tần thiếp nhất định hầu hạ Hoàng Thượng, làm cho Hoàng Thượng tận hứng."

"Không được, trẫm hiện tại muốn ngươi!" Hắn cúi đầu chặn lên môi của nàng, hàm hồ nói "Yên tâm, chuyện nơi đây người khác sẽ không biết được, buổi tối trẫm cũng sẽ đi Hỉ Lai cung tìm ngươi."

Hạ Uyển Chi thở hồng hộc, âm thanh mềm mại "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng nói lời giữ lời... Nếu bị Thái hậu biết được... Tần thiếp cũng sẽ không thể... Không thể hầu hạ... A... Hoàng Thượng... Nhẹ một chút, tần thiếp đau..."

Tề Diệp trấn an hôn lên môi nàng. Hạ Uyển Chi toàn thân nóng lên, chân như nhũn ra, hai tay vòng qua cổ hắn. Hiện tại nàng cao hơn hắn một cái đầu, bộ ngực sữa theo tiết tấu cọ vào mặt của hắn, mặt nước dập dềnh, thở gấp liên tục.

Mưa gió ngừng nghỉ, Hạ Uyển Chi toàn thân mềm yếu nằm trên mặt đá cẩm thạch thở dốc, cầm ngâm trong nước. Tề Diệp nằm trên người nàng, từ hông đi lên, hôn hít lấy nàng. Nàng hừ hừ hai tiếng, nhìn hắn, ngửa đầu ngậm lấy đôi môi của hắn, ôn tồn hôn môi. Hai người đều có chút mệt, lần này hơi kịch liệt, hắn để lại trên người nàng vô số dấu vết tím xanh, nổi bật trên làn da trắng sứ. Tề Diệp rất thỏa mãn ôm nàng lên bờ, kéo khăn chà lau thân thể cho nàng, sau đó hai người thư thả nằm lại ở trên ghế dài. Nàng mềm mại nằm ở trên người hắn, da thịt liền kề.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc Hạ Uyển Chi chập chờn buồn ngủ, Quang Thuận công công ở bên ngoài gõ cửa. Hạ Bích sớm đã canh giữ tại cửa ngoài. Tề Diệp trong chốc lát tỉnh lại, Hạ Uyển Chi lười biếng nằm ở trên người hắn. Hắn cầm lấy tay của nàng hôn hôn, nói "Đã ở nơi này nghỉ ngơi được một hồi, trẫm muốn đi ngự thư phòng, buổi tối trẫm đi tìm ngươi!"

Nàng tỉnh lại, áo mỏng từ trên đầu vai trượt xuống, da thịt liền hiển lộ trước mắt. Tề Diệp hô hấp dừng lại trong nháy mắt, vỗ về má nàng, khàn giọng "Mau mặc quần áo cho thật tốt!"

Nàng gật gật đầu, quay lưng đi, nấp đằng sau bình phong để mặc quần áo. Rất nhanh Quang Thuận và Hạ Bích tiến đến, thấy hai người chủ tử thay quần áo. Hạ Bích nhìn chủ tử mình chi chít dấu hôn xanh tím trên người, khuôn mặt có chút nóng lên, lại có chút ít cao hứng. Chờ Tề Diệp quần áo chỉnh tề, Hạ Uyển Chi cũng đã thay xong quần áo, mái tóc dài còn ướt nên đành để xõa. Tề Diệp sờ sờ mái tóc nàng "Chờ đầu tóc khô rồi hãy trở về cung."

"Vâng!" Nàng gật gật đầu, giúp hắn sửa sang tà áo, Tề Diệp cúi đầu vuốt ve đôi môi sưng đỏ của nàng, đắc ý nhếch khoé miệng.

Tề Diệp ra khỏi Phong Xuân các, Quang Thuận công công chần chờ một chút hỏi "Hoàng Thượng, có muốn ghi chép lại hay không?"

"Không cần!" Tề Diệp suy nghĩ, mặc dù có ủy khuất nàng nhưng hắn không muốn nàng bị người khác làm tổn thương. Dù sao ban ngày phóng túng như thế này cũng rất ám muội, cũng là do hắn bỗng dưng muốn nàng mà thôi. Hạ Uyển Chi nằm trên ghế dài, Hạ Bích vừa lấy khăn lau mặt cho nàng vừa nói "Hoàng Thượng thật đúng là sủng ái nương nương, nô tỳ nhìn liền cao hứng."

"Chuyện hôm nay chớ nói ra ngoài." Hạ Uyển Chi dặn dò.

"Vâng, nô tỳ ghi nhớ." Hạ Bích hiểu rõ chuyện chủ tử dặn dò là chuyện gì. Nếu việc ngày hôm nay bị truyền ra ngoài chắc chắn nàng sẽ bị mang tiếng là mị hoặc Hoàng thượng, dù cho nàng có lý nhưng không thể nào nói ra.

Ở Phong Xuân các nghỉ ngơi một hồi, lát sau nàng mới trở về Hỉ Lai điện, lại đúng lúc trời nắng gắt, bởi vậy trên đường cũng không gặp người nào. Những cung phi kia cũng đang trốn nắng trong chỗ râm mát, nàng một đường bình yên đi về điện.

Bữa tối Tề Diệp dùng bữa cùng thái hậu.thái hậu không biết từ đâu nghe được chuyện Tề Diệp đi Phượng Hoàng cung, cũng không nói thêm gì, chỉ là dặn dò hắn không được ở trong nước quá lâu, đối với thân thể không tốt. Tề Diệp gật gật đầu, cũng không nhiều lời Thái hậu cũng không hỏi tại sao lại kêu nàng đi đến Phượng Hoàng cung, thật ra là không muốn hắn vì bà mà sinh lòng phiền chán.

Buổi tối Tề Diệp quả nhiên lật bài tử của Hạ Uyển Chi. Đến khi trời tối đen, xem xong toàn bộ tấu chương hắn mới đến Hỉ Lai điện. Lúc này Hạ Uyển Chi đang chờ hắn, sai phòng bếp đi hầm súp cách thủy để giúp hắn bồi bổ thân thể. Tề Diệp ngửi thấy mùi hương này liền biết là món gì, cao hứng liền uống cạn bát súp. Hạ Uyển Chi biết hắn chưa tắm rửa, lập tức kêu người đi chuẩn bị nước nóng, tự mình hầu hạ hắn tắm rửa, nói chung cũng chỉ là giúp hắn lau thân thể.

Tề Diệp lười biếng nằm trong thùng tắm, vuốt vuốt thắt lưng của nàng, cuối cùng dùng sức kéo ra, đai lưng lập tức lỏng lẻo rơi xuống. Hạ Uyển Chi phát hiện, vội vàng che lưng, lại bị cánh tay hắn nhấc lên, cả người đều áp vào thân thể ướt nhẹp của hắn.

Nàng cũng không giãy giụa, trái lại còn ngưởng cổ tiếp nhận nụ hôn của hắn, hơn nữa còn toàn tâm toàn ý đáp lại rất nhiệt tình khiến toàn thân hắn nóng lên. Cho đến khi được bế lên giường, Hạ Uyển Chi mới đẩy hắn "Hoàng Thượng, tần thiếp vẫn còn có chút bủn rủn..."

"Trẫm sẽ ôn nhu một chút, ngươi chớ lo lắng, ngoan ngoãn. Đợi lát nữa kêu lớn tiếng một chút, trẫm thích nghe, nơi này không phải là Phong Xuân các, không cần sợ hãi bị người nghe thấy." Nói xong liền bắt đầu vuốt ve bộ ngực sữa của nàng. Hạ Uyển Chi bỗng nhiên hít vào một hơi, hừ hừ rên rỉ lên. So với đi những cung khác, dù mới chỉ hai lần nhưng Tề Diệp đã cảm nhận một tư vị rất khác biệt ở trên người nàng, là một cảm giác sung sướng đến tiêu hồn.

Buổi tối Tề Diệp vui vẻ nghỉ ngơi ở cung nàng, Hạ Uyển Chi sai người chuẩn bị nước ấm. Nàng lấy khăn lau người cho hắn, ánh mắt vô tình lướt qua hạ bộ của hắn, xoắt cái liền đỏ mặt. Nàng cẩn thận lau chùi, thế nhưng phát hiện có thứ mềm mại chạm vào đùi, cúi xuống nhìn liền đỏ mặt, xoay người tránh đi, Tề Diệp liên tục quan sát ánh mắt của nàng, cười khẽ một tiếng, kéo chăn mỏng che người. Hạ Uyển Chi rửa tay, lại rửa thêm vài lần nữa mới quay về. Tề Diệp vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh, nàng mỉm cười bò lên giường. Nhìn thấy cánh tay của hắn chắn ngang giường, nàng căn bản không biết nên nằm đâu, Tề Diệp lại vỗ vỗ lên cánh tay "Gối lên tay của trẫm!"

"Hoàng Thượng, sẽ không thoải mái." Nàng quan tâm nhắc nhở. Tề Diệp lườm nàng một cái, Hạ Uyển Chi im lặng, ngoan ngoãn gối lên cánh tay của hắn. Cánh tay cứng rắn cấn dưới cổ khiến nàng cảm thấy không thoải mái, nhưng vẫn không dám nói gì. Nàng vừa nằm xuống Tề Diệp liền hôn lên trán nàng "Ngủ đi!"

"Vâng!" Nàng gật gật đầu, mặt dán lồng ngực của hắn, rất nhanh liền đi ngủ. Ngày hôm sau, Tề Diệp thức dậy vào triều từ rất sớm. Hạ Uyển Chi vừa mở mắt liền được miễn rửa mặt thay quần áo cho hắn, nhìn hắn rời đi thì liền nằm xuống ngủ thêm. Chờ khi Trúc Thanh đánh thức, nàng mới bò dậy khỏi giường, eo nhỏ bủn rủn, nàng âm thầm hít một hơi, đứng dậy rửa mặt, thay quần áo. Lúc bày đồ ăn sáng lên bàn, thấy có thêm một chén thuốc bổ táo đỏ cẩu kỉ. Hạ Bích nói "Là Trúc Thanh cô cô đặc biệt chuẩn bị cho nương nương đó ạ."

Trúc Thanh vừa nghe, cười nói "Nô tỳ nghe nói nương nương uống cái này sẽ khiến thân thể tốt hơn, nên đã hầm cách thủy từ sớm, nương nương uống mấy ngụm đi ạ."

"Cứ để đó đi!" Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua cũng không nguyện ý uống, ai biết nàng ta bỏ gì vào trong đó. Nàng uống vài thêm vài hớp cháo loãng, nói "Ta nhớ rõ còn có mấy trái mơ, ngươi mau lấy lại đây"

"Vâng!" Trúc Thanh gật gật đầu đi lấy mơ. Trúc Thanh vừa đi, Hạ Bích liền nhanh chóng lấy chén thuốc bổ kia đổ vào trong chung trà, đậy nắp cẩn thận để ở một bên. Còn chiếc chén không thì để ở trước mặt nàng. Chờ Trúc Thanh đến thì nàng (HUC) liền làm bộ dáng ngửa cổ uống cạn. Trúc Thanh tiến đến nhìn thấy chén trống không, len lén thở phào nhẹ nhõm "Nương nương, trái mơ đã lấy tới."

Hạ Uyển Chi cầm ăn, vẻ mặt tự nhiên. Đến buổi chiều, Hạ Bích bẩm báo rằng trong chén thuốc bổ kia quả thật là có thả vào vài thứ. Hạ Đồng nói, người bình thường uống thì không sao nhưng người vừa được sủng ái uống vào chỉ sợ sẽ bị vô sinh. Hạ Uyển Chi nghe xong liền cười lạnh một tiếng, biết rõ là do Hoàng hậu phân phó. Nàng ta không sợ các cung phi sinh hạ Hoàng tử, mẹ vinh nhờ con, mà điều nàng ta sợ chính là các cung phi lăm le vị trí Hoàng hậu của nàng ta. Dù sao nàng ta cùng Tề Diệp đại hôn cũng đã được năm năm, đến nay vẫn không có lấy một đứa con.

Hơn nữa, trong một tháng Hoàng Thượng vẫn đều đặn đến Phượng Nghi cung mấy lần, thế mà nàng ta vẫn không có hài tử, chỉ sợ rằng thân thể có vấn đề.

Nhớ tới Bạch bảo lâm trước khi chết nhắc tới Hoàng hậu, nàng khẳng định Bạch bảo lâm biết rõ về bí mật đó, nhưng Hoàng hậu không muốn bị bại lộ nên mới sai Hà chiêu dung đi giết người diệt khẩu. Nàng khẽ cười, nếu như là bí mật này có thể khiến Hoàng hậu sụp đổ thì nàng rất muốn tìm hiểu.

Các reader đọc vui vẻ nhá, do editor dạo này hơi bận nên mới ra chap muộn như vậy, xin lỗi mọi người ạ. Mọi người chắc đang thi đúng hơm nè, vậy thì cố gắng lên nha. Mọi người mà thi kém, bị ba mẹ tịch thu điện thoại thì lấy ai đọc truyện của tụi tui đây. Hế hế, vì thế hãy cố gắng lên nhé. Editor mới thi xong nên cũng sẽ cố gắng hết sức giúp mọi người thư giãn á. Nhớ đừng quên chúng tui nhen!!!!!!!

Mà tốc độ edit của các editor nhà mình đang trong tình trạng rùa bò, đặc biệt là tuôi, vì thế rất rất rất cần thêm editor, ai có nhu cầu thì bình luận nhá, tui sẽ trả lời bình luận của các bạn.

[Taeyeon6104]

45. Chương 45

Editor: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

"Nghe nói gần đây Hạ chiêu nghi thường xuyên tới Phượng Hoàng cung?" Buổi sáng thỉnh an hoàng hậu, ở trên đại điện, hoàng hậu liền lên tiếng hỏi thăm, vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn không ra vui buồn.

Hạ Uyển Chi đứng dậy, trong cung nhiều ánh mắt theo dõi sát sao như vậy, nàng đi Phượng Hoàng Cung bốn năm ngày liên tiếp, cứ như vậy các cung phi luôn lưu ý động tĩnh của Tề Diệp khẳng định không thể không biết nàng cũng đã ở đây.

Nàng nói "Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, tần thiếp xác thực là có đi Phượng Hoàng cung."

"Nghe nói Hoàng Thượng dạy ngươi học bơi?" Hoàng hậu tiếp tục nhàn nhạt lên tiếng.

Hạ Uyển Chi đáp "Hoàng Thượng thương cảm tần thiếp, nói là tần thiếp ngu dốt, nếu là hôm đó không cẩn thận rơi xuống nước, chỉ sợ rốt cuộc cũng không lên nổi, Hoàng Thượng liền gọi tần thiếp tới Phượng Hoàng cung học bơi."

"Hạ chiêu nghi thật đúng là trong hoạ có phúc a!" Thục phi cười trào phúng "Vương chiêu viện kia đến là đáng thương, bây giờ lại bị nhốt ở lãnh cung, nghe nói nàng ta muốn gặp hoàng thượng, nếu là Hạ chiêu

nghi có lòng, không bằng khuyên Hoàng Thượng đi thăm nàng ta một chút, dù sao người ta chính là đại ân nhân của Hạ chiêu nghi."

"Thục phi nương nương nói đùa, tần thiếp có tài đức gì mà dám chen tay vào chuyện của Hoàng Thượng, tần thiếp cho dù có lớn mật hơn, cũng không dám can thiệp quyết định của Hoàng Thượng." Hạ Uyển Chi khiêm tốn đáp lời, đối với Thục phi châm chọc khiêu khích cũng không để trong lòng, biết rõ Thục phi đây là ghen ghét chính mình, nàng hiện tại cũng không phải chính là đinh trong mắt của những người này?

"Hạ chiêu nghi nếu đã biết không thể nhúng tay vào chuyện của hoàng thượng, thì nên biết Hoàng Thượng long thể an khang so với chuyện gì cũng đều quan trọng hơn, ngươi mỗi ngày quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi, chẳng lẽ chính là việc một phi tần nên làm?" Hoàng hậu nói "Hoàng Thượng sủng ái Hạ chiêu nghi cả hậu cung mọi người đều biết, bản cung hi vọng Hạ chiêu nghi có thể suy nghĩ nhiều hơn cho thân thể của Hoàng Thượng."

"Tần thiếp đã rõ!" Không cần quay đầu lại, Hạ Uyển Chi cũng biết sau lưng mình là những ánh mắt đầy oán hận, hoàng hậu thật đúng là biết khơi mào cừu hận, chuyện như vậy sau khi thỉnh an giữ một mình nàng lại nhắc nhở là được rồi, cần gì phải ngay trước mặt các vị phi tần, vì cái gì có thể không phải là khiến cái này phi tần bởi vì ghen sinh hận.

Hoàng hậu dặn dò vài câu, các phi tần liền lui xuống, Hạ Uyển Chi theo Đức phi các nàng rời đi, đi không được vài bước, Lâm Huệ gọi nàng lại "Đã lâu không có đi cùng, lúc này khí trời mát mẻ, không bằng đi Phóng Ưng đài bên kia một chút đi!"

Hạ Uyển Chi muốn biết nàng muốn nói gì, cũng không cự tuyệt, hai người chuyển hướng cước bộ, hướng Phóng Ưng đài đi đến.

Trịnh tu viện nhìn bóng lưng các nàng rời đi, hừ lạnh một tiếng " Làm bộ làm tịch!"

Hai người ngồi xuống ở Phóng Ưng đài, Hạ Uyển Chi nhìn nhìn phong cảnh nơi xa, Lâm Huệ thu hồi ánh mắt, hỏi "Uyển tỷ tỷ hiện tại biết bơi chưa?""Biết một chút!" Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta gật gật đầu, nghỉ ngơi tốt mấy ngày này, bây giờ khí sắc nàng ta khá hơn một chút, nhưng vẫn còn hơi gầy gò.

"Hoàng Thượng thực sự sủng ái Uyển tỷ tỷ, làm cho người nhìn liền hâm mộ!" Lâm Huệ cười nói.

"Đây đại khái là đời trước đã tích góp phúc khí đi!" Lúc nói lời này, Hạ Uyển Chi nhịn không được ở trong lòng cười nhạo, đời trước nàng đúng là không có phúc khí gì.

"Đây cũng là trước kia đã có người nói Uyển tỷ tỷ là người có phúc khí. Bây giờ nhìn lại còn không phải như vậy sao." Lâm Huệ nói xong có chút khổ sở, đáp "So sánh với tỷ tỷ được sủng ái, ta xem như thất sủng l. Hoàng Thượng đã mấy ngày không có đi thăm ta." Lâm Huệ nói hốc mắt đỏ lên, cúi đầu lau nước mắt.

Hạ Uyển Chi nhìn trong lòng cười nhạo, nàng có chút hiểu vì cái gì Lâm Huệ muốn tìm nàng đến Phóng Ưng đài, vì chính là ở trước mặt nàng giả bộ đáng thương, nếu nàng mềm lòng, sẽ tìm cơ hội khuyên bảo Tề Diệp đi tới Đức Sang cung.

Nhưng hiện tại cái gì nàng cũng không thông cảm, chớ đừng nói chi là mềm lòng "Muội muội đừng lo lắng, Hoàng Thượng gần đây bận rộn, chờ có thời gian nhất định sẽ đến thăm muội muội. Huệ nhi chỉ cần tĩnh dưỡng thân thể thật tốt là được!"

"Nếu là như vậy ta cũng yên lòng!" Nếu Hoàng Thượng thật sự bận rộn. Như thế nào lại dành thời gian nghỉ ngơi của mình để dạy ngươi bơi, cho dù không cởi toàn bộ, quần áo trên người đích thực cũng sẽ ướt, kể từ đó, còn không biết làm nên những chuyện gì.

Hạ Uyển Chi an ủi vài câu không đến nơi đến chốn, lại một chữ cũng không nhả ra, không nói sẽ ở trước mặt Tề Diệp nói tốt cho nàng ta vài lời. Nàng không mở miệng, Lâm Huệ cũng không dám tùy tiện nói với nàng.

Hai người đều có tâm tư riêng ngồi trong chốc lát, mặt trời gay gắt hơn chút ít, lúc này các nàng mới đều tự trở về.

Sau khi ăn trưa xong vốn nên đi Phượng Hoàng cung, Hạ Uyển Chi lại tháo trâm gài tóc và châu thoa, cởi áo ngoài nằm nghỉ ngơi. Hạ Bích muốn nói lại thôi bưng một chén nước cho nàng uống "Nương nương, hôm

nay không đi Phượng Hoàng cung sao?"

"Ngươi đi truyền lời, nói là ta mệt mỏi hiện tại đã nghỉ trưa, nếu Hoàng Thượng hỏi, ngươi cái gì cũng không được nói. Chỉ nói Hoàng Thượng buổi trưa nghỉ ngơi một lát, đừng để long thể bị tổn hại." Hạ Bích gật gật đầu.

Nếu Hoàng Hậu đã phân phó, nàng làm sao có thể không tuân theo?

Nằm ở trên giường, Trúc Thanh quạt cho nàng một hồi lâu, đợi nàng ngủ thiếp đi lúc này mới nghỉ ngơi một lát.

Nghỉ ngơi tỉnh lại, Hạ Bích đã trở về, nói là Tề Diệp không nói gì để cho nàng ấy lui xuống. Hạ Uyển Chi nghe vậy cũng không nhiều lời, buổi chiều ngồi ở cạnh cửa sổ râm mát, bên chân bày một khối băng nên khá thoải mái, nàng dựa vào ghế thêu hoa.

Bữa tối nàng một mình dùng bữa,Hạ Hoa đi ra ngoài hỏi thăm một chút, Tề Diệp buổi tối ở trong cung của Đức phi dùng bữa.

Sau bữa tối không bao lâu, Hạ Uyển Chi liền quyết định đi ra ngoài dạo một chút, vừa vặn lúc mặt trời xuống núi, mát mẻ không ít. Nàng đi dạo Ngọc Hồ, dưới hồ hoa sen vừa nở, xen lẫn giữa màu xanh của lá là những đóa hoa lớn kiều diễm nở rộ.

Tại Ngọc Hồ đi dạo một hồi lâu, nàng ngồi xuống trên một tảng đá, nghe tiếng ếch kêu trong nước. Đột nhiên cảm giác trên bãi cỏ phía trước truyền đến tiếng xột xoạt, nàng tò mò nhìn lại, Hạ Bích nhắc nhở "Nương nương, đừng đi. Chỉ sợ sẽ là rắn, mùa hè nhiều rắn rết, phải cẩn thận..."Hạ Bích còn chưa dứt lời, Hạ Uyển Chi đã nhìn thấy một con rắn chui ra, nhìn thấy các nàng thì có vẻ nó cũng bị hù dọa, thất kinh bò đi.

Mà Hạ Uyển Chi cùng Hạ Bích hai người trơ mắt nhìn con rắn xấu xí đáng sợ từ trước mặt bò đi, toàn thân bị hù dọa phát run, thét chói tai không thôi. Không đợi Hạ Uyển Chi kịp phản ứng, Hạ Bích chân mềm nhũn ngã xuống đất ngất đi.

Hạ Uyển Chi lại trông thấy Tề Diệp vội vã đi đến, ánh mắt rơi vào trên người nàng, hai ba bước tiến lên, Hạ Uyển Chi trông thấy hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nàng nghĩ mà sợ hãi, chui vào trong lòng hắn "Hoàng Thượng, tần thiếp sợ!"

"Không sao, đừng sợ đừng sợ. Có trẫm ở đây, không có việc gì." Tề Diệp cũng không hỏi nhiều, chỉ an ủi nàng.

Quang Thuận công công đỡ Hạ Bích ngã ở trên mặt đất, hung hăng bấm một cái trên nhân trung, Hạ Bích bị đau bật người tỉnh dậy, kinh hô "Nương nương, coi chừng!"

Tề Diệp trấn an trong chốc lát, Hạ Uyển Chi bình phục tâm tình, hắn hỏi "Làm sao vậy?"

"Là rắn, một con rắn đột nhiên xông tới, tần thiếp sợ hãi!" Nói xong nàng toàn thân run rẩy, chui vào trong ngực hắn, lòng tràn đầy ỷ lại.

Tề Diệp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng, vuốt ve mặt của nàng trấn an "Không có việc gì, rắn đã chạy."

Tiểu thái giám đi theo Tề Diệp tới mấy bụi cỏ xung quanh tìm trong chốc lát, xác thực không tìm thấy.

Nàng gật gật đầu, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn hắn cười cười, Tề Diệp trấn an nhìn nàng một cái, lôi kéo tay của nàng nhéo nhéo, không tiếng động an ủi.

"Về sau không nên tùy tiện đi loạn, hiện tại đúng là mùa hoạt động của rắn rết." Trở lại Hỉ Lai điện, Hạ Uyển Chi uống trà an thần, Tề Diệp rất nghiêm túc nói với nàng.

"Vâng! Tần thiếp nhớ kỹ!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, nói "Hoàng Thượng nếu đang có chuyện cứ đi xử lý trước, tần thiếp không sao rồi!"

"Thật sự không có việc gì? Đừng để buổi tối lại mơ thấy ác mộng, trẫm đêm nay ở lại!" Tề Diệp không yên tâm nhìn nàng một cái.

"Tần thiếp có những lời này của Hoàng Thượng là đủ rồi, Thục phi nương nương vẫn đang chờ hoàng thượng, Hoàng Thượng mau tới chỗ Thục phi nương nương đi!" Hạ Uyển Chi rất săn sóc nói.

Tề Diệp không yên tâm, suy nghĩ một chút nói "Trẫm chờ ngươi ngủ thiếp đi sẽ qua đó."

Hạ Uyển Chi gật đầu mỉm cười rạng rỡ, Tề Diệp vỗ vỗ đầu gối của mình, Hạ Uyển Chi hiểu ý đi tới ngồi trên đùi hắn, cả người vùi ở trong ngực hắn, ngửi mùi Long Tiên Hương thơm ngát.

Hai người không tiếng động ôm nhau trong chốc lát, Tề Diệp hỏi "Buổi trưa vì sao không đi tìm trẫm?"

"Những ngày này liên tục quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi, tần thiếp sợ Hoàng Thượng mệt mỏi liền không đi quấy rầy, Hoàng Thượng tức giận sao?"

"Ừ! Trẫm rất tức giận, Uyển Nhi lại dám bỏ lại trẫm một mình." Tề Diệp cầm lấy tay của nàng đứa lên môi cắn, cũng không dùng sức. Hạ Uyển Chi lại một bộ dáng bị đau, khẽ nhíu mày, rụt cổ lại. Tề Diệp nhìn thấy vậy nhịn không được trong lòng cao hứng, nhẹ nhàng cắn một cái, ngẩng đầu, trong mắt chứa đầy nhu tình, nói "Uyển Nhi không có nói thật, ngươi nói trẫm trừng phạt ngươi như nào đây?""Hoàng Thượng tha mạng, tần thiếp không dám nữa!" Hạ Uyển Chi sợ nhột, tay của hắn ở dưới nách nàng gãi gãi, nàng ngồi ở trên đùi Tề Diệp vặn vẹo, muốn đứng dậy né ra, bị hắn kéo trở lại, ôm chặt trong ngực chạy không thoát.

Hai người cười đùa, âm thanh truyền ra ngoài, ngay cả Quang Thuận công công hầu hạ ở phía ngoài cùng bọn Hạ Bích đều nghe thấy. Trúc Thanh thầm nghĩ cái Hạ chiêu nghi này thực sự được sủng ái, nàng bẩm báo cho hoàng hậu nương nương thế nào đây?

"Hoàng Thượng, tần thiếp cầu xin tha thứ. Hoàng Thượng muốn biết cái gì tần thiếp đều nói hết không dấu giếm một lời!" Hạ Uyển Chi cầu khẩn nhìn hắn cầu xin tha thứ, Tề Diệp hài lòng, không hề gãi ngứa, đi tới gần hung hăng hôn một cái trên môi nàng.

Hạ Uyển Chi nói "Hôm nay tần thiếp đi thỉnh an hoàng hậu, hoàng hậu nhắc nhở tần thiếp không cần phải luôn quấn quít lấy Hoàng Thượng. Tần thiếp cảm thấy hoàng hậu nương nương nói đúng, nên mới không đi, nghĩ tới Hoàng Thượng cần phải nghỉ ngơi thật tốt, thân thể mệt mỏi tần thiếp nhất định sẽ đau lòng."

"Thì ra là như vậy!" Tề Diệp trong lòng hiểu rõ, cọ xát cổ của nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, tay đè ở trái tim, hỏi "Là nơi này đau lòng vì trẫm sao?"

Hạ Uyển Chi gật đầu, nhìn xem bàn tay to của hắn áp trên ngực, hơi có chút không được tự nhiên, muốn đem tay của hắn lấy xuống, hắn lại bắt đầu cách quần áo vuốt ve, Hạ Uyển Chi nín thở, cả người cứng ngắc ngồi ở trong lòng hắn, cầu khẩn nói "Hoàng Thượng..."

"Nói ngươi vì trẫm đau lòng!" Tề Diệp không để ý tới nàng cầu khẩn, cởi bỏ áo ngoài, bàn tay luồn vào.

Hạ Uyển Chi vội vàng giữ chặt tay của hắn, quay người đối mặt tiến tới gần hàm chứa môi của hắn "Hoàng Thượng, tần thiếp đau lòng Hoàng Thượng, cũng hi vọng Hoàng Thượng có thể đau lòng tần thiếp, rất đau lòng rất đau lòng!"

Lại hôn môi quyến luyến không nói nên lời, Tề Diệp nghe vậy nín thở, đang muốn ôm lấy mặt của nàng hôn sâu hơn, vội vàng không kịp chuẩn bị, Hạ Uyển Chi nhảy ra vài bước, ranh mãnh nhìn qua hắn nói "Hoàng Thượng, canh giờ không còn sớm, Thục phi nương nương còn đang chờ, tần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng!"

Không được như ý Tề Diệp sửng sốt một chút, không khỏi bật cười nhìn nàng một cái, oán trách "Xem ra là trẫm quá dung túng Uyển Nhi, lại dám trêu trẫm?" Nói chuyện, hắn sửa sang áo bào che kín vật đang nhô lên dưới thân.

Hạ Uyển Chi cười hành lễ "Tần thiếp không dám, tần thiếp mong nhớ Hoàng Thượng còn không kịp đây!"

"Nếu đã còn không kịp, vì cái gì đẩy trẫm ra?" Tề Diệp hướng nàng vẫy vẫy tay, Hạ Uyển Chi tiến lên, bị hắn lôi kéo ngược lại vào trong ngực, vân vê cằm của nàng hỏi "Uyển Nhi sẽ không sợ mơ thấy ác mộng, không có trẫm ở bên người chẳng lẽ không sợ hãi?"

"Tần thiếp nếu là nói thật, có khi nào Hoàng Thượng về sau không đến thăm tần thiếp nữa?" Hạ Uyển Chi ngửa đầu, vẻ mặt dò xét hỏi.

"Trẫm thích nghe lời nói thật, nói đi, trẫm sẽ suy nghĩ một chút!" Tề Diệp dụ dỗ.

Hạ Uyển Chi cắn cắn môi, đi tới gần ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ hơi thở ấm áp phả trên cổ hắn, trên người một mảnh tê dại, hắn không khỏi ôm chặt nàng, Hạ Uyển Chi nói "Tần thiếp không muốn Hoàng Thượng đi các cung khác, tần thiếp không phải là nữ nhân tốt, tần thiếp thích Hoàng Thượng cả ngày lẫn đêm đều nhớ mong Hoàng Thượng, tần thiếp..." Tề Diệp cảm giác cổ có chút ấm ướt, cầm lấy mặt của nàng nhìn thoáng qua. Hạ Uyển Chi hai mắt rơi lệ, ánh nhìn né tránh, không dám cùng hắn đối mặt.

Nghe nàng nói ra lời như vậy, Tề Diệp chẳng những không tức giận, ngược lại ở trong lòng cao hứng, lau nước mắt trên mặt nàng, Tề Diệp thở dài, nói "Trẫm hiểu tâm ý của Uyển Nhi, nhưng trẫm cũng có lúc thân bất do kỷ, yên tâm, về sau trẫm sẽ ở cùng ngươi được hay không?"

"Được!" Nàng nghẹn ngào gật đầu, chủ động vòng quanh cổ của hắn, nói "Hoàng Thượng, tần thiếp thật sự thật sự rất nhớ Hoàng Thượng!" Lúc nói lời này, nàng vẻ mặt nhàn nhạt lau nước mắt, không giống với âm thanh mềm mại ỷ lại.

"Ừ! Trẫm hiểu!" Tề Diệp vuốt ve lưng của nàng, không tiếng động an ủi.

Cuối cùng Tề Diệp vẫn bị Hạ Uyển Chi khuyên tới chỗ Thục phi, đương nhiên đã rất trễ. Tề Diệp chờ Hạ Uyển Chi ngủ say lúc này mới rời đi.

Tề Diệp vừa đi, Hạ Uyển Chi liền mở mắt ra, nhìn băng ghế hắn đã ngồi, trở mình một cái, lúc này mới thực sự ngủ.

Về phần ở chỗ Thục phi, trông đứng trông ngồi biết được Tề Diệp vẫn còn ở Hỉ Lai điện, liền chứa một bụng khí, giận chó đánh mèo hất đổ một tách trà, Mộc Hương không dám nhiều lời,không dám thở mạnh ra một tiếng mà phục dịch.

Thục phi không nghĩ tới sẽ có một ngày, có người dám ở trước mặt nàng tranh thủ tình cảm, mà Thục phi cũng đang ở trong đầu tưởng tượng vô số cách đem Hạ Uyển Chi hung hăng dạy dỗ.

Chờ đợi hồi lâu, tâm tìm Thục phi lạnh đi từng chút từng chút một, chỉ cần không thấy thái giám tới báo Tề Diệp không đến thì nàng vẫn sẽ không nằm ngủ, nàng ngược lại muốn xem xem một chút đêm nay rốt cuộc là như thế nào.

Lại không nghĩ rằng cuối cùng người vẫn tới, cũng đã là giờ hợi hai khắc. Mà nàng đã tích lũy một bụng oán khí, âm thầm thề cùng Hạ Uyển Chi không đội trời chung.

Tề Diệp đến, Thục phi thu liễm vẻ mặt oán hận, có chút ai oán nói "Thần thiếp cho rằng Hoàng Thượng ghét bỏ thần thiếp, sẽ không tới!"

"Thục phi suy nghĩ nhiều!" Tề Diệp tiếp nhận tách trà uống một ngụm, vẻ mặt nhàn nhạt.

Thục phi miễn cưỡng cười một chút, đấm chân bóp vai cho hắn, Tề Diệp hưởng thụ nhắm mắt lại. Thục phi hầu hạ trong chốc lát, liền phân phó người chuẩn bị nước nóng, tự mình hầu hạ Tề Diệp tắm rửa thay quần áo.

Lúc tắm rửa, Thục phi hơi khiêu khích ở trước ngực hắn, tay chạy qua eo bụng, Tề Diệp vẻ mặt không thay đổi, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ không có cảm giác, Thục phi thất bại, âm thầm lại đem Hạ Uyển Chi ghi hận trong lòng.

Tề Diệp buổi tối hơi mệt, rửa mặt xong hai người liền nằm ở trên giường, Thục phi chờ trong chốc lát thấy hắn không có động tĩnh, nghiêng đầu nhìn, thấy Tề Diệp đã nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Thục phi còn muốn đêm nay hầu hạ hắn, hiện tại nhìn hắn ngủ thiếp đi, chỉ có thể oán hận cắn môi, vẻ mặt không cam lòng, nho nhỏ nói thầm "Hạ Uyển Chi, ngươi cứ chờ đấy!"

Dứt lời, Thục phi trở mình một cái, một bụng oán khí, không nhìn thấy người phía sau lông mi giật giật, hé mắt nhìn nàng một cái, sắc mặt lạnh lùng.

46. Chương 46

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Hạ Hoa nhìn chằm chằm ngự thiện phòng hơn một tháng, cuối cùng nàng cũng biết rõ người sai bỏ thuốc vào thuốc bổ của các phi tần sau khi thị tẩm rốt cuộc là ai. Kỳ thật Hạ Hoa chưa nói, Hạ Uyển Chi cũng đã biết được.

Hôm trước Trúc Thanh bỏ cái gì đó vào chén thuốc hầm cách thủy, đưa cho Hạ Đồng nhìn thì nhận ra là cùng một loại dược vật hạ vào chén thuốc của các phi tần khác. Bởi vậy nàng cũng đã biết được, tất cả đều là hoàng hậu động tay chân.

Hạ Uyển Chi âm thầm thấy sợ hãi, nhưng ngẫm lại thì có thể hiểu được tại sao hoàng hậu lại như thế. Nàng ta cùng Tề Diệp thành thân đã năm năm, đến nay bụng vẫn không hề có tin tức. Mà dưới gối Tề Diệp con nối dòng đơn bạc, hôm nay cũng chỉ có mình Trưởng công chúa Đức phi nương nương sinh ra.

Nhớ tới lời Bạch bảo lâm nói với nàng, Hạ Uyển Chi nghĩ chẳng lẽ bởi vì Bạch bảo lâm phát hiện hoàng hậu bỏ đồ vào chén thuốc bổ của các phi tần, sợ nàng ấy nói ra, lúc này mới giết người diệt khẩu?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Nhiều năm như vậy, hoàng hậu đã âm thầm bóp chết bao nhiêu sinh mệnh chưa nảy mầm. Nàng ta đúng là tâm tư kín đáo, lại hết sức to gan.

Thật may là nàng dẫn theo Hạ Đồng tiến cung, nếu không từ lâu nàng cũng đã bị ám toán. Vuốt ve bụng, cũng may nàng phát hiện, nếu không dù nàng được sủng hạnh thì cũng chỉ như các phi tần khác, vẫn không thể sinh con.

Xem ra trước kia nàng có thể sinh hạ Tam hoàng tử, cũng là phúc khí của nàng. Trước kia nàng cũng không biết trong chén thuốc có người động tay chân mà vẫn để nàng mang thai. Hôm nay ngẫm lại, nàng không thể nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì mới có thể khiến nàng uống nhiều chén thuốc như vậy mà còn có thể mang thai Tam hoàng tử. Trước khi có Tam hoàng tử, nàng sẩy mất đứa bé kia, nhất định là bị ai đó động tay, đến nay nàng cũng không biết.

Hiện tại nàng cũng không phải là dễ bị lừa gạt như thế.

Hai mươi bảy tháng sáu là sinh nhật tròn hai tuổi của trưởng công chúa. Hoàng hậu thương lượng với Tề Diệp, chuẩn bị cử hành cung yến, náo nhiệt một chút. Tề Diệp gật đầu đáp ứng, dù sao cũng là sinh nhật của Trưởng công chúa, tất nhiên muốn thật náo nhiệt một chút.

Yến hội cử hành tại Triều Hoa các. Sáng sớm Hạ Uyển Chi liền chuẩn bị lễ vật đưa qua chỗ Đức phi. Đức phi ôm trưởng công chúa mặc đồ mới, nói mấy câu rồi sai Bội Dung nhận lấy. Hạ Uyển Chi nhìn trưởng công chúa trắng trẻo đáng yêu, cười cười lấy ra một cái trống bỏi trêu chọc.

Trưởng công chúa rất nhanh liền bị trống bỏi hấp dẫn, nghe âm thanh leng keng leng keng thì nhếch miệng lộ ra hàm trăng trắng tinh, cười hì hì hoa tay múa chân. Đức phi nhìn cũng nhịn cười không được.

Không bao lâu sau thì người các cung khác cũng chuẩn bị lễ vật đưa tới. Hoàng hậu, thái hậu cũng đưa lễ vật quý trọng, Đức phi mỉm cười nhận lấy.

Yến hội không chiêu đãi quan lại đại thần, chỉ có phi tần hậu cung cùng với vài vị vương gia, công chúa phò mã.

Hạ Uyển Chi ăn mặc tỉ mì một phen rồi mới ra cửa. Đợi nàng đến Triều Hoa các, đã không ít phi tần ở đây. Lâm Huệ ngồi ở phía sau nàng. Lúc nàng ngồi xuống hai người có đối mặt với nhau, gật đầu chào một chút rồi không có nói thêm nữa.Cách một mảnh thảm đỏ, đối diện là vài vị vương gia, vương phi, cùng với công chúa phò mã. Bọn họ đều chuẩn bị lễ vật. Đức phi mang theo trưởng công chúa vừa xuất hiện, bọn họ liền đưa lễ vật lên.

Không bao lâu cung nhân cao giọng nhắc nhở, Hoàng Thượng, hoàng hậu, cùng với thái hậu giá lâm. Mọi người đứng dậy hành lễ. Chờ Tề Diệp đứng ở trước chủ vị, lúc này mới cho mọi người bình thân ngồi xuống. Sau một hồi xột xoạt, Hạ Uyển Chi ngồi xuống, phát giác ánh mắt Tề Diệp hướng tới. Nàng giương mắt nhìn sang, cười một tiếng với hắn rồi lập tức thu hồi ánh mắt.

Tề Diệp lại nhìn, càng nhìn càng động lòng người, nụ cười ấm áp ấy khiến trong lòng hắn cao hứng, khóe miệng không tự giác được xẹt qua một nụ cười.

Hoàng hậu ngồi ở bên cạnh hắn nhìn thấy, nhìn thoáng qua Hạ Uyển Chi ngồi cách đó không xa, ánh mắt lạnh lẽo, cầm lấy khăn tay lau khóe miệng một chút. Nguyệt Mai hiểu ý, lặng lẽ lui ra ngoài.

Đế hậu vừa đến, yến hội liền bắt đầu. Cung nữ như dòng nước chảy bưng thức ăn tinh mỹ, dưa và trái cây đi lên. Trên bàn trước mặt rất nhanh liền bày đầy thức ăn phong phú, tinh xảo ngon miệng.

Âm nhạc đã vang lên, vũ cơ bắt đầu múa, kỹ thuật uyển chuyển, theo điệu nhạc nhẹ nhàng đung đưa. Ống tay áo bay múa, ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, tất cả đều hướng về người ở trên chủ vị.

Hạ Uyển Chi cử chỉ vừa vặn ăn cá hấp, thịt cá tươi mới, ngon ngọt, rất hợp khẩu vị của nàng.

Bữa tối ăn được một lúc, các vương gia bắt đầu tìm Hoàng Thượng nói chuyện mời rượu, ăn uống linh đình. Mà Đức phi đã cùng các Vương phi, công chúa nâng chén mời nhau, uống rượu hoa quế.

Bữa tối coi như ăn được vui vẻ hòa thuận. Sau khi ăn xong, lúc dùng trà bánh, Trịnh tu viện chuẩn bị tiết mục, ở trên thảm đỏ cất tiếng hát. Mấy vị tiệp dư mỹ nhân khác cũng nhao nhao muốn thử. Nàng biết rõ các nàng cũng chuẩn bị biểu diễn, làm như vậy là để có thể khiến Tề Diệp cười một tiếng, giành lấy ân sủng.

Đức phi ôm trưởng công chúa nhìn xem các nàng biểu diễn, trong lòng lại cười lạnh. Dù không vui vì các nàng ở sinh nhật của con gái mình mời gọi sủng hạnh, nhưng cũng không nói cái gì, còn muốn làm ra một bộ dáng khoan hồng độ lượng, rất là thưởng thức.

Lâm Huệ tất nhiên lại đánh đàn. Hạ Uyển Chi phát hiện lúc nàng ta đánh đàn, Tề Diệp nghe rất là hưởng thụ. Kỳ thật nàng biết, lúc trước Lâm Huệ được sủng ái còn không phải là bởi vì tài đánh đàn mà ra, rất được tâm ý của hắn nên mới giữ ở bên người. Hôm nay xem ra xác thực là như vậy.

Lúc Lâm Huệ đánh đàn có một phen phong tình khác biệt, bộ dáng nghiêm túc làm cho người ta không bỏ qua được. Hạ Uyển Chi không thể không thừa nhận, kỳ thật Lâm Huệ xác thực rất ưu tú, thậm chí có lúc nàng cũng nghĩ chỉ sợ mình không sánh bằng nàng ta.

Tiếng đàn boong boong, lại bị một tiếng khóc đánh vỡ. Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trưởng công chúa ở trong lòng Đức phi oa oa khóc lớn. Đức phi tay chân luống cuống ôm con bé, thấy mọi người chú ý, lúng túng đứng dậy, hành lễ với Tề Diệp rồi ôm trưởng công chúa rời tiệc. Lâm Huệ cũng không bị quấy rầy, vẫn tiếp tục khảy đàn. Sau Lâm Huệ là Chu tiệp dư. Chu tiệp dư thổi một khúc Trường tương tư , tiếng sáo du dương, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tề Diệp. Tề Diệp vẻ mặt không đổi, nhìn nàng ta một cái, cũng không nói gì.

Sau Chu tiệp dư, người có thể biểu diễn đều đã diễn xong. Thục phi nhìn Hạ Uyển Chi bất động, lên tiếng nói "Không biết Hạ chiêu nghi chuẩn bị cái tài nghệ gì, bản phi thật có chút tò mò!"

Thục phi vừa lên tiếng, những người khác như có như không nhìn lại. Ngay cả hoàng hậu cũng không chịu thua kém lên tiếng "Bản cung vẫn chưa được xem Hạ chiêu nghi biểu diễn tài nghệ, không biết hôm nay có may mắn được thưởng thức hay không."

Hạ Uyển Chi đứng dậy "Tần thiếp từ nhỏ ngu dốt, cầm kỳ thư họa miễn cưỡng biết một chút, so sánh cùng các nương nương khác, tần thiếp thật sự là thẹn thùng không dám biểu diễn. Bởi vậy cũng không chuẩn bị, mong hoàng hậu, Thục phi thứ lỗi."

"Hạ chiêu nghi đây là khiêm tốn." Thục phi nói "Thật không ngờ tới thậm chí ngay cả thể diện của hoàng hậu mà Hạ chiêu nghi cũng không cho, đúng là chuyện thật sự hi hữu!"

Hạ Uyển Chi cũng biết Thục phi này mở miệng là không có việc tốt. Gần đây hết lần này tới lần khác nàng ta đều là châm chọc mình. Ở trước mặt mọi người, nàng thật đúng là không thể không cho hoàng hậu nương nương thể diện.

"Thục phi nương nương dạy bảo phải. Vì bồi tội cho hoàng hậu nương nương, tần thiếp xin chuẩn bị một khúc múa trống. Hy vọng hoàng hậu nương nương có thể thích." Hạ Uyển Chi thở dài, đứng dậy hành lễ.

Hoàng hậu trong lòng khinh thường, ngoài miệng mỉm cười "Vậy làm phiền Hạ chiêu nghi!"

Hạ Uyển Chi không chuẩn bị, liền sai Hạ Bích trở về chuẩn bị quần áo. Không bao lâu nàng liền thay xong quần áo, trống lớn cũng đã chuẩn bị xong. Đã thật lâu không có luyện tập, chỉ sợ đã xuống tay.

Cầm lấy cây gậy gỗ thử xúc cảm một chút. Nàng mấp máy miệng, nặn ra một nụ cười, ống tay áo nhẹ nhàng, cước bộ nhẹ nhàng, chân bước uyển chuyển đến trước trống. Tay trái gõ mặt trống, một tiếng vang lên. Ống tay áo phất cao, tay phải gõ mặt trống, một tiếng lại vang lên, động tác mạnh mẽ hơn, đẹp hơn.

Không giống cung trang nặng nề, nàng mặc trên người chính là một thôi y phục nhẹ nhàng đơn giản, thắt đai lưng gọn gàng. Theo tiếng trống thùng thùng truyền đến, nàng gõ trống có lực có tiết tấu, như tiếng sấm thùng thùng, như nước mưa ào xuống, như dòng sông chảy xiết. Cả người đều chuyển động, vòng eo uốn một cái, xoay người gõ mặt trống. Lúc uốn cong người ngã đầu, nàng nhìn về phía Tề Diệp, khóe miệng cong lên, chân phải đá thẳng lên, bày ra một cái tư thế hoàn mỹ kết thúc điệu múa trống này.

Tề Diệp cười nói "Hạ chiêu nghi quả nhiên là người mang tuyệt kỹ, hôm nay trẫm mới thấy được."

Tiếng nói vừa dứt, Thục phi nhìn nàng một cái, nói "Hoàng Thượng nói đúng, Hạ chiêu nghi đâu chỉ là người mang tuyệt kỹ, còn thâm tàng bất lộ. Nếu không phải là hôm nay hoàng hậu muốn nhìn, bản phi còn không biết Hạ chiêu nghi múa trống giỏi như vậy."Thâm tàng bất lộ, Hạ Uyển Chi nghĩ cái Thục phi này thật đúng là giỏi tán dương người, tán dương nàng đến mức thâm trầm a!

Hạ Uyển Chi cũng không lên tiếng, hành lễ liền lui xuống. Lúc ra cửa nhìn thấy Bội Dung vội vã mà đến, không khỏi nhìn nàng ta nhiều thêm một chút. Đợi nàng thay đổi cung trang trở lại, Tề Diệp cùng hoàng hậu, thái hậu đã không còn ở Triều Hoa các. Vương gia vương phi, công chúa phò mã đang đứng dậy rời đi dưới sự hướng dẫn của thái giám.

Hạ Uyển Chi thật nghi hoặc đã phát sinh chuyện gì. Lâm Huệ nói "Hình như là trưởng công chúa bị bệnh. Hoàng Thượng để cho chúng ta đều tự tản đi, không có việc gì liền trở về đi!" Nàng gật gật đầu, Lâm Huệ lại nói "Uyển tỷ tỷ hôm nay múa trống thật sự rất tốt, muội muội đều xem ngây người."

"Huệ nhi hôm nay khảy đàn cũng không tệ, so với trước kia tiến bộ không ít." Hạ Uyển Chi thuận miệng tán dương.

"Uyển tỷ tỷ quá khen." Nghe nói như vậy, Lâm Huệ trong lòng đúng là rất đắc ý. Nàng rất tự tin với tài đánh đàn của mình. Nếu nàng nhận thứ hai, không ai dám nói mình là đệ nhất.

Hạ Uyển Chi trở về liền sai Hạ Hoa đi hỏi thăm một chút, xem trưởng công chúa rốt cuộc làm sao vậy. Nàng múa trống ra đầy mồ hôi, liền phân phó Trúc Thanh chuẩn bị nước nóng.

Nàng mới vừa vào trong nước không bao lâu, Hạ Bích tiến đến nói "Nương nương, Hoàng Thượng phái người đến thỉnh nương nương đi sang cung Đức phi một chuyến."

Nàng có chút ngạc nhiên "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Nô tỳ hỏi, công công truyền lời nói là trưởng công chúa không phải là bị bệnh, là ăn trúng đồ gì đó. Lúc này ngự y đang nhìn." Hạ Bích nói "Nô tỳ có chút không yên lòng, trưởng công chúa ăn đồ hư làm sao lại tìm nương nương, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ!"

"Có phải xảy ra chuyện hay không, đi mới biết được." Hạ Uyển Chi không nhanh không chậm rửa ráy sạch sẽ, lau chùi thân thể, mặc quần áo, lại để cho Trúc Thanh trang điểm một phen. Lúc này nàng mới mang theo Hạ Bích và Trúc Thanh đi qua chỗ Đức phi.

Khi đi vào nàng đã nhìn thấy Tề Diệp, thái hậu, hoàng hậu đều có mặt. Bọn họ đều nhìn nàng vẻ mặt khó lường. Hạ Uyển Chi vừa vặn thi lễ, Tề Diệp cho nàng đứng dậy, bên tai là tiếng trưởng công chúa khóc oa oa. Đức phi cùng nhũ nương đang dỗ dành.

"Có biết trẫm gọi tới ngươi vì cái gì?" Tề Diệp đánh vỡ trầm mặc, hỏi.

Hạ Uyển Chi lắc đầu "Tần thiếp không biết, mong Hoàng Thượng chỉ rõ."

"Trưởng công chúa ăn nhầm thức ăn, có cung nhân trông thấy là cung nhân bên cạnh ngươi thả đồ vào canh trứng gà của trưởng công chúa." Hạ Uyển Chi nghe vậy tâm chìm chìm, Tề Diệp hỏi "Có thể có chuyện này?"

"Hoàng Thượng, tần thiếp oan uổng." Hạ Uyển Chi quỳ trên mặt đất. Hạ Bích, Trúc Thanh phía sau quỳ theo. Nàng nói "Thần thiếp oan uổng, mong Hoàng Thượng minh giám."

"Hạ chiêu nghi không cần phải ngụy biện, nhân chứng vật chứng đều có, há lại cho ngươi một câu oan uổng thì có thể phủi bỏ?" Hoàng hậu đau lòng nói "Trưởng công chúa vẫn là đứa nhỏ, mới chỉ hai tuổi, Hạ chiêu nghi sao xuống tay được?"Đức phi đem hài tử giao cho nhũ nương, nhìn Hạ Uyển Chi quỳ trên mặt đất, không nói hai lời, vừa tiến lên chính là một cái tát. Hạ Uyển Chi bị đau, lúc trông thấy Đức phi còn muốn tát cái thứ hai, Tề Diệp đã mở miệng "Đức phi, trong mắt ngươi còn có trẫm sao. Trẫm còn chưa nói chuyện há lại cho ngươi động thủ?"

Đức phi cắn cắn môi, trừng mắt liếc Hạ Uyển Chi, lúc nghiêng đầu đã là bộ dáng lã chã chực khóc "Hoàng Thượng, thần thiếp thất lễ. Là do thần thiếp không đành lòng nhìn trưởng công chúa chịu khổ. Con bé còn nhỏ đã chịu tội như vậy, thần thiếp không nhịn được a!"

Hạ Uyển Chi bụm mặt, ngẩng đầu nhìn Tề Diệp. Tề Diệp trấn an nhìn nàng một cái, nói "Trước khi tra ra manh mối, trẫm tự có định đoạt. Thứ cho ngươi thương con sốt ruột, trẫm không so đo, đứng lên đi!"

Đức phi gật gật đầu, tạ ơn một tiếng, được Bội Dung nâng đỡ ngồi xuống ở trên ghế, nhịn không được rơi lệ "Tội nghiệp trưởng công chúa, toàn thân không có chỗ nào yên, vừa ngứa vừa đau. Nàng còn nhỏ như vậy, làm sao chịu được. Hoàng Thượng nhất định phải cứu trưởng công chúa."

"Ngự y đã đang nhìn, không có việc gì!" Tề Diệp trấn an một câu, ánh mắt rơi vào trên người Hạ Uyển Chi "Hạ chiêu nghi, có phải ngươi hạ thuốc hay không?"

"Hoàng Thượng minh giám, tần thiếp có thể chỉ trời lập lời thề, tuyệt đối không phải là tần thiếp. Tần thiếp là bị hãm hại!" Là ai? Thục phi, Đức phi, hoàng hậu, hay là những người khác? Trong đầu thoáng hiện lên lần lượt từng khuôn mặt, nàng lại cảm thấy mỗi người đều có thể.

"Thật không phải là ngươi?" Tề Diệp trầm giọng hỏi.

Hạ Uyển Chi chỉ tay lên trời nói "Thần thiếp lập lời thề với trời, chuyện hôm nay không liên quan với tần thiếp. Nếu có nửa câu nói dối, tần thiếp liền bị thiên lôi đánh, chết không tử tế."

"Nếu là lập lời thề có thể nói rõ tất cả, cũng sẽ không có nhiều người kêu oan như vậy. Hạ chiêu nghi, ngươi cho rằng Hoàng Thượng sẽ dễ tin lời thề của ngươi sao?"

Hoàng hậu không đợi Tề Diệp lên tiếng, đã chặn đường hắn. Cho dù bây giờ hắn nói tin tưởng, vậy cũng chỉ là thiên vị nàng mà thôi. Huống chi thái hậu ở đây, mặc dù bà ta chưa nói một câu nào, cũng không có nghĩa là bà tin tưởng Hạ Uyển Chi.

"Nếu nương nương không tin, tần thiếp có thể cùng cái cung nhân kia đối chất. Tần thiếp xác thực là bị người hãm hại, oan uổng." Nếu nàng không tìm được sơ hở, như vậy nhân chứng vật chứng bọn họ đều đã chuẩn bị đủ, cho dù nàng chưa làm qua cũng bị hãm hại thành đã làm, nàng sẽ phải gánh tội thay.

"Không biết cung nhân kia trông thấy chính là cung nữ nào bên cạnh tần thiếp bỏ thuốc?" Hạ Uyển Chi hỏi trong lúc Quang Thuận đi xuống gọi nhân chứng.

Hoàng hậu nói "Bên cạnh ngươi còn có mấy người, không phải là cái gì Hạ Bích kia."

Nghe vậy, Hạ Bích vội vàng dập đầu, nói "Hoàng Thượng minh giám, hôm nay nô tỳ liên tục ở trong yến hội cũng không rời đi, làm. trở về ngự thiện phòng bỏ thuốc. Mong Hoàng Thượng minh xét, nô tỳ là bị oan uổng.""Hừ, có phải oan uổng hay không, đợi người đến đây sẽ biết!" Hoàng hậu hừ một tiếng, trào phúng liếc nhìn Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi cũng đã tâm tư vòng vo vài vòng, ngẩng đầu nhìn Tề Diệp nói "Hoàng Thượng, nếu thật là tần thiếp làm, tần thiếp sẽ không ngụy biện. Nhưng tần thiếp là bị hãm hại, tần thiếp cầu xin Hoàng Thượng cho tần thiếp một cái cơ hội rửa thoát tội danh!"

Giống như sợ Tề Diệp sẽ đáp ứng, hoàng hậu lên tiếng nói "Vẫn còn ngụy biện sao, người đâu, kéo Hạ chiêu nghi xuống."

"Vì sao hoàng hậu nương nương một mực chắc chắn chính là tần thiếp. Chẳng lẽ hoàng hậu nương nương cũng tận mắt nhìn thấy là Hạ Bích bên cạnh tần thiếp hạ độc trong canh trứng gà của trưởng công chúa sao?"

Tiếng nói vừa dứt, hoàng hậu sắc mặt càng thay đổi. Tề Diệp, thái hậu, Đức phi đều nhìn về nàng ta. Hoàng hậu miễn cưỡng trấn định nói "Hạ chiêu nghi đây là nói bản cung hãm hại ngươi?"

"Hoàng hậu minh giám, tần thiếp cũng không phải là ý tứ kia." Hạ Uyển Chi cúi đầu ngoan ngoãn đáp lời, trong lòng bắt đầu sinh nghi. Hoàng hậu kích động như vậy, hận không thể ngăn cản hành động của nàng, không thể không khiến người hoài nghi có phải là nàng ta cho người hạ độc, giá họa cho nàng hay không.

"Bản cung nghe cũng không giống như vậy." Hoàng hậu lạnh lùng nói "Cơm có thể ăn bậy, lời nói thì không thể nói lung tung. Hạ chiêu nghi tốt nhất nên nghĩ thông suốt."

Hạ Uyển Chi không nói.

Tề Diệp liếc nhanh nhìn hoàng hậu, nói "Trẫm cho ngươi cơ hội này, nếu thật là ngươi, trẫm sẽ không hạ thủ lưu tình. Nhất định nghiêm trị."

"Tần thiếp hiểu! Đa tạ Hoàng Thượng khai ân!" Hạ Uyển Chi ám ám thở phào nhẹ nhõm, thật may là hắn vẫn chếch về hướng mình.

Trước khi nhân chứng bị kéo lên, Hạ Uyển Chi cho Hạ Bích cùng một vị cung nữ canh giữ ở cửa thay đổi quần áo. Hạ Bích canh giữ ở cửa, vị kia cung nữ thì quỳ ở sau lưng nàng.

Rất nhanh vị nhân chứng kia đã bị kéo đi lên, nàng ta cả vội vàng quỳ xuống đất, run lẩy bẩy cầu xin tha thứ.

Tề Diệp nói "Trả lời trẫm, có phải thật sự nhìn thấy cung nữ bên cạnh Hạ chiêu nghi hạ độc trong canh trứng gà của trưởng công chúa hay không?"

"Hồi... Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tỳ... Nô tỳ tận mắt nhìn thấy cung nữ Hạ Bích bên cạnh Hạ chiêu nghi thả đồ trong canh trứng gà của trưởng công chúa. Nô tỳ cũng không biết bỏ vào cái gì, nô tỳ cũng là về sau nghe nói trưởng công chúa trúng độc, mới biết được."

"Được rồi, ngươi xem một chút có phải người phía sau Hạ chiêu nghi hay không?"

Tiểu cung nữ nhìn theo hướng ngón tau Tề Diệp, ánh mắt đung đưa không ngừng giữa vị cung nữ kia và Trúc Thanh, cuối cùng đưa tay chỉ vị cung nữ ở bên trái kia. Trái tim lơ lửng của Hạ Uyển Chi lập tức hạ xuống đất, ám ám thở phào nhẹ nhõm.

Người ở chỗ này nhìn thấy vậy đều trong lòng hiểu rõ, hoàng hậu âm thầm bóp bóp nắm tay, liếc nhanh nhìn Nguyệt Mai. Nguyệt Mai run một chút, sắc mặt trắng bệch cúi đầu xuống.

Đức phi nhìn vẻ mặt chủ tớ hai người các nàng, trong lòng sinh nghi.

Tề Diệp lại hỏi "Xác định là nàng ta?"

"Hoàng Thượng minh giám, nô tỳ chính là một trăm lá gan cũng không dám nói dối." Tiểu cung nữ vội vàng dập đầu, nói năng lưu loát.

Tề Diệp cười lạnh một tiếng "Người đâu, đem cái tiện tỳ này xuống thẩm vấn cho kĩ. Dám vu hãm Hạ chiêu nghi, trẫm cũng muốn nhìn một chút là ai ở sau lưng làm loạn."

Quang Thuận công công vung tay lên, hai vị thái giám tiến lên, lôi kéo tiểu cung nữ rời đi. Tiểu cung nữ còn chưa kịp phản ứng, vẫn là hô to "Hoàng Thượng, nô tỳ xác thực trông thấy nàng ta thả đồ..." Còn chưa nói xong đã bị Quang Thuận lấy vải lụa chận miệng, cho người dẫn đi tra hỏi.

Hoàng hậu nhìn tiểu cung nữ bị bắt đi, xoắn xoắn khăn tay, liếc nhìn Nguyệt Mai. Nguyệt Mai hiểu ý, thừa dịp người khác không chú ý lui ra ngoài.

Biết rõ Hạ Uyển Chi là bị hãm hại, Tề Diệp tiến lên, đang muốn đỡ Hạ Uyển Chi. Đức phi đã đi trước một bước tiến lên đỡ Hạ Uyển Chi, mặt mũi tràn đầy áy náy nói "Đều là bản phi không tốt, chuyện còn chưa tra rõ ràng liền tự kết luận, còn đánh Hạ chiêu nghi một cái tát. Đều do bản phi quá lo lắng, nếu Hạ chiêu nghi còn giận, có thể đánh lại một cái tát."

"Đức phi nương nương nói quá lời, tần thiếp hiểu Đức phi là thương con mà sốt ruột, lúc này mới mất đúng mực. Chỉ cần có thể chứng minh tần thiếp trong sạch, tần thiếp cũng đã thỏa mãn. Ngược lại cái người

hãm hại tần thiếp kia, mong Hoàng Thượng nhất định phải bắt được!" Nàng nhìn Tề Diệp, cố ý cho hắn nhìn mặt sưng đỏ cùng với khóe miệng tràn ra vết máu của mình "Không thể để cho người nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, nếu không đều uổng công trưởng công chúa, cùng tần thiếp chịu đau khổ."

"Yên tâm, trẫm sẽ cho trưởng công chúa, cho Hạ chiêu nghi một cái công đạo." Ánh mắt rơi vào trên mặt sưng đỏ của nàng, Tề Diệp nhìn thấy đau lòng, hắn nói "Hạ chiêu nghi đi về trước, trẫm sai ngự y đi qua nhìn ngươi một chút."

Hạ Uyển Chi gật đầu "Đa tạ Hoàng Thượng ưu ái!"

Được Trúc Thanh cùng Hạ Bích nâng đỡ, Hạ Uyển Chi trở về Hỉ Lai điện.

Lúc Đức phi ngẩng đầu nhìn về phía hoàng hậu, chẳng biết lúc nào mà Nguyệt Mai bên cạnh hoàng hậu đã không thấy đâu. Nàng khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm hoàng hậu, vẻ mặt phức tạp.

47. Chương 47

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Hạ Uyển Chi trở về không bao lâu, Tề Diệp liền tới. Khi đó Hạ Bích đang xức thuốc cho nàng, ngự y đến đây rồi lại đi.

Trông thấy hắn tiến đến, Hạ Uyển Chi nghiêng mặt không nhìn hắn. Hạ Bích đứng dậy hành lễ, lặng lẽ lui xuống đi. Tề Diệp biết rõ đây là nàng tức giận. Biết rõ nàng bị ủy khuất, hắn không tức giận, ngược lại nghĩ tới làm thế nào cho nàng nguôi giận.

Ngồi xuống bên người nàng, Tề Diệp cầm lấy bông dính rượu thuốc, nâng cằm của nàng kéo quay người lại, dịu dàng lau thuốc lên nơi sưng đỏ cho nàng. Hạ Uyển Chi cắn môi cúi đầu, quật cường nghiêng mặt đi.

"Đừng động!" Tề Diệp dùng sức nâng cằm của nàng, một lần nữa đem người quay tới, lại phát hiện trên mí mắt nàng ngập nước mắt. Hắn vừa nhìn liền đau lòng không ngớt, ôm người vào trong ngực "Uyển Nhi, là trẫm để ngươi chịu ủy khuất!"

Hạ Uyển Chi nằm ở trên vai hắn, khóc thút thít, lại không mở miệng. Tề Diệp khẽ vuốt ve lưng của nàng trấn an "Trẫm nhất định sẽ tìm ra người kia, lại dám làm loạn trong hoàng cung, đả thương trưởng công chúa, lại đả thương ngươi!"

Hạ Uyển Chi khóc một hồi lâu, Tề Diệp cầm lấy mặt của nàng, tinh tế lau nước mắt trên mặt cho nàng, nói "Đừng khóc, trẫm nhìn thấy đau lòng."

Nàng ừ một tiếng, một lần nữa ôm lấy cổ của hắn, tiếng nói nghẹn ngào "Nếu không phải Hoàng Thượng tin tưởng tần thiếp, tần thiếp căn bản không có cơ hội chứng minh. Hoàng Thượng, tần thiếp không phải là người lòng dạ độc ác như vậy."

"Trẫm hiểu! Trẫm biết rõ ngươi tâm địa thiện lương, làm sao lại làm ra chuyện tổn thương người như vậy? Được rồi, đừng khóc, trẫm đều hiểu!" Tề Diệp ôn nhu dụ dỗ nàng "Đến đây, trẫm bôi thuốc cho ngươi!"

Nàng gật gật đầu, nhu thuận ngước đầu để cho hắn bôi thuốc, chỉ là hai mắt khóc nên có chút sưng đỏ, thoạt nhìn điềm đạm đáng yêu, hắn vuốt ve đầu của nàng, không tiếng động an ủi.

Hai người đang nói chuyện nhỏ nhẹ, Hạ Bích ở phía ngoài nói "Hoàng Thượng, chiêu nghi nương nương, Đức phi phái người đến, nói là trưởng công chúa khóc rống tìm Hoàng Thượng."

Trưởng công chúa mới bao nhiêu tuổi? Người thân nhất chính là Đức phi, làm sao lại muốn tìm Hoàng Thượng đây? Không cần phải nói trắng ra cũng hiểu ý tứ của Đức phi. Hạ Uyển Chi nói "Hoàng Thượng mau đi qua đi! Tội nghiệp trưởng công chúa, nhỏ như vậy lại phải trải qua chuyện tàn nhẫn như vậy, thật may là trưởng công chúa phúc lớn mạng lớn."

Tề Diệp rất là đồng tình với lời của nàng, gật gật đầu nói "Ngày mai trẫm lại tới nhìn ngươi, cũng tối rồi, sớm nghỉ ngơi đi!"

"Ừ! Hoàng Thượng cũng sớm đi nghỉ ngơi, sáng mai còn phải vào triều!" Nàng nói "Tần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng."

Tề Diệp vuốt ve mặt của nàng, lúc này mới yên tâm rời đi.

Hôm sau tỉnh lại, vết thương trên mặt đã không còn sưng. Dùng đầu lưỡi đẩy một chút còn hơi đau đớn, có điều lại nhìn không ra cái vết thương gì. Nàng mặc quần áo xong, dùng tốt đồ ăn sáng rồi đi qua chỗ Đức phi xem một chút. Tối hôm qua ngự y liên tục coi chừng, trưởng công chúa đã tốt lên rất nhiều, lúc này đang ngủ.Đức phi vẻ mặt áy náy lôi kéo tay của nàng nói "Tối hôm qua thật là để cho Hạ chiêu nghi chịu ủy khuất!"

"Đức phi nương nương cũng là thương con sốt ruột, tần thiếp đều hiểu." Hạ Uyển Chi không thèm để ý cười cười "Chủ yếu là phải tìm ra người hạ thuốc, không thể để cho nàng nhởn nhơn ngoài vòng pháp luật!"

"Liệu Hạ chiêu nghi có cái manh mối gì?" Người nọ há lại dễ dàng bị tìm ra như vậy. Từ trước đến nay nàng ta giỏi về ẩn núp, không có bằng chứng gì. Nếu là tiểu cung nữ kia chịu mở miệng, liền biết là ai.

Hạ Uyển Chi lắc đầu "Không có chút đầu mối nào, tần thiếp cũng không biết đắc tội với ai, mới khiến cho nàng ta hãm hại tần thiếp như thế..."

Hừ, chỉ dựa vào sủng ái của Hoàng Thượng đối với ngươi, cái hậu cung này chỉ sợ không có ai không oán hận ngươi, Đức phi ghen ghét nhìn nàng một cái.

Hạ Uyển Chi không biết ý nghĩ trong lòng Đức phi, nói tiếp "Còn làm liên lụy tới trưởng công chúa. Chỉ đáng thương trưởng công chúa nhỏ như vậy đã chịu khổ. Cũng may ra tay không phải quá nghiêm trọng, nếu thật là có cái gì..." Hạ Uyển Chi muốn nói lại thôi, ai cũng nghe ra được ý tứ trong câu nói

Đức phi vò khăn tay, trong lòng lo lắng oán hận. Nàng cũng thấy may mắn vì độc tính không mạnh, nếu không nàng liền mất đi trưởng công chúa. Như vậy nàng làm sao mà sống?

"Hoàng Thượng thương yêu trưởng công chúa nhất định sẽ cho nàng một cái công đạo." Đức phi nghiêm túc nói một câu, Hạ Uyển Chi trầm mặc.

Hai người đi thỉnh an hoàng hậu, hoàng hậu trấn an Đức phi cùng Hạ Uyển Chi vài câu. Thục phi các nàng cho dù không phải là biết rõ ràng tường tận, nhưng cũng nghe một chút tiếng gió. Thục phi hỏi Đức phi "Trưởng công chúa có khỏe không?"

"Nhờ phúc Thục phi nương nương, trưởng công chúa mạnh khỏe, để Thục phi nhớ thương!" Đức phi mặt không chút thay đổi trả lời một câu. Thục phi bĩu môi không hề hỏi nhiều, trong lòng lại cao hứng.

Từ Phượng Nghi cung đi ra, Lâm Huệ đuổi theo Hạ Uyển Chi, hai người đi về hướng Phóng Ưng đài. Lâm Huệ lo lắng hỏi "Uyển tỷ tỷ có khỏe không?"

"Rất tốt, không cần lo lắng. Chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió mà thôi. Là có người cố ý hãm hại ta." Hạ Uyển Chi bất đắc dĩ nói "Ngược lại không nghĩ tới trong lúc vô tình ta đắc tội ai."

"Này có cái gì, hậu cung nhiều nữ nhân, nữ nhân lại luôn đố kị. Trông thấy Uyển tỷ tỷ được sủng ái, các nàng khẳng định sinh lòng ghen ghét. Huống chi Hoàng Thượng còn không phải ân sủng tỷ tỷ bình thường, riêng chuyện tự mình dạy bảo tỷ tỷ bơi này, có thể làm cho người ta ghen tỵ rồi!"

"Phải không?" Hạ Uyển Chi liếc nhanh Lâm Huệ, thầm nghĩ lời này có phải gắn ở trên người của ngươi cũng rất thích hợp hay không. Kỳ thật ngươi cũng là oán hận ghen ghét ta đi!

"Còn không phải sao!" Lâm Huệ khẳng định gật đầu "Biết là ai hạ thủ chưa?"

"Hoàng Thượng vẫn đang tra, tạm thời còn chưa biết. Chỉ cần có tâm, nhất định có thể tra ra là ai. Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, chỉ cần hạ thủ thì sẽ luôn lộ ra sơ hở đến lúc đó thì nàng ta có quả ngon để ăn."Lâm Huệ gật gật đầu, nhìn mái hiên dưới ánh nắng cách đó không xa, cũng không lên tiếng.

Hạ Uyển Chi chỉ là không nghĩ tới, người kia cũng không phải ăn quả ngon. Nguyên nhân là tiểu cung nữ kia thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị cắn lưỡi tự sát. Nghiêm hình tra khảo cả đêm cũng không đào ra được tin tức gì từ trong miệng tiểu cung nữ. Khi trời gần sáng, nhân dịp người trông coi không chú ý, nàng ta phun ra vải chặn miệng, cắn lưỡi tự sát.

Manh mối bị đứt, muốn tìm ra hung thủ sau lưng thật đúng là khó càng thêm khó Hạ Uyển Chi sẽ không chịu thua thiệt một cách vô ích nàng sai Hạ Hoa đi hỏi thăm một chút, nhìn xem ai đi lại gần với tiểu cung nữ kia.

Lại để cho Hạ Hoa đi hỏi thăm một chút xem tối hôm qua có ai đi gặp tiểu cung nữ kia. Nếu biết rõ tiểu cung nữ bị bắt, người nọ nhất định sẽ đứng ngồi không yên, lo sợ tiểu cung nữ cung khai ra bản thân nàng ta nhất định sẽ hành động, hoặc là cam đoan ngậm miệng không nhả ra, hoặc là chết không đối chứng. Đương nhiên, so sánh với nhau, chết không đối chứng còn không phải là lựa chọn tốt nhất?

Biết được tiểu cung nữ cắn lưỡi tự sát, Đức phi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, sai Bội Dung đi ra ngoài hỏi thăm một chút, lại để cho người gọi Hạ Uyển Chi đến. Lúc này hai người tạm thời lag đồng minh, đều là người bị hại, tự nhiên đi lại gần.

Đức phi nói "Hôm nay người đã chết không đối chứng, nếu không có đầu mối mới, cũng chỉ có thể nhìn người nọ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật!"

"Đức phi có phải biết rõ hung thủ là ai hay không?" Nghe ra ý tứ trong lời nàng ta nói, Hạ Uyển Chi hỏi.

"Ta không biết rõ, cũng là nghi ngờ một chút mà thôi." Đức phi nói "Chỉ kà có thể làm đến mức giọt nước không lọt, chỉ sợ thân phận không thấp."

Trong hậu cung, thân phận không thấp cũng chỉ vài người như vậy. Hạ Uyển Chi hiểu ý tứ của Đức phi, phỏng đoán không phải là hoàng hậu thì chính là Thục phi, chỉ là khổ nổi không có chứng cớ mà thôi.

Sao Hạ Uyển Chi lại không biết tối hôm qua hoàng hậu biểu hiện thất thố. Cái loại vẻ mặt hận không thể đem nàng biếm lãnh cung cho tự sinh tự diệt đó, nàng đúng là thấy rất rõ ràng. Hoàng hậu hùng hổ doạ người như thế, cũng không giống như là vô tội. Sau đó nàng ta cùng Nguyệt Mai bên cạnh trao đổi ánh mắt quỷ dị, Nguyệt Mai lại thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị mang rời đi, quả thật làm cho người ta không thể không hoài nghi.

Bên này, hoàng hậu biết được tiểu cung nữ kia đã cắn lưỡi tự sát, nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhìn thoáng qua Nguyệt Mai quỳ trên mặt đất, vẻ mặt không vui "Ngươi nói, bản cung nên trừng phạt ngươi thế nào?"

"Hoàng hậu nương nương tha mạng, nô tỳ về sau nhất định tận tâm tận lực!" Nguyệt Mai biết rõ chuyện lần này nàng khó tránh khỏi trách phạt. Vốn là mưu kế nhất tiễn song điêu, lại chưa từng nghĩ đều thất bại trên người tiểu cung nữ chết tiệt kia. Ngay cả cung nữ bên cạnh Hạ chiêu nghi còn nhận thức không rõ, lúc này mới hư kế hoạch.

"Lời này bản cung đã nghe vô số lần. Xem ra bản cung là quá dễ nói chuyện, thế cho nên Nguyệt Mai ngươi đã quên bản cung lợi hại ra sao!" Hoàng hậu rực giận nói. Nguyệt Mai nghe được toàn thân phát run, biết rõ hôm nay nỗi khổ da thịt là không thiếu được.Nguyệt Mai nói "Nô tỳ cam nguyện chịu phạt, chỉ hy vọng hoàng hậu nương nương có thể làm cho nô tỳ tiếp tục lưu ở bên cạnh nương nương. Nô tỳ nguyện ý làm trâu làm ngựa hầu hạ nương nương."

"Hừ!" Hoàng hậu hừ một tiếng, phân phó cung nữ lấy roi ngựa ra. Cung nữ trình lên rồi liền lui xuống, còn hảo tâm đóng cửa lại.

Hoàng hậu quất roi ngựa, xoát xoát lên tiếng. Nguyệt Mai kiên trì quỳ trên mặt đất khom người xuống, một bộ dáng cam tâm tình nguyện chịu phạt.

Hoàng hậu không chút lưu tình, roi ngựa rơi xuống, chát một tiếng. Nguyệt Mai bị đau cắn môi không để cho mình lên tiếng. Hoàng hậu tức giận quất nàng, từng nhát từng nhát, Nguyệt Mai bị đau cắn quả đấm, lưu lại dấu răng thật sâu, cũng không hề cầu xin tha thứ, chỉ hy vọng hoàng hậu có thể mau nguôi giận, nàng cũng có thể bớt nếm chút khổ sở.

Nhưng khổ là lần này hoàng hậu rất tức giận. Mắt thấy sắp đạp rớt được Hạ chiêu nghi, lại không nghĩ cuối cùng còn làm cho nàng ta được Hoàng Thượng thương tiếc, đối với nàng ta càng tốt hơn. Còn không phải là mình trộm gà không được còn mất nắm gạo sao?

Chờ hoàng hậu phát tiết xong, Nguyệt Mai đã ngã rạp trên mặt đất, trên lưng vết máu chi chít, sắc mặt trắng bệch. Hoàng hậu quăng roi ngựa, cho người vào khiêng người xuống đi trị liệu. Dù sao cũng là người từ trong nhà mang tới, nàng tất nhiên sẽ không thật sự đánh chết.

Hạ Hoa nghe ngóng xong một ngày, chỉ nghe được cái tiểu cung nữ kia tính cách quái gở, cũng không thích nói chuyện, cũng không thích cùng người ta nói chuyện, căn bản là tiếng nói không có trọng lượng, từ trước đến nay độc lai độc vãng. Hỏi thăm ra thì chẳng có đi lại gần với ai, bất quá là cung nữ vẩy nước quét sân của ngự thiện phòng mà thôi.

Về phần tối hôm qua cũng không có người nào khác đi thăm kia tiểu cung nữ, bởi vậy cũng không tin tức gì.

Hạ Uyển Chi trong lòng bực bội, biết rõ nếu tìm không được manh mối, cũng chỉ có thể để người kia nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật. Không nghĩ tới nàng ta lại ẩn núp sâu như thế.

Ăn trưa xong, Hạ Uyển Chi đi Phong Xuân các. Nàng ở trong nước quạt vài cái, bơi vài vòng rồi nằm ở trên đá cẩm thạch, hai chân vô ý thức vỗ nước.

Học bơi xong nàng mới biết niềm vui thú khi bơi, làm cho người xuống nước cũng không muốn trở lên bờ.

Tề Diệp ở chỗ Đức phi dùng cơm trưa, nghe nói trưởng công chúa đã tốt lên rất nhiều. Đức phi ngược lại thông minh, biết rõ hướng về trưởng công chúa mà nói chuyện, mời người vào trong cung mình.

Nàng vỗ nước, nghe thấy tiếng đẩy cửa, ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy Tề Diệp cất bước tiến đến. Bên ngoài có chút nóng, hắn phơi nắng nên mặt hơi đỏ.

Hạ Uyển Chi vì muốn hắn chú ý đến nàng, dùng sức vỗ mặt nước, nước văng tung tóe, nàng cười tủm tỉm hướng về phía hắn quơ quơ tay.

Tề Diệp cười một tiếng, từng bước từng bước tới gần, ngồi xổm xuống ở trước mặt nàng, cúi đầu nhéo nhéo cái mũi của nàng "Uyển Nhi thật đúng là càng ngày càng biết tự giác. Trẫm còn chưa phân phó, ngươi liền tới chỗ này rồi?""Chẳng lẽ Hoàng Thượng không muốn tần thiếp đến?" Nàng có chút ủy khuất méo miệng, đôi mắt to tròn, hắc bạch phân minh sáng long lanh nhìn theo hắn.

Tề Diệp chịu không nổi nhất là bộ dạng vô tội ủy khuất này của nàng, sủng ái nhéo nhéo cái mũi của nàng "Trẫm là người nhỏ mọn như vậy sao? Nếu không phải thích ngươi đến, cũng sẽ không dạy ngươi bơi..."

Lời còn chưa dứt, Hạ Uyển Chi chỉ thấy mặt hắn liền biến sắc, đột nhiên vươn tay bắt tới phía sau nàng. Hạ Uyển Chi chỉ cảm thấy sau lưng có cái gì đó lành lạnh lướt qua, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tề Diệp dùng sức ném. Trên mặt đất nhiều hơn một con rắn nhuốm máu.

Hạ Uyển Chi sững sờ nhìn thoáng qua, lập tức lên tiếng kinh hô, luống cuống tay chân muốn bò lên bờ, Tề Diệp thấy nàng kinh hoảng sợ hãi, cánh tay dài chụp tới ôm người lên bờ. Hạ Uyển Chi theo bản năng ôm eo của hắn, mặt áp vào trước ngực hắn, cả người run lẩy bẩy.

Tề Diệp bất chấp an ủi nàng, nghiêng đầu mút lấy ngón tay cái, sau đó nhổ một búng máu, lại lấy ra một cái đao sắc bén rạch hai cái ở trên vết thương, dùng sức mút nhả máu độc.

Nghe thấy tiếng kinh hô, Quang Thuận công công, Hạ Bích vọt vào, nhìn con rắn hoa trên mặt đất, cùng với búng máu ở một bên, lập tức thay đổi sắc mặt "Hoàng Thượng, nô tài lập tức gọi ngự y đến."

Tề Diệp không có lên tiếng, dùng tay áo sít sao buộc chặt cánh tay, không để cho độc tính lan tràn, nặn ra rất nhiều máu tươi. Hạ Bích trông thấy con rắn trên mặt đất vẫn còn đong đưa đuôi, toàn thân mềm nhũn, đang muốn ngất đi thì bị Quang Thuận công công đẩy một cái, nàng mới không bị dọa ngất đi. Hạ Bích sợ nhất chính là rắn.

Bên này, Tề Diệp xử lý tốt miệng vết thương, lúc này mới có công phu an ủi người run lẩy bẩy trong ngực. "Đừng sợ, rắn đã bị trẫm quật chết, rất an toàn!"

Hạ Uyển Chi níu lấy long bào hắn không buông, cả người càng thêm áp vào trên người hắn.Tề Diệp biết rõ nàng bị sợ hãi, trước đây không lâu mới bị rắn dọa một trận, lúc này nếu không phải là có hắn ở đây,

nàng đã bị rắn cắn. Đây không phải là rắn không độc, mà là mang theo kịch độc. Chỉ cần cắn một cái, nếu không biết rõ cách xử lý, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Phong Xuân các yên ổn, tại sao có thể có rắn chạy vào?

Tề Diệp phân phó Quang Thuận cho người tra xét chung quanh. Quang Thuận gật gật đầu đi xuống phân phó. Biết rõ nếu để Hạ Bích quét dọn thứ còn sót lại quả thực là làm người khác khó chịu, Quang Thuận công công phân phó cái tỳ nữ to gan khác tiến đến, quét dọn xác rắn đi ra ngoài, rửa sạch sẽ vết máu.

Hạ Uyển Chi trong lòng run sợ, được sự giúp đỡ của Hạ Bích mặc quần áo, lúc đi ra sắc mặt trắng bệch. Nàng thấy Tề Diệp ngồi ở trên ghế dài, có chút vô lực, khẽ nhíu mày. Lại thấy vết máu trên ngón tay cái của hắn, nàng mới phản ứng tới "Hoàng Thượng, ngươi bị thương?"

"Không sao, trẫm đã xử lý tốt, đợi lát nữa ngự y xem một chút là được!" Tề Diệp thở dốc nói một câu, trên trán toát mồ hôi lạnh. Vị trí iệng vết thương cùng với phía dưới khuỷu tay một mảnh đau đớn, đau rát vô cùng.

Hạ Uyển Chi biết là vì cứu nàng, nếu không phải là vì nàng, hắn sẽ không bị rắn cắn tổn thương. Nàng lập tức không biết nên nói cái gì.nhìn hắn mím môi nhịn đau, nhìn hắn một cái tay sưng đỏ như bánh bao chưng, nước mắt cũng nhịn không được nữa ào ào rơi xuống.

Tề Diệp thấy thế, miễn cưỡng cười cười với nàng, lau nước mắt trên mặt nàng "Đừng khóc, trẫm không có việc gì.máu độc đã hút ra ngoài, lưu lại không nhiều, sẽ không nguy hiểm sinh mạng."

"Hoàng Thượng, người không nên như vậy. Cho dù tần thiếp bị cắn chết, Hoàng Thượng cũng..." Lời còn chưa dứt, đôi môi lạnh buốt đã chận lên. Nàng sửng sốt một chút, nhìn người đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, môi của hắn luôn luôn ấm áp, lúc này lạnh như băng làm cho lòng người kinh hoảng.

Tề Diệp khẽ cười một tiếng "Nữ nhân của trẫm, trẫm làm sao lại trơ mắt nhìn nàng bị rắn cắn đả thương, trẫm sẽ đau lòng... Uyển Nhi... Đừng khóc, trẫm không có việc gì..."

Trên người trầm xuống, Hạ Uyển Chi không chịu nổi, lập tức bị Tề Diệp áp té trên mặt đất. Hạ Bích thất thố kinh hô, kêu to "Quang Thuận công công, không xong rồi! Hoàng Thượng té xỉu!"

48. Chương 48

Editor: Taeyeon6104 (follow me

follow me

)

Beta: HueKhanh92

Tề Diệp bị rắn cắn tổn thương đến hôn mê nên chuyện này rất nhanh liền bị truyền ra ngoài. Thái hậu kinh hoảng, nhanh chóng đến. Hạ Uyển Chi không rời hắn đến nửa bước. Thái hậu trong lúc đi trên đường cũng đã hiểu được mọi chuyện.

Trông thấy Hạ Uyển Chi đang lau mồ hôi cho Tề Diệp, Thái hậu tức giận đến xanh mặt, không đợi nàng hành lễ đã giáng xuống một cái bạt tai, nghiến răng nghiến lợi nói: "Họa thủy!" (hồng nhan họa thủy)

Lực vốn rất lớn, khiến cho nàng lập tức té xuống Hạ Bích còn chưa kịp đến đỡ, nàng đã đập phải mép giường. Cả người nàng bị đập đau đến ngốc mất rồi, trời đất trước mắt như quay cuồng, hai bên tai đều ong ong, choáng váng. Giữa lúc trời nắng chang chang, nàng đuọce Hạ Bích đỡ đi, dắt díu nhau quỳ sụp dưới mặt đất.

Một bên má của nàng bị phát tát vừa rồi mà đau rát, Hạ Bích nhìn thấy liền lo lắng lau vết máu ở khóe miệng cho nàng. Đến một lúc sau Hạ Uyển Chi mới định thần, nàng đã bị Thái hậu đuổi ra ngoài.

Hoàng hậu vội vã đến, nhìn thoáng qua hai người đang quỳ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng "Đáng đời!", sau đó liền vội vã đi vào. Một lúc sau Thục phi, Đức phi, Triệu tu nghi, cùng với Lâm Huệ cũng đến, ánh mắt các nàng đều sắc như dao, hận không thể chặt nàng thành nhiều mảnh.

Thục phi thậm chí còn rất thô lỗ, phun một bãi nước miếng trước mặt nàng "Sao quả tạ, Hoàng Thượng mà có mệnh hệ gì, Hạ chiêu nghi ngươi cũng đợi đền mạng đi¡'. Lúc Lâm Huệ tới cũng không còn sớm, nhìn thấy nàng quỳ trên mặt đất, đầu tóc thì rũ rượi, nàng ta chần chừ một chút nhưng cũng không nói gì, lập tức đi vào.

Trịnh tu viện nghe nói Tề Diệp bị rắn cắn, dọa đến sắc mặt đại biến "Làm sao có thể, Hoàng Thượng làm sao mà lại bị rắn cắn đến tổn thương chứ?"

Thu Cúc cũng không nghĩ tới, cuối cùng người bị rắn cắn lại chính là đương kim hoàng thượng, nàng sợ hãi nói "Nương nương, nô tỳ nghe ngóng được rằng Hoàng thượng sẽ chơi cùng với Trưởng công chúa trong cung của Đức phi nương nương, chắc chắn không đi Phượng Hoàng cung nên mới dám thả con rắn kia vào, nào ngờ Hoàng thượng lại về nhanh như thế."

Thu Cúc khóc lóc kể lể nói "Nương nương, bây giờ nên làm gì?" Nàng nói "Nếu Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, nô tì có mười cái mạng cũng không đền nổi!"

"Đâu chỉ là mười cái mạng, liên luỵ đến cửu tộc cũng được coi là nhẹ!" Trịnh tu viện lẩm bẩm nói "Nếu chuyện chúng ta thả con rắn kia vào bị phát hiện, Trịnh gia nhất định sẽ bị tịch thu tất cả tài sản, chúng ta đều bị giết, liên luỵ đến cửu tộc."

"Nương nương?" Thu Cúc hô to, nàng cũng không nghĩ tới hậu quả như ngày hôm nay, cho rằng chỉ cần rắn cắn Hạ chiêu nghi bị thương là được, ai ngờ người bị thương lại là Hoàng thượng?

"Thu Cúc, ngươi hãy nhớ kĩ, đối với người nào cũng không thể nói ra một lời. Nếu lúc đó có người nhìn thấy ngươi, nhất định ngươi cũng không được khai ta ra?" Sau một lúc kinh hãi, Trịnh tu viện cũng nghĩ ra được biện pháp cứu vãn.Thu Cúc nói "Nếu là như thế này, nô tỳ hẳn là phải chết để không nghi ngờ¿'. "Một mình ngươi chết hay là cả Trịnh gia, cả cha mẹ, huynh đệ, tỷ tỷ ngươi cùng chết? Thu Cúc, chuyện hôm nay, ngươi đi về ngẫm nghĩ cho kĩ, làm như thế nào mới có lợi. Ta nhất định sẽ không bạc đãi người nhà ngươi, sẽ không để họ phải lo chuyện cơm áo gạo tiền." Trịnh tu viện bắt đầu dụ dỗ.

Thu Cúc suy nghĩ một chút, cuối cùng cắn răng khẳng định "Nương nương yên tâm, nếu bị phát hiện, nô tì sẽ cắt đứt mọi chuyện, nhất định cắn lưỡi tự sát, không liên lụy nương nương, không dính líu đến Trịnh gia." Nàng nói "Nô tỳ chỉ có một yêu cầu, hi vọng nương nương nói được là làm được, đối xử tử tế với người nhà của nô tì."

"Điểm này ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không nuốt lời! Cái này chính là chứng cớ!" Trịnh tu viện gỡ xuống một chiếc châu thoa, đặt vào trong tay Thu Cúc. Thu Cúc vuốt ve châu thoa, cài lên, cúi dập đầu "Nô tỳ ghi nhớ!"

Trịnh tu viện sợ mình thất thố, nàng cũng không đi xem Tề Diệp, ngược lại là giả bộ bệnh không ra khỏi cửa, cả người bất ổn. Thu Cúc cũng luôn kinh hãi, thấp thỏm bất an, đúng lúc có người đến bẩm báo tình hình ở Phượng Hoàng cung, nàng cũng cảm thấy như tai họa sắp tới với mình, toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh.

Về phần Trịnh tu viện vắng mặt, thái hậu căn bản không để tâm, các nàng bây giờ chỉ còn chú ý đến sức khỏe của Tề Diệp. Các phi tần trong phòng, ai cũng mang vẻ mặt nghiêm túc. Thái hậu quay người lại nhìn, một lúc sau chỉ giữ một mình Hoàng Hậu ở lại, còn những người khác đều bị đuổi ra ngoài. Chưa gì đã nhìn thấy khuôn mặt đưa đám của mấy người đó, bà khẳng định tâm tư họ cũng không tốt.

Bị đuổi ra ngoài, Thục phi và các nàng đứng ở cửa đại điện, ánh nắng mặt trời chiếu khắp nơi, nhưng đứng ở dưới mái hiên thì lại rất râm mát. Thục phi nhìn thoáng qua liền thấy ánh nắng chói chang đang chiếu vào người Hạ Uyển Chi, cười lạnh một tiếng, bước xuống, đứng ở trước mặt Hạ Uyển Chi nói "Hạ chiêu nghi, mặc kệ Hoàng Thượng hôm nay như thế nào, ngươi đều chết chắc rồi!"

Hạ Uyển Chi ngẩng đầu, hỏi "Hoàng Thượng sao rồi ạ?"

"Hừ, ngươi tốt nhất nên khẩn cầu trời phật mong Hoàng Thượng bình an vô sự đi, nếu không ngươi cũng sẽ phải chờ chịu phạt!" Bóp cằm của nàng, Thục phi nói "Bản phi nhìn ngươi cũng biết ngươi không phải người an phận, lần trước Hoàng Thượng vì cứu ngươi nên mới rơi xuống nước, lần này lại vì cứu ngươi nên mới bị rắn cắn. Hạ Uyển Chi, sao ngươi không đi chết đi."

Dùng sức hất tay, Hạ Uyển Chi nghiêng mặt, nếu không phải Hạ Bích đỡ lấy thì nàng đã quỳ rạp trên mặt đất. Những người khác đứng ở chỗ thoáng mát nhìn nhất cử nhất động của Thục phi, thấy Hạ Uyển Chi bị đánh, cũng không có ai nói một tiếng, kể cả Đức phi, kể cả Lâm Huệ. Lâm Huệ không đành lòng, nghiêng đầu nhìn nơi khác, khẽ cắn môi.

Thục phi xoay người lại, chỉ thấy hoàng hậu đang đến, sau lưng là tỳ nữ bưng một chậu nước đi ra, toàn là máu. Hoàng hậu nháy mắt, người cung nữ kia lập tức đổ hết số máu xuống người Hạ Uyển Chi. Toàn thân nàng ướt nhẹp, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh.Gương mặt Hoàng hậu không chút thay đổi, nói "Đây đều là máu của Hoàng thượng, ngươi mau nhận lấy đi!"

Mấy người đứng dưới hành lang xem màn này, nghẹn họng trân trối. Chu tiệp dư còn kinh hãi hô lên, nhưng sau một khắc đã lập tức bịt kín miệng mình. Có người nhìn xong cũng rất khiếp sợ, nhưng cuối cùng vẫn là cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Hoàng hậu hừ một tiếng, mang người trở về. Hạ Uyển Chi nhìn những giọt máu chảy xuống mặt mình, khẽ mím chặt môi, thề rằng mối thù ngày hôm nay nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ.

Hạ Uyển Chi nhớ kĩ ngày hôm nay, nàng còn chưa ra tay, đã có người muốn ám hại, có lẽ là do nàng quá sơ sót.

Hạ Bích cũng ướt không ít, nhưng vẫn lấy ra khan tay lau máu trên mặt cho nàng, an ủi "Nương nương, Hoàng thượng là thiên tử, phúc lớn mạng lớn, đến khi người tỉnh lại, nhất định sẽ làm chủ chuyện này cho nương nương."

Hạ Uyển Chi không lên tiếng, nàng đang mong những thứ Hạ Bích nói cũng sẽ xảy ra! Không biết quỳ bao lâu, quần áo đã ướt đẫm, toàn thân đều là mùi máu tanh. Nàng quỳ ở ngoài còn Đức phi, Thục phi đều đã vào trong đại diện. Đợi các nàng ra, Hạ Uyển Chi luôn miệng hỏi thăm tình hình của Tề Diệp nhưng không ai trả lời.

Trời nắng chang chang, Hạ Uyển Chi quỳ đã lâu, mu bàn tay còn đỏ bừng, trên mặt bỗng đau rát, cả người đều choáng váng. Nàng biết mình sẽ không chịu nổi nữa, hi vọng Tề Diệp nhanh chóng tỉnh lại, nếu không nàng có bị phơi nắng đến chết cũng chẳng có ai thương, ngược lại còn cho rằng nàng là bị trừng phạt đúng tội.

Lúc này nàng lại mong rằng người bị rắn cắn chính là mình, ít ra cũng không phải quỳ chịu tội như này.

Sắc mặt trắng bệch, toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, suýt nữa thì té xỉu.

Quang Thuận công công bước ra, nói "Nương nương, Hoàng Thượng tỉnh rồi, Hoàng Thượng muốn gặp người!"

Hạ Uyển Chi nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, đôi môi khô nứt, ngửa đầu lên liền thấy trời đất quay cuồng, mắt nổ đom đóm.

Nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng, Quang Thuận công công không biết nên nói gì, hắn bất quá chỉ là một nô tài, chủ tử có chuyện phân phó, căn bản không tới phiên hắn nhúng tay, nhưng không đành lòng nên đỡ nàng đứng dậy.

Hạ Bích quỳ đã lâu, khí lực cũng dần cạn kiệt. Hạ Hà, Hạ Hoa liền đỡ nàng dậy. Trúc Thanh đến đỡ Hạ Uyển Chi đứng lên.

Hạ Uyển Chi còn chưa đứng dậy, mũi chân chạm đất liền truyền đến một cơn đau. Hạ Hà, Hạ Hoa quỳ trên mặt đất xoa xoa hai chân cho nàng, khí huyết không thông, hai chân của nàng đau đến nỗi có cảm giác như đứt rời, trên mặt toát mồ hôi lạnh, khuôn mặt trắng bệnh.

Hồi lâu sau nàng mới đỡ hơn một chút. Hạ Hà liền đỡ nàng đi vào, đang muốn tranh thủ sửa sang lại trang phục thì nhìn thấy Quang Thuận công công liếc nhìn mình. Hạ Uyển Chi ngay lập tức hiểu ý, ra hiệu nói Hạ Hà không cần làm như vậy, dùng bộ dáng chật vật như vậy đi vào gặp Tề Diệp có lẽ sẽ chiếm được một chút thương cảm.

Tề Diệp không đứng dậy được, miễn cưỡng nằm trên giường mở mắt ra. Hạ Uyển Chi bước vào, sắc mặt trắng bệch, một bên má sưng vù, mơ hồ thấy được mấy vết tay, đôi môi khô nứt, xiêm y thì nhăn nhúm,

Tề Diệp không chịu nổi ngước lên."Thái hậu trừng phạt nàng?" Tề Diệp đau lòng nhìn Hạ Uyển Chi, ngước mắt lên chất vấn Thái hậu.

Thái hậu hiển nhiên nói "Đây là điều mà nàng ta phải chịu, ai bảo nàng ta khiến Hoàng thượng mạo hiểm tính mạng, nữ nhân như thế không thể ở bên cạnh Hoàng thượng."

"Chuyện này không liên quan đến nàng ấy, Thái hậu không nên trừng phạt nàng ấy." Tề Diệp hít vào một hơi, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, những người ở đó không ai dám thở mạnh, chỉ sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hoàng hậu nói "Nếu không phải là do nàng ta, Hoàng thượng cũng sẽ không bị thương. Bất quá là khiển trách một chút thôi, Hoàng thượng cần gì phải tức giận như thế?"

"Im miệng!" Tề Diệp kịch liệt ho khan một tiếng, thái hậu kinh hoảng tiến lên vỗ lưng hắn, khuôn mặt hắn đỏ bằng, trên tay quấn băng gạc.

Hồi lâu Tề Diệp mới trở lại bình thường, miễn cưỡng phân phó "Không có ý chỉ của trẫm, không cho ai động đến nàng, Quang Thuận đưa Hạ chiêu nghi về cung!"

"Vâng! Nô tài tuân mệnh!" Quang Thuận tiến lên hành lễ, nói với Hạ Uyển Chi "Nương nương, nô tài đưa ngươi trở về."

Hạ Uyển Chi há to miệng, vẻ mặt tiều tụy, nước mắt rơi lã chã "Hoàng Thượng!"

"Trẫm không sao, nàng đi về trước đi, không có ý của trẫm, nàng không cần đi ra ngoài!"

Thái hậu nhíu mày, hoàng hậu nắm chặt tay. Thục phi và đức phi tức giận vò khan tay, ai cũng biết hắn đang thiên vị nàng ta, không muốn các nàng vì hắn bị thương mà gây khó dễ cho nàng ta.

Nữ nhân này không thể để lại!

Cơ hồ là cùng một thời gian, các nàng đều có chung một suy nghĩ.

Hạ Uyển Chi không nghĩ hắn lại hành động như thế này. Sai Quang Thuận đưa nàng về chính là cho những người còn lại một lời cảnh cáo, tuyệt đối không được động đến nàng. Không cho nàng ra khỏi cửa, chính là muốn Thái hậu không có hành động thiếu suy nghĩ.

Hạ Uyển Chi nhìn hắn một cái, nói nhỏ "Hoàng Thượng hãy bảo trọng thân thể thật tốt, tần thiếp chờ Hoàng Thượng tới gặp tần thiếp!" Dứt lời nàng không để ý tới sau lưng đang có bao nhiêu ánh mắt hận không thể đem nàng ngũ mã phanh thây, miễn cưỡng hành lễ. Hạ Hà tới đỡ nàng đứng dậy, đi ra ngoài.

Nàng vừa ra khỏi cửa, Tề Diệp liền hôn mê bất tỉnh. Hạ Uyển Chi nghe thấy mấy tiếng kinh hô vang lên trong phòng, Thái Hậu và Hoàng hậu không ngừng kêu Hoàng thượng, ngự y liền bị gọi quay trở lại.

Quang Thuận công công thấy nàng không đi, trấn an nói "Nương nương yên tâm, ngự y nói Hoàng thượng không sao, độc cũng không lan nhanh, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể hồi phục."

"Làm phiền công công, hay là công công quay về chỗ Hoàng thượng đi, có Hạ Hà và Hạ Hoa đưa ta về là được rồi. " Dù sao Quang Thuận cũng là lão nhân bên cạnh Hoàng thượng, có hắn hầu hạ, nàng cũng có thể yên tâm một chút.

Quang Thuận công công lắc đầu "Hoàng Thượng phân phó, nô tài không dám mạo phạm. Trước tiên nô tài đưa nương nương về cung đã, Hoàng thượng đã có Thái hậu và Hoàng hậu chăm sóc, nương nương không cần lo lắng."Hạ Uyển Chi không còn cách nào, đành để Quang Thuận công công đưa về, lại còn một mực đòi ngự y đến xem mạch cho nàng. Hạ Hà và Hạ Hoa giúp nàng lau sạch mùi tanh hôi trên cơ thể, uống một cốc nước, nàng bỗng cảm thấy trên mặt đau rát.

Ngự y xem thương thế cho nàng, nói là dùng rượu thuốc thoa trên mặt và đầu gối, vì phải quỳ ngoài nắng nên cũng muốn nàng thoa thuốc lên da.

Trước khi đi ngủ, nàng sai Hạ Hoa đi thăm dò tin tức, xem hôm nay có ai đi tới gần Phượng Hoàng cung không. Phong Xuân các sạch sẽ như thế, nàng không tin là lại có thể có rắn, rắn đáng lí ra phải xuất hiện ở những nơi có nhiều bụi cỏ chứ.

Hạ Uyển Chi sẽ không ngốc cho rằng đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Nơi này chính là hậu cung, dù chỉ là ngã cũng có thể do người động tay động chân.

Khi tỉnh lại thì trời đã tối, trong phòng có ánh nến mờ ảo, nàng ngó quanh gian phòng, chả thấy ai ngoại trừ Trúc Thanh đang quay lưng về phía nàng. Nàng liền thấy Trúc Thanh lấy từ trong túi áo ra một cái gói nhỏ, rót vào cái chén trước mặt...

Hạ Uyển Chi kinh ngạc, nàng rón rén bước xuống giường, thấy Trúc Thanh rót vào trong chén thứ bột màu trắng, sau đó còn quấy nhẹ chiếc chén. Hạ Uyển Chi lên tiếng "Ngươi đang hạ độc?"

Trúc Thanh cả kinh, cái muỗng liền rơi xuống, phát ra tiếng kêu leng keng. Nàng ta sợ hãi xoay người nhưng không cẩn thận nên đụng vào mép bàn, chén thuốc liền đổ ra một chút, nàng ta chưa hoàn hồn, nói "Nương... Nương nương... Nô tỳ không làm gì cả!"

"Phải không?" Hạ Uyển Chi lấy từ trong tay Trúc Thanh ra một mẩu giấy nhỏ, trừng mắt lạnh lẽo "Hạ Hà."

Chỉ một lát sau, cung nữ liền tiến vào, nói: " Hồi bẩm nương nương, Hạ Hà mới vừa đi ra ngoài, nói là sẽ nhanh chóng trở lại."

"Canh giữ ở cửa, không có ta phân phó, không cho phép ai tiến đến!" Nhìn chằm chằm Trúc Thanh, Hạ Uyển Chi nói "Ngươi đã nói không hạ độc. Được thôi, ngươi uống hết chén thuốc này đi, để cho ta tin tưởng những thứ ngươi nói đều là sự thật. Uống một chén thuốc cũng không thể khiến ngươi chết được, trừ phi ngươi bỏ thạch tín kịch độc vào?"

"Nương nương, nô tỳ, nô tỳ sợ đắng!" Trúc Thanh toàn thân run rẩy, ấp úng kiếm cớ.

"Yên tâm, nếu ngươi uống hết ta sẽ cho ngươi uống thêm mật ong." Hạ Uyển Chi cười lạnh, bưng chén tiến đến chạm môi nàng ta, lạnh giọng "Uống cạn!"

Nhìn chén thuốc đen thùi lùi, nàng đương nhiên biết rõ nàng ta sẽ bỏ thứ gì vào, chắc chắn là thạch tín, chỉ là nàng ta không ngờ sẽ bị nàng phát hiện ra.

Hạ Uyển Chi nâng đáy chén lên, đổ vào miệng nàng ta. Trúc Thanh mím môi không uống, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ "Nương nương tha mạng, nô tỳ cũng là thân bất do kỷ, nô tỳ bị ép, nương nương tha mạng."

Chén thuốc khẽ đổ ra ngoài, đổ một ít vào người Trúc Thanh, nàng ta cuống quít dập đầu, chỉ hi vọng Hạ Uyển Chi có thể tha cho mình.

Đúng lúc này, Hạ Hà ở phía ngoài nói "Nương nương!"

"Vào đi!" Hạ Hà nhanh chóng đi vào, liếc qua Trúc Thanh đang quỳ dưới đất, thần sắc nghi hoặc. Thêm một người, Hạ Uyển Chi sẽ bớt đi một phần sức lực, nàng bây giờ rất mệt, nếu Trúc Thanh nổi lên sát tâm, hoặc là rót thuốc hoặc là bóp chết nàng, nàng sẽ không phản kháng được.Hạ Uyển Chi ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm vào người Trúc Thanh đang quỳ dưới đất nói "Hoàng hậu sai ngươi hạ độc?"

"Không phải, không phải, không phải là Hoàng hậu!" Trúc Thanh liên tục lắc đầu, che giấu cho Hoàng Hậu.

Hạ Uyển Chi cười lạnh, liếc về phía Hạ Hà, Hạ Hà liền nói "Trúc Thanh cô cô vẫn còn ngụy biện sao? Ngươi cho rằng mỗi lần ngươi đi gặp Nguyệt Mai ở Thanh Nguyệt các, nương nương không biết ư? Ngươi cho rằng ngươi thường xuyên đi đến Phượng Nghi cung thông báo tin tức, nương nương lại không nhận ra?"

Hai câu nói này khiến Trúc Thanh run sợ, á khẩu, không thể nói gì, đến cả cơ hội cãi lại cũng không có.

"Liên tục không biết ngươi thăm dò ta là có ý gì, hóa ra là muốn lấy mạng của ta." Hạ Uyển Chi cười nhạo "Là muốn đưa đi hành hình hay thành thật khai báo?"

"Nương nương, nô tỳ bất đắc dĩ bị ép buộc. Hoàng hậu nương nương sai nô tỳ theo dõi nhất cử nhất động của nương nương, nếu có chuyện gì không ổn liền đến thông báo cho Hoàng hậu nương nương. Thuốc này cũng là do Hoàng hậu nương nương sai người đưa đến, nói rằng chỉ cần khiến nương nương uống hết. Nếu nương nương mất mạng, nô tỳ sẽ nói với Hoàng thượng rằng hôm nay nương nương khiến Hoàng thượng bị rắn cắn tổn thượng, thẹn với Hoàng Thượng nên mới uống thuốc độc tự sát."

“Hoàng hậu nghĩ ra mưu kế hay thật đấy, nếu ta không phát hiện ra chắc giờ này các người vui vẻ lắm nhỉ?” Hạ Uyển Chi cười lạnh khiến Trúc Thanb lúng túng cúi đầu xuống.

“Vậy vụ con rắn có phải do Hoàng hậu làm hay không?”

“Nô tỳ không biết.” Trúc Thanh lắc lắc đầu.

“Ngươi là người của Hoàng hậu, lẽ nào lại không biết?” Hạ Hà nói “Nương nương nhà ta đối với ngươi không tệ, thế mà người lại còn hạ độc nương nương, ngươi có còn lương tâm không.”

“Nô tỳ cũng là do ép buộc, không làm không được, mong nương nương thứ tội.” Trúc Thanh nói “Nương nương, nô tỳ đã nói thật, cầu xin nương nương tha thứ.”

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tha thứ cho người hạ độc ta sao?” Hạ Uyển Chi cười lạnh “Hạ Hà, cho nàng ta uống hết chén thuốc đó.” Hạ Hà gật đầu, bưng chén thuốc tiến đến.

Trúc Thanh lo sợ, định bỏ trốn nhưng Hạ Hà đã túm cổ nàng ta, đưa chén thuốc đến miệng “Nương nương tha mạng, nô tỳ về sau chỉ nghe nương nương phân phó, sẽ không dám làm tổn hại đến nương nương nữa.”

“Ngươi muốn phản bội hoàng hậu?” Hạ Uyển Chi chất vấn.

“Ai giúp nô tỳ, nô tỳ sẽ nghe theo người đó. Hôm nay nương nương giữ lại mạng của nô tỳ, nô tỳ sẽ chỉ nghe lời nương nương.”

“Ngươi cho rằng ta sẽ tin lời nói của ngươi sao?” Hạ Uyển Chi giễu cợt.

Hạ Hà bưng chén thuốc chực đổ vào miệng nàng ta. Trúc Thanh cầu xin lần nữa “Nương nương, nô tỳ là thật tâm, nếu nô tỳ phản bộ người, nguyện chết không toàn thây.”

“Trên đời này, ta không tin ai.” Hạ Hà đang định đổ vào miệng Trúc Thanh nhưng Hạ Uyển Chi nói nhỏ vào tai nàng, Hạ Hà liền lấy đai lưng, trói chặt Trúc Thanh, chỉ để lại mình Hạ Uyển Chi trong phòng.

Trúc Thanh bị trói, dùng ánh mắt van xin nhìn nàng Hạ Uyển Chi vờ như không thấy, thoải mái uống chén trà Hạ Hà bưng lên.

Hồi lâu sau, Hạ Hà mới quay trở lại, trên tay cầm một bình sứ. Hạ Uyển Chi liếc nhanh, đích thân lấy chiếc bình màu đen trên tay Hạ Hà, nói “Chỉ cần uống hết cái này, ta sẽ tin tưởng ngươi.”

“Nương nương, nô tỳ trung thành với người. Xin nương nương đừng giết nô tỳ, nô tỳ không dám nữa.”

“ Ngươi sợ ta sẽ lấy mạng ngươi sao? Uống cái này không sao đâu, chỉ là sau ba tháng không uống thuốc giải thì sẽ mất máu mà chết. Cái này không phải là độc, nhưng lợi hại hơn độc gấp trăm lần” Nàng nói “ Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn uống hết cái này, cứ ba tháng ta sẽ cho người mang thuốc giải đến, ngươi thấy thế nào?”

Trúc Thanh lắc lắc đầu, Hạ Uyển Chi hừ một tiếng, sai Hạ Hà mang chén thuốc có độc tới. Trúc Thanh nhìn thấy thế liền sợ hãi, nói “Nương nương, nô tỳ uống, đây là nô tỳ bán mạng vì người.”

“Sự lựa chọn này của ngươi mới đúng là thông minh.” Hạ Uyển Chi trong lòng không vui vẻ gì, đem viên thuốc nhét vào trong miệng Trúc Thanh, đưa cho nàng ta một chén nước. Nhìn thấy nàng ta đã nuốt hết viên thuốc kia thì mới yên tâm.

Trúc Thanh liền quỳ xuống tạ ơn, cứ nghĩ rằng mình đã trúng độc, tâm trạng lo lắng không yên.

49. Chương 49

Editor: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

“Nương nương vì sao không trực tiếp bẩm báo Hoàng Thượng là Hoàng Hậu hạ độc hãm hại nương nương?” Trúc Thanh vừa đi ra ngoài, Hạ Hà liền không hiểu hỏi.

“Hôm nay Hoàng Thượng bị thương, cho dù nói cho Hoàng Thượng, ngươi cho rằng Hoàng Hậu sẽ bị trừng phạt sao? Không có bằng chứng, chỉ bằng vào một lời nói của Trúc Thanh, cùng với chén thuốc thạch tín này, căn bản giải thích cũng không là cái gì, không chừng còn có thể bị hoàng hậu cắn ngược lại một cái, nói ta tâm địa bất lương.”

“Hơn nữa, nàng là Hoàng Hậu, sao có thể dễ dàng bị vặn ngã như vậy? Không có chứng cứ đầy đủ, hành động thiếu suy nghĩ chính là tự tìm phiền toái cho chính mình.”

Hạ Hà áy náy “Là nô tỳ lỗ mãng, xin nương nương tha thứ.”

“Bưng chén canh thuốc này xuống đổ đi, Hạ Bích như thế nào rồi? Hạ Hoa nghe được cái gì sao?”

“Hồi bẩm nương nương, Hạ Bích khá hơn nhiều, chỉ là hai chân sưng đỏ gay gắt, nô tỳ đã cho bôi thuốc, về phần Hạ Hoa, đang ở ngoài cửa chờ ạ!”

“Cho nàng vào đi!” Rất nhanh Hạ Hoa liền đẩy cửa tiến vào, nàng hỏi “Phát hiện cái gì sao?”

“Nô tỳ quan sát một buổi trưa cũng không phát hiện cái gì, lúc nô tỳ cho rằng không thu hoạch được gì, thì vô tình trông thấy tỳ nữ Thu Cúc của Trịnh tu viện núp ở trong sân gần lãnh cung vắng vẻ hoang tàn đốt vật gì đó, khi nàng đi rồi nô tỳ tìm được vật này..” Mở khăn tay ra là một khối hình kỳ quái, giống như là da được lột ra.

“Là cái gì?” Hạ Uyển Chi nhìn kỹ một chút, thực tại nhìn không ra là cái gì.

Hạ Hà chăm chú nhìn xem, đột nhiên nói “Có phải hay không... Là da rắn?”

“Đúng là da rắn!” Hạ Hoa đáp “Nô tỳ khi còn bé đã từng gặp qua, nương nương sống trong khuê phòng, chưa từng thấy qua là chuyện rất bình thường.”

“Da rắn?” Hạ Uyển Chi cười lạnh “Không nghĩ tới hóa ra là Trịnh tu viện, ngược lại còn ngoài ý ta, vẫn cho là nàng an phận thủ thường, không nghĩ tới nàng cũng muốn hại ta.”

“Nương nương có muốn hay không nói cho Hoàng Thượng?” Hạ Hoa kích động hỏi.

“Đồ đã thiêu hủy, cho dù chúng ta có khối da rắn này, Trịnh tu viện cũng sẽ liều chết không nhận, hơn nữa, hiện tại ta nói chuyện đúng là một chút phân lượng cũng không có, chuyện gì cũng phải chờ thân thể của Hoàng Thượng bình phục tốt rồi nói sau. Về phần Hoàng Hậu hạ độc, Thục phi ác khẩu, Trịnh tu viện thả rắn, cùng hạ thuốc trưởng công chúa hãm hại ta, mỗi một món nợ này ta đều nhớ kĩ, về sau sẽ đòi lại từng cái từng cái một.”

Hạ Hà, Hạ Hoa gật đầu.

Nàng nói “Hôm nay cái Hỉ Lai điện này là hai mặt đều có địch, các ngươi làm việc cũng nên cẩn thận một chút, đừng để bị người bắt thóp, nếu không, chính ta cũng khó mà cứu các ngươi.”

“Vâng! Bọn nô tỳ ghi nhớ!” Hai người cùng đồng thanh đáp, liếc mắt nhìn nhau, tâm tình biến chuyển, các nàng cũng biết, chỉ có chủ tử của các nàng bình yên vô sự thì các nàng mới có thể bình an vô sự.

“Nương nương, nô tỳ còn nghe nói Nguyệt Mai bên cạnh Hoàng Hậu nương nương bị bệnh, nô tỳ còn vô tình trông thấy trên lưng Nguyệt Mai tất cả đều là vết thương, giống như là bị quất.” Hạ Hoa đem chuyện trông thấy hồi sáng nói với nàng một chút.

“Bị quất? Là ở Hình tư bị trách phạt sao?” Nguyệt Mai là người được sủng ái bên cạnh Hoàng Hậu, cũng là trợ thủ đắc lực của nàng, ở hậu cung địa vị không thấp.

“Không hề nghe nói là bị dụng hình ở Hình tư, Nguyệt Mai nói chỉ là bị nhiễm phong hàn, nhưng nàng rõ ràng là bị trừng phạt, nô tỳ cảm thấy chuyện này còn nhiều điều khả nghi.”

“Xác thực còn điều khả nghi.” Hạ Uyển Chi nhíu mày, nếu là Hạ Bích không phải là làm sai chuyện rất quan trọng, nàng chắc chắn sẽ không trừng phạt Hạ Bích, nói cách khác, Nguyệt Mai khẳng định đã làm chuyện gì khiến cho hoàng hậu bất mãn, lúc này mới lén lút dụng hình.

"Tiếp tục theo dõi thật kĩ, xem xem có manh mối gì không." Vân vê khăn tay, Hạ Uyển Chi không thể không nghĩ nhiều, trưởng công chúa bị hạ dược, hãm hại người của nàng cho dù không có chứng cứ đầy đủ, trực giác của nàng nói cho nàng biết người này chỉ e chính là Hoàng Hậu.

Bởi vì Nguyệt Mai làm việc không thành, làm hỏng đại sự của Hoàng Hậu, Hoàng Hậu tức giận, thế nên mới trách phạt Nguyệt Mai, nghĩ như vậy, chuyện đã có thể thông thấu nhiều hơn. Nếu là Đức phi biết rồi, không biết nàng ta sẽ nghĩ như thế nào đây, như vậy cũng thật tội nghiệp cho trưởng công chúa, thiếu chút nữa bị Hoàng Hậu hại chết.

Hạ Uyển Chi cười lạnh một tiếng, hướng Hạ Hoa ngoắt ngoắt tay, Hạ Hoa tới gần, nàng nói nhỏ vài câu bên tai Hạ Hoa, Hạ Hoa nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng gật gật đầu, cuối cùng nói "Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ làm được, không để lọt dù chỉ là một giọt nước, cũng sẽ không để cho người khác biết được là nô tỳ truyền đi."

"Ừ! Lui xuống đi!" Hạ Uyển Chi gật đầu, Hạ Hoa liền lui xuống. Hạ Hà đem bữa tối đến, tất cả thức ăn đều dùng ngân châm thử độc, không thấy có vấn đề gì Hạ Uyển Chi mới dám dùng bữa.

Trời tối được một lúc thì Tề Diệp tỉnh lại, uống chút thuốc, ngự y bắt mạch nói là chỉ cần gắng gượng qua buổi tối, liền không có gì đáng ngại, thái hậu nghe lo lắng không thôi, những người khác đều bị bà đuổi trở về.

Thái hậu một lòng nhớ thương Tề Diệp, nghe nói Tề Diệp tâm thần bất định, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, Hoàng Hậu khuyên Thái hậu về nghỉ, nói là nàng sẽ cùng Đức phi, Thục phi thay phiên nhau coi chừng, còn có ngự y chờ ở đây, Hoàng Thượng nhất định bình an vô sự.

Ba người nhẹ lời mềm giọng khuyên bảo vài câu, Tề Diệp cũng khuyên bảo vài câu, Thái hậu lúc này mới mệt mỏi bị ma ma đỡ trở về.

Hoàng hậu, Đức phi, Thục phi thương lượng trong chốc lát, Hoàng Hậu, Thục phi về dùng cơm trước, Đức phi coi chừng, chờ Hoàng Hậu tới nàng mới rời đi.

Tề Diệp hỏi thăm tình trạng của Hạ Uyển Chi, Quang Thuận công công nói mọi việc đều tốt, hắn không cần phải lo lắng, Tề Diệp gật gật đầu, uống thuốc xong rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Hoàng hậu trở về liền có người đến báo "Nương nương, Trúc Thanh đến đây!"

"Cho nàng vào đi!" Hoàng hậu nghĩ chẳng lẽ là đắc thủ, chỉ cần Hạ Uyển Chi chết, nàng ngược lại muốn xem xem Hoàng Thượng sẽ còn sủng hạnh ai nữa?

Trúc Thanh thùy mi liễm mục đi vào, một tiếng trống vang lên quỳ trên mặt đất "Nương nương thứ tội, nô tỳ vô năng, liên tục tìm không được cơ hội ra tay, làm phí mất thuốc."

"Cái gì?" Hoàng hậu sắc mặt thay đổi, khí cấp bại phôi nói "Nguyệt Mai, lôi con tiện tỳ này ra dạy dỗ thật tốt cho ta." Chờ trong chốc lát không nghe thấy Nguyệt Mai trả lời, hoàng hậu mới nhớ Nguyệt Mai đang nằm lỳ ở trên giường, căn bản không xuống được.

Hừ lạnh một tiếng, một cước đá đi, Trúc Thanh bị đá một cước đau đớn, im lặng không nói gì.

"Nương nương, ba vị tỳ nữ bên cạnh Hạ chiêu nghi rất là cẩn thận, nô tỳ ở Hỉ Lai điện cũng không được sủng ái, Hạ chiêu nghi không thích nô tỳ đi theo, bên cạnh đều là ba vị tỳ nữ của nàng."

"Đồ vô dụng!"

"Là nô tỳ vô dụng!" Chính là vì vô dụng, cho nên nàng chỉ là một nô tỳ mặc người sai khiến, mà không phải là chủ tử, nghĩ tới mình đã trúng độc, Trúc Thanh lại cảm thấy trong lòng nặng trịch.

Hoàng hậu tức giận mắng Trúc Thanh vài câu, cuối cùng cho nàng lăn ra ngoài, hơn nữa lại kín đáo đưa cho nàng một bộ thạch tín, để nàng tìm cơ hội cho Hạ Uyển Chi ăn vào, tốt nhất là trong lúc Hoàng Thượng đang dưỡng vết thương trước.

Trúc Thanh tiếp nhận đem đi, đột nhiên cảm thấy cuộc sống vô vọng, nàng hiện tại đúng là đang ở trong tình thế khó xử, thầm than làm người thật là khó, làm nô tài liền khó hơn.

Đức phi đói bụng chờ một hồi lâu, Hoàng Hậu lúc này mới khoan thai chậm rãi đi đến, Đức phi liền trở về dùng bữa, còn chưa về đến Đức Hỉ cung, đi ngang qua một hành lang, nhìn ánh lửa cách đó không xa, Đức phi cước bộ dừng lại, liếc nhanh Bội Dung, cho những người khác đứng chờ ở đây, hai người bọn họ rón rén theo hướng ánh sáng đi đến.

Phía sau hòn non bộ, một cung nữ ăn mặc kín đáo đang ẩn núp, trên mặt che khăn, vừa đốt tiền vàng, vừa nói thầm "Nguyệt Nga ngươi chết thực thảm, nói cho ngươi không phải đáp ứng, ngươi hết lần này tới lần khác không nghe, làm sao ngươi lại nghe theo lời của Hoàng Hậu, bỏ thuốc vào trong canh trứng gà của Trưởng công chúa, hôm nay Trưởng công chúa vô sự, ngươi lại chết, Hoàng Hậu trơ mắt nhìn ngươi chết cũng không cứu ngươi, ngươi nói có phải ngươi thật là ngu ngốc không đây?"

Đức phi nghe xong tâm tư trầm xuống, nếu như nàng không nghe sai, người bỏ thuốc chính là... Hoàng hậu?

Kịp phản ứng, Đức phi nói "Ngươi là ai? Ngươi nói Hoàng Hậu hạ thuốc hại Trưởng công chúa, có thực sự đúng là như vậy hay không."

Bỗng nhiên vang lên âm thanh làm kinh động đến người đang đốt tiền vàng tế bái, người nọ kinh hoảng đứng dậy, không đợi Đức phi tiến lên, hốt hoảng rời đi, Đức phi muốn nhìn rõ mặt mũi của nàng, lại chỉ nhìn thấy một đôi mắt, nàng mang khăn che mặt, như là sợ hãi bị người ta phát hiện ra, căn bản nhìn không rõ dung mạo.

Lúc Đức phi gọi tiểu thái giám đuổi theo, người nọ đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Đức phi nhìn ngọn lửa dần dần dập tắt, nghiến răng nghiến lợi nói "Hoàng hậu, ngươi là đồ ác độc, hài tử một hai tuổi cũng không buông tha, bản phi cùng ngươi không đội trời chung, sớm muộn ta sẽ cho ngươi nếm mùi đau khổ."

Buổi tối Hạ Hoa đang làm nhiệm vụ, Hạ Uyển Chi buổi chiều ngủ trong chốc lát, buổi tối cũng không buồn ngủ, cho Hạ Hà đi hỏi thăm tình trạng của Tề Diệp một chút, biết được nếu là có thể gắng gượng qua đêm nay liền bình an vô sự, nếu là gắng gượng không được, kết quả không cần nói cũng biết, dù sao cũng là rắn độc, tuy rằng đã xử lý vết thương, nhưng chất độc vẫn còn lưu lại ở trên người, hiện tại chỉ có thể cố gắng hết sức mình, thành bại thế nào mới biết được mệnh trời.

Nàng âm thầm cầu nguyện, hi vọng Tề Diệp bình an vô sự, nếu không tất cả đều kiếm củi ba năm đốt một giờ.

Hạ Hoa trở lại nói là chuyện đã làm xong, nàng đã truyền đạt cho Đức phi.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, hỏi nàng "Trịnh tu viện bên kia có động tĩnh gì?"

"Trịnh tu viện như là sợ phải gặp mặt Hoàng Thượng, liên tục cáo bệnh không ra khỏi cửa, nô tỳ cách khe cửa phát hiện Trịnh tu viện quỳ trên mặt đất, hướng trăng sáng cầu nguyện, hình như rất lo lắng cho an nguy của Hoàng Thượng."

"Hừ, nếu Hoàng Thượng xảy ra chuyện không hay, bất kể là ta, còn có cả nàng cũng khó mà được sống sung sướng." Tề Diệp không có con nối dõi, nàng liền sụp đổ, vài vị vương gia khẳng định tranh đoạt không ngừng, mà các nàng những cung phi này sẽ mất đi sự che chở, không phải là xuất gia thì chính là cô độc sống nốt quãng đời còn lại, bên nào cũng đều không được sống sung sướng, Trịnh tu viện đương nhiên lo lắng.

Cho rằng có thể dựa vào một con rắn mà diệt trừ nàng, lại không nghĩ tới người bị cắn chính là Tề Diệp, quả thật là ngoài dự đoán của mọi người, Trịnh tu viện nhất định sẽ thấp thỏm bất an, lo lắng hãi hùng, đây đều là điều Trịnh tu viện phải nhận lấy, đương nhiên về sau sẽ còn có thứ hay ho hơn cho nàng ta.

Không biết qua bao lâu, Hạ Hoa mơ mơ hồ hồ nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu liền trông thấy Hạ Uyển Chi khoác y phục đứng dậy, hỏi "Nương nương, có chuyện gì người cứ phân phó nô tỳ là được!"

"Không cần, ngươi đi ngủ đi!" Hạ Uyển Chi vén bức rèm che lên đi ra ngoài, Hạ Hoa vội vàng thay y phục theo sau, nàng làm nô tỳ, sao có thể thật sự để mặc chủ tử ra ngoài còn mình thì ngủ.

Đêm lạnh như nước, ngoài phòng một mảnh đen tối. Trên hành lang, đèn lồng đều đã được thắp lên, ánh nến yếu ớt. Nàng ngồi trên lan can, dựa vào trụ nhìn mấy vì sao bầu trời đêm đến xuất thần. Trăng non đầu tháng chỉ như một chiếc lưỡi liềm mỏng, như ẩn như hiện giữa những đám mây đêm.

Nàng tất nhiên là lo lắng cho Tề Diệp, nghĩ tới hắn còn chưa chính thức thoát khỏi nguy hiểm, thế cho nên trong lòng bồn chồn không ngủ được.

Hạ Hoa đứng bên cạnh cửa lẳng lặng chờ, cũng không tiến lên quấy rầy.

Không biết ngồi bao lâu, Hạ Hoa cảm thấy con muỗi ác độc, cắn mình một cái thật lớn, ngứa ngáy làm cho người khó chịu, liền tiến lên khuyên bảo chủ tử của nàng "Nương nương, không còn sớm, muỗi nhiều, không bằng trở về nghỉ ngơi, nếu là lo lắng Hoàng Thượng, nô tỳ sáng sớm mai liền đi hỏi thăm tin tức."

Gãi gãi mu bàn tay, ngứa một chút làm cho người nhịn không được muốn cào da phá thịt, chần chờ một lát, nàng cái gì cũng không nói, hướng Ngọc Long Điện nhìn thoáng qua liền vào trong, ở trên giường trằn trọc một chút, liền bắt chính mình ngủ.

Mà Ngọc Long Điện bên này, vừa vặn đến phiên Thục phi túc trực, Tề Diệp an ổn ngủ đến nửa đêm, quá nửa đêm toàn thân hắn bắt đầu lúc nóng lúc lạnh, lúc lạnh đắp bao nhiêu chăn hắn vẫn cảm thấy như ngâm nước đá, lúc nóng toàn thân như bị nấu chín, Thục phi thấy ngự y luống cuống tay chân chăm sóc hắn, lập tức không đành lòng nhìn nữa, quay mặt đi, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Ngự y bận rộn nửa ngày đi ra, áo bào đều ướt đẫm, vừa lau mồ hôi vừa nói "Thục phi nương nương yên tâm, Hoàng Thượng không còn gì đáng lo ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt, không quá mấy ngày là sẽ khỏi hẳn."

Thục phi nghe vậy thở dài nhẹ nhõm. Nếu không phải có Mộc Hương đỡ thì nàng đã suýt ngã xuống đất, vội vã đi vào nhìn qua tình hình của Tề Diệp, thấy hắn giật giật miệng, Thục phi cho là hắn tỉnh, đi tới gần vui vẻ nói "Hoàng Thượng, người khá hơn chút nào không?"

"Uyển Nhi, Uyển Nhi, Uyển Nhi, coi chừng, có rắn..." Tề Diệp bất an giật giật, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, người đang vui mừng, khi nghe thấy hắn luôn mồm lo lắng hô hai chữ "Uyển Nhi" cả người đều lạnh xuống, ý cười đông cứng ở trên mặt.

"Uyển Nhi?" Thục phi nhíu mày "Là Hạ Uyển Chi sao?"

Người trên giường giật giật, tay gãi gãi, Thục phi sợ hắn tự làm đau mình, chủ động bắt lấy tay của hắn, mà người đang nằm như đã bình ổn hơn, vẻ mặt bình thản đi không ít.

"Hoàng Thượng vì sao đối với nàng ta tốt như thế, nữ nhân kia làm hại Hoàng Thượng bị rắn cắn, từ Quỷ Môn quan dạo qua một vòng, vì sao Hoàng Thượng còn muốn tâm tâm niệm niệm nhớ tới nàng, nàng ta tốt lắm sao, Hoàng Thượng?"

Người ngủ say không biết nàng nói gì, tự nhiên cũng sẽ không trả lời nàng.

Thục phi nhìn chằm chằm khuôn mặt tiều tụy yếu ớt, trong lòng đau đớn, vuốt ve mặt của hắn "Hoàng Thượng vì sao không thể dụng tâm hơn một chút đối với thần thiếp, chỉ cần một chút thôi, thần thiếp đã mãn nguyện rồi, nữ nhân kia thì có tài đức gì mà có thể chiếm được sự sủng ái của Hoàng Thượng, nàng ta chính là sao chổi, sớm muộn sẽ làm hại Hoàng Thượng. Bắt lấy tay của hắn áp lên gò má, Thục phi lẩm bẩm nói "Hoàng Thượng, thần thiếp sẽ không để cho nàng tổn thương người thêm một lần nào nữa!"

Sáng sớm tỉnh lại, Hạ Uyển Chi liền từ trong miệng Hạ Hoa biết được Tề Diệp đã bình an vô sự, trái tim nặng trĩu cuối cùng cũng nhẹ nhõm xuống, nàng lập tức cảm thấy cả người đều thanh thản không ít.

Nhìn ngắm mình trong gương, nàng phát hiện làn da trên mặt cũng không được tốt, có chút thô ráp, còn nổi lên vết phồng rộp, có chỗ còn bị bong da, nàng biết là do phơi nắng nên bị tổn thương, chỉ có thể chăm sóc thật tốt. Tề Diệp cũng không còn gì đáng lo ngại, nàng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi dùng đồ ăn sáng, Trúc Thanh đến bên cạnh hầu hạ, vẻ mặt mệt mỏi, dưới mắt thâm quầng một mảng, có thể nhìn ra được tối hôm qua nàng ngủ cũng không ngon, nghĩ đến cũng đúng, đã xảy ra chuyện như vậy mà còn có thể ngủ ngon được, Hạ Uyển Chi đều sẽ bội phục.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Hà các nàng, Hạ Bích cùng Hạ Uyển Chi liếc nhanh, khuôn mặt phơi nắng bị tổn thương, tạm thời không nên ra cửa gặp người, Hạ Uyển Chi liền để cho nàng tĩnh dưỡng.

Trúc thanh móc ra thạch tín mà hoàng hậu cho "Đây là tối hôm qua hoàng hậu nương nương cho nô tỳ, kêu nô tỳ bỏ vào trong thức ăn của nương nương."

"Hoàng hậu thật là ác độc, một lần không thành còn muốn lần thứ hai." Hạ Uyển Chi nhìn nhìn gói thuốc được gói gém cẩn thận, ném ở trên bàn trà hừ lạnh một tiếng.

"Vậy nô tỳ nên làm gì bây giờ?" Trúc Thanh bây giờ tay chân luống cuống, nàng không có chút đầu mối nào, không biết phải làm sao, hai người đều nắm được điểm yếu của nàng, hôm nay Hạ chiêu nghi này là nắm trong tay mạng của nàng, nàng tất nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Nếu như ngươi không muốn sống để còn lời mà nói, thì cứ bỏ thuốc vào trong thức ăn của ta đi!" Hạ Uyển Chi nhẹ nhàng nói một câu.

Trúc thanh lập tức thay đổi sắc mặt, quỳ trên mặt đất nói "Nô tỳ không dám!"

"Nếu đã không dám làm theo an bài của hoàng hậu, tùy ngươi bẩm báo lại như thế nào, chỉ cần không bán đứng ta là được."

Trúc thanh nhíu mày, như lọt vào trong sương mù rối rắm không biết bây giờ phải làm sao.

Về phần Ngọc Long Điện, Hoàng Hậu vừa đến đã nhìn thấy Thục phi nằm sấp ở bên giường ngủ, hai tay nắm thật chặt tay của Tề Diệp, làm cho người nhìn thấy chói mắt cực kỳ. Nàng kêu tỳ nữ đánh thức Thục phi, Thục phi dụi mắt thấy nàng đã đến, nhìn ra ngoài cửa sổ một chút phát hiện trời đã sáng rồi. Biết rõ hiện tại là ban ngày, nàng rón rén buông tay của Tề Diệp ra, hành lễ với Hoàng Hậu rồi liền trở về rửa mặt.

Hoàng Hậu bắt đầu chăm sóc Tề Diệp, ngồi ở một bên nhìn người đang ngủ say, thần sắc không thay đổi.

Hồi lâu, chân mày người đang nằm giật giật, Hoàng Hậu nghiêng người tiến lên, vẻ mặt kích động nhìn Tề Diệp mở mắt ra, mừng rỡ "Hoàng Thượng, người đã tỉnh?"

Tề Diệp trong đầu còn có chút hỗn độn liền nở nụ cười vui mừng với Hoàng Hậu, nhìn nhìn cảnh sắc xung quanh, biết đây là Ngọc Long Điện, hắn há to miệng "Là Hoàng Hậu một mực chăm sóc trẫm sao?"

"Vâng! Hoàng Thượng nếu có chỗ nào không thoải mái, thần thiếp gọi ngự y đến xem một chút!" Hoàng hậu cũng không giải thích không phải là nàng liên tục chăm sóc hắn.

"Vất vả cho Hoàng Hậu rồi!" Tề Diệp khách khí nói một câu.

Hoàng hậu cười cười "Hoàng Thượng có thể tỉnh lại là tốt rồi, mọi mệt mỏi khổ cực của thần thiếp đều xứng đáng, huống chi cùng lắm chỉ là canh giữ một đêm mà thôi!"

Đức phi đứng ở ngoài cửa nghe Hoàng Hậu từ đầu tới cuối giấu diếm mọi công lao vất vả của nàng cùng Thục phi, ở trước mặt hắn nịnh nọt khoe mẽ, nhịn không được trong lòng cười lạnh, làm bộ như không nghe thấy gì, tiến lên phía trước nói "Hoàng Thượng, người cuối cùng cũng tỉnh rồi, thần thiếp cùng Thục phi và Hoàng Hậu ba người thay phiên nhau trông chừng chờ Hoàng Thượng tỉnh lại, tâm ý cũng không bị uổng phí. Ông trời đã nghe thấy được lời cầu nguyện của thần thiếp, phù hộ Hoàng Thượng bình an vô sự, thần thiếp vô cùng vui mừng!"

Đức phi vừa nói, vừa cúi đầu lau nước mắt.

Tề Diệp nhìn nhìn hoàng hậu, lại nhìn Đức phi một chút, trong lòng hiểu rõ.

Hoàng Hậu bị Tề Diệp nhìn thấu tâm tư, âm thầm liếc mắt một cái, giả bộ như không nghe thấy lời vừa rồi của Đức phi.

50. Chương 50

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Thái hậu biết Tề Diệp không đáng ngại, vội vàng đi Ngọc Long điện nhìn một chút, cho ngự y chẩn mạch, một lần nữa xác định không có vấn đề gì lớn, chỉ cần tĩnh dưỡng là được.

Về phần thượng triều, tạm thời hắn không thể, chỉ có thể nói với các đại thần là không may nhiễm phong hàn, về chuyện rắn cắn bị thương, không thể tiết lộ cho các đại thần biết được, dù sao đây cũng là chuyện mờ ám.

Mặc dù như thế, vẫn không ít đại thần có cách thăm dò được tin tức, bọn họ cũng không dám truyền đi, trong lòng biết rõ là được.

Tề Diệp bình an vô sự, tất cả phi tần đều thở phào nhẹ nhõm. Tề Diệp bảo hoàng hậu và Đức phi về nghỉ ngơi, về phần những người đến thăm như Lâm Huệ đều bị Quang Thuận công công ngăn cản.

Thục phi trở về rửa mặt, nghe nói Tề Diệp tỉnh dậy vội vàng tra xét những chuyện trước đó, trên đường gặp Đức phi. Đức phi cười nói "Thục phi sao lại như vậy, tối qua ngươi chăm Hoàng Thượng hôn mê, nếu không phải ta lên tiếng, Thục phi đúng là một câu cũng không nói được."

"Có ý gì?" Thục phi nhíu mày, bực mình nhìn Đức phi.

"Còn có thể có ý gì, Hoàng Thượng tỉnh lại trông thấy hoàng hậu nương nương, ngươi nói xem sẽ nghĩ gì?" Đức phi nói xong không nói thêm lời nào, cười khẽ một tiếng mang theo Bội Dung rời đi.

Thục phi không ngốc, đem lời nói của Đức phi cẩn thận nghĩ lại thì lập tức hiểu ý của nàng ta, thì ra hoàng hậu định chiếm công lao của nàng, nàng ta tính hay lắm!

Thục phi đến Ngọc Long điện, hoàng hậu vẫn còn ở đó, Thục phi khinh thường liếc nhìn hoàng hậu, tâm trạng kích động đi đến bên giường, vẻ mặt quan tâm nói" Hoàng Thượng cuối cùng cũng tỉnh, tối hôm qua người Hoàng Thượng lúc nóng lúc lạnh, lúc thì kêu lạnh, lúc lại kêu nóng. Hoàng hậu và Đức phi đều về nghỉ ngơi, chỉ mỗi thần thiếp một mình trông chừng, làm thần thiếp thật sợ hãi. Cũng may Hoàng Thượng phúc lớn mạng lớn, bình an vô sự."

Hoàng hậu nghe xong trên mặt có chút chột dạ, thậm chí còn không dám nhìn Tề Diệp, sợ trông thấy ánh mắt không vui của hắn.

Tề Diệp an ủi vài câu, Thục phi khiêu khích liếc hoàng hậu, ân cần hỏi han Tề Diệp. Hoàng hậu xem một màn này trong lòng không vui, lại chẳng thế nói gì, đành đứng dậy rời đi.

Hoàng hậu vừa đi, Thục phi lúc này mới thu liễm lại một chút, nói "Nếu Hoàng Thượng mệt mỏi muốn ngủ một lát, thần thiếp ở đây coi chừng."

"Không cần, tối qua ái phi cũng mệt mỏi một đêm, có cung nhân chăm sóc không cần lo lắng, ái phi về nghỉ ngơi đi! Đợi thân thể trẫm tốt hơn sẽ qua Đức Sang cung thăm ái phi."

"Được!" Thục phi mỉm cười, mục đích đã đạt, hắn cảm kích là được.

Đến bữa trưa, Hạ Uyển Chi sai Hạ Hà chuẩn bị một chút thức ăn để đưa qua Ngọc Long điện, tiểu thái giám thông báo, Tề Diệp liền cho người đi vào. Hạ Hà hành lễ nói "Chiêu nghi nương nương lo lắng cho Hoàng Thượng, phân phó nô tỳ đặc biệt chuẩn bị thức ăn cho Hoàng Thượng, mong rằng Hoàng Thượng sớm ngày bình phục."Quang Thuận tiếp nhận hộp đồ ăn, Tề Diệp hỏi " Nương nương nhà ngươi có tốt không?"

"Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, hôm qua nương nương quỳ một lúc lâu, lúc này đã được chăm sóc tốt, chỉ là phơi dưới ánh nắng chói chang nên bị tổn thương da thịt, chỉ sợ phải vài ngày mới có thể khá hơn."

Tề Diệp nghe mà đau lòng không ngớt "Chăm sóc nương nương nhà ngươi thật tốt, bảo nàng không cần nhớ trẫm, chờ thân thể trẫm tốt hơn sẽ đến thăm nàng."

"Dạ!" Hạ Hà hành lễ lui xuống, có lời của hắn, chủ tử nhà nàng cũng có thể an tâm.

Buổi chiều, phủ Nội Vụ phân phó xuống dưới, kể cả ở những viện hẻo lánh cũng không được bỏ sót, nhổ tất cả bụi cỏ, chính là không để chỗ cho rắn trốn, tránh đả thương người lần nữa.

Hạ Uyển Chi biết được cười lạnh, làm sao có chuyện những con rắn kia vô duyên vô cớ cắn người bị thương? Cho dù nhổ được bụi cỏ thì thế nào, dù sao cũng nhổ không được tâm tư xấu xa của con người.

Hiện tại Hạ Uyển Chi xem như bị cấm túc. Nàng thật sự cũng không cảm thấy có gì bất ổn, ngoan ngoãn ở Hỉ Lai cung dưỡng thương, nghe tin tức Hạ Hoa mang về, sai Hạ Hà mỗi ngày đều thay đổi các dạng điểm tâm đưa đi ngọc Long Điện, cũng coi như là một mảnh tâm ý của nàng.

Về phần Trúc Thanh muốn nói lại thôi đi đi lại lại trước mắt, Hạ Uyển Chi đều làm như không nhìn thấy, mặc cho nàng ta đi báo cáo với hoàng hậu, nàng cũng càng ngày càng chú ý đến thức ăn, trong phòng để một bể cá, mỗi ngày thức ăn đều dùng ngân châm thử, lại đem cho cá chép ăn, xác định không có độc nàng mới dám ăn.

Bụi cỏ trên dưới hoàng cung hầu như bị nhổ hết, cũng diệt trừ được không ít chuột và rắn rết. Thế nhưng cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc, cho dù quét dọn kĩ càng hơn nữa cũng không hết được những thứ này.

Về chuyện có rắn xuất hiện ở Phong Xuân các, người của phủ Nội Vụ căn bản không tra được gì, chỉ nói là ngoài ý muốn để ứng phó cho qua chuyện.

Hạ Uyển Chi chỉ cười lạnh, nàng biết rõ dựa vào cái thùng cơm Nội Vụ phủ, khẳng định không làm được gì. Về sau còn phải tự mình ra tay, bất kể là hại người, hay là phòng người, đều như vậy.

Ba ngày không lên triều, thân thể Tề Diệp đã được dưỡng ổn, ngày thứ tư liền lên triều, tinh thần không thể nói là đặc biệt tốt, nhưng đã khá hơn nhiều so với hai ngày trước. Sự xuất hiện của hắn làm đại thần cảm thấy an tâm, đồng thời cũng không ít tấu sớ tích tụ lại cần hắn giải quyết.

Thái hậu biết được hắn còn chưa khỏi hẳn đã xử lý việc triều chính, tức giận đi đến Ngự thư phòng. Tề Diệp đang cùng đại thần bàn bạc quốc gia đại sự, thái hậu không tiện quấy rầy, bèn dặn dò Quang Thuận công công để ý một chút, đi tới Phượng Nghi cung của hoàng hậu.

Hoàng hậu biết được thái hậu tới, vội vàng đứng dậy nghênh đón, sau khi hai người ngồi xuống, Nguyệt Mai tự mình dâng trà, khom người làm lưng có chút đau đớn, động tác hơi cứng ngắc. Thương thế của nàng còn chưa khỏi hẳn, nhưng vì sợ bị người phát hiện, không dám nằm nghỉ thêm nữa.”Không biết thái hậu có gì căn dặn?” Hoàng hậu dè dặt hỏi.

Thái hậu nói “ Thương thế của Hoàng Thượng còn chưa khỏi hẳn đã xử lý chính sự, ai gia sợ thân thể Hoàng Thượng không chịu nổi. Ngươi là hoàng hậu, cần phải khuyên nhiều hơn một chút, đừng để thân thể Hoàng Thượng mệt mỏi, chờ thân mình điều dưỡng tốt lại xử lý cũng không muộn.”

“Thái hậu nói đúng, tần thiếp đã nhớ rõ.” Hoàng hậu thở dài nói “Nếu không phải tại Hạ chiêu nghi kia, Hoàng Thượng cũng không phải chịu khổ như vậy, đến cùng đều do Hạ chiêu nghi kia gây hoạ. Nếu không phải vì cứu nàng, sao Hoàng Thượng có thể để rắn cắn bị thương, ngẫm lại liền cảm thấy không đáng thay cho Hoàng Thượng.”

Hoàng hậu vừa nói vừa quan sát vẻ mặt thái hậu, thấy sắc mặt thái hậu thay đổi, vẻ mặt mất hứng, hoàng hậu mừng thầm trong lòng.

“Hừ, Hạ chiêu nghi này chính là hồng nhan họa thủy, nữ nhân như vậy làm sao có thể giữ lại bên cạnh hoàng thượng. Nếu không phải Hoàng Thượng che chở...” Dừng lời, thái hậu ngừng câu chuyện, nói “Nếu hậu cung đã là hoàng hậu làm chủ, có một số việc, hoàng hậu nhìn xem nên làm thế nào, bất luận cái gì cũng không quan trọng bằng sự an nguy của Hoàng Thượng. Hoàng hậu chớ để lại xảy ra sơ suất.”

“Vâng! Tần thiếp ghi nhớ!” Vốn muốn mượn tay của thái hậu loại bỏ Hạ chiêu nghi, bây giờ xem ra có vẻ không ổn. Thái hậu rõ ràng không muốn tự mình ra tay làm Hoàng Thượng mất hứng, nên mới sai nàng sửa trị hậu cung.

Chẳng qua nghe ý tứ của thái hậu, cũng là bất mãn với Hạ chiêu nghi kia, xem ra nàng ta đúng là bị người ghi hận.

Thái hậu vừa đi, hoàng hậu nói với Nguyệt Mai “Ngươi nhắc nhở Trúc Thanh một chút, nếu nàng còn nói những lời vô ích, coi chừng bản cung dùng hình với nàng.”

“Vâng!” Nguyệt Mai gật đầu, sau đó liền hẹn Trúc Thanh.

Sau khi gặp Nguyệt Mai, Trúc Thanh liền bí mật báo cho Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi suy nghĩ một chút, ngoắc tay cho Trúc Thanh tiến lên, nói nhỏ vài câu với nàng, Trúc Thanh gật đầu “Nô tỳ hiểu.”

"Hiểu là tốt rồi!" Hạ Uyển Chi cười cười "Chỉ cần làm xong chuyện, về sau không thể thiếu chỗ tốt của ngươi."

"Tạ nương nương ân điển!" Trúc Thanh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu hoàng hậu đã không thể chờ đợi được muốn hại chết nàng như vậy, nàng cũng không thể tiếp tục chịu đòn, đến lúc nên phản kích lại. Ánh mắt chợt lóe, hiện ra sát ý.

Ngày hôm sau, Hạ Uyển Chi thấy mình trong gương khí sắc tốt hơn nhiều, cẩn thận nhìn trên mặt vẫn có chút da bong, nàng hơi bận tâm, nếu không tốt lên, mặt mày hốc hác như vậy làm sao có thể lấy lòng người đây?

Cũng may ngự y trấn an, nói chỉ cần chăm sóc tốt, không tiếp tục phơi nắng thì sẽ không sao. Nàng liền không ra khỏi cửa, chỉ để Hạ Bích hầu hạ bên cạnh.

Thân thể Tề Diệp điều dưỡng mấy ngày đã khoẻ lại. Hôm nay sai người truyền lời, nói sẽ cùng nàng dùng cơm trưa. Hạ Uyển Chi đương nhiên phải tỉ mỉ ăn mặc một phen.Mấy ngày không gặp, nàng phát hiện Tề Diệp gầy đi không ít, lúc hai người đối mặt, vẻ mặt Hạ Uyển Chi toát ra kích động cùng quyến luyến, kinh ngạc. Nhìn nàng vừa mừng vừa sợ, lại vừa áy náy không thôi quay người đi vào trong phòng,

Tề Diệp sửng sốt một chút, lập tức xuyên qua phía sau bức rèm, nhìn người ngồi bên mép giường cúi đầu gạt lệ, nhịn không được khẽ cười "Làm sao vậy, nhìn thấy trẫm không vui sao?"

"Hoàng Thượng không nên tới đây. Thần thiếp là họa thủy, làm tổn thương Hoàng Thượng!" Nàng lau nước mắt, vẻ mặt vô tội.

"Đừng nghe các nàng nói linh tinh." Tề Diệp trầm giọng khiển trách một câu, ôm nàng vào lòng, nhìn ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lòng hắn run lên một cái, cảm giác thỏa mãn khó nói lên lời làm hắn cảm thấy cao hứng, xoay mặt nàng lại, đang định hôn xuống, lại nhìn vết ố vàng trên làn da trắng hồng, ngón tay vuốt ve da thịt trắng mịn, nói "Để ngươi chịu ủy khuất!" Khuôn mặt nàng mềm mại như vậy, bị phơi nắng thành thế này, lúc ấy hẳn là nàng rất sợ hãi lắm đi? Đều là trẫm không tốt, không bảo vệ tốt cho ngươi!" Dứt lời liền kề tới, hôn nhẹ một cái lên môi nàng, sau đó hôn lên gò má trắng mịn.

Hạ Uyển Chi xoay người tựa đầu vào ngực hắn, hai tay ôm lấy bờ vai của hắn, một bộ dáng không muốn rời xa.

Tề Diệp trong lòng xúc động, ôm nàng thật chặt, tay đặt dọc trên lưng nàng, không nói gì thêm, yên lặng cảm nhận hơi thở của đối phương. Hạ Uyển Chi bỗng cảm thấy một thứ tình cảm vừa quen thuộc vừa xa lạ trong lòng chậm rãi lan tràn khiến nàng sợ run.

"Làm sao vậy?" Tề Diệp cảm nhận được sự biến hóa của nàng, hỏi.

Hạ Uyển Chi lắc đầu, lập tức nghĩ đến tay của hắn, bắt lấy tay hắn muốn nhìn. Tề Diệp chắp tay sau lưng không để cho nàng thấy "Không nên nhìn!"

Hạ Uyển Chi không hiểu nhìn hắn, Tề Diệp khảng khái "Trẫm không sao!"

Nàng không tin, nghiêng người muốn xem tay của hắn. Tề Diệp chắp tay sau lưng đứng dậy, lấy tay áo rộng thùng thình che lên, không nhìn thấy rõ ràng, nàng có chút lo lắng "Có phải còn chưa khỏi hẳn không?"

"Trẫm đói bụng, dùng bữa đi!" Không muốn tiếp tục đề tài kia, Tề Diệp nói sang chuyện khác, bước ra phòng ngoài, tay vẫn giấu trong tay áo như cũ.

Hạ Uyển Chi nhìn chằm chằm, vẫn là không thấy rõ. Không có cách nào, nàng đành đi theo. Hạ Bích bày biện thức ăn xong, hai người ngồi xuống dùng bữa. Nàng thấy Tề Diệp dùng trái tay cầm muỗng, bộ dáng có chút ngốc nghếch, lại nhìn đến tay phải hắn đang buông thõng, trong lòng nhói một cái, chẳng lẽ mấy ngày nay hắn đều dùng tay trái để dùng bữa?

Tề Diệp bị nàng nhìn bằng ánh mắt mông lung đẫm lệ, ăn cũng không ngon, gắp hai đũa liền để xuống đứng dậy "Trẫm ăn no rồi, còn có chính sự phải xử lý, trẫm đi trước, ngày khác trở lại thăm ngươi!"

Dứt lời liền rời khỏi, Hạ Uyển Chi biết rõ hắn đang lẩn tránh mình, đuổi theo, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị bắt lấy cánh tay phải của hắn, định vén tay áo hắn lên. Tề Diệp vô thức che tay lại, hất mạnh lên, nàng

vội vàng không kịp chuẩn bị bị đẩy ra, vừa vặn đụng mạnh phải cây cột.Hạ Uyển Chi bị đau kêu lên một tiếng. Tề Diệp quay đầu lại, chỉ thấy nàng che trán, vẻ mặt đau đớn. Hắn tâm thần hoảng hốt tiến lên, ba bước thành hai bước bắt lấy tay của nàng, thấy cái trán ửng hồng một mảng, đau lòng xoa nhẹ cho nàng. Hạ Uyển Chi méo miệng ngửa đầu nhìn hắn, đôi mắt tràn ngập hơi nước làm cho người khác thương yêu.

Hạ Bích rất nhanh mang rượu thuốc tới. Tề Diệp cúi xuống xoa xoa chỗ bị thương của nàng thấy đã sưng lên một cục. Lúc bôi thuốc cho nàng, nàng đau đến hít vào, cũng không dám bảo hắn nhẹ tay một chút.

Thấy nàng vẫn nhìn chằm chằm vào cánh tay giấu trong áo, bộ dáng không nhìn không bỏ qua làm hắn dở khóc dở cười, cuối cùng nói "Có thể để cho ngươi xem, nhưng không được khóc!"

"Vâng!" Nàng gật đầu, nhìn hắn vươn tay ra, từ bàn tay đến bên trên cổ tay, nửa ngón tay đều quấn băng gạc. Nhìn chằm chằm hắn cởi bỏ từng vòng từng vòng, da thịt bên trong lộ ra, nàng mở to mắt, nín thở nhìn. Mắt thấy vết thương trên tay hắn, cảm thấy hô hấp khó khăn, sống mũi đau xót, nước mắt lại im lặng rơi xuống. Chần chờ một chút, vươn tay khẽ khàng vuốt ve chỗ sưng, nàng nghẹn ngào hỏi "Đau không?"

"Không đau!" Tề Diệp mạnh miệng, đương nhiên đau, lửa thiêu liệu có đau không, người trải qua cũng không muốn hồi tưởng lại, mà hắn lúc ấy tỉnh lại biết người bị thương là hắn, nếu là nàng, nàng làm sao chịu đựng được?

"Không phải đã nói sẽ không khóc sao?" Nhìn thấy nước mắt rơi xuống, Tề Diệp nhíu mày, cảm thấy nàng nói không giữ lời.

Hạ Uyển Chi lau nước mắt, hỏi " Nếu đã khỏi sao lại trông như vậy?" Bộ dáng xấu xí.

"Mặc kệ đi! Bây giờ còn chưa khỏi hẳn!" Tề Diệp không dám nói, nghe nói ở chỗ vết thương rắn cắn, nơi nọc độc đã đi qua, da thịt đều sẽ bị hủy hoại, không thể nào khôi phục như lúc ban đầu.

"Vậy là tốt rồi!" Nàng có vẻ yên tâm, một lần nữa cẩn thận băng kĩ lại, lại kéo hắn ngồi xuống bên cạnh bàn cơm, cầm đũa gắp món ăn hắn thích đưa đến miệng hắn "Hoàng Thượng, tần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng dùng bữa được không?"

Tề Diệp biết rõ nàng cảm thấy tay trái mình không đủ linh hoạt, ngốc nghếch khó coi, cũng biết nàng áy náy, liền không cự tuyệt, há mồm ăn thức ăn nàng đưa tới, nhìn nàng chậm rãi cười với mình, hắn cảm thấy hương vị dường như ngon hơn một chút.

Một bữa cơm ăn này dùng nhiều hơn một nửa thời gian so với bình thường, vừa hầu hạ hắn, lại chờ hắn đang nhai nuốt nàng cũng ăn một miếng cơm, hai người cũng không đói bụng.

Ăn trưa xong hắn vui vẻ ở lại nghỉ trưa, Hạ Uyển Chi nịnh nọt cầm cái ngoáy tai ngoáy lỗ tai cho hắn, Tề Diệp cười đáp ứng, gối đầu lên chân nàng, để nàng nhẹ nhàng ngoáy lỗ tai cho mình. Cảm giác thoải mái làm người ta buồn ngủ, hắn dần dần ngủ thiếp đi.

Hạ Uyển Chi ngoáy xong một bên, đang muốn bảo hắn đổi tai, cúi đầu xuống mới phát hiện hắn đã ngủ say, liền không đành lòng quấy rầy, nhẹ nhành vuốt ve gò má của hắn, suy nghĩ miên man.

Một khắc sau, hắn đột nhiên tỉnh dậy, giật mình phát hiện đang gối lên chân nàng, ngẩng đầu lên liền thấy nàng gối đầu lên tay ngủ thiếp đi, cái cằm thon thon, dung nhan say ngủ thật xinh đẹp, lông mi dài buông xuống, gương mặt dịu ngoan, hắn cảm thấy có chút ngây dại, ánh mắt rơi vào đôi môi khô ráo của nàng, chậm rãi đứng dậy, tới gần hôn lên cánh môi mềm mại.

Hạ Uyển Chi giật mình tỉnh giấc, ngồi thẳng người dậy đã thấy gương mặt Tề Diệp ghé sát vào, trên mặt thoáng hiện lên một chút lúng túng. Tề Diệp lại khôi phục bình tĩnh rất nhanh, gọi Quang Thuận công công, Hạ Hà phân phó cung nhân mang nước rửa mặt đã chuẩn bị từ trước vào.

Hạ Uyển Chi thanh tỉnh không ít, đang muốn đứng dậy, lại một lần nữa bị bắt trở về trên giường, nhịn không được ôm chân hít vào một hơi, hai chân giống như bị ngàn vạn con kiến cắn, tê dại đau đớn.

"Có phải bị tê không?" Tề Diệp xoa hai chân nàng, quan tâm hỏi. Thấy nàng gật đầu, hắn nói "Về sau không được như vậy!"

"Vâng!" Nàng đáp một tiếng, nhìn hắn chăm chú xoa bóp cho mình, cảm thấy bên tai dần nóng lên.

51. Chương 51

Edit: Puta Ng

Beta: ThyAn89

Nửa buổi chiều, Lâm Huệ mang theo Thái Vi đến, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạng, Lâm Huệ phơi nắng nên mặt hơi ửng đỏ, phe phẩy quạt tròn tiến đến hành lễ. Hạ Uyển Chi có chút ngoài ý muốn, Tề Diệp vừa đi, nàng ta đã tới rồi.

Lâm Huệ nói "Trước đó vài ngày Hoàng Thượng hạ lệnh không cho ai tới thăm Uyển tỷ, muội không thể đến, hôm nay nghe nói đã không đáng ngại, liền đến nhìn một chút xem Uyển tỷ thế nào?"

Hạ Uyển Chi cười không lên tiếng, ánh mắt của Lâm Huệ quét trên mặt nàng, kinh ngạc nói " Mặt Uyển tỷ tỷ sao vậy?"

"Chỉ là phơi nắng bị tổn thương mà thôi, chăm sóc một chút sẽ khỏi!" Hạ Uyển Chi không thèm để ý khoác tay, cho Hạ Hà dâng trà, "Huệ nhi gần đây thế nào?"

"Đa tạ Uyển tỷ quan tâm, tất cả đều tốt, chỉ là trời nóng ăn không vô, cũng may đã tháng bảy." Lâm Huệ cười.

Hai người tán gẫu vài câu, Hạ Uyển Chi làm ra vẻ mệt mỏi, Lâm Huệ liền đứng dậy cáo lui.

Nàng đọc sách trong chốc lát đã qua buổi chiều, bữa tối nghe được Tề Diệp dùng bữa tại Phượng Nghi cung của Hoàng hậu, Hạ Uyển Chi cười lạnh.

Trời chuyển thành một màu đen lúc Trúc Thanh từ trong phòng Hạ Uyển Chi đi ra, rời khỏi Đức Hỉ cung.

Không ngại đường xa, cũng không cần đốt đèn nàng cũng biết đường đi tới lãnh cung, Trúc Thanh đợi phía sau hòn non bộ một lúc lâu mới thấy ánh sáng đi đến, nàng núp sau hòn non bộ, nghe thấy ba tiếng gõ nhỏ, nàng cũng đáp lại gõ ba tiếng, lúc này mới thấy ánh sáng kia chậm rãi đi tới.

Trúc Thanh Cẩn thận nhìn xung quanh một chút, nhìn người đến gần khoác áo choàng đội mũ đúng là Nguyệt Mai, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Nguyệt Mai nói " Tại sao lại thất bại, nương nương đã rất tức giận. Buổi trưa Hoàng Thượng cùng ăn trưa với nữ nhân kia, Hoàng Hậu nghe thấy liền xanh mặt, ngươi lại không động thủ diệt trừ sạch sẽ Hạ chiêu nghi, coi chừng nương nương muốn mạng nhỏ của ngươi."

Trúc Thanh sợ hãi gật đầu "Lần này tới chính là vì việc này, đều do nô tỳ không cẩn thận, gói thạch tín nương nương đưa cho nô tỳ đã vứt bỏ, thạch tín rất dễ bị tra ra, không bằng để nô tỳ cho trưởng công chúa ăn loại thuốc kia?"

"Thuốc kia ăn ít sẽ không mất mạng, có thể dùng để đối phó trẻ con. Hạ chiêu nghi là người lớn, ăn vào cũng chỉ bị tổn hại một chút mà thôi, trên người ngươi không còn thuốc, ngày mai lại đến đây. Để ta bẩm báo nương nương xem nàng định đoạt thế nào."

"Được!" Trúc Thanh chần chờ một chút, nói "Kỳ thật Hạ chiêu nghi cũng không làm gì sai, Hoàng Hậu nương nương vì sao nhất định muốn nàng..." Đang nói, nghe thấy âm thanh loạt xoạt, hai người đều hoảng hốt.

Một chấm ánh sáng nhỏ đi đến, Nguyệt Mai cùng Trúc Thanh thấy thế, hai người lẩn trốn theo bản năng, thế nhưng không may mấy thái giám đã vây các nàng lại. Nguyệt Mai định chạy, đã bị hai vị thái giám giữ lấy, ngay cả áo choàng trên người nàng cũng bị tuột ra, ép nàng quỳ trên mặt đất.

Hoàng hậu nghiêng đầu nói với Tề Diệp "Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan, thần thiếp chưa bao giờ sai nàng ta làm thế."Tề Diệp hừ lạnh một tiếng đi ra từ trong bóng tối, âm thầm bóp tay Hạ Uyển Chi, im lặng an ủi. Hạ Uyển Chi trong lòng mừng rỡ, quay đầu lại liếc nhìn Đức phi, Đức phi đen mặt, nhìn chằm chằm Hoàng Hậu nói " Tại sao Hoàng hậu nương nương lòng dạ độc ác thế, trưởng công chúa chỉ là đứa nhỏ một hai tuổi, Hoàng Hậu sao có thể xuống tay được?"

"Đức phi, ngươi đừng ngậm máu phun người. Bản cung bị oan, đều là Hạ chiêu nghi, là nàng mua chuộc người bên cạnh bản cung diễn màn kịch này." Hoàng hậu sợ hãi trong lòng, không nghĩ hôm nay lại rơi vào cạm bẫy của nàng, trước đó đã xem thường đồ tiện nhân này.

"Hoàng Thượng minh giám!" Hạ Uyển Chi nhìn về phía Tề Diệp.

Tề Diệp nói "Trẫm có mắt, có tai. Hoàng Hậu, ngươi thật làm cho người ta thất vọng!"

Chân bước lảo đảo, Hoàng Hậu mặt xám như tro nhìn Tề Diệp "Hoàng Thượng không tin thần thiếp sao?"

"Hoàng Hậu làm chuyện thương thiên hại lý như vậy, còn đáng để trẫm tin tưởng sao?" Tề Diệp cười lạnh "Hôm nay nhân chứng vật chứng ở đây, chính tai trẫm nghe thấy, tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn là giả?"

"Hoàng Thượng, nương nương là oan uổng."Nguyệt Mai bị đè trên mặt đất nhìn hoàng hậu, nói "Hoàng Thượng, tất cả đều là một mình nô tỳ gây nên, Hoàng Hậu nương nương cũng không biết, hoàng hậu nương nương vô tội, tất cả đều là nô tỳ dùng danh nghĩa hoàng hậu nương nương để làm, bất kể là trưởng công chúa, hay là bỏ thuốc Hạ chiêu nghi, và Lâm sung dung..."

"Thì ra đứa bé của Lâm sung dung cũng là ngươi hại?" Hạ Uyển Chi kinh hô "Đáng thương cho Lâm sung dung..."

"Vâng, chính là nô tỳ!" Nguyệt Mai tự biết lỡ lời, đến nước này, nàng căn bản sẽ không hi vọng còn có cơ hội sống, nàng đã biết mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ "Đều tại các ngươi, tại các ngươi không đem hoàng hậu nương nương để vào mắt, coi thường nương nương, nô tỳ nhìn không nổi, nô tỳ trút giận thay nương nương, lại không nghĩ rằng..."

"Nguyệt Mai, ngươi cho rằng ngươi bao che là hoàng hậu có thể bình an vô sự sao? Ngươi suy nghĩ một chút đến người nhà của ngươi, nếu ngươi làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, cho dù chém đầu mười lần cũng không thể bù đắp? Chỉ cần ngươi nói thật, bản phi cầu tình với Hoàng Thượng, tha cho ngươi một cái mạng." Đức phi nói "Người chỉ có thể sống một lần, chẳng lẽ ngươi không muốn sống?"

Đức phi không cam lòng, Nguyệt Mai một mình gánh chịu tất cả tội danh chẳng phải để cho hoàng hậu tự do ngoài vòng pháp luật, con gái của nàng không phải là vô ích chịu đau khổ rồi? Khó có được cơ hội tốt như vậy, Đức phi hi vọng một lần có thể lật đổ hoàng hậu.

"Đức phi, ngươi còn muốn oan uổng bản cung sao?" Nghe Nguyệt Mai nói một phen còn chưa hài lòng, coi như nàng sai bảo thì sao, chỉ cần Nguyệt Mai không nhận có quan hệ tới nàng, nàng chính là vô tội.

Lúc nhìn Nguyệt Mai, hoàng hậu sờ khuyên tai.

Nguyệt Mai ánh mắt tối đen, lớn tiếng nói "Muốn chém giết muốn róc thịt muốn làm gì cũng được, chính ta hạ độc thủ, các ngươi đều đáng chết, đều đáng chết..."""Người đâu, kéo nàng xuống, dùng hình tra khảo, trẫm cũng muốn nhìn một chút, là ai cho nàng lá gan lớn như thế, dám can đảm làm loạn ở hoàng cung." Lúc Nói lời này Tề Diệp nhìn chằm chằm hoàng hậu. Hoàng hậu cố hết sức làm ra vẻ mặt nhàn nhạt, khẽ cúi đầu, không dám đối mặt cùng hắn, cũng không dám dời ánh mắt đi, dưới tay áo hai tay không ngừng run rẩy.

Hai vị thái giám giữ lấy người đang định lôi xuống, Nguyệt Mai nghiêng đầu kêu to với Hạ Uyển Chi "Nô tỳ hóa thành lệ quỷ, Hạ chiêu nghi, ngươi cũng đừng mơ tưởng an ổn." Không biết Nguyệt Mai lấy ra khí lực, đẩy một tên thái giám ra, cũng không quay đầu lại, vụt tới hòn non bộ.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu lớn, hoàng hậu nhìn Nguyệt Mai đâm đầu tự vẫn, hai mắt trợn ngược, cả người mềm nhũn, nếu không phải có tỳ nữ đỡ, nàng đã ngã trên mặt đất.

Tề Diệp lạnh giọng một tiếng, phất tay áo rời đi.

Hạ Uyển Chi và Đức phi liếc mắt nhìn nhau, Đức phi nói "Không nghĩ tới cuối cùng chẳng qua là một màn không vui, Hạ chiêu nghi, nước cờ hôm nay quá gấp gáp!"

"Đa tạ Đức phi chỉ điểm, không phải nước cờ của tần thiếp vội vàng, mà là hoàng hậu quá giảo hoạt." Nàng nói "Hôm nay đắc tội hoàng hậu, không đủ chứng cớ, hoàng hậu là hoàng hậu, ngược lại tần thiếp không

là gì. Đức phi nương nương sẽ phải cẩn thận, trưởng công chúa còn nhỏ, hoàng hậu đã xuống tay một lần, xuống tay lần thứ hai cũng không phải không thể."

"Chuyện của Bản phi không cần ngươi quan tâm!" Đức phi nghe được kinh hãi, hung hăng lườm nàng một cái, phất tay áo rời đi.

Hạ Uyển Chi cười khổ, nhìn Trúc Thanh bị bắt đi, trong lòng không chấp nhận được, nàng tính đi tính lại, cũng không tính đến Nguyệt Mai kia sẽ một mình gánh chịu tất cả tội trạng. Nàng đúng thật quá vội vàng, thế nên sơ hở chồng chất, mới để cho hoàng hậu tránh thoát một kiếp.

Mặc dù như thế, mặc dù không có

chứng cứ mười phần, nhưng trong lòng bọn họ đều biết rõ chính là hoàng hậu, mặc dù không định tội, trong lòng hắn nàng ta đã là tội nhân. Chỉ cần Tề Diệp hiểu nàng ta là loại người gì, coi như là một chuyện an ủi đáng giá !

Hoàng hậu được người đỡ ung dung tỉnh lại, nàng nhìn thoáng qua Tề Diệp ở phía trước, lại nghe thấy tiếng Hạ Uyển Chi nói chuyện với Đức phi, đôi mắt thoáng hiện lên một tia sáng.

Hạ Uyển Chi nghiêng đầu, đúng lúc trông thấy ánh mắt của hoàng hậu

cười lạnh "Hoàng hậu nương nương cũng đừng quên Nguyệt Mai vì ai mà chết, đầu rơi máu chảy, óc vỡ nát tươm, chỉ hy vọng buổi tối hoàng hậu nương nương không gặp phải ác mộng mới tốt."

"Nguyệt Mai là ngươi hại chết!" Hoàng hậu trầm giọng nói "Hạ Uyển Chi, bản cung sẽ không để ngươi sống yên ổn đâu!"

"Rất vui được phụng bồi!" Hạ Uyển Chi cười lạnh, ghé sát tai nàng nói "Chỉ sợ thân thể của hoàng hậu nương nương không cho phép, để tích đức cho mình, về sau hay là hoàng hậu ăn chay niệm Phật đi, đừng làm những chuyện nghiệp chướng nặng nề, coi chừng Diêm vương đến bắt người."

"Ngươi..." Hoàng hậu tức giận đang định chửi ầm lên, nhớ tới Tề Diệp còn ở phía trước, liền bấm bụng bấm dạ trừng mắt nhìn Hạ Uyển Chi, ngoan ngoãn nói nhỏ "Bản cung sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của bản cung.""Tần thiếp vui lòng chờ đợi." Đút cho nàng ta một thứ gì đó, Hạ Uyển Chi cười đắc ý, bước nhanh đuổi theo Tề Diệp.

Nhờ ánh nến, hoàng hậu nhìn một gói đồ bao quanh bởi giấy dầu, không cần mở ra nàng cũng biết bên trong là gì, là thạch tín, là thạch tín nàng cho con tiện nhân Trúc Thanh kia.

Năm ngón tay nắm chặt, giấy dầu tan ra, bột phấn màu trắng từ trong tay lộ ra, hoàng hậu nhìn chằm chằm thân ảnh càng lúc càng xa, cười lạnh không nói.

" Hoàng Thượng, đều là thần thiếp không tốt!" Đuổi theo Tề Diệp, nàng liền hành lễ thỉnh tội.

"Đứng lên đi! Không phải lỗi của ngươi, nếu không phải ngươi phát hiện phải sớm, thật sự bị hại, trẫm phải làm sao bây giờ?" Tề Diệp tâm tình phức tạp, nhìn bộ dáng nàng nhận lỗi, trong lòng mềm nhũn.

Hạ Uyển Chi đứng dậy, bị hắn kéo tới, hai người đều trầm mặc, nhất thời không biết nên nói gì.

Gió đêm se lạnh, phả vào mặt, bầu trời đêm lác đác mấy ngôi sao sáng, trăng như vẽ, lẳng lặng treo trên bầu trời đêm.

Lúc lâu, Tề Diệp nói "Yên tâm, trẫm sẽ cho ngươi một câu trả lời, về sau ngươi càng phải thêm chú ý, trẫm không thể lúc nào cũng bảo vệ ngươi. Hoàng hậu dù sao cũng là hoàng hậu, không có chứng cứ vẹn toàn, cho dù biết là nàng động tay chân, không có chứng cớ, trẫm cũng không thể xử lý nàng."

"Tần thiếp hiểu!" Hạ Uyển Chi lại gần hắn "Chỉ cần có thể ở bên cạnh hoàng thượng, tần thiếp liền thỏa mãn, về phần hoàng hậu nương nương, chắc hẳn sau chuyện lần này nàng sẽ không đối địch tần thiếp nữa, Hoàng Thượng cũng không cần trừng phạt hoàng hậu, Nguyệt Mai chết, chuyện hôm nay cứ như vậy bỏ qua đi!"

"Uyển Nhi!" Tề Diệp không biết nên nói gì, chỉ yêu thương vuốt ve mặt nàng "Nếu bọn họ đều có tâm địa thiện lương như ngươi thì tốt!"

Hạ Uyển Chi cười "Sẽ như vậy, bởi vì Hoàng Thượng khoan hồng độ lượng, con dân người thống trị cũng sẽ là người tốt."

"Quả nhiên là Uyển Nhi của trẫm!" Tề Diệp nghe được trong lòng thoải mái chút ít, vuốt ve lưng của nàng nói "Canh giờ không còn sớm, về nghỉ ngơi đi! Ngày mai Trẫm lại đi nhìn ngươi, về phần hoàng hậu, trẫm tự có chừng mực, ngươi đừng lo lắng!"

"Vâng" Hạ Uyển Chi gật đầu, đưa mắt nhìn hắn rời đi lúc này mới trở về Hỉ Lai cung.

Ngày thứ hai Hạ Uyển Chi mới vừa rửa mặt xong, đã thấy Hạ Hoa vội vã đi vào "Nương nương, xảy ra chuyện lớn!"

Hạ Uyển Chi nhìn Hạ Hoa, Hạ Hoa hít sâu nói "Nô tỳ mới vừa nghe nói hoàng hậu nương nương bị Hoàng Thượng trách phạt, nói là dạy bảo người không nghiêm, mới để người bên cạnh làm ra chuyện thương thiên hại lý, thế nên hiện tại hoàng hậu nương nương bị cấm túc, không có lệnh của Hoàng Thượng không cho phép ra khỏi Phượng Nghi cung. Đức phi xử lý công việc hậu cung. "

Hạ Hoa nói "Thánh chỉ đã hạ xuống!"

Thì ra đây chính là hắn nói sẽ xử lý, cũng không thể làm gì hơn cái này, chỉ cần hoàng hậu còn sống tất cả cũng không thay đổi, ngược lại Đức phi trong hoạ được phúc!Thục phi nghe tin, tức giận đến xanh mặt "Đức phi nàng ta có tài đức gì mà có thể quản lý hậu cung?" Đức phi quản lý hậu cung, Thục phi nàng còn có đường sống sao?

Bất chấp Mộc Hương khuyên lơn, Thục phi nổi giận đùng đùng ra khỏi cung, chờ Tề Diệp hạ triều. Tề Diệp hạ triều ra đã nhìn thấy Thục phi đợi ở một bên, Thục phi cũng nhìn thấy hắn, bước nhanh về phía trước "Tham kiến Hoàng Thượng, thần thiếp có chuyện tìm Hoàng Thượng!"

"Chuyện gì?" Tề Diệp vẻ mặt nhàn nhạt, sáng sớm nghe chuyện trên triều, hắn có chút mệt mỏi.

"Hoàng Thượng, thần thiếp nghe nói hoàng thượng vừa hạ xuống một ý chỉ?" Thục phi lên tiếng.

"Đúng!" Tề Diệp nhàn nhạt nhìn nàng một cái, có vẻ đã hiểu mục đích nàng đến, lạnh lùng nói "Thục phi đối với ý chỉ trẫm hạ có ý kiến gì sao?"

"Thần thiếp không dám!" Thục phi nghẹn lời, cúi thấp đầu.

"Vậy là tốt rồi, Đức phi quản lý hậu cung, có chuyện gì thì đi tìm nàng ấy, trẫm còn có việc, lui ra đi!"

Thục phi muốn nói lại thôi, lúc nhìn lại vẻ mặt hờ hững của hắn, lời nói đến bên miệng mà rốt cuộc nói không nên lời, chỉ có thể không tình nguyện rời đi.

Thái hậu nghe tin, đang ăn sáng cho người gọi Tề Diệp đến Thọ Ninh cung, chuẩn bị cháo trắng rau dưa, hai người yên lặng dùng đồ ăn sáng, thái hậu lau miệng, nói "Ai gia nghe nói Hoàng Thượng trách phạt hoàng hậu?"

Tề Diệp còn chưa mở miệng, thái hậu lại nói "Nàng dù sao cũng là hoàng hậu, nếu không phải sai lầm gì lớn, mở một mắt nhắm một mắt còn chưa tính, cần gì nổi giận?"

"Trẫm biết rõ thái hậu luôn che chở hoàng hậu, lần này trẫm đã hạ thủ lưu tình với nàng, thái hậu không biết nàng đã làm gì nên mới nói như vậy, nếu biết rõ nàng ghen ghét thành tánh, lòng dạ độc ác không ngừng tổn thương trưởng công chúa, hãm hại Hạ chiêu nghi, không ngừng hạ độc với Hạ chiêu nghi. Thái hậu cảm thấy hoàng hậu như vậy, trẫm còn có thể đối với nàng ta vẻ mặt ôn hoà sao?"

"Nếu không phải Lưu gia ở trong triều hết sức quan trọng, không dễ động đến, trẫm đã sớm phế nàng ta!"

"Này..." Thái hậu nhất thời không nói gì, nàng thế nhưng không nghĩ tới còn có một tầng như vậy, nhịn không được thở dài "Nữ nhân đều lòng dạ hẹp hòi, nếu hoàng hậu làm sai, trừng phạt một chút cũng tốt, hi vọng hoàng hậu có thể hối cải làm lại cuộc đời." Muốn biện hộ cho hoàng hậu, nhưng nhìn khuôn mặt âm trầm của Tề Diệp, thái hậu biết nàng biện hộ chỉ là thêm dầu vào lửa, không bằng đợi chuyện tình qua đi lại nói sau.

Hậu cung xảy ra chuyện lớn như vậy, phi tần khác đều không ngồi yên, ồ lên, rối rít chuẩn bị lễ vật đi Đức Hỉ cung bái kiến Đức phi, Hạ Uyển Chi cũng đưa một phần lễ vật qua.

Lâm Huệ tự mình đi tới chỗ Đức phi, lúc sau đi đến chỗ Hạ Uyển Chi, Hạ Hà mang trà bánh lên, Hạ Uyển Chi nói "Huệ nhi là từ chỗ Đức phi tới?"

"Ừ, đưa một ít lễ vật qua, coi như là một chút tâm ý, dù sao sau này phải dựa vào Đức phi!" Lâm Huệ cười, hỏi "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Uyển tỷ biết không?"

"Cũng không rõ ràng lắm!" Hạ Uyển Chi không định nhiều lời, nàng đem câu chuyện ném lại cho Lâm Huệ "Huệ nhi biết rõ đã xảy ra chuyện gì sao?"

Lâm Huệ lắc đầu, ánh mắt lướt qua trên người Hạ Uyển Chi, hai người lại nói mấy chuyện khác, tán gẫu vài câu Lâm Huệ mới rời đi.

Chuyện tối qua biết chuyện chỉ có vài người, Tề Diệp hạ lệnh không cho phép lắm miệng, những người này cũng không dám nhiều lời, bởi vậy người biết không nhiều. Mà ngay cả Nguyệt Mai chết đối với những người khác mà nói đều là một chuyện bí ẩn.

Ngủ trưa tỉnh dậy, Hạ Hà rửa mặt cho nàng, muốn nói lại thôi "Nương nương, Trúc Thanh sai người đến, nói bất kể thế nào đều muốn gặp nương nương một lần."

"Được!"

Đi đến Thận hình tư, Trúc Thanh bị trói chặt, trông thấy nàng đến tựa như thấy cứu tinh, kêu to "Nương nương cứu nô tỳ, nô tỳ đã làm theo lời nương nương nói."

"Ngươi làm không sai!" Hạ Uyển Chi lại cười nói "Chỉ là, bên cạnh ta không chứa chấp người như ngươi, về phần ngươi, dựa theo cung quy trừng phạt như nào liền trừng phạt như thế, đây là ngươi đáng phải chịu!"

Dứt lời! Hạ Uyển Chi thản nhiên rời đi.

Trúc Thanh trừng mắt kêu to "Nương nương nói không giữ lời, người đã nói, chỉ cần ta thành thật kể ra, làm theo người phân phó, sẽ cho ta thuốc giải, đảm bảo sẽ không để cho nô tỳ bị trừng phạt."

"Thuốc giải, thuốc giải nào, chẳng qua là cho ngươi ăn một viên thuốc tiêu nhiệt mà thôi!"

Trúc Thanh sửng sốt, đợi nàng kịp phản ứng, trong miệng đã bị nhét một miếng vải nát bốc mùi, nàng ư ư lên tiếng, nhưng không ngăn cản được Hạ Uyển Chi bước chân rời đi.

52. Chương 52

Edit: HueKhanh92

Hoàng hậu bị cấm túc, chuyện lớn nhỏ ở hậu cung đều cần Đức phi mở miệng mới có thể bắt đầu. Mấy ngày gần đây Đức Hỉ cung đặc biệt náo nhiệt. Các quản sự Thượng Cung cục đều đến cửa thỉnh an, đương nhiên tránh không được hiếu kính vài thứ dỗ cho Đức phi vui vẻ.

Hạ Uyển Chi nghe Hạ Hoa ra ra vào vào nói là bên Đức phi cửa hiên đều bị những người kia đạp nát rồi, chớ đừng nói chi là trong cung chồng chất lễ vật hiếu kính cao như núi.

Nàng cũng chỉ là nghe một chút, đạo lí đối nhân xử thế, nâng cao đạp thấp, còn không phải chính là như vậy, cho dù mất hứng thì có thể thế nào?

Ngược lại là Thục phi từ trước đến nay luôn đối đầu với Đức phi tựa hồ rất bất mãn, nói là thân thể khó chịu, liên tục không có tới Đức Hỉ cung. Hạ Uyển Chi biết rõ Thục phi từ trước đến nay luôn đọ sức với Đức phi, hôm nay Đức phi quản lý hậu cung, Thục phi khẳng định không nuốt trôi cơn giận này. Thà nhắm mắt làm ngơ, cũng không muốn cúi đầu trước Đức phi, nên không muốn đến thỉnh an Đức phi.

Nàng đúng là nghe Hạ Hoa nói, buổi sáng hôm thánh chỉ ban xuống Thục phi liền đi tìm Tề Diệp. Về phần Tề Diệp nói gì đó cũng không rõ ràng, tóm lại chuyện Đức phi đại lý hậu cung là ván đã đóng thuyền. Căn bản không có đường cứu vãn.

Hạ Bích ngược lại có chút không phục, nói là một chút chỗ tốt nàng cũng không có được.

Nàng không thèm chút lợi ích nhỏ bé này. Dựa vào thân phận chiêu nghi hiện tại của nàng, muốn đại lý hậu cung cũng là không có tư cách. Đức phi cùng Thục phi dù sao vẫn chọn một trong hai, bất kể là cái nào cũng có thể. Hai hổ đánh nhau, tất có một bị thương, cứ cho các nàng chó cắn chó.

Buổi trưa, Tề Diệp đến trong cung của nàng dùng bữa. Tề Diệp nhìn vết thương trên mặt nàng tốt lên rất nhiều, liền cao hứng vuốt ve mặt của nàng "Sắp khỏi rồi!"

"Đều là nhờ phúc của Hoàng Thượng!" Nàng hai mắt sáng long lanh cười cười với hắn. Tề Diệp thấy, khóe miệng câu ra một nụ cười, vuốt một cái trên mũi nàng.

"Uyển Nhi cũng bắt đầu khách sáo với trẫm!" Tề Diệp ngồi xuống tháp mềm.

Hạ Uyển Chi vắt khăn lau tay rửa mặt cho hắn, tiếp nhận trà bạc hà Hạ Bích pha đặt vào trong tay hắn. Hắn bưng lên uống một ngụm. Hạ Uyển Chi nói "Tần thiếp không có khách sáo. Nếu hoàng thượng không tới xem tần thiếp, khẳng định không có tốt nhanh như vậy. Hoàng Thượng chính là thuốc trị thương tốt nhất cho tần thiếp!"

Tề Diệp nghe được trong lòng cao hứng, cười ha ha một tiếng duỗi tay về phía nàng. Hạ Uyển Chi đưa tay cho hắn. Tề Diệp nắm lấy nhéo nhéo, ánh mắt sáng quắc nhìn qua nàng "Miệng Uyển Nhi như bôi mật, ngọt cực kỳ!"

"Hoàng Thượng không vui sao?" Đuôi lông mày nảy lên, đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh nhìn chằm chằm hắn, thử hỏi thăm.

"Thích, trẫm sao lại không thích!" Khẽ dùng sức, Tề Diệp kéo người đến gần, hai tay ôm eo của nàng kéo người vào trong ngực. Nghe trên người nàng mùi hoa sơn chi nhàn nhạt, lập tức cảm thấy tâm tình thật tốt.Bữa trưa rất là phong phú. Hạ Uyển Chi chia thức ăn cho Tề Diệp, nhìn hắn ăn được không ít, trong lòng cao hứng, nhưng khi ánh mắt rơi vào tay phải hắn thì lại ảm đạm đi.

Tề Diệp phát hiện, không được tự nhiên rụt rụt tay lại, nói "Đừng để ý, chỉ cần ngươi bình an vô sự, trẫm cảm thấy đáng giá!"

"Hoàng Thượng!" Tâm tư bị xúc động, vết thương trên tay hắn chỉ sợ sẽ theo cùng hắn cả đời. Người cao cao tại thượng như vậy, hôm nay trên tay lại xuất hiện một dấu vết xấu xí...

"Dùng bữa đi! Trẫm không thích nói chuyện lúc dùng bữa!" Tề Diệp không muốn thấy vẻ mặt áy náy của nàng, cắt đứt câu nói kế tiếp.

Hạ Uyển Chi thức thời gật đầu, đền bù tổn thất bằng việc gắp vài đũa món hắn thích đặt vào trong chén hắn. Tề Diệp ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nàng dịu dàng cười một tiếng. Tề Diệp nhìn vẻ trìu mến trên mặt nàng, ăn hết mấy miếng nàng gắp không chừa lại chút nào.

Dùng bữa xong, hai người ngồi trên giường trúc uống trà. Tề Diệp móc móc lỗ tai, nhớ ra cái gì đó nói "Ngoáy lỗ tai cho trẫm đi, hôm đó còn có một lỗ tai chưa lấy."

Nàng cười gật đầu, phân phó Hạ Bích lấy ra đồ móc tai. Lót một chiếc khăn ở trên đùi, gỡ xuống ngọc quan của hắn để ở một bên. Tề Diệp nằm xuống, gối lên chân của nàng, rảnh rỗi vuốt vuốt anh lạc (nút kết bằng dây) trên eo nàng. Hạ Uyển Chi nghiêm túc chuyên chú một tay kéo lỗ tai của hắn, một tay cầm đồ móc tai dè dặt móc lỗ tai cho hắn. Hắn thoải mái nhịn không được than thành tiếng.

Móc tai trái lại móc tai phải, Tề Diệp thoải mái đến mơ mơ màng màng, nghe thấy nàng nói lấy xong rồi đang muốn đứng dậy, Hạ Uyển Chi ôm đầu của hắn nói "Cứ gối lên đùi tần thiếp ngủ trưa đi!"

"Sẽ tê chân!" Tề Diệp nhíu mày.

Nàng cười cười "Không sao cả. Dù sao Hoàng Thượng ngủ không lâu, tần thiếp thích nhìn Hoàng Thượng gối lên đùi tần thiếp."

Câu nói sau cùng làm cho Tề Diệp rốt cuộc nói không nên lời cự tuyệt, ngoan ngoãn gối lên trên chân nàng. Hắn nói "Nếu mệt mỏi liền đánh thức trẫm, trẫm sẽ không trách tội!"

"Được!" Nàng cười cười, dịu dàng vuốt ve tóc của hắn.

"Rất thoải mái!" Nằm trong chốc lát, Tề Diệp mở mắt ra, nhìn người đang cúi đầu, cười kéo đầu của nàng xuống, hôn một cái lên môi, cười nói "Rất ngọt! "

Hạ Uyển Chi đỏ mặt, oán trách "Hoàng Thượng nếu không muốn ngủ trưa liền đứng lên đi, tần thiếp tê chân!"

"Nói dối!" Tề Diệp liếc nàng vạch trần, vuốt ve môi mềm mại của nàng "Trẫm thật sự ngủ đây, chớ lộn xộn a!"

"Được!" Âm cuối kéo dài, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, hôn một cái lên trán hắn. Tề Diệp ngước mắt, nàng ngẩng đầu nhìn đi hướng khác, một bộ dáng như chưa làm gì cả khiến Tề Diệp nhìn thấy nhịn không được nhếch miệng lên, mím môi cười. Hắn nghiêng người, một tay vòng qua eo nhỏ của nàng, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Hạ Uyển Chi vô ý thức vuốt ve tóc và lưng của hắn, khiến cho hắn rất thoải mái, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Không đến một phút đồng hồ, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy tê chân, nhìn hắn ngủ thâm trầm, liền nhẹ nhàng giật giật. Người đang ôm vòng quanh eo giật mình một chút, còn buồn ngủ ngẩng đầu, giọng nói lười biếng "Đến thời gian rồi sao?" "Vẫn chưa. Hoàng Thượng lại ngủ tiếp một lát đi!" Nàng nói nhỏ.

"Có phải tê chân rồi hay không?" Tề Diệp thanh tỉnh không ít, ngồi dậy xoa bóp chân cho nàng. Nhìn vẻ mặt nàng chậm rãi thả lỏng không ít mới đánh một cái hà hơi, cả người lười biếng ôm nàng, nhắm mắt lại nói "Trẫm lại ngủ thiếp đi một lát."

"Như vậy mà ngủ?" Hạ Uyển Chi không khỏi nhìn người đang nằm sấp trên người mình, lên tiếng kinh hô.

"Ừ!" Hắn lười biếng lên tiếng, hô hấp đều đều.

Hạ Uyển Chi trừng mắt nhìn, thở dài, bất động, để cho hắn ôm chính mình chìm vào giấc ngủ. Cũng may hắn ngủ không bao lâu, chỉ một chút liền tỉnh, dụi dụi con mắt ngồi dậy. Hạ Uyển Chi sửa sang lại áo bào cho hắn, phân phó Hạ Bích dâng trà.

Buổi chiều Tề Diệp đi ngự thư phòng, nàng ở Hỉ Lai điện thêu hoa đọc sách, bữa tối dùng một mình, uống một chén nước ô mai.

Nghe Hạ Hoa nói Tề Diệp đi chỗ Trịnh tu viện dùng bữa tối, nàng khẽ nhíu mày, nghĩ tới Trịnh tu viện thả rắn độc cắn nàng, nàng liền mất hứng. Lại thấy một tháng này Tề Diệp tựa hồ còn chưa qua đêm tại chỗ Trịnh tu viện, hôm nay đi dùng bữa tối, không chừng đến đêm sẽ lật thẻ bài của Trịnh tu viện.

Nàng không muốn!

Phân phó Hạ Bích hầm cách thủy một chung súp long nhãn bách hợp, sai người đưa đi ngự thư phòng cho Tề Diệp. Tề Diệp nghe nói là nàng đưa tới, Quang Thuận thử cũng không lo ngại, lúc này mới múc một chút cho hắn dùng.

Còn chưa dùng được mấy ngụm súp, công công quản sự Kính Sự phòng đã dẫn tiểu thái giám bưng khay lục đầu bài tiến đến. Tề Diệp nhìn lướt qua, ánh mắt rơi vào thẻ bài của Hạ chiêu nghi. Quang Thuận công công hiểu ý, lật ra.

Quản sự cười hành lễ "Nô tài liền đi xuống phân phó ngay!"

Hạ Uyển Chi biết được cửa treo đèn lồng, cười đắc ý, phân phó Hạ Bích chuẩn bị một chút.

Trịnh tu viện đầy cõi lòng mong chờ công công Kính Sự phòng mang đến tin tức tốt cho nàng, ai biết đợi hồi lâu đều không có động tĩnh gì, cho người đi hỏi thăm một chút, mới biết được đêm nay Hoàng Thượng lại lật lục đầu bài của Hạ chiêu nghi. Tính toán một chút, tháng này còn chưa quá nửa, Hoàng Thượng đã ở trong cung nàng ta hai lần. Cộng thêm đêm nay, đã là ba lượt.

Nàng cho rằng nói như thế nào đêm nay Hoàng Thượng cũng sẽ lật bài tử của nàng, ai biết...

Trịnh tu viện trầm mặt, không nói tiếng nào. Thu Cúc dè dặt đứng một bên không dám lên tiếng, chỉ sợ chọc giận chủ tử nhà mình.

Ban đêm Tề Diệp ham muốn có chút hung, Hạ Uyển Chi khô cả cuống họng. Lúc hắn đứng dậy uống nước, rót một chén cho nàng. Nhìn nàng uống nước, Tề Diệp đi tới gần hôn một cái lên khóe môi nàng "Uyển Nhi bất kể là trên giường hay dưới giường đều thật là vừa lòng trẫm!"

"Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi oán trách, núp ở lồng ngực mở rộng tà áo của hắn, gò má nóng lên.

Da thịt ấm áp kề nhau, Tề Diệp vuốt ve lưng của nàng, tay dò xét bộ ngực mềm mại dưới cái yếm. Hạ Uyển Chi ưm một tiếng, khẽ ngửa đầu "Hoàng Thượng, thần thiếp chịu không nổi!""Uyển Nhi nghe lời, lần này trẫm có thể làm cho ngươi nhỏ giọng một chút, cũng sẽ không chịu không nổi!" Đôi môi bị chận lại, Hạ Uyển Chi nhìn túi thơm ở mạn giường lắc lư, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt mông lung, tiếng ngân nhỏ vụn thoát ra từ giữa răng môi.

Ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi mệt mỏi, đi đứng như nhũn ra. Nàng đang muốn đứng dậy, Tề Diệp ấn lấy bả vai của nàng "Lại ngủ thêm một lát đi, không cần hầu hạ trẫm rửa mặt!"

"Ừ! Tối hôm qua Hoàng Thượng cũng làm tần thiếp mệt muốn chết rồi!"

Nàng nói thầm một câu. Tề Diệp mỉm cười ngậm vành tai của nàng "Uyển Nhi không vui sao?"

"Hoàng Thượng ~" âm thanh mềm mại, vừa nghe cũng biết nàng thẹn thùng. Tề Diệp cười ha ha, sáng sớm đã nhìn thấy nàng thẹn thùng, hắn ngược lại cảm thấy tâm tình thật tốt.

Buổi sáng lúc soi gương Hạ Uyển Chi phát hiện gần vành tai có dấu vết hoan ái, không khỏi lôi kéo tà áo, nhưng vẫn là che không hết. Nàng có chút buồn rầu, thế này nếu lúc đi thỉnh an Đức phi bị những người khác nhìn thấy...

Nếu các nàng nhìn thấy nhất định sẽ giận điên lên!

Vừa nghĩ như thế, nàng ngược lại không khổ não nữa, rửa mặt tốt, dùng đồ ăn sáng xong liền đi thỉnh an Đức phi. Vừa vặn trông thấy Trịnh tu viện đã có mặt. Trịnh tu viện trông thấy nàng tiến đến, đứng dậy hành lễ. Hạ Uyển Chi đáp lễ, lại hành lễ với Đức phi rồi mới ngồi xuống bên tay trái Trịnh tu viện, cố ý lấy tay vuốt ve cổ khiến cho nàng ta chú ý.

Quả nhiên Trịnh tu viện theo động tác của nàng, ánh mắt từ búi tóc rơi xuống cổ lại rơi xuống cung trang nàng mặc hôm nay, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở dấu vết nhỏ trên cổ, nhàn nhạt màu đỏ tím. Nếu là lúc trước nàng ta khẳng định không biết là cái gì, nhưng đã biết được tình yêu nam nữ, Trịnh tu viện vừa nhìn liền nhìn ra đó là cái gì.

Ánh mắt trầm xuống, Trịnh tu viện bóp bóp nắm tay, thu hồi ánh mắt nhìn cái ghế đối diện, trong lòng tràn đầy ghen ghét.

Đức phi không thấy được dấu vết trên cổ Hạ Uyển Chi, nàng nói "Sắp tết Trung Nguyên rồi, các ngươi không có việc gì thì buổi tối không nên tùy ý đi loạn."

" Vâng!" Hai người lên tiếng, Đức phi lại nhắc đến vài chuyện vụn vặt, các nàng đều nghe rồi gật gật đầu.

Không có việc gì, các nàng liền lui xuống. Trịnh tu viện đi sau một bước, nhìn nàng thản nhiên rời đi, cắn cắn môi.

Trên đường trở về gặp Lâm Huệ, Trịnh tu viện dừng lại, cười nhạo Lâm Huệ "Nghe nói Lâm sung dung cùng Hạ chiêu nghi tình như tỷ muội. Hoàng Thượng đã nhiều ngày không có đi chỗ Lâm sung dung rồi, tại sao không đi nói một chút với Hạ chiêu nghi a, không chừng nàng ta sẽ ở bên cạnh hoàng thượng nói tốt vài câu! Đương nhiên, cái này còn phải xem xem Hạ chiêu nghi có nguyện ý hay không!"

"Trịnh tu viện chính mình giữ không được tâm của Hoàng Thượng cũng đừng có cười nhạo người khác, chờ ngươi được Hoàng Thượng sủng ái rồi lại đến cười nhạo ta đi!" Khinh thường liếc nàng ta một cái, Lâm Huệ hừ một tiếng rời đi.Trịnh tu viện tức giận đến giậm chân "Hừ, thật sự là đáng tiếc, nếu là đứa bé kia giữ được. Lâm sung dung cũng sẽ không thất sủng, đáng tiếc a, đáng tiếc!"

Cước bộ dừng lại, Lâm Huệ cảm giác trong lòng một hồi chua xót. Nàng biết rõ Trịnh tu viện là muốn nói đến chỗ đau của nàng. Xác thực, nếu là đứa bé kia còn, nàng cũng sẽ không mười ngày nửa tháng không

thấy được Hoàng Thượng, chớ nói chi là ân sủng. Trái lại Hạ chiêu nghi, hiện tại nàng ta cũng không thể là phi tần được sủng ái nhất trong cung.

"Nương nương, Hoàng Thượng chỉ là thông cảm nương nương thân thể còn chưa khỏi hẳn, làm như vậy là để tốt cho nương nương. Chờ nương nương dưỡng tốt thân thể, Hoàng Thượng nhất định sẽ sủng hạnh nương nương. Đến lúc đó còn xem Trịnh tu viện châm ngòi ly gián như thế nào. Nàng ta là ghen ghét Hạ chiêu nghi được sủng ái, lúc này mới tìm nương nương xúi giục!" Thái Vi ôn nhu khuyên lơn.

Lâm Huệ cười khổ gật đầu " Còn không phải vậy sao. Ta nên cao hứng mới đúng. Uyển tỷ tỷ được sủng ái, tự nhiên không thể thiếu chỗ tốt cho ta. Đợi lát nữa trở về hầm cách thủy chút A Giao cho ta bổ thân thể." Đến lúc đó Hoàng Thượng sẽ lật thẻ bài của nàng.

"Vâng!" Thái Vi thấy nàng nở nụ cười, ám ám thở phào nhẹ nhõm.

Đức phi đại khái là muốn biểu hiện một chút, cái tết Trung Nguyên này nàng làm được rất náo nhiệt.

Kết thúc yến tiệc, Tề Diệp mang theo mọi người đi thả hoa đăng. Kênh đào từ trong nội cung chảy về phía ngoài cung bảo vệ kinh thành. Tết Trung Nguyên hàng năm, ở ngoài cung, hai bên bờ sông sẽ có rất nhiều người vây quanh, thả hoa đăng và thưởng thức hoa đăng từ trong nội cung trôi ra.

Hạ Uyển Chi cùng các phi tần khác cùng đứng ở một bên, nhìn Tề Diệp cầm lấy cái hoa đăng hình rồng lớn nhất kia thả vào trong nước. Sau đó các nàng mới tiếp nhận hoa đăng từ thị nữ, tìm một vị trí thả vào trong nước.

Hạ Uyển Chi cầm lấy hoa đăng đi dọc bên bờ. Lâm Huệ cầm lấy hoa đăng đi đến, ôn nhu cười một tiếng với nàng "Cùng nhau đi!"

Nàng gật gật đầu, hai người một trước một sau đi đến bên bờ, bước lên tảng đá lớn, ngồi xổm người xuống. Hoa đăng mới vừa thả vào nước, Hạ Uyển Chi nghe thấy bên cạnh phịch một tiếng, nghiêng đầu qua không nhìn thấy Lâm Huệ đâu, ngược lại nhìn thấy một thân ảnh kinh hoảng rời đi, trốn vào trong đám người. Hạ Bích phát hiện ánh mắt của nàng, theo ánh mắt của nàng mà đi tìm.

Mà ở bên cạnh, Lâm Huệ bị rơi xuống nước khiến mọi người chú ý. Nàng không biết bơi, giãy giụa ở trong nước, nước văng tung tóa dập tắt vài cái hoa đăng, mà ngay cả hoa đăng hình rồng kia của Tề Diệp cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Rất nhanh liền có người biết bơi xuống nước cứu, nhất thời mọi người đều quên đi chuyện thả hoa đăng, tất cả đều nhìn chằm chằm mặt sông. Tiểu thái giám rất nhanh bơi qua, vòng lấy cổ của Lâm Huệ bơi tới bên bờ. Có thái giám khác đã đang chờ, đỡ người lên bờ. Lâm Huệ chật vật không chịu nổi bị kéo lên trên bờ, kịch liệt ho khan một tiếng, phun ra chút ít nước, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra.Thái Vi gấp rút cởi áo ngoài đắp lên trên người Lâm Huệ, khẩn trương đỡ nàng hỏi han.

Tề Diệp tiến lên, hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

Lâm Huệ trông thấy hắn, trong nháy mắt hai mắt ướt át, điềm đạm đáng yêu nói "Hoàng Thượng, có người cố ý đẩy tần thiếp!"

"Có thấy rõ là ai?" Tề Diệp nhìn lướt qua mọi người. Hạ Uyển Chi nhìn phía sau, Hạ Bích còn chưa trở lại, không biết nàng ấy có tìm được người kia không.

"Tần thiếp không thấy rõ, nhưng tần thiếp biết có người đẩy tần thiếp một cái. Nếu không tần thiếp đang đứng yên ổn làm sao sẽ rơi xuống nước?" Lâm Huệ khóc lóc kể lể "Hoàng Thượng phải làm chủ cho tần thiếp a!"

"Yên tâm, trẫm nhất định làm chủ cho ngươi!" Ánh mắt nhìn lướt qua "Ai trông thấy có người đẩy Lâm sung dung, chỉ cần ngươi to gan nói ra, trẫm sẽ trọng thưởng."

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất thời không người nào lên tiếng.

Trịnh tu viện liếc nhanh nhìn Thu Cúc. Thu Cúc hiểu ý, sợ hãi nói "Hoàng Thượng, nô tỳ, nô tỳ không cẩn thận nhìn thấy..."

"A! Là ai?" Tề Diệp nâng mi, vô số ánh mắt quét về phía Thu Cúc. Thu Cúc lập tức cảm thấy trong lòng sợ hãi, hai chân run lên.

"Nô tỳ, nô tỳ không dám!" Thu Cúc nhìn thoáng qua hướng Hạ Uyển Chi, mọi người theo ánh mắt của nàng nhìn về phía Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi hiểu ý, ở trong lòng cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua Trịnh tu viện, nói "Nếu đã nhìn thấy liền nói thật, cũng để cho mọi người biết rõ, là ai đẩy Lâm sung dung xuống nước."

Tề Diệp nhìn về phía Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi từ trong mắt hắn nhìn ra lo lắng, nàng nhìn hắn trấn an một cái.

Tề Diệp nói "Có trẫm làm chủ cho ngươi, yên tâm nói đi!"

Chần chờ một chút, Thu Cúc gật gật đầu, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn hướng Hạ Uyển Chi, ngón tay chỉ về phía nàng, há to miệng, nói "Nô tỳ nhìn thấy Hạ chiêu nghi đẩy Lâm sung dung một cái."

Nhất thời, Hạ Uyển Chi thành tiêu điểm của mọi người. Nàng thì không lo lắng chút nào, chỉ là cười khẽ một tiếng "Thu Cúc thật đúng là nhãn lực phi thường, một mảnh đen tối cũng có thể thấy rõ là ai đẩy Lâm sung dung."

"Hạ chiêu nghi, cái này là ngươi không đúng. Đang yên lành vì sao lại đẩy Lâm sung dung xuống nước, chẳng lẽ nàng ta đắc tội với ngươi sao?" Thục phi dẫn đầu lên tiếng, không để cho nàng có cơ hội biện bạch liền định tội của nàng, những người khác tin thật sự là Hạ Uyển Chi đẩy.

Hạ Uyển Chi thật lòng cảm giác mình đúng là không dễ dàng gì. Hiện tại nàng giống như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt các vị phi tần. Các nàng đều muốn nhìn nàng thất sủng, mới có thể trong sáng ngoài tối liên tục hãm hại, giá họa cho nàng như vầy.

"Hạ chiêu nghi, dù sao cũng là tỷ muội, làm sao ngươi..." Lần này mở miệng chính là Đức phi, có chút bộ dáng vô cùng đau đớn.

Nàng biết nữ nhân hậu cung mỗi người đều biết diễn trò, nhưng hai vị này thì đúng là hàng đầu.

Hạ Uyển Chi không để ý tới, hỏi Lâm Huệ "Lâm sung dung, ngươi nói xem, là ta đẩy ngươi rơi xuống nước à?"

Lâm Huệ nhìn nàng một chút, lại nhìn Tề Diệp một chút, tâm tư chuyển động, cuối cùng nói "Tần thiếp không rõ ràng lắm, tần thiếp không nhìn thấy!"

Mọi người ồ lên, lập tức châu đầu ghé tai, xem như đã định tội cho Hạ Uyển Chi.

Mà Hạ Uyển Chi lại nhịn cười không được, xem ra nàng tránh tỏ ý bất hòa với Lâm Huệ là chuyện vô ích. Nhìn một chút cử chỉ bây giờ của nàng ta xem. Chỉ cần nàng ta nói một câu là có thể rửa thoát hiềm nghi cho mình, nhưng nàng ta lại hàm hồ suy đoán, chẳng khác nào coi như chấp nhận?

Cho nên, nàng hạ thủ lưu tình cũng là tự tìm đường chết!

Lâm Huệ cúi đầu không dám đối mặt với nàng, Hạ Uyển Chi vươn tay nói "Hoàng Thượng, các nàng đều cảm thấy là tần thiếp đẩy. Hoàng Thượng cảm thấy tần thiếp cầm lấy một cái hoa đăng còn có tay đẩy Lâm sung dung sao?"

Tề Diệp nhìn nhìn hoa đăng trong tay của nàng, lại nhìn nàng một chút, nói "Trong cảnh tối lửa tắt đèn, khó tránh khỏi phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Lát nữa thả hoa đăng từng người từng người đến, đừng chen chung một chỗ. Về phần có phải Hạ chiêu nghi hay không, có mắt đều thấy được!"

Tất cả mọi người biết rõ, hắn đây là nói đỡ giúp Hạ Uyển Chi. Mặc dù nhìn vào thì có vẻ không phải là nàng đẩy thật.

Hắn nói "Lâm sung dung bị kinh hãi liền đi về trước đi, trẫm tối nay lại đi thăm ngươi!"

Lâm Huệ gật gật đầu, được Thái Vi nâng đỡ rời đi.

Đức phi tiến lên nói với Hạ Uyển Chi "Ủy khuất chiêu nghi muội muội, là bản phi không hiểu rõ lại nói năng lỗ mãng, mong muội muội thứ lỗi!"

"Đức phi nương nương nói đùa. Ai bảo tần thiếp cách gần đó, tất nhiên hiềm nghi lớn nhất. Nếu là Đức phi nương nương cách gần đó cũng sẽ như thế." Hạ Uyển Chi rộng lượng cười cười.

Tề Diệp ở một bên nghe, lông mày giãn ra, nghiêng đầu nhìn về phía Thục phi.

Thục phi lập tức hiểu ý, trong lòng không cam không nguyện, lại cười tủm tỉm lôi kéo tay của Hạ Uyển Chi, vẻ mặt thân mật "Hạ chiêu nghi không cần để ở trong lòng, bản phi không có ác ý gì."

"Thục phi không cần tự trách, dù sao Hoàng Thượng đã cho tần thiếp một cái trong sạch, tần thiếp đã đủ hài lòng!" Rút tay về, nàng cảm thấy một hồi buồn nôn.

Những nữ nhân này thật đúng là một người so với một người càng xảo trá và gian dối hơn, so với nàng thật là chỉ có hơn chứ không kém!

53. Chương 53

Editor: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

Sau khi thả đèn hoa đăng, Tề Diệp quả nhiên tới Đức Sang cung thăm Lâm Huệ, Hạ Uyển Chi cảm thấy hơi mệt liền trở về nghỉ ngơi, Hạ Hà chuẩn bị nước nóng cho nàng đi tắm.

Chỉ chốc lát sau cửa phòng kế bị đẩy ra, Hạ Bích xoay người đóng cửa lại tiến lên, vừa đi vừa vung tay áo, nàng hỏi "Thấy rõ là ai chưa?"

"Rồi ạ!" Hạ Bích gật đầu, ngẩng đầu đối mặt với nàng "Nương nương, là tiểu cung nữ trong cung Lâm sung dung."

"Hóa ra là nàng! Để khiến cho Hoàng Thượng chú ý, nàng lại còn tính kế cả ta!" Hạ Uyển Chi cười lạnh, nàng còn tưởng rằng lại là Trịnh tu viện, không nghĩ đến là Lâm Huệ nàng tự biên tự diễn.

"Hoàng Thượng vẫn còn ở chỗ nàng?" Vốn là có cừu hận, nàng trong tâm có chút không đành lòng, bây giờ nhìn lại vẫn là nàng quá ngốc, lại còn đối với Lâm Huệ ôm lấy mong đợi.

"Lại đây!" Hạ Bích gật gật đầu.

"Ngươi đi một chuyến tới Đức Sang cung, nói thân thể ta khó chịu." Ngươi đã muốn được cưng chiều, đêm nay hết lần này tới lần khác giở trò dụ dỗ, trăm phương ngàn kế nghĩ rằng chiếm được lòng thương hại của hắn, hôm nay phải để cho ngươi uổng công rồi, Hạ Bích hiểu ý, gật đầu lui ra ngoài.

Hạ Uyển Chi một tay lau đi nước mắt trên mặt, một tay áp lên tim, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định hung ác tuyệt tình "Lần này, ta nhất định sẽ đâm vào trái tim của ngươi!"

Lúc Tề Diệp đến, Lâm Huệ đã rửa mặt sạch sẽ, thay đổi một thân quần áo, chỉ còn đầu tóc là ướt nhẹp, Thái Vi đang giúp nàng lau đầu tóc, mà nàng đang uống chén thuốc trừ lạnh, Thái Vi vừa lau đầu tóc cho nàng vừa bẩm báo "Tiểu Đức Tử đã trở lại, nói là cũng không bị người nào khác phát hiện, nương nương không cần phải lo lắng nữa."

"Vậy là tốt rồi!" Lâm Huệ gật gật đầu, nàng cũng là không muốn liên tục thất sủng nên mới ra hạ sách này.

Hai người đang nói chuyện, nghe tiểu thái giám bẩm báo Hoàng Thượng giá lâm, nàng trong lòng vui mừng, vội vàng sửa sang lại quần áo đứng dậy, nàng đặc biệt lau miệng thoa thêm chút châu sa, môi đỏ mặt bạch, khiến cho sắc mặt của nàng càng thêm trắng bệch.

Thái Vi chải đầu tóc cho nàng cười nói nhỏ "Nương nương đêm nay nhất định phải giữ Hoàng Thượng lại, khiến cho người lần sau lại đến."

Nàng nghe thấy được, trên mặt nóng lên, đẩy Thái Vi một chút rồi ra ngoài nghênh đón.

Tề Diệp nhanh chóng đi vào, Lâm Huệ vội vàng hành lễ, thanh âm êm dịu "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!"

"Bình thân! Thân thể đã đỡ hơn chút nào chưa, sao không cho gọi ngự y tới?" Tề Diệp từ bên người nàng đi qua, ngồi ở trên giường nệm hỏi.

Lâm Huệ đứng dậy "Ngự y đã xem qua, nói là không lo ngại gì nhiều, cho tần thiếp uống một chén thuốc chống phong hàn liền tốt rồi, cũng may xung quanh nhiều người, nếu như có một mình tần thiếp chỉ sợ là lên không nổi!"

Lâm Huệ nói xong liền nước mắt lưng tròng, một bộ dáng bị ủy khuất nũng nịu "Hoàng Thượng, hôm nay tần thiếp rất sợ hãi!"

"Trẫm biết rõ!" Tề Diệp nhàn nhạt nói "Trẫm đã cho Quang Thuận đi thăm dò, xem xem là ai không cẩn thận như vậy, may mà ngươi cũng không có gì đáng lo ngại, về sau ít đi tùy tiện một chút, miễn cho gặp chuyện không may!"

"Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm!" Lâm Huệ trộm nhìn hắn một cái, cố tình nói "Nếu là tần thiếp biết bơi cũng sẽ không sợ hãi. Lúc bị dìm ở dưới nước, trong chốc lát tần thiếp còn cho rằng sẽ không được gặp lại Hoàng Thượng nữa, tần thiếp còn chưa hầu hạ tốt cho Hoàng Thượng."

"Yên tâm, không có việc gì, chỉ cần cẩn thận một chút là được!" Tề Diệp nhìn nàng một cái, nhẹ giọng an ủi.

"Nghe nói Hoàng Thượng dạy Hạ chiêu nghi học bơi, tần thiếp lần này rơi xuống nước có chút sợ hãi, tần thiếp cả gan có một thỉnh cầu!" Lâm Huệ cắn môi, mắt ngập nước nhìn hắn mở miệng nói "Tần thiếp thỉnh cầu Hoàng Thượng nếu có thời gian rảnh rỗi, có thể hay không dạy tần thiếp bơi? " Không đợi hắn mở miệng, Lâm Huệ lại nói "Tần thiếp nhất định sẽ cố gắng học tập!"

"Trẫm còn có triều sự phải xử lý, căn bản không hề nhàn rỗi, Lâm sung dung nếu như muốn học bơi, vậy thì tìm một vị cung nữ biết bơi dạy bảo đi!" Tề Diệp nhìn ra tâm tư của nàng, lập tức có chút mất hứng, hắn không ngốc, từ nhỏ lớn lên ở hậu cung, phi tần dùng thủ đoạn tranh thủ tình cảm hắn gặp còn nhiều hơn nàng.

"Tần thiếp thất lễ, mong Hoàng Thượng thứ tội." Tâm trạng Lâm Huệ lạnh xuống, dựa vào cái gì liền có thời gian dạy nàng ta? (dạy HUC)

Trầm mặc một hồi, Lâm Huệ cảm giác không được thoải mái, nếu cứ liên tục trầm mặc xuống, hắn nhất định sẽ rời đi, nàng phải giữ người lại, nếu không hôm nay không phải là sẽ bị người khác nhìn vào rồi chê cười sao.

"Hoàng Thượng đã mấy ngày nay không có tới, tần thiếp gần đây vừa học được một thủ khúc, Hoàng Thượng nếu không chê, chi bằng nghe tần thiếp gảy một đoạn?"

"Ừ!" Tề Diệp gật gật đầu, bưng chén trà uống một ngụm, hương vị trà thanh mát, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Lâm Huệ phân phó xuống dưới, rất nhanh dâng nước hương rửa tay, nàng ngồi ở trước cầm án, khảy khúc đàn mới học. Giơ tay giương mắt, lúc ánh mắt lưu chuyển, rơi vào trên người hắn đầy ôn nhu, quyến luyến, thâm tình.

Tề Diệp xem trong chốc lát liền nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay ở trên bàn trà theo tiếng đàn nhẹ nhàng gõ xuống.

Lâm Huệ trong lòng vui mừng, cảm thấy hôm nay giữ hắn lại cũng không phải là việc khó, dù sao cũng đã rất trễ, hắn cũng không mở miệng nói phải rời đi.

Một khúc cuối cùng, nàng nói "Hoàng Thượng không bằng nghe thêm xuân Hồng Khúc ?"

"Ừ!" Tề Diệp gật gật đầu, dựa vào giường êm, vẻ mặt nhàn nhã.

Lâm Huệ hài lòng nhẹ nhẹ nhàng gảy đàn, khóe miệng chứa đựng ý cười, tâm tình bắt đầu sinh động lên, ánh mắt to gan ngước lên quan sát ngũ quan của hắn, càng nhìn càng làm cho người cảm thấy tim đập rộn ràng, gò má nóng lên.

Tề Diệp bất ngờ mở mắt ra đối diện với ánh mắt si mê của nàng, Lâm Huệ sửng sốt một chút, vội vàng cúi đầu xuống, trong lòng hoảng loạn, gẩy sai vài nốt nhạc, nàng vội vã đứng dậy "Tần thiếp thất lễ!"

"Không sao! Tiếp tục đi!" Tề Diệp chẳng hề để ý, Lâm Huệ thở phào nhẹ nhõm, thu liễm tâm tình ngồi xuống. Nghĩ phải chuyên tâm đánh đàn, những hắn ngồi ở đằng kia, nàng muốn nghiêm túc cũng không được. Càng không muốn gảy sai, nàng lại càng gảy sai vài điệu, thậm chí ngẩng đầu còn trông thấy hắn cau mày, lòng đầy khẩn trương hốc mắt bắt đầu ướt át.

Đúng lúc này, Lâm Huệ nghe thấy âm thanh của Hạ Bích "Hoàng Thượng, Chiêu nghi nương nương đột nhiên khó chịu, nói là cực kỳ đau đầu."

"Đã cho ngự y đến nhìn chưa?" Tề Diệp vội vàng đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy quan tâm.

Lâm Huệ nhìn về phía Hạ Bích, Hạ Bích hướng nàng hành lễ, nói "Vẫn chưa a, nương nương nói cũng không phải là cái bệnh nặng gì, không muốn làm phiền đến ngự y!"

"Trẫm biết rồi, trẫm đi qua nhìn một chút!" Lâm Huệ há to miệng, còn chưa lên tiếng chỉ nghe thấy Tề Diệp nói "Đêm nay ngươi cũng bị kinh hãi, sớm nghỉ ngơi đi, trẫm ngày khác lại đến thăm ngươi!"

"Đa tạ Hoàng Thượng nhớ tới, tần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng!" Nhìn thân ảnh càng lúc càng xa, tâm tình lập tức lạnh xuống, Lâm Huệ uể oải ngồi trên băng ghế trầm mặc.

Thái Vi nhìn nhìn, tiến lên phía trước nói "Nương nương đừng nghĩ nhiều, Hoàng Thượng đã nói ngày khác sẽ trở lại thăm nương nương!"

"Ngày khác là ngày nào?" Lâm Huệ tức giận "Lần trước Hoàng Thượng cũng nói ngày khác, nhưng mười ngày nửa tháng không đến một chuyến, lần này lại là bao lâu?" Nói xong nước mắt lã chã rơi xuống, nàng khóc ròng nói "Nếu con của ta vẫn còn, Hoàng Thượng cũng sẽ không như vậy, không thèm đếm xỉa đến sự tồn tại của ta, đều là tự ta không bảo trụ tốt cho hài tử nên mới rơi vào kết cục như vậy!"

Thái Vi trong lòng cũng khó chịu, nhất thời không biết nên an ủi như thế nào, chỉ dịu dàng vuốt ve lưng của nàng không tiếng động mà an ủi.

Đến Hỉ Lai điện, Hạ Uyển Chi đã nằm ở trên giường, nghe nói hắn đến đây, đang muốn đứng dậy đã bị hắn đẩy lại ở trên giường "Đừng động, không phải nói đau đầu sao?"

"Là có chút đau!" Nàng suy yếu cười cười, nhìn hắn ở bên giường ngồi xuống, chủ động dán người lên, vòng tay quanh eo của hắn một bộ dáng làm nũng.

Tề Diệp vuốt ve mái tóc vừa đen vừa dài của nàng, mềm mại an ủi "Có muốn hay không mời ngự y tới xem một chút?"

"Không cần, tần thiếp ngủ một giấc là tốt rồi!." Nàng ở trong ngực Tề Diệp mềm mại lên tiếng.

Tề Diệp cúi đầu hôn đỉnh tóc của nàng, nói "Chuyện đêm nay ngươi đừng để ý, trẫm sẽ không để cho các nàng oan uổng ngươi!"

"Vâng!" Nàng khó chịu ngột ngạt gật đầu, ngưng một chút, cánh tay ấm áp trắng nõn vòng lên trên cổ của hắn, da thịt kề nhau, âm thanh mềm mại vang lên bên tai "Mặc kệ các nàng nói gì làm gì tần thiếp đều không để ý, chỉ cần trong lòng Hoàng Thượng có tần thiếp, tần thiếp đã thoả mãn rồi!"

"Uyển Nhi!" Tề Diệp cảm động kêu một tiếng, nghiêng đầu hàm chứa đôi môi mềm mại của nàng "Trẫm làm thế nào đối với ngươi mới đủ tốt đây?"

"Như thế này tần thiếp đã cảm thấy rất tốt rồi!" Nàng cười một tiếng, khóe miệng cong cong.

"Ngươi thật đúng là dễ dàng thỏa mãn!" Đè nàng dưới thân thể, Tề Diệp thở dài một tiếng, hỏi "Đầu còn đau không?"

"Còn hơi đau một chút!" Nàng vuốt vuốt bên trái huyệt thái dương, khẽ bĩu môi giả bộ ủy khuất.

"Hay là trẫm cho người gọi ngự y đi đến xem một chút!" Hắn không yên tâm đứng dậy đang muốn gọi người, mới vừa há mồm một hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái truyền đến, trên môi cảm giác mềm mại, hắn ngoái đầu nhìn lại đã nhìn thấy mặt nàng tiến gần, tâm tình sung sướng cười một tiếng, tay nâng cái mông nhỏ của nàng, ôm người hướng phía giường đi tới.

"Nương nương, Hoàng Thượng hình như ngủ lại Hỉ Lai cung!" Thái Vi nghe tiểu thái giám bẩm báo, đẩy cửa tiến đến nói nhỏ.

Lâm Huệ nhìn bầu trời đêm ánh mắt sáng tỏ, đêm lạnh như nước, giờ phút này tâm trạng nàng phảng phất nặng nề. Khẽ thở dài, nàng không nói gì, tâm tình trầm trọng nằm ở trên giường, trở mình trằn trọc, chẳng biết lúc nào mới ngủ được.

Trời chưa sáng đã nghe thấy âm thanh của Quang Thuận công công, lúc Hạ Uyển Chi tỉnh lại Tề Diệp đã vén chăn rời giường, thấy nàng tỉnh liền tiến tới hỏi "Đầu còn đau không?"

"Không đau!" Nàng sửng sốt một chút, tối hôm qua nói đau đầu cùng lắm là để hắn đến đây, không nghĩ tới hắn bây giờ vẫn còn nhớ kỹ, tư vị trong lòng nhất thời phức tạp.

Nàng thay xong y phục liền tự mình rửa mặt cho hắn, hầu hạ hắn thay quần áo, đem túi thơm ngọc bội đeo ở trên người hắn, nhìn túi thơm anh lạc còn hơi lỏng một chút, nàng lấy xuống bện lại một lần nữa cho chặt.

Không biết qua bao lâu, mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt truyền đến, Tề Diệp dán người đi đến, nhìn nàng hỏi "Làm sao vậy?"

"Túi thơm bị lỏng, tần thiếp bện lại cho chặt một chút." Thắt nút, lắc lắc, đã hoàn hảo như lúc ban đầu, nàng ngồi cạnh đeo túi thơm lên eo cho hắn, lúc đứng dậy trong đầu một mảnh hỗn độn.

Tề Diệp đỡ nàng quan tâm hỏi "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chắc là do thức dậy đột ngột thôi!" Nàng lắc lắc đầu, cả người thanh tỉnh không ít.

"Đợi lát nữa đi mời Lâm ngự y đi đến xem một chút." Tề Diệp phân phó Hạ Bích, Hạ Bích gật đầu. Nhìn Hạ Uyển Chi há mồm hắn trầm giọng "Đây là trẫm phân phó."

Nàng cười cười "Vâng! Tần thiếp đều nghe theo Hoàng Thượng!"

Tề Diệp lúc này mới hài lòng, nhéo nhéo mặt của nàng nói "Trẫm lên triều,nếu thân thể không thoải mái thì ngủ thêm một lát đi!"

"Vâng!" Cúi người hành lễ "Tần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng!"

Tề Diệp vừa đi, Hạ Uyển Chi lại ngã xuống giường, Hạ Bích tiến lên kéo chăn mỏng qua đắp lên trên người nàng, lúc sửa sang lại quần áo Hạ Bích nhìn nội y của nàng, vẻ mặt kinh hoảng.

"Làm sao vậy?" Nghe thấy âm thanh, Hạ Uyển Chi hỏi.

Hạ Bích bước nhanh đến bên giường, cắn cắn môi nói "Nương nương, nguyệt sự tháng này của người hình như còn chưa đến, có phải hay không là lại bị cảm lạnh rồi?"

"Nguyệt sự?" Đang buồn ngủ nghe người nói vậy toàn thân như động một trận, bỗng nhiên tỉnh táo lại "Tháng trước là lúc nào?" Tháng trước hình như là mùng hai...

"Tháng trước mùng hai tới, mùng chín thì hết. Lúc nương nương có nguyệt sự còn nói đau bụng, cho ngự y viết đơn thuốc điều dưỡng, tháng này đã là mười lăm, nương nương nguyệt sự còn chưa tới, có phải hay không lại là bị nhiễm lạnh rồi?"

Nghe vậy, Hạ Uyển Chi ánh mắt sáng ngời, Hạ Bích không biết nhưng nàng lại biết, nếu là có hỉ mạch, cũng sẽ ảnh hưởng đến nguyệt sự, nàng vuốt ve bụng, có chút không dám tin, quay ra phân phó "Nhanh, đi mời Lâm ngự y đến xem một chút!"

"Vâng! Nô tỳ đi ngay!" Hạ Bích vội vội vàng vàng rời đi.

Hạ Uyển Chi nằm ở trên giường dịu dàng vuốt ve bụng, khóe miệng chứa đựng nét cười, hai mắt sáng long lanh, nếu thật là có hỉ mạch, những nữ nhân trong hậu cung kia chẳng phải là coi nàng như cái đinh trong mắt sao?

Nghĩ như thế, nàng lại không thể cười được, nàng vẫn nhớ rõ hài tử thứ nhất không bảo trụ được, hơn một năm sau nàng mới lại mang thai, đồng thời cũng trải qua biết bao khổ sở mới sinh hạ được Tam hoàng tử.

Lúc Hạ Bích mời ngự y đến, nàng suy nghĩ rất nhiều, cũng thiết tưởng rất nhiều, hết thảy đều phải chờ sau khi Lâm ngự y bắt mạch mới có thể biết được có phải hay không có hỉ mạch.

Không đến một phút đồng hồ, Lâm ngự y liền tới, Hạ Bích thấy nàng vẻ mặt bình thường, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lâm ngự y cũng như bình thường bắt mạch cho nàng, tay trái vuốt râu, vẻ mặt nghiêm túc, giữ một hồi lâu, Hạ Uyển Chi nhìn đuôi lông mày hắn dựng lên, tâm trạng đè nén ra, mà hắn muốn nói lại thôi, cúi đầu tiếp tục bắt mạch, hơn nữa còn hỏi thăm "Nương nương gần đây cơ thể không khỏe?"

"Cũng không khó chịu!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt trả lời một câu.

Lâm ngự y vuốt râu cẩn thận bắt mạch, lại hỏi "Nguyệt sự tháng này của nương nương đã tới chưa?"

"Còn chưa!" Hạ Uyển Chi cuối cùng thiếu kiên nhẫn, nói "Lâm ngự y, ngươi phải bắt mạch cho cẩn thận!"

"Vâng!" Đang muốn nói ra kết quả, Lâm ngự y nghe vậy, lần nữa thận trọng bắt mạch cho nàng, lập tức đứng dậy chắp tay, giọng nói nhẹ nhàng "Hạ quan chúc mừng Chiêu nghi nương nương, chúc mừng Chiêu nghi nương nương. Nương nương đã có hỉ mạch!"

"Ngươi xác định đây là hỉ mạch?" Hạ Uyển Chi che ngực, lo sợ hỏi.

"Hạ quan xác định nương nương có hỉ mạch!" Y thuật của mình hắn tự biết rõ, ít nhất bắt mạch cho thê tử nhà mình từ trước tới giờ đều chưa từng phạm sai lầm, hơn nữa, lần này giữ bốn lần, tất cả đều là hỉ mạch.

"Nương nương!" Hạ Bích ngạc nhiên mừng rỡ nhìn nàng "Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương."

Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng, nhếch miệng lên "Thực sự vô cùng đáng để chúc mừng!" Nàng phân phó Hạ Bích thưởng cho Lâm ngự y, nói "Lâm ngự y, hôm nay bản phi đã nghi ngờ có hỉ mạch, cái thai này bản phi không muốn bị người khác động tới, nếu Lâm ngự y là người đáng tin cậy, bản phi liệu có thể giao cho ngươi chiếu cố không?"

Tâm tư thật nhanh chuyển động một vòng, hiện nay Hoàng Thượng dưới gối con nối dòng đơn bạc, chỉ có một vị trưởng công chúa, lại không kể đến trong bụng Hạ chiêu nghi này là hoàng tử hay là công chúa, chỉ bằng vào nàng hiện tại vô cùng được sủng ái, hắn chiếu cố cái này thai cũng là có chỗ tốt, nếu là sinh hạ hoàng tử thì tốt hơn, nếu là công chúa hắn cũng vẫn không lỗ chút nào.

Nghĩ tới đây, Lâm ngự y chắp tay hành lễ "Đa tạ nương nương ưu ái, đây chính là vinh hạnh của hạ quan!"

"Vậy là tốt rồi! Nếu là chín tháng mười ngày bình an vô sự, tự nhiên sẽ không quên chỗ tốt cho ngươi, nhưng nếu là có chuyện gì không hay xảy ra, Lâm ngự y chắc hẳn đã biết sẽ có cái kết cục gì, hậu cung ngưu quỷ xà thần quá nhiều, hi vọng Lâm ngự y nhớ kỹ, đã vào nơi đây, ngươi chính là làm việc cho Hỉ Lai điện!"

"Vâng! Hạ quan ghi nhớ, nhất định tận lực bảo trụ nương nương mẹ tròn con vuông!" Lâm ngự y đột nhiên hối hận, hắn cảm giác trên vai mình mình gánh trọng trách nặng nề, hậu cung là nơi như thế nào, hắn thế nhưng nhất thời cao hứng nhận lời đáp ứng, thật sự là thất sách thất sách a!

Tề Diệp hướng mắt về Hỉ Lai điện đã thấy Hạ Bích canh giữ ở cửa, Hạ Bích mỉm cười tiến lên hành lễ "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, Chiêu nghi nương nương vừa rồi cho gọi Lâm ngự y bắt mạch, Lâm ngự y nói là hỉ mạch, nô tỳ chúc mừng thay cho Hoàng Thượng cùng nương nương!"

"Hỉ mạch?" Tề Diệp nghe được sững sờ

Quang Thuận công công ở một bên kịp phản ứng, quỳ xuống hành lễ "Chúc mừng Hoàng Thượng, chiêu nghi nương nương có hỉ mạch!"

Tề Diệp cuối cùng ý thức được, vẻ mặt lập tức tươi cười, hai mắt tỏa sáng, tiếng nói cất cao "Hạ chiêu nghi có hỉ mạch!"

"Vâng! Lâm ngự y nói là đã hơn một tháng!" Hạ Bích hành lễ "Chúc mừng Hoàng Thượng!"

"Cái này... đây thật là tin tốt lớn!" Lời còn chưa dứt, hắn cước bộ vội vã đi về hướng Đức Hỉ cung.

54. Chương 54

Edit: Puta Ng

Beta: Nga Lê

Tề Diệp chân trước vừa mới bước vào Hỉ Lai cung, chân sau tin tức Hạ Uyển Chi có tin vui liền lặng lẽ truyền ra khắp hậu cung, không lâu sau, cả hậu cung đều biết Hạ Uyển Chi có thai.

Tề Diệp đi vào thấy nàng đứng dậy khỏi giường, bước nhanh về phía trước, sợ nàng xảy ra chuyện không hay, từ xa vội vàng ngăn cản "Ngồi xuống, đừng đứng lên!"

"Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!" Hạ Uyển Chi mỉm cười hành lễ, nhìn mặt hắn lúc này đang cười, trong lòng nàng rất đắc ý.

"Trẫm nói không cần hành lễ, Uyển Nhi thật không nghe lời!" Đỡ nàng đứng dậy, Tề Diệp không vui khiển trách.

Hạ Uyển Chi ngửa đầu, dùng ánh mắt ngập nước nhìn hắn, lại không thể trách cứ, khóe miệng của hắn mỉm cười "Tốt lắm về sau thấy trẫm không cần hành lễ, Uyển Nhi hiện tại không giống trước!" Ánh mắt lướt qua cái bụng bằng phẳng của nàng, vẻ mặt tươi cười.

"Sao có thể như vậy?" Hạ Uyển Chi cố ý nhướn mi, vẻ mặt kinh ngạc.

Tề Diệp đỡ nàng ngồi xuống "Trẫm nói có thể là có thể." Mỉm cười nhìn nàng chằm chằm, nhẹ nhàng nói "Uyển Nhi thật sự đã mang đến cho trẫm một tin vô cùng tốt!"

"Đây đều là công lao của Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi nói xong mới kịp phản ứng, mặt dần nóng lên, nàng nhìn hắn, bắt gặp ánh mắt sáng quắc của Tề Diệp, nàng cuống quít cúi đầu, vẻ mặt quẫn bách.

Tề Diệp ôm nàng cười lớn, bên tai là tiếng tim đập kịch liệt của hắn, cùng với mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt "Ha ha, xác thực là công lao của trẫm, nhưng..." Bên tai mềm nhũn, ấm áp nói "Cũng là công lao của Uyển Nhị'. Vốn đang quẫn bách, lúc này Hạ Uyển Chi nghe hắn nói như vậy, mặt lập tức đỏ bừng, nhất thời không biết nên nói gì.

Tin tức truyền tới chỗ Thái hậu rất nhanh. Thái hậu ngừng niệm kinh, sửa sang lại trang phục rồi đi tới Hỉ Lai cung. Đức phi,Thục phi, cùng với Hoàng hậu đã nghe tin.

Hoàng hậu còn tưởng rằng đang nằm mơ, lập tức gọi Nguyệt Mai, thế nhưng lại là Nguyệt Quế, nàng lúc này mới nhớ ra, Nguyệt Mai đã chết vì bảo vệ nàng.

Nguyệt Quế nói "Hoàng hậu nương nương có gì sai bảo?"

"Chuyện bản cung phân phó ngươi đã làm rồi chứ?" Hoàng hậu vò khăn tay, trong lòng phẫn nộ, nàng làm sao có thể có thai, làm sao có thể?"Nô tỳ đã làm."Nguyệt Quế trả lời.

"Được rồi, đi gọi Lưu ngự y tới đây." Hoàng hậu nhắm mắt "Hoàng Thượng đang ở Hỉ Lai cung sao?"

"Vâng! Thái hậu cũng đã tới đó!" Nguyệt Quế nói chi tiết."Hừ!" Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, khoát tay cho Nguyệt Quế lui xuống. Nàng vuốt ve bụng, Hạ chiêu nghi mới được sủng ái không bao lâu, tại sao nàng ta đã mang thai, chẳng lẽ nàng ta không uống thuốc?

Hoàng hậu nhớ rõ, mỗi lần đều phân phó Nguyệt Mai bỏ thuốc, vì sao nàng ta lại mang thai, Hoàng hậu không hiểu, chỉ hy vọng mau chóng biết rõ ràng rốt cuộc là tại sao. Không bao lâu Lưu ngự y đến thỉnh an Hoàng hậu. Hoàng hậu liếc nhìn Nguyệt Quế. Nguyệt Quế hiểu ý, cho cung nhân khác lui xuống, đứng ngoài cửa.

Hoàng hậu nói "Hạ chiêu nghi mang thai, có thật không?"

"Hồi bẩm nương nương, hạ quan đã hỏi thăm Lâm ngự y, đúng là như vậy. Hoàng Thượng tự mình sai ngự y bắt mạch, xác định có thai."

"Không phải Lưu ngự y nói thuốc kia không có chuyện ngoài ý muốn, vì sao Hạ chiêu nghi lại có thai?" Hoàng hậu nhướn mi "Lưu ngự y thật to gan, dám lừa gạt bản cung?"

"Hoàng hậu minh xét, hạ quan có một trăm lá gan cũng không dám lừa gạt Hoàng hậu." Lưu ngự y chắp tay hành lễ, trán đổ mồ hôi lạnh "Hạ quan cũng không biết sao lại như vậy, nếu Hạ chiêu nghi sau mỗi lần nhận ân sủng đều uống thuốc thì sẽ không thể mang thai, nếu như mang thai, chỉ sợ..."Không cần hắn nói rõ, Hoàng hậu cũng hiểu được, chẳng lẽ bị nàng ta phát hiện rồi?

Lần trước Lâm sung dung có tin vui cũng sai người bỏ thuốc, lần này Hạ chiêu nghi có tin vui, nàng cũng sai người bỏ thuốc, nếu thuốc không có vấn đề, như vậy chỉ có thể là các nàng không uống thuốc.

Nếu không Thục phi, Đức phi, Hà Chiêu dung những người này ở bên cạnh Hoàng Thượng thời gian dài như thế sao không mang thai được?

"Bất kể như thế nào, Hạ chiêu nghi xác thực có thai. Lưu ngự y cần phải hiểu, nếu muốn bảo đảm địa vị của Lưu gia ở triều đình, địa vị của bản cung ở hậu cung, thái tử chỉ có thể từ bụng bản cung mà ra."

"Nếu bản cung thất sủng, Lưu gia suy tàn, Lưu ngự y cũng không thể vinh hoa phú quý, một bước lên mây, suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào!"

"Dạ! Hạ quan hiểu!" Lưu ngự y lập tức phát run, mồ hôi lấm tấm trên trán.

"Vậy là tốt rồi! Bản cung chờ tin tốt của ngươi!" Hoàng hậu không để ý nói một câu, ánh mắt rơi vào bức rèm che, tia lạnh bắn ra bốn phía, khóe miệng chứa đựng một nét cười lạnh.

Lúc Lưu ngự y rời đi, Hoàng hậu hỏi "Lưu ngự y, khi nào bản cung có thể mang long chủng?"

Lưu ngự y đang nghĩ ngợi phải đối phó thế nào, Hoàng hậu khi nào có thể mang thai, đời này có thể mang thai hay không, hắn thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Không đợi hắn mở miệng, Hoàng hậu nghĩ không cần nghe câu trả lời của hắn nữa. Bởi vì nàng biết rõ, nói cũng như không, phẩy tay cho hắn lui xuống.

Khi rời đi, Lưu ngự y lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thái hậu đến Hỉ Lai cung, Hạ Uyển Chi đang ăn sáng. Tề Diệp nhìn nàng ăn ngon miệng, chính mình cũng vui vẻ ăn nhiều thêm chút. Nghe nói Thái hậu đến đây hai người vội vàng đứng dậy. Thái hậu tới, ánh mắt liền rơi vào trên bụng bằng phẳng của Hạ Uyển Chi, hai mắt hiền hoà "Có thai thật sao?"

"Hồi bẩm Thái hậu, là thật, Lâm ngự y nói là đã hơn một tháng!" Hạ Uyển Chi ôn nhu đáp lời.

Thái hậu mỉm cười lôi kéo tay của nàng ngồi xuống, nhìn lướt qua thức ăn, nói "Sao lại ăn những thứ này, mau phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị món hầm cách thuỷ dưỡng thai mang lên. Hạ chiêu nghi gầy quá, phải bồi bổ nhiều vào."Hạ Uyển Chi mỉm cười không nói, Tề Diệp nói "Thái hậu yên tâm, trẫm đã phân phó xuống, sẽ không ủy khuất Hạ chiêu nghi."

"Vậy là tốt rồi! Khó có được tin vui, đúng là tổ tông phù hộ!" Thái hậu tận tình khuyên bảo dặn dò "Bây giờ Hạ chiêu nghi đã có thai, lời nói và việc làm đều phải cẩn thận, chăm sóc bản thân cho tốt..."

Thái hậu dặn dò rất nhiều, Hạ Uyển Chi nghe lời gật đầu, một bộ dáng rửa tai lắng nghe, Thái hậu rất hài lòng.

Đức phi tự mình đem lễ vật đến tặng, trông thấy Hoàng Thượng, Thái hậu đều có mặt, biết rõ hôm nay Hạ chiêu nghi là được cưng chiều nhất hậu cung. Đè nén điểm chua xót trong lòng, Đức phi đưa lễ vật, nghe Thái hậu dặn dò phải chiếu cố nàng, ghi nhớ từng cái. Lúc rời đi nhìn ánh mắt ôn nhu của Tề Diệp chưa từng rời khỏi Hạ Uyển Chi, Đức phi khẽ cắn môi, mang theo một bụng chua xót rời đi.

Thục phi không tự mình đi thăm hỏi, mà chỉ đưa lễ vật đến. Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích nhận lấy, nói mấy câu khách sáo.

Thái hậu ngồi một lúc liền trở về ăn sáng, bà vừa nghe nói Hạ Uyển Chi có tin vui, đồ ăn sáng cũng không thèm để ý lập tức tự mình đến nhìn một chút, lúc này thấy nàng, Thái hậu cũng đủ no rồi.

Thọ Ninh cung, Quế Tú ma ma vừa hầu hạ Thái hậu dùng bữa, vừa suy nghĩ, chờ Thái hậu dùng xong đồ ăn sáng, nàng rót một chén trà, nói "Thái hậu, bây giờ Hạ chiêu nghi có tin vui, thuốc kia có cần hạ hay không?"

"Hồ đồ!" Thái hậu nghiêm mặt "Hôm nay nàng đang mang huyết mạch hoàng gia, hạ độc không phải là hại long chủng?"

"Dạ dạ dạ! Là nô tỳ hồ đồ, xin thái hậu trách phạt!" Quế Tú ma ma sợ hãi vội vàng quỳ xuống đất.Thái hậu hừ một tiếng, phân phó "Chuyện bỏ thuốc không cần nhắc lại nữa, Hoàng Thượng đã hai mươi hai, đến nay không có hoàng tử. Nếu Hạ chiêu nghi có thể sinh hạ Nhị hoàng tử, cho dù nàng được sủng ái một chút, ai gia nể tình hoàng tử cũng sẽ giữ lại nàng. Tốt nhất là nàng nên an phận thủ thường, nếu kiêu căng tự mãn, ai gia cũng sẽ không lưu tình."

"Thái hậu nhân từ!" Quế Tú ma ma nịnh nọt nói, Thái hậu nhìn bà ta một cái không nói thêm lời nào.

Lâm Huệ chuẩn bị một phần lễ vật, nghe nói Tề Diệp vẫn còn ở Hỉ Lai cung, ban đầu là định cho Thái Vi đưa đi, nàng suy nghĩ một chút có thể gặp mặt Hoàng Thượng, liền tự mình đưa qua.

Lâm Huệ trong lòng không dễ chịu, nghe nói Hạ Uyển Chi có thai làm cho nàng nghĩ tới đứa con còn chưa thành hình đã xẩy của mình, trong lòng co rút đau đớn. Nhưng nàng không thể tiếp tục đắm chìm trong nỗi đau khổ mất con nữa, nàng muốn thừa dịp trong khoảng thời gian Hạ Uyển Chi mang thai, giành lấy sủng ái của Hoàng Thượng. Nếu có thể mang thai long chủng thì không thể tốt hơn, nếu không được, cũng có thể chiếm một vị trí trong lòng Hoàng Thượng.

Nghe nói Lâm Huệ đến đây, nàng liếc nhìn Tề Diệp, cười bảo Hạ Bích mời nàng tiến vào, Lâm Huệ mỉm cười đưa lễ vật chúc mừng, Hạ Uyển Chi mỉm cười đáp lễ, sai Hạ Bích nhận lấy lễ vật.

Lúc nói chuyện, Hạ Uyển Chi phát hiện Lâm Huệ hai mắt đều đang nhìn Tề Diệp, lập tức hiểu mục đích nàng đến đây, khóe miệng ẩn giấu ý cười, nói "Hoàng Thượng còn có quốc sự phải xử lý, không bằng Hoàng Thượng đi trước đi?""Cũng tốt!" Tề Diệp đứng dậy, dặn dò "Không có việc gì đừng đi lung tung, ở trong phòng dưỡng cho tốt, buổi trưa trẫm lại sang đây nhìn ngươi."

"Tần thiếp ghi nhớ!" Hạ Uyển Chi mỉm cười hành lễ, Lâm Huệ nhìn vẻ mặt ôn nhu của hai người, ánh mắt giao nhau mang theo tình ý khiến người không thể bỏ qua, trong lòng nàng cực kỳ buồn bực, nhịn không được ánh mắt lảng tránh.

Cung tiễn Tề Diệp rời đi, Hạ Uyển Chi mời Lâm Huệ ngồi xuống, Lâm Huệ nói "Thật sự chúc mừng Uyển tỷ tỷ!"

Hạ Uyển Chi cười cười, không lên tiếng, uống trà ô mai Hạ Hà pha."Tối qua muội muội thật sự bị sợ hãi, mới nhất thời không biết nên nói thế nào, hi vọng Uyển tỷ tỷ đừng để ý, muội muội biết rõ nhất định không phải Uyển tỷ tỷ."

"Không có gì, ngươi cũng không nói là ta, không cần xin lỗi, thế nhưng cái người tâm địa bất lương kia không biết định làm gì? Hậu cung này, thật sự là càng ngày càng nguy hiểm, lòng người khó dò!" Hạ Uyển Chi nhìn chằm chằm Lâm Huệ cười tủm tỉm nói.

Lâm Huệ nghe bốn chữ "Lòng người khó dò" vẻ mặt khẽ biến, Hạ Uyển Chi nhìn thấy rõ ràng, trong lòng cũng hiểu rõ.

"Nếu không phải Thu Cúc bên cạnh Trịnh tu viện ăn nói linh tinh, Uyển tỷ tỷ sẽ không bị hiểu lầm, cũng may Hoàng Thượng đã cho Quang Thuận công công dạy dỗ nàng ta, nghe nói là đánh mười bạt tai, khuôn mặt sẽ biến dạng mất!" Lâm Huệ vừa quan sát sắc mặt Hạ Uyển Chi, vừa nói, vừa cười trên nỗi đau của người khác.

Hạ Uyển Chi chỉ nhàn nhạt cười, cũng không thể cao hứng "Phải không, đó là nàng ta đáng bị thế. Ai bảo nàng ta nói năng bậy bạ muốn hãm hại ta, cũng may Hoàng Thượng cơ trí, không tin lời nói xàm, trả lại trong sạch cho ta!"

"Vậy thì tốt!" Lâm Huệ cười, hai người vừa rỗi rảnh nói chuyện một lúc. Lâm Huệ chột dạ, không dám ở lại lâu, sợ mất vẻ đúng mực, liền đứng dậy cáo từ, Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích tiễn nàng ta rời đi.

Thục phi lục tung tìm ra một cái túi vải, bên trong tất cả đều là quần áo cùng giầy cho trẻ con. Thục phi cầm lấy kéo cắt bỏ hết. Mộc Hương ở một bên nhìn không dám tiến lên, chỉ để mặc nàng phát tiết, cho đến khi toàn bộ quần áo lẫn yếm tất cả đều thành mảnh vụn. Thục phi ném văng cây kéo, nàng mới tiến lên dọn dẹp.

Thục phi trông thấy nàng quỳ trên mặt đất, thu dọn, tức giận đến mức nhào tới đánh Mộc Hương. Thục phi đánh lên lưng Mộc Hương gào khóc "Vì sao, vì sao, vì sao con tiện nhân Hạ chiêu nghi kia mang thai, bụng bản phi lại một chút tin tức cũng không có? Vì sao..."

Mộc Hương nằm bất động trên mặt đất, chờ Thục phi khóc đủ rồi, mới an ủi: "Nương nương chớ vì một Hạ chiêu nghi mà làm ảnh hưởng đến thân thể, nương nương phải suy nghĩ thật kỹ làm thế nào để giữ Hoàng Thượng lại, giữ được Hoàng Thượng, lại sợ mang không được long chủng sao?"

Tiếng khóc dừng lại, Thục phi ngẩng đầu, lau nước mắt trên mặt "Đúng vậy, chỉ cần giữ Hoàng Thượng ở lại. Mang thai có là gì? Hạ chiêu nghi có là gì?"

Mang thai mười tháng, Hạ chiêu nghi không thể thị tẩm, Hoàng hậu bị cấm túc, cơ hội đó, nàng muốn nắm thật chắc, không phải giữ Hoàng Thượng ở lại trong cung nàng. Như thế, còn sợ không có bầu sao? Sau giờ ngọ, Thục phi tự mình xuống bếp làm một chén canh long nhãn hạt sen hầm cách thuỷ, ướp lạnh sau đó đưa qua Ngự Thư phòng, Quang Thuận công công đi vào bẩm báo, Tề Diệp đang xem tấu sớ, nghe thấy Quang Thuận công công nói Thục phi đến đây, hắn vuốt mi tâm để cho nàng vào.

Quang Thuận công công truyền lời, Thục phi sửa sang lại cung trang một chút, tay cầm gương cẩn thận ngắm nhìn lớp trang điểm, khẽ mím môi, thấy môi hồng răng trắng, mặt mày tinh xảo, lúc này mới yên tâm bước vào cửa.

Thục phi hành lễ nói "Gần đây thời tiết nóng nực, thần thiếp biết Hoàng Thượng vất vả, đặc biệt mang đến canh long nhãn hạt sen Hoàng Thượng thích, còn bỏ thêm ô mai, Hoàng Thượng uống một chút xem sao. Nếu thích, ngày mai thần thiếp lại nấu mang đến!"

"Ái phi vất vả rồi!" Tề Diệp nhận lấy khăn Quang Thuận công công vắt, lau tay lau mặt.

Bức rèm che đung đưa, tiểu thái giám đứng ở bên ngoài liếc nhìn Quang Thuận công công. Quang Thuận hiểu ý đi ra ngoài, Thục phi bưng lên canh long nhãn hạt sen cho Tề Diệp. Ngay lập tức Quang Thuận công công tiến đến, trong tay có thêm một hộp cơm màu nâu tinh xảo, hộp cơm trang trí hoa lá đẹp đẽ. Quang Thuận khom người nói "Hoàng Thượng, Hạ chiêu nghi cho người đưa chút điểm tâm và nước ô mai đến."

"Đưa lên đi!" Tề Diệp nghe vậy đặt canh long nhãn hạt sen xuống, ánh mắt sáng ngời, nhìn Quang Thuận mở hộp thức ăn ra, bưng lên hai đĩa điểm tâm tinh xảo ngon miệng cùng với một bình nước ô mai ướp lạnh, vẻ mặt sung sướng uống nước ô mai, gắp thức ăn.

Thục phi nhìn thoáng qua canh long nhãn hạt sen không ai thèm để ý để một bên, âm thầm cắn môi, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng dâng lên một cơn tức giận.

Một đĩa bánh hạt dẻ vơi đi non nửa, bánh hoa quế cũng ăn hai miếng, uống thêm một chén nước ô mai. Tề Diệp ăn no nê thỏa mãn mới uống một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn Thục phi vẫn còn ở đó, nói "Trẫm còn có tấu sớ cần xem, ái phi đi về trước. Ngày khác trẫm có thời gian lại đi xem ái phi!"

"Dạ!" Thục phi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, đang định hành lễ, nói "Hoàng Thượng mấy ngày nay không tới cung thần thiếp. Phòng bếp nhỏ vừa học làm hai món ăn, không bằng buổi tối làm cho Hoàng Thượng ăn?"Tề Diệp suy nghĩ một chút, gật đầu "Được! Trẫm sẽ qua dùng bữa tối!"

"Vâng, thần thiếp chờ Hoàng Thượng đến!" Trong lòng vui mừng một giây, khi nhìn đến canh long nhãn hạt sen ăn có một miếng, trong lòng chua chát, có chút khó chịu.

Ra khỏi ngự thư phòng, khuôn mặt Thục phi âm trầm, nghiêng đầu nhìn thoáng qua người đang xử lý tấu sớ, mấp máy môi, không vui rời đi.

Bữa tối Tề Diệp quả nhiên đi đến đức sang cung, Thục phi phân phó phòng bếp nhỏ chuẩn bị món ăn Tề Diệp thích ăn. Bản thân Thục phi cũng không ăn bao nhiêu, ngược lại không ngừng gắp thức ăn cho Tề Diệp. Tề Diệp nhìn một chén đầy đồ ăn, khẽ nhíu mày "Không cần để ý tới trẫm, ái phi tự mình dùng bữa đi!"

"Vâng!" Thục phi thu lại đũa, yên lặng dùng bữa, nghĩ tới giọng nói nhàn nhạt của hắn, lập tức ăn không thấy ngon.

Sau Bữa tối Tề Diệp ngồi một lúc liền rời đi, Thục phi tiến lên ôm eo hắn, bỏ qua sự dè dặt nói "Hoàng Thượng đêm nay ở lại có được không, thần thiếp mấy ngày này không gặp Hoàng Thượng rồi."

"Hôm nay phải đi chỗ Đức phi, trẫm ngày khác lại đến nhìn ngươi!" Tề Diệp vỗ lưng Thục phi, ra hiệu nàng buông ra.Thục phi không chỉ không buông ra, ngược lại ôm càng chặt hơn, mềm giọng cầu khẩn "Đêm nay để thần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng được không?"

"Nương nương, vừa rồi nô tỳ cho người đi nghe ngóng, Hoàng Thượng ở lại Đức Sang cung!" Bội dung tiến đến liền nhìn thấy Đức phi ngẩng đầu, nghe nàng nói. Vốn là ánh mắt tràn ngập hi vọng lại ảm đạm xuống, Bội Dung thấy trong lòng khó chịu, nhịn không được mắng "Thục phi thật đúng là không biết xấu hổ, hôm nay rõ ràng là Hoàng Thượng đến chỗ nương nương, nàng ta lại còn ngang ngạnh chiếm lấy Hoàng Thượng."

"Nàng ta là loại nữ nhân gì trong cung còn không rõ ràng sao. Chỉ cần Hoàng Thượng đến chỗ nàng ta rồi sẽ không dễ dàng để cho người ra khỏi, ngay cả người trên giường Hoàng hậu cũng có thể gọi đi, Đức phi ta đây xem là gì?" Đức phi cười nhạo nói.

Bội Dung an ủi "Nương nương cần gì phải tự giễu. Bây giờ nương nương quản lý hậu cung. Thục phi nàng là cái gì, còn không phải là phải nghe lời nương nương."

"Nương nương sao không mượn cơ hội này xử lý Thục phi một chút?"

Đức phi nhướn mi nhìn nàng, ra hiệu nàng nói tiếp. Bội Dung có chút cười trên nỗi đau của người khác tiến đến bên tai Đức phi nói thầm vài câu.

55. Chương 55

Edit: Biuti

Beta: HueKhanh92

Thục phi ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới chịu rời giường, bỏ lỡ chuyến đi thỉnh an Đức Hỉ Cung một canh giờ (2h), ngược lại Mộc Hương đi nói một câu là Thục phi tối hôm qua ngủ không ngon, thân thể có chút khó chịu.

Người ở chỗ này nghe trong lòng đều không thoải mái. Chuyện tối hôm qua Tề Diệp nghỉ ở Đức Sang Cung, hậu cung có người nào không biết? Hôm nay nói là thân thể khó chịu, đây không phải là trần trụi khoe khoang tối hôm qua Hoàng Thượng sủng hạnh nàng ta, thế cho nên nàng ta bị mệt mỏi, buổi sáng dậy không nổi?

Hạ Uyển Chi nhìn các phi tần vẻ mặt quái dị, âm thầm cười cười, ngược lại không cảm thấy có gì phải tức giận. Thục phi còn không phải là muốn là như thế.

Đức phi không nói gì dặn dò vài câu, tiễn mọi người đi trở về. Lúc Hạ Uyển Chi rời đi bị Đức phi gọi lại, dặn dò "Hôm nay Hạ Chiêu Nghi mang thai long chủng, đó là vô cùng trân quý. Cần cái gì cứ mở miệng, công việc hậu cung bản phi quản lý, nên đối với Chiêu Nghi chiếu cố nhiều hơn."

"Tạ Đức phi nương nương quan tâm, thần thiếp hết thảy đều tốt, tạm thời không thiếu thứ gì."

"Như thế là tốt rồi, nếu như ngươi cần, nói một tiếng là được!" Đức phi nhìn lướt qua bụng bằng phẳng của nàng, lại dặn dò vài câu đưa nàng trở về.

Hạ Uyển Chi vừa đi, Đức phi nhìn sổ sách mấy quản sự trình lên, nhớ ra cái gì đó hỏi Bội Dung, "Ngươi nói đứa bé của Hạ Chiêu Nghi có thể ra đời không?"

Bội Dung đầu tiên là sững sờ, lập tức nói "Nô tì sao có thể biết được, bất quá thế sự vô thường. Giống như hài tử của Lâm Sung Dung, vốn là yên ổn, không ngờ thoáng cái liền biến mất. Có thể bình an sinh ra hay không, còn phải xem phúc khí của Hạ chiêu nghi."

Đức phi hài lòng cười cười, nói, "Bản phi nhìn phúc của Hạ Chiêu Nghi cũng không nhiều lắm đâu!"

"Nương nương nhìn người từ trước đến nay đều chuẩn." Bội Dung mỉm cười vỗ mông ngựa, Đức phi cười cười, tâm tình thật tốt.

Thục phi tắm rửa thay quần áo, ngồi trước gương. Tà áo khẽ rộng mở, nhìn dấu vết nhàn nhạt trước ngực, nàng cười cười, chuẩn bị tìm ra một hai dấu vết ở trên cổ, lại phát hiện trên cổ trắng nõn cũng không có dấu vết khác. Nhưng nàng cũng không thất vọng, chỉ cần tối hôm qua Hoàng Thượng lưu lại thì tốt rồi!

Thục phi vuốt ve bụng, khóe miệng mỉm cười, hỏi Mộc Hương "Trong bụng bản phi có phải đã có long chủng rồi hay không?"

"Vậy thật là đáng mừng!" Mộc Hương nương theo lời của Thục phi chúc mừng, thầm nghĩ còn chưa qua một ngày, ai biết có long chủng hay không. Nói như thế nào cũng phải chờ hơn một tháng!

"Quả thực là chuyện vui!" Thục phi tràn ngập mong đợi trả lời một câu, làm cho Mộc Hương tràn ngập phiền muộn, gài lên cho cái châu thoa nàng thích nhất.

Thục phi nhìn thoáng qua món súp trên bàn, nhíu nhíu mày "Bưng xuống đi, bản phi không muốn ăn uống nhiều như vậy. Một chút thèm ăn cũng không có!"Mộc Hương không dám trái lệnh, phân phó người bưng xuống, chuẩn bị đem đi bỏ. Quản sự công công nhìn thấy, cho cung nữ đem súp bổ bưng vào phòng của hắn. Chờ hắn trở về sẽ uống, dù sao bỏ đi cũng lãng phí, không bằng để cho hắn lén hưởng.

Tiểu cung nữ không dám đắc tội quản sự công công, len lén giữ lại cho quản sự công công.

Bỏ qua bữa sáng, Thục phi đi Ngọc hồ dạo một chút, tản bộ, ngắm nghía hoa sen. Không bao lâu nữa hoa sen sẽ tàn, hiếm khi nàng có tâm tình tốt như hôm nay.

Hạ Uyển Chi có chút thèm ăn, từ chỗ Đức phi đi ra ngoài liền dẫn Hạ Bích đi Ngọc hồ. Nhìn nguyên một đám đài sen, sai tiểu thái giám bơi thuyền nhỏ ra hái đài sen. Nàng ngồi ở trong đình chờ, không bao lâu tiểu thái giám ôm một mớ đài sen đi lên. Hạ Bích lột da cho nàng ăn. Hạt sen hương vị ngọt ngào mới mẻ được bỏ tim, ăn vào còn ngon hơn rất nhiều so với táo đỏ.

Tiểu thái giám hái rất nhiều, Hạ Bích bóc từng cái ra cho nàng ăn. Hạ Uyển Chi ăn hết một đài rất thỏa mãn, nhìn hạt sen tươi mới, suy nghĩ một chút sai Hạ Bích gói lại, nàng chuẩn bị đi ngự thư phòng xem một chút.

Mới đi không có vài bước đã nhìn thấy Thục phi đi tới Hạ Uyển Chi cước bộ không ngừng, chân thành tiến lên.

Thục phi cũng nhìn thấy nàng, đuôi lông mày nhảy lên, giống như gà trống chuẩn bị đá "Ơ, đây không phải là Hạ Chiêu Nghi sao?"

"Tần thiếp thỉnh an Thục phi nương nương!" Hạ Uyển Chi làm bộ không nghe thấy ý tứ cười nhạo trong lời nói của nàng ta, nghiêng người hành lễ.

"Mau đứng dậy đi, bản phi không chịu nổi đại lễ của Hạ Chiêu Nghi!" Nói xong nhìn nhìn bụng bằng phẳng của nàng, nói "Hạ Chiêu Nghi hiện tại đúng là trân quý, phải dưỡng thân thể cho thật tốt, bản phi chờ xem Hạ Chiêu Nghi sinh hạ hoàng tử!"

"Thục phi nói đùa, hoàng tử hay công chúa đều là ý trời, tần thiếp không dám cưỡng cầu, chỉ hy vọng hài tử khỏe mạnh, bình an lớn lên."

"Vậy thì chúc phúc Hạ Chiêu Nghi!" Thục phi khinh thường cười một tiếng, vuốt ve búi tóc, vẻ mặt khinh mạn bước qua bên cạnh nàng, một bộ chỉ khí tăng lên.

Hạ Uyển Chi nhìn bộ dáng Thục phi mặc cung trang hồng lựu, cười cười như không sao cả.

Hạ Uyển Chi đến ngự thư phòng, mọi người đang nghị sự. Nàng sai Hạ Bích đem bóc vỏ hết mẻ hạt sen, lộ ra thân hạt trắng ngà ngon miệng, đưa cho Quang Thuận công công, đợi lát nữa hắn dâng lên cho Tề Diệp. Không ngờ mọi người đã nghị sự xong, chỉ nghe thấy kẽo kẹt một tiếng, vài vị đại quan từ ngự thư phòng đi ra.

Nàng lui lại mấy bước đứng ở một bên, khẽ cúi thấp đầu. Sau đó nghe tiếng nói chuyện không khỏi ngẩng đầu, Vinh quốc Hầu gia cũng nhìn thấy Hạ Uyển Chi đứng ở một bên, cước bộ dừng lại.

Hai cha con nàng đối mặt, Vịn quốc Hầu gia cười cười đợi người khác đi trước. Hắn nhìn Hạ Uyển Chi rồi liếc qua bên kia, ý bảo hai người đi đến nơi vắng vẻ một chút để nói chuyện.

Vinh quốc Hầu gia nói, "Nương nương gần có đây tốt không?"

"Hết thảy đều tốt, phụ thân không cần lo lắng." Hạ Uyển Chi nhàn nhạt trả lời một câu. Mấy ngày này không gặp nàng đều tốt, thế nhưng cảm thấy người phụ thân quen thuộc trước mắt này có chút xa lạ."Vậy là tốt rồi! Mẫu thân của nương nương nghe nói nương nương có hỉ, rất là cao hứng. Nương nương ở hậu cung cái gì cần cứ mở miệng, Vinh Quốc phủ có thể giúp ắt sẽ hết sức tương trợ."

"Như thế rất tốt! Vinh Quốc phủ hôm nay không được như xưa, mong phụ thân cẩn thận quản lý. Đại ca, Nhị ca bọn họ đã được một chức quan, phụ thân có thể dạy bảo bọn họ nhiều hơn. Không kiêu không ngạo, làm việc cẩn thận, bồi dưỡng ra thật nhiều hậu bối. Vinh Quốc phủ ở triều đình thế lực quá yếu!" Nghĩ tới cảnh cả nhà bị xét nhà, làm nô bộc, nàng liền không thể tiếp nhận.

"Nương nương yên tâm, chỉ cần nương nương sinh hạ hoàng tử, hết thảy đều tốt. Những chuyện khác phụ thân sẽ xử lý!" Vinh quốc Hầu gia nói trấn an.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, hai cha con nàng lại nói vài câu. Dù sao cũng là hoàng cung, bọn họ không thể nhiều lời, rất nhanh Vinh quốc Hầu gia liền rời đi.

Hạ Uyển Chi quay đầu lại đã nhìn thấy Quang Thuận công công đi tới, nói Tề Diệp tuyên nàng đi vào.

Ngự thư phòng không phải là lần đầu tiên nàng tới, chung quanh bố trí đồ vật quý giá, không nhiều nhưng rất quý, mấy năm cũng không có chút thay đổi, đơn giản nhưng trang trọng.

Tiểu thái giám cuốn mành vào lú nàng còn chưa tiến lên cũng đã nâng rèm che lên. Nghe thấy âm thanh thanh thúy, Tề Diệp ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Uyển Chi đi tới, khóe miệng câu lên một nụ cười, hai mắt ôn nhu nhìn qua nàng, đồng thời vươn tay.

Hạ Uyển Chi mỉm cười hành lễ, đặt tay vào giữa bàn tay hắn, bị hắn nắm lấy nhéo nhéo, ôn nhu hỏi "Sao lại tới đây?"

Nàng nhìn thoáng qua hạt sen trong tay Quang Thuận công công nói "Mới vừa đi dạo Ngọc hồ một chút, trông thấy đài sen lớn lên không tệ, liền muốn ăn. Cho nô tài hái xuống, vị cũnh ngon, nghĩ tới Hoàng Thượng có lẽ sẽ thích nên mang tới đây!"

"Phải không?" Tề Diệp có chút cao hứng, nhìn xem Hạ Uyển Chi lột lớp vỏ màu xanh bên ngoài lộ ra lớp thịt hạt màu trắng ngà, lại nhìn nàng cẩn thận loại bỏ tâm sen ở bên trong. Hắn đang muốn vươn tay cầm lấy, nàng rút tay về, đuôi lông mày giương lên, chủ động đút cho hắn ăn.

Tề Diệp mỉm cười cắn hạt sen tươi mới, quả nhiên hương vị ngọt bùi dìu dịu, còn có một mùi thơm ngát nhàn nhạt. Chờ hắn ăn xong phần trong miệng nàng liền đút một hạt nữa. Tề Diệp trong lòng vui mừng cảm động, lôi kéo nàng ngồi ở trên đùi, cái cằm đặt tại trên vai nàng, xem nàng nghiêm túc bóc hạt sen, bóc xong một hạt liền dịu dàng đưa cho hắn ăn.

Quang Thuận cùng Hạ Bích cúi thấp đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn ngực, bộ dáng phẳng phất như mình không tồn tại.

Ngón cái nàng bấm mạnh xuống hạt sen, không nghĩ quả này quá cứng, nàng bị đau a một tiếng, nhìn xem ngón tay cùng móng tay đều vểnh lên, móng tay hồng hồng. Tề Diệp nhìn thoáng qua không khỏi đau lòng, lấy hạt sen trong tay nàng đặt lên bàn, thương tiếc nói, "Đừng lột nữa, tổn thương móng tay." Nói xong không đợi Hạ Uyển Chi kịp phản ứng, môi mềm mại đã ngậm ngón tay cái của nàng, xúc cảm ấm áp, làm

cho người nhất thời không biết phản ứng như thế nào. Tề Diệp kéo ngón tay nàng ra, nhìn đầu móng tay mượt mà hiện lên chút đỏ thẫm, lập tức đau lòng không ngớt hỏi "Có đau hay không?"

"Không đau lắm đâu!" Nhìn vào ánh mắt hắn tràn ngập lo lắng, Hạ Uyển Chi cười cười, cầm lấy hạt sen dùng tay trái lột.

Tề Diệp không nói lời gì đoạt lại, bất đắc dĩ nói "Trẫm đã ăn no, đợi một lát mới ăn nữa!"

"Hoàng Thượng không thích ăn hạt sen sao?" Nàng là cố ý hỏi như vậy, biết rõ hắn chỉ là không muốn làm đả thương tay nàng.

"Trẫm thích, nhưng tay ngươi bị thương trẫm sẽ không ăn nữa." Nói xong kêu Quang Thuận công công một tiếng, bắt hắn bóc hết hạt sen rồi lại bưng lên. Quang Thuận gật gật đầu, liếc qua Hạ Bích, hai người nhẹ nhàng lui ra ngoài.

"Hôm nay có gì khó chịu hay không?" Tề Diệp ôm nàng, ân cần hỏi.

"Không có, tất cả đều tốt. Hoàng Thượng không cần lo lắng!" Hạ Uyển Chi cười cười, xoay người tựa ở trong ngực hắn, nhếch môi nói "Hoàng Thượng thật thơm a. Là mùi Long Tiên Hương."

"Ừ!" Tề Diệp gật gật đầu, sau một khắc (15') hắn giống như là nhớ tới cái gì buông lỏng nàng ra, kéo ra một khoảng cách, gọi Quang Thuận.

Quang Thuận công công đem một nửa hạt sen ném cho Hạ Bích, vội vã vào ngự thư phòng "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

"Dẹp hương nhang đi, mở cửa sổ ra!", Quang Thuận gật gật đầu, trong lòng không hiểu, nhưng vẫn là theo lời của hắn mà đi làm.

Hạ Uyển Chi nghi hoặc, "Hoàng Thượng làm sao vậy?"

"Uyển Nhi không nói trẫm còn không biết. Bên trong Long Tiên Hương có xạ hương, đối với người có thai không tốt. Thật may là nhớ ra rồi, nếu không gây thành sai lầm lớn, trẫm liền hối hận!"

Hạ Uyển Chi hoảng hốt, thần sắc xám ngoét, "Cũng may Hoàng Thượng nhớ tới! Thật là may!"

Kỳ thật chỉ cần không trường kỳ mang theo trên người thì sẽ không có nguy hiểm gì lớn. Có điều nhìn bộ dáng hắn khẩn trương, Hạ Uyển Chi biết rõ đứa bé này trong lòng hắn có phân lượng không nhẹ.

Không bao lâu, một đĩa hạt sen đã được bóc tốt bưng lên. Tề Diệp nhìn thoáng qua liền cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi nhất thời không có kịp phản ứng, còn ngây ngốc hỏi "Hoàng Thượng không ăn sao?"

"Đương nhiên ăn, có điều trẫm không thích chính mình động thủ. Uyển Nhi nói trẫm nên làm như thế nào mới có thể ăn được hạt sen đây?" Tề Diệp như cười như không nhìn nàng mà nói.

Hạ Uyển Chi nhìn ánh mắt hắn sáng trưng, vẻ mặt hơi có chút không được tự nhiên cầm một hạt đưa đến bờ môi hắn.

Tề Diệp ngậm vào trong miệng hạt sen cùng ngón tay của nàng. Hạ Uyển Chi muốn rút tay về, nhưng bị hắn ngậm lấy, đầu lưỡi liếm một chút đầu ngón tay nàng. Một hồi tê tê dại dại từ đầu ngón tay truyền đến, trong nháy mắt lan tràn toàn thân. Sau một khắc nàng kinh hô một tiếng. Tiếng nói bỗng im bặt, đôi môi mềm mại, mang theo mùi thơm ngát của hạt sen truyền đến.Nàng mở mắt ra nhìn người đang nhắm mắt hôn nàng, mặt mày buông lỏng, khuôn mặt ôn nhu. Hạ Uyển Chi nhìn tâm tư phức tạp, trên môi hơi đau. Tề Diệp mở mắt ra xem nàng "Làm sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không?"

"Không có." Nàng lắc lắc đầu, Tề Diệp không tin nhướn mi. Nàng nói "Chẳng qua là cảm thấy Hoàng Thượng gần đây tựa hồ khác lạ."

"Khác lạ như thế nào?" Tề Diệp hiếu kỳ, truy vấn. Hắn ngược lại không có cảm thấy có cái gì khác.

"Ừ, nếu là tần thiếp nói không đúng, Hoàng Thượng có hay trách phạt người ta không?" Nàng dè dặt hỏi.

"Nói đi, trẫm làm như không nghe thấy là được!" Tề Diệp hào phóng lên tiếng.

Nàng suy nghĩ một chút, nói, "Tần thiếp chẳng qua là cảm thấy Hoàng Thượng đối với tần thiếp thật tốt quá."

"Chỉ như vậy?" Tề Diệp còn cho là cái đại sự gì.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu. Tề Diệp cười ôm nàng, hỏi "Trẫm đối tốt với ngươi không tốt sao?"

"Tần thiếp chỉ là có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh sợ)." Hạ Uyển Chi cúi đầu xuống, không dám nhìn ánh mắt của hắn.

"Có cái gì mà lo lắng, Uyển Nhi là nữ nhân của trẫm. Trẫm thích sủng ái, thích đối tốt với Uyển Nhi, ai dám có ý kiến?"Nắm lấy cằm của nàng để hai người đối mặt, lời nói mang theo một tầng khí phách nghiêm nghị.

Hạ Uyển Chi nghe được thì giật mình, lập tức hai mắt sáng long lanh, ngập nước nhìn qua hắn "Hoàng Thượng, về sau tần thiếp nhất định sẽ càng thêm để tâm, hầu hạ Hoàng Thượng!"

"Ừ! Trẫm nhớ kỹ!" Tề Diệp hôn vài cái trên mặt nàng, tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng của nói, "Nếu Uyển Nhi sinh ra cho trẫm một hoàng tử, trẫm sẽ càng cao hứng!"

"Cái này tần thiếp không làm chủ được, phải xem ý của ông trời rồi!" Hạ Uyển Chi thẹn thùng nằm ở trước ngực hắn, âm thanh trầm nhẹ, tiếng nói mềm mại.

"Trẫm nói là hoàng tử chính là hoàng tử."

Hạ Uyển Chi ở ngự thư phòng thật lâu mới rời đi. Tề Diệp nói muốn ăn trưa tại cung của nàng, nàng trở về liền phân phó Hạ Hà đi ngự thiện phòng chuẩn bị.

Ăn xong bữa trưa Tề Diệp vui vẻ ở lại đây ngủ một giấc. Hạ Uyển Chi ngồi ở bên cạnh thêu hoa. Tề Diệp nói nàng buổi trưa cũng phải nghỉ ngơi một chút, vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh bảo nàng qua nằm.

Nàng suy nghĩ một chút, đặt khăn thêu đang dở xuống, mỉm cười đi tới, gối lên cánh tay của hắn chìm vào giấc ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, cảm giác người bên cạnh giật giật, nàng buồn ngủ mở mắt nhìn thoáng qua. Tề Diệp nghiêng đầu nhìn nàng vẻ mặt mê mang, bảo nàng lại ngủ thêm một lát. Hắn đã mở miệng, Hạ Uyển Chi liền nằm xuống tiếp tục ngủ.

Khi tỉnh lại, mặt trời chiều đã ngã về tây, Hạ Bích đỡ nàng đứng dậy, nói, "Nương nương ngủ giấc này thật lâu. Nếu không phải ngự y nói nương nương có thai thích ngủ hơn so với trước kia, nô tỳ đã đánh thức nương nương sớm hơn!"

Nàng nghe cũng không lên tiếng. Hạ Bích chải tóc cho nàng, nói "Hoàng Thượng tối nay ở lại Thọ Ninh cung dùng bữa, dặn nương nương tự mình dùng bữa."

"Ừ! Trong cung không có xảy ra chuyện gì chứ!" Nàng uống một ngụm nước ô mai, vào trong miệng hương vị mát lạnh.

"Không có việc gì, các nương nương đều rất yên tĩnh, cũng không gây ra chuyện gì!"

"Phân phó phòng bếp nấu cơm, không ăn đồ từ ngự thiện phòng, đừng qua tay những người khác!" Hạ Uyển Chi phân phó từng cái, Hạ Bích ghi nhớ kỹ vào trong đầu.

Ước chừng nửa canh giờ, Hạ Bích tự mình xuống bếp chuẩn bị thức ăn. Nàng cẩn thận bưng lên, giống như trước dùng ngân châm thử qua, không có độc, lại để cho Hạ Đồng từng bước từng bước xem qua, xác định không có bỏ thuốc loại thai, lúc này mới yên tâm ăn vào.

Sau khi ăn xong, Hạ Uyển Chi nói với Hạ Đồng "Bắt đầu từ ngày mai ngươi không cần đi Thái y viện. Ở bên cạnh ta tỉ mỉ hầu hạ, ta muốn ngươi che chở đứa bé này bình an sinh ra."

Hạ Đồng gật gật đầu.

Nàng nói "Về phần những chuyện khác Hạ Bích sẽ xử lý Hạ Đồng, trong khoảng thời gian này vất vả cho ngươi!"

"Nương nương đừng nói như vậy, nô tỳ sẽ không chịu nổi!" Hạ Đồng thẹn thùng đỏ mặt.

Hạ Uyển Chi cười cười, có Hạ Đồng hiểu sơ y thuật ở bên cạnh, nàng muốn nhìn một chút xem các nàng còn ra tay bằng cách nào?

Dùng bữa tối, Tề Diệp cùng thái hậu nói chuyện. Thái hậu uống một ngụm trà, nói "Hôm nay Hạ Chiêu Nghi có thai, thật là một chuyện vui chỉ là Hoàng Thượng cũng không thể độc sủng một người. Hậu cung nhiều người chờ Hoàng Thượng đến như vậy, Hoàng Thượng vẫn năng đi vài vòng một chút mới tốt."

"Ừ, trẫm hiểu!" Tề Diệp nghe lời đáp một tiếng. Thái Hậu rất hài lòng, lại cùng hắn nói chút ít những thứ khác, rồi tiễn hắn về nghỉ ngơi.

Tề Diệp ở ngự thư phòng xử lý tấu chương, không bao lâu Kính sự phòng cầm lấy khay lục đầu bài đến. Tề Diệp nhìn lướt qua không nhìn thấy thẻ của Hạ Uyển Chi, hỏi "Lục đầu bài của Hạ Chiêu Nghi đâu?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, dựa theo quy chế, phi tần có hỉ sự không thể treo lục đầu bài. Hôm nay Hạ Chiêu Nghi có hỉ, nô tài liền tạm thời lấu lục đầu bài của Hạ Chiêu Nghi xuống, chờ Hạ Chiêu Nghi thân thể khôi phục lại treo lên."

"Ừ! Trẫm biết rồi!" Tề Diệp nhìn lướt qua, lật ra thẻ bài của Đức phi.

"Lúc lật thẻ bài Hoàng Thượng nói cái gì?" Đức phi xem sách, cũng không ngẩng đầu.

" Hồi bẩm Đức phi nương nương, cũng không nói cái gì." Quản sự nói "Có điều trước khi lật thẻ bài của nương nương thì có hỏi nô tài vì sao không có bài tử của Hạ Chiêu Nghi."

"A! Ngươi trả lời như thế nào?" Đức phi hứng thú nhướn mi nhìn hắn.

"Nô tài nói thật!" Quản sự chi tiết nói.

"Ừ, không tệ." Đức phi hài lòng gật đầu, "Lục đầu bài của Thục phi treo lên chưa?"

"Hồi bẩm nương nương, thẻ bài cuat Thục phi không cẩn thận bị nô tài đui mắt nào đó làm vỡ, tạm thời còn chưa làm xong, chỉ sợ nhất thời treo không lên được!"

"Rất tốt, nếu là Hoàng Thượng hỏi cứ nói như vậy." Đức phi nói "Yên tâm, nếu làm xong chuyện, bản phi sẽ không quên chỗ tốt của ngươi!"

"Nô tài hiểu rõ, nô tài tạ ơn nương nương ưu ái!" Quản sự cảm động đến rơi nước mắt hành lễ.

Đức phi cười cười, nghĩ tới Thục phi trông mong ngóng chờ tới lật bài tử, lại đợi mãi không được Hoàng Thượng chọn nên thất vọng, bộ dáng đó đúng là khiến nàng cảm thấy buồn cười.

56. Chương 56

Editor: taeyeon6104 (follow me~~ follow me~~)

Beta: Yêutinh

Tỉnh lại đã là giữa trưa, từ sáng sớm tinh mơ nàng đã đến cung Đức phi, thỉnh an xong liền quay về ngủ một giấc say sưa.

Hạ Bích tiến đến, đúng lúc Hạ Hà đang trang điểm cho nàng, Hạ Bích nói "Hoàng Thượng sai người đến truyền lời, nói là sẽ đến dùng cơm trưa. Nô tỳ thấy nương nương ngủ say quá, không dám làm phiền, nên đã bảo phòng bếp làm một chút đồ ăn ngon tiếp đãi."

"Ừ! Rất tốt!" Hạ Uyển Chi không có ý kiến. Cố gắng hết sức để đồ ăn không phải qua tay người khác đối với nàng mà nói là tăng thêm độ an toàn. Hiện tại chuyện ăn uống của nàng phải đặc biệt cẩn trọng, bởi vì nàng muốn bình an sinh hạ hài tử.

Mới vừa trang điểm xong, Hạ Hoa đã thông báo, Lâm sung dung đến. Nàng nghe thế, có chút không vui, giờ này này nàng ta đến đây làm gì?

Rất nhanh Lâm sung dung đã đi vào, trên tay Thái Vi còn xách một giỏ hạt sen, Lâm Huệ nói: "Buổi sáng nhìn thấy Thục phi hái sen ở Ngọc hồ, muội liền nghĩ tới Uyển tỷ tỷ thích ăn hạt sen nên mới kêu người mang đến một ít."

"Huệ nhi có lòng!" Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua chiếc giỏ, sai Hạ Bích để sang một bên, nàng nói: "Buổi sáng có chút mệt liền ngủ một giấc, không ngờ ở Ngọc hồ lại náo nhiệt như vậy."

"Có thai đúng là rất mệt mỏi, còn hay buồn ngủ nữa, nhưng một thời gian sau sẽ tốt hơn thôi, Uyển tỷ tỷ ngủ nhiều một chút cũng tốt!" Lâm Huệ dùng giọng điệu của người từng trải mà nói.

Hạ Uyển Chi thấy nàng ta đang nhìn chằm chằm bụng mình, biết rõ nàng ta đang nhớ đến hài tử đã mất trước kia, nàng nói"Huệ nhi đừng suy nghĩ nhiều, ngươi còn trẻ, về sau sẽ lại mang thai."

"Vậy cũng đúng!" Lâm Huệ gật gật đầu, thần sắc buồn bã "Nếu muội muội được sủng ái giống như Uyển tỷ tỷ thì thật tốt, Hoàng Thượng cũng luôn đến thăm tỷ tỷ, mấy ngày nay đều không đến chỗ muội!"

"Hoàng Thượng đến không phải để nhìn ta, chẳng qua là lo cho hài tử trong bụng thôi." Hạ Uyển Chi cố ý nhắc tới hài tử, nhìn thấy sắc mặt Lâm Huệ thay đổi liền vui vẻ cao hứng.

Lâm Huệ ngồi trong chốc lát liền rời đi, Hạ Uyển Chi liền sai người đi xem giỏ hạt sen kia, đồ nàng ta đưa tới, nàng cũng không có ý định ăn.

Lâm Huệ ra khỏi sắc mặt liền thay đổi, rõ ràng là khó chịu, nàng cảm thấy Hạ Uyển Chi đã thay đổi rất nhiều. Trước kia đều yêu thương chiếu cố nàng, vậy mà bây giờ lại không giúp nàng nói một lời hữu ích trước mặt Hoàng Thượng, nàng thực sự rất tức giận.

Mới đi vài bước đã thấy Hoàng Thượng đến, sắc mặt Lâm Huệ liền thay đổi, e thẹn tiến lên thỉnh an "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!"

"Ừ!" Tề Diệp đáp, liếc nàng một cái rồi liền đến Đức Hỉ cung, một câu cũng không nói.

Lâm Huệ nhìn bóng lưng đang ngày càng đi xa, trong lòng đầy phiền muộn, không biết phải làm thế nào mới có thể khiến hắn chú ý đến mình.

| truyện up tại:wattpad/huekhanh92 |

Nghe thấy tiểu thái giám thông báo hoàng thượng tới, Hạ Uyển Chi đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón, Tề Diệp liền đỡ nàng đứng dậy, nắm lấy tay nàng lập tức nhíu mày "Sao tay lạnh vậy?"

"Thiếp vừa rồi rửa tay." Nghe Hạ Uyển Chi giải thích, hắn liền thoải mãn, gọi Quang Thuận công công mang một cái giỏ trúc tiến đến, bên trên còn trùm khăn vải đỏ, không thể biết có cái gì ở trong, Hạ Uyển Chi hiếu kỳ "Là cái gì vậy?"

"Mở ra xem một chút!" Tề Diệp khích lệ.

Hạ Uyển Chi vén tấm vải đỏ lên, nhìn thấy mấy trái lựu to, cười nói "Là trái lựu! Bây giờ đã có thể ăn chưa?"

"Ừ! Đã là mùa lựu rồi. Sáng nay trẫm nghe nói Uyển Nhi thích ăn trái cây, liền sai người chuẩn bị một ít lựu thượng cống mang tới cho nàng." Tề Diệp nhặt một trái lớn, dùng sức một chút trái lựu đã thành hai nửa, bên trong có các hạt nhỏ nằm ngay ngắn, nhìn là muốn ăn.

Tề Diệp cầm một miếng đút cho nàng, hương vị ngọt ngào, nàng cười tủm tỉm "Rất ngọt!"Sau đó liền lấy một miếng đút cho hắn.

Hai người cứ như vậy, người này ăn, liền đút cho người kia, ăn một nửa Tề Diệp nói "Để ăn bữa trưa nữa, ăn nhiều bụng không tốt!"

Hạ Uyển Chi không nói gì. Sau khi Quang Thuận công công thử độc xong, hai người mới bắt đầu ăn. Hạ Uyển Chi ăn không nhiều lắm, Tề Diệp thấy khẩu vị nàng không tốt liền gắp thêm cho nàng một chút thức ăn, nàng miễn cưỡng ăn rồi liền thả đũa xuống, mắt nhìn chằm chằm trái lựu hồng.

Tề Diệp nhíu mày "Nàng ăn cơm không nhiều, trẫm không cho nàng ăn lựu!"

"Hoàng Thượng, tần thiếp đã ăn no rồi!" Nàng bất đắc dĩ, làm nũng.

"So với hồi trước thì ít hơn nhiều, trẫm lệnh cho nàng, ăn thêm một chút nữa!" Tề Diệp sai Hạ Bích lấy thêm cho nàng một ít cơm, Hạ Bích biết nàng không ăn được nữa, cũng không lấy nhiều. Đang định để chén cơm xuống bàn, Hạ Bích cảm giác có ánh mắt không tốt đang nhìn mình, biết điều lấy thêm một chút cơm nữa. Tề Diệp hài lòng, ngắm nàng dùng bữa.

Sau khi ăn xong, hai người nói chuyện thêm một chút, Tề Diệp bảo nàng mình bị ngứa tai, Hạ Uyển Chi liền giúp hắn ngoáy tai, Tề Diệp thoải mãn, cơn buồn ngủ liền ập tới.

Thục Phi nghe nói có lựu tiến cống, nàng không thích ăn trái cây lắm nhưng lại đặc biệt thích ăn lựu và đào. Sau khi ăn xong, Nội Vụ phủ đưa tới vài trái lựu, Mộc Hương liền bóc cho nàng. Ăn xong nàng liền ngủ một giấc, khi tỉnh dậy lại có chút thèm, lập tức sai Mộc Hương lấy thêm lựu cho nàng ăn.

Ngày thứ hai nàng còn muốn ăn nhưng Mộc Hương lại nói " Nương nương, lựu tiến cống đã hết rồi, chỉ còn lựu thường thôi, nương nương vẫn còn muốn ăn sao?"

"Làm sao lại hết? Bản phi nhớ rõ lúc nãy mới ăn hai trái. Năm trước còn mang một rổ lớn đến cơ mà. Chẳng nhẽ năm nay chỉ có hai trái thôi ư?" Thục phi khiêu mi, trừng mắt nhìn Mộc Hương.

Mộc Hương nói "Năm trước quả thật có một rổ lớn, hơn mười trái lựu, nhưng năm nay chỉ có hai trái thôi. Thái hậu bất quá là sáu trái lựu, Đức phi được hai trái, còn chỗ còn lại Hoàng Thượng mang hết đến Hỉ Lai điện cho Hạ chiêu nghi. Triệu tu nghi đến một trái cũng không có."

"Đưa hết cho Hạ chiêu nghi?" Thục phi nghiêm mặt "Nhiều như vậy sao nàng ta có thể ăn hết. Năm trước chẳng phải bản phi được nhiều nhất sao? Với lại Hoàng Thượng cũng biết bản phi đặc biệt thích ăn lựu, sao có thể mang cho Hạ chiêu nghi được!"

"Để nô tỳ đi Nội Vụ phủ hỏi thêm một chút." Mộc Hương không dám đổ dầu vào lửa, lập tức rời đi.

Không bao lâu sau, Mộc Hương mang hai tay trống trơn từ Nội Vụ phủ trở về, Thục phi đã đoán được nhưng vẫn không dám tin hỏi "Lựu đâu rồi?"

"Hạ chiêu nghi thích ăn, Hoàng Thượng phân phó Nội Vụ phủ mang tất cả đến Hỉ Lai điện."

Tiếng nói vừa dứt, Mộc Hương đã nhìn thấy Thục phi giận dữ quét rơi hết đồ đạc trên bàn "Vì sao. Vì sao? Hạ chiêu nghi, Hạ chiêu nghi, ngươi khá lắm, đừng tưởng rằng ngươi được sủng ái mà bản phi có thể tha cho ngươi!"

"Nương nương, Nội Vụ phủ đưa đến bốn trái lựu, nô tỳ bóc cho nương nương ăn" Nguyệt Quế xách theo một chiếc giỏ trúc nhỏ, bỏ bốn trái lựu xuống bàn.

Hoàng hậu nhận lấy vài hạt lựu, khẽ nhíu mày "Sao năm nay hương vị lựu tiến cống lại thay đổi vậy?"

"Nương nương, đây không phải là tiến cống!" Nguyệt Quế chần chờ một lúc, thấy hoàng hậu nhíu mày tỏ ý không vui, nàng sợ hãi quỳ xuống, nói: "Không phải là nô tỳ thất trách, mà lúc nãy khi nô tỳ đến lấy lựu, Nội Vụ phủ nói lựu tiến cống đã hết."

"Làm sao mà lại hết? Hàng năm tiến cống nhiều lắm cơ mà?" Hoàng hậu khiêu mi "Có phải đã đưa đến chỗ Thục phi rồi hay không? Bọn nô tài kia đúng là to gan lớn mật. Bản cung cũng chỉ là bị cấm túc một thời gian thôi mà bọn chúng đã không thèm để vào trong mắt. Có phải bản cung đã quá dễ dãi rồi hay không?"

"Không phải như vậy đâu ạ, lựu tiến cống ngoại trừ đưa đến chỗ Đức Phi, Thục Phi và Thái Hậu. Tất cả chỗ còn lại đều đưa đến cho Hạ Chiêu Nghi. Hoàng thượng nghe nói Hạ chiêu nghi thích ăn lựu, nên đã đặc biệt phân phó."

Nguyệt Quế nói: " Hoàng Thượng vốn đã để lại cho nương nương hai trái, nhưng.... Thục phi đã đến lấy đi mất rồi!"

"Thục phi?" Hoàng hậu cười lạnh "Nàng ta đúng là không coi ai ra gì, còn muốn giẫm nát bản cung sao?"

"Đi gọi Lưu ngự y tới, nói rằng bản cung không thoải mái!" Nghĩ một hồi, hoàng hậu cười lạnh, phân phó.

Không bao lâu sau, Lưu ngự y vào Phượng Nghi cung, hành lễ "Không biết nương nương có cái gì phân phó?"

Hoàng hậu liếc nhanh Nguyệt Quế, nàng ta nói "Hạ chiêu nghi mang thai mấy tháng?"

"Hồi bẩm nương nương, bất quá là hơn hai tháng." Lưu ngự y thành thật trả lời.

"Theo bản cung biết, đầu ba tháng là nguy hiểm nhất, không cẩn thận thì có thể sinh non?"

"Đúng là như thế, bởi vậy ba tháng đầu mới cần đặc biệt chăm sóc." Lưu ngự y khẽ nhíu mày, đại khái hắn đã đoán được vì sao Hoàng hậu gọi hắn tới.

"Rất tốt, ý tứ của Bản cung không cần nói rõ Lưu ngự y cũng có thể hiểu, hãy làm việc thật tốt, bản cung sẽ có phần thưởng cho ngươi." Hừ, muốn sinh hạ hoàng tử sao, bản cung không cho phép.

"Vâng. Hạ quan hiểu!" Lưu ngự y ra khỏi Phượng Nghi cung, gương mặt lập tức biến sắc, ngửa đầu nhìn bầu trời, khẽ thở dài.

"Hạ chiêu nghi đúng là được sủng ái. Nghe nói lựu tiến cống năm nay ngay cả Hoàng hậu còn không có đến một trái, Hoàng thượng còn đặc biệt phân phó mang tất cả đến Hỉ Lai điện. Nàng ta cũng chỉ là nghi ngờ mang thai thôi, mà đã một bước nâng lên tận trời xanh, thật ghen tị mà. "

"Ngươi cho rằng chỉ một mình ngươi ghen ghét sao? Cả cái hậu cung này cũng không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm nàng ta đó!" Chu tiệp dư tiếc nuối nói " Thật đáng tiếc, ta không có phúc khí mang long chủng, hiện tại đến cả mặt Hoàng Thượng ta cũng không thấy, vậy mà nàng ta có thể cùng Hoàng Thượng dùng bữa mỗi ngày."

"Ghen ghét thì chúng ta có thể làm được gì, ai bảo Hạ chiêu nghi kia không biết xấu hổ, bám dính lấy Hoàng Thượng. Nghe nói, Hạ chiêu nghi có thể làm Hoàng Thượng nhung nhớ ngày đêm đấy, nàng ta chỉ hận không thể dính luôn trên người Hoàng Thượng thôi!" Trác tiệp dư nói.

"Thật sự là mất mặt nữ nhân!"

"Mấy lời này đừng để Hạ chiêu nghi nghe được, không chừng nàng ta lại nói xấu chúng ta trước mặt Hoàng Thượng!" Chu tiệp dư nói "Để xem nàng ta được cưng chiều bao lâu. Từ trước đến nay, Hoàng Thượng luôn có mới nới cũ. Đợi đến lúc nàng ta thất thế, thì chúng ta sẽ có cơ hội!"

Trác tiệp dư cười duyên một tiếng, nhớ ra cái gì đó nói "Nếu nàng ta sinh hạ Hoàng tử, vậy không phải là mẹ vinh nhờ con ư? Phong phi chỉ dễ như trở bàn tay thôi"

"Ta thực sự mong Hạ chiêu nghi sinh hạ tiểu công chúa. Công chúa không thể nào so sánh với Hoàng tử được." Hai người vừa nói vừa đi, không phát hiện ra có hai người đang đứng đằng sau cây hải đường.

Các nàng đi xa Lâm Huệ mới lộ diện, nghiêng đầu nhìn Thái Vi "Ngươi nói Hoàng Thượng sẽ chán ghét Hạ chiêu nghi sao?"

Thái Vi chần chờ một chút, nói "Nhất định, giống như lão gia nhà ta vậy. Chẳng phải lúc trước lão gia rất cưng chiều Ngũ di nương sao, nhưng bây giờ người được sủng ái nhất lại là Lục di mương?"

Thái Vi trấn an nói "Nương nương không cần đem lời nói của các nàng để ở trong lòng. Chỉ là thời cơ của nương nương chưa tới thôi, nương nương tài mạo song toàn, được sủng ái chỉ là chuyện sớm muộn. Chẳng phải Hoàng Thượng rất thích tài đánh đàn của nương nương sao?"

"Phải không? Có thể hiện tại ta không được sủng ái nhưng trong tương lai sẽ được sủng ái mà thôi. Tại sao số mệnh của Uyển tỷ tỷ lại tốt như thế, chỉ bị rơi xuống nước mà thôi, nhưng lại có được sự yêu thương của Hoàng Thượng."

"Nương nương!" Thái Vi nghe được, trong lòng trầm xuống, nói "Nương nương, hay là nương nương đi nhờ Hạ chiêu nghi đi. Bây giờ nàng ta không thể thị tẩm, thay vì để Hoàng Thượng thị tẩm các cung phi khác, giúp nương nương được sủng ái không phải là tốt hơn sao. Với lại, nương nương lớn lên cùng Hạ chiêu nghi,

tình cảm luôn tốt. Hơn nữa, nếu hai người đều có thân phận cao quý ở nơi hậu cung này, chẳng phải cả hai bên đều được lợi hay sao?"

"Như vậy liệu có ổn không? Nếu Uyển tỷ tỷ không đồng ý thì phải làm sao?" Lâm Huệ động lòng, ai lại không muốn được Hoàng Thượng sủng ái cơ chứ. Nếu nàng được sủng ái, thì sẽ không cần để ý tới sự châm chọc của Thục phi và Trịnh tu viện nữa, cũng sẽ không bị các cung phi khác coi thường.

"Làm sao lại không ổn, nương nương với Hạ chiêu nghi tình nghĩa sâu đậm. Nếu nương nương được sủng ái, sẽ giúp đỡ Hạ chiêu nghi rất nhiều việc. Hạ chiêu nghi không phải kẻ ngốc, nàng ta sẽ đồng ý mà thôi."

Lâm Huệ cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy Thái Vi nói không sai, gật gật đầu.

Lâm Huệ không thể nào tay không đến nhờ Hạ Uyển Chi giúp đỡ mình được. Lâm Huệ biết Hạ Uyển Chi thích ăn hạt dẻ, nên tự tay chuẩn bị một chút hạt dẻ và điểm tâm, mang đến Hỉ Lai điện.

Hạ Uyển Chi vừa mới ngủ dậy, đang định chải đầu thì nghe Hạ Hoa nói Lâm Huệ đến đây. Nàng không nghĩ ra cách nào để ứng phó với Lâm Huệ, nên đành bảo nàng ta chờ một chút.

Nàng trang điểm xong liền đi ra ngoài, Lâm Huệ mỉm cười đứng dậy "Uyển tỷ tỷ hôm nay có khỏe không?"

"Làm phiền muội quan tâm rồi, tỷ rất khỏe!" Hạ Uyển Chi miễn cưỡng cười cười, ngồi xuống ghế.

"Vậy là tốt rồi!" Lâm Huệ cười, phân phó Thái Vi xách hộp cơm lên

" Hôm nay muội đặc biệt chuẩn bị một chút điểm tâm cho tỷ tỷ. Tỷ tỷ nếm thử xem đồ có ngon không? Hồi trước Hoàng Thượng đến chỗ muội, muội còn tranh thủ nấu một chút điểm tâm. Nhưng hiện tại hoàng thượng không đến chỗ muội nữa, muội cũng không thường xuyên nấu ăn. Có lẽ thủ nghệ (tay nghề) đã không còn tốt như trước.

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua mấy đồ điểm tâm ngon miệng trên bàn, cũng không dám ăn. Ai mà biết nàng ta bỏ thứ gì vào trong đó " Huệ nhi có lòng, chỉ là dạo này tỷ không ăn được đồ ngọt. Không biết có phải do mang thai hay không mà khẩu vị thay đổi rất nhiều."

" Vậy sao? Uyển tỷ tỷ không thích ăn cũng không sao. Nếu thích ăn thì ngày mai muội lại làm một chút đến cho tỷ thưởng thức."

"Không cần phiền như vậy đâu. Nếu muốn ăn cái gì tỷ sẽ phân phó Hạ Bích đi làm" Hạ Uyển Chi từ chối.

"Giữa chúng ta còn nói đến phiền hà sao? Muội còn nhớ trước lúc tiến cung đã hứa sẽ nâng đỡ lẫn nhau, ai được sủng ái hơn sẽ giúp đỡ người còn lại. Thật không ngờ Uyển tỷ tỷ lại được sủng ái như vậy, muội thực sự hâm mộ. Nếu hoàng thượng đến chỗ muội nhiều hơn một chút thì tốt rồi!"

Hạ Uyển Chi cười lạnh. Thì ra mục đích Lâm Huệ tới đây là muốn nàng nói tốt cho nàng ta ở trước mặt Tề Diệp, khiến hắn đến Đức Sang cung sủng hạnh nàng ta.

Nàng ta đúng thật là rất ngốc!

Thấy nàng chỉ cười mà không nói gì, Lâm Huệ yên lặng uống một chén trà. Thái Vy đứng bên cạnh nhìn nàng một chút rồi âm thầm kéo tay áo Lâm Huệ.

Lâm Huệ hiểu ý, nói " Bây giờ Uyển tỷ tỷ không thể thị tẩm, Hoàng Thượng khó tránh khỏi sẽ đi sủng hạnh các phi tần khác. Chi bằng tỷ tỷ nói tốt cho muội vài câu trước mặt hoàng thượng. Nếu muội được sủng ái, tất nhiên sẽ không quên ơn dẫn dắt của tỷ tỷ!"

"Huệ nhi nói quá lời, tỷ muội chúng ta cần gì phải khách khí. Nếu hôm nay Hoàng Thượng đến Hỉ Lai điện, tỷ sẽ nhắc tới muội." Hạ Uyển Chi lo lắng nói: "Nhưng Hoàng Thượng có đi hay không thì tỷ không dám đảm bảo!"

Lâm Huệ trong lòng vui mừng, nói "Chỉ cần Uyển tỷ tỷ nói giúp thì mọi chuyện sẽ tốt thôi, chúng ta đâu thể nào bắt buộc được Hoàng Thượng."

"Ừ!" Hạ Uyển Chi mỉm cười gật đầu, nàng còn lâu mới giúp, ngươi cứ trông chờ đi để rồi mà thất vọng!

57. Chương 57

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Bữa tối Tề Diệp đến Hỉ Lai điện dùng bữa, Hạ Uyển Chi một câu vì Lâm Huệ cũng không nói, thậm chí cũng không nhắc đến tên của nàng ta.

Dùng bữa xong, bên ngoài còn có chút ánh sáng, Hạ Uyển Chi chủ động đề xuất ra ngoài đi dạo một chút. Tề Diệp cười đáp ứng, biết rõ nàng gần đây một mực dưỡng ở trong cung, ngự y cũng nói rồi, chỉ cần không tổn thương đến bụng, đi một chút đối với thân thể cũng tốt.

Hạ Uyển Chi thay đổi một đôi giày thoải mái, hai người đi dạo ngự hoa viên.

Sắp đầu tháng tám, ngự hoa viên cây quế cành lá xum xuê, thậm chí có vài cây đã ra nụ hoa. Đứng sát vào còn có thể nghe mùi thơm hoa quế nhàn nhạt.

Ngự hoa viên không nhiều người lắm, các phi tần khác đều đang dùng bữa. Bọn họ là đột nhiên cao hứng đi ra ngoài một chút nên những phi tần kia không biết, nếu không cũng sẽ tìm các loại lý do mà chờ ở ngự hoa viên để chạm mặt với Tề Diệp. Vì muốn để cho hắn nhìn thấy mình, không quên hậu cung còn có một nữ nhân này đang chờ hắn sủng hạnh.

Đi trong chốc lát, Tề Diệp hỏi thăm nàng có mệt hay không. Nàng nhìn cái đình cách đó không xa gật gật đầu, hai người ngồi xuống trong đình, nàng cười nói "Về sau hài tử trưởng thành hơn chút ít thì có thể ở ngự hoa viên rộng rãi này thả diều, nhất định chơi rất vui vẻ."

Bữa tối Tề Diệp đến Hỉ Lai điện dùng bữa, Hạ Uyển Chi một câu vì Lâm Huệ cũng không nói, thậm chí cũng không nhắc đến tên của nàng ta.

Dùng bữa xong, bên ngoài còn có chút ánh sáng, Hạ Uyển Chi chủ động đề xuất ra ngoài đi dạo một chút. Tề Diệp cười đáp ứng, biết rõ nàng gần đây một mực dưỡng ở trong cung, ngự y cũng nói rồi, chỉ cần không tổn thương đến bụng, đi một chút đối với thân thể cũng tốt.

Hạ Uyển Chi thay đổi một đôi giầy thoải mái, hai người đi dạo ngự hoa viên.

Sắp đầu tháng tám, ngự hoa viên cây quế cành lá xum xuê, thậm chí có vài cây đã ra nụ hoa. Đứng sát vào còn có thể nghe mùi thơm hoa quế nhàn nhạt.

Ngự hoa viên không nhiều người lắm, các phi tần khác đều đang dùng bữa. Bọn họ là đột nhiên cao hứng đi ra ngoài một chút nên những phi tần kia không biết, nếu không cũng sẽ tìm các loại lý do mà chờ ở ngự hoa viên để chạm mặt với Tề Diệp. Vì muốn để cho hắn nhìn thấy mình, không nên quên hậu cung còn có một nữ nhân này đang chờ hắn sủng hạnh.

Đi trong chốc lát, Tề Diệp hỏi thăm nàng có mệt hay không. Nàng nhìn cái đình cách đó không xa gật gật đầu, hai người ngồi xuống trong đình, nàng cười nói "Về sau hài tử trưởng thành hơn chút ít thì có thể ở ngự hoa viên rộng rãi này thả diều, nhất định chơi rất vui vẻ."

"Ừ! Nếu bọn họ muốn, trẫm sẽ để cho bọn họ thả." Tề Diệp mỉm cười nắm tay của nàng, mặt mày ẩn tình. Về phần thả diều, trước kia khi hắn còn bé trông thấy bọn cung nữ chơi đùa cũng rất thích. Chỉ tiếc quy củ trong cung không cho phép hắn tản mạn như thế, không trầm ổn. Thái hậu còn đem con diều duy nhất hắn cất giấu mang đi thiêu.Về sau hắn cũng không xem người khác thả diều nữa.

Đến hiện tại, chỉ cần là con của hắn, hắn sẽ dạy dỗ bọn họ thành nhân trung long phượng, thành thục chững chạc, nhưng cũng sẽ không tước đoạt sở thích của bọn chúng. Hắn không thể có được, hi vọng con của hắn cũng không mất đi tuổi thơ.

"Hoàng Thượng thật là một phụ hoàng tốt, về sau hài tử nhất định sẽ hiếu thuận với Hoàng Thượng." Hạ Uyển Chi cười cười.

Tề Diệp vuốt ve bụng của nàng "Đương nhiên, hắn là con của chúng ta." Nhếch miệng lên, rất là đắc ý "Trẫm muốn đích thân dạy bảo hắn luyện chữ, vũ đao lộng thương, cưỡi ngựa bắn cung."

"Ừ! Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, đừng quên lời nói hôm nay, nếu không tần thiếp sẽ tức giận." Hạ Uyển Chi nói nửa đùa nửa thật.

"Uyển Nhi nếu tức giận sẽ như thế nào?" Tề Diệp nhịn không được cười lên, ôm người ngồi ở trên đùi. Hai người mặt đối mặt, nghe thấy hô hấp của nhau. Các cung nhân khác, kể cả Hạ Bích cùng Quang Thuận công công đều kiêng kỵ cúi đầu xuống nhìn dưới mặt đất.

"Không để ý tới Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi tới gần, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ lời mềm giọng. Hơi thở ấm áp phun tại cổ, Tề Diệp run lên một cái, hai tay ôm lấy eo của nàng, tâm tình thật tốt.

"Vậy trẫm cũng không dám quên, nếu là Uyển Nhi không để ý tới trẫm, trẫm sẽ rất khổ sở a!"

"Hoàng Thượng nói thật?" Cầm lấy mặt của hắn, bốn mắt nhìn nhau, bộ dạng nghiêm túc, nàng hỏi "Hoàng Thượng quân vô hí ngôn, có phải lời mới rồi cũng là thật sự hay không?"

"Đương nhiên!" Tề Diệp tới gần, hôn một cái lên khóe môi nàng "Trẫm đã từng lừa gạt ngươi chưa?"

Ngươi lừa nhiều lắm, đến bây giờ cũng làm cho người không hiểu câu nào là thật câu nào là giả!

"Chưa từng." Hạ Uyển Chi lắc đầu, khóe miệng lại cười nói "Hoàng Thượng, tần thiếp thật cao hứng!"

"Trẫm biết rõ!" Tề Diệp ấn nàng vào trong ngực, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thoải mái làm cho người ta nhịn không được thở dài.

"Hoàng Thượng, tần thiếp thật cao hứng!"

"Trẫm biết rõ!"

"Hoàng Thượng, tần thiếp thật sự thật cao hứng!"

"Trẫm hiểu!" Ôm chặt nàng, cái cằm tì lên cái trán!

"Hoàng Thượng, tần thiếp..."

Lời còn chưa dứt, đôi môi mềm nhũn, hắn đã áp lên, bô cùng ôn nhu hôn nàng, hơi thở giao hòa, quấn quít triền miên.

Lông mi run lên nhè nhẹ, Hạ Uyển Chi khẽ hí mắt, lơ đãng phát hiện cách đó không xa dưới cây hoa quế có vài người đang đứng, trong đó đứng ở phía đầu tiên còn không phải là Trịnh tu viện?

Chỉ thấy Trịnh tu viện đứng trong chốc lát, ánh mắt bén nhọn bắn đến. Hạ Uyển Chi mặt mày giương lên, càng tập trubg cùng hắn hôn môi, thấy Trịnh tu viện nhìn xem rồi thở phì phì vò khăn lụa rời đi, nàng cười đắc ý.Buổi tối Tề Diệp cũng không lật bài tử của bất luận kẻ nào, nhìn xem Hạ Uyển Chi ngủ rồi lúc này mới trở về Ngọc Long điện.

Lâm Huệ trông đứng trông ngồi không thấy trước cửa treo đèn lồng, trong lòng có chút thất vọng. Nghe nói Tề Diệp trở về ngọc Long Điện nghỉ ngơi, nàng ám ám thở phào nhẹ nhõm. Cho dù không đến nơi này cảu nàng, chỉ cần không đi tới trong cung phi tần khác, nàng cảm thấy đều đáng để cao hứng. Ít nhất nàng không được sủng hạnh, những người khác cũng không được sủng hạnh, lúc này mới công bình!

Trịnh tu viện nghĩ tới một màn kia ở ngự hoa viên, liền một bụng tức giận. Con tiện nhân kia thật đúng là không biết xấu hổ, dưới ban ngày ban mặt, hôm nay câu dẫn Hoàng Thượng. Cũng là nàng ta không biết xấu hổ như vậy mới có thể giữ người lại, mà ngay cả mang thai cũng không buông tha, nàng ta thật đúng là ích kỷ.

Ngẫm laij đã bao lâu rồi Hoàng thượng không có tới ngồi trong cung mình một chút, mà tháng này nàng cũng chưa được thị tẩm một lần nào. Nếu không phải là có ủng hộ của gia tộc, nàng ở hậu cung còn không biết sẽ bị những thứ đội trên đạp dưới kia khi dễ thành cái dạng gì. Nếu là nàng có thể mang thai long chủng, cũng không bị vắng vẻ đến thế này.

Nhưng long chủng không phải dễ dàng mang thai như vậy.

Trịnh tu viện thở dài, nếu không phải là tết Trung Nguyên hôm đó chọc cho Hoàng Thượng mất hứng, cũng sẽ không thể lật hết bài tử của tất cả mọi người rồi mà chính nàng nơi này một chút bóng dáng cũng không có.

Mặc dù còn có cái Lâm sung dung cũng như vậy, nhưng nếu không phải nàng ta mất hài tử thì dựa vào cái bụng kia, Hoàng Thượng cũng sẽ không vắng vẻ nàng ta. Đáng thương cho Lâm sung dung vốn là tiền đồ rực rỡ, lại không ngờ bị hoàng hậu thiết kế, mất hài tử cũng mất ân sủng.

Lúc ngủ, trịnh tu viện đột nhiên ngồi dậy, hai mắt sáng long lanh lóe hào quang, Thu Cúc hầu ở bên ngoài phát hiện, hỏi "Nương nương có gì phân phó?"

"Thu Cúc, mấy ngày nữa ngươi không phải có thể xuất cung sao?" Ánh nến sáng choang, nhìn Thu Cúc tới gần, Trịnh tu viện nụ cười quỷ dị "Ngươi đi hiệu thuốc mua chút ít dược liệu trở lại, đưngg để bị người phát hiện."

"Vâng!" Thu Cúc gật gật đầu, làm phi tần không thể nào tùy ý xuất cung, nhưng các nàng là cung nữ, chỉ cần có lệnh bài xuất cung, một tháng đi ra ngoài một lần để mua một ít đồ vật cũng là có thể.

"Là thuốc gì ạ?" Thu Cúc hỏi thăm.

Trịnh tu viện nhìn nhìn cửa sổ đóng chặt, thần bí ra hiệu. Thu Cúc đi tới, Trịnh tu viện nói nhỏ vài câu, Thu Cúc nói "Nương nương, nếu bị phát hiện, đó là tội lớn!"

"Hừ!" Trịnh tu viện khinh thường "Chỉ cần ngươi làm thoả đáng, thần không biết quỷ không hay, như thế nào lại sợ hãi bị người phát hiện đây!"

"Vâng! Nô tỳ hiểu, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt!" Thu Cúc gật gật đầu, trong mắt lóe kiên định.

Buổi sáng đi chỗ Đức phi thỉnh an, đi vào chỉ nghe thấy tiếng cầu khẩn, vài vị thái giám đang cột một vị thái giám, dùng trúc côn kẹp lấy mười ngón tay

Gã ã thái giám kia đau đến vẫn hô lên. Đây là trong một loại trừng phạt trong hậu cung, nàng nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt.Cái khác phi tần đã đến, Hạ Uyển Chi hành lễ, nhìn ghế của Thục phi trống rỗng, biết rõ Thục phi khẳng định không muốn tới. Kể từ khi Đức phi đại lý hậu cung, Thục phi đúng là liên tục cáo ốm không tới thỉnh an. Đức phi tựa hồ cũng không tức giận, trên mặt cũng không bày tỏ gì, về phần trong lòng có bao nhiêu căm hận, sợ là chỉ có nàng ta tự mình biết.

Nhìn mọi người tới gần như đầy đủ, Đức phi nói "Đều nhìn thấy người bên ngoài kia đi." Mọi người gật đầu "Bản phi không hêc vô duyên vô cớ trách phạt người, là hắn phạm vào lỗi, tay chân không sạch sẽ trộm không ít đồ của chủ tử, trong đó có Hạ chiêu nghi."

Hạ Uyển Chi vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Đức phi, Đức phi nói "Hạ chiêu nghi không biết cũng là phải, đồ còn chưa tới trên tay Hạ chiêu nghi liền bị người đánh cắp, làm sao biết được thiếu cái gì rồi?"

Nói rồi Bội Dung nâng ra một cái hộp gấm, bên trong vài món đồ trang sức đeo tay, nhìn qua cũng không phải là rất hoa lệ, nhưng cũng đáng giá.

Hạ Uyển Chi muốn biết Đức phi muốn làm cái gì, nếu như nàng không nhìn lầm, người chịu phạt tựa hồ là quản sự công công bên cạnh Thục phi. Nàng ta trừng phạt người của Thục phi, có thể không phải là đánh vào mặt Thục phi?

Đang nghĩ ngợi chỉ nghe thấy cung nữ bẩm báo Thục phi đến đây. Mọi người rối rít nhìn về phía cửa, Thục phi khí thế tăng lên, một bộ cung trang hồng lựu rựa rỡ xuất hiện, châu ngọc vờn quanh, kim quang lấp lánh.

Mặt mày giương lên, Thục phi nhìn về phía Đức phi, ánh mắt sắc bén "Đức phi nương nương đây là ý gì? Quản sự của bản phi đã làm sai điều gì lại làm phiền Đức phi nương nương huy động nhân lực động thủ?"

"Thục phi không phải nói thân thể khó chịu sao?" Đức phi cười nhạo nói "Hoàng Thượng nếu đã để bản phi đại lý hậu cung, bản phi liền có trách nhiệm quản lý tốt. Chỉ sợ là Thục phi nương nương thân thể khó chịu, lơ là quản giáo, mới dẫn đến thủ hạ phạm lỗi. Rõ ràng trong hoàng cung duy trì chuyện lên mèo mả gà đồng, nói ra cũng không phải là làm mất mặt Hoàng gia?"

"Đừng mang mặt mũi Hoàng gia ra nói chuyện. Hắn phạm lỗi cái chuyện gì có người trông thấy sao?" Thục phi khiêu khích nhìn Đức phi, hùng hổ doạ người "Đức phi cần phải hiểu rõ, nếu là muốn quan báo tư thù (việc công trả thù riêng), đây chính là nghĩ sai rồi. Ngươi chỉ là người quản lý công việc của hậu cung, chứ không phải là quản lý hậu cung."

"Không cần Thục phi nhắc nhở, bản phi đương nhiên biết là đại lý hậu cung. Nếu Hoàng Thượng đã tín nhiệm bản phi như thế, bản phi làm sao dám sơ sẩy?" Thục phi thầm mắng một câu lên mặt. "Về phần chứng cứ àm Thục phi nói, chính là những thứ này!"

Vài vị cung nữ cầm lấy đồ trang sức cùng với một chút vật nhỏ đáng giá đi lên, thả xuống một cái bàn "Chỉ là một cái quản sự nho nhỏ, lại tìm ra nhiều đồ như vậy trong phòng hắn. Chẳng lẽ những thứ này đều là Thục phi một người hào phóng khen thưởng à?"

"Đúng thì sao?" Nhìn xem cả bàn mấy thứ gì đó, Thục phi âm thầm tắc lưỡi, trong lòng lại hận không thể chém quản sự kia thành trăm mảnh. Thứ không nên thân, tạo thêm phiền cho nàng."Nếu như nói là Thục phi ban thưởng, chỉ sợ Thục phi cũng phải bị liên lụy tới. Những vật này đều là từ khố phòng, còn có chút là chế tạo cho các phi tần. Những thứ kia là Hạ chiêu nghi, những thứ kia là Triệu tu nghi, những thứ kia là Hà Chiêu dung, những thứ kia... những thứ kia... đều là đồ trang sức của các phi tần đang ngồi đây."

Đức phi khiêu mi, chất vấn "Chẳng lẽ là Thục phi nương nương mượn đi ban thưởng cho người làm?"

"Đương nhiên không phải! Bản phi còn chướng mắt những thứ này không đáng giá!" Thục phi lập tức phủi sạch quan hệ.

"Thục phi đương nhiên chướng mắt, nhưng có chút nô tài lại coi trọng!" Đức phi nói "Nếu đã không phải là Thục phi ban thưởng, vậy hắn lấy đâu ra nhiều đồ như vậy. Ngay cả đồ trang sức của mấy người Hạ chiêu nghi cũng có?"

"Bản phi đã hỏi qua, các nàng cũng không khen thưởng cho hắn. Thục phi chẳng lẽ cảm thấy những thứ đồ trang sức kia sẽ tự mọc chân chạy vào trong phòng của hắn sao?"

"Đức phi, đừng tưởng rằng bản phi không biết tâm tư của ngươi. Ngươi cho rằng như vậy có thể thắng bản phi sao? " đánh chó còn phải xem mặt chủ, Đức phi rõ ràng là đánh về phía nàng.

"Thục phi nếu không phục có thể tìm Hoàng Thượng lý luận. Bản phi chỉ là luận việc, dựa theo quy củ mà làm thôi."

"Thả hắn ra, chuyện hôm nay bản phi có thể không truy cứu." Thục phi không muốn nhiều lời, nàng nếu là thỏa hiệp, về sau ở hậu cung còn làm sao gặp người?

"Thục phi không nói đạo lý cũng phải có cái mức độ. Cáu cẩu nô tài kia phạm tội lớn, chẳng lẽ Thục phi cho rằng còn có thể giữ lại hắn?"

Vừa dứt lời, thì có tiểu thái giám nói "Nương nương, người hôn mê bất tỉnh!"

"Phạt xong chưa?" Nhìn thoáng qua Thục phi sắc mặt âm trầm, Đức phi hỏi. Tiểu thái giám lắc lắc đầu, Đức phi nói "Hôn mê liền kêu tỉnh, tiếp tục phạt."

"Đức phi, đừng khinh người quá đáng!" Thục phi nghiến răng nghiến lợi, hung ác trừng Đức phi.

Đức phi cười khẽ "Bản phi bất quá là dựa theo cung quy xử trí mà thôi, nô tài làm sai chuyện liền phải trách phạt thật tốt. Nếu không để người dưới học theo, hoàng cung này cũng không phải là bị trộm sạch?"

"Hơn nữa, bản phi cũng là muốn tốt cho Thục phi. NếuThục phi thân thể khó chịu, bản phi liền vất vả một chút thay Thục phi dạy bảo nô tài."

"Vậy cũng thật là vất vả cho Đức phi!" Thục phi cười lạnh "Chuyện hôm nay bản phi sẽ không chịu để yên." Dứt lời, Thục phi hừ một tiếng, phất tay áo, thở phì phì rời đi.

Đức phi cười đắc ý

Hạ Uyển Chi nhìn xem các nàng đọ sức, âm thầm vuốt ve bụng, ngược lại không nghĩ tới có thể kịch liệt như vậy. Chỉ tiếc Thục phi mất tiên cơ, chuyện lần này chỉ sợ thua thiệt là Thục phi a!

Thục phi ra khỏi Đức Hỉ cung thì đi ngự thư phòng. Tề Diệp đang cùng đại thần nghị sự, Quang Thuận công công nói nàng chờ, Thục phi liền ở bên ngoài chờ, nghĩ tới thêm dầu thêm mỡ cáo trạng Đức phi như thế nào, để Hoàng Thượng thay nàng làm chủ.Đức phi nghe nói Thục phi đi ngự thư phòng, chỉ là cười lạnh một chút, cho người đem quản sự đã ngất ném ra ngoài. Nếu đã ngồi ở cái ghế đại lý hậu cung, nàng sao lại không vì mình quyết định?

Nửa canh giờ đã qua, Thục phi vẫn chờ ở ngoài cửa. Quang Thuận công công nhiều lần khuyên bảo nàng đi về trước, Thục phi không muốn, liên tục chờ. Cho đến nghị sự kết thúc, các đại thần rối rít rời đi, nàng lúc này mới được gọi đi vào.

"Ái phi có chuyện gì?" Tề Diệp vuốt vuốt mi tâm. Quang Thuận công công rót một chén trà bạc hà đi lên, hắn uống một ngụm, nhẹ nhàng khoan khoái cảm giác làm cho người thanh tỉnh không ít, nhìn người cúi đầu gạt lệ, hắn có chút đau đầu "Làm sao vậy?"

Thục phi thấy hắn chú ý, vội vàng quỳ xuống đất nói "Hoàng Thượng nên vì thần thiếp làm chủ. Đức phi nương nương cố ý làm khó dễ, trói quản sự thái giám của thần thiếp mang đi, còn vận dụng tư hình. Thần thiếp đi để luận ý, Đức phi còn nói là thần thiếp sai." Thục phi khóc lóc kể lể "Hoàng Thượng cần phải vi thần thiếp làm chủ, thần thiếp không thể vô duyên vô cớ bị Đức phi khi dễ được."

" Được rồi! Đứng lên đi, trẫm sẽ hỏi xem là chuyện gì. Nếu thật là oan uổng ái phi, trẫm tự có định đoạt, đi xuống đi!" Tề Diệp bực mình khoát tay áo.

Thục phi còn muốn nói điều gì, thấy thế chần chờ một chút, cắn môi "Hoàng Thượng, thần thiếp mới học làm vài món thức ăn, Hoàng Thượng nếu là ưa thích không bằng thần thiếp làm cho Hoàng Thượng dùng?"

"Ngày khác trẫm sẽ đi qua nếm thử, đi về trước đi!" Tề Diệp qua loa ứng phó vài câu, nhìn xem Thục phi cẩn thận mỗi bước đi, vẻ mặt lưu luyến, khẽ nhíu mày, làm bộ cúi đầu xuống xem tấu sớ.

Thục phi ra khỏi ngự thư phòng, mới được vài bước, nhìn người đi tới, mặt mũi tràn đầy cười nhạo.

Hạ Uyển Chi cũng nhìn thấy nàng ta, sớm biết rằng nàng ta đi tìm Tề Diệp, không nghĩ tới lúc này mới rời đi?

Hạ Uyển Chi hành lễ nói "Tần thiếp gặp qua Thục phi nương nương!"

"Hạ chiêu nghi đây là đi ngự thư phòng?" Không đợi Hạ Uyển Chi trả lời, Thục phi khẽ cười nói "Hoàng Thượng đang gấp rút, chỉ sợ không có nhiều thời gian như vậy ứng phó ngươi. Hạ chiêu nghi nếu đã có thai thì nên an phận tốt hơn. Nếu giống như Lâm sung dung hôm đó, đây chính là không đáng!"

"Đa tạ Thục phi quan tâm, tần thiếp sẽ để ý bụng cho thật tốt." Hạ Uyển Chi nói "Hơn nữa, chiếu cố một người luôn dễ hơn hai, rõ ràng đã ra rồi mà còn giữ không được đó mới là càng tiếc hận!"

"Ngươi nói cái gì?"

Thục phi nghe đến sắc mặt đại biến, bao lâu rồi không còn nhắc đến chuyện mất đi Đại hoàng tử rồi?

"Tần thiếp nói gì đó sao?" Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ mờ mịt.

"Hừ, đừng tưởng rằng có thai thì rất giỏi, cũng phải sinh hạ đi rồi mới nói!" Thục phi đến gần, mặt mày rõ ràng có thể thấy được, tiếng nói lạnh lẽo "Bản phi sẽ nhìn xem, nhìn ngươi có thể đắc ý bao lâu?"

"Ai biết, thế nhân đều nói trò giỏi hơn thầy mà, tần thiếp cho rằng sẽ không ngắn hơn so với Thục phi nương nương."

"Chỉ bằng thủ đoạn dụ dỗ kia của ngươi, Hoàng Thượng bất quá là nhất thời mới mẻ mà thôi. Ngươi cho rằng có thể dài lâu, bản phi sẽ chờ xem trò cười của ngươi. Trò giỏi hơn thầy, nói rất đúng nhưng là với người khác, không phải là Hạ chiêu nghi ngươi!"

Tay áo hất lên, quất đến trên mặt nàng, trên mặt có chút ít đau, Hạ Uyển Chi theo bản năng nhắm lại mắt, nhìn xem bóng lưng rời đi cười lạnh một tiếng.

Nàng đi ngự thư phòng, tiểu thái giám cũng không ngăn đón, trực tiếp mở cửa ra hiệu nàng đi vào. Hạ Uyển Chi nghĩ nhất định là Tề Diệp đã phân phó.

Ngự thư phòng rất yên lặng, Quang Thuận công công trông thấy nàng tiến đến đang muốn hành lễ, Hạ Uyển Chi khoát tay áo, cước bộ nhẹ nhàng tiến lên. Tề Diệp nhìn tấu sớ cũng không phát giác, nàng rón rén đi vòng qua phía sau hắn, ghé vào lỗ tai hắn thổi một hơi. Nhìn thấy Tề Diệp co lại một chút cổ, toàn thân run lên bộ dáng, nàng không khỏi khẽ cười một tiếng.

Tề Diệp quay đầu lại trông thấy là nàng, lập tức vẻ mặt tươi cười, đảo qua vẻ mệt mỏi, cánh tay dài nhấc lên, ôm người ngồi ở trên đùi, mũi cọ xát cổ nàng, dẫn tới nàng ha ha cười khẽ một tiếng.

Mà hắn bị tiếng cười hấp dẫn, đi tới gần, đang muốn hôn một chút lên mặt nàng, lại ngây ngẩn cả người. Tay phủ ở trên mặt một chút, nhìn vết máu, nói "Sao lại bị thương?"

"Ở đâu?" Hạ Uyển Chi không giải thích được.

Tề Diệp vuốt ve miệng vết thương dài nhỏ, không nhìn kỹ căn bản nhìn không ra "Làm sao lại bị?"

Nàng nhìn nhìn một bên kính phát hiện xác thực bị thương "Là Thục phi không cẩn thận dùng tay áo phất trúng!" Nàng nói thầm một câu.

"Ngươi nói cái gì?"

"Không có gì, không cẩn thận thôi!" Hạ Uyển Chi giấu đầu hở đuôi.

"Nói dối, ngươi rõ ràng nói là Thục phi, nàng làm khó dễ ngươi?" Tề Diệp nhíu mày không vui, vuốt ve mặt của nàng.

"Nàng ấy là Thục phi, không thể nói là khó xử." Hạ Uyển Chi một bộ dáng để cho người khi dễ.

"Hừ! Thật sự là càng ngày càng kiêu căng, khó trách Đức phi sẽ trừng phạt hạ nhân của nàng ta. Xem ra thật sự là nàng ta quản giáo không nghiêm. Cái Thục phi này quá không biết nặng nhẹ. Trẫm ngày mai sẽ khiển trách vài câu cho thật tốt, xem nàng ta còn dám làm khó dễ ngươi?" Vuốt ve bụng của nàng "Bụng không có sao chứ!"

"Không có việc gì!" Hạ Uyển Chi an ủi cười cười, lúc cúi đầu trong mắt hiện lên tinh quang.

Hoàng hậu biết được Đức phi trừng phạt quản sự của Thục phi, nhịn không được hừ một tiếng "Chó cắn chó, hai cái đều không phải thứ gì tốt, vừa vặn bản cung có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi!"

"Nương nương sáng suốt!" Nguyệt Quế nịnh hót trả lời một câu.

Hoàng hậu liếc nàng ta "Làm việc cho thật tốt, bản cung không hy vọng sau khi nghe thấy tromg cung còn cung truyền ra tin tức có thai!"

"Vâng! Nô tỳ ghi nhớ!" Nguyệt Quế rụt cổ một cái.

58. Chương 58

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Rất nhanh đã đến tết Trung thu, Đức phi muốn thể hiện để Tề Diệp biết rằng nàng làm không kém so với hoàng hậu. Nàng sẽ không học Thục phi dựng đài xem đấu thuyền rồng ở ngọc hồ, nếu đài lại sụp xuống, nàng đúng là phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Để an toàn, Đức phi quyết định sai người dựng sân khấu diễn hí khúc. Nhưng nàng nghe được dân gian gần đây xuất hiện không ít trò ảo thuật mới lạ, bàn bạc với Tề Diệp một chút, liền quyết định tết Trung thu hôm đó cho người bên ngoài vào cung biểu diễn ảo thuật.

Hạ Uyển Chi không nhúng tay vào cung vụ, chỉ an phận làm Chiêu nghi của mình, an tâm chờ sinh đứa nhỏ.

Nàng biết Đức phi muốn làm tốt yến hội Trung thu này sẽ không dễ dàng như vậy, chưa nói đến Hoàng hậu có âm thầm làm chuyện xấu hay không, còn có một Thục phi cũng sẽ không để yên cho nàng ta thành công. Nàng sẽ chờ xem kịch vui!

Nghe nói Lâm Huệ đến đây, nàng để quyển sách trên tay xuống ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút rồi gật đầu cho nàng ta vào.

Lâm Huệ mỉm cười tiến vào trong, thấy cạnh tay nàng đặt một quyển sách, cười hỏi "Uyển tỷ đang xem sách gì vậy?

"Tùy tiện xem một chút mà thôi!" Hạ Uyển Chi đáp qua loa một tiếng.

Lâm Huệ lại không có ý định chấm dứt đề tài này, nàng nói "Nay Uyển tỷ được sủng ái, còn có thể đi tàng thư các chọn lựa sách mình thích, còn ta nhìn tới nhìn lui đều chỉ có mấy quyển lễ giáo, thật sự rất muốn đi tàng thư các xem nếu tất cả sách bày trong một toà lầu các là tráng lệ cỡ nào."

"Thật ra cũng chẳng có gì!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói một câu.

Lâm Huệ trong lòng chua xót, ngươi nói dễ nghe như vậy là sao?

"Tỷ đây là thân ở trong phúc mà không biết hưởng, ta chỉ liếc mắt nhìn thôi cũng không được, không như tỷ tỷ chỉ cần nói với Hoàng Thượng một câu, ngày khác tỷ tỷ đi tàng thư các cho ta đi cùng với."

"Được!" Hạ Uyển Chi gật đầu.

Lâm Huệ hai mắt sáng ngời, mỉm cười gật đầu, nói chuyện với nàng một lúc mới rời đi.

Hạ Bích chờ Lâm Huệ đi, nói với Hạ Uyển Chi "Nương nương thật sự định nói với Hoàng Thượng sao?"

"Xem tâm tình đi!" Như chẳng có chuyện gì cười một tiếng, cầm lấy sách tiếp tục đọc. Buổi tối Tề Diệp đến dùng bữa tối cùng nàng, Hạ Uyển tán gẫu cùng hắn, nhưng không nhắc đến chuyện với Lâm Huệ.

Tề Diệp mới ở Hỉ Lai điện một lúc, trời đã bắt đầu tối phải trở về ngự thư phòng phê duyệt tấu sớ. Một lúc sau Hạ Uyển Chi biết hắn lật bài tử Trịnh tu viện.

Hạ Uyển Chi nghe vậy trong lòng không vui, Trịnh tu viện ba lần bốn lượt đối nghịch với nàng, nàng muốn trừng phạt nàng ta một phen.

Gần đây nàng rất thích ngủ, buổi sáng dậy rất muộn, chỉ là vì không muốn trở thành đề tài cho người khác bàn tán, nàng đành phải mỗi ngày đi thỉnh an Thái Hậu và Đức phi.Nàng biết rõ trước kia thái hậu không thích nàng, hiện tại bởi vì trong bụng của nàng mang long chủng, thái hậu nể tình đứa nhỏ, đối với nàng thân thiết không ít, thường xuyên dặn dò nàng phải chú ý đến cái thai, lại tặng ngọc bội bình an cho nàng để nàng đeo bên mình.

Nàng nghe lời mỗi ngày đều đeo, quang minh chính đại đeo trên cổ, chỉ là một thân mang ngọc bội, người sáng suốt vừa nhìn đã nhìn đã biết là ai tặng, âm thầm cắn răng ghen ghét.

Từ chỗ Thái hậu trở lại, Hạ Uyển Chi có chút mệt nhọc, liền nằm nghỉ ngơi, đến giờ ăn trưa nàng được Hạ Bích đánh thức, rửa mặt chải đầu một phen. Hạ Hoa bưng một chén thuốc bổ tiến đến, sắc mặt ngưng trọng nhìn nàng một cái "Nương nương, thuốc bổ này đã bị người động tay động chân."

"A! Bỏ gì vào đó?" Hạ Uyển Chi cũng không bất ngờ, bây giờ nàng là cái gai trong mắt mọi người, nếu có ai tức giận muốn hại nàng cũng không có gì lạ, muốn bò lên trên thì phải đem người khác kéo xuống, hoặc là sợ bị người khác kéo xuống thì phải đem người đá xuống trước.

Bất kể là khả năng nào, trong các nàng đã có người động thủ!

"Hồng hoa!" Hạ Đồng cắn răng nói

"Người này coi như cẩn thận, cũng không bỏ hồng hoa vào nhiều, chỉ cho vào rất ít độc, mùi rất nhạt, nô tỳ thiếu chút nữa không phát hiện, uống một lần không sao, cũng sẽ không khiến người sảy thai, nhưng nếu uống nhiều lần, cho dù hoàng tử được sinh ra, chỉ sợ cũng phải chịu ảnh hưởng, có lẽ, chết từ trong bụng mẹ."

Cách làm thật khôn khéo? Không đến mức làm nàng sinh non, cho nàng mang thai đứa nhỏ, cho đến lúc sinh ra mới phát hiện là một thai chết, nên biết mang thai chết là điềm xấu, mà nàng bởi vì mang điềm xấu này, sẽ bị người ghét bỏ, sẽ thất sủng.

Hạ Đồng quỳ trên mặt đất nói "Nương nương trách phạt, trong lúc nô tỳ hầm thuốc bổ có đi ra ngoài một lần, chắc là khi đó bị người bỏ thuốc."

"Đứng lên đi! Các nàng có lòng hại người, sẽ luôn tìm được cách, động thủ sớm một chút cũng để đề phòng sớm một chút." Hạ Uyển Chi nói "Nếu đã biết có người động thủ, ta muốn bắt được nàng ta, Hạ Bích, ngươi đi làm, tra ra người này là ai."

Hạ Bích gật đầu "Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ tóm được người này!"

Hạ Uyển Chi hài lòng, sai Hạ Đồng đem thuốc bổ đổ sạch, bưng chén không đi ra ngoài, mục đích để mê hoặc kẻ bỏ thuốc, cho rằng nàng không biết nên đã uống vào, nếu đã có ý muốn động thủ, chắc chắn sẽ không chỉ làm một lần, dựa theo suy đoán của Hạ Đồng, chỉ sợ định hạ hai mươi lần, như vậy chẳng phải là cơ hội cho các nàng?

Về sau lúc Hạ Đồng nấu thuốc, cố ý tránh đi trong chốc lát, làm bộ như vội vã đi nhà xí, Hạ Bích lại âm thầm trốn ở một bên quan sát, nhìn xem sau khi Hạ Đồng rời đi ai vào phòng bếp nhỏ.

Quả nhiên, Hạ Đồng rời đi không lâu thì có một tiểu thái giám phụ trách quét dọn phòng bếp làm như đáng rơi cây chổi, nhìn xung quanh một lát, sau đó mới lén lút đi vào.

Hạ Bích theo sau, trốn ở ngoài cửa sổ nhìn tiểu thái giám móc ra một bình sứ nhỏ từ trong tay áo, bỏ vào nồi thuốc đang bốc hơi, quấy một chút rồi mới đậy nắp lại.Trước khi hắn đi ra, Hạ Bích đã trốn đi, tiểu thái giám thấy không có người phát giác, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhặt cây chổi lên rời đi.

Không bao lâu Hạ Đồng trở lại, nhìn thoáng qua nơi Hạ Bích ẩn núp, trở về mở nồi ra cẩn thận ngửi một cái, kẻ kia đã đắc thủ.

"Tiểu Thi tử?" Hạ Uyển Chi nhíu mày "Đi tra xem hắn gần đây có tiếp xúc với ai không, xem hắn đã gặp những người nào?"

"Vâng! Nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ cẩn thận nhìn kĩ." Hạ Bích vừa nghĩ có người định tổn thương chủ tử của nàng thì phẫn uất không thôi, nghĩ nhất định sẽ bắt được kẻ kia để nghiêm trị.

Tề Diệp đến dùng bữa trưa cùng nàng, Hạ Uyển Chi một câu cũng không nói đến chuyện bỏ thuốc, vẻ mặt tự nhiên, phảng phất như mọi chuyện diễn ra bình thường, nói chuyện với Tề Diệp, Tề Diệp không hiểu sao đột nhiên nói đến chuyện nàng đánh trống "Trẫm không ngờ Uyển Nhi lại còn biết đánh trống?"

"Hoàng Thượng thích xem tần thiếp đánh trống sao?" Nàng cười cười, ngồi trên đùi hắn, đầu cúi xuống, Tề Diệp đỡ eo của nàng, cằm nàng tì trên vai hắn, thoải mái thở dài.

"Thích! Sang sảng hữu lực, sức sống mãnh liệt, sao lại không thích?" Cằm trên vai giật giật.

Hạ Uyển Chi ngồi thẳng người đối mặt với hắn "Nếu đã thích, ngay bây giờ tần thiếp biểu diễn cho Hoàng Thượng xem được không?"

Tề Diệp nghe vậy lập tức nhíu mày "Vớ vẩn, bây giờ ngươi đang mang long chủng, sao có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy?"

Hạ Uyển Chi rủ mi xuống, vẻ mặt ủy khuất méo miệng "Tần thiếp chỉ muốn làm Hoàng Thượng vui."

Một câu nói làm Tề Diệp sinh lòng áy náy, ôm nàng vào lòng trấn an "Uyển Nhi đừng sợ, trẫm chỉ lo cho ngươi thôi, bây giờ ngươi mang thai, không thể chạy đi chạy lại biết không? Không tốt cho hài tử."

Nàng không lên tiếng.

Hắn còn nói "Trẫm thích xem Uyển Nhi đánh trống, nếu Uyển Nhi thật sự muốn đánh cho trẫm xem, chờ sau khi sinh hạ hoàng tự, tự trẫm tấu nhạc cùng nàng, được không?"

“Hoàng Thượng? Người biết sử dụng nhạc cụ?” Không ngờ hắn nói vậy, bỏ đi vẻ cao quý để chiều ý nàng, nàng sao có thể không ngạc nhiên, vẫn nhịn không được đùa giỡn vài câu “Nếu biểu diễn không tốt thì thần thiếp sẽ không vui đâu”

“Uyển Nhi thật to gan, lại dám ghét bỏ trẫm?” Tề Diệp cố làm ra vẻ tức giận, nghiêm mặt nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi ha ha cười một tiếng, chủ động ôm cổ hắn, thấy không có ai mới lại gần hôn một cái vào má hắn, mặc dù không hợp lễ nghi, nhưng có vẻ hắn rất thích nàng chủ động thân cận

“Nhưng hoàng thượng cũng đâu trách tội tần thiếp?”

“Đây là Uyển Nhi đang dùng mỹ nhân kế với trẫm sao?” Tề Diệp cố ý nhướn mày.

Hạ Uyển Chi gật đầu, thấp giọng hỏi “Hoàng Thượng có vừa lòng không?”

“Hừ, Uyển Nhi cho rằng trẫm dễ bị mê hoặc thế à?” Tề Diệp quay đầu, tỏ vẻ khinh thường.Hạ Uyển Chi khẽ cười, nghiêng người ghé tới gần, nhẹ nhàng chạm môi lên môi hắn, rất nhanh liền rời đi, thấy Tề Diệp bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn, nàng đứng dậy nhảy ra xa, cười tủm tỉm hỏi “Hoàng Thượng còn chưa hài lòng?”

“Trẫm không hài lòng!” Tề Diệp mỉm cười vẫy vẫy tay “Uyển Nhi đến đây!”

Hạ Uyển Chi lắc đầu, lùi từng về phía sau “Hoàng Thượng, tần thiếp không quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ trưa, nên sẽ rời đi trước.”

“Đây là Hỉ Lai điện của ngươi, Uyển Nhi còn muốn đi đâu?” Đợi nàng xoay người, sau lưng có một trận gió lướt qua, cánh tay dài từ đằng sau ôm lấy bả vai của nàng, lưng nàng chạm vào một lồng ngực rộng lớn, bên tai là giọng nói ấm áp “Còn dám chạy trốn, Uyển Nhi lá gan càng lúc càng lớn!”

“Hoàng Thượng bớt giận, tần thiếp không...” Lời còn chưa dứt, môi của hắn đã áp đến, Hạ Uyển Chi phát hiện hắn rất thích thân mật cùng nàng, loại cảm giác này làm cho người ta mơ màng, làm người ta khó có thể tự kiềm chế, nam nhân này làm cho người ta khó có thể cự tuyệt.

Nhiều lần Hạ Uyển Chi âm thầm mắng mình không có tiền đồ, bình thường lặp đi lặp lại nhiều lần nuốt lời với hắn.

Nghĩ tới đó, nàng cắn chặt môi, Tề Diệp hít vào một hơi, buông nàng ra, vuốt ve môi của nàng, nhìn nhìn không có vết thương, lúc này mới sờ lên môi của mình, trên tay là một vết máu, hắn không thèm để ý, cười vuốt ve mặt của nàng, cũng không nói gì.

Buổi chiều Đức phi đi Ngự thư phòng mang điểm tâm và trà nóng cho Tề Diệp, Tề Diệp uống một ngụm, nước trà có chút nóng làm vết cắn bị thương trên môi hơi đau, Đức phi nhìn ra, nói “Hoàng thượng đừng nóng giận, trên môi sao lại bị trầy da, có cần gọi thái y xem qua một chút không ạ?”

“Không cần! Trẫm không sao!” Hắn vuốt ve môi, khóe miệng ẩn chứa nét cười.

Đức phi im lặng nhìn thoáng qua, cũng không hỏi nhiều, rời khỏi ngự thư phòng. Khi về nàng hỏi Bội Dung, biết hắn ăn trưa tại Hỉ Lai điện, nàng muốn biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Miệng vết thương kia nhìn giống như bị cắn chảy máu?

Hoàng Thượng sẽ không vô duyên vô cớ cắn bị thương chính mình!

Đức phi đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, dừng bước chân “Hạ Chiêu nghi thật không biết liêm sỉ, ban ngày ban mặt, còn đang mang long chủng lại dám câu dẫn Hoàng Thượng.”

“Nương nương nói gì cơ ạ?” Bội Dung không nghe rõ nàng nói thầm cái gì, hỏi thăm.

Đức phi lườm nàng một cái, buông tay khỏi Bội Dung, tức giận trở về Đức sang cung.

Bởi cố ý quan sát nên chỉ mất mấy ngày để Hạ Bích tra ra ai là người chỉ đạo đằng sau, đúng như Hạ Uyển Chi đoán, không phải Hoàng hậu, Đức phi, Thục phi, mà là Trịnh tu viện.

Không ngờ nàng đang muốn sửa trị vị Trịnh tu viện này một chút, thế nhưng nàng ta đã ra tay trước.

Hạ Uyển Chi cười lạnh, trong mắt hiện lên tính toán.

Buổi chiều lúc Lâm Huệ lần tìm đến nàng lần nữa, Hạ Uyển Chi đối đáp qua loa cho xong, mà Lâm Huệ cũng không nói gì, tối mặt rời khỏi Hỉ Lai điện, sau khi trở về Thái Vi nói "Hạ chiêu nghi này thật ích kỷ, thế nhưng lại lạnh nhạt với nương nương. Mất công nương nương còn coi nàng như tỷ muội tốt, một lòng suy nghĩ vì nàng, không ngờ nàng lại lừa gạt nương nương.""Hừ! Nàng đã thay đổi!" Lâm Huệ trầm giọng nói "Có lẽ từ sau khi tiến cung nàng đã thay đổi, đã không phải còn Hạ Uyển Chi ta biết lúc ở ngoài cung. Nàng muốn độc sủng, thậm chí ngay cả tình nghĩa tỷ muội cũng không để ý, là ta mắt mù mới đi tin tưởng nàng."

"Nương nương, dù sao hiện tại nàng có thai, chỉ cần nương nương ăn mặc thật đẹp, nổi bật ở bữa tiệc Trung thu hôm đó, Hoàng Thượng nhất định sẽ chú ý đến nương nương. Chờ nương nương được sủng ái, cũng không cần nhìn sắc mặt của nàng rồi?"

"Hừ, ngươi cho rằng được sủng ái dễ dàng như vậy sao?" Lâm Huệ vuốt ve bụng, vẻ mặt bi thương "Hơn nữa, nàng còn mang long chủng, nếu sinh hạ hoàng tử lập tức sẽ mẹ vinh nhờ con, ngươi cho rằng một vị trí Chiêu nghi có thể giữ chân Tôn đại phật nàng sao?"

"Nếu như đứa nhỏ của nương nương..." Tự biết lỡ lời, Thái Vi tự tát mình hai bạt tai, không lên tiếng.

Lâm Huệ trong lòng đau xót, nàng chưa lúc nào thôi hối hận vì đã không bảo vệ tốt đứa bé kia, vậy nên hôm nay nàng mới hai bàn tay trắng, ngay cả một câu thăm hỏi ân cần cũng không có, chứ đừng nói đến sủng hạnh.

Nếu con của nàng ta cũng mất, có phải cũng sẽ giống như mình?

Lâm Huệ bị ý nghĩ này hù dọa đầy người mồ hôi lạnh, vội vàng lắc đầu vứt bỏ ý nghĩ này, quyết định không đi tìm nàng nữa, quyết định chính mình sẽ chuẩn bị thật tốt, trên yến hội Trung thu có thể làm ra vẻ mỏng manh yếu đuối, khiến Hoàng Thượng động lòng.

Buổi tối Tề Diệp cùng nàng dùng bữa, từ sáng sớm đã phái người đi Hỉ Lai điện truyền lời, dù sao hậu cung đều biết hắn sủng ái Hạ Uyển Chi, cách một ngày sẽ dùng bữa trong cung nàng, có lúc là bữa tối, có lúc là bữa trưa.

Tề Diệp đến Hỉ Lai điện không nhìn thấy nàng mỉm cười nghênh đón hắn, khẽ nhíu mày đi vào. Vừa vặn nhìn nghiêng đầu nhìn thấy đôi mắt sưng lên của nàng, hắn nghi ngờ hỏi "Uyển Nhi đây là làm sao?"

Hạ Uyển Chi cúi đầu "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an."

Giọng nói run rẩy nghẹn ngào, cho dù nhìn không thấy vì nàng cúi mặt xuống cũng có thể nghe ra nàng đang khóc.

Cằm bị nâng lên, Hạ Uyển Chi tránh ánh mắt của hắn nhìn xuống dưới đất, Tề Diệp nói "Uyển Nhi, ngẩng đầu nhìn trẫm, nói cho trẫm biết rốt cuộc làm sao vậy?"

"Không có gì, Hoàng Thượng không cần lo lắng." Nàng cúi đầu, giấu đầu hở đuôi.

Càng như vậy càng làm cho người lo lắng. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, thấy nàng hai mắt sưng đỏ, mũi hồng hồng liền biết vừa khóc, lập tức đau lòng "Làm sao vậy? Nói ra, trẫm làm chủ cho ngươi."

"Hoàng Thượng, tần thiếp không có chuyện gì, chỉ là có hạt cát bay vào mắt!" Hạ Uyển Chi tiếp tục giấu giếm.

Tề Diệp đen mặt "Uyển Nhi, không được phép lừa gạt trẫm, nói thật."

Hạ Uyển Chi cắn môi, Tề Diệp nhíu mày, hai người giằng co trong chốc lát, Hạ Uyển Chi nhào vào trong ngực hắn, nức nở nói "Hoàng Thượng, có phải tần thiếp làm sai điều gì, đắc tội người nào hay không? Tại sao có người muốn hại hài tử của tần thiếp, hắn còn nhỏ như vậy, vì cớ gì mà nhẫn tâm muốn hại hắn?"

"Uyển Nhi đừng khóc, kể lại cho trẫm, ngươi nói có người muốn hại ngươi? Muốn hại con của chúng ta?" Tề Diệp trầm giọng hỏi.

Hạ Uyển Chi nghẹn ngào gật đầu, nước mắt ướt nhẹp long bào của hắn, thấm vào da thịt hắn, len trái tim hắn. Hắn đứng lên mang theo khí lạnh.

"Yên tâm, trẫm sẽ làm chủ cho ngươi, nếu người nào dám tổn thương ngươi, dám tổn đứa nhỏ trong bụng ngươi, ta sẽ không dễ dàng tha thứ"

Vì tranh thủ tình cảm, nữ nhân hậu cung thủ đoạn nào cũng có thể làm được, hắn lớn lên ở hậu cung, mưa dầm thấm đất tự nhiên biết cách sinh tồn ở hậu cung, mà nàng thiện lương như vậy, đơn thuần như vậy, cộng thêm hắn đặc biệt sủng ái, đương nhiên sẽ khiến những kẻ khác bất mãn.

Lúc lâu, Tề Diệp thấy nàng bình tĩnh lại, lúc này mới dụ dỗ nàng nói ra.

Hạ Uyển Chi nói "Ngự y nói tần thiếp uống phải thuốc bổ bị bỏ thêm hồng hoa trong đó, Hoàng Thượng có thể hỏi Lâm ngự y."

"Trẫm tin ngươi." Cho nên nàng chỉ biết khóc, mà trước tiên không cho người thông báo với hắn.

"Hoàng Thượng, tần thiếp sợ hãi, bởi vì tần thiếp quá hạnh phúc, bởi vì Hoàng Thượng sủng ái tần thiếp, cho nên tần thiếp mới bị hãm hại thế này ư?" Nàng khóc thút thít "Tần thiếp tình nguyện một mình chịu phạt, hi vọng ông trời đừng trách phạt đứa nhỏ của thần thiếp, để cho hắn có thể bình an chào đời."

"Yên tâm, trẫm sẽ bảo vệ hài tử bình an chào đời, vì nó là đứa nhỏ của trẫm và Uyển Nhi." Tề Diệp trấn an "Không phải lỗi của ngươi, đều là trẫm sai, là trẫm không chăm sóc tốt cho ngươi."

Lần nữa trấn định lại, Tề Diệp hỏi rõ ràng chân tướng sự việc, thậm chí thiếu chút nữa trách phạt Hạ Đồng, mắng nàng làm việc bất lợi, Hạ Uyển Chi cầu xin mới tha cho Hạ Đồng.

Buổi tối Hạ Uyển Chi không muốn ăn, ăn rất ít, cho dù Tề Diệp gắp cho nàng, nàng vẫn rầu rĩ không vui, ăn hai miếng rồi lắc đầu không ăn nữa, thấy nàng thật sự ăn không vào hắn cũng không miễn cưỡng.

Biết rõ trong lòng nàng sợ hãi, Tề Diệp buổi tối ở lại cùng nàng, đợi đến khi nàng ngủ mới rời đi, lúc đứng dậy phát hiện vạt áo long bào bị nàng giữ chặt lấy, hắn thử kéo ra, đã thấy nàng không thoải mái kêu hai tiếng.

Không đành lòng đánh thức nàng, Tề Diệp cởi long bào cho nàng ôm rồi phân phó Hạ Bích chuẩn bị nước nóng rửa mặt, lại sai người qua Đức Sang cung dặn Lâm Huệ sớm nghỉ ngơi đi, đêm nay hắn nghỉ ở Hỉ Lai điện.

Đêm nay Tề Diệp lật bài tử Lâm Huệ.

59. Chương 59

Editor: Biuti

Beta: ThyAn89

Lâm Huệ biết được Tề Diệp lật bài tử của nàng, liền cao hứng cười không khép miệng. Dùng bữa tối xong nàng đứng ngồi không yên liên tục nhìn ra cửa, trang phục được chọn rất tỉ mỉ, ngay cả trang điểm chính nàng đều cảm thấy hài lòng.

Màn đêm buông xuống, Lâm Huệ dần dần có chút sốt ruột, cho Thái Vi đi ra ngoài hỏi thăm một chút, biết rõ hắn đang vui vẻ đến Hỉ Lai điện, Lâm Huệ có chút lo lắng, sẽ không phải là Hạ Chiêu Nghi nói gì đó, Hoàng Thượng mới lật bài tử của nàng, bởi như vậy, xem ra trước kia là nàng hiểu lầm Hạ Chiêu Nghi.

Lâm Huệ nghĩ chờ tới ngày mai sẽ chuẩn bị một phần lễ vật thật tốt cảm ơn nàng.

Thời gian từng phút trôi qua, cung nữ trở lại đều nói Hoàng Thượng vẫn còn ở Hỉ Lai điện. Lâm Huệ âm thầm an ủi mình, chuyện Hạ Chiêu Nghi được Hoàng Thượng sủng ái mọi người đều biết, huống hồ bây giờ nàng ta còn có thai, Hoàng Thượng đến an ủi nàng ta nên chậm chạp đến cung của nàng cũng là lẽ thường.

Nàng rảnh rỗi liền bắt đầu đánh đàn, gảy "Xuân Hồng khúc" mà nàng thích nhất, không biết gảy đàn bao nhiêu lần, mắt thấy càng ngày càng muộn, mỗi lần uống cạn chung trà đều để cho người hầu đi tìm hiểu tin tức, biết được hắn còn ở Hỉ Lai điện, nàng cũng không thèm để ý, dần dần, nghe tin tức báo về vẫn như vậy, Lâm Huệ ngày càng lo sợ bất an trong lòng, tâm càng ngày càng lạnh.

Cho đến khi nghe tiểu thái giám đến truyền lời, nói là Hoàng Thượng đêm nay không đến, bảo nàng sớm nghỉ ngơi.

"Phịch" một tiếng, làm cho mọi người giật mình, Thái Vi nhìn về phía mặt nàng ngây ngốc, thần sắc ngưng trệ, liền vội vàng tiến lên, liếc nhanh qua sợi dây đàn bị đứt, lấy ra khăn tay băng bó tổn thương trên tay nàng.

Móng tay bị gãy do vết cắt dây đàn, máu tươi chảy ròng ròng, Lâm Huệ lại không phát giác cái gì khác thường, giống như không biết đau, bình tĩnh hỏi "Vừa rồi có phải hắn nói đêm nay Hoàng Thượng không đến?"

"Vâng. Nương nương đừng động, nô tỳ băng bó cho người một chút." Phân phó cung nữ lấy ra thuốc trị thương, ngồi một bên băng bó vết thương, Lâm Huệ bị đau hít vào một hơi, Thái Vi an ủi, "Nương nương đừng nghĩ nhiều, Hoàng Thượng nhất định là có chuyện gì quan trọng làm trễ nải, cho dù hôm nay không đến, mấy ngày nữa cũng sẽ tới."

"Phải không?" Lâm Huệ lẩm bẩm một tiếng "Hoàng Thượng là vua của một nước, quản lý triều đình đại sự xác thực bề bộn nhiều việc, hắn nhất định là loay hoay đi không được mới không tới, có phải hay không Thái Vi?"

"Đúng vậy nương nương, đừng nghĩ nhiều, đã không còn sớm, nô tì hầu hạ nương nương nghỉ ngơi đi!" Thái Vi khuyên bảo.

Lâm Huệ gật gật đầu, có chút đáng tiếc nhìn thoáng qua dây đàn bị đứt "Ngày mai cầm đi sửa chữa một chút."

Thái Vi gật gật đầu, hầu hạ nàng nằm ngủ, nhưng Lâm Huệ nằm thật lâu lại ngủ không được, đứng lên nói, "Cho người đi hỏi thăm một chút, xem Hoàng Thượng đêm nay ở đâu?"

"Nương nương, đã rất trễ, không bằng ngày mai nói sau?"

"Ta muốn đi ngay bây giờ." Lâm Huệ trầm giọng.Thái Vi gật gật đầu, rất nhanh liền lui xuống phân phó.

Ước chừng khoảng một khắc sau, biết được tin tức do cung nữ báo cho, nàng trở lại, nói "Hồi bẩm nương nương, Hoàng Thượng đêm nay nghỉ ở Hỉ Lai điện!"

"Hỉ Lai điện, ngươi xác định là Hỉ Lai điện, không phải là ngự thư phòng?" Lâm Huệ hấp tấp vén chăn lên ngồi dậy, vẻ mặt không dám tin.

Nhìn cung nữ xác nhận gật đầu, tay nàng níu lấy chăn thật chặt "Đang vui vẻ đến cung của ta sao lại ở chỗ nàng, là nàng dở trò để Hoàng Thượng ở lại, hay là Hoàng Thượng tự nguyện?"

"Nương nương, khẳng định không phải là Hoàng Thượng tự nguyện, nếu là ở lại Hỉ Lai điện, như thế nào lại lật bài tử của nương nương, nô tì xem ra Hạ Chiêu Nghi giở trò gì đó." Thái Vi không cam lòng nói.

"Nàng rất được cưng chiều, vẫn còn đoạt ân sủng của nương nương, uổng công nương nương một lòng coi nàng như tỷ muội."

Ngược lại các nàng đã quên lúc trước khi Lâm Huệ rơi xuống nước, rõ ràng không phải là Hạ Uyển Chi đẩy, nàng lại giả vờ ngây ngốc, nếu không phải Hạ Uyển Chi giải thích, nàng có thể bị cam chịu oan ức.

"Uyển tỷ tỷ không phải là người như vậy." Lâm Huệ thay Hạ Uyển Chi nói chuyện, trong lòng lại nghĩ là có phải nàng giở trò hay không?

"Nương nương!" Thái Vi nhíu mày "Nương nương tâm địa thật thiện lương, nên mới bị những người kia khi dễ, nương nương ở trong cung này bị bao nhiêu ủy khuất, nếu như được sủng ái, Trịnh Tu Viện, Thục phi sẽ không ở khắp nơi khi dễ nương nương, Hạ chiêu Nghi đã không giúp nương nương thì thôi, còn đoạt ân sủng của nương nương, nô tỳ xem thật bất bình thay người."

"Thái Vi, ta mệt mỏi, không muốn nhiều lời, ngủ đi!" Lâm Huệ nén lệ trên khóe mắt, trong lòng ủy khuất rất là khó chịu.

Sáng sớm, Hạ Uyển Chi cảm giác người bên cạnh giật giật, nàng mở mắt ra, âm thanh khàn khàn vào tai lại như làm nũng "Hoàng Thượng tỉnh dậy sao?"

"Ừ, trẫm sắp chuẩn bị lên triều, Uyển Nhi không cần đứng lên, ngủ thêm một lát. Về chuyện bỏ thuốc, sẽ do Quang Thuận phụ trách, nàng không cần lo lắng, trẫm sẽ không để cho kẻ khác tổn thương con của chúng ta."

"Vâng! Tần thiếp tin tưởng Hoàng Thượng." Hạ Uyển Chi gật gật đầu, đi tới gần ôm eo của hắn, cảm giác ấm áp làm Tề Diệp cảm thấy tâm tình thật tốt, vỗ vỗ tay của nàng đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi.

Chờ Tề Diệp chuẩn bị tốt rồi mới rời đi, Hạ Uyển Chi an tâm lại ngủ một giấc, khi tỉnh lại đã trời sáng, nàng rửa mặt một phen, dùng đồ ăn sáng, nhìn thoáng qua món súp trước mặt, Hạ Đồng ngửi một cái liền lắc đầu, Hạ Bích tay chân lanh lẹ đem món súp đi đổ.

Dùng đồ ăn sáng xong nàng đi Thọ Ninh cung, cùng với Thái Hậu nghe niệm kinh, tùy tiện ngồi nói chuyện trong chốc lát, cũng đã đến giữa trưa, nàng đứng dậy cáo lui, lúc trở về liền nhìn thấy Quang Thuận công công giữ một tên tiểu thái giám, chính là tiểu thái giám vẩy nước quét sân tên là Tiểu Thi Tử.

Quang Thuận công công hành lễ nói "Nương nương yên tâm, nô tài đã bắt được kẻ hạ thuốc nương nương, chỉ cần thẩm vấn một chút hắn nhất định sẽ chỉ ra người đứng sau lưng.""Làm phiền Quang Thuận công công," Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nhìn thoáng qua cái tiểu thái giám bị trói, thần sắc không thay đổi.

Tề Diệp cũng được biết tin tức, giờ ăn trưa đến Hỉ lai điện dùng bữa, đồng thời gọi tới Đức phi, Quang Thuận công công đem tiểu thái giám đến, Hạ Uyển Chi nhìn hắn máu chảy đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, khẽ nhíu mày, Tề Diệp nói "Nếu cảm thấy không thoải mái hãy đi nghỉ ngơi, trẫm sẽ cho người phân phó."

"Không có việc gì! Tần thiếp muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai hại tần thiếp cùng với đứa nhỏ trong bụng của tần thiếp." Hạ Uyển Chi kiên trì, một màn đặc sắc như thế sao nàng có thể bỏ lỡ cho được?

"Yên tâm, trẫm sẽ lấy lại công đạo cho nàng." Tề Diệp trấn an vỗ vỗ tay của nàng, Hạ Uyển Chi gật đầu.

Đức phi nhìn bọn họ nói chuyện nhỏ nhẹ dịu dàng, gương mặt bình tĩnh, trong lòng tràn ngập chua xót.

Quang Thuận công công bẩm "Hoàng Thượng, nô tài đã tra được người ở phía sau màn chỉ điểm hại nương nương."

"Nói, là ai?" Tề Diệp lạnh giọng.

Quang Thuận đá Tiểu Thi Tử một cái, hắn yếu ớt nói "Hoàng Thượng tha mạng, nô tài cũng là bị ép buộc, là Trịnh Tu Viện, là Trịnh Tu Viện nương nương chỉ điểm, nói là thuốc bỏ vào chén súp của nương nương là thuốc an thai, sẽ giúp thân thể nương nương khỏe mạnh, người nhà của nô tài người nhà đều ở quý phủ của Trịnh Tu Viện làm việc, nếu như nô tài không nghe lời, người nhà nô tài sẽ gặp nguy hiểm, cầu xin Hoàng Thượng tha mạng."

"Trịnh Tu Viện?" Tề Diệp khiêu mi lạnh giọng.

Đức phi che miệng, vẻ mặt không thể tin.

Hốc mắt Hạ Uyển Chi trong nháy mắt ướt át, cầm lấy tay của Tề Diệp nói "Trịnh Tu Viện vì sao như thế, tần thiếp cũng không có đắc tội nàng, nàng tại sao phải hại con của tần thiếp? Hoàng Thượng, tần thiếp không biết đã làm sai điều gì?"

"Uyển Nhi đừng khóc, không phải là lỗi của nàng." Tề Diệp ôn nhu an ủi, trừng mắt liếc người nằm trên đất, phân phó người đi gọi Trịnh Tu Viện.

Mà Đức phi đang nghe Tề Diệp thân mật xưng hô Uyển Nhi, lập tức mi tâm nhảy lên, nàng tiến cung ba năm, hắn chưa bao giờ gọi một tiếng nàng một tiếng "Nhu nhi", có thể thấy được Hạ Chiêu Nghi ở trong lòng hắn phân lượng không nhẹ, cũng khó trách Trịnh Tu Viện cả gan hạ độc nàng ta.

Nếu như có thể, nàng cũng muốn hủy đi Hạ Chiêu Nghi, nàng chẳng cần biết có lỗi hay không, chỉ cần là lấy được sủng ái của Hoàng Thượng, mặc kệ có làm sai hay không, được Hoàng Thượng sủng ái tất cả đều đúng.

Phát giác ánh mắt của Đức phi nhìn mình, Hạ Uyển Chi nghiêng đầu nhìn lại, Đức phi nói "Hạ Chiêu nghi không cần lo lắng, Hoàng Thượng sẽ vì ngươi làm chủ."

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, không nói nhiều. Nếu như nàng không nhìn lầm, vừa rồi ở trong mắt Đức phi xẹt qua một tia ớn lạnh.

Ước chừng thời gian uống cạn một chung trà, Quang Thuận công công dẫn Trịnh Tu Viện đi đến, trên đường nàng đã đoán sơ qua nguyên nhân Quang Thuận công công đến đây gọi nàng, chỉ tiếc nàng làm mọi cách hắn không chịu bật mí, không dễ dàng dò xét được, mà Trịnh Tu Viện bởi vì chột dạ, biết được Hoàng Thượng cho người gọi nàng đi Hỉ Lai điện, bắt đầu cảm thấy sợ hãi.Nhịn không được nghĩ có phải hay không chuyện nàng phân phó bị phát hiện rồi? Nghĩ đi nghĩ lại bắt đầu sợ hãi khẩn trương, toàn thân run rẩy, tứ chi như nhũn ra.

Đặc biệt là khi nghe thấy tiếng hô của Thu Cúc, nàng liền nhìn thấy tiểu thái giám lúc trước bị đánh đến huyết nhục mơ hồ nằm trên mặt đất, phát ra tiếng kinh hô, trong lòng Trịnh Tu Viện liền hiểu rõ. Quan Thuận công công sẽ không vô duyên vô cớ, những hắn người khác không gọi, chỉ gọi riêng mình nàng, Trịnh Tu Viện bắt đầu hối hận. Nàng không nên hạ thủ.

"Trịnh Tu Viện có biết tiểu thái giám này?" Tề Diệp mắt lạnh nhìn hỏi.

Trịnh Tu Viện tùy ý nhìn lướt qua lắc đầu "Tần thiếp cũng không nhận ra, nhìn không giống người trong cung của tần thiếp."

"Xác thực không phải người trong cung của ngươi?" Tề Diệp hỏi "Ngươi biết hắn phạm phải cái chuyện gì không?"

"Tần thiếp không biết, mong Hoàng Thượng chỉ thị." Trịnh Tu Viện siết quả đấm, tận lực khiến cho chính mình biểu hiện bình tĩnh một chút.

"Trịnh Tu Viện không biết hắn, nhưng hắn lại biết rõ ngươi, còn nói là ngươi là người sai khiến hắn bỏ thuốc vào trong súp của Hạ Chiêu Nghi, còn cần trẫm nhiều lời sao? Trịnh Tu Viện?"

"Hoàng Thượng minh giám, tần thiếp thực oan uổng." Trong lòng giật mình, Trịnh Tu Viện quỳ trên mặt đất nói "Cho dù tần thiếp có một trăm cái lá gan, tần thiếp cũng không dám làm như thế, đều là cái tên cẩu nô tài này ngậm máu phun người, Hoàng Thượng xin vì tần thiếp làm chủ a!"

"Hừ, ngươi cho rằng chỉ cần kêu oan trẫm sẽ tin sao? Hắn có phải ngậm máu phun người hay không, trẫm sẽ cho ngươi biết." Tề Diệp liếc mắt qua Quang Thuận công công.

Quang Thuận công công tiến lên, đưa tới trước mặt hai tiểu thái giám, móc ra một bao đồ từ trong tay áo người bên trái nói "Hồi bẩm Hoàng Thượng, đây là nô tài tìm được ở dưới giường Trịnh Tu Viện, đã được ngự y xác nhận, là độc hồng hoa."

Trịnh Tu Viện nghe được toàn thân run lên, gắt gao nhìn gói giấy trong tay tiểu thái giám nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Tiểu thái giám bên phải lấy ra ra một cái bình sứ, mở nắp đưa đến trước mặt mọi người nhìn vào bên trong, nói "Đây là nô tài ở phòng bếp nhỏ của Trịnh Tu Viện phát hiện được, nghe các cung nhân khác nói, là bình sứ của Trịnh Tu Viện nương nương, Tu Viện nương nương mấy ngày nay thân thể khó chịu nên sắc thuốc uống, ngự y tra xét phát hiện bên trong có mùi của độc hồng hoa."

Thu Cúc nghe vậy toàn thân run lên, xụi lơ trên mặt đất sắc mặt trắng bệch.

"Trịnh Tu Viện, ngươi còn lời gì nói?" Tề Diệp lạnh giọng, khóe mắt đuôi mày đều là ớn lạnh.

Trịnh Tu Viện vội vàng khóc lóc kể lể nói "Hoàng Thượng làm chủ cho tần thiếp, tần thiếp là bị người vu oan giá họa, tần thiếp căn bản không biết hoa hồng, tần thiếp một mực ở trong cung, làm sao có thể làm ra hoa hồng, nếu là Hoàng Thượng không tin, có thể đi ngự y viện hỏi một chút, tần thiếp cũng không thỉnh ngự y vì muốn xin độc hồng hoa.""Hoàng Thượng, trước đó vài ngày cung nữ Thu Cúc của Trịnh Tu Viện đã từng xuất cung nói là mua đồ." Quang Thuận công công đúng lúc lên tiếng.

Tề Diệp giận dữ "Trịnh Tu Viện, trẫm đối xử ngươi không tệ, vì sao ngươi đối với trẫm lòng dạ độc ác như thế, mất hết tình người, thế nhưng hại hoàng tử của trẫm?"

"Hoàng Thượng, đừng nghe hắn nói lời sàm ngôn, tần thiếp chưa làm chuyện đó bao giờ, là Hạ Chiêu Nghi, là nàng cấu kết người hãm hại tần thiếp, Hoàng Thượng, tần thiếp bị oan uổng." Trịnh Tu Viện dùng đầu gối tiến lên, nghĩ muốn tới gần Tề Diệp, rất nhanh lại bị tiểu thái giám chế trụ.

Hạ Uyển Chi nghe nàng còn muốn chống chế, điềm đạm đáng yêu nói "Hoàng Thượng, tần thiếp không có."

"Trẫm hiểu, nàng đừng lo lắng." Tề Diệp trấn an Hạ Uyển Chi một câu, nhíu mày nhìn về phía Trịnh Tu Viện, tức giận nói "Còn dám ngụy biện, nhân chứng vật chứng đều có, ngươi nghĩ trẫm là người ngu sao?"

"Hoàng Thượng, tần thiếp là oan uổng, là nàng, là nàng hãm hại tần thiếp, tần thiếp chưa từng làm chuyện đó." Trịnh tu viện chỉ vào Hạ Uyển Chi mắng to "Là đồ tiện nhân này, là nàng oan uổng tần thiếp."

"Hừ, chính mình phạm vào sai lầm lớn lại còn dám vu tội người khác." Tề Diệp hừ lạnh, phiền chán cực kỳ, mắt lạnh nhìn Trịnh Tu Viện. Nói "Người đâu, Trịnh Tu Viện lòng dạ độc ác, giết hại long chủng, mất đi đức tính của một người vợ, nay biếm lãnh cung, không có chỉ thị của trẫm, suốt đời không được xuất cung."

Hạ Uyển Chi nghe được khóe miệng khẽ giơ lên, cười đắc ý một chút, liền khôi phục một bộ dáng đáng thương tiếc hận, thậm chí tiến lên phía trước nói "Hoàng Thượng, tần thiếp cũng không ngại, không bằng tạm tha Trịnh Tu Viện, nàng cũng là nhất thời luẩn quẩn trong lòng, mới làm chuyện như thế."

"Dạ dạ dạ, Hoàng Thượng, tần thiếp biết sai rồi, tần thiếp nhất định hối cải làm lại cuộc đời, mong rằng Hoàng Thượng cho tần thiếp cơ hội này, Hoàng Thượng, tần thiếp sai rồi." Trịnh Tu Viện vừa nghe Hạ Uyển Chi cầu tình, sửng sốt một hồi liền theo bậc thang lăn xuống, biếm vào lãnh cung cuộc đời của nàng coi như xong, nàng không muốn lại giống như Vương Chiêu Viện, bởi vậy nàng cũng không để ý ai đang cầu tình giúp mình, chỉ cần có thể bảo trụ địa vị của nàng, bảo trụ tự do của nàng, cúi đầu thì như thế nào?

"Mang xuống, ai cầu tình cũng không được, ý trẫm đã quyết." Tề Diệp cảnh cáo nhìn Hạ Uyển Chi, ra hiệu nàng không cần nói thêm, Hạ Uyển Chi há to miệng, thấy hắn không vui, đành ngậm miệng không nói, vẻ mặt cầu khẩn.

Tề Diệp ngầm thở dài, chỉ cảm thấy nàng quá mức tinh khiết thiện lương, đối với Trịnh Tu Viện, nếu dễ dàng tha thứ, về sau không biết gây nên tội gì, không quy củ sao có thể bình ổn được hậu cung, hôm nay buông tha Trịnh Tu Viện, ngày mai sẽ có Vương Tu Viện, Lý Tu Viện, Triệu Tu Viện, kể từ đó, hậu cung chẳng phải là biến thành nơi hủy đi tính người?

Trịnh Tu Viện kêu gào thảm thiết, khẩn cầu Tề Diệp tha thứ, Tề Diệp cũng không thay đổi chủ ý, khoát tay áo, Quang Thuận cho người bịt miệng Trịnh Tu Viện đem nàng mang xuống, để tránh chọc giận hắn.

Đức phi mắt lạnh nhìn từ đầu đến cuối cũng không nói một câu, hơn nữa, nàng nói cũng không tiện.

Chỉ là, bởi vì Hạ Chiêu Nghi, đã làm hai vị phi tần bị biếm lãnh cung, một vị là Vương Chiêu Viện, một vị hôm nay là Trịnh Tu Viện, nàng đúng là họa thủy. Chắc chắn là họa thủy, nếu là không nắm chắc thập toàn thập mỹ, Đức phi nghĩ, nàng cũng sẽ không dễ dàng động thủ, nếu không nàng cũng đã có kết cục của Vương Chiêu Viện, Trịnh Tu Viện.

Tin tức Trịnh Tu Viện bị biếm lãnh cung không bao lâu liền truyền ra, đồng thời biết được nguyên nhân, có người thật tiếc hận lại lại thổn thức, phần còn lại là khoái ý. Đương nhiên, các nàng cũng hiểu ở chốn này hậu cung, lại nhiều thêm một người không dễ trêu chọc.

Bởi vì Hạ Chiêu Nghi được Hoàng Thượng nâng ở lòng bàn tay, trong mắt mọi người trở thành củ khoai lang nóng hổi không dễ chạm.

Hoàng hậu biết được Trịnh Tu Viện bởi vì muốn giết hại long chủng mà bỏ thuốc, bị biếm lãnh cung, lập tức nhíu mày, Nguyệt Quế nghĩ chuyện này, may mắn chính mình chưa ra tay.

Hoàng hậu nghĩ bản thân còn chưa kịp ra tay đã bị Trịnh Tu Viện đả thảo kinh xà. Chỉ sợ về sau lại càng khó ra tay.

Còn Thục phi chỉ hừ lạnh một tiếng, thầm mắng đáng đời Trịnh Tu Viện, muốn hại chết hài tử của người khác đều sẽ gặp báo ứng, Hoàng Hậu cũng không ngoại lệ, nhưng nàng tự nhận mình không hèn hạ như những người đó, cho dù có oán hận, nàng cũng sẽ không động tay động chân với hài tử, bởi vì nàng biết rõ, sai lầm của người lớn không có quan hệ gì với hài tử, bọn nó đều là vô tội, vì sao phải dính líu đến bọn nó đây?

Thái hậu đối với cách làm của Tề Diệp rất bất mãn, dù sao sau lưng Trịnh Tu Viện là Trịnh gia, thế lực Trịnh gia ở triều đình rắc rối phức tạp, nếu như chọc giận Trịnh gia, chỉ sợ hắn sẽ làm dao động căn cơ của quốc gia.

Tề Diệp lại nói hắn có suy nghĩ của mình, Trịnh gia quyền thế quá lớn, hắn vừa vặn cần chèn ép một chút, ở trên triều đình Trịnh gia quá mức cẩn thận, hắn một chút cũng không tìm ra lỗi gì để bắt bẻ, như vậy hắn chuyển sang trên người Trịnh tu viện không tồi, không nghĩ tới nàng thế nhưng thật sự phạm phải lỗi tày trời, hắn mắc mớ nào lại không bắt lấy cơ hội này chèn ép Trịnh gia một chút đây?

Vừa chèn ép Trịnh gia, cũng cho nữ nhân ở hậu cung một lời cảnh báo, làm cho các nàng tốt nhất an phận thủ thường. Vẹn toàn đôi bên, hắn cũng sẽ cho các nàng ở trong cung bình an sống.

60. Chương 60

Edit: Cẩm Hiếu

Beta: Yêutinh

"Chiêu Nghi tỷ tỷ quả thật bị sợ hãi. Thật may là ngự y kịp thời phát hiện, nếu không tổn thương đến long tự thì thật không tốt!" Lâm Huệ nghe được tin tức, ăn trưa xong liền đến xem tình hình một chút, ánh mắt như có như không rơi tại trên người Tề Diệp.

"Làm cho Lâm Sung Dung phí tâm, đều là công lao của Hoàng Thượng. Nếu không phải Hoàng Thượng, khẳng định không thể nhanh như vậy đã bắt được người. Đây cũng là phúc khí của hài tử." Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng, ánh mắt liếc nhanh qua người Lâm Huệ. Tối hôm qua nàng ta phòng đơn chiếc bóng, trong lòng hẳn căm hận mình mới phải? Nhưng nay vẻ mặt lại quan tâm vui vẻ như vậy. Hạ Uyển Chi nghĩ hẳn là nàng ta cũng bắt đầu tính kế trước mặt mình rồi đây.

"Được rồi! Thời gian không còn sớm, trẫm đi ngự thư phòng trước. Có chuyện gì phân phó nô tài đi thông báo cho trẫm." Tề Diệp đứng dậy, hiển nhiên đối với cuộc trò chuyện của các nàng hắn không cảm thấy có hứng thú.

Hai người đứng dậy cung tiễn, đưa mắt nhìn hắn rời đi. Hạ Uyển Chi nói "Tối hôm qua thật sự rất xin lỗi muội! Nghe nói tối hôm qua Hoàng Thượng lật bài tử của muội, lại ở nơi này của tỷ tỷ, làm cho muội phải thức trắng đêm!"

"Tỷ tỷ khách khí! Nếu không phải tỷ tỷ sợ hãi có người tổn thương đứa nhỏ trong bụng, Hoàng Thượng cũng sẽ không vì lo lắng mà ở lại. Hơn nữa, về sau Hoàng Thượng sẽ lại đến chỗ ta, cần gì phải quan tâm đến một vài lần thị tẩm như vậy. Chỉ cần tỷ tỷ tâm tình tốt, ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu, còn sợ không có một hai lần như vậy sao?" Lâm Huệ cười, hỏi "Có phải hay không, tỷ tỷ?"

"Vậy cũng được!" Hạ Uyển Chi vui vẻ đáp. Nàng ta ngược lại dự định thật hay! Vì để hoàn trả lại chuyện tối hôm qua đoạt người của nàng ta, muốn nàng nói nhiều hơn vài câu với Tề Diệp, làm cho hắn đi Đức Sang cung nhiều hơn.

Lâm Huệ ngồi ở Hỉ Lai Điện trong chốc lát liền rời đi. Hạ Uyển Chi cười lạnh một chút, ngồi ở trước cửa sổ thêu hoa. Hôm nay Vương Chiêu Viện, Trịnh Tu Viện cũng đã bị biếm lãnh cung, như vậy không có nghĩa là sẽ không bị người khác động thủ. Ít nhất nàng cảm thấy hoàng hậu sẽ không chịu để yên. Hoàng hậu ghen tỵ nhất còn không phải là phi tần có thai sao?

Nhớ tới cái gì, nàng sai Hạ Bích lấy cái khăn tay nhặt được từ chỗ Lâm Huệ ra. Có điều hiện tại khăn tay này đã không còn cần dùng nữa. Chủ nhân của khăn tay đã chết. Đợi đến lúc nàng tìm được người hại Lâm Huệ sảy thai, Nguyệt Mai đã chết.

Đối với việc Trịnh Tu Viện bị biếm lãnh cung, Thái hậu đã vài lần phê bình kín đáo, nói Tề Diệp trừng phạt quá nặng.

Lúc Hạ Uyển Chi đi thỉnh an, rõ ràng cảm thấy thái độ của Thái hậu đối với nàng không còn được như trước kia. Hạ Uyển Chi không ngốc, ngồi trong chốc lát liền đứng dậy rời đi. Nàng đoán đại khái được tâm tư của thái hậu, cảm thấy Tề Diệp đối với nàng quá mức để ý.

Hạ Uyển Chi cũng sẽ cho người đi tiền triều hỏi thăm một chút tin tức. Dù sao nhà của Trịnh Tu Viện bị hại chết rất có thế lực, đối với chuyện nữ nhi Trịnh gia bị biếm lãnh cung, nhất định sẽ sinh bất mãn trong lòng.

Quả nhiên, Hạ Hoa hỏi thăm được Trịnh đại nhân nhân buổi thiết triều tâu là chính mình quản giáo không nghiêm, hi vọng Hoàng Thượng dạy bảo một phen thật tốt. Nếu biết hối cải, Trịnh gia vẫn hi vọng có thể để cho nàng ta hầu hạ Hoàng thượng.

Hạ Uyển Chi nghe xong không nói gì, ngược lại Hạ phu nhân đứng ngồi không yên, cứ mấy ngày lại sai người mang một hộp đồ đến. Hạ Bích mở ra cho nàng xem, là một hộp đông trùng hạ thảo, vật này đúng là so với hoàng kim còn đắt hơn. Thế nhưng đưa một hộp lớn tiến đến, dùng năng lực của phủ Vinh Quốc công, không thể mua được đồ xa xỉ như vậy.

Hạ Hà nói: "Ý tứ của phu nhân là hi vọng nương nương có thể ở trước mặt Hoàng Thượng nói tốt vài câu. Chờ Hoàng Thượng hết giận, giúp cho Trịnh Tu Viện ra khỏi lãnh cung."

"Là nương nương ý tứ hay là Trịnh gia ý tứ?" Hạ Uyển Chi khinh miệt nhìn thoáng qua, cười lạnh: "Thật đúng là sẽ tính kế, nàng ta thế nhưng không ngẫm lại, nếu để cho người của Trịnh gia đắc thủ, ai sẽ chịu ủy khuất?"

"Hạ Hà, đưa ra ngoài, nói rằng ta chỉ là một Chiêu nghi nho nhỏ, căn bản không nói nên lời, nếu muốn nịnh bợ Trịnh gia, vậy thì không cần phải mất thể diện. Đường đường là một phủ Quốc công nhưng lại đi phụ thuộc người khác, cũng không sợ mất hết mặt mũi."

"Vâng!" Hạ Hà gật đầu, tiếp nhận hộp gấm, rời đi.

Hạ Uyển Chi xoa đầu, thở dài.

"Nương nương cũng đừng để ý! Phu nhân bọn họ chỉ là không biết tình huống thật mà thôi!" Hạ Bích khuyên bảo.

Tết Trung thu đến, ngự hoa viên giăng đèn kết hoa rực rỡ muôn màu. Buổi trưa dùng bữa tại Triều Hoa Các, Thái hậu lén lút nói với Hoàng Thượng một câu:"Nay Tết Trung thu, Hoàng hậu lại đã thành tâm hối cải tại Phượng Nghi cung. Hoàng Thượng không bằng mượn ngày lễ này cho nàng ta đi ra."

"Thiên tử phạm pháp cũng như thứ dân phạm tội. Hoàng hậu phạm vào sai lầm lớn, sao có thể thả ra dễ dàng như thế? Nếu không còn gì gọi là quy củ?" Nói xong một câu, Thái hậu nhất thời không nói gì, lặng yên trong chốc lát nhưng không nói sẽ thả hoàng hậu ra.

Bữa trưa, Hạ Uyển Chi ăn không nhiều lắm. Nghe thấy mùi dầu mỡ, trong dạ dày nàng liền sôi trào. Lúc chờ một mâm hấp cá bưng lên, nàng đột nhiên đứng dậy, che miệng rời khỏi chỗ ngồi.

Mặc dù rất thất lễ, nhưng nàng không thể cố chịu được hơn, khom lưng ở một bên nôn mửa, khó chịu đến mức nước mắt đều chảy ra.

Hành động của nàng dẫn tới các vị phi tần chú ý. Người đã từng mang thai thì biết đó là thế nào, người chưa từng mang thai lại rất nghi hoặc nhìn nàng.

Nàng nôn trong chốc lát, cảm giác trên lưng có một bàn tay dịu dàng vỗ lưng của nàng "Không thoải mái?"

"Vâng!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng,cúi đầu nôn một lúc sau mới hết. Lúc này nàng tiếp nhận nước trà súc miệng, lau đi dấu vết bên miệng, lúc này mới nói, "Làm cho Hoàng thượng lo lắng."

"Không thoải mái liền đi về nghỉ một chút, trẫm đã cho người đi gọi ngự y." Xem nàng mắt rưng rưng, Tề Diệp đang muốn đưa tay cho nàng lau đi, sau lưng vang lên âm thanh của Thái hậu, tay hắn dừng một chút, thu hồi lại.

"Chỉ sợ là thời gian mang thai phản ứng. Mỗi khi mọi người mang thai đều có thể như vậy. Hoàng Thượng không cần lo lắng! Năm đó Hoàng Thượng cũng không thiếu lăn qua lăn lại ai gia." Thái hậu nói xong, nhịn không được bật cười. Tề Diệp có chút xấu hổ.

Không thể bởi vì một mình nàng mà làm ảnh hưởng đến Thu yến, chỉ là bây giờ nàng không thể ngửi được mùi dầu mỡ, liền xin được cáo lui trước. Tề Diệp cũng không giữ nàng lại.

Lâm ngự y cho chẩn mạch, nói là cũng không có gì đáng lo ngại. Chỉ là phải chú ý ẩm thực, có thể phải ăn thanh đạm một chút. Hạ Uyển Chi gật đầu, cho người đi xuống. Nàng đương nhiên biết rõ chuyện gì xảy ra, dù sao nàng cũng là người có kinh nghiệm.

Bữa trưa, nàng ăn một chút cháo trắng rau dưa, súp bổ nàng uống không trôi, vừa nhìn trong dạ dày liền không thoải mái.

Ăn trưa không bao lâu, nàng đang ngồi ở bên ngoài nghỉ ngơi, nhìn một vạt màu vàng sáng tiến đến, thần sắc hiện lên một tia vui mừng: "Hoàng Thượng tại sao cũng tới?"

"Trẫm không yên tâm liền đi đến xem một chút, ngự y nói cũng không lo ngại. Trẫm đã phân phó ngự thiện phòng làm ít món ăn thanh đạm cho nàng." Nói xong, Tề Diệp ôm lấy eo của nàng đi vào.

"Không cần làm phiền, thần thiếp đã bảo Hạ Bích đến phòng bếp nhỏ nấu cơm. Thần thiếp sợ ngự thiện phòng người nhiều hỗn tạp, không yên tâm."

"Đúng, Trẫm hiểu!" Sờ sờ mặt của nàng, Tề Diệp nói: "Vất vả cho Uyển Nhi rồi. Cẩn thận một chút cũng tốt. Trẫm không muốn nhìn thấy mẹ con nàng gặp chuyện không may." Ôn nhu vuốt ve bụng bằng phẳng, Tề Diệp nghiêm trang gật đầu.

Mà hoàng hậu lại nuốt không trôi cơm. Nàng cho rằng hôm nay có thể tham gia yến hội Trung Thu. Ai biết sáng sớm liền đứng dậy chờ ý chỉ, trông đứng trông ngồi, lại một câu nói cũng chờ không đến. Hoàng hậu tức giận đến đập ngã không ít đồ, hù dọa người của Phượng Nghi cung không dám thở mạnh một tiếng.

Dạ yến rất náo nhiệt, ngự hoa viên treo đầy lồng đèn sáng lung linh. Hạ Uyển Chi cũng tham gia. Hôm nay cũng không mời tất cả quan lại đến mà chỉ có vài người trong hoàng gia. Trời vừa chập tối, thu yến liền bắt đầu. Bày ra trước mặt Hạ Uyển Chi đều là những món ăn thanh đạm. Lúc Hạ Hoa chia thức ăn, âm thầm dùng ngân châm thử. Hơn nữa thừa dịp không ai để ý, thử thức ăn, xác định không có vấn đề mới để cho nàng ăn vào.Không trách nàng ta quá dè chừng. Trong hậu cung, thủ đoạn hạ độc bỏ thuốc đúng là muôn hình vạn trạng. Nàng không thể không cẩn thận che chở cho đứa nhỏ trong bụng, nếu không sẽ lại như Lâm Huệ, hài tử sảy như thế nào cũng không biết.

Yến hội bắt đầu bằng tấu nhạc ca múa, các nàng yên lặng dùng bữa. Vương gia, Phò mã, Quận vương thì cùng Tề Diệp ăn uống linh đình, uống rượu, nói chuyện.

Yến hội tiến hành được một lúc, liền bắt đầu nghe hát kịch, đều là mấy vở thái hậu và Tề Diệp thích.Kỳ thật nghe tới nghe lui cũng chỉ có mấy khúc kia, ngay cả nàng cũng có thể ngâm xướng mấy câu.

Nghe kịch ăn quả bồ đào, hương vị ngọt ngào, nhiều nước, đúng là thứ nàng thích. Trên án trác bày rất nhiều trái cây, còn có bánh Điệp Nguyệt. Nàng ăn một cái Liên Dung, hương vị hiện tại không tốt, cắn một cái liền không ăn được bèn để ở một bên, tiếp tục ăn bồ đào.

Trước mặt nàng lúc kia là một chuỗi bồ đào rất nhanh cũng chỉ còn lại có mấy viên. Lâm Huệ ngồi ở bên cạnh nàng thấy cũng không nói cái gì, nhìn Thái Vi liếc nhanh, ra hiệu đem bồ đào trước mặt nàng bưng qua.

Thái Vi không dám không nghe chủ tử phân phó, bưng bồ đào đang muốn đưa qua, đã nhìn thấy một tên tiểu thái giám bưng một chùm nho qua; mỗi quả tươi ngon, căng mọng, nhiều nước.

Thái Vi nhận ra đó là Quang Thuận công công bên cạnh tiểu đồ đệ; cước bộ dừng lại, quay đầu lại xem chủ tử của nàng. Lâm Huệ nhìn thoáng qua đang nghiêm túc nghe khúc Tề Diệp, trên bàn hắn cũng không có bồ đào, tâm trầm xuống, khẽ cắn môi lắc đầu. Thái Vi bưng bồ đào trở về.

Các phi tần khác cũng chú ý đến, ánh mắt quét về phía Hạ Uyển Chi lại là ghen ghét lại là oán hận. Hạ Uyển Chi liếc Tề Diệp, mà hắn lại một bộ dáng chuyện gì cũng không phát sinh, nghiêm túc nghe hí.

Hạ Uyển Chi âm thầm cười một chút, xem nhẹ những ánh mắt đang nhìn tới, an tâm thoải mái ăn bồ đào.

Thục phi lắc lắc khăn tay âm thầm cười lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt nghe đùa giỡn.

Thái hậu không vui nhíu mày, trong mắt hiện lên tinh quang.

Đức phi làm bộ không nhìn thấy, nghiêm túc nghe hí khúc, trong lòng cũng đang tính kế. Hôm nay xem ra mặc kệ nàng sau này sinh hạ hoàng tử hay là công chúa,sau này phân vị của nàng ta nhất định vẫn sẽ cao hơn mình. Đức phi như thế nào lại cam tâm bị người khác trèo lên đầu. Có một Hoàng hậu cùng Thục phi đã đủ rồi, nếu Hạ chiêu nghi cũng bò lên, nàng ta sao có thể cam tâm?

Chúng phi tần tâm tình khác nhau. Hạ Uyển Chi lại hăng hái ăn bồ đào, nghe hí khúc, không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Mà Tề Diệp tâm tình không tệ, một khúc cuối cùng, hắn cười ban thưởng kép võ.

Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát liền đứng dậy rời đi, nàng uống chút ít trà, lại ăn không ít bồ đào, có chút ngồi không yên. Hạ Bích cùng nàng đi tiểu tiện.

Đức phi phát giác bên cạnh động tĩnh, nhìn nàng một cái liền thu hồi ánh mắt, nhìn kép võ cảm động đến rơi nước mắt lĩnh bạc đi xuống.

Trên đường trở về, Hạ Uyển Chi vừa đi vừa nhìn hai bên đường treo đèn lồng, trên mặt đều viết câu thơ, đều là những tác phẩm xuất sắc được truyền tụng từ xưa đến nay.

Đi một hồi lâu, Hạ Bích kinh hô tiếng, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, thấy một vị cung nữ lén lén lút lút trốn đi. Hai người liếc mắt nhìn nhau, phóng nhẹ cước bộ theo sau.

Tiểu cung nữ trong ngực ôm đồ, rón rén chọn chỗ tối bước đi. Hạ Uyển Chi nhìn càng ngày càng không yên tâm, chần chờ một chút, vẫn là theo sau.

Vừa lưu ý hoàn cảnh chung quanh, vừa đi theo tiểu cung nữ, cho đến nàng ta dừng lại một chỗ trước hòn non bộ, giống như đang cuống cuồng chờ người. Hạ Uyển Chi nhẹ giọng hỏi Hạ Bích: "Có biết nàng ta là ai không?"

"Nô tỳ không rõ. Không biết là người trong cung nào?." Hạ Bích cẩn thận phân biệt một chút nói ra.

"Canh giờ không còn sớm, nương nương hay là đi về trước đi, miễn cho rời tiệc quá lâu bị người nói."

"Ừ!" Hạ Uyển Chi cũng không dám nhiều lời, rời đi. Nhìn thoáng qua đang chuẩn bị đi, liền phát hiện tiểu cung nữ kia đút một thứ gì ở phía sau hòn non bộ, sau đó vội vã rời đi.

Hạ Uyển Chi hiếu kỳ, liền tiến lên đi xem một chút, ánh nến yếu ớt của các nàng đã bị đèn lồng thổi tắt. Hạ Bích thắp sáng đèn lồng, phát hiện một túi quần áo. Hạ Bích ngồi xổm xuống định tra xét thì một thân ảnh màu đen đi đến. Hạ Uyển Chi còn chưa kịp phản ứng đã thấy Hạ Bích ngã quỵ xuống. Nàng kinh hô một tiếng, đang định chạy đi lại bị bịt miệng. Lúc giãy giụa mới phát hiện người bịt miệng nàng có chút quen mặt.

Y phục trên người nàng bị xé nát một cách thô lỗ. Hạ Uyển Chi chỉ biết kinh hoảng, chẳng quan tâm cái khác, giãy giụa muốn né ra. Nàng phát hiện người trước mắt dường như là người trong cung, hai tay dùng lực rất mạnh, hơn nữa người đó còn là nam nhân.

Hậu cung ngoại trừ Hoàng Thượng chính là thái giám. Hôm nay tình huống đặc biệt, còn có Vương gia, Phò mã, Quận vương, mà người trước mắt có thể không phải là Vương gia, Phò mã, Quận vương.

"Ngươi muốn làm gì? Dừng tay!Có việc gì từ từ thương lượng, ngươi muốn vàng bạc châu báu đều được." Hạ Uyển Chi vừa giãy giụa, vừa cố gắng thuyết phục hắn.

"Im miệng, cố gắng thành thật còn có thể cho ngươi thoải mái một chút. Nếu làm loạn kêu lên, hôm nay để cho ngươi nếm chút khổ sở. Ai bảo ngươi đắc tội với chủ tử nhà ta? Hôm nay phải giáo huấn ngươi thật tốt." Nam nhân nói dùng sức xé ra tà áo của nàng. Hạ Uyển Chi kinh hô che lấy trước ngực, thừa dịp lúc nam nhân cởi quần áo, nàng vội vã chạy đi, cũng rất mau bị bắt trở lại, tiện tay hất lên.

Hạ Uyển Chi chịu đau, kêu to: "Cứu mạng, cứu mạng!"

Nam nhân âm lãnh cười một tiếng "Không có người tới cứu ngươi, ngoan ngoãn nằm, không thì đừng trách ta không khách khí." Nói rồi người tiến lên. Hạ Uyển Chi kinh hô một tiếng, bắt được tảng đá đập tới, nam nhân kêu lên một tiếng đau đớn, lau một cái, lòng bàn tay tất cả đều là máu. Đại khái bị chọc giận, đôi mắt chìm xuống, Hạ Uyển Chi đứng lên muốn chạy. Hắn lại một cước đá tới, Hạ Uyển Chi che chở bụng, bị đau nên kêu lên một tiếng đau đớn.

Đúng lúc này, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh, Hạ Uyển Chi đang muốn kêu to, lại bị hắn bóp cổ, hô hấp dừng lại. Hạ Uyển Chi nhìn người ngoan độc kia, lồng ngực càng lúc càng khó chịu. Lúc hoảng hốt trước mắt, trên cổ tay đột nhiên buông ra, nàng lại kịch liệt thở dốc ho khan.

Không biết qua bao lâu, trước mắt đột nhiên sáng lên, nàng vuốt cổ ngẩng đầu. Trước mắt thấy Tề Diệp nhìn từ trên cao xuống.

Tề Diệp nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, cởi xuống long bào đem nàng gói lại, thái hậu kinh hô: "Hoàng Thượng, Hạ chiêu nghi không biết liêm sỉ! Hoàng Thượng, trong hậu cung sao lại có thể...?"

"Thái hậu, chẳng lẽ ngươi cũng nghe theo lời của một phía?" Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trông thấy Hạ Uyển Chi ngã trong vũng máu nam nhân, toàn thân run lên, vừa rồi nàng đâu làm sai cái gì?

"Đúng là Hoàng Thượng, kép võ kia luôn miệng nói là Hạ chiêu nghi câu dẫn hắn; mà Hạ chiêu nghi quần áo không chỉnh tề..." Đức phi muốn nói lại thôi, rất đồng tình nhìn xem Tề Diệp.

Hạ Uyển Chi lập tức cảm thấy lạnh cả người, âm mưu, rõ ràng là âm mưu. Tiểu cung nữ kia trước đó đã an bài tốt, người nam nhân kia nói chủ tử của nàng ta cho người dạy dỗ nàng. Tâm tư thay đổi, Hạ Uyển Chi nước mắt ròng ròng nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp là trong sạch, thần thiếp..." Cố làm ra vẻ hoảng sợ quá độ, Hạ Uyển Chi hai mắt tái đi, làm bộ hôn mê bất tỉnh.

"Hoàng Thượng, nữ nhân như vậy chỉ biết làm mất mặt mũi Hoàng gia. Đợi nàng ta sinh hạ hài tử liền biếm lãnh cung đi!"Người nói chuyện chính là Thái hậu. Hạ Uyển Chi tựa mình trên người Tề Diệp, thầm nghĩ Thái hậu quả nhiên không thích nàng, chuyện còn chưa hiểu rõ đã bắt đầu định tội, thật đúng là nóng lòng.

"Chuyện hôm nay ai cũng không được nhiều lời! Về phần khác, đợi nàng tỉnh lại nói sau." Dứt lời, Tề Diệp ôm người rời đi, toàn thân phát ra một loại hơi thở chèn ép.

Thái hậu cùng Đức phi nhìn nhau, hai người cái gì cũng chưa kịp nói. Thái hậu đuổi kịp Tề Diệp bước chân, xoay người rời đi. Về phần người ngã trong vũng máu bị tiểu thái giám mang đi xuống. Đợi mọi người đi hết, Đức phi nhìn thoáng qua Bội Dung: "Đem tiểu cung nữ kia xử lí!"

"Vâng!" Bội Dung gật gật đầu, Đức phi mím môi cười rời đi.

Cho đến Đức phi đi xa, người núp trong bóng tối chậm rãi đứng dậy. Thái Vi nhịn không được nói nhỏ: "Nương nương, Đức phi hãm hại Hạ chiêu nghi."

"Hừ, không cần lắm lời!" Nhìn hòn non bộ, Lâm Huệ vẻ mặt phức tạp.

61. Chương 61

Editor: taeyeon6104 (follow me~~ follow me~~)

Beta: Yêutinh

Tề Diệp trực tiếp ôm nàng trở về Hỉ Lai điện, toàn thân nàng cứng ngắc, vùi vào trong ngực hắn. Nghe thấy hắn phân phó ngự y đến, nàng cũng không dám nói gì, im lặng nghe tiếng tim đập của hắn.

Thấy mọi thứ xung quanh thật yên tĩnh, nghe thấy tiếng Hạ Hà hành lễ, Hạ Uyển Chi mới biết mình đã về đến Hỉ Lai điện. Nàng bị hắn ném lên giường,nhắm mắt giả vờ ngủ.

"Hầu hạ nàng rửa mặt đi." Tề Diệp ngồi ở một bên thở dốc, bế nàng đi một đoạn xa như vậy, hắn cũng có chút mệt mỏi.

Hạ Hà gật gật đầu, rón rén đến định cởi long bào cho hắn. Ở trên giường, Hạ Uyển Chi giả vờ như đang gặp ác mộng "Hoàng Thượng, cứu ta, Hoàng Thượng ~ "

Mọi người chợt giật mình, Hạ Hà cũng bị dọa sợ đến đứng hình. Tề Diệp đẩy Hạ Hà sang một bên, bước đến, nắm tay Hạ Uyển Chi "Đừng sợ, trẫm ở đây." Ánh mắt hắn liếc qua chỗ máu bầm trên cần cổ trắng nõn của nàng, lập tức hiểu ra mọi chuyện, đem nàng ôm vào lòng, nhẹ giọng an ủi "Yên tâm, trẫm ở đây, không ai dám làm tổn thương ngươi."

"Hoàng Thượng, tần thiếp bị oan.... tần thiếp không biết hắn ta là ai cả nhưng hắn lại nói muốn dạy dỗ tần thiếp. Tần thiếp sợ lắm. Ô..... Ô..... Hoàng Thượng... tần thiếp thực sự không làm gì sai cả."

Nước mắt của nàng làm ướt đẫm long bào của hắn. Hắn an ủi" Trẫm đều hiểu, ngươi yên tâm, trẫm sẽ điều tra rõ ràng, Uyển Nhi của trẫm rất trong sạch, đừng lo lắng..."

Hạ Uyển Chi đột nhiên cảm thấy bụng mình đau, liền nhớ ra nam nhân kia đã đá mình một cước, toàn thân lạnh lẽo "Hoàng Thượng, tần thiếp đau bụng..."

"Đau bụng?" Tề Diệp thấy mặt nàng trắng bệch, lập tức hô to "Ngự y, ngự y..."

Không bao lâu Lâm ngự y đã đến, vội vã bắt mạch cho Hạ Uyển Chi. Tề Diệp ngồi bên cạnh, nắm tay nàng, ôn nhu an ủi "Đừng sợ. Hài tử sẽ không sao đâu. Đừng lo lắng, trẫm ở đây cùng ngươi"

"Ân!" Hạ Uyển Chi nghẹn ngào, xoa xoa bụng. Lâm ngự y nghiêm túc bắt mạch cho nàng, đến khi chắc chắn rằng hài tử không sao mới thở phào nhẹ nhõm "Mặc dù động thai khí nhưng rất may là không sao, chỉ cần uống chút thuốc dưỡng thai, tĩnh dưỡng là được."

Hạ Uyển Chi nghe xong mới thả lỏng thần kinh căng thẳng, nước mắt liền rơi xuống "Hoàng Thượng, hài tử không sao!"

"Trẫm biết rồi!" Ôn nhu lau lệ trên khóe mắt nàng, Tề Diệp nói "Nghỉ ngơi thật tốt, trẫm có việc phải xử lí, khi nào xong sẽ trở lại thăm ngươi."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi gật đầu, biết rõ nam nhân kia đã chết, nhưng tiểu cung nữ đó có thể vẫn còn sống. Nàng cực kì muốn biết, ai là người muốn giá họa, hãm hại nàng. Nếu hôm nay Hoàng Thượng không đến cứu, nàng sẽ để lại tiếng xấu muôn đời chứ đừng nói là có thể sống sót quay trở về.

Nghĩ tới thái hậu nói đợi nàng sinh hạ hài tử sẽ biếm lãnh cung, đúng là Thái hậu mà, làm việc gì cũng gọn gàng, nhanh chóng.

Nàng vuốt ve bụng, cũng may là lúc đó nàng đã chắn trước bụng. Nếu không một cước đó mà trúng thì con nàng làm sao giữ được.

Đang nghĩ ngợi, tấm rèm khẽ lắc lư, Hạ Bích áy náy bước vào, nói "Đều là nô tỳ vô năng, không thể bảo hộ nương nương bình an!"

Hạ Hà đang lấy rượu thuốc bôi lên cổ cho nàng, ngự y nói bôi loại thuốc này sẽ không làm thương tổn đến hài tử trong bụng nàng mới yên tâm thoa lên người.

"Đứng lên đi, đây không phải là lỗi của ngươi, cũng do ta bất cẩn nên mới rơi vào bẫy của kẻ khác." Rất rõ ràng là có người giăng bẫy chờ nàng lọt vào. Cũng may cả nàng và hài tử trong bụng đều không sao.

"Còn nhớ tiểu cung nữ kia không?" Hạ Bích gật đầu, nàng nói "Tìm ra, là ai muốn hãm hại ta."

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu, rất nhanh liền lui ra ngoài.

Vừa mới sang giờ Hợi được một lúc, Hạ Bích đã tiến đến. Hạ Uyển Chi chưa ngủ, nàng uống chén thuốc của Hạ Đồng rồi ngồi chờ.

Hạ Bích nói "Nô tỳ đã tìm được cung nữ kia rồi, nhưng thật đáng tiếc người đó đã nhảy xuống giếng tự vẫn. Lúc nô tỳ tìm thấy thì chỉ còn là một thi thể."

"Thật đúng là nhanh tay." Hạ Uyển Chi hừ lạnh.

"Là nô tỳ vô dụng." Hạ Bích áy náy.

Hạ Uyển Chi nhìn nàng một cái rồi không nói nàng gì, hỏi "Hoàng Thượng đâu?"

“Hoàng Thượng sai Quang Thuận công công đi điều tra việc này. Đến bây giờ yến hội cũng đã kết thúc, hoàng thượng hạ lệnh mọi người không được phép ra ngoài, những người khác còn không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Tiểu cung nữ kia là ai?” Nếu không phải tiểu cung nữ kia len lén lút lút rất khả nghi thì nàng cũng sẽ không hiếu kỳ, để rồi bị mắc bẫy.

“Nô tỳ đã điều tra rõ ràng, đó là người chịu trách nhiệm quét tước ngự hoa viên, hiện tại, nô tỳ không phát hiện ra đó là người của ai.”

“Biết rồi. Ngươi đi hỏi thăm xem gần đây nàng ta có gì khác thường, lục soát cả phòng của nàng ta xem có tìm ra chút manh mối gì không.” Hạ Bích gật đầu.

Đang nói thì nghe thấy cung nữ thỉnh an, biết Tề Diệp đã tới, nàng muốn xuống giường hành lễ nhưng Tề Diệp ra hiệu “Đừng đứng dậy, trẫm ngồi một chút.”

“Hoàng Thượng, có tin tức sao?” Hạ Hà mang một cái ghế đến cho Tề Diệp ngồi, nàng hỏi.

“Những chuyện khác không nên suy nghĩ nhiều, cứ chăm lo thân thể thật tốt. Trẫm biết rõ ngươi vô tội, không cần lo lắng.” Hắn vỗ vỗ tay nàng trấn an, nhưng trong lòng rất khó chịu. Tiểu cung nữ cùng nam nhân kia đều đã chết, manh mối bị gián đoạn, không thể tìm ra người đứng sau điều khiển.

“Vâng!” Hạ Uyển Chi gật đầu “Hoàng Thượng có thể tin tưởng tần thiếp là rất may mắn rồi. Có những lời nói này của Hoàng Thượng, tần thiếp rất yên tâm”

Tề Diệp hạ lệnh bảo nàng tĩnh dưỡng, không có sự cho phép của hắn thì không ai được vào thăm nàng. Nhưng nếu nàng muốn ra ngoài, sẽ không ai ngăn cản. Vậy là không phải bị cấm túc.

Loại hành động bảo vệ này thật khiến các phi tần khác ghen tỵ, Hạ Uyển Chi cũng không cần đến chỗ Thái Hậu và Đức phi thỉnh an, liền ngủ thêm một lát mới dậy. Bị kinh hãi, buổi đêm nàng liền bị sốt, Hạ Hà chăm sóc cho nàng cả đêm, đến tận sáng sớm hôm sau mới mời ngự y đến xem. Hiện tại nàng đang mang thai, không dám uống nhiều loại thuốc, chỉ có thể uống thêm chút nước, nghỉ ngơi để hạ nhiệt độ.

Tề Diệp biết được, hạ triều xong liền đến thăm nàng. Nàng đang ăn cháo, khuôn mặt tái nhợt, uể oải. Tề Diệp nhìn nàng đã ăn được một chút cháo, lúc này mới yên tâm “Khá hơn chút nào không?”

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, đã khá hơn nhiều. Ngự y nói nghỉ ngơi, điều trị là được!” Nàng trấn an nói.

Tề Diệp gật gật đầu, sờ trán thấy không còn nóng nhiều, mới yên tâm. An ủi “Yên tâm, trẫm sẽ cho người tiếp tục điều tra, sẽ không để cho kẻ có tội trốn thoát.”

“Thôi, manh mối đều đã đứt đoạn, rất khó tìm kiếm. Dù sao tần thiếp cùng hài tử đều đã an toàn, chuyện tối ngày hôm qua cứ bỏ qua đi.”

“Làm sao mà bỏ qua được?” Tề Diệp có chút kích động, vuốt ve cổ của nàng, còn lại vài vết máu bầm chưa tan “Nếu không phải trẫm kịp thời đuổi tới, trẫm liền mất đi ngươi.”

“Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi nghẹn ngào, chủ động vòng quanh eo của hắn “Tần thiếp cho rằng sẽ không còn được gặp lại hoàng thượng nữa.”

“Làm sao có thể, không có trẫm cho phép, không ai có thể làm tổn thương Uyển Nhi” Sít sao ôm lấy nàng, Tề Diệp nói “Uyển Nhi, đều là trẫm không tốt, mới khiến ngươi bị nguy hiểm. Sẽ không có lần sau nữa!”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi nghẹn ngào, lau đi giọt lệ trên khóe mắt, vẻ mặt thương cảm nhưng trong lòng có chút đắc ý, hắn là toàn tâm toàn ý quan tâm đến nàng sao?

Buổi sáng lúc Hạ Uyển Chi còn đang nghỉ ngơi thì Lâm Huệ sai Thái Vi mang chút A Giao đến, nói là để bồi bổ thân thể. Tới tận lúc Hạ Uyển Chi tỉnh lại, Hạ Bích mới báo lại cho nàng. Nàng liền bảo Hạ Hà mang tơ lụa đẹp đẽ đến cho Lâm Huệ để tạ ơn.

Lâm Huệ nhìn thoáng qua tơ lụa Hạ Uyển Chi mang tới, bảo Thái Vi nhận lấy. Hạ Hà nói vài câu rồi mới rời đi, Hạ Hà vừa đi, Thái Vi đã nói ngay “Nghe nói Hạ chiêu nghi cũng không có gì đáng lo ngại.”

"Ừ!" Lâm Huệ vuốt vuốt túi thơm ngang hông, suy nghĩ viển vông. Nàng không biết có nên nói cho Hạ Uyển Chi biết đây là thủ đoạn của Đức phi hay không. Dù sao thì hai người kia đều đã chết, nàng nói ra cũng không có gì làm chứng cứ.

Chỉ là thầm kinh ngạc, Đức phi thật độc ác, Hạ Uyển Chi đang mang hài tử mà cũng dám ra tay. Nghĩ lại một chút, Lâm Huệ thậm chí hoài nghi, trước kia nàng không giữ được hài tử, có phải là do người khác hãm hại hay không? Hôm đó, tự nhiên chuột lại xuất hiện, rất kì quái. Nàng còn nhớ rõ, đêm đó, có một người ở trước giường, còn túm lấy chân nàng, tay của người đó thực sự rất ấm. Nếu là quỷ, đáng lí phải lạnh ngắt chứ.

Lâm Huệ đứng ngồi không yên, sai Thái Vi đi điều tra lại chuyện của nàng. Chuyện đó trải qua đã lâu, bây giờ muốn tra lại cũng không có manh mối.

"Nương nương, Hạ Bích nói Hạ chiêu nghi đang nghỉ ngơi, nô tỳ cũng không đi vào." Bội Dung nói.

"Đồ đã đưa vào chưa?" Đức phi không thèm để ý, Hoàng Thượng có lòng bảo vệ nàng ta, không vào được cũng là lẽ thường tình.

"Đưa vào rồi." Bội Dung gật đầu, Đức phi phân phó làm một chén súp bồi bổ thân thể đưa cho Hạ Uyển Chi để bày tỏ tâm ý.

"Đưa vào rồi là được!" Đức phi tiếc nuối nói "Kế hoạch chu toàn như vậy mà nàng ta lại thoát được, đúng thật là phúc lớn mạng lớn."

"Nương nương yên tâm, cho dù lần này nàng ta thoát được nhưng tương lai còn dài. Hoàng Thượng sủng ái nàng ta như vậy, bao nhiêu phi tần khác đều đang ghen tỵ. Nàng ta đề phòng, nhưng chắc chắn sẽ có chỗ sơ hở" Bội Dung an ủi.

"Ngươi nói rất đúng!" Đức phi vuốt vuốt móng tay "Chuyện này phải xử lí thật sạch sẽ. Bản phi không thích Hoàng Thượng hoài nghi bản phi."

"Nương nương yên tâm, nô tỳ đã xử lý tốt." Bội Dung quỷ dị cười một tiếng "Chỉ sợ hiện tại Thục phi đã bị Hoàng Thượng gọi đi rồi."

"Vậy là tốt rồi! Hạ chiêu nghi không bị làm sao mà Hoàng Thượng lại muốn điều tra, vậy thì hãy cho Thục phi nương nương chịu tội thay đi. Chẳng phải nàng ta rất có bản lãnh sao? Ta rất muốn nhìn xem lần nàng ta chứng minh mình minh bạch kiểu gì." Cười đắc ý, Đức phi nương nương lập tức cảm thấy tâm tình tốt lên nhiều.

Lúc đó, không thể chấp nhận nhìn Hạ Chiêu nghi trèo lên đầu mình, Đức phi liền nghĩ ra một biện pháp, liền bảo Bội Dung đi sắp xếp. Bội Dung biết nam nhân kia là một kẻ tham tiền háo sắc, mới đưa cho hắn một ngàn lượng bạc, bảo hắn đi dạy dỗ một cung nữ, còn về phần dạy dỗ như thế nào, đương nhiên là phá hủy sự trong sạch của nàng ta. Chẳng thể ngờ, nam nhân kia liền lập tức đồng ý.

Kế tiếp, Bội Dung sắp xếp cho viên tiểu cung nữ quét dọn Ngự Hoa viên đi khơi gợi tò mò của Hạ Uyển Chi, không ngờ nàng lại thực sự mắc bẫy. Sau đó sai một tiểu cung nữ khác đến báo cho Quang Thuận công công, nói là trông thấy Hạ Chiêu nghi cùng với một nam nhân trốn sau hòn non bộ, không biết làm gì, âm thanh không ngớt. Chẳng ngờ Tề Diệp nghe được, không để cho Quang Thuận công công có cơ hội đi tra xét trước, tự mình đi đến hòn non bộ, Thái hậu cũng vô tình nghe thấy, lập tức đi theo.

Cứ nghĩ rằng được chứng kiến một màn thân bại danh liệt của nàng, ai ngờ Hoàng Thượng lại che chở nàng đến vậy. Đức phi rất thất vọng, chỉ có thể khiến nàng ta động thai khí một chút, lại còn giúp nàng ta có bước tiến. Nhưng nếu mượn cơ hội này mà lật đổ được Thục phi thì thật là tốt.

Sau khi xảy ra chuyện, Quang Thuận bắt hết đám người trong gánh hát ra tra khảo. Không một ai hé môi nửa lời, chỉ có duy nhất một người nói ra cung nữ đã làm chuyện đó. Nam nhân đó liên tục cầu xin tha mạng, cuối cùng nói ra tên Mộc Hương. Quang Thuận công công nhận được tin tức, lập tức gọi Mộc Hương đến.

Mộc Hương có chút không vui, vô duyên vô cớ kêu nàng đến, làm nàng cứ tưởng có chuyện gì quan trọng, hóa ra là bảo nhờ chút việc. Nếu nàng vắng mặt quá lâu, Thục phi nương nương nhất định sẽ tức giận.

"Nếu đã không có việc gì, nô tỳ liền xin được cáo lui trước!" Mộc Hương hành lễ đang định đi thì hai vị thái giám cản lại, nàng khiêu mi "Không biết tổng quản công công còn có gì phân phó?" Quang Thuận nâng nâng tay, người nam nhân kia bị bắt đi ra, Quang Thuận hỏi "Mộc Hương cô nương dừng bước."

"Nô tỳ không biết công công có ý gì." Nhìn thoáng qua nam nhân kia toàn thân đều là máu, nàng nhíu mày.

"Vẫn còn ở ngụy biện, chẳng lẽ Mộc Hương cô nương không biết hắn?" Chỉ vào nam nhân, Quang Thuận cười lạnh "Ngươi mau nói thật đi, có phải do Thục Phi nương nương phân phó hay không?"

"Công công có thể vu oan nô tỳ, nhưng cũng đừng nên giội gáo nước bẩn lên người Thục phi nương nương, coi chừng nương nương nổi giận, công công lại phải chịu khổ" Mộc Hương khiêu mi "Về phần hắn, nô tỳ căn bản không biết."

"Quả nhiên mạnh miệng, nếu đã không chịu thành thật mở miệng, vậy thì đừng trách tạp gia không khách khí, người đâu, lôi Mộc Hương lại." Quang Thuận công công khoát khoát tay, đã có người cột Mộc Hương lại.

Mộc Hương kêu to "Dừng tay, các ngươi làm cái gì, coi chừng Thục phi nương nương tức giận, a, dừng tay, Thục phi nương nương nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi..."

Hồi lâu, tiếng Mộc Hương dần yếu ớt, Quang Thuận ngồi chồm hổm ở trước mặt nàng hỏi "Rốt cuộc nói hay không, nói sớm một chút để da thịt không bị đau."

"Các ngươi đây là vu oan giá hoạ, huống chi Thục phi nương nương không làm gì sai trái, đều là các ngươi ngậm máu phun người." Mộc Hương nhổ một ngụm máu trước mặt Quang Thuận.

Quang Thuận móc khăn tay ra, lau máu dính trên mặt, ánh mắt thâm trầm "Ngươi mạnh miệng lắm. Để xem hôm nay bản công công dạy dỗ ngươi thế nào. Người đâu, dùng đại cực hình tra khảo. Không khai ra thì không được dừng."

"Đồ hoạn quan, nương nương ta không làm. cho dù đánh chết ta, ta cũng sẽ không thừa nhận, a, nương nương, nương nương..."

Quang Thuận công công nhàn nhã nhàn nhã uống trà. Một lát sau, tiểu thái giám vào, nói "Sư phụ, nàng ta không thừa nhận."

"Tiếp tục!" Đuôi lông mày nhếch lên, Quang Thuận hạ lệnh.

"Sư phụ, không thể tiếp tục dùng cực hình, nàng ta đã đuối lắm rồi." Tiểu thái giám có chút bận tâm nói.

Quang Thuận đang muốn phát hỏa, nhưng lại nghe thấy Hoàng Thượng tìm mình, đành nén cơn tức giận xuống "Đừng khiến nàng ta chết"

62. Chương 62

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

"Nô tài thỉnh an Thục phi nương nương, nương nương kim an!"

"Chuyện gì quan trọng lại có thể khiến Quang Thuận công công đặc biệt đi một chuyến thế này, có chuyện gì phân phó tiểu thái giám truyền một câu là được." Trước đó Thục phi đối với Quang Thuận không phải vẻ mặt ôn hoà như vậy, nhưng bây giờ không giống ngày xưa. Trước kia, dù hắn là hồng nhân bên cạnh Hoàng Thượng cũng phải nhìn sắc mặt người chủ tử này là nàng. Hôm nay quả thật không có mặt mũi nào nhận mình là người được sủng nhất.

Hiện tại dù là trên triều đình hay hậu cung, cao thấp đều biết được sủng ái nhất chính là vị ở Hỉ Lai điện kia, chỉ vừa nghĩ thôi đã khiến nàng tức đến tím gan.

Ngẫm lại, trong lòng Thục phi không thể không oán hận Hạ Uyển Chi vài phần, nếu không phải nàng ta dùng thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc Hoàng Thượng, nàng sẽ không thất sủng, đến độ Hoàng Thượng mười ngày nửa tháng mới đến chỗ nàng một lần, ngày ngày lui tới Hỉ Lai điện.

"Đây vốn là trách nhiệm của nô tài, chuyện Hoàng Thượng phân phó, nô tài đương nhiên muốn làm tận sức." Quang Thuận công công mỉm cười. Mặc kệ hắn biết điều gì, rõ cái gì, đối với chủ tử hắn luôn là vẻ mặt ôn hoà, bởi hắn biết rõ thời thế thay đổi, không thể đắc tội với bất kỳ ai, chẳng may lúc nào đó nàng ta lại Đông Sơn tái khởi tìm hắn hỏi tội thì sao?

"Vậy công công có chuyện gì không?" Vô sự không đăng điện tam bảo, huống chi hắn lại thân là Đại tổng quản trong cung.

"Hoàng Thượng muốn Thục phi nương nương đi ngọc Long Điện một chuyến." Quang Thuận bẩm rõ.

"Chỉ một mình bản phi, hay Hạ chiêu nghi đã ở đó?" Thục phi có chút thụ sủng nhược kinh, nàng đã rất lâu không được Hoàng Thượng tuyên triệu, nghe nói tối hôm qua Hạ chiêu nghi bị sợ hãi, Hoàng Thượng không chừng đau lòng, bận bịu dỗ dành, nếu nàng tới không phải là tự làm mình ngột ngạt sao?

"Chỉ một người Thục phi nương nương." Quang Thuận nói "Nương nương chuẩn bị một chút rồi đi qua, chớ để Hoàng Thượng đợi lâu!"

" Được!" Thục phi mỉm cười gật đầu "Mộc Hương, mau tới đây trang điểm cho bổn phi." Thục phi gọi một tiếng, không nghe thấy đáp, Thục phi quay đầu lại, không nhìn thấy Mộc Hương liền nhíu mày "Mộc Hương đâu?"

"Hồi bẩm nương nương, Mộc Hương đã đi ra ngoài." Cung nữ đáp lời.

Thục phi có chút mất hứng, nhìn thoáng qua Quang Thuận, không nên để Hoàng Thượng chờ lâu, liền gọi tiểu cung nữ trang điểm thay quần áo cho nàng, mặc vào một thân cung trang màu hồng lựu nàng thích nhất. Lại mang thêm vài cái trâm cài tóc, lúc này mới mang theo tiểu cung nữ đi ngọc Long Điện, lúc ra đến cửa còn dặn dò tiểu cung nữ nếu Mộc Hương trở lại, bảo nàng đến Ngọc Long điện hầu hạ.

Đức Sang cung cách Ngọc Long điện một quãng, Thục phi ra đến cửa vừa vặn lúc Lâm Huệ từ bên ngoài trở lại, hai người đối mặt nhau, Lâm Huệ chủ động hành lễ, Thục phi đắc ý vuốt tóc, kiêu ngạo rời đi.

"Vị phía trước kia không phải Quang Thuận công công sao?" Lâm Huệ hơi không chắc chắn hỏi.

"Đúng vậy, nhìn giống như là đi Ngọc Long điện, Hoàng Thượng cho triệu Thục phi?" Thái Vi khẽ nhíu mày.

"Hừ, lúc trở về khẳng định lại muốn gây chuyện!" Lâm Huệ trào phúng cười một tiếng, không nói thêm lời nào lập tức trở về, Thục phi thích khoe khoang như vậy, nàng nhất định lại không được thanh tịnh.

Chính bởi vì Hạ Uyển Chi được sủng ái đoạt mất danh tiếng của Thục phi, Thục phi không ít lần gây khó dễ cho nàng - tỷ muội giót của Hạ Uyển Chi, khiến Lâm Huệ cảm thấy rất ủy khuất.

Suốt đường đi tâm tình Thục phi rất tốt, nhưng vẫn nhịn không được hỏi thăm Quang Thuận "Vì sao Hoàng Thượng cho truyền bản phi, có phải có chuyện gì không?"

"Nô tài không biết, nương nương tới thì biết!" Quang Thuận công công vẻ mặt ôn hoà cười.

"Hoàng Thượng hôm nay tâm tình thế nào?" Thục phi hỏi không được nên có chút lo sợ, lại bởi vì có thể gặp Hoàng Thượng, trong lòng vẫn rất cao hứng, móc ra một túi bạc kín đáo đưa cho Quang Thuận.

"Nô tài thấy tâm tình không tệ!" Quang Thuận ước lượng bạc, cười nói.

Tâm tình tốt là tốt rồi! Thục phi cười, không hề lo lắng, nghĩ thầm đợi lát nữa sẽ thể hiện nhớ nhung đối với Hoàng Thượng, hy vọng có thể được đoạt lại sủng ái.

Đến Ngọc Long điện, Quang Thuận bẩm báo "Hoàng Thượng, Thục phi nương nương đến rồi!"

Bên trong truyền đến âm thanh nhàn nhạt "Để cho nàng vào đi!"

Quang Thuận đẩy cửa ra, Thục phi cất bước đi vào, trên mặt hiện ra nụ cười tươi tắn, Quang Thuận nhìn nàng ta, cười lạnh một cái.

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!" Thục phi ánh mắt thâm tình, thanh âm ôn nhu uyển chuyển.

"Đứng lên đi!" Mặt Tề Diệp không chút thay đổi nhìn nàng một cái, Thục phi vốn cười với hắn, thấy hắn như thế, nàng có chút cảm giác như mặt nóng dán mông lạnh.

"Tạ Hoàng Thượng ân điển!" Thục phi mỉm cười như cũ "Không biết Hoàng Thượng gọi thần thiếp đến có gì phân phó?"

"Thục phi, những năm nay trẫm đối với ngươi thế nào?" Tề Diệp nghiêm nghị hỏi.

Thục phi vẻ mặt mờ mịt, nhất thời không hiểu dụng ý của hắn. Hai người đối mặt hồi lâu, Thục phi cúi đầu "Rất tốt!" Nếu như có thể đối với nàng như trước kia, vậy thì tốt quá.

"Thục phi cảm thấy Hạ chiêu nghi thế nào?" Tề Diệp nhìn chằm chằm nàng hỏi.

Thục phi vừa nghe tên Hạ chiêu nghi không biết từ đâu tới một cỗ phiền chán, nhưng vẫn cố nén lại "Hoàng Thượng thích thì thần thiếp cũng thích, thần thiếp cảm thấy Hạ chiêu nghi cũng không tệ." Nàng không ngốc, sẽ không nói bậy vào lúc này, nàng rõ ràng hiện tại nàng ta là tâm can bảo bối của Hoàng Thượng.

"Thục phi thật sự nghĩ như vậy?" Khẽ nhíu mày, nếu như hắn không nhìn lầm, ánh mắt của nàng có vẻ không thích Hạ chiêu nghi, thậm chí có chút ít... Phiền chán.

"Vâng!" Thục phi buồn bực, không muốn nói nhiều về Hạ chiêu nghi, nói "Hoàng Thượng, hoa quế ở Quế viên nở rồi, mùi thơm động lòng người, nếu Hoàng Thượng không bận rộn chính sự, không bằng thần thiếp cùng Hoàng Thượng đi Quế viên một chút?"

"Cái này để sau đi!" Tề Diệp nói "Hôm nay Trẫm gọi Thục phi đến là có chuyện muốn hỏi ngươi."

Trước kia hắn đều dùng ái phi để xưng hô với nàng, lúc này lại gọi Thục phi, Thục phi nghe được tỏ vẻ không vui, khẽ nhíu mày "Hoàng Thượng có chuyện gì cứ hỏi, thần thiếp nhất định không nửa điểm dối trá."

"Vậy là tốt rồi!" Tề Diệp nâng tay, cửa phòng bị đẩy ra, Quang Thuận công công tiến đến, vài người đi theo phía sau, trong đó một người máu chảy đầm đìa thiếu chút nữa không nhìn ra khuôn mặt là Mộc Hương bị áp giải đi vào.

Mộc Hương đi theo Thục phi nhiều năm, cho dù nàng ta hóa thành tro cũng nhận ra. Nhìn nàng ta vết thương chồng chất, Thục phi kinh hãi "Hoàng Thượng, đây là chuyện gì? Mộc Hương là tỳ nữ của thần thiếp, nàng phạm tội lớn gì mà phải dùng tới đại hình?"

"Thục phi cho rằng trẫm sẽ tùy tiện dùng hình?" Tề Diệp hừ một tiếng, ném chén trà, mảnh vỡ văng tới bên chân Thục phi, dọa nàng thiếu chút nữa nhảy dựng.

"Hoàng Thượng, nếu Mộc Hương làm sai điều gì, đều là thần thiếp không biết dạy bảo, mong rằng Hoàng Thượng tha nàng một mạng, trách phạt thần thiếp." Thục phi nói nhỏ, cầu tình thay Mộc Hương.

Mộc Hương nghe vậy nước mắt chậm rãi rơi xuống.

"Thục phi, nếu ngươi đối với Hạ chiêu nghi cũng có phần thiện tâm này, trẫm đã không cần trách phạt ngươi?" Tề Diệp nói "Trẫm đã biết, tối qua là ngươi thiết kế định hãm hại Hạ chiêu nghi, sai tên kép võ làm bẩn trong sạch của nàng ấy."

"Cái gì?" Thục phi cảm giác tai mình nghe nhầm, kinh hãi "Hoàng Thượng, thần thiếp chưa bao giờ làm vậy."

"Còn dám cứng miệng!" Tề Diệp tức giận nói "Ngươi cho rằng trẫm còn có thể tin ngươi, nếu không phải trẫm vừa vặn đi qua, Hạ chiêu nghi và cả đứa nhỏ trong bụng nàng ấy đều bị ngươi hại chết!"

"Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan, đến nay thần thiếp cũng không biết tối hôm qua phát sinh chuyện gì, thần thiếp thật sự không làm, tối qua thần thiếp đang nghe hí kịch, xem ảo thuật, căn bản không rời khỏi

ngự hoa viên." Thục phi cuống quýt phân trần, nàng không hề làm gì tổn thương Hạ chiêu nghi, mặc dù nàng ta đúng là rất đáng hận.

"Còn ngụy biện!" Tề Diệp chỉ vào Mộc Hương vết thương chằng chịt nói "Nàng ta đã khai, ngươi còn liều chết không nhận, có phải muốn trẫm dùng hình phải không?"

Thục phi không dám tin nhìn về phía Mộc Hương, Mộc Hương lệ rơi đầy mặt lắc đầu, trong miệng bị nhét miếng vải, nàng ta căn bản không phát ra được thanh âm nào.

Thục phi thu hồi ánh mắt, mặt xám như tro "Hoàng Thượng, thần thiếp không làm, có người vu oan giá họa cho thần thiếp."

Thì ra không phải bị sợ hãi mà là bị thương, Hạ chiêu nghi này, nàng ta rốt cuộc bị bao nhiêu cừu hận, một lần lại một lần, nhiều người muốn đưa nàng ta vào chỗ chết như vậy.

"Ngươi cho rằng trẫm còn có thể tin lời nói một phía của ngươi?" Tề Diệp giận dữ "Thục phi, trẫm đối với ngươi không tệ, vì sao lòng dạ ngươi ác độc đến vậy, muốn thương tổn hoàng nhi của trẫm, tổn thương Hạ chiêu nghi, ngươi có biết nàng ấy nếu có gì bất trắc thì chính là một thi hai mệnh?"

"Hoàng Thượng, thần thiếp không có!" Thục phi quỳ trên mặt đất nói "Hoàng Thượng, cho dù thần thiếp không thích Hạ chiêu nghi đoạt danh tiếng của thần thiếp, được Hoàng Thượng sủng ái, thần thiếp cũng sẽ không độc ác đến mức ra tay với người đang mang thai."

"Hừ! Trẫm không muốn nghe!" Tề Diệp phất tay "Vương chiêu viện, Trịnh tu viện đều không từ thủ đoạn nào ra tay độc ác, trẫm cho là có tấm gương của các nàng, các ngươi sẽ an phận một chút, đến cùng các ngươi còn làm càn như thế."

"Người đâu, Thục phi đức hạnh không đủ, không xứng phi vị, nay thu hồi danh hiệu Thục phi, biếm làm cung nữ lãnh cung..."

"Hoàng Thượng, thần thiếp oan uổng!" Thục phi kinh hãi, tiến lên ôm chân Tề Diệp cầu khẩn "Hoàng Thượng, thần thiếp chưa từng làm, thần thiếp không có."

Mộc Hương giãy giụa định tiến lên, hai mắt đỏ bừng, ư ư lên tiếng.

"Thục phi, trẫm cho ngươi một cơ hội, ngươi nói có phải ngươi làm hay không?" Tề Diệp nhàn nhạt hỏi.

Thục phi lệ rơi đầy mặt ngửa đầu "Hoàng Thượng, thần thiếp đúng là không thích Hạ chiêu nghi, nhưng không vì thế mà hãm hại sau lưng nàng ta, nếu Hoàng Thượng không tin, thần thiếp tình nguyện..." Thục phi buông tay ra đứng dậy, nhìn thẳng vào hắn "Hoàng Thượng, thần thiếp tình nguyện... Lấy cái chết chứng minh!" Lời còn chưa dứt, nàng tựa như mũi tên xông ra ngoài.

Tề Diệp kịp thời phản ứng nhưng chỉ kịp bắt lấy một mảnh vạt áo, ngay sau đó truyền đến tiếng va chạm, Thục phi mềm nhũn ngã xuống, máu tươi từ trán chảy ra, ánh mắt nhìn Tề Diệp, khẽ cười một tiếng "Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan..."

"Thục phi..." miếng vải trên tay rơi xuống, Tề Diệp kinh ngạc lên tiếng, sau một khắc tiến lên, ôm nàng đặt lên giường, cầm lấy khăn tay đặt lên chỗ trán không ngừng chảy máu "Gọi ngự y, mau gọi ngự y!"

"Vâng!" Quang Thuận gật đầu, vội ra ngoài phân phó xuống.

"Nương nương, xảy ra chuyện lớn!" Hạ Hoa vội vã chạy về, Hạ Uyển Chi đang vẽ tranh, trên tờ giấy trắng là một cây hoa quế xanh mướt, điểm thêm một vài đóa hoa vàng nhạt, bị Hạ Họa gọi như vậy, tay run một chút, mực rơi lên tờ giấy, một bức tranh hoàn mỹ cứ như vậy bị phá hủy.

Hạ Uyển Chi không vui nhíu mày "Đã nói qua bao nhiêu lần, không cho phép thất thố như vậy, chẳng lẽ còn muốn đích thân ta dạy bảo ngươi sao?"

"Nô tỳ biết sai, nô tỳ không dám nữa, mong rằng nương nương tha thứ!" Hạ Hoa rụt cổ một cái, vẻ mặt nhận sai.

"Hừ! Lần sau không được làm vậy nữa." Tiếc hận nhìn thoáng qua bức tranh, nàng hỏi "Nói đi. Rốt cuộc xảy ra đại sự gì?"

“Nô tỳ nghe nói Ngọc Long điện đã xảy ra chuyện, không biết vì nguyên nhân gì, Thục phi nương nương đụng đầu vào cột bị thương, Hoàng Thượng gọi ngự y đến chữa trị, nghe tiểu cung nữ nói chảy rất nhiều máu.”” Có hỏi thăm được tin tức nào khác không?” Hạ Uyển Chi nhíu mày.

“Nô tỳ còn nghe nói Mộc Hương bên cạnh Thục phi nương nương bị Quang Thuận công công dụng hình, người đầy vết thương, mà Hoàng Thượng có vẻ đã khiển trách Thục phi nặng nề.”

“ Hiện tại Thục phi thế nào?” Bút lông vẽ vài nét, một bức họa lập tức hoàn toàn thay đổi, là Thục phi chỉ đạo sao?

“Nghe nói đang hôn mê!” Hạ Hoa nói chi tiết.

“Được rồi!” Hạ Uyển Chi phân phó “Để ý thật kĩ, một khi có tin tức hãy lập tức bẩm báo.”

“Vâng!” Hạ Hoa hành lễ lui xuống.

Hạ Bích nói “Có phải Hoàng Thượng tra ra là Thục phi không, Thục phi rõ bị phát hiện, xấu hổ nên tự vẫn?”

“Nếu thật là như vậy, Thục phi chết cũng coi như bỏ qua, nếu không có việc gì, hừ, vậy hãy chờ nhận lấy sự phẫn nộ của ta đi!” Ném bút lông xuống, Hạ Uyển Chi nghiêng đầu vào phòng, không cần phải nhiều lời nữa.

Hạ Bích phân phó cung nữ thu thập xong, theo đuôi đi vào an ủi.

Rất nhanh chuyện Thục phi bị thương đã truyền ra cả hậu cung. Chuyện Tề Diệp kinh hoảng sai người gọi ngự y đến Ngọc Long điện, tự nhiên càng bị chú ý.

Không bao lâu, Đức phi nương nương cũng biết, đồng thời biết rõ Thục phi không đáng ngại, chỉ là bị thương đầu mà thôi, nàng có chút tiếc hận, vì sao nàng ta vẫn còn sống.

Hoàng hậu không ngờ mấy ngày nay trong cung nhiều chuyện thú vị như vậy. Từng chuyện từng chuyện phát sinh, mỗi sự kiện đều có liên hệ đến Hạ chiêu nghi. Nàng ta đúng thực là họa thủy. Người như vậy làm sao có thể lưu bên cạnh hoàng thượng?

Nguyệt Quế bưng thức ăn đến, hoàng hậu tâm tình tốt nên ăn nhiều hơn chút. Lúc ngửi mùi cá, dạ dày liền cuộn một cái, liên tục khoát tay cho nguyệt quế bưng xuống.

“Nương nương không thoải mái?” Nguyệt Quế kinh hãi, hỏi “Có cần thỉnh ngự y đi đến nhìn một chút không ạ?”

“Không cần, không phải bệnh nặng gì, chỉ là không thích mùi cá này mà thôi, bưng xuống đi!” Hoàng hậu nhíu mày, nhìn cá cũng thấy khó chịu, trong dạ dày một hồi sôi trào.

Nguyệt Quế phân phó người bưng xuống, lại bắt đầu gắp thức ăn cho nàng. Hoàng Hậu thích ăn thức ăn nhừ, nhìn cả bàn thức ăn, thức ăn vị chua nàng ăn được nhiều hơn chút, hoàng hậu bỗng nhiên hoảng hốt “Nhanh đi thỉnh Lưu ngự y đến, nói bản cung không thoải mái.”

“Vâng!” Nguyệt quế gật đầu, vội vã đi xuống phân phó.

Theo bản năng, hoàng hậu vuốt ve bụng, trên mặt hiện ra vui vẻ, không nén được bật cười.

Ngự y băng bó miệng vết thương cho Thục phi. Không bao lâu Thục phi tỉnh lại, nhìn xung quanh xa lạ, có chút hoảng hốt, định đứng dậy, trên đầu đau nhói, nàng hít mạnh một hơi, cung nữ nhắc nhở “Nương nương không thể được, hay là nương nương nằm nghỉ ngơi đi, ngự y nói nương nương cần tĩnh dưỡng.”

“Đây là đâu?” Nhận ra cung nữ của mình, Thục phi hỏi.

“Là Ngọc Long điện thưa nương nương!” Kỳ thật không cần cung nữ trả lời nàng cũng nhận ra, mặc dù không thường xuyên đến, nhưng cũng không phải là lần đầu tiên.

“Hoàng Thượng đâu?” Thục phi nhớ tới chuyện lúc trước, phân phó cung nữ cầm gương cho nàng soi mặt của mình. Cung nữ vâng lời, lại phân phó cung nữ khác đi báo cho Hoàng Thượng một tiếng, nói Thục phi nương nương đã tỉnh.

Thục phi nhìn trên đầu quấn đầy băng gạc, trên trán một chút máu đỏ thẫm từ băng gạc chảy ra, sắc mặt tái nhợt, cả người thoạt nhìn rất suy yếu.

Rất nhanh Tề Diệp đã đẩy cửa tiến vào. Thục phi trông thấy hắn, trong nháy mắt hốc mắt ướt át, vẻ mặt u oán, giãy giụa đứng dậy hành lễ, Tề Diệp sinh lòng áy náy, biết chuyện không phải nàng làm, người nam nhân kia đã chết rồi, thừa dịp thái giám không chú ý, sợ tội tự sát.

Mà Thục phi cũng đã chứng minh sự trong sạch của nàng, Tề Diệp không ngốc, trong chốc lát khi nàng đụng đầu kia, trong mắt không có nửa điểm lừa gạt.

"Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan!" Thục phi nhìn người đang đến gần, nước mắt chảy dài nói.

Tề Diệp tiến lên đỡ vai của nàng, đỡ nàng nằm xuống "Việc này về sau không nên nhắc lại nữa, trẫm trách nhầm ngươi, về sau sẽ bù đắp cho ngươi!"

"Hoàng thượng tin tưởng thần thiếp trong sạch rồi?" Thục phi vội vàng hỏi.

"Là trẫm hồ đồ!" Tề Diệp xụ mặt xuống xin lỗi.

"Thần thiếp thật cao hứng, Hoàng Thượng tin tưởng thần thiếp trong sạch!" Thục phi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cầm lấy tay hắn nói "Hoàng Thượng, mặc dù thần thiếp ghen ghét Hạ chiêu nghi, nhưng thần thiếp sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý, thần thiếp chỉ hy vọng khi Hoàng Thượng sủng ái Hạ chiêu nghi, có thể liếc đến thần thiếp, thần thiếp đã thoả mãn rồi."

"Đừng nói nhiều, thân thể ngươi còn suy yếu." Tề Diệp kéo chăn mền đắp lên cho nàng vuốt ve tay nàng "Ngủ đi! Trẫm sẽ đền bù cho ngươi."

"Vâng!" Thục phi nháy mắt mấy cái "Đa tạ Hoàng Thượng ân điển." Thục phi vừa lòng thỏa mãn ngủ, khóe miệng hiện nét cười, lần này nàng làm đúng rồi. Hoàng Thượng sẽ bởi vì chuyện này mà áy náy với nàng. Hắn cũng đã nói sẽ bù đắp. Nếu không chiếm được tâm của hắn, để cho hắn áy náy với mình cũng tốt.

Thục phi không ngốc, sẽ không thật sự dùng mạng của mình để chứng minh trong sạch. Khi đó nàng trăm miệng cũng khó biện giải. Mắt thấy sẽ bị biếm lãnh cung, nàng không thể để cho người hãm hại mình đắc ý, bởi vậy mới ra hạ sách này.

Không ngờ nàng thật sự làm được, mặc dù đụng đầu thật sự rất đau. Đúng là không vào hang cọp sao bắt được cọp con, nàng vẫn là Thục phi, không bị biếm lãnh cung.

Về phần là ai hãm hại nàng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.

63. Chương 63

Edit: Việt Hà

Beta: HueKhanh92

"Thục phi đã trở lại, Hoàng Thượng còn đặc biệt sang thăm, ban thưởng không ít đồ đấy!" Thái Vi từ bên ngoài trở lại, nói với Lâm Huệ đang đánh đàn.

" Đi lấy một cây nhân sâm đưa qua đi!" Lâm Huệ nhàn nhạt phân phó.

Thái Vi gật đầu "Lần này Thục phi nương nương thật đúng là oan uổng, rõ ràng không phải là nàng ta chỉ điểm, lại đeo lên cái nồi đen này. Nghe nói Hoàng thượng là chuẩn bị biếm Thục phi vào lãnh cung, nếu không phải Thục phi lấy cái chết minh chứng, phúc lớn mạng lớn cũng không mất mạng, không thì chẳng phải là oan uổng?"

"Thái Vi!" Tiếng đàn chói tai, Lâm Huệ nghiêng đầu trừng nàng ta. Thái Vi nhìn chung quanh một chút, xác định ngoại trừ các nàng ra không có những người khác nghe thấy, lúc này mới hoảng hồn nhận sai. Vừa sờ vành tai của mình, vừa nói "Đều là nô tỳ lắm miệng, nương nương trách phạt."

"Biết rõ lắm miệng thì lần sau không cần nói nhiều, miệng ở hậu cung là dùng để ăn uống, không phải là cho ngươi dùng để bàn tán thị phi. Nếu là lời này bị kẻ hữu tâm nghe qua, coi chừng cái mạng nhỏ của ngươi khó giữ được."

"Vâng! Nương nương trách phạt phải!" Thái Vi nghĩ mà sợ gật đầu.

"Về phần chuyện của Đức phi, ngươi tốt nhất nên quên đi." Chuyện đã thành kết cục đã định, không đáng vì chuyện của người khác mà mạo hiểm. Thục phi, Đức phi kia đều không phải là dễ đối phó.

Nhìn Đức phi một chút xem, một kế không thành, lập tức ngược lại hãm hại Thục phi. Nếu không phải Thục phi lấy cái chết minh chứng, nàng ta chẳng phải là thực sự phải lãnh tội danh. Trừ đi Thục phi, hậu cung này ngoại trừ hoàng hậu chính là Đức phi lớn nhất, huống chi nàng ta còn có Trưởng công chúa chống đỡ.

Hoàng Thượng mặc dù không có sủng ái Đức phi, xem như nể mặt của Trưởng công chúa cũng sẽ không bạc đãi Đức phi.

Về phần Thục phi, nàng ta nguyên bản chính là được sủng ái, cộng thêm gia tộc sau lưng Thục phi, nếu không phải là tội không thể xá, cũng sẽ không thật sự làm gì nàng ta?

Mà chính nàng lại chỉ là một Lâm sung dung nho nhỏ. Nếu đối đầu với Đức phi, đợi nàng ta trở mình, thua thiệt chính là bản thân nàng. Lâm Huệ không đáng vì người khác tìm phiền toái cho mình.

Nếu lúc trước, nàng đại khái sẽ bởi vì các nàng làm hại Uyển tỷ tỷ nên ra mặt. Hiện tại nàng ta đã thay đổi, vì tư lợi mà bất chấp tình cảm tỉ muội, nàng cũng không cần tiếp tục cố kỵ tình cảm của hai người.

Hơn nữa, nàng bây giờ căn bản cũng không phải là Thục phi, không phải là đối thủ của Đức phi. Nàng cần gì vì Hạ Uyển Chi mà bại lộ chính mình. Lúc này trong mắt Thục phi, Đức phi nàng chỉ là một con kiến dễ dàng bị bóp chết, nàng cần gì tự tìm đường chết?

Không bằng giấu tài, bảo toàn chính mình, đợi nàng bay lên ngọn cây, lại phản kích thì có gì khó!

Thục phi bị thương, Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích chuẩn bị lễ vật đưa đi, ai ngờ Thục phi nàng ta lại đem trả cẩu kỷ nhân sâm lại, nói là tiêu thụ không nổi đồ của nàng.Hạ Uyển Chi biết rõ Thục phi trong lòng còn có oán hận, ngược lại cũng không nói gì. Đã trả lại thì trả lại, tâm ý của nàng đến là tốt rồi, không cảm kích là chuyện của Thục phi, nàng làm để không sợ người dèm pha là được rồi.

Nói đến oán hận, nàng cũng là người bị hại. Về phần hung thủ ẩn núp quá sâu, đến nay đều không tìm được là ai? Thục phi đã loại bỏ hiềm nghi, trực giác Hạ Uyển Chi cho thấy không phải là Thục phi.

Sao có thể, có thể chỉ điểm là ai đây?

Hoàng hậu, Đức phi, hay là Triệu Tu Nghi, hay là Lâm Huệ, có lẽ cũng có thể là mấy người Chu Tiệp Dư. Chỉ cần là nữ nhân hậu cung, liền thoát không khỏi liên quan. Mà trực giác của nàng lại trực tiếp chỉ vào hoàng hậu cùng Đức phi.

Hoàng hậu không thích các cung phi khác có tin vui. Nếu là sinh hạ hoàng tử, đối với vị trí của nàng ta chính là một uy hiếp lớn. Dù sao cùng Hoàng Thượng thành thân năm năm, bụng của nàng ta một chút tin tức cũng không có. Chính là bởi vì nàng ta không có hài tử, cho nên nàng ta ghen ghét việc cung phi có thai. Nhìn một chút hài tử của Lâm Huệ xem, không phải là kiệt tác của hoàng hậu?

Đức phi nhìn như vẻ mặt ôn hoà, đức hạnh bao dung, bộ dạng không tranh quyền thế. Chỉ là nàng ta che giấu mà thôi. Dựa vào một cái Trưởng công chúa, ngay cả Thục phi được sủng ái cũng không dám quá làm càn, mà địa vị của nàng ta cũng không phải là kiên cố. Dù sao phía trên Đức phi còn có Quý phi, Hiền phi, Lương phi, ba cái ghế phi vị đang trống, đều là phân vị cao hơn nàng ta.

Nếu nàng sinh hạ hoàng tử, dựa theo sủng ái của Tề Diệp đối với nàng hiện nay, chẳng phải là đạp lên trên đầu Thục phi, Đức phi sao. Ít nhất cũng là một Lương phi, dù không tới thì phong phi ban thưởng hào cũng là vinh quang.

Huống chi lúc nàng rời khỏi yến hội, nàng đã cảm giác được ánh mắt không tốt lành kia của Đức phi. Nàng ta lại là người chịu trách nhiệm cử hành yến hội, cho dù động tay chân cũng là dễ dàng, không dễ bị phát

hiện.

Loại trừ hoàng hậu, như vậy còn dư lại cũng chỉ có Đức phi!

Mặc dù không thể hoàn toàn xác thực, ở trong lòng Hạ Uyển Chi, âm mưu lần này đều là một tay Đức phi tạo thành. Nếu không thì vì cái gì hết lần này tới lần khác ở trên đường gặp được Đức phi, mà không phải Thục phi. Rõ ràng là vì tâm hoài bất quỹ (trong lòng có việc xấu), mới có thể muốn tới tham gia náo nhiệt.

Xem ra hiện tại thật sự là nàng hai mặt thụ địch. Đức phi đã hạ thủ. Cũng may nàng không sao. Nếu thật là bị tên kép võ kia thực hiện được bất kể là tự nguyện hay bị ép, nàng đều làm mất thể diện Hoàng gia. Cho dù mang long thai, cũng tránh không được bị trừng phạt.

Đức phi thật ác độc!

"Đức phi bên kia có động tĩnh gì?" Nghĩ tới đó, Hạ Uyển Chi hỏi.

"Cũng không có động tĩnh gì. Vừa rồi nô tỳ đi tặng đồ cho Thục phi, Bội Dung cũng đưa vài thứ đến. Những thứ khác thì giống như bình thường, nhìn không ra có cái gì không ổn."

"Cho người tiếp tục lưu ý!" Đầu Hạ Uyển Chi gật gật, nhìn hoa quế trong đình viện mà xuất thần.

Bữa tối, Hạ Uyển Chi dùng bữa xong liền ở trong Hỉ lai điện đi tản bộ một chút. Giữa nắng chiều hoàng hôn, nhàn nhã tản mạn cũng là thật tốt. Hạ Hoa nghe được tin Tề Diệp dùng bữa tối với Thái hậu xong thì đi Đức Sang cung xem Thục phi.

Hạ Uyển Chi gật đầu bày tỏ đã biết. Nghĩ đến lần này Thục phi xem như người trong hoạ có phúc. Nhìn điệu bộ này của Tề Diệp, là muốn đền bù tổn thất cho nàng ta. Có vẻ Thục phi lại được sủng ái nữa rồi.

Hạ Uyển Chi cho rằng Tề Diệp đi chỗ Thục phi nên sẽ không đến đây. Gần đây nàng ngủ rất sớm, đang thay quần áo nghỉ ngơi, nghe nói hắn đến đây thì lại mặc quần áo đi ra ngoài.

"Chuẩn bị nghỉ ngơi sao?" Tề Diệp đã tới, nhìn xiêm y của nàng không ngay ngắn thì cười cười, sửa sang lại một chút tà áo chưa ngay ngắn của nàng.

"Ừ! Nhìn canh giờ không còn sớm liền chuẩn bị đi nghỉ ngơi. Đã trễ thế này rồi sao Hoàng Thượng còn đến?" Hai người ngồi xuống ở trên giường, Tề Diệp cầm lấy tay của nàng không buông.

"Trẫm muốn tới đây nhìn một chút." Kéo tà áo xuống, nhìn máu bầm đã tan không ít, thở phào nhẹ nhõm "Xức thuốc chưa?"

"Cũng đã ổn hơn nhiều. Dù sao không có gì đáng ngại thì không cần xức thuốc, sợ tổn thương đứa nhỏ trong bụng." Nàng mỉm cười vuốt ve phần bụng bằng phẳng.

Theo ánh mắt của nàng, tay của Tề Diệp bao trùm lên, to lớn mà ấm áp "Ngự y nói không có gì lo ngại. Vẫn là bôi chút ít thuốc đi, nếu không trẫm nhìn thấy đau lòng."

"Vậy thần thiếp càng không bôi, để cho Hoàng Thượng nhìn thấy đau lòng." Hạ Uyển Chi hai mắt sáng long lanh nói với hắn.

Tề Diệp sửng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng. Nàng là muốn hắn đau lòng chính mình, lập tức trong lòng cảm động, cánh tay dài nhấc lên, ôm người vào trong ngực "Không đáng, trẫm sẽ liên tục đau lòng Uyển Nhi!"

"Ừ! Thần thiếp biết rõ." Nhìn bức rèm che ngũ sắc, vẻ mặt nàng nhàn nhạt.

Cuối cùng vẫn là Tề Diệp phân phó người cầm rượu thuốc đến, tự mình xức thuốc cho nàng. Hạ Uyển Chi ngoan ngoãn gối lên trên đùi hắn, cảm giác ấm áp từ tay hắn lướt qua trên cổ, hơi ngứa ngứa một chút, làm cho nàng buồn buồn nở nụ cười.

"Làm sao vậy?" Tề Diệp kinh ngạc.

"Có chút nhột!" Nàng ngồi dậy, gò má khẽ phiếm hồng, ánh mắt lưu chuyển, vẻ mặt xinh đẹp.

Tề Diệp cười cười, vuốt ve mặt của nàng, đi tới gần, hôn một cái lên khoé mắt của nàng. Hạ Uyển Chi thuận thế ngã vào trong ngực hắn, một bộ dạng làm nũng ỷ lại. Tề Diệp rất thích nàng như vậy, ôm người ở trước ngực, thoải mái cúi đầu xuống gục vào bả vai của nàng, thoải mái thở dài.

Không biết qua bao lâu, Hạ Bích bưng một cái hộp gấm tiến đến hỏi thăm: "Nương nương, nhân sâm cùng cẩu kỷ này để chỗ nào?"

"Thu lại đi, nếu Thục phi nương nương đã không thích, ngày mai tìm thêm một chút thứ nàng ấy thích đưa qua." Hạ Uyển Chi hời hợt nói.

Tề Diệp nghe vậy, hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

"Không có việc gì! Hoàng Thượng đêm nay có ngủ lại Hỉ Lai điện không?" Hạ Uyển Chi tránh lời nói của hắn mà hỏi thăm.

Dựa theo hiểu biết của Tề Diệp về nàng, chỉ cần là nàng tránh lời nói của hắn và nói không có việc gì, liền nhất định là có chuyện. Hắn nhìn về phía Hạ Bích, hỏi "Nói đi, trẫm muốn nghe một chút chuyện gì xảy ra.""Vâng!" Hạ Bích có chút băn khoăn liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, mới nói: "Là như vầy, buổi sáng nương nương phân phó nô tỳ tặng chút ít đồ bổ thân thể cho Thục phi nương nương. Thục phi nương nương tựa hồ không thích, liền trả trở về."

"Thật đúng là không hiểu chuyện!" Tề Diệp nhíu mày, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Uyển Chi "Nếu nàng ta đã không thích, nàng cũng đừng có

đi tự chuốc không vui. Nàng ta chính là tính xấu như vậy, chẳng cần so đo với nàng ta."

"Ừ! Thần thiếp hiểu!" Hạ Uyển Chi nhu thuận gật đầu, liếc nhìn Hạ Bích, Hạ Bích bưng hộp gấm lui xuống.

Tề Diệp lại ngồi trong chốc lát rồi mới rời đi, cũng không nghe nói đêm nay hắn lật ra bài tử của ai, có lẽ hắn trở về Ngọc Long điện nghỉ ngơi.

Sau đó mấy ngày, Thục phi tìm các loại lý do để gọi Tề Diệp đi Đức Sang cung, mặc kệ hắn đang ở trong cung của ai. Đương nhiên, chỗ thái hậu thì nàng không dám phái người đi mời.

Thậm chí có hai ngày Tề Diệp đang dùng bữa ở Hỉ Lai điện, Thục phi cho cung nữ đến truyền lời, nói là đau đầu, mong Tề Diệp đi qua nhìn xem.

Lần này Hạ Uyển Chi chủ động mở miệng, Tề Diệp cũng không chịu dời đi, chỉ nói đợi lát nữa sẽ đi qua rồi tiếp tục nhàn nhã cùng Hạ Uyển Chi ăn trưa, lại ở Hỉ Lai điện ngủ trưa rồi mới đi Đức Sang cung.

Máu bầm trên cổ chỉ qua mấy ngày thì tiêu tan hết, một chút dấu vết cũng nhìn không ra. Mà chuyện nàng bị hại manh mối đã mất đoạn, căn bản tìm không được là ai chỉ điểm.

Hạ Uyển Chi cứ theo lẽ thường đi thỉnh an Đức phi, có khi cũng sẽ bị Đức phi kêu lên cùng nói chuyện. Nàng biểu hiện thật bình tĩnh, giống như căn bản không có hoài nghi là Đức phi ra tay. Dù sao không có chứng cớ, gây rối loạn chỉ gây bất lợi cho mình, không bằng từ từ mà tính.

Hậu cung chưa từng có cuộc sống bình yên. Thục phi ỷ vào vết thương trên đầu, lợi dụng làm nũng đối với Tề Diệp, mỗi ngày Tề Diệp đều phải đi Đức Sang cung một chuyến. Nàng ta dùng hết các loại thủ đoạn để nhắc lại chuyện trước kia, hoặc thân thể không thoải mái, hoặc ăn không vô, hoặc ngủ không ngon, hoặc gặp cơn ác mộng, hoặc là phân phó phòng bếp nhỏ chuẩn bị điểm tâm đưa đi ngự thư phòng, biểu đạt tình cảm.

Dù sao chỉ cần có thể gọi người đi Đức Sang cung, Thục phi đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, mà đặc biệt từ Hỉ Lai điện thì càng không từ bỏ.

Hạ Uyển Chi nhìn đã cảm thấy buồn cười. Nàng cũng biết, lúc này nói cái gì đều là vô dụng, chờ qua khỏi lúc thịnh sủng, xem Thục phi có thể yên ổn hay không.

Vẫn cho là hoàng hậu sẽ ở Phượng Nghi cung yên tĩnh thật lâu, ai biết Phượng Nghi cung truyền ra tin hoàng hậu có thai. Cấm túc cái gì đều tan thành mây khói, Phượng Nghi cung lần nữa đông như trẩy hội. Mà ngay cả Hạ Uyển Chi cũng sai Hạ Bích chuẩn bị một phần lễ vật phong phú đưa đi Phượng Nghi cung.

Tin tức hoàng hậu có thai vừa ra liền che khuất hào quang của Thục phi. Thái hậu rất là cao hứng, tích cực đi Phượng Nghi cung.

Hạ Uyển Chi lại nghĩ, hoàng hậu này thật là xem như hết khổ. Cứ nghĩ tới nàng ta bất quá là hồng nhan bạc mệnh, nàng ta đã nhất định là không thể sống lâu, Hạ Uyển Chi cũng không muốn lãng phí tinh lực trên cái người tuổi thọ ngắn ngủi.Điều kiện tiên quyết là nàng ta không ra tay với mình. Hạ Uyển Chi biết rõ, thường đi ở trên bờ sông khó tránh khỏi sẽ ướt giày. Nàng biết rõ Tề Diệp thích là mặt nạ ngụy trang mà nàng mang, nếu là biết rõ bộ dáng chân chính dưới mặt nạ, chỉ sợ hắn sẽ không tiếp nhận được. Đồng thời, nàng cũng không muốn bị người chán ghét, đặc biệt là Tề Diệp.

Mất ân sủng của hắn, căn bản không thể sinh tồn nổi ở hậu cung.

Hậu cung phi tần có tin vui đều là rất thận trọng, trừ ngự y của mình xác định có thai ra, còn có Viện trưởng Ngự y viện cùng với một vị ngự y khác tinh thông phụ khoa xác định, thế này mới xem như chân chính khẳng định có tin vui.

Lúc trước khi Lâm ngự y khẳng định nàng có tin vui, còn không phải là được hai cái ngự y khác xác định lại.

Hoàng hậu chấm dứt bị cấm túc, cái này hậu cung liền sẽ phát sinh biến hóa. Ít nhất quyền phụ trách quản lý hậu cung lại trở về trong tay hoàng hậu. Mà thái hậu nói nàng ta hôm nay thân thể khác biệt, không thể quá mức mệt nhọc, nói là để cho Đức phi trợ giúp quản lý. Hoàng hậu mặc dù không muốn, nhưng vẫn là nghe theo ý tứ của thái hậu, giao ra một nửa quyền lợi cho Đức phi quản lý.

Một khi đã dính đến quyền thế, đột nhiên trên tay không có tư vị quyền lợi là không dễ chịu. Đức phi chính là nghĩ như vậy. Đứng ở chỗ cao nhìn qua phong cảnh khẳng định không giống như phải nằm ở trong đó, bởi vậy, nàng hi vọng quyền lợi một mực đều ở trong tay nàng!

Phượng Nghi cung gần đây rất là náo nhiệt, thỉnh an cũng trở lại như xưa.

Hạ Uyển Chi sáng sớm trang điểm xong đi thỉnh an hoàng hậu. Hoàng hậu cười tủm tỉm cho nàng đứng dậy, tay còn vuốt ve phần bụng bằng phẳng. Nghe ngự y nói, bụng của nàng ta mới hai tháng, đừng nói lộ bụng bầu, mà ngay cả nôn nghén những thứ kia còn chưa có rõ ràng đâu!

Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy, ngồi xuống một bên. Thục phi nói là đau đầu cũng không đến thỉnh an, các cung phi khác đều đông đủ. Đức phi trầm mặc ngồi đó, dù sao bây giờ không phải là sân khấu của nàng, không tiện ở trước mặt hoàng hậu làm náo động.

"Trong khoảng thời gian này Đức phi coi quản hậu cung rất khá, bản cung nhìn cũng cao hứng. Hôm nay bản cung có tin vui, chỉ sợ có rất nhiều nơi không thể chú ý đến, còn phải làm phiền Đức phi!"

"Hoàng hậu nương nương khách khí, thần thiếp đa tạ hoàng hậu nương nương cho thần thiếp cơ hội này. Có thể giúp được nương nương là phúc khí của thần thiếp." Đức phi nói lời khách khí, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt.

Hoàng hậu cười cười, nhắc đến một chút chuyện tình hậu cung rồi cho các nàng đi về nghỉ.

Hạ Uyển Chi vừa rời khỏi Phượng Nghi cung liền chuẩn bị trở về Hỉ Lai điện, Lâm Huệ tiến lên gọi lại nàng, nói là đã mấy ngày rồi hai người không có cùng đi dạo.

Lâm Huệ đề nghị đi Phóng ưng đài một chút, Hạ Uyển Chi không từ chối. Hai người chậm rãi xuyên qua đình đài lầu các, vườn hoa ao nước, Hạ Uyển Chi khẽ nâng váy bước lên bậc thang.

Trên Phóng Ưng đài có bàn đá ghế đá, Hạ Bích lót một chiếc khăn tay rồi mới để cho nàng ngồi xuống. Lâm Huệ ân cần nói "Nhìn Uyển tỷ tỷ khí sắc không tệ!"

"Ừ cũng không tệ lắm!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt gật đầu.

"Tỷ tỷ có thể biết là ai muốn hại tỷ tỷ?" Lâm Huệ tò mò hỏi.

"Không biết!" Nàng nói "Chuyện đã qua, manh mối đã bị chặt đứt, chỉ sợ rất khó tra ra là ai."

"Cũng phải!" Lâm Huệ vẻ mặt nhàn nhạt gật đầu.

"Huệ nhi có phải biết chút ít cái gì hay không?" Hạ Uyển Chi cố ý hỏi, Lâm Huệ sững sờ, chống lại ánh mắt có chút không được tự nhiên của nàng, Hạ Uyển Chi nhíu mày "Huệ nhi làm sao vậy?"

"Không có việc gì, không có việc gì!" Lâm Huệ lắc đầu liên tục, nhìn thoáng qua phương xa nói "Không biết là ai."

"Phải không?"

"Ừ!" Lâm Huệ chột dạ nói "Nếu là biết rồi, chắc chắn sẽ không để cho người nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật."

"Ừ!" Liếc nhanh đánh giá nàng ta, Hạ Uyển Chi sinh lòng nghi hoặc. Mặc dù để nàng ta cực lực che giấu, có đôi khi ngươi càng muốn che giấu càng làm cho người ta cảm thấy khả nghi. Hôm nay nàng ta chính là như thế.

Hai người ngồi trong chốc lát, mặt trời càng lên cao, hơn nữa càng ngày càng xán lạn, nắng chiếu ở trên người có chút nóng, không dám ngồi lâu, liền xuống Phóng Ưng đài rồi rời đi.

Trên đường trở về, Hạ Bích có vẻ muốn nói lại thôi. Hạ Uyển Chi nhìn nàng ấy một cái "Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi!"

"Nô tỳ nhìn thấy lúc nương nương hỏi Lâm sung dung, vẻ mặt Thái Vi có chút quái dị."

"Thấy rõ chứ?" Hạ Uyển Chi nhíu mày.

"Vâng! Nô tỳ cùng Thái Vi coi như là quen thuộc, không có nhìn lầm." Hạ Bích cường điệu.

"Xem ra nàng ta xác thực biết chút ít cái gì!" Vuốt vuốt khăn tay, Hạ Uyển Chi nói "Ngươi đi chỗ Thái Vi thăm dò một chút xem, nhìn Lâm sung dung cí vẻ là không nói thật."

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu, thầm nghĩ miệng Thái Vi cũng rất kín. Nếu muốn moi ra thứ gì, thật cũng không dễ dàng. Đi vài bước, Hạ Bích hoảng hốt nhớ tới tết rượu hoa quế mà Trung thu Hạ Uyển Chi ban thưởng cho nàng, Hạ Bích cười đắc ý.

64. Chương 64

Edit: Biuti

Beta: HueKhanh92

Hoàng hậu mới khôi phục tự do không quá hai ngày, liền chuẩn bị yến hội ngắm hoa cúc ở Ngự hoa viên, vô cùng náo nhiệt, phu nhân đại thần nhất phẩm đều có cơ hội vào cung dự tiệc, chứ không phải chỉ có cung phi mới được tham gia.

Lúc Hạ Uyển Chi nghe Nguyệt Quế truyền lời, có chút ngạc nhiên. Có điều là do hoàng hậu tổ chức, nàng cho dù không muốn cũng không thể không đi, đành phải gật đầu đáp ứng, nói là sẽ tới đúng giờ.

Vì hợp với tình hình, Hỉ Lai điện cũng mang hoa cúc ra bố trí. Trong sân vườn đặt không ít hoa cúc, nở rộ xinh đẹp, từng bông từng bông, cánh hoa khẽ lay lay trong gió. Hạ Uyển Chi ngồi dưới mái hiên ngắm nhìn, ánh mặt trời ấm áp, những đóa hoa rực rỡ.

Hạ Bích vẫy lui các cung nhân khác, nói nhỏ "Nương nương, nô tỳ nghe được từ chỗ Thái Vi kia, hung thủ thật sự là Đức phi!"

Hạ Uyển Chi nhướng mi, môi đỏ mọng hé mở "Xác định là nàng ta?"

"Vâng ạ! Thái Vi nói hôm đó nàng ta cùng Lâm Sung Dung nhìn đoàn người Hoàng Thượng vội vã đi về hướng hòn non bộ bên kia, liền đi theo sau. Sợ bị Hoàng Thượng trách phạt, Lâm Sung Dung không dám lộ diện, trốn ở một bên chuẩn bị chờ đám người Hoàng Thượng đi khỏi rồi mới rời đi. Ai biết Hoàng Thượng ôm nương nương đi trước, Đức phi theo sau, vừa vặn các nàng nghe thấy Đức phi phân phó Bội Dung xử lý tiểu cung nữ kia."

"Hừ, không nghĩ tới thật sự là Đức phi. Cũng biết nàng ta rất nham hiểm, chung đụng nhiều sẽ không tốt, nhưng không nghĩ tới mưu kế tốt như vậy, thiếu chút nữa là một hòn đá ném chết hai con chim."

"Nương nương, không bằng nói cho Hoàng Thượng?" Hạ Bích có chút bận tâm. Đã có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, nếu là hôm đó lưu ý, cũng sẽ không bị hại.

Tửu lượng của Thái Vi không lớn, một bình rượu hoa quế liền say tí bỉ, thừa dịp lúc nàng ta thần chí không rõ, Hạ Bích khách sáo đưa đẩy, ai biết Thái Vi rất là phối hợp khai ra một năm một mười.

"Nói cho Hoàng Thượng thì có ích lợi gì, không có bằng chứng, cho dù Lâm Sung Dung ra mặt làm chứng, tiểu cung nữ kia cung đã chết không còn đối chứng. Nnếu Đức phi lại bảo không làm, nói là ta cùng Lâm Sung Dung liên thủ hãm hại nàng ta, đến lúc đó không chỉ không hại được nàng ta, ngược lại tự rước phiền toái cho mình."

"Có thể Đức phi đã có cái tâm tư kia lâu rồi, nàng ta ở trong bóng tối, nương nương đúng là khó lòng phòng bị a!" Hạ Bích lo lắng.

"Hừ, khó lòng phòng bị cũng phải đề phòng!" Hạ Uyển Chi nói "Kêu Hạ Đồng đến đây một chuyến."

Không bao lâu sau Hạ Đồng tiến đến, Hạ Uyển Chi ra hiệu nàng ấy đến bên cạnh rồi nói nhỏ vài câu. Hạ Đồng khó xử nhíu mày "Nô tỳ sẽ làm hết sức."

"Ừ! Có việc gì cần xin cứ nói." Hạ Uyển Chi ra hiệu Hạ Bích lấy ra một quyển y thuật, là nàng đến Tàng Thư Các tìm, biết rõ Hạ Đồng thích xem sách thuốc, mà nàng cũng cần y thuật của Hạ Đồng. Mặc dù hiện tại nàng ấy biết chữ không nhiều lắm, từ từ học cũng sẽ biết được, "Chỗ nào không hiểu liền hỏi Hạ Bích.""Vâng ạ!" Hạ Đồng gật đầu.

Hái được một đóa hoa cúc, Hạ Uyển Chi vô ý thức bứt lấy cánh hoa, từng cánh từng cánh rơi trên mặt đất, cảnh đẹp thê lương, tâm tư nàng bắt đầu chuyển động. Đức phi, ngươi nói ta làm như thế nào báo đáp cái ưu ái này của ngươi đây?

Yến hội cử hành vào buổi chiều. Sau khi ngủ trưa xong, Hạ Uyển Chi mới đi đến ngự hoa viên, những người khác đã đến gần đông đủ, so với các nàng ta trang điểm thật kĩ, mặt Hạ Uyển Chi lại không trang điểm. Nàng để mặt mộc trông có vẻ trắng trong thuần khiết hơn nhiều. Trong son có bột hoa hồng, bởi vậy, hiện tại nàng cũng không còn thoa son.

Nhìn dung nhan và trang phục hoàng hậu tinh xảo, đôi môi đỏ bừng, ngược lại nàng là có chút lo lắng thay. Chẳng lẽ hoàng hậu không sợ bột hoa hồng trong son môi trên miệng ảnh hưởng xấu đến hài tử trong bụng hay sao?

Lo lắng cũng chỉ để ở trong lòng, Hạ Uyển Chi cũng sẽ không hảo tâm đi nhắc nhở nàng ta.

Thỉnh an Thái Hậu, Hoàng Hậu, Đức phi, Thục phi xong, Hạ Uyển Chi đi đến vị trí của mình. Lâm Sung Dung và các phi tần cấp vị thấp hơn chủ động đứng dậy khẽ hành lễ với nàng.

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt quét một vòng, Hạ Uyển Chi nhìn Dung phu nhân ngồi ở vị trí phía dưới của hoàng hậu, biết là mẫu thân của hoàng hậu, mặt mày lờ mờ có vài phần tương tự. Hai người đang nói chuyện, nàng cẩn thận nghe một chút, đơn giản là mấy lời dặn dò hoàng hậu dưỡng thai cho tốt.

Rất nhanh liền có cung nữ dâng trà, Hạ Đồng tiến lên bưng nước trà cho nàng, cắm ngân châm dài nhỏ vào trong nước trà rồi rất nhanh lấy ra. Hạ Đồng cúi đầu nhìn một cái, dính một giọt nước trà, thừa dịp không ai để ý nếm một chút, hương vị cũng không có gì không ổn, lúc này mới âm thầm lôi kéo tay áo Hạ Uyển Chi, ra hiệu với nàng là không có gì đáng ngại.

Hạ Uyển Chi yên lòng, nhẹ hớp một ngụm nước trà làm nàng bị phỏng, liền để ở một bên cho nguội. Cung nữ bưng một đĩa cái đĩa điểm tâm tinh mỹ đi lên, tổng cộng bảy tám cái đĩa điểm tâm, làm rất tinh xảo, hương vị ngọt ngào, thật khiến người ngửi rất có cảm giác muốn ăn. Có điều không phải người của nàng làm ra, nàng chắc sẽ không ăn.

Hạ Bích lột một miếng quýt đưa tới trong tay nàng, chua ngọt vừa phải, hương vị rất tốt.

Chờ mọi người tới đông đủ, Hoàng Hậu mới cười nói "Hôm nay ánh nắng rạng rỡ, bản cung lại nhìn thấy hoa cúc nở, liền tổ chức cái yến tiệc này ở Ngự Hoa Viên để cho mọi người tụ họp, trò chuyện."

"Đều nhờ hồng phúc của nương nương!" Mọi người đồng loạt đứng dậy nói.

"Được rồi, đều ngồi xuống đi, hôm nay cũng không có người ngoài, không cần câu nệ!" Hoàng hậu mỉm cười khoát khoát tay, rất nhanh liền có người bắt đầu diễn hí khúc. Đây là biện pháp giết thời gian tốt nhất, hơn nữa, Thái Hậu thích nghe, hợp ý, Hoàng Hậu cũng sẽ cho biểu diễn vài vở kịch Thái Hậu thích nghe, về phần những người khác chỉ có thể giả bộ nghe thật đàng hoàng.

Nghe xong hai xuất diễn, Hạ Uyển Chi đã ăn hai quả quýt. Sai Hạ Bích lột một quả lựu, so với quả lựu tiến cống, quả thật cây lựu lớn lên ở nơi này không ngon bằng, có điều hương vị coi như không tệ.Kể từ sau khi có thai, Hạ Uyển Chi liền có thói quen chính là không quá một canh giờ nàng sẽ phải đi nhà xí một lần, lần này cũng không ngoại lệ. Ngự y nói cũng không có gì lo ngại, bảo nàng không cần lo lắng, nàng cũng không quá để ý.

Lúc đi ra cả người thoải mái hơn rất nhiều, Hạ Bích, Hạ Đồng sửa sang lại quần áo cùng với đầu tóc giúp nàng, thu thập xong mới đi ra ngoài.

Yến hội hoa cúc diễn ra tại bên trong Ngự Hoa Viên, vòng qua tường rào mới có thể đi vào. Hạ Uyển Chi chỉ dẫn theo hai người Hạ Bích, Hạ Đồng, ba người cũng không nói chuyện, một đường trầm mặc, bởi vậy dễ dàng nghe thấy âm thanh của hoàng hậu, cước bộ dừng lại, ra hiệu các nàng im lặng.

"Nương yên tâm, không phải là công chúa, nhất định là hoàng tử." Hoàng hậu âm thanh chắc chắc nói.

"Nếu là hoàng tử vậy thì không thể tốt hơn, tảng đá lớn trong lòng nương coi như là buông xuống. Không nghĩ tới lúc nương còn sống còn có thể nhìn thấy Hoàng Hậu mang thai, có biết nương vui biết nhường nào?" Nghe, là thanh âm mẫu thân của Hoàng Hậu, Lưu phu nhân.

"Để nương lo lắng!" Hoàng hậu có chút hổ thẹn.

Nghe vậy, các nàng dừng chân, đám người Hạ Uyển Chi có chút kinh hoảng, nhìn chung quanh xem nơi này có chỗ nào để ẩn núp. Nếu như hiện tại bị phát hiện, nhất định sẽ cảm thấy các nàng đang nghe lén, mặc dù đúng là nghe lén.

Theo âm thanh càng ngày càng gần, các nàng nghiêng đầu đi đến hướng bên kia, tường viện có hai cái cửa.

"Qua hai ngày nữa chọn ngày cho tốt lành, đi đến miếu Quan Âm tạ lễ, khẩn cầu Quan Âm nương nương ban cho Hoàng Hậu một hoàng tử." Giọng nói của Lưu phu nhân nhẹ nhàng khoan khoái, dễ dàng nghe ra được bà ta thật vui mừng.

Hoàng hậu cười cười không lên tiếng.

Lưu phu nhân lại nói "Có phải là ăn phương thuốc mà nương đưa cho ngươi nên mới mang thai hay không?"

"Đại khái là vậy!" Hoàng hậu nhàn nhạt cười cười.

"Nhất định là vậy, nghe nói cái phương thuốc kia rất là hữu hiệu, xem ra là thật sự..." Lúc này Lưu phu nhân lại nói thầm vài câu rồi mới đi tiểu tiện dưới sự hướng dẫn của cung nữ. Hoàng Hậu đứng ở một bên chờ, vô ý thức níu lấy lá cây.

"Nương nương..." Nguyệt Quế muốn nói lại thôi.

Hoàng hậu lườm nàng ta một cái, Nguyệt Quế đành im phăng phắc không dám nhiều lời.

Hạ Uyển Chi không dám ở lâu, liền dẫn người rời đi. Không nghĩ tới Hoàng Hậu là dùng thuốc mới mang thai. Hãm hại nhiều người như vậy, ông trời lại còn cho nàng ta mang thai hài tử, thật đúng là không công bằng.

Nàng ngồi xuống chưa tới một lát, hoàng Hậu với Lưu phu nhân cũng đã trở lại. Hạ Uyển Chi giả bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, nghiêm túc nghe diễn hí khúc, ăn trái cây, bảy tám cái đĩa điểm tâm nàng cũng không động tới một miếng.

Buổi trưa vừa nghe diễn vừa tròc chuyện, mọi người cũng có chút mệt, các phu nhân khác mỉm cười rời đi, hơn nữa sai người đưa lễ vật cho Hạ Uyển Chi. Nàng để cho Hạ Bích ghi nhớ từng người, chờ ngày mai đưa hạ lễ trở về. Hiện tại là danh tiếng của hoàng hậu, sao nàng có thể ra mặt đây?Bữa tối Tề Diệp dùng bữa ở Phượng Nghi cung, dùng xong bữa tối Hạ Uyển Chi liền tắm rửa một phen, tóc dài ướt nhẹp dùng khăn vải sạch sẽ bao bọc lại, cho Hạ Bích lau nước trên tóc, được tám chín phần liền xõa cho tự khô.

Đầu tóc còn chưa có khô hoàn toàn, Tề Diệp đã tới. Nàng khẽ búi đầu tóc, dùng cây trâm vàng điểm thúy bươm bướm kia gài tóc lại.

Tề Diệp đỡ nàng ngồi xuống, cầm lấy tay của nàng mỉm cười hỏi "Hôm nay có tốt không?"

"Tất cả đều tốt! Buổi chiều còn đi dạo một chút" Hạ Uyển Chi mỉm cười gật đầu.

"Hoàng Thượng hôm nay có mệt lắm không?"

"Có chút!" Tề Diệp thở dài, ôm lấy nàng nói "Cho trẫm ôm một chút."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi nhu thuận gật đầu, cảm giác hắn nghiêng người ngả về phía nàng, lồng ngực rộng lớn bao lấy nàng, sau lưng ấm áp "Nếu như Hoàng Thượng cảm thấy vất vả, không bằng đem một số việc giao cho các đại thần làm đi, đừng quá sức tự mình làm, nhìn ngài như vậy liền làm cho lòng người đau đớn."

"Trẫm biết rõ, nhưng có một số việc dù là đại thần cũng không giúp được!" Tề Diệp thở dài, tay không thành thật che ở trước ngực nàng. Hạ Uyển Chi ngẩn ra, hắn cắn môi của nàng nói "Không phải là đau lòng trẫm sao? Trẫm muốn biết là đau lòng thế nào?"

"Hoàng Thượng ~" cảm giác tay của hắn đi từ tà áo đưa vào trong, nàng kinh hoảng đè lại, tay chân luống cuống "Hoàng Thượng, không thể!"

"Vì sao?" Tề Diệp mỉm cười, đầu lưỡi đảo quanh liếm môi của nàng, lập tức Hạ Uyển Chi cảm thấy toàn thân tê dại, run rẩy một chút.

"Hoàng Thượng, tần thiếp thân thể bất tiện, không thể hầu hạ Hoàng Thượng." Hạ Uyển Chi cầu khẩn.

Nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu cầu khẩn của nàng, Tề Diệp ha ha cười một chút, bóp một cái trên ngực nàng, cảm thụ cái nơi ấm áp mềm mại, vừa vặn đủ một cái bàn tay hắn xoa bóp, lớn nhỏ thích hợp, làm cho người ta muốn ngừng mà không được "Được rồi. Đừng nhìn trẫm như vậy, trẫm sẽ nhịn không được mà ăn ngươi."

"Hoàng Thượng cũng chỉ biết hù dọa tần thiếp!" Hạ Uyển Chi oán trách.

Tề Diệp cười ha ha, hôn một cái lên khóe môi nàng. "Gần đây không có thấy Uyển Nhi dùng phấn son, da thịt lại càng mềm mịn."

"Nghe nói buổi tối dùng phấn son không tốt cho hài tử, tần thiếp bây giờ chắc hẳn xấu lắm nhỉ?" Nàng vuốt ve mặt, có chút không được tự nhiên.

Tề Diệp cầm lấy mặt của nàng, nhìn chung quanh một chút, cắn một cái lên môi nàng, không khiến cho nàng quá đau, nhưng lại làm cho đôi môi hồng phấn càng phát ra vẻ đẹp đẽ mê người, "Không xấu, trắng trong thuần khiết thanh nhã, dung mạo thanh lệ. Trẫm rất thích!"

Ba chữ cuối cùng nói năng có khí phách, làm cho tim trong lồng ngực đập lỡ một nhịp.

Cảm giác tóc của nàng ẩm ướt, Tề Diệp rút kim thoa ra, tóc dài xõa vai, tóc đen đổ xuống, càng làm cho khuôn mặt có vẻ thanh lịch mê người. Hắn khẽ híp hai mắt, cúi đầu ngậm lấy đôi môi mềm mại, ôn nhu trằn trọc, triền miên hôn mút.Buổi tối Tề Diệp lật ra bài tử của Lâm Huệ, nghe nói hắn đang ở Hỉ Lai điện, Lâm Huệ rất là lo lắng. Nếu như Hạ Chiêu Nghi lại ích kỷ, ỷ vào ân sủng giữ Hoàng Thượng ở lại, nàng nên làm như thế nào?

Ngược lại Hạ Uyển Chi không muốn đối xử với nàng ta quá tàn nhẫn. Bởi vì ngón tay của hắn rất thoải mái, chải mái tóc dài của nàng, vuốt ve đầu của nàng, rất nhanh nàng liền dựa vào trong ngực hắn ngủ.

Thấy nàng ngủ say, Tề Diệp không đành lòng đánh thức nàng, cúi đầu hạ xuống một nụ hôn tại mi tâm, ôm nàng đặt ở trên giường, dịu dàng đắp chăn cho nàng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, phân phó Hạ Bích phải chăm sóc nàng thật tốt.

Khi Lâm Huệ đang chờ đợi trong thất vọng, lúc trái tim nàng sắp kết băng, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng của thái giám như tiếng trời xuất hiện "Hoàng Thượng giá lâm!" Nếu không phải Thái Vi nhắc nhở nàng nghênh đón, Lâm Huệ còn cho là mình nghe lầm.

"Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!" Âm thanh cúi đầu, vẻ mặt xinh đẹp.

"Đứng lên đi!" Tề Diệp ngồi ở trên giường nệm, Thái Vi vội vàng dâng trà. Tề Diệp bưng lênuống một ngụm. Lâm Huệ đứng dậy bước tới bên cạnh hắn ngồi xuống, lòng có chút ít lo sợ, có chút khẩn trương.

Một người im lặng uống trà, một người tâm tình kích động, thậm chí cảm giác thân thể đều đang run rẩy, trầm mặc hồi lâu, ngay cả Lâm Huệ đều cảm thấy cực kỳ đè nén, nàng run rẩy nói "Hoàng Thượng rửa mặt rồi?"

"Ừ!" Tề Diệp nhìn nàng một cái, khẽ gật đầu.

Lâm Huệ sửng sốt, vốn dĩ không biết nên làm sao bây giờ, may là Thái Vi cơ trí, ra hiệu bằng mắt đối với cung nữ, không bao lâu một chậu nước nóng bưng lên. Nàng ấy liếc nhanh qua Lâm Huệ, Lâm Huệ hiểu ý, nói"Hoàng Thượng, tần thiếp hầu hạ ngài rửa chân!"

"Ừ!"

Nước lạnh trong suốt, đưa tay thử một chút nhiệt độ xem như tạm ổn, nàng vắt khăn rửa mặt lau tay cho Tề Diệp, lại bưng nước rửa chân tới ở trước mặt hắn, quỳ trên mặt đất giúp hắn cởi đôi vớ. Nhìn thấy chân hắn lớn hơn chân mình gấp đôi, hơi có chút kinh ngạc, lại bất động thanh sắc, giúp hắn vuốt ve đầu ngón chân tới lưng bàn chân cùng lòng bàn chân.

Lực đạo của nàng không nhỏ, có chút đau lại có chút ít thoải mái, mặt mày hắn giãn ra. Tề Diệp nhìn nữ nhân nghiêm túc bóp chân cho hắn, hỏi "Lâm Sung Dung sao lại làm được như vậy?"

"Tần thiếp nghe nói mát xa huyệt vị dưới chân có thể giải trừ mệt nhọc, nghĩ tới Hoàng Thượng liên tục vất vả vì nước, liền xin ngự y chỉ giáo, học hỏi cẩn thận một phen. Phát hiện xoa bóp lòng bàn chân, buổi tối ngủ sẽ thoải mái hơn."

"Hoàng Thượng, lực đạo tần thiếp có được không?" Thấy hắn không nói, Lâm Huệ cảm thấy tò mò.

"Có thể dùng lực lớn hơn một chút!" Tề Diệp thoải mái nhắm mắt lại, ngón tay vô ý thức gõ mặt bàn, vẻ mặt lười biếng.

"Vâng! Nếu là mạnh quá, Hoàng Thượng hừ một tiếng, tần thiếp chỉ là học sơ nên cũng không nắm chắc lực đạo, mong Hoàng Thượng thứ lỗi." Ngón trỏ cong lên, gia tăng lực đạo mát xa lòng bàn chân. Nhìn vẻ mặt hắn thoải mái, trong lòng rất là đắc ý.Không biết qua bao lâu, Lâm Huệ sợ hắn ngủ, khẽ gọi "Hoàng Thượng?"

"Ừ! Tiếp tục..." Tề Diệp cũng không mở mắt, nhàn nhạt nói một câu.

Nàng tiếp tục mát xa, chỉ là hai tay có chút đau đớn nhức mỏi, ánh nến chập chờn, một đôi chân đều mát xa xong hết, nàng cầm lấy khăn vải lau sạch sẽ, giúp hắn mang giày vào, nói "Hoàng Thượng, canh giờ không còn sớm, ngày mai Hoàng Thượng còn phải lâm triều, không bằng sớm đi nghỉ ngơi¡'.

"Ừ!" Tề Diệp miễn cưỡng lên tiếng, duỗi tay về phía nàng "Đỡ trẫm."

"Vâng!" Lâm Huệ bước lên, giọng nói nhẹ nhàng, đỡ hắn đứng dậy, Tề Diệp nửa người đè ở trên người nàng.

Thân hình nàng nhỏ gầy, cố hết sức mà đỡ, cũng may có Thái Vi giúp một bên, thay hắn cởi quần áo ra, lại đỡ hắn nằm xuống, lúc này Lâm Huệ mới trốn ở sau tấm bình phong cởi quần áo trên người xuống, chỉ mặc cái yếm cùng tẩm y. Ánh nến mờ nhạt, lờ mờ có thể thấy được trên cái yếm thêu lên đôi uyên ương nghịch nước.

Lâm Huệ khẩn trương nằm ở bên trong, cảm giác hai tay không khống chế được hơi run rẩy, mạn giường tầng tầng che lại ánh nến, lại vẫn còn có chút ánh sáng yếu ớt có thể làm cho nàng nhìn thấy túi thơm treo ở đầu giường, bên trong có hương liệu an thần, lúc này lại một chút hiệu quả cũng không có.

Không biết qua bao lâu, Lâm Huệ cảm giác người bên cạnh hô hấp nặng nề, nàng đang còn muốn hỏi, đệm chăn trên người bỗng nhiên bị vén lên, kinh ngạc ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng người bao trùm lên người mình. Lâm Huệ kích động hai mắt nhắm lại.

Sau một phen mây mưa, Lâm Huệ khẽ cắn môi, kềm chế vui vẻ phấn khích, nhịn không được nghiêng đầu qua bên cạnh, đã thấy hắn nhắm mắt lại, chỉ là hô hấp của hắn có chút thở dốc, chứng minh hắn còn chưa chân chính chìm vào giấc ngủ.

Đúng lúc này, cửa ngoài truyền tới âm thanh, giống như không ngừng, không có biện pháp, Lâm Huệ đành hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

"Nô tỳ đi xem một chút!" Thái Vi tực đêm khẽ nhíu mày, nghe thanh âm giống như là người bên cạnh Thục phi, mở cửa nhìn ra, quả nhiên là cung nữ bên cạnh Thục phi "Đã trễ thế này có chuyện gì?"

"Thân thể Thục phi khó chịu, muốn mời Hoàng Thượng tới xem xét một chút!" Cung nữ cây ngay không sợ chết đứng nói.

"Đêm đã khuya, Hoàng Thượng cùng Lâm Sung Dung đã buồn ngủ, có chuyện gì ngày mai hãy nói!" Ở trong lòng Thái Vi hừ lạnh, Thục phi đây là hát tuồng gì, đừng tưởng rằng người khác không biết.

"Khẩu khí thật lớn, nếu là Thục phi có chuyện không hay xảy ra, ngươi đảm đương nổi sao?" Cung nữ đẩy bả vai của Thái Vi, một đường xông vào bên trong.

Tất nhiên Thái Vi không muốn, thật vất vả Hoàng Thượng mới đến một chuyến, làm sao có thể bị gọi đi dễ dàng như vậy?

"Hoàng Thượng đã ngủ!"

"Tránh ra, Thục phi không thoải mái mới là đại sự!" Cung nữ một đường xông thẳng vào bên trong, trông thấy Lâm Sung Dung khoác áo ngoài, nói "Thỉnh an Sung dung nương nương, Hoàng Thượng còn thức không ạ? Thục phi đột nhiên cảm thấy đau đầu, muốn gặp Hoàng Thượng."

Có thể thay đổi viện cớ nhanh như vậy?

Lâm Huệ âm thầm bĩu môi "Hoàng Thượng đã ngủ, Thục phi không thoải mái nên mời ngự y nhìn một chút đi!"

"Hoàng Thượng thật sự đã ngủ?" Cung nữ không tin, hừ lạnh một tiếng, nói nhỏ "Lâm Sung Dung cần phải xem lại thân phận của mình, đắc tội Thục phi chắc chắn sẽ không có kết cục tốt."

"Sẽ có cái kết cục gì?" Sau lưng truyền đến thanh âm trầm thấp, Lâm Huệ hơi sững sờ cúi đầu xuống.

Cung nữ lập tức sững sờ, vội vàng hành lễ "Nô tỳ tội đáng chết vạn lần quấy rầy giấc ngủ của Hoàng Thượng, nô tỳ là tới truyền lời, Thục phi nói đau đầu, muốn Hoàng Thượng wya nhìn một chút."

"Trả lời trẫm, sẽ có cái kết cục gì?" Âm thanh lãnh đạm, mang theo uy nghiêm không thể kháng cự.

"Nô tỳ tội đáng chết vạn lần, nô tỳ lỡ lời, nô tỳ biết sai, mong Hoàng Thượng trách phạt!" Tất nhiên cung nữ không dám thừa nhận nàng nói nói như vậy, chỉ có thể mơ hồ qua loa.

"Quang Thuận? Vả miệng, cho nàng biết rõ nên dùng thái độ gì đối với chủ tử!" Tề Diệp liếc mắt một cái đi vào, đi một bước bỗng nhiên quay đầu lại "Trở về nói với Thục phi, nàng ta bị đau đầu nên gọi ngự y, nếu là trị không hết trẫm sẽ tự mình qua nhìn một chút."

Tiếng tát tai vang lên "chan chát", cung nữ bị đánh không dám lên tiếng nữa.

Lâm Huệ nhìn thấy lập tức khoái chí cả người, có cảm giác hãnh diện, lại có loại cảm giác được sủng ái mà kinh sợ. Hoàng Thượng đây là đang bảo hộ nàng sao?

Nàng cho rằng Hoàng Thượng sẽ đi tới chỗ của Thục phi, hiện tại lại không nể mặt cho người đánh cung nữ của Thục phi, giống như mất hứng với cách làm của Thục phi.

Phải nói là Hoàng Thượng đối với nàng ta cũng là dung túng, sớm nên dạy dỗ thật tốt mới phải.

Khó trách người người cũng muốn được sủng ái, chỉ cần hắn nói một câu, sống hay chết còn là do hắn định đoạt.

Nàng muốn được cưng chiều! Lâm Huệ âm thầm hạ quyết tâm, muốn vượt qua Hạ Chiêu Nghi, đánh bại Thục phi.

65. Chương 65

Edit: Yanqiu

Beta: HueKhanh92

"Nương nương" cửa phòng được đẩy ra, tiếng của cung nữ truyền đến.

Thục phi vui mừng, cố làm ra vẻ yếu ớt nghiêng đầu hỏi "Hoàng thượng đến rồi?"

"Nương nương, Hoàng thượng bảo nương nương nghỉ ngơi sớm!" Cung nữ mập mờ nói. Mỗi một câu chữ đều cảm thấy trên mặt vô cùng đau đớn.

Mà thục phi nhìn thấy nàng ta mặt sưng đỏ, nhất thời sửng sốt " Đã xảy ra chuyện gì?" Không đợi cung nữ trả lời, nàng liền nói "Là Lâm sung dung đánh ngươi?Nàng ta thật to gan, ngay cả người của bản phi cũng dám động."

"Không phải, đây là do Hoàng thượng hạ lệnh."

Cung nữ sợ hãi nói "Nô tì đi truyền tin, Lâm sung dung nói Hoàng thượng đã nghỉ rồi. Sau đó Hoàng thượng đi ra nghe thấy nô tì nói nương nương không được khỏe, người hãy qua thăm một chút. Không biết Lâm sung dung đã nói gì ở bên tai Hoàng thượng, nô tì liền bị Quang công công tát mười bạt tai."

"Hừ, Hoàng thượng không những bị giữ lại một đêm, mà còn không đem bản cung để vào mắt. Nếu thật sự sủng nàng ta rồi, bản phi còn có chỗ nói sao?" Phất tay áo,chén trà liền rơi xuống đất. Thục phi tức giận đến đỏ cả mắt"Lâm Sung Dung, chúng ta cùng chờ xem!"

Vốn là không đau đầu, tức giận đến nỗi đầu có chút đau. Thục phi oán hận nằm trên giường, sai cung nữ đi châm hương an thần.

Mộc Hương thân thể còn chưa dưỡng tốt, tạm thời không thể hầu hạ bên cạnh.

Lâm sung dung trong lòng cao hứng, nghĩ tới Hoàng thượng mới vừa bảo vệ mình, nàng cả đêm không ngủ được. Thỉnh thoảng nghiêng đầu một chút nhìn người ngủ say bên cạnh, nhịn không được vươn tay vuốt ve khuôn mặt người nọ, nhưng lại lo lắng đánh thức hắn ta. Nàng cúi đầu nói "Hoàng Thượng, nếu người chỉ sủng ái một mình tần thiếp thì có phải tốt không?"

Không có tiếng đáp trả lời nàng, đêm khuya yên tĩnh, phần lớn cũng đã ngủ say, trong phòng yên lặng chỉ nghe thấy tiếng thở.

Tháng chín tết trùng dương, hoàng cung từ trước đến nay đều mở yến hội. Hằng năm vào ngày này, quân chủ sẽ mang mấy vị phi tần đi leo núi. Núi Thúy Hoa phía sau hậu cung xem như là ngọn núi cao nhất hoàng cung, hàng năm tết trùng dương, núi Thúy Hoa đều náo nhiệt cả một ngày.

Đường lên núi phải quét dọn sạch sẽ, nếu không phải do Tề Diệp từ trước đến nay tiết kiệm, đường núi sẽ trải thảm đỏ từ chân núi đến đỉnh núi, chỗ vải ấy đủ cho trăm gia đình mặc mười năm.

Tiên đế đã xa xỉ như vậy, về sau bị quan ngự sử khuyên can rồi mới bớt phóng túng một chút. Đến bây giờ Tề Diệp không phải là người thích phô trương lãng phí, bởi vậy đường núi chỉ trải đá xanh mà thôi.

Ngược lại núi hai bên đường năm bước một chậu mười bước một bãi trồng hoa cúc với thù du,hợp lại rất đẹp mắt.

Tháng chín tết trùng dương, trèo lên núi cao đeo cành thù du, mục đích để trừ bệnh tật. Cho dù Hạ Uyển Chi đang mang long chủng, cũng không thể ở trong cung, hơn nữa ánh sáng tươi đẹp, đi ra ngoài một chút cũng tốt.

Ngay cả người thích thanh tĩnh như thái hậu cũng một phen rửa mặt rồi ra cửa.

Tại chân núi tụ họp, người đến cũng gần đủ rồi, Tề Diệp dẫn đầu lên núi, những người khác phân theo cấp bậc từ từ leo lên. Thục phi cũng đã ở đây,thân mặc một

phía bên trái có dán miếng băng gần với vòng hoa đỏ là để che đi vết thương trên trán, tăng thêm vài phần quyến rũ.

Bỏ qua những ánh mắt đố kị và ngạc nhiên của mọi người, Thục phi nghênh ngang kiêu ngạo, thanh cao đi sau lưng hoàng hậu. Nâng làn váy phía sau, hai cung nữa đằng sau không nhanh không chậm đi theo. Thỉnh thoảng cho nàng ta sửa lại làn váy bị mắc vào đá, khiến cho đám người ở phía sau rõ ràng có thể đi nhanh được nhưng lại không thể vì làn váy của nàng ta.

Không dám vận động mạnh, Hạ Uyển Chi ngược lại cảm thấy không ổn. Chỉ là Thục phi hành động như này chỉ sợ lại khiến cho Đức phi thêm hận vài phần, còn không biết trong lòng Đức phi đang tính kế như thế nào.

Đoàn người tầng tầng lớp lớp dọc theo đường núi hướng lên. Mặc dù đi một chút lại nghỉ, nhưng vì núi không thấp, Hạ Uyển Chi đi một hồi cảm thấy lạnh, trên mặt có vài giọt mồ hôi, liền lấy khăn tay lau đi.

Giữa sườn núi, lúc Hạ Uyển Chi đang nghỉ ngơi, Hạ Bích rót cho nàng chén nước đã chuẩn bị sẵn cho nàng uống. Các phi tần khác thấy thế, âm thầm nghĩ các nàng chưa chuẩn bị chu đáo, nhìn nàng uống nước, các nàng đều có chút khát, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, liền hành lễ đi trước.

Nghỉ ngơi chốc lát, Hạ Uyển Chi lúc này mới sửa sang lại váy theo sau, nàng bây giờ là người cuối cùng.

Nàng tựa hồ có chút mệt mỏi, Hoàng hậu dường như tinh thần rất tốt, một mạch leo lên núi Thúy Hoa. Nghiêng đầu nhìn Thái hậu đang thở hổn hển nghỉ ngơi, âm thầm cười nhẹ một chút, rót một chén trà đưa qua, Thái hậu cười nhận lấy, ma ma quạt gió cho người.

Mọi người lần lượt đi lên, chỉ là thân ảnh quen thuộc kia vẫn chưa thấy. Tề Diệp có chút không yên lòng, liếc nhìn Quang Thuận, hắn ta hiểu ý liền lui xuống.

Quang Thuận đi chưa đến vài bước đã thấy người chậm rãi đi lên, tới hành lễ nói: "Nương nương có khỏe không?"

" Hết thảy đều ổn cả, công công sao lại tới đây?" Hạ Uyển Chi lau mồ hôi trên mặt khẽ thở dốc.

" Hoàng Thượng không yên tâm nương nương, bảo nô tài xuống xem một chút, nương nương không sao là tốt rồi."

" Làm cho Hoàng Thượng lo lắng rồi!" Hạ Uyển Chi không nghĩ là hắn sẽ lo lắng cho mình, lại không nghĩ là hắn lại để ý đến.

Hạ Uyển Chi là người cuối cùng đi lên, những người khác đã ngồi trong đình nghỉ ngơi. Đình xây trên đỉnh núi, rất lớn, mấy ngày trước vừa tu sửa, rực rỡ hẳn lên, chỉ là đang ngồi cũng có thể thấy phong cảnh dưới chân núi. Phóng mắt nhìn ra xa thấy từng tòa cung điện, thậm chí có thể xuyên qua trường thành nhìn ra phía ngoài thành, khoảng cách quá xa, không thể thấy rõ người dân.

Vừa ngồi xuống, rất nhanh liền có cung nữ dâng trà, bánh hoa cúc,rượu hoa cúc thanh đã bưng lên, Hạ Uyển Chi bây giờ căn bản là không uống được rượu. Bánh hoa cúc rất tinh xảo ngon miệng, nàng nhìn một cái chỉ là hái được một quả bồ đào ăn.

Giống như ở yến hội, chỉ cần thức ăn của nàng không qua tay Hạ Bích, nàng cơ bản cũng không dám ăn, chỉ sợ có người dùng tâm bỏ thêm đồ vào trong.

Thái hậu cùng Hoàng Thượng vừa nhìn về phía xa vừa nói chuyện. Những người còn lại hoặc đang ăn, hoặc đang xem ca múa, hoặc nhìn về nơi xa xăm.

Hạ Đông thừa dịp mọi người không để ý, liền thay cho nàng chén trà mình tự mang. Hạ Uyển Chi lúc này mới vừa uống trà vừa ăn bồ đào.

Ăn được nửa, Hoàng Hậu đứng dậy nói vài câu quang minh chính đại. Sau đó mọi người bắt đầu chuẩn bị tiết mục của mình, bởi vì là tết trùng dương, không thể nào khảy đàn hỉ nhạc, vì hợp với tình hình, âm nhạc đều mang một chút đau thương. Đầu tiên là Triệu Tu Nghi đàn tranh khúc, ánh mắt như có như không rơi ở trên chủ vị, chỉ tiếc Tề Diệp tựa hồ chỉ thích phong cảnh phía xa, cũng không phát giác ánh mắt nàng ta.

Đã kết thúc một khúc, Lâm Huệ đứng dây, nàng ta cũng đã chuẩn bị, tự nhiên không phải là đàn khúc kia < ngày="" xuân="" khúc="">. Chọn một khúc thích hợp, kĩ thuật của nàng tinh xảo, làm cho người khác không thể xem nhẹ, mọi người nghiêm túc nghe. Thậm chí Thái Hậu có chút sầu não, vê khăn tay gạt lê, có thể thấy được tài đánh đàn của nàng rất tốt.

Kế tiếp những người khác không hề đánh đàn, cơ Lâm Huệ phía trước, các nàng nếu không phải có thể vượt qua chỉ có thể tự hạ thấp chính mình.

Hạ Uyển Chi vừa xem vừa ăn bồ đào, trước mặt điểm tâm một cái cũng không hề động. Ánh mắt rơi trên người Hoàng Hậu, nàng ta chính là đang uống rượu hoa thanh cúc, khẽ nhíu mày, Hoàng Hậu chẳng lẽ không sợ uống rượu sẽ đối với đứa nhỏ trong bụng không tốt sao?

Đức phi lơ đãng nhìn nàng một cái, ánh mắt rơi vào chỗ điểm tâm nàng vẫn chưa động vào, có chút tò mò, chẳng lẽ Hạ chiêu nghi không thích điểm tâm ngọt? Nhìn lại trước mặt nàng mâm đựng trái cây đã vơi đi một nửa. Ban đầu không để ở trong lòng, đợi nàng ăn hai khối điểm tâm xong, đột nhiên hoảng hốt, xem ra nàng ta là người sợ bị hạ độc, nàng ta cho rằng chỉ cần không ăn thì có thể tránh sao?

Phi tần biểu diễn cũng chỉ có năm người mà thôi, biểu diễn kết thúc liền thả diều. Tiểu thái giám ở ngoài cửa đình chạy qua chạy lại để con diều bay lên, các phi tần liền đi ra ngoài quan sát. Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát, nhìn tất cả mọi người ra rồi mới đi ra.

Ra ngoài chưa đến một lúc, trên tay nàng liền có một đầu sợi dây, Tề Diệp quay đầu nói " Xem xem có thể bay cao bao xa?"

"Ừ!" Nàng gật đầu, cầm lấy đầu dây chân tay có chút luống cuống, cũng may trời cao quang đãng, con diều đã bay lên cao, chỉ cần cảm thấy sợi dây căng liền thả dây ra từ từ.

Tề Diệp từ trước đến nay đều khiến người ta chú ý, các phi tần chẳng mấy chốc liền quay đầu ra, phát hiện Hạ Uyên Chi đang thả con diều, hay là con diều của Tề Diệp, mọi người đều ghen tỵ.

Thục phi không để ý, con diều liền bay ra ngoài, nàng kinh ngạc một tiếng, trơ mắt nhìn con diều theo gió bay ra xa, cuối cùng rơi trên nhành cây dưới chân núi.

Thái hậu không gia nhập, chỉ ngồi ở một bên xem, ánh mắt rơi trên người Hạ Uyển Chi, nhìn lướt qua liền rời đi.

Ban đầu có nói, con diều của ai bay cao nhất, sẽ được ban thưởng. Thục phi đã thua, những người còn lại đều âm thầm so tài, dù là như nào cũng không được buông lỏng con diều, không để ý lại có mấy con diều rơi xuống. Con diều ngũ sắc bươm bướm của Hạ Uyển Chi không cẩn thận cùng con diều của Đức phi xoắn lại với nhau, hai người đều có chút khẩn trương muốn tách ra.Đức phi nhìn ngũ sắc bươm bướm của Hạ Uyển Chi so với nàng cao hơn, cho dù tách ra cũng không thể thắng, âm thầm dùng sức, quấn lấy con diều của Hạ Uyển Chi, hai con diều liền cùng nhau rơi xuống.

Không bao lâu sau, trên bầu trời xanh thẳm chỉ còn lại hai con diều, một là bàn long của Tề Diệp và chuồn chuồn của Lâm Huệ. Hạ Uyển Chi nhìn con diều của Lâm Huệ cao hơn một chút, nàng biết trước kia Lâm Huệ rất thích thả diều, hơn nữa lại còn biết thả. Nếu nàng ta không muốn thua, Tề Diệp chỉ sợ không thắng nổi.

Vừa nghĩ xong, con diều bàn long trên không trung đột nhiên bay cao sau đó lượn vài vòng chậm rãi rơi xuống, mà con diều chuồn chuồn kia vẫn như trước vững vàng bay trên không trung, thắng bại đã phân. Lâm Huệ vui mừng được ban thưởng, là hoa cúc trâm cài tóc lộ ra màu vàng kim, ánh vàng rực rỡ vô cùng hoa mỹ.

Các phi tần khác lại xem có chút hâm mộ, có chút ảo não.

Tại núi Thúy Hoa cả một buổi sáng, thấy đã đến giờ ăn trưa liền cùng nhau xuống núi, Hoàng Thuowgj loan giá đi phía trước, Hạ Uyển Chi vì đứa nhỏ trong bụng, đi không được nhanh, liền ở tít phía sau. Thục phi như trước nghênh ngang kiêu ngạo nâng làn váy lên mà đi. Đường xuống núi hơi dốc, váy của Thục Phi lại hơi dài, cung nữ nhất thời không nâng kịp, liền mắc vào hòn đá, Thục phi liền bị ngã, đầu gối đập xuống đất liền kêu lên.

Thục phi ngã xuống đất kinh động không ít người, Hạ Bích vươn dài cổ nhìn thoáng qua liền dặn dò Hạ Uyển Chi một chút.

Cũng may là có cung nữ đỡ nên không đến mức lăn từ trên núi xuống, có thể đầu gối của Thục phi bị trầy da, Tề Diệp phân phó tiểu thái giám chuẩn bị kiệu khiêng nàng ta xuống. Ngoại trừ Thái Hậu, Hoàng Hậu, nàng là người thứ ba được ngồi ở trên kiệu để xuống. Thái Hậu lớn tuổi không thể chịu được mệt nhọc, Hoàng Hậu mang long chủng tất nhiên được tôn quý, về phần Thục Phi, bị thương khó có thể đi lại được nên chỉ có thể ngồi kiệu mà đi xuống núi.

Thục phi vừa đi, vài vị phi tần lặng lẽ tụ lại một chỗ không nhịn được thấp giọng cười nhạo Thục phi đáng đời.

Tề Diệp liếc mắt nhanh thấy Hạ Uyển Chi ở phía sau, ra hiệu Thái Hậu các nàng đi trước, lại phân phó cung nữ gọi ngự y xem cho Thục Phi một chút. Các phi tần khác sau khi hành lễ, âu yếm nhìn hắn một cái, không cam lòng rời đi.

Hạ Uyển Chi xuống bậc thang, trước mắt liền xuất hiện một cánh tay: " Có mệt không?"

" Cũng không mệt lắm!"

Nàng cười cười đưa tay cho hắn, Tề Diệp nắm tay của nàng kéo người nàng lại gần. " Không mệt là tốt rồi, trẫm biết một nơi rất thú vị, dù sao cũng đến đây rồi, không bằng đi xem một chút?"

" Tần thiếp nghe Hoàng Thượng!" Nàng nhu thuận gật đầu,Tề Diệp cho những người khác lui, chỉ cho Quang Thuận công công đi theo.

Hạ Uyển Chi cho Hạ Bích, Hạ Đồng đi theo, bị hắn lôi kéo đến bên phải đường mòn, đi qua bàn đá xanh, hai bên lá vàng khô rụng, cây cối cao lớn còn xanh um tùm. Chỉ không lâu nữa thôi, mùa đông đến nơi đây liền chỉ còn lại thân cành trụi trơ.

Đi được một lúc, thấy hắn không có ý định dừng lại, Hạ Uyển Chi hiếu kì: "Hoàng Thượng chúng ta đang đi đâu?"

" Yên tâm đi theo trẫm sẽ không lạc!" Tề Diệp ranh mãnh cười một tiếng, nắm tay nàng. Nàng thẹn thùng nói: " Tần sẽ không đi lạc,chỉ là sợ chính Hoàng Thượng không biết đường, đem thần thiếp bị mang đi mất!"

" Uyển Nhi như vậy là không tin tưởng trẫm?" bóp bóp khuôn mặt nàng, cười hỏi " Có mệt không?"

" Một chút!" Nàng không che giấu, dựa vào người hắn " Tần thiếp còn là lần đầu tiên leo lên đỉnh núi cao như vậy, có chút đi không nổi!"

" Cũng biết nàng đã mệt!" Tề Diệp cười thần bí " Không để nàng chịu khổ nữa, đã đến rồi đây!" Nhìn theo ánh mắt của hắn, là một con suối, xung quanh là những phiến đá tự nhiên ở bên mép suối, mặt nước trong suốt có thể thấy được đáy

Tề Diệp ở ngay bên dưới dòng nước đang rửa tay, vén ống tay áo lên, vốc một vốc nước sạch ra hiệu bảo nàng uống. Hạ Uyển Chi chần chờ bất động, hắn nói:"Yên tâm, không sao cả, đây là nước suối, so với nước giếng ngọt hơn rất nhiều." Trong lúc nói chuyện, nước chảy từ khe hở lòng bàn tay chảy ra, hắn lại vốc một vốc nước khác. Lần này Hạ Uyển Chi không nghĩ nhiều, khẽ dịch tà áo đi tới gần, nhìn thấy vốc nước trong tay hắn rất tinh khiết, cuối đầu uống, hương vị thực mát lạnh và ngọt.

" Như thế nào?" Tề Diệp chờ đợi hỏi.

" Tần thiếp vẫn muốn uống!" Nàng liếm liếm miệng, cười nói.

Bộ dáng kia làm cho người nhịn không được liền động lòng, Tề Diệp cười cười, giúp nàng lau khóe môi, rất nhanh lại lấy nước cho nàng uống. Do không dám uống nhiều nước lã, nàng uống hai vốc liền lắc đầu.

Đức phi đứng ở chỗ không xa nhìn hai người, âm thần nắm quyền tay, chưa từng thấy Hoàng Thượng hầu hạ ai như vậy. Nàng ta thế nhưng lại thoải mái đểHoàng Thượng nâng nước cho nàng uống, thật đúng là ỷ lại Hoàng Thượng sủng ái chuyện gì cũng dám làm.

Tề Diệp cho nàng uống hai vốc nước, chính mình cũng tự uống một chút. Hạ Uyển Chi bảo Hạ Bích mang một chút nước về, Hạ Bích gật đầu, lấy ra ống tre sau đó đựng đầy nước vào trong.

Tề Diệp nhìn thấy nàng đem theo bình nước, có chút trách nàng sao lúc nãy lại không nói.

Hạ Uyển Chi cười cười, nói:“ Tần thiếp cảm thấy người múc nước như vậy càng thêm mát ngọt!”

Nói xong, Tề Diệp cũng không so đo cùng nàng, vui vẻ ôm lấy nàng xuống núi, còn nói nếu sau này muốn ra ngoài chơi, liền đến núi Thúy Hoa.

Ăn trưa tại triều Hoa Các, Thục phi đã đổi một bộ váy khác, làn váy chấm đất, đi đường có chút không tự nhiên, nếu là lúc trước nàng ta nhất định sẽ ở cung Đức Hinh nghỉ ngơi, khó lắm mới được ngày có cung yến, nàng ta sao có thể vắng mặt.

Hạ Uyển Chi ăn không nhiều lắm, Hạ Đồng thử qua rồi nàng mới dám dùng. Thục phi thấy thế liền nói “Hạ chiêu nghi đây là đang làm gì vậy? Chẳng lẽ cảm thấy thức ăn của ngự thiện phòng có vấn đề sao?”

Lời nói của nàng ta khiến mọi người chú ý, tất cả ánh mắt đều đổ lên người nàng, nàng cũng không thể nói là đề phòng có người hạ độc. Hạ Uyển Chi nói “ Thục phi nương nương cứ nói đùa, không phải thức ăn có vấn đề, mà là gần đây khẩu vị của tần thiếp không tốt dầu mỡ, mùi thức ăn đều ăn không vô, liền cho cung nữ nếm thử một chút, không nghĩ tới lại để cho thục phi nhìn thấy, thật sự là thất lễ!”

“ Hạ chiêu nghi thật đúng là già mồm, bản phi năm đó mang thai Đại hoàng tử cũng không đến nỗi yếu ớt như vậy!” Nói đến Đại hoàng tử, Thục phi có chút thương cảm, có chút oán hận, nếu Đại hoàng tử còn sống, hôm nay đã chạy đến.

Nói rồi Thục phi nhìn về phía vị Hoàng Hậu kia, ánh mắt lạnh lẽo.

Tề Diệp nghe ra Thục Phi cố ý để Hạ Uyển Chi khó xử, thấy bộ dạng nàng ủy khuất căn môi, lập tức cảm thấy cực kì đau lòng, chén rượu rơi xuống bàn liền phát ra âm thanh. Thục phi còn định nói gì nữa, nhưng nhìn mặt hắn không vui, lời đã ra đến cửa miệng đành nuốt xuống.

Hoàng Hậu và Đức phi nhìn thấy màn kia trào phúng cười một tiếng, trầm mặc không nói.

Hạ Uyển Chi ngồi xuống lặng lẽ, đột nhiên không có cảm giác ngon miệng, đũa cũng không muốn động.

Ăn trưa rất nhanh liền kết thúc, mọi người đứng dậy rời đi, trở về không lâu Hạ Bích bưng một bát cháo thịt tiến đến, hương thơm bốn phía, cũng không có mùi dầu mỡ, ngửi cũng làm cho người ta thấy đói bụng.

Hạ Bích nói “Hoàng Thượng phân phó nô tì chuẩn bị, nói là nhìn nương nương ăn trưa không ăn được nhiều lắm, dặn nương nương chớ làm tổn hại thân thể của mình.”

“Còn nói gì không?” Vừa húp cháo vừa hỏi. Vừa hay nàng lúc này không muốn ăn đồ ăn của ngự thiện phòng làm, cho nên Thục phi cũng nói như vậy, nàng cũng làm bộ bị Thục phi chọc tức nên không có khẩu vị dùng bữa. Quả nhiên hắn phát hiện, trong lòng khẳng định cảm thấy Thục phi đang càn quấy, ghét người phiền chán.

Chỉ cần hắn bắt đầu chán ghét Thục Phi, như vậy Thục phi cũng không thể được sủng ái nhiều nữa, sớm muộn cũng sẽ bị chán ghét mà vứt bỏ.

Đây chính là mục đích của nàng.

66. Chương 66

Edit: navahn

Beta: Boram2124

Ban đêm có mưa. Hạ Uyển Chi nghe âm thanh tí tách liền biết, mà khí trời mát mẻ cũng làm cho người ta thấy thoải mái.

Buổi sáng tỉnh lại nàng phát hiện đầu có chút choáng váng. Vuốt ve cái trán, sau đó liền cho Hạ Bích đi mời ngự y. Nàng hiện tại mang thai, cơ thể cần phải chăm sóc cẩn thận. Hạ Bích gật đầu, cho Hạ Đồng tự mình đi một chuyến đến ngự y viện.

Nàng không thoải mái, khẳng định không thể đi thỉnh an buổi sáng. Không bao lâu ngự y vội vã đến, bắt mạch cho nàng lại hỏi thăm vài câu, cuối cùng nói là nhiễm phong hàn. Nghĩ đến nguyên nhân cũng do tối hôm qua trời mưa, cửa sổ phía trên không khóa làm gió hàn thổi vào.

Hạ Bích áy náy nói: "Đều là do nô tỳ không lưu ý, làm nương nương bị nhiễm phong hàn, mong nương nương trách phạt!"

"Đứng lên đi, về sau lưu ý chút là được!" Nàng tối hôm qua ngại nóng, trong chốc lát đã đá chăn mền, phỏng đoán nửa đêm trời mưa mát mẻ liền bị nhiễm phong hàn, căn bản không thể trách tội lên đầu Hạ Bích được.

Buổi sáng ăn chút cháo, đại phu kê một phương thuốc ôn hòa cho nàng uống trước. Hạ Đồng chịu trách nhiệm sắc thuốc, thuốc chín liền bưng lên cho nàng uống.

Đang uống thì nghe thấy Tề Diệp đã tới. Nàng đặt chén thuốc mới vơi một nửa xuống, muốn đứng dậy xuống giường hành lễ. Tề Diệp ra hiệu cho nàng nằm, ngồi xuống bên giường, bàn tay dò xét trên trán của nàng: "Có chút nóng, cơ thể có khó chịu không?"

"Có chút choáng váng!" Hạ Uyển Chi uất ức nhìn hắn, đôi mắt sáng ngập nước vô cùng kiều diễm.

"Ai! Thật sự làm cho người khác đau lòng, mau nằm xuống!" Tề Diệp nhíu mày thở dài, đỡ nàng nằm xuống, sau đó lại vuốt ve mặt.

"Thần thiếp còn chưa có uống xong thuốc!" Nàng kinh hô.

"Trẫm đút nàng!" Hắn rất tự nhiên bưng chén thuốc chuẩn bị đút cho nàng. Hạ Uyển Chi lại không muốn, để hắn đút sẽ càng không ngon. Nàng tiếp nhận chén thuốc, ực một cái liền uống cạn. Một bát nước đưa tới, nàng nhìn hắn sau đó liền uống một ngụm, hương vị trong miệng rất khổ sở. Mới vừa nuốt xuống đã thấy bọc ô mai đường đưa đến bên miệng, nàng một mực cắn, khóe miệng mỉm cười.

"Tại sao Hoàng thượng lại tới?" Nàng cũng không cho người nói với hắn mình bị bệnh nha?

"Trẫm hạ triều nghe nói nàng đến gọi ngự y, không yên tâm liền sang xem xem."

"Hoàng Thượng còn chưa dùng bữa. Nếu không ghét bỏ thì ở đây dùng chút điểm tâm đi!" Đối với tâm ý của hắn, Hạ Uyển Chi giả vờ không hiểu, chỉ im lặng làm bổn phận của mình.

"Ừ!" Tề Diệp không từ chối. Rất nhanh Hạ Bích đã phân phó người đi xuống, đồ ăn sáng của Tề Diệp từ Ngọc Long điện dời đến Hỉ Lai cung, mĩ vị phong phú.

Hạ Uyển Chi nhìn hắn yên lặng ăn cơm, từng cái giơ tay nhấc chân đều hiện rõ ưu nhã cùng quý khí, chính là được nuôi dạy cẩn thận không người nào có thể so sánh. Nàng không nhịn được xuất thần, phát giác ánh mắt hắn nhìn sang, liền cười một tiếng.

Tay run lên, Tề Diệp để bát đũa xuống đi đến bên giường, không nói lời nào đem nàng ôm vào trong ngực: "An tâm dưỡng bệnh!""Làm cho Hoàng Thượng lo lắng¡'. Thân thể ấm áp, lồng ngực rắn chắc quả thực làm người khác có cảm giác an tâm.

Bên ngoài vẫn còn mưa rơi lác đác. Hạ Uyển Chi đưa mắt nhìn Tề Diệp rời đi, sau đó liền nằm nghỉ ngơi trên giường. Đại khái là uống thuôc xong, buổi sáng nàng ngủ một giấc, khi tỉnh dậy nghe Hạ Bích nói Lâm Huệ sang xem nàng, nhìn nàng ngủ thiếp đi liền trở về.

Nàng gật đầu hỏi thăm: "Hoàng thượng dùng bữa trưa ở chỗ nào?"

"Tại chỗ Lâm sung dung!" Hạ Bích thành thật trả lời.

Hạ Uyển Chi không nói gì, nuốt xuống một chén thuốc, đang muốn uống chén thứ hai miệng nhịn không được liền phun ra. Hạ Bích kinh hoảng vội vàng tiến lên vỗ lưng của nàng, Hạ Hà bưng ống nhổ đi đến.

Một hồi lâu trong dạ dày mới thư thái chút ít, trong phòng một cổ mùi khó ngửi lan tràn. Hạ Bích phân phó cung nữ tiến tới dọn dẹp, chính mình thì đổ nước cho Hạ Uyển Chi súc miệng. Rất nhanh đã thu dọn sạch sẽ, lại điểm hương nhang cao cấp, cửa sổ cũng được mở ra hóng mát.

"Nương nương vẫn nên thỉnh ngự y đến nhìn một chút đi!" Hạ Bích không yên tâm mở miệng. Hạ Uyển Chi gật đầu. Lâm ngự y rất nhanh đi đến, nghe nói nàng phun ra liền bắt mạch hỏi thăm vài câu. Cuối cùng kết luận do nàng đang mang long chủng không dám dùng thuốc quá nặng, chỉ có thể từ từ nuôi dưỡng.

Hạ Uyển Chi rất phối hợp, sau khi uống thuốc lại tiếp tục nằm, cứ như thế ở trên giường tĩnh dưỡng mấy ngày, tinh thần cũng tối hơn nhiều. Mấy ngày mưa tí tách đã qua, ánh nắng bên ngoài liền tươi sáng.

"Nương nương, Hoàng thượng sẽ qua cùng nương nương dùng bữa tối, nô tỳ hầu hạ nương nương rửa mặt một chút!"

"Được!" Ngồi trước bàn trang điểm, xem trong gương ngoại trừ sắc mặt bên ngoài có chút tái nhợt, những cái khác thoạt nhìn coi như không tệ. Hạ Bích đang muốn dùng dầu bôi tóc chải đầu, nàng nghiêng nghiêng tránh đi: "Đừng dùng dầu bôi tóc, có chút không thoải mái, cứ để như vậy đi!"

"Không dùng dùng bôi tóc đầu sẽ rất lộn xộn" Hạ Bích kinh ngạc, thấy nàng kiên trì cũng đành thỏa hiệp, cẩn thận chải tóc cho nàng, dùng trâm gài tóc bươm bướm kẹp lên.

Không bao lâu Tề Diệp đi đến. Quang Thuận công công còn cầm trong tay một cái hộp gấm. Tề Diệp xem sắc khí của nàng không tệ, cười ôm lấy eo hỏi: "Khá hơn chút nào không?"

"Đã khá hơn nhiều!"

"Vậy là tốt rồi, trẫm hôm nay đem cho nàng một thứ thú vị!" Quang Thuận công công bưng hộp gấm lên trước, Tề Diệp ra hiệu Hạ Uyển Chi mở ra. Nàng nghi hoặc mở hộp gấm, bên trong là vỏ sò lớn nhỏ xuyên thành, vừa lấy ra liền vang lên thanh âm đinh đương. "Thích không? Đây là chuông gió, nghe nói treo ở trước cửa sổ sẽ theo gió lắc lư, phát ra tiếng vang, bên trong còn có chuông đồng."

Nàng quơ quơ, quả nhiên có tiếng đinh đang, thanh thúy dễ nghe. "Thích! Cảm ơn Hoàng thượng ban thưởng!"

"Nàng thích là tốt rồi!" Tề Diệp cười cười kéo nàng đến trước bệ cửa sổ, đem chuông gió vỏ sò treo ở trên. Bệ cửa sổ đỏ tươi, một chuỗi chuông gió vỏ sò màu trắng, nhìn thế nào cũng đều khiến người khác hận không thể lấy xuống. Hắn gõ vào một cái vỏ sỏ làm phát ra tiếng vang thanh thúy.

"Thích không?" Hắn hỏi thăm lần nữa. "Thích!" Hạ Uyển Chi nặng nề gật đầu, đưa tay gõ một cái vỏ sò, nghe âm thanh đinh đương, mặt mày hớn hở, cả khuôn mặt đều phát sáng rạng rỡ.

Tề Diệp không nhịn được cúi đầu, nâng cằm của nàng đè xuống. Hạ Uyển Chi đẩy người hắn: "Hoàng thượng... không..."

Không đợi nàng nói xong, hắn liền hôn sâu, tay để sau ót kéo cả người nàng nhích lại gần mình, cảm nhận hơi thở ấm áp chực tràn.

Hồi lâu hắn mới buông ra, lưu luyến rời môi nàng. "Hoàng thượng, thần thiếp còn bệnh, sẽ truyền cho Hoàng thượng." Nàng lo lắng nói, đôi môi đỏ thẫm, hơi thở không yên.

Vuốt ve đôi môi môi của nàng, hắn yêu thương nói: "Trẫm không sợ, hơn nữa trẫm cũng không có suy yếu như vậy!"

Dùng bữa tối xong, Hạ Uyển Chi muốn ra ngoài đi một chút. Tề Diệp gật đầu, cho Hạ Bích choàng áo cho nàng, hai người mới ra ngoài. Mấy ngày trước mưa to đổ xuống, hoa cúc khô đi không ít. Hoàng hôn bốn phía, hai người đi bên Ngọc hồ, dương liễu lả lướt, lá sen lay động, mặt nước lăn tắn dưới trời chiều phát sáng.

Trông thấy một ghe thuyền nhỏ, Hạ Uyển Chi nói: "Hoàng Thượng, đi chèo thuyền có được không?"

“Không được, nàng còn bệnh, không thể bị lạnh!” Tề Diệp cự tuyệt. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua cách đó không xa có âm thanh đi tới, ủy khuất chu môi. Tề Diệp làm bộ không nhìn thấy, nghiêng đầu xem mặt hồ. Hạ Uyển Chi không bỏ qua, lôi kéo tay áo của hắn, kéo dài thanh âm, “Hoàng Thượng ~“.

“Nếu bị bệnh phải làm sao? Nàng lại chịu khổ!” Tề Diệp thở dài.

“Không phải có Hoàng thượng đau lòng hay sao?” Lời nói vô ý từ miệng chảy ra, hai người đều sững sờ. Hạ Uyển Chi khẽ đỏ mặt cúi đầu xuống nắm lấy quần áo: “Tần thiếp lỡ lời!”

“Trẫm nghe như đang làm nũng, Uyển Nhi có thể...”

Lời còn chưa dứt đã nghe âm thanh của Hoàng hậu truyền đến, ánh mắt dạo qua một vòng trên gương mặt thẹn thùng của Hạ Uyển Chi, hướng Tề Diệp hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nương nương kim an!” Hạ Uyển Chi quy củ hành lễ.

Hoàng hậu nhàn nhạt gật đầu, ánh mắt rơi vào người Tề Diệp: “Hoàng thượng cùng Hạ Chiêu nghi cũng ra đây thưởng thức Ngọc hồ trời chiều sao?”

“Ừ. Hoàng hậu đang mang thai, sao lại ra đây đi lại, phải dưỡng thai cho thật tốt mới đúng!” Tề Diệp nói đôi câu khách khí.

Hoàng hậu liếc nhanh qua Hạ Uyển Chi: “Ngự y nói chỉ cần che chở, đi lại một chút có lợi cho hài tử trong bụng.” Nàng ân cần nói: “Ngược lại Hạ Chiêu nghi không phải là thân thể khó chịu, sao lại ra đây hóng gió? Cũng đừng để bệnh tình tăng thêm, hay là nên sớm về nghỉ ngơi đi!”

“Tạ nương nương quan tâm, thần thiếp liền trở về!” Hạ Uyển Chi hành lễ chuẩn bị rời đi.

Tề Diệp lại nói: “Không còn sớm, hoàng hậu cũng nên về sớm nghỉ ngơi!” Dứt lời đi trước, Hạ Uyển Chi chậm rãi đuổi theo.

Nhìn bọn họ hai bóng hình một trước một sau rời đi, Hoàng hậu nhíu mày. Đừng tưởng rằng vừa rồi nàng không nhìn thấy bọn họ thân mật. Trước mặt mọi người Hạ Chiêu nghi cũng không biết kiểm điểm một chút, thật là mất mặt mũi Hoàng gia!”Chờ Uyển Nhi thân thể tốt, trẫm lại dẫn ngươi đi dạo hồ được không?” Vừa tránh tầm mắt của Hoàng hậu, Tề Diệp liền quay đầu lại trấn an. Hạ Uyển Chi làm bộ không nghe thấy, mắt mở to, vẻ mặt hờ hững.

Tề Diệp thở dài: “Giận trẫm rồi?”

“Thần thiếp không dám!” Khẩu khí nhàn nhạt đáp trả.

Tề Diệp cũng không giận, cười khẽ: “Còn nói không có, nhìn miệng của ngươi đều vểnh lên trời, nói ra ai tin?”

Hạ Uyển Chi trầm mặc: “Hôm nay quá muộn, chiều mai trẫm dẫn ngươi đi bơi hồ được không?” Hết cách với nàng, Tề Diệp nhẹ giọng dụ dỗ, nàng lúc này mới lộ ra một nụ cười.

“Quân vô hí ngôn, Hoàng thượng cũng không được đổi ý!” Nàng duỗi ngón tay út, bày ra bộ dáng ước định.

Tề Diệp dở khóc dở cười, nhưng vẫn dùng vẻ mặt nghiêm túc thỏa hiệp, duỗi ngón tay út cùng nàng ngoéo tay. Hạ Uyển Chi nói: “Ngoéo tay thì không thể hối hận, chiều mai thần thiếp chờ Hoàng thượng.”

“Ừ!” Tề Diệp mỉm cười nhéo nhéo mũi nàng.”Được rồi, trời tối, trở về nghỉ ngơi đi!”

Thân ảnh của bọn họ càng lúc càng xa. Ngay chỗ tối một hình dáng xuất hiện, nhìn bóng lưng của Hạ Uyển Chi, cười lạnh:“Dạo hồ?”

Ban đêm Tề Diệp không nghỉ trong cung nàng, mà là lật bài tử của Chu Tiệp Dư.

Ngày tiếp theo Hạ Uyển Chi cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều.Buổi sáng ngủ nướng một giấc đến giữa trưa, ăn trưa nghỉ ngơi trong chốc lát liền bắt đầu chờ Tề Diệp đến. Không bao lâu đã có tiểu thái giám truyền lời cho nàng đến trước Ngọc hồ chờ. Hạ Hoa hỏi thăm một chút, là Tề Diệp đang ở ngự thư phòng cùng đại thầnghị sự, chỉ sợ nhất thời chưa đi được.

Đã là cuối tháng chín, vẫn còn chưa bắt đầu mùa đông nhưng có chút mát mẻ, Hạ Uyển Chi ngồi trong đình chốc lát liền cho tiểu thái giám chèo thuyền, nàng chuẩn bị lên ngồi một chút. Song Hạ Bích không yên tâm, dù sao cũng là nước, lần trước rơi xuống nước đã rất dọa người, nếu lần này loại xảy ra chuyện gì, nàng cùng Hạ Hà đều là không biết bơi chắc chắn sẽ không cứu được. Hơn nữa Hạ Uyển Chi còn mang hải tử, đương nhiên không thể mạo hiểm.

Hạ Uyển Chi ngẫm lại cảm thấy cũng đúng, liền ngoan ngoãn ngồi chờ. Ăn hết một quả lựu, Tề Diệp mơi khoan thai tiến đến, có chút áy náy nói "Trẫm bận triều sự phải xử lý, có phải đã chờ lâu không?"

"Không sao, chính sự quan trọng hơn!" Xem trên trán hắn đổ mồ hôi, nàng móc ra khăn tay định lau đi.Tề Diệp phối hợp khom lưng, mặt mày hớn hở để nàng tùy ý lau mồ hôi cho mình. Nàng thấy vậy trong lòng run lên nhè nhẹ, nảy sinh một cảm giác không rõ.

Hai người ngồi trên thuyền, Hạ Bích cùng Hạ Hà hai người chỉ chọn Hạ Bích cùng lên, Hạ Hà ở bên bờ chờ. Tiểu thái giám chống thuyền nổi trên măt nước, hai người ngồi mở nút cột buồm, khóe miệng mỉm cười đưa tay ra, cảm giác nước lành lạnh xuyên qua từng khe hở.

Trà pha thật ngon, Tề Diệp hướng nàng vẫy vẫy tay. Hạ Uyển Chi xoa xoa tay mình trước liền bưng trà uống một ngụm. Hai người bèn nhìn nhau cười, nàng nói "Phong cảnh thật đẹp!"

"Nếu ưa thích, ngày khác trẫm lại dẫn nàng đến chơi!" Tề Diệp cười nói.

Nàng vui mừng gật đầu, tiếp nhận bánh táo đỏ hắn đưa tới. Mùi thơm bốn phía, nàng muốn nhanh chóng ăn một khối, Hạ Bích làm bánh táo đỏ là ngon nhất.

Ăn liên tiếp ba khối, nàng mới lắc đầu bày tỏ đã no. Tề Diệp biết rõ nàng thích ăn lựu, lột một quả thạch lựu bỏ hạt đặt trong dĩa. Thuyền nhỏ đã đến giữa hồ, mặt nước xanh lục, mấy gợn sóng lăn tăn.

Bỗng nhiên cảm giác dưới chân lành lạnh, Hạ Uyển Chi cúi đầu, nhìn nước cuồn cuộn trào ra, giày thêu đã ướt đẫm, làn váy cũng ướt không ít mới kinh hãi "Hoàng Thượng!"

Theo ánh mắt của nàng nhìn đến, Tề Diệp cũng rõ ràng, mặt liền biến sắc. "Đừng lo lắng, đến bên này với trẫm." Hăn giật mình phát hiện giày mình cũng ướt.

Thuyền rỉ nước, bọn họ vừa lúc đang ở giữa hồ, trước sau đều không có gì, chỉ có thể cho người bên bờ chèo thuyền đến đón. Tề Diệp kéo Hạ Uyển Chi đến bên cạnh, cho nàng đứng tại mũi thuyền, tiểu thái giám cùng Hạ Bích quơ cánh tay cầu cứu, hi vọng trên bờ Quang Thuận công công có thể hiểu được.

"Đừng lo lắng, không có việc gì!" Cảm giác nàng đến gần, Tề Diệp liền ôm nàng vào lòng an ủi.

Hạ Uyển Chi gật đầu, nhìn nước dần dần như bị nấu sôi tràn đến, không bao lâu đã lan tràn một đoạn. Được Hạ Bích bọn họ ra sức cầu cứu, trên bờ Quang Thuận công công cuối cùng cũng hiểu, vội vàng cho người tìm hai con thuyền nhỏ hướng tới phía bọn họ. Tiểu thái giám chống thuyền không dám cử động, sợ càng cử động nước lại càng thẩm thấu gay gắt.

Dù vậy thuyền vẫn từ từ chìm xuống, một mảnh ván thuyền đột ngột nứt ra, xuất hiện một lỗ hổng lớn, nhìn thấy liền biết sẽ phải chìm xuống. Tề Diệp nắm tay nàng, "Đừng lo lắng, trẫm sẽ che chở cho ngươi!"

"Được." Hạ Uyển Chi gật gật đầu, theo động tác của hắn, một hai ba nhảy xuống nước. Trong nháy mắt nước lạnh buốt bao phủ, làm cho toàn thân run lên. Hạ Uyển Chi bắt đầu đá rơi giày, hai tay bơi, Tề Diệp theo sát nhìn nàng bơi rất khá liền an tâm.

Ngược lại Hạ Bích không biết bơi, vẫy vùng trong nước. Tề Diệp liền cho tiểu thái giám đi cứu. Mắt thấy bọn họ rơi xuống nước, Quang Thuận công công phân phó tiểu thái giám nhanh chóng chèo thuyền, trên bờ Hạ Hà gấp đến độ hận không thể nhảy xuống, có điều nàng biết rõ mình nhảy xuống chính là thêm phiền phức.

Bơi trong nước chốc lát, thuyền bè đã đến gần, Quang Thuận công công vươn tay, Tề Diệp liền đỡ eo cho nàng lên trước, sau đó hắn cũng lên.

Ra khỏi mặt nước liền thấy lạnh hơn, Hạ Uyển Chi toàn thân run rẩy, đôi môi tím xanh. Quang Thuận công công thấy thế vội vàng cởi quần áo choàng trên người nàng. Tiểu thái giám cũng cở quần áo cho Tề

Diệp. Hắn không muốn, liền cầm tất cả choàng trên người nàng, xoa xoa gương mặt lạnh buốt không còn chút máu của nàng nói:"Kiên trì chút nữa, chúng ta lập tức trở về."

Nàng run cầm cập, khó khăn gật đầu.

Lên bờ, Tề Diệp ôm nàng đi đến Hỉ Lai cung, Quang Thuận ở phía sau phân phó liên tục, gọi ngự y gọi ngự y, nấu nước nấu nước. Trên đường đi nhiều mưa gió.

Vừa đến nơi Tề Diệp liền đặt Hạ Uyển Chi trên giường,đem y phục trên người lột ra không còn một mảnh, kéo chăn mền bọc nàng lại. Thấy nàng vẫn run rẩy, hắn đau lòng không ngớt, đi tới gần hôn nhẹ lên mặt. "Không có chuyện gì, nấu chút nước nóng cho đỡ hàn là tốt rồi!"

"Hoàng thượng, bụng có chút đau!" Hồi lâu nàng nói, vẻ mặt kinh hoảng.

Tề Diệp cực kỳ sợ hãi!

67. Chương 67

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Ngự y vội vã mà đến, lúc vào cửa đạp phải vạt áo, thiếu chút nữa té ngã, may tiểu thái giám đỡ được, nếu không cả người Lâm ngự y đã quỳ rạp trên mặt đất rồi.

Tề Diệp không đợi hắn hành lễ lập tức gọi qua "Nhanh lên tới xem một chút!" Hắn nhìn nàng sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi, đầu đầy mồ hôi, vuốt tóc nàng an ủi "Uyển Nhi đừng sợ, ngự y đến rồi. Trẫm sẽ không để cho các ngươi xảy ra chuyện gì, đừng sợ!" Vừa nói hắn vừa ôm lấy nàng, cách một lớp chăn đệm dày cũng có thể cảm nhận được thân thể nàng run rẩy, tim hắn như bị đao cắt, hận không thể thay nàng chịu khổ.

Trên người nàng quấn một lớp chăn đệm thật dày, bên trong không một mảnh vải, Tề Diệp cầm bàn tay nàng để ra ngoài cho ngự y bắt mạch, lại lấy chăn đắp lên cánh tay nàng.

Lâm ngự y hơi có vẻ già nua, đầu đầy mồ hôi, ánh mắt buông xuống, không dám ngẩng đầu nhìn lên trên để tay lên mạch đập của nàng, nghiêm túc bắt mạch.

Trong phòng nhất thời yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng nàng khó chịu thở dốc, Hạ Uyển Chi cắn môi "Hoàng Thượng, nhất định phải bảo trụ hài tử."

"Trẫm biết, đừng lo lắng, không có việc gì. Trẫm không cho phép các ngươi xảy ra chuyện!" Tề Diệp ảo não tự trách, hắn không nên mềm lòng đáp ứng, nếu không nàng đã không phải chịu khổ. Hiện tại còn liên lụy tới đứa nhỏ trong bụng. Hắn hối hận không thôi, chỉ có thể ôm nàng chặt thêm một chút.

Hồi lâu, Lâm ngự y lau mồ hôi trên mặt, nói "Hoàng Thượng đừng lo, nương nương là bị lạnh, lại kinh hãi quá độ làm động thai khí, cũng không đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được."

"Không đáng ngại?" Khẽ phào nhẹ nhõm, Tề Diệp vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Hạ Uyển Chi, trấn an "Nghe thấy không? Hài tử không có việc gì, Uyển Nhi đừng lo lắng!"

Nàng gật đầu, nhanh chóng trấn tĩnh lại, lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, người trước mắt càng ngày càng mơ hồ, rất nhanh liền hôn mê, đầu tựa ở trong ngực hắn.

Tề Diệp kinh hãi "Lâm ngự y?"

Lâm ngự y giật mình, lại bắt mạch xem xét, xác định chỉ là hôn mê bất tỉnh, lúc này mới dám thả tâm.

Hai người cùng rơi xuống nước, Hạ Uyển Chi không sao Tề Diệp mới yên tâm. Quang Thuận công công nói là chuẩn bị nước nóng để hắn đi rửa mặt, Tề Diệp gật đầu, ôm Hạ Uyển Chi bất tỉnh đi sang phòng bên cạnh. Trong thùng tắm đổ đầy nước nóng, lúc này đang bốc hơi nóng. Hắn thả nàng vào trong nước, dựa vào vách thùng. Hạ Uyển Chi vô thức tựa vào thùng. Tề Diệp cởi quần áo, chìm vào trong nước, nước ấm áp rất thoải mái, ngâm trong chốc lát liền cảm thấy toàn thân ấm lên.

Không cần kẻ nào hầu hạ, tự hắn rửa mặt cho Hạ Uyển Chi. Hắn nhìn sắc mặt nàng dần hồng hào, lông mi run rẩy dường như sắp tỉnh lại, hắn liền tới gần trấn an "Ngủ đi! Trẫm ở chỗ này coi chừng nàng!"

Hạ Uyển Chi mơ mơ màng màng nhìn hắn một cái, gối lên trên vai hắn an tâm ngủ.

Rửa mặt xong, Tề Diệp lấy một chiếc váy ngủ bọc nàng lại, đặt nàng nằm thoải mái trên giường. Quang Thuận công công nói "Hoàng Thượng, thái hậu,hoàng hậu tới!"

"Ừ!" Tề Diệp biết chuyện không thể gạt được, xảy ra chuyện lớn như vậy, hiện tại chắc hẳn cả hậu cung mọi người đều biết.

Hắn sửa sang lại áo bào, đi qua bức rèm che ra ngoài. Thái hậu nghiêm mặt, hoàng hậu vẻ mặt lo lắng, Đức phi ngồi một bên cũng là vẻ mặt khẩn trương, trông thấy hắn bình an vô sự xuất hiện, đều thở phào nhẹ nhõm.

Thái hậu nói "Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?"

"Thái hậu đừng lo lắng, hết thảy đều tốt!" Tề Diệp trấn an, liếc nhìn Quang Thuận.

"Đều là nô tài sơ sẩy. Con thuyền ở Ngọc hồ kia bị gió táp mưa sa mấy ngày nay, boong thuyền hơi lỏng lẻo nên mới bị rò nước. Nô tài đã trách phạt người phía dưới. Nô tài biết sai, cầu xin Hoàng Thượng trách phạt!"

"Quang Thuận công công thật sự là càng ngày càng làm việc bất lợi. Một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, sao còn có thể hầu hạ bên cạnh hoàng thượng?" Hoàng hậu nhíu mày, nói "Hoàng Thượng, chuyện lần này hung hiểm như vậy, nếu không phải Hoàng Thượng cát nhân thiên tướng, phúc lớn mạng lớn, còn không biết sẽ như thế nào. Người thủ làm việc vô dụng thì đừng giữ bên người. Thần thiếp nhìn cũng không yên tâm. Không bằng khác tìm một người đắc lực, cũng không để xảy ra chuyện lớn như vậy."

Quang Thuận hoảng hốt, nếu hắn không ở bên cạnh hoàng thượng, còn có thể đi đâu?

"Trẫm đều biết, chuyện lần này xác thực là Quang Thuận sơ sẩy, khấu trừ nửa năm bổng lộc. Nếu không biết hối cải, trẫm cũng sẽ không lưu người vô dụng bên cạnh!" Tề Diệp lạnh lùng lên tiếng.

Quang Thuận là một tay hắn cất nhắc đi lên, sao có thể dễ dàng thả người. Nhưng nếu không trừng phạt một phen, khó có thể chặn miệng hoàng hậu.

Quang Thuận mừng rỡ trong lòng, cam tâm tình nguyện nhận trừng phạt "Nô tài biết sai! Sau này không dám sơ sẩy!"

Quang Thuận không ngốc, biết rõ hoàng hậu có ý kiến với hắn. Hắn là nô tài thiếp thân hầu hạ bên cạnh hoàng thượng. Đối với một ít chuyện không thể nói của Hoàng Thượng, hắn rõ như lòng bàn tay, lời nói của hắn cũng có phân lượng.

Nhưng hắn không phải người của hoàng hậu. Nếu hắn không hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, sẽ có người khác thay thế hắn, người kia có thể là người của hoàng hậu. Hiện tại hắn đúng là cái đinh trong mắt hoàng hậu. Quang Thuận rất rõ ràng thân phận của mình, ở hậu cung vài chục năm, những chuyện này hắn biết rõ.

Đồng thời, Quang Thuận cũng biết, thuyền kia không có vấn đề. Hôm qua hắn mới kiểm tra một phen, hôm nay lại xảy ra chuyện rò nước, hẳn là không đơn giản như vậy. Trong hậu cung tranh đấu gay gắt như chuyện ngày ba bữa, ai biết là vị phi tần nào ngấm ngầm động tay động chân?

"Hạ chiêu nghi không sao chứ?" Thái hậu hỏi.

"Thật may là cứu chữa kịp thời, cũng không đáng lo ngại, chỉ là động thai khí, cần tĩnh dưỡng." Tề Diệp nhàn nhạt đáp lời.

"Vậy là tốt rồi, dù sao cũng đang mang long chủng." Thái hậu hỏi thăm vài câu, lại dặn dò một lát mới rời đi. Thái hậu đi, hoàng hậu tự nhiên sẽ theo sau. Lúc rời đi nàng ta nhìn thoáng qua bức rèm che, mặt không chút thay đổi.

Đức phi rời đi cuối cùng, nói "Hoàng Thượng cũng rơi xuống nước, thần thiếp đã phân phó phòng bếp chuẩn bị canh trừ lạnh. Hay là Hoàng Thượng uống một chén, miễn cho hàn khí nhập vào cơ thể, cảm lạnh!"

"Ái phi có lòng!" Tiếp nhận canh nóng, Tề Diệp chậm rãi uống.

Đức phi giống như vô tình nói ra "Sao tự dưng thuyền rò nước? Người phía dưới lá gan thật không nhỏ. Thật ra khiến Hoàng Thượng sợ hãi là phải bị trách phạt. Dứt khoát Hạ chiêu nghi không được xảy ra chuyện gì, không phải vậy..." Nhìn hắn cau mày, Đức phi biết hắn nghe lọt lời mình, tiếp lời"Hoàng Thượng bị sợ hãi, hay là nghỉ ngơi nhiều một chút, thần thiếp cáo xin lui."

Nhìn hắn như có điều suy nghĩ, Đức phi cao hứng trong lòng,bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Các nàng vừa đi, Tề Diệp lạnh giọng "Đi tra xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nếu không tra ra cái gì thì không cần lưu lại bên cạnh trẫm!"

Quang Thuận gật đầu "Nô tài tuân mệnh!"

Không muốn rời đi nhưng Tề Diệp cũng cảm thấy mệt mỏi, nằm xuống bên cạnh Hạ Uyển Chi. Trong phòng đót hương an thần, hắn rất nhanh liền ngủ mất. Hạ Hà thăm dò nhìn, rón rén tiến đến cạnh giường, rồi lặng lẽ lui ra ngoài coi chừng.

Hạ Bích hỏi "Hoàng Thượng đâu?"

"Ở bên trong ngủ thiếp đi rồi!" Hạ Hà hỏi "Khá hơn chút nào không?"

"Khá hơn nhiều! Không ngờ chỉ là bơi thuyền trong hồ mà thôi, cũng có thể gặp phải chuyện kinh tâm động phách như vậy. Cũng may nương nương thân thể không đáng ngại, nếu không thật không biết nên làm sao bây giờ!"

"Không sao, đã qua rồi!" Hạ Hà an ủi.

Hạ Bích gật đầu, như nghĩ tới điều gì, nói "Về sau chúng ta chăm sóc nương nương càng phải thêm cẩn thận. Hiện tại còn không có biết bao nhiêu con mắt ở trong bóng tối nhìn chằm chằm nương nương!"

"Ừ!" Hạ Hà gật đầu, nói nhỏ "Ta luôn cảm thấy chuyện hôm nay có chút quỷ dị, thuyền rất tốt mà, làm sao lại..."

"Hừ, nhất định là có người muốn hại nương nương chúng ta. Thật đúng là âm độc." Hạ Bích hừ lạnh một tiếng.

Thục phi nghe nói chuyện đã xảy ra, biết được Hạ Uyển Chi không ngại, cái thai trong bụng cũng bình yên vô sự, lập tức có chút bực mình "Làm việc kiểu gì vậy? Một chút tác dụng cũng không có!"

"Nương nương, nếu không phải Hoàng Thượng ở đó, cho dù nàng ta lắp cánh bay lên cũng khó trốn. Ai biết nàng ta phúc lớn mạng lớn thế, lại tránh được một kiếp." Mộc Hương ảo não.

"Còn dám ngụy biện, rõ ràng chính ngươi làm việc bất lợi, thiếu chút nữa làm hại Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng có chuyện không hay xảy ra, bản phi cũng sẽ không giữ lại ngươi!" Hung hăng đá Mộc Hương một cước, Thục phi vẫn còn chưa hết giận, đập vỡ bình hoa, nhìn mảnh vụn đầy đất, cười lạnh "Nàng ta đúng là mệnh lớn. Như vậy vẫn có thể bảo trụ đứa nhỏ trong bụng, chỉ động thai khí mà thôi."

"Việc này nhất định sẽ khiến người hoài nghi. Ngươi đi xử lý một chút, gán tội cho Đức phi, gần đây bản phi nhìn nàng ta rất không vừa mắt." Phát tiết xong, Thục phi không đếm xỉa tới nữa, sửa lại móng tay cho sạch sẽ chỉnh tề, nước ép từ hoa nhuộm ra màu trắng nhạt.

"Vâng!" Mộc Hương gật đầu, nàng đã sớm bố trí xong, chỉ cần tra xuống, sớm muộn sẽ tra được đến người Đức phi.

Tề Diệp ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm thấy động tĩnh bên cạnh, giựt mình tỉnh lại đã thấy Hạ Uyển Chi toàn thân đổ mồ hôi, miệng lẩm bẩm, kinh hoảng kêu "Hoàng Thượng, cứu ta, cứu ta, cứu ta..."

"Uyển Nhi tỉnh lại, trẫm đây, trẫm ở đây, tỉnh lại Uyển Nhi..." Nhẹ nhàng xoa mặt nàng, lấy tay áo lau đi mồ hôi đầy đầu nàng, nhìn nàng từ từ mở mắt, ôm nàng vào lòng, dịu dàng vuốt ve lưng nàng "Đừng sợ, đã không sao. Không sao!"

Hạ Uyển Chi nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh. Không cần phải nói cũng biết, nàng vẫn còn sợ hãi. Nằm trong ngực hắn, Hạ Uyển Chi nhắm mắt, khóc thút thít hồi lâu"Hoàng Thượng, tần thiếp gặp một cơn ác mộng, mơ thấy tần thiếp và Hoàng Thượng cùng rơi xuống nước, thuyền chìm, nước rất lạnh, tần thiếp thật sợ hãi!"

"Được rồi được rồi, đừng sợ đừng sợ, không sao rồi. Là mơ thôi, là ác mộng, không cần lo lắng, trẫm sẽ không để Uyển Nhi có việc gì!"

Vừa nhẹ giọng dỗ dành, hắn vừa lau đi nước mắt trên mặt nàng, đợi tâm tình nàng ổn định mới hỏi "Còn sợ không?"

"Có Hoàng Thượng ở đây, tần thiếp không sợ hãi!" Nàng nói lí nhí.

Tề Diệp nhìn nàng bộ dáng ỷ lại, đau lòng không ngớt, tới gần hôn lên hai mắt sưng đỏ của nàng

"Được rồi, trẫm sẽ mãi mãi ở bên cạnh ngươi, mãi mãi!"

"Quân vô hí ngôn!" Hạ Uyển Chi ngạc nhiên mừng rỡ nhìn hắn, hắn gật đầu, Hạ Uyển Chi ỷ lại tiến lên ôm eo hắn, cằm đặt trên vai hắn "Hoàng Thượng, tần thiếp chỉ cần cần Hoàng Thượng!"

"Trẫm biết!" Hắn ôn nhu vuốt ve mái tóc của nàng, nhẹ giọng trả lời.

Rất nhanh Hạ Bích bưng một chén thuốc đi vào, Tề Diệp bưng lên cho nàng uống. Chén thuốc nhiệt độ thích hợp, hương vị đắng ngắt, uống hai ngụm nàng liền nhíu mày, dứt khoát bưng qua uống một hơi cạn sạch. Mới vừa uống hết một lát, dạ dày khó chịu, cúi đầu tất cả đều phun ra, làm bẩn hết long bào trên người Tề Diệp. Hắn cũng không quan tâm, khẽ vuốt lưng nàng, lại móc ra khăn tay cho nàng lau miệng, phân phó thái giám đi gọi ngự y.

Thu thập một chút, Hạ Bích lại bưng một chén thuốc khác đi lên. Nàng uống từng muỗng từng muỗng. Vị thuốc đắng ngắt làm nước mắt của nàng cũng chảy ra. Tề Diệp vừa an ủi, vừa lau đi lệ trên khóe mắt nàng"Uống xong sẽ tốt hơn, đừng sợ."

Nàng gật đầu, cố nén khổ sở, cố gắng uống đến khi chén thuốc thấy đáy. Nàng tựa trên người Tề Diệp không dám lộn xộn, sợ lại phun ra, Tề Diệp cũng không dám động, ngồi thẳng người cho nàng dựa vào.

Không bao lâu Lâm ngự y đến, hỏi thăm một phen và chẩn mạch, bảo Hạ Uyển Chi thoải mái, buông lỏng tinh thần, vì đứa nhỏ trong bụng, không thể quá khẩn trương.

Nàng gật đầu, cầm tay của Tề Diệp không buông, cho đến lúc ngủ vẫn nắm thật chặt.

Nhìn nàng ngủ say, Tề Diệp chậm rãi thu lại tay ở trong chăn, vuốt lên chân mày nàng đang nhíu chặt buồn bực, yêu thương nhìn ngắm trong chốc lát, rồi xuống giường đi ra ngoài, dặn dò bọn Hạ Bích coi chừng cho tốt. Nếu nàng hỏi thì nói hắn phải đi ngự thư phòng, rất nhanh sẽ trở lại, còn nói bữa tối dùng cùng nàng.

Quang Thuận đi tra xét, đến trưa không thu hoạch được gì, đem người chịu trách nhiệm trông giữ thuyền bè và Ngọc hồ cho kiểm tra, bắt lại người có hiềm nghi. Bằng thủ đoạn của hắn, khẳng định không đến ngày mai là có thể tra ra một vài thứ hữu dụng.

Tề Diệp đi ngự thư phòng không bao lâu, Thục phi liền xách theo hộp cơm đến vấn an hắn. Tề Diệp trong lòng bực bội, không muốn gặp ai, sai Quang Thuận đuổi trở về. Thục phi cũng không cố chấp, cho Quang Thuận công công đem canh hầm cách thủy của nàng đưa vào rồi rời đi.

Quang Thuận xách theo hộp cơm đi vào, nói "Hoàng Thượng, Thục phi đưa canh bổ đến, nói là để Hoàng Thượng bồi bổ thân thể!"

"Cầm lấy đi!" Mặt không chút thay đổi nhìn hắn một cái, hỏi "Chuyện tra đến đâu rồi?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài đã cho vớt người chống thuyền lên, phát hiện tấm ván gỗ kia tựa hồ có người động tay, nếu không sẽ không bị gãy rồi rò nước."

"Có người muốn hại trẫm?" Tề Diệp nhướn mi, cười khẽ.

"Nô tài không biết. Chỉ là nô tài phát hiện thuyền rò có điểm kỳ quặc. Về phần là muốn hại Hoàng Thượng hay Hạ chiêu nghi, chỉ có thể chờ nô tài bắt được hung thủ mới biết được."

"Hừ, bất kể là hại ai, chuyện hôm nay trẫm sẽ không bỏ qua dễ dàng!" Ánh mắt rét lạnh, Tề Diệp âm thầm nắm tay thành quả đấm, nghĩ tới nàng nằm mơ vẫn còn sợ, kêu hắn cứu nàng, lòng hắn như đao cắt.

Bữa tối Hạ Uyển Chi khí sắc đã tốt hơn nhiều. Tề Diệp không để cho nàng xuống giường, bắt nàng nằm yên trên giường, hơn nữa còn cẩn thận bưng cháo đút cho nàng.

Hạ Uyển Chi có chút thụ sủng nhược kinh, nhất định không chịu, bị hắn không vui trừng mắt, liền ngoan ngoãn há mồm, ăn non nửa chén liền không còn khẩu vị. Tề Diệp thấy nàng ăn được không nhiều lắm, không yên tâm "Ăn nhiều một chút, há mồm."

Nàng há mồm ăn một miếng, thật lâu mới nuốt xuống. Nhìn nàng miễn cưỡng ăn, hắn cũng không cưỡng cầu nữa, cầm lấy khăn tay lau miệng cho nàng, hỏi "Muốn ăn gì thì phân phó xuống, đừng để mình đói bụng."

Nàng suy nghĩ một chút, nói "Tần thiếp muốn ăn dưa chua! Trong miệng nhạt nhẽo không có hương vị!"

"Không được, ăn dưa chua không tốt, ăn cái khác đi!" Tề Diệp lắc đầu.

Nàng rất thất vọng, trầm mặc không nói, mắt to hắc bạch phân minh đáng thương nhìn hắn.

Chỉ như vậy nhưng lại khiến Tề Diệp muốn bỏ qua cũng không được, huống chi đây là hắn lên tiếng, đâm lao phải theo lao. Chỉ đành phải phân phó xuống, bưng lên một ít dưa chua cho nàng.

Nàng nghe vậy, nước miếng tràn lan. Nhưng hắn cũng không cho nàng ăn nhiều, gắp một miếng nhỏ đặt bên môi nàng. Nàng ăn cảm thấy quá ít, đáng thương hề hề nhìn hắn.

"Ngoan, bây giờ ngươi phải dưỡng thân thể. Cái này tính hàn, ăn nhiều bụng sẽ không thoải mái, ăn một chút là đủ rồi. Nghe lời trẫm!" Hắn đưa tay xoa đầu nàng, khuyên bảo.

Nàng gật đầu, ăn một chút rồi thôi, tiếp nhận nước trắng uống một ngụm, vẻ mặt thỏa mãn "Đêm nay Hoàng Thượng còn định xem tấu chương sao?"

"Ừ! Đã chồng chất không ít công sự!" Hắn vuốt ve mặt nàng, thấy nàng có chút thất vọng, nói "Yên tâm, trẫm đến Hỉ Lai điện xem tấu chương, nhìn ngươi ngủ còn không được sao?"

"Thật sự?" Nghe được câu nói hợp lòng vừa ý, đôi mắt to của nàng vụt sáng lên khiến gương mặt trắng bệch sinh động lên không ít.

Hắn gật đầu.

Buổi tối quả nhiên hắn đến Hỉ Lai điện giải quyết công sự. Hạ Uyển Chi uống thuốc rất nhanh đã cảm thấy buồn ngủ, mở mắt có thể trông thấy người ngồi một bên nghiêm túc xem tấu chương. Tựa hồ phát giác ánh mắt của nàng, hắn nhìn nàng ôn nhu cười một tiếng.

Trước kia, hắn chưa từng đối đãi với mình ôn nhu như vậy. Hôm nay, nàng chỉ cần làm kế nhỏ, cố ý nịnh nọt, ỷ lại, làm nũng, sợ hãi, liền có thể làm hắn bị ảnh hưởng bởi mình.

Nàng còn có gì chưa đủ, tâm người nam nhân này, nàng đã đi tiến vào, sẽ không trở ra.

Về phần là ai động tay động chân trên thuyền, nàng nhất định sẽ không tha thứ dễ dàng.

68. Chương 68

Editor: Việt Hà

Beta: ThyAn89 & HueKhanh92

Lúc trời đã sáng hẳn, Hạ Uyển Chi mới tỉnh lại, Tề Diệp đã lên triều, ánh mắt nàng nhìn ra hướng ngoài cửa sổ. Hạ Hà coi chừng nghe thấy động tĩnh tiến đến hành lễ "Nương nương đã tỉnh?"

Nàng rửa mặt một phen liền dựa vào đầu giường húp cháo. Nghe Hạ Hoa nói Tề Diệp vẫn còn ở ngự thư phòng bàn việc triều chính, tựa hồ còn chưa dùng đồ ăn sáng, Hạ Uyển Chi liền phân phó Hạ Bích chuẩn bị một chút đồ ăn thanh đạm buổi sáng đưa qua.

Hạ Bích gật đầu, rất nhanh liền lui xuống, không bao lâu xách theo hộp cơm đi ngự thư phòng. Trên đường đi ngự thư phòng, Hạ Bích gặp Thục phi, Thục phi vừa nhìn hộp cơm trong tay nàng cũng biết nàng đây là đi làm cái gì, kêu "Đứng lại!"

E ngại thân phận chủ tử của nàng ta, Hạ Bích không thể không đứng lại, hành lễ "Nô tỳ tham kiến Thục phi nương nương, Thục phi nương nương kim an!"

"Trong tay xách theo cái gì?" Hừ, bị bệnh vẫn không quên xun xoe, Hạ Chiêu Nghi thật đúng là thật tốt.

" Khởi bẩm nương nương, là chút ít đồ ăn sáng!" Hạ Bích khẽ che chở hộp cơm trả lời.

"Đồ ăn sáng?" Thục phi khiêu mi "Đây cũng không phải là đường trở về Hỉ Lai điện, có phải hay không đi nhầm?"

Hạ Bích trầm mặc, Thục phi cười nói " Lúc này Bản phi muốn đi đưa đồ ăn cho Hoàng Thượng tại ngự thư phòng, những thứ kia lên không được mặt bàn gì đó cũng đừng có cầm đi mà tốn sức, nên đi đến nơi đâu liền hướng đến nơi đó, hiểu chưa?",

" Vâng! Nô tỳ đa tạ Thục phi nương nương dạy bảo!" Hạ Bích rủ xuống mi, làm bộ nghe không hiểu ý của nàng ta.

Thục phi đắc ý cười một tiếng, mang người đi đến ngự thư phòng, Hạ Bích dừng một chút theo sau.

Tề Diệp đang cùng đại thần thương nghị chuyện quan trọng, tạm thời không có thời gian dùng bữa. Thục phi cũng không nóng nảy, khi đang chờ ngoài ngự thư phòng, nhìn xem đến gần Hạ Bích, lông mày cau lại, ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm nàng.

Trong lòng Hạ Bích lập tức cảm thấy sợ hãi, tiểu thái giám trông thấy nàng ta đến, chủ động nói chuyện với nàng ta "Hạ Bích cô nương đến đây? Hoàng Thượng lúc này đang bề bộn, chỉ sợ cô phải chờ một lát!"

"Không có việc gì!" Hạ Bích cười gật đầu, hai người vừa nói vừa đi nói chuyện, sau lưng cảm giác được ánh mắt ăn tươi nuốt sống của Thục phi, thầm kêu không tốt.

Tiểu thái giám cùng nàng ta hàn huyên vài câu liền lui về vị trí của mình. Thục phi đứng ở chỗ không xa nàng, lau khóe miệng một chút, lại hỏi "Đây không phải là cung nữ bên cạnh Hạ Chiêu Nghi sao? Ngươi tên gì?"

Bộ dạng Thục phi rất nỗ lực hồi tưởng, kỳ thật tựa như nói cho Hạ Bích biết nàng ta căn bản không có đem Hạ Chiêu Nghi để vào mắt.

Hạ Bích hảo tâm nói "Nô tỳ gọi là Hạ Bích, thỉnh an Thục phi nương nương!"

"A! Hóa ra là Hạ Bích cô nương?" Giọng nói cổ quái làm cho người nghe được trong lòng rất là không thoải mái."Nô tỳ không dám nhận! Nương nương vẫn gọi nô tỳ là Hạ Bích đi!"

Ở trước mặt nàng ta, Hạ Bích đúng là chịu không nổi hai chữ cô nương, nàng chỉ là một nô tỳ.

"Đây là đồ ăn sáng Hạ chiêu Nghi sai ngươi đưa cho Hoàng Thượng?" Thục phi nhìn xem hộp cơm, cười hỏi.

"Vâng!" Tay xách hộp cơm nắm lại thật chặt, Hạ Bích thành thật trả lời.

Thục phi cười khẽ "Bản phi lại muốn nhìn một chút Hạ Chiêu Nghi chuẩn bị cho Hoàng Thượng cái đồ ăn sáng gì?"

Hạ Bích xách theo hộp cơm tránh đi, Mộc Hương ôm đồ không buông, hai người ngươi tới ta đi cướp, cuối cùng vẫn là Hạ Bích sợ Thục phi ngã, liền buông lỏng tay. Mộc Hương được hộp cơm đắc ý hừ một tiếng, mở ra cho Thục phi xem.

Thục phi liền nhìn vài cái món ăn thanh đạm, chu mỏ, liếc nhanh nhìn Mộc Hương, Mộc Hương hiểu ý, tại lúc khép lại nắp giao cho Hạ Bích.

Lúc buông tay phỏng đoán nàng ta còn chưa bắt lấy, Hạ Bích còn chưa kịp đỡ, hộp cơm một tiếng trống vang lên rơi trên mặt đất, nước canh tất cả đều đổ ra ngoài, thức ăn ngon miệng tinh xảo bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Hạ Bích sững sờ, mới phẫn nộ nhìn về phía Mộc Hương. Mộc Hương rất là vô tội nói "Ai nha,ta sơ ý! Đáng tiếc, Hoàng Thượng cũng sẽ không ăn đồ gì đó rơi trên mặt đất, thật sự là đáng tiếc một phen tâm ý của Hạ Chiêu Nghi!"

Hạ Bích cắn môi trừng nàng ta, Mộc Hương tiếp tục vô tội nói "Hạ Bích làm cái gì vậy, là chính ngươi không cẩn thận, không trách ta được!"

Hạ Bích bấm bụng bấm dạ, thu thập hộp cơm bát đũa bể trên mặt đất.

Quang Thuận công công tiễn vài vị đại thần đi ra, nhìn Thục phi một bên dương dương đắc ý, Hạ Bích ngồi chồm hổm trên mặt đất thu thập tàn cuộc, khẽ nhíu mày.

Thục phi trông thấy cửa mở ra, cũng không cùng Hạ Bích so đo nhiều,lúc đi ngang qua lúc cố ý giẫm nát trên tay Hạ Bích, Hạ Bích bị đau lên tiếng, nàng lại nhàn nhã đi.

Mộc Hương vẫn không quên giễu cợt nói "Đừng tưởng rằng là người bên cạnh Hạ Chiêu Nghi liền có thể bay lên trời, bất quá là một nô tài đê tiện mà thôi!"

Hạ Bích ngồi chồm hổm trên mặt đất, ủy khuất muốn khóc, lại không cam lòng ở trước mặt các nàng ta rơi lệ, thu thập xong tàn cuộc, nàng yên lặng rời đi.

Hạ Uyển Chi xem Hạ Bích trở lại, hỏi "Hoàng Thượng có thể ăn rồi?"

Hạ Bích quỳ trên mặt đất nói "Nương nương, nô tỳ vô dụng, không cẩn thận ngã, hộp cơm cũng không đưa đi cho Hoàng Thượng, kính xin nương nương trách phạt!"

Hạ Uyển Chi nhìn Hạ Bích một chút khác biệt, thấy nàng vẻ mặt không đúng, sắc mặt trầm xuống "Đây là lời nói thật?"

Hồi lâu, Hạ Bích mới nói "Nương nương nô tỳ nói dối, hộp cơm bị Mộc Hương bên cạnh Thục phi làm rơi!"

"Chuyện gì xảy ra?" Hạ Uyển Chi khiêu mi, nghe Hạ Bích đem chuyện đã xảy ra nói, cười lạnh "Thục phi thật đúng là càng ngày càng khoa trương!"

Mỗi buổi sáng Tề Diệp đều bận rộn triều sự, ăn trưa cũng là tại ngự thư phòng dùng. Bữa tối mới rỗi rảnh đi Thọ Ninh cung cùng Thái Hậu dùng bữa, ngồi một lát một lát liền đi Hỉ lai điện.Hạ Uyển Chi đang xem sách, trông thấy hắn đến cười một tiếng. Tề Diệp ngồi ở bên giường lôi kéo bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng hỏi "Hôm nay có khá hơn chút nào không?"

"Đã khá hơn nhiều! Hoàng Thượng có muốn dùng bữa tối?" Hạ Uyển Chi khép sách lại giao cho Hạ Bích, hỏi.

"Đã dùng, tại chỗ thái hậu!" Tề Diệp cười không, nói chuyện với nàng.

Hạ Uyển Chi gật đầu, một lát sau nói "Buổi sáng đưa rượu cất bánh trôi Hoàng Thượng khá ưa thích, là thần thiếp đặc biệt phân phó Hạ Bích làm."

"Rượu cất bánh trôi gì?" Tề Diệp vẻ mặt mờ mịt.

Hạ Uyển Chi nhìn nhìn hắn, nói "Buổi sáng nghe nói Hoàng Thượng một mực xử lý triều sự, trước đó liền cho Hạ Bích làm một ít thức ăn đưa qua, trong đó có rượu cất bánh trôi, chẳng lẽ Hoàng Thượng không thích ăn?"

"Trẫm chưa ăn đến, buổi sáng là Thục phi đưa đồ ăn sáng đi qua!" Tề Diệp nhíu mày.

Hạ Bích bị kêu đi lên, Hạ Uyển Chi trầm giọng hỏi "Đồ ăn buổi sáng sai ngươi đưa qua cho Hoàng Thượng đâu?"

Hạ Bích sợ hãi một chút, quỳ trên mặt đất "Xin nương nương trách phạt, nô tỳ vốn muốn đưa đi, nhưng ở ngoài ngự thư phòng gặp Thục phi, không cẩn thận ngã... Xin nương nương trách phạt, nô tỳ không dám nữa!" Khóc lóc kể lể dập đầu lại lộ ra cái tay bị Thục phi giẫm phải.

"Tay bị gì vậy?" Hạ Uyển Chi mắt tinh liền nhìn thấy.

Hạ Bích rụt rụt tay "Lúc nô tỳ thu thập tàn cuộc, không cẩn thận bị Thục phi giẫm một chút."

“Một chút chuyện nhỏ cũng làm không được, đi xuống đi! Lúc này không muốn nhìn thấy ngươi!” Hạ Uyển Chi khoát tay, ngược lại nói với Tề Diệp “Hoàng Thượng nếu là ưa thích, sáng mai thần thiếp lại cho người đưa qua cho Hoàng Thượng. Thật may là trước đó Thục phi nương nương cũng đưa hộp cơm, nếu không thì không phải là Hoàng Thượng không kịp ăn trưa rồi?”

“Ngươi có lònglà trẫm không có lộc ăn!” Tề Diệp trong lòng hiểu rõ, nhất định là Thục phi mượn cơ hội khi dễ người của nàng, nghĩ tới rượu cất bánh trôi thơm ngào ngạt vãi đầy mặt đất, Tề Diệp có chút mất hứng. Cái Thục phi này!

Nhìn hắn không vui, Hạ Uyển Chi cũng không nhiều lời, chỉ cần nắm chắc tâm lý khiến hắn nhớ là Thục phi cố ý làm khó dễ nàng là được!

Cùng nàng nói chuyện trong chốc lát, lại nhìn nàng ngủ thiếp đi rồi Tề Diệp mới rời đi. Đêm nay thái hậu cũng đã nói, để cho nàng thoải mái chút.

Vốn là muốn lật thẻ bài của Thục phi, hắn bỏ qua, cảm thấy nàng ta gần đây càng ngày càng kiêu căng, nên vắng vẻ một phen cho bớt phóng túng, vì thế liền lật thẻ bài của Lâm Huệ.

Trên đường Tề Diệp hỏi “Buổi sáng Hạ Bích đi ngự thư phòng?”

“Vâng!” Quang Thuận nói “Về sau không biết như thế nào cầm hộp cơm ra liền đi trở về, nô tài không biết nên hay không nên nói cho Hoàng Thượng, liền không lắm miệng!”

“Về sau Thục phi đưa đến cái gì cũng không cần nhận.” Tề Diệp lạnh lùng phân phó.

Quang Thuận gật đầu.Tề Diệp lại hỏi “Chuyện có tiến triển?”

“Người nọ ngậm miệng rất chặt, nô tài vẫn đang tra khảo!”

“Đừng làm cho trẫm thất vọng!” Nói một câu, Tề Diệp liền vào trong cung Lâm Huệ.

Thục phi nghe nói Tề Diệp lật ra bài tử của Lâm Huệ, tức giận đến mặt xanh rờn. Buổi sáng trước đó mới đưa đồ ăn sáng, Hoàng Thượng không phải nói ăn thật ngon, nàng thử dò xét ý tứ xem buổi tối hắn đến có trong cung nàng không, không phải là hắn không có ý phản đối sao? Vậy mà lúc này lại đi vào phòng của tiểu tiện nhân Lâm Sung Dung kia?

Lâm Huệ ăn mặc tỉ mỉ một phen nghênh đón Tề Diệp. Một ngày hôm nay mệt nhọc, Tề Diệp không muốn nói chuyện, nàng cũng chỉ ngồi yên lặng không có nói, dâng trà rót nước, rửa chân mát xa cho hắn. Tề Diệp toàn thân thả lỏng thư thái, cảm thấy cực kỳ buồn ngủ.

Tại thời điểm nước đã nguội, Lâm Huệ đánh thức hắn, đỡ hắn nằm ở trên giường. Biết rõ đêm nay không thể nào được long ân, có điều như vậy đã rất khá, chỉ cần hắn nguyện ý lật bài tử của mình, nàng đã cảm thấy có hi vọng.

Hắn ngủ trước, Lâm Huệ nghiêng thân thể nhìn chằm chằm dung nhan anh tuấn ngủ say, nhìn một hồi lâu, lúc này mới hạ màn nằm xuống giường ngủ.

Hạ Uyển Chi ngủ không bao lâu liền khát nước, sai Hạ Hà lấy nước, nhìn bên giường trống rỗng, hỏi “Hoàng Thượng đêm nay nghỉ ở trong cung nào?”

“Tại chỗ kia của Lâm Sung Dung!” Hạ Hà bẩm báo.

Nàng không nói gì, tiếp tục nằm xuống, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Buổi sáng Hạ Bích làm theo lời,chuẩn bị đồ ăn sáng đưa đi ngự thư phòng. Lần này nàng đi sớm hơn chút ít, Tề Diệp xử lý triều sự xong liền cho nàng đi vào, nhìn xem một chén rượu cất bánh trôi thơm ngào ngạt, hắn hỏi “ Nương nương của ngươi đã dùng đồ ăn sáng chưa?”

“Nương nương đã dùng hết, nói là hương vị rượu cất bánh trôi rất tốt, còn nói Hoàng Thượng sẽ thích, đặc biệt phân phó nô tỳ chuẩn bị nhiều một chút đem đến cho Hoàng Thượng nếm thử!”

Tề Diệp ăn một chút, gật đầu “Quả thật không tệ, thân thể của nàng ấy đã khá hơn rồi chứ?”

“Thân thể của nương nương đã tốt hơn nhiều, chỉ là ban đêm thường gặp cơn ác mộng, tối hôm qua lại bị giật mình tỉnh lại! Nô tỳ hơi lo lắng!”

“Trẫm biết rồi, bảo nàng ấy bữa trưa chờ một lát, trẫm sẽ cùng nàng ấy dùng cơm trưa!” Ăn hai ba ngụm ăn hết một chén rượu cất bánh trôi, hương vị quả thật không tệ.

“Vâng!” Hạ Bích mừng thầm.

Chờ Tề Diệp dùng xong đồ ăn sáng, Hạ Bích thu thập bát đũa đi ra ngoài, mới đi ra lập tức cùng Thục phi vừa đối mặt.

Thục phi trông thấy nàng khóe miệng nhếch lên, đuôi lông mày nhảy lên, viên ngọc màu đỏ trên trán chiếu lấp lánh, đặc biệt chói mắt.

Hạ Bích cung kính hành lễ “Nô tỳ thỉnh an Thục phi nương nương, nương nương kim an!”

“Hừ, thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Thục phi xem trong tay nàng xách theo hộp cơm, nhìn phân lượng không nặng, biết chắc đã đưa vào.Hạ Bích không nói, lúc Mộc Hương từ bên người nàng đi vào, cố ý dùng bả vai đụng nàng. Hạ Bích tránh được một chút, vẫn bị nàng ta đụng một chút, nhưng không nghiêm trọng.

“Nương nương, Hoàng Thượng đang xử lý triều sự, không gặp bất kì người nào!” Tiểu thái giám ngăn đón đường đi nói.

“Đi thông báo một tiếng đi! Hoàng Thượng có cho Bản phi vào hay không, cũng không phải là tiểu nô tài như ngươi định đoạt!” Thục phi vuốt ve đầu tóc, khẩu khí khinh thường.

Tiểu thái giám khẽ nhíu mày, thầm nghĩ quả nhiên là Thục phi không hiểu lễ nghi “Hoàng Thượng đã phân phó, ai cũng không được vào!”

“Xem ra là bản phi gần đây quá dễ tính, ngay cả nô tài ’gười không có cây’ như ngươi cũng dám chống đối bản phi!”

Lời của Thục phi cực kỳ là vũ nhục, vốn là làm hoạn quan đã ám muội, lúc này lại bị nói thẳng ’ người không có cây’, tiểu thái giám nghe thấy vậy trong lòng cũng khó chịu.

Quang Thuận công công đi ra cửa, hắn nghe thấy những lời này, lập tức biến đổi sắc mặt, nhưng nhanh chóng khuôn mặt lại tươi cười chào đón “Nô tài thỉnh an Thục phi nương nương, nương nương kim an!”

“Quang Thuận công công khách khí, Hoàng Thượng có ở bên trong?” Không thể chống lại Quang Thuận, bởi vì hắn là người của Tề Diệp, trả lại cho hắn vài phần mặt mũi.

“Hoàng Thượng đã dặn dò, không gặp bất luận người nào, Thục phi nương nương mời trở về đi.”

“ Được rồi, làm phiền Quang Thuận công công đem cái đồ ăn sáng này đưa vào đi!” Thục phi cũng không bắt buộc, biết rõ nếu thật sự bận rộn, nàng đi vào sẽ chỉ làm người phiền chán.

Quang Thuận công công nhìn thoáng qua hộp cơm nói “Hoàng thượng mới vừa dùng bữa xong, chỉ sợ là không ăn được, kính xin Thục phi nương nương trở về đi. Về phần tâm ý của nương nương, nô tài nhất định sẽ chuyển đạt.” Nói xong, hắn hành lễ lui trở về, đóng cửa lại.

Thục phi há to miệng, liếc nhanh nhìn tiểu thái giám, hỏi “Là Hạ Chiêu Nghi đưa đồ ăn sáng đến?”

“Vâng!” Tiểu thái giám gật đầu.

Thục phi cắn môi, hừ một tiếng phất khăn tay rời đi.

Giữa buổi sáng Quang Thuận công công đi ra ngoài một chuyến, đến ngự thư phòng nói “Hoàng Thượng, đã có chút ít tin tức!”

“Là ai?” Tề Diệp khép lại tấu sớ, hỏi.

Quang Thuận chần chờ một chút, nói “ Tên tiểu thái giám kia nói là Đức phi nương nương phân phó, sai khiến hắn ở trên thuyền động tay chân, để cho Hạ Chiêu Nghi rơi xuống nước.”

“Đức phi?” Tề Diệp nhíu mày, có chút ngạc nhiên “Có chứng cớ không?”

“Tiểu thái giám nói là tỳ nữ bên cạnh Đức phi truyền lời, cũng không có bằng chứng.” Quang Thuận bẩm báo.

“Trẫm biết rồi.” Tề Diệp tối mặt, không nghĩ tới Đức phi cũng bắt đầu không an phận.

“Hoàng Thượng, nên làm cái gì bây giờ?” Quang Thuận thử hỏi.”Đi Đức Sang cung truyền lời, nói là ăn trưa tại chỗ Đức phi nương nương, về phần Hỉ Lai điện, nói trẫm tối nay lại đi xem nàng.”

“Vâng!”

Hạ Uyển Chi biết được Tề Diệp muốn đi chỗ Đức phi dùng cơm trưa, không đến nơi này của nàng, lập tức có chút ngạc nhiên “Buổi sáng lúc Hoàng Thượng dùng rượu cất bánh trôi tâm tình như thế nào?”

“Nô tỳ nhìn thấy Hoàng Thượng thật cao hứng! Còn hỏi thăm thân thể của nương nương,còn nói là ăn trưa cùng nương nương, lúc này lại đi chỗ Đức phi kia, nhất định là có chuyện gì, nương nương đừng nghĩ nhiều.” Hạ Bích an ủi.

“Hạ Hoa trở về chưa?” Nàng xác thực không nhiều nghĩ, hắn là Hoàng Thượng, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, nàng đúng là không có tư cách quản chân thiên tử.

Rất nhanh Hạ Hoa liền vào đến, nàng hỏi “Chuyện tra được như thế nào?”

“Khởi bẩm nương nương, Quang Thuận tổng quản đã tra ra, hơn nữa bắt vài vị tiểu thái giám nghiêm hình bức cung, nô tỳ không biết hỏi ra được điều gì. Có vẻ Hoàng Thượng đã biết là ai động tay chân!”

“A?” Hạ Uyển Chi nhướn mi “Liệu gần đây Đức phi có cái gì không ổn?”

“Hai ngày nay Trưởng công chúa bị bệnh, Đức phi một lòng chăm sóc Trưởng công chúa, cũng không làm cái gì nhiều, nô tỳ không có nhìn ra cái gì không ổn!”

“Ừ! Tiếp tục để ý,lúc ăn trưa cho người bên Đức phi hỏi thăm một chút Hoàng Thượng cùng Đức phi nói gì đó?” Mơ hồ có chút dự cảm, là Đức phi hạ thủ, Hạ Uyển Chi nhíu mày.

Đức phi nghe nói Hoàng Thượng đi đến dùng cơm trưa, có chút vui mừng. Hai ngày này bởi vì Hạ Chiêu Nghi rơi xuống nước, ánh mắt của hắn đều nhìn chằm chằm Hỉ Lai điện. Ngay cả trưởng công chúa bị bệnh mấy ngày hắn cũng chỉ liếc nhìn một chút, trong lòng Đức phi đương nhiên không thoải mái.

Phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị bữa trưa phong phú, Đức phi dỗ Trưởng công chúa ngủ xong liền bắt đầu chờ. Giữa trưa, loan giá vừa tới, Đức phi đứng dậy hành lễ “Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!”

“Đứng lên đi! Mấy hôm nay trưởng công chúa đã đỡ chút nào chưa?” Tề Diệp nhìn nàng ta một cái, nhàn nhạt hỏi.

“ Khởi bẩm Hoàng Thượng, mấy ngày nay Trưởng công chúa vẫn như cũ, luôn ho khan khóc lóc, thật vất vả mới dỗ ngủ được, cứ liên tục ầm ĩ muốn gặp phụ hoàng, thần thiếp nghĩ Hoàng Thượng bận rộn quốc sự, liền không dám quấy rầy!”

Mặc dù Trưởng công chúa có một hai lần nhắc tới phụ hoàng như vậy, nhưng con bé nào có liên tục nhắc tới?

“Trẫm sẽ đi qua nhìn Trưởng công chúa một chút.” Trong lòng thoáng hiện lên một tia áy náy, lại nhìn đến Đức phi, lúc này vẻ mặt đoan trang hiền đức, hắn khẽ nhíu mày.

Đức phi chuẩn bị hầu hạ Tề Diệp rửa mặt, Tề Diệp liếc nhanh nhìn Quang Thuận. Quang Thuận tay nhúng khăn, lau mặt cho hắn. Đức phi lúng túng thu tay, đánh giá cẩn thận người trước mắt, cảm thấy có chút không ổn.Bữa trưa rất phong phú, Tề Diệp trầm mặc dùng cơm. Thức ăn Đức phi gắp cho hắn cũng không động. Đức phi càng cảm giác chột dạ, luôn cảm thấy có chút quỷ dị.

Lúc sau, Tề Diệp lau miệng, uống một ngụm trà nóng, khẽ gõ ngón tay nhìn chằm chằm Đức phi.

Đức phi bị hắn nhìn vậy da đầu tê dại, trầm mặc một hồi, thiếu kiên nhẫn nói "Sao Hoàng Thượng cứ luôn nhìn thần thiếp?"

"Đức phi hỏi rất hay, trẫm một mực nghĩ, có phải trẫm vẫn luôn không hiểu biết về Đức phi hay không?" Tề Diệp nói. Đức phi nghe được nhíu mày "Đức phi có biết chuyện ngày hôm trước trẫm cùng Hạ Chiêu Nghi du hồ bị đắm thuyền? "

"Thần thiếp có nghe thấy, thật may là Hoàng Thượng cát nhân thiên tướng, lúc này mới bình an!" Trong lòng Đức phi lẩm bẩm, đang yên lành sao lại nói chuyện đắm thuyền.

Đang nghĩ ngợi, Đức phi bỗng nhiên hoảng hốt. Đây là hắn hoài nghi mình động tay chân, mới khiến cho thuyền chìm? Nhưng mà nàng không làm cái gì hết a!

"Như vậy Đức phi cũng biết, đáy thuyền là do có người động tay chân, cắt đứt một nửa, thế này mới khiến cho không chịu nổi sức nước mà bị đắm?" Tề Diệp không nhanh không chậm hỏi "Đức phi có biết là ai động tay chân?"

"Thần thiếp không biết!" Đức phi hoảng hốt, Hoàng Thượng quả nhiên hoài nghi nàng "Mấy ngày trước đây Trưởng công chúa bị bệnh, thần thiếp một lòng đặt ở trên người Trưởng công chúa, đâu có tâm tư quan tâm những thứ kia. Ngược lại nghe nói thuyền đắm, Hoàng Thượng rơi xuống nước, thần thiếp mới giật mình hoảng sợ đi đến Hỉ Lai điện. Thần thiếp thậm chí nghĩ, nếu Hoàng Thượng có xảy ra chuyện gì, thần thiếp cũng không muốn sống nữa, thật may là Hoàng Thượng không sao!"

"Thật có lòng!" Tề Diệp cười lạnh "Cho tới bây giờ Đức phi còn một bộ dạng hiền đức, trẫm thật cảm động!"

"Hoàng Thượng, thần thiếp nói đều là lời thật lòng!" Đức phi kinh hãi.

"Lời thật lòng trẫm nghe được không nhiều lắm, ngược lại lời nói dối thì nghe không ít. Có phải là lời nói thật lòng hay không chỉ sợ chỉ có trong lòng Đức phi rõ ràng nhất."

Tề Diệp bưng trà uống một ngụm, nhìn xem sắc mặt trắng bệch của nàng ta, nói "Nếu đã nói như vậy, trẫm cũng sẽ không vu oan người. Đức phi cũng không cần ngụy biện, chính là ngươi phân phó người ở trên thuyền động tay chân muốn hại chết Hạ Chiêu Nghi. Lại không ngờ trẫm cũng ở trên thuyền, chẳng những không xảy ra việc gì, còn cứu nàng ấy phải hay không?"

"Hoàng Thượng, thần thiếp là bị oan uổng, thần thiếp không làm việc đó!" Đức phi quỳ trên mặt đất giải thích cho mình " Tên tiểu thái giám kia khẳng định bị người ta sai khiến đổ tội oan uổng cho thần thiếp."

"Hừ, ngươi cho rằng trẫm còn có thể tin lời của ngươi?" Tề Diệp nói "Đức phi, ngươi quá làm cho trẫm thất vọng rồi. Trẫm cho là ngươi cùng những người kia khác nhau, ít nhất không sẽ vì tranh thủ tình cảm làm ra chuyện thương thiên hại lý. Lại không ngờ rằng lòng dạ ngươi lại càng ác độc hơn so với các nàng. Hạ Chiêu Nghi vô tội, ngươi lại vẫn xuống tay với nàng ấy?"

"Hoàng Thượng, Hạ Chiêu Nghi vô tội, thần thiếp cũng là vô tội. Thần thiếp cũng không sai khiến người hại nàng ta. Chuyện rơi xuống nước không có quan hệ gì với thần thiếp!" Đức phi tiến lên phía trước nói "Hoàng Thượng, xin tin tưởng thần thiếp, thần thiếp không có làm."

"Hừ, người người đều nói oan uổng, thật sự bị oan uổng lại có mấy người. Vì cái gì không phải người khác oan uổng, hết lần này tới lần khác lại là Đức phi ngươi oan uổng?"

Đức phi toàn thân đổ mồ hôi, kinh ngạc nhìn qua hắn, đột nhiên nói "Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự là bị oan uổng. Là Thục phi, nhất định là Thục phi hãm hại thần thiếp, Thục phi vẫn ghen tỵ với thần thiếp..."

"Đủ rồi. Đức phi, không cần phải ngậm máu phun người. Trẫm muốn là chứng cớ, không phải là phán đoán của ngươi. Chính ngươi làm sai, còn muốn giá họa cho người khác, trẫm thật sự rất thất vọng."

Hắn nói "Người thất đức như thế, trẫm cũng không muốn nhìn thấy. Ngươi cũng không xứng làm mẹ của Trưởng công chúa. Nể tình ngươi sinh hạ Trưởng công chúa, trẫm cũng không đuổi tận giết tuyệt, thu dọn đồ đạc đi Thủy Nguyệt am đi! Ngươi hãy dùng quãng đời còn lại mà ăn chay niệm kinh cho tội nghiệt của mình!"

“Thuỷ Nguyệt am?” Đức phi kinh ngạc, kế tiếp ôm bắp đùi của hắn nói “Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự là oan uổng. Hoàng Thượng không thể đối xử với thần thiếp như vậy, thần thiếp không hề làm, Hoàng Thượng!”

“Trẫm không muốn nghe!” Tề Diệp đứng dậy đá văng nàng ra “Yên tâm, Trưởng công chúa là cốt nhục của trẫm, Trẫm sẽ không bạc đãi đứa nhỏ. Hoàng hậu có thai, không nên mệt nhọc. Thục phi không con nối dõi, Trưởng công chúa nên giao cho nàng ta chăm sóc.”

Con gái của nàng giao cho Thục phi? Đây không phải là đẩy vào trong hố lửa sao. Đức phi hoảng hốt, tiến lên ôm bắp đùi của Tề Diệp “Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự bị oan uổng.”

“Người đâu, kéo Đức phi xuống, hôm nay liền đưa đi Thủy Nguyệt am!” Tề Diệp phiền chán đá văng người ra, lớn tiếng phân phó.

Đức phi kinh hãi, sao nàng có thể nhẫn tâm nhìn con gái của mình chịu khổ. Nàng dù chết cũng sẽ không rời khỏi hoàng cung, rời khỏi nữ nhi, làm cho cái kẻ hãm hại nàng thực hiện được ý đồ.

Lúc tiểu thái giám tiến lên, Đức phi đột nhiên đứng dậy vọt tới cột trụ, nếu Thục phi có thể sử dụng lấy cái chết chứng minh trong sạch của mình, nàng cũng có thể.

Tề Diệp nhìn nàng vọt tới cột trụ người, càng thấy không vui. Nhìn nàng té trên mặt đất, cái trán đổ máu, hừ một tiếng “Đừng tưởng rằng như vậy có thể tha cho ngươi. Ngự y nói, nếu không phải là vị trí quan trọng, cho dù đụng đầu cũng sẽ không chết, Đức phi liền tỉnh lại đi!”Dứt lời phất tay áo rời đi.

Vốn là muốn giả bộ bất tỉnh, nhìn hắn như thế, biết chút trò vặt của mình bị phá vỡ, tâm Đức phi lập tức rơi xuống đáy cốc “Hoàng Thượng, thần thiếp không có làm, thần thiếp là oan uổng. Hoàng Thượng, thần thiếp không đi Thủy Nguyệt am, không đi!”

69. Chương 69

Edit: Việt Hà

Beta: ThyAn89 & HueKhanh92

Tề Diệp mang một sắc mặt đen thui đi vào Hỉ Lai điện, vào cửa liền thu lại vẻ mặt không vui, để tránh làm nàng sợ hãi.

Nghe nói hắn đã tới, Hạ Uyển Chi liền đứng dậy nhìn hắn tiến đến, hành lễ nói “Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng...” Lời còn chưa dứt liền bị hắn đỡ dậy đứng lên.

“Hoàng Thượng làm sao có vẻ như không vui? “

Hắn đã cực lực che giấu, nhưng vẫn bị nàng phát hiện. Nàng tốt đẹp như thế, vì sao vẫn không tha cho nàng đây?

Tề Diệp ôm nàng nói “Uyển Nhi đừng động, cho trẫm ôm một cái!”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi vuốt ve lưng của hắn, không nói nhiều, chỉ còn chờ chính hắn mở miệng.

Hồi lâu, Tề Diệp lo lắng thân thể nàng khó chịu, ôm ngang lên, đặt nàng ở trên giường, đắp chăn lên “Hôm nay tốt lên nhiều chứ?”

“Ngự y chẩn mạch, nói đã khá hơn nhiều, chỉ cần tĩnh dưỡng liền có thể tốt lên. Ngài cứ an tâm, hài tử vẫn bình an.”

Nàng vuốt ve bụng, cười ôn nhu.

Thoáng cái, một bàn tay che lên trên bụng nàng. Đã bốn tháng rồi, trên bụng đã nhô lên một chút.

“ Làm cho nàng bị sợ hãi rồi! “

“Có Hoàng Thượng ở đây, tần thiếp cùng hài tử đều an tâm!” Hạ Uyển Chi ỷ lại tựa vào lồng ngực hắn, nghe tiếng tim đập vững vàng của hắn, nàng hỏi “ Hôm nay nhìn Hoàng Thượng tâm tình không tốt? Có phải thần thiếp đã làm sai điều gì hay không?”

“Chuyện không liên quan nàng, không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Lôi kéo tay của nàng đưa lên môi hôn một cái “Uyển Nhi, hôm đó thuyền đắm không phải là ngoài ý muốn, là Đức phi động tay chân.”

“Đức phi?” Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ kinh ngạc “Hoàng Thượng, có phải nghĩ nhầm rồi không?”

“Trẫm cũng hy vọng là nghĩ nhầm. Nhưng chính là Đức phi!” Tề Diệp vuốt ve mặt của nàng nói.

“Trẫm không nghĩ tới Đức phi cũng là một nữ nhân lòng dạ ác độc, bất chấp vương pháp đả thương người.”

“Hoàng Thượng, có phải tần thiếp đã làm sai cái gì?”

Xem nàng sợ hãi tự trách mình, Tề Diệp ôm chặt nàng, trấn an “Uyển Nhi đừng nghĩ nhiều, không phải là lỗi của nàng. Là nàng ta lòng dạ quá ác độc, một cái hai cái lòng dạ quá hẹp hòi, chịu không được nàng.”

Hạ Uyển Chi trầm mặc, hắn nhẹ giọng khuyên bảo. Hồi lâu nàng hỏi “Hoàng Thượng chuẩn bị xử trí Đức phi như thế nào, dù sao nàng ta cũng là mẫu thân của Trưởng công chúa.””Hừ, nàng ta làm việc này, trẫm cũng không yên tâm giao Trưởng công chúa cho nàng ta chăm non. “

Tề Diệp nói “Trẫm đã hạ lệnh cho nàng ta đi Thủy Nguyệt am, về phần Trưởng công chúa, giao cho Thục phi chăm sóc là được. Con bé là cốt nhục của Hoàng gia, trẫm sẽ không để Trưởng công chúa phải thiệt thòi.”

“Thủy Nguyệt am?” Đây chính là nơi thờ Phật lớn nhất của Hoàng gia. Các triều trước có phi tần phạm sai mà không đành lòng giết chết cũng sẽ mang đến chỗ đó. So với lãnh cung, Thủy Nguyệt am xem như tốt hơn. Nơi đó cách xa hoàng cung, lại cách xa tranh đấu.

“Đối với Đức phi, ở nơi như Thủy Nguyệt am đã là tốt rồi. Nếu không phải nàng ta sinh hạ Trưởng công chúa cho trẫm, trẫm cũng sẽ không dễ dàng như vậy!” Tề Diệp thở dài.

“Hoàng Thượng nhân từ!” Hạ Uyển Chi nói.

“Chỉ là để nàng chịu uất ức!” Tề Diệp đau lòng tại chạm nhẹ một cái lên mặt nàng “Trẫm cố kỵ chút tình cảm này cùng gia tộc sau lưng nàng ta, không thể quá mức nhẫn tâm.”

“Hoàng Thượng, tần thiếp hiểu!” Nếu nàng ta bị đưa đi Thủy Nguyệt am, kiếp này không thể vào cung, cách xa vinh hoa phú quý, tách khỏi nữ nhi, làm bạn cùng nhang đèn. Đối với nàng ta mà nói cũng là sự trừng phạt tàn nhẫn, Hạ Uyển Chi cũng miễn cưỡng tiếp nhận!

Hai người đang nói chuyện, Bội Dung ở bên ngoài kêu to “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, Đức phi nương nương hôn mê bất tỉnh, cầu xin Hoàng Thượng đến nhìn một chút. Hoàng Thượng, nương nương là oan uổng, Hoàng Thượng...”

“Quang Thuận, đuổi người ra đi, không có sự chấp thuận của trẫm, không cho phép tùy ý ra ngoài. Lập tức đưa Đức phi ra khỏi cung. Hôm nay trẫm không muốn nhìn thấy nàng ta nữa!” Nghe hắn lạnh giọng phân phó, Hạ Uyển Chi cười đắc ý một chút.

Rất nhanh Bội Dung đã bị ném vào Đức Sang cung “Nương nương, Hoàng Thượng hạ lệnh, sai Quang Thuận lập tức đưa nương nương xuất cung!”

“Đã truyền lời qua phía Thái hậu chưa?” Đức phi quá sợ hãi.

“Đã truyền!” Bội Dung gật đầu.

“Nương nương, bây giờ nên làm gì, nếu xuất cung rồi lại muố. tiến cung là không dễ dàng. Trưởng công chúa hiện nay còn bệnh nặng!”

“Bản phi nào biết nên làm cái gì bây giờ?” Đức phi nghiến răng nghiến lợi “Đều do con tiện nhân kia, đều do nàng ta. Còn không phải ả ỷ vào Hoàng Thượng sủng ái mà vu oan bản phi sao. Thục phi, Hạ Chiêu

Nghi, nhất định là các ngươi. Nếu bản phi bị đưa ra ngoài, nhất định sẽ không để cho các ngươi sống yên ổn."

Đức phi nhìn thấy Quang Thuận mang người tiến đến, lui một bước, hét lớn "Các ngươi làm cái gì? Ta là Đức phi, các ngươi dừng tay, ta muốn gặp Hoàng Thượng, tránh ra, Hoàng Thượng, thần thiếp oan uổng, Hoàng Thượng..."

Quang Thuận phất tay, vài vị tiểu thái giám động tác nhanh nhẹn tiến lên, bất chấp Đức phi giãy giụa, rất nhanh liền trói chặt người vào, châu thoa đồ trang sức đeo tay trên người đều bị lấy xuống, khiêng người rời đi.

Bội Dung cầu khẩn "Công công, Đức phi nương nương bị oan uổng, thỉnh cầu Công công ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu Công công!" Bội Dung đút một xấp ngân phiếu dầy cho Quang Thuận công công, hắn cầm lấy ngân phiếu nhưng vẫn cho người dẫn Đức phi đi.

Còn chưa ra khỏi Đức Sang cung liền gặp phải thái hậu, mọi người hành lễ. Thái hậu nhìn thoáng qua Đức phi bị băng gạc quấn trên đầu, lấy khăn tay nhét trong miệng Đức phi ra, nhíu mày "Các ngươi làm cái gì?"

"Hồi bẩm thái hậu, là Hoàng Thượng phân phó, nô tài chỉ là theo lời làm việc!"

"Hừ, đưa người trở về, bất cứ ai cũng không được phép mang nàng ta đi, ai gia sẽ nói chuyện với Hoàng Thượng!"

Thái hậu không vui hỏi "Hoàng Thượng ở đâu?"

Quang Thuận thưa "Hoàng Thượng đang ở tại Hỉ Lai điện!"

"Hừ!" Lại là nàng ta!

Thái hậu nhíu mày. Bà đã nghe nói, không có bằng chứng liền kết luận là Đức phi, còn không biết là do ai nói năng linh tinh bên tai Hoàng Thượng.

Tề Diệp đang nói chuyện với Hạ Uyển Chi, nghe cung nữ bẩm báo là thái hậu đã tới, Hạ Uyển Chi liếc nhanh nhìn Tề Diệp, Tề Diệp vỗ vỗ lên lưng nàng trấn an.

Thái hậu sắc mặt không vui, liếc nhanh nhìn Tề Diệp, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhanh quét qua Hạ Uyển Chi, vẻ mặt càng tỏ ra không vui.

Hạ Uyển Chi biết rõ thái hậu đúng là không dễ dàng tới. Đặc biệt là sau khi hoàng hậu có thai, nàng lại càng ngày bị lạnh nhạt, đứa nhỏ trong bụng cũng không được hoan nghênh. Những thứ này nàng đều rõ ràng, hoàng hậu có hài tử, con của nàng cũng không được trân quý.

Hành lễ vấn an với Thái hậu, Thái hậu chỉ là nhìn thoáng qua, liền nói với Tề Diệp "Hoàng Thượng, ai gia có lời muốn nói với ngươi, nơi này không tiện nói chuyện. "

Nói xong không đợi Tề Diệp mở miệng liền đi ra ngoài.

Hạ Uyển Chi biết đại khái đoán được mục đích thái hậu đến, xem ra Đức phi mật báo, để cho thái hậu cầu tình giúp nàng ta. Nếu hắn bị nói cho lay chuyển, đây không phải là có lợi cho Đức phi?

Tề Diệp nói " Nàng nghỉ ngơi trước, trẫm tối nay trở lại thăm nàng!"

"Ừ!" Nàng nhu thuận gật đầu, vào lúc hắn xoay người tay của bắt lấy hắn, rưng rưng dặn dò "Nếu thái hậu cầu tình cho Đức phi, Hoàng Thượng đáp ứng đi. Đức phi cũng là nhất thời giận đến hồ đồ, cũng may thần thiếp cùng hài tử không có việc gì."

"Yên tâm, trẫm đã cho nàng chịu nhiều đau khổ như vậy, bị nhiều ủy khuất như vậy, lần này trẫm tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ." Lau đi lệ trên khóe mắt nàng, Tề Diệp lại trấn an vài câu mới rời đi.

Nàng đã nghe thấy được hắn bảo đảm, Hạ Uyển Chi cũng không lo lắng như vậy. Nếu hắn thật sự yêu thương nàng, hôm nay Đức phi tất phải đưa ra ngoài, nếu không nàng sẽ không cam lòng.

Bọn họ đi ngọc Long Điện, Thái hậu ngồi xuống rồi nói "Ai gia nghe nói Hoàng Thượng muốn đưa Đức phi đi Thủy Nguyệt am?"

“Vâng “ Tề Diệp nói “ Nàng ta không tuân thủ đức hạnh, trong lòng còn có ý đồ xấu. Nữ nhân như vậy ở lại trong cung không ổn, nếu không phải nể mặt Trưởng công chúa, trẫm đã biếm nàng ta vào lãnh cung!”

“Đức phi làm chuyện gì không tuân thủ đức hạnh? “Thái hậu biết rõ còn cố hỏi.

Tề Diệp nói “Hôm đó thuyền đắm không đơn thuần là chuyện ngoài ý muốn, mà là sau lưng có người sai khiến, người kia chính là Đức phi. Nếu không phải trẫm biết bơi, thái hậu cũng sẽ không còn được gặp lại trẫm.”

Hắn không lôi Hạ Uyển Chi ra nói, dù sao hắn biết rõ gần đây thái hậu đối với nàng càng ngày càng có ý kiến.

“ Đây chính là tội hành thích vua, trẫm nhớ tình cảm trước kia cho nàng ta một con đường sống đã là nhân từ. Thái hậu có phải cảm thấy trẫm nhân từ hay không? Có lẽ thái hậu cảm thấy nàng ta đáng chết?”

“Ai gia không có ý này!” Thái hậu kinh ngạc, bà vội tới cầu tình cho Đức phi chứ không phải là đến chất vấn hắn trừng phạt quá nhẹ.

“Hoàng Thượng nói là Đức phi, ai gia nhìn thấy cũng không phải. Nàng ta nào dám làm những chuyện đó. Chỉ sợ là có người vu oan hãm hại, nàng ta một lòng vì Hoàng Thượng, sao có thể tổn thương hoàng thượng?”

“ Vậy thái hậu cảm thấy là ai?” Tề Diệp không vui nói “Người ta cũng đã cung khai, chính là Đức phi chỉ điểm, chẳng lẽ trẫm còn có thể vu oan giá hoạ?”

“Hoàng Thượng, ai gia không phải là có ý tứ kia. Ai gia không muốn oan uổng người tốt. Nếu Đức phi thật sự vô tội, lại mang nàng ta đi rồi, sau này tra ra manh mối, còn không phải tổn hại đến sự anh minh của Hoàng Thượng?”

“Thái hậu muốn cầu tình cho Đức phi?” Tề Diệp nhướng mi.

“Thái hậu cảm thấy trẫm bị mê hoặc?”

“Hoàng Thượng, vàu ngày trước đó biếm hai vị phi tần vào lãnh cung, lúc này lại đưa Đức phi đi Thủy Nguyệt am, ba sự kiện đều có liên quan tới Hạ Chiêu Nghi. Ai gia cảm thấy Hạ Chiêu Nghi này là một điềm xấu.”

“Đang yên lành tại sao lại nói xấu nàng ấy!” Tề Diệp nhíu mày “Nàng ấy là vô tội. Lần đó còn không phải là nàng chịu khổ? Thái hậu không nên trách tội nàng. Cái gì mà điềm xấu, đều là người khác thêu dệt chuyện mà thôi!”

“Ai gia cũng là nói một chút, nếu là Đức phi bị đưa đi Thủy Nguyệt am, chỉ sợ triều đình sẽ có dị nghị. Nếu người nào đó mượn chuyện của Đức phi động tay chân, khó tránh khỏi sẽ liên lụy Hạ Chiêu Nghi. Hoàng Thượng muốn giữ người ở bên cạnh, ai gia cũng không thể không nhắc nhở một câu. Vì nàng ta, cũng không nên gây thù hằn khắp bốn phía.”

“Nếu thật sự không thể thu thập, cho dù hiện tại Hoàng Thượng sủng ái, ai gia cũng sẽ không đứng nhìn mà không làm gì cả.” Thái hậu nói lời uy hiếp.Tề Diệp nghe bà nói, có chút tức giận, lại ngại bà là trưởng bối, há to miệng trầm mặc, hồi lâu mới nói “Trẫm chỉ cho Đức phi thời gian một ngày. Nếu nàng ta không thể chứng minh chính mình trong sạch, mặc kệ thái hậu có tức giận hay không, mặc kệ triều đình đại thần có ý kiến hay không, trẫm vẫn kiên trì với quyết định ban đầu.”

Dứt lời hắn phất tay áo rời đi.

Thái hậu sửng sốt một chút, lắc đầu thở dài “Hạ Chiêu Nghi này thật đúng là họa thủy, họa thủy a!”

Hạ Uyển Chi biết được chuyện bọn họ trao đổi ở Ngọc Long Điện, tức giận đến một câu nói không nói nên lời, cuối cùng vẫn là Hạ Bích trấn an “Nương nương, Hoàng Thượng cũng là cho thái hậu một cái thể diện nên cho một ngày. Đức phi có thể tra ra cái gì? Hơn nữa, nàng ta muốn bản thân rửa thoát tội danh cũng khó a!”

“Hừ, chỉ sợ đây là kế hoãn binh của Thái hậu. Chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ mềm lòng, chỉ sợ hắn không phải là đối thủ của Thái hậu.”

Cơ hội tốt hiếm có như vậy, nếu Đức phi tìm người thế thân, không phải nàng ta lại giống như hoàng hậu 'kim thiền thoát xác'. Sau đó nàng ta lại tiếp tục hưởng thụ phú quý, tiếp theo lại nghĩ tới biện pháp hãm hại mình?

Hạ Uyển Chi nuốt không trôi cơn tức này, phân phó "Đức phi nhất định sẽ đi gặp tên tiểu thái giám kia. Hạ Bích, đến lúc đó nàng ta vừa đi, ngươi liền tìm cơ hội." Tay nàng trượt nhẹ qua cổ, trong mắt nổi lên sát ý.

Hạ Bích sửng sốt một chút, gật đầu "Nương nương yên tâm, nô tỳ hiểu!"

Chuyện của Đức phi kinh động cả Thái hậu, không bao lâu thì cả hậu cung đều biết được. Thục phi tất nhiên sẽ không ngoại lệ, nghe nói Thái hậu cầu tình cho Đức phi, nàng ta có chút bận tâm.

"Nương nương, nếu là miệng tên tiểu thái giám kia không kín, phải làm sao bây giờ?" Mộc Hương lo lắng nói.

"Đồ vô dụng! Việc nhỏ như vậy ngươi cũng không biết xấu hổ mà hỏi bản phi?" Thục phi tức giận lườm nàng ta một cái "Người chết không phải là cách giữ kín bí mật tốt nhất sao? Chỉ cần tên tiểu thái giám kia chết, bản phi thật muốn nhìn một chút xem nàng ta lại có thể rửa thoát tội danh thế nào? Xem nàng ta thanh minh kiểu gì, Hoàng Thượng không phải nói giao Trưởng công chúa cho bản phi chăm sóc sao? Bản phi không thèm, bản phi không có cái tâm tình nuôi hài tử cho kẻ khác!"

"Hậu cung này đúng là đặc sắc không ngừng a!" Hoàng hậu lật ra một tờ giấy, nói " Hoàng thượng là có ý gì?"

"Thái hậu tự mình cầu tình, Hoàng Thượng không vui cũng phải cho Thái hậu chút mặt mũi, chỉ cho Đức phi thời gian một ngày, lúc này Đức phi đã đi Nội Vụ phủ."

"Đức phi này cũng thật sự là không cẩn thận, lại bị bắt được dấu vết, cũng khó trách bị đưa đi Thủy Nguyệt am. Trong cung liên tiếp bớt người như vậy, cũng thật vắng vẻ!"

"Nương nương thật từ bi, lúc này còn quan tâm đến Đức phi nương nương. " Nguyệt Quế nịnh nọt.

Hoàng hậu khẽ cười một tiếng "Bản cung không phải là từ bi, chẳng qua là cảm thán việc Đức phi rơi đài mà thôi. Một người độc đại đúng là không tốt. Giữ lại Đức phi còn có thể ngăn được một Thục phi. Nếu Đức phi chết, không phải là Hạ Chiêu Nghi sẽ bò lên sao? So với Đức phi, bản cung có thể cảm nhận được tiểu tiện nhân kia càng cần phải bị diệt trừ hơn."

Nhớ tới cuộc sống bị cấm túc, nếu không phải nàng có thai, còn không biết khi nào mới thấy lại ánh mặt trời đây? Hại nàng trở thành chuyện cười cho tiền triều lẫn hậu cung, cũng không phải là một mùa trôi qua liền xóa sạch.

"Hoàng hậu nương nương muốn giữ lại Đức phi?" Nguyệt Quế có chút kinh ngạc.

"Bản cung cảm thấy Đức phi nên giữ lại." Hoàng hậu cười quỷ dị một tiếng, liếc nhìn Nguyệt Quế nói "Có chuyện cho ngươi đi làm đây. Bản cung nhìn Triệu Tu Nghi càng ngày càng không vừa mắt, để cho nàng ta chịu tội thay Đức Phi đi!"

Nguyệt Quế gật đầu, trong lòng trào dâng sóng to gió lớn, xem ra nàng cũng chưa hiểu rõ người trước mắt.

Đức phi đi Nội Vụ phủ, tiểu thái giám đã bị đánh cho vết thương chồng chất. Đức phi thấy hắn thì rất phẫn nộ, nhưng vẫn đè xuống lửa giận, lộ ra vẻ mặt từ bi, thậm chí móc ra khăn tay lau vết máu trên mặt hắn " Biết rõ bản phi là ai chứ?"

Tiểu thái giám suy yếu, có chút ngạc nhiên nói "Đức phi nương nương!"

"Coi như có chút kiến thức!" Đức phi cười cười "Có muốn sống sót?" Nhìn bộ dạng chật vật của hắn, Đức phi dụ dỗ.

"Muốn!" Tiểu thái giám gật đầu.

"Vậy là tốt rồi!" Đức phi mừng rỡ cười một tiếng "Nói cho bản phi, là ai bảo ngươi nói là bản phi sai khiến ngươi động tay chân? Chỉ cần nói thật thì ngươi được sống. Bản phi không chỉ cứu ngươi đi ra ngoài tránh

khỏi nỗi đau da thịt, còn có thể để ngự y xem bệnh cho ngươi. Chờ thân thể ngươi tốt lên liền ở lại bên cạnh bản phi làm thái giám quản sự, như thế nào?"

"Quản sự?" Tiểu thái giám ánh mắt sáng ngời, có chút xúc động.

"Đối với quản sự, còn có thể ban thưởng hoàng kim ngàn lượng." Đức phi nói tiếp những điều kiện hấp dẫn.

Tiểu thái giám chịu đựng đau đớn nở nụ cười "Còn có hoàng kim?"

"Ừ! Hoàng kim, còn là làm quản sự lớn nhất Đức Hỉ cung, đi theo bản phi hưởng lợi. Ngươi thấy như thế nào?" Đức phi nói "Chỉ cần ngươi nói ra là ai chỉ điểm, những thứ kia đều là của ngươi!"

"Đều là của nô tài?"

Đức phi gật đầu.

"Sẽ không tra tấn nô tài? "

Đức phi gật đầu lần nữaTiểu thái giám đột nhiên nở nụ cười "Thật là tốt! Cái giấc mơ này thật là tốt!"

"Chỉ cần ngươi nói ra là ai, tất cả đều không phải là mộng, ngươi muốn gì bản phi cũng có thể cho ngươi!"

"Những thứ khác đều không muốn, Đức phi có thể đem điểm chí mạng của ngài cho nô tài biết không?" Tiểu thái giám nhìn qua nàng ta, nói từng câu từng chữ.

"Nô tài chỉ cần điểm chí mạng!"

"Ngươi đang trêu chọc bản phi?" Đức phi lập tức thay đổi sắc mặt, điểm chí mạng. Thứ như vậy nàng làm sao có thể đáp ứng?

"Nếu đã làm không được, Đức phi cần gì phải lừa gạt nô tài. Rõ ràng chính là Đức phi nương nương chỉ điểm, nương nương không phải nói chỉ cần nô tài làm xong thì nô tài sẽ được ban thưởng sao?" Tiểu thái giám nhìn thoáng qua người đứng phía sau cửa sổ, tròng mắt chuyển động.

"Ngươi!" Đức phi tức giận, bất chấp mọi thứ, quyền đấm cước đá táp lên người hắn. Có vẻ cảm thấy chưa đủ, bất chấp Bội Dung ngăn trở, nàng ta bất chấp trên đầu mình quấn đầy băng gạc, cầm lấy roi ngựa quất tới tấp lên tiểu thái giám. Tiểu thái giám đau đến rú lên "Đức phi tha mạng, nô tài không dám nữa. Đức phi tha mạng..."

Âm thanh kinh động những người khác, Bội Dung nói "Nương nương tỉnh táo, nếu thật sự đánh chết hắn, nương nương đúng là có lý nói không rõ."

Đức phi sững sờ, cảm thấy Bội Dung nói rất đúng. Nàng buông lỏng tay, hung hăng liếc mắt trừng tiểu thái giám, phất tay áo rời đi.

Các nàng đi không lâu, cánh cửa đóng chặt mở ra, một thân ảnh mảnh khảnh tiến đến. Tiểu thái giám suy yếu ngẩng đầu, trông thấy nàng ta thì có chút kích động "Mộc Hương cô nương tới cứu nô tài sao?"

"Vẫn chưa tới lúc, mấy ngày nay đã để ngươi chịu khổ. Yên tâm, Thục phi nương nương đều nhớ kỹ, người nhà của ngươi sẽ được hưởng vinh hoa phú quý. Ngươi cũng sẽ không có việc gì." Mộc Hương trấn an " Vị trí quản sự của Đức Sang cung vẫn chờ ngươi".

Tiểu thái giám gật đầu "Nô tài sinh là người của Thục phi nương nương, chết là quỷ của Thục phi nương nương. Sao có thể lại phản bội nương nương. Cô nương yên tâm, nô tài không hề buông lỏng, mặc kệ Đức phi nói cái gì cũng không đáp ứng."

"Thật sự là người thông minh!" Mộc Hương móc ra hai cái bánh bao nói "Vài ngày chưa ăn gì rồi. Ăn tạm đi, ăn thì mới sống được."

Tiểu thái giám gật gật đầu, được sự giúp đỡ của nàng, cứ ăn một miếng bánh bao rồi uống một ngụm nước, bụng được lấp đầy.

Mộc Hương nhìn bộ dạng thỏa mãn của hắn, ánh mắt sắc bén "Được rồi, ta cũng không thể lưu lại lâu, ngày khác sẽ trở lại thăm ngươi. Đừng quên chuyện đáp ứng Thục phi, hại chết Đức phi."

“Cô nương yên tâm, nô tài hiểu được, sẽ không làm hỏng đại sự của nương nương. “ Tiểu thái giám gật đầu bảo đảm.

Mộc Hương cười cười, nhìn hắn một cái, mặc niệm một câu “Lên đường thoải mái!” riền mở cửa rời đi.

Tiểu thái giám ăn xong một ít đồ ăn cảm thấy thật tuyệt vời. Nhưng chỉ chốc lát sau hắn lại cảm thấy bụng quặn đau, như là có người đấm mạnh vào bụng của hắn, khó chịu muốn chết.

Không bao lâu sau hắn nhổ ra một bãi máu tươi, tiểu thái giám hai mắt sung huyết, bỗng nhiên kịp phản ứng “Nương nương... Ngươi lừa gạt nô tài, người.... Nô tài thành quỷ... Cũng sẽ không... Tha...”

Chờ lúc thay người đi vào tra xét, tiểu thái giám đã chảy máu gần như sắp chết, người trông coi hô to một tiếng chạy tới mật báo.

Hạ Bích còn chưa đi đến Nội Vụ phủ liền nghe thấy tin tức tiểu thái giám đã chết, lập tức run rẩy một chút, vô ý thức sờ sờ trong tay áo, tránh người đi ra ngoài.

70. Chương 70

Edit: Navahn

Beta: Boram2124

“Nghe nói tên tiểu thái giám kia đã chết rồi, Hạ Bích làm rất khá!” Biết Hạ Bích vừa trở lại, Hạ Uyển Chi liền thấp giọng nói.

Hạ Bích có chút thấp thỏm, cắn môi áy náy nói, “Nương nương, tiểu thái giám chết không liên quan đến nô tỳ, nô tỳ còn chưa thấy hắn đã nghe nói hắn chết rồi, liền quay lại thỉnh nương nương trách phạt!”

“Không phải ngươi ra tay?” Hạ Uyển Chi khiêu mi.

“Không phải nô tỳ, nô tỳ nhìn Đức phi trở lại rồi mới đi, ai biết...” Hạ Bích áy náy.

“Không phải ngươi thì là ai?” Hạ Uyển Chi nhíu mày “Đây là nhân chứng, Đức phi không thể nào động thủ, nếu tiểu thái giám chết cũng không phải càng thêm khẳng định nàng ta thực sự là người động tay động chân sao. Điều duy nhất Đức phi có thể làm là khiến cho tiểu thái giám kia nói thật, nay tiểu thái giám chết, nàng ta cũng không có đối chứng.”

“Nương nương, dù bất kể là ai đi nữa, tiểu thái giám kia chết, Đức phi cũng không có cách nào tẩy thoát tội danh, nàng ta chỉ có thể bị phế khỏi cung.” Hạ Bích có chút trấn an.

“Hừ, chỉ sợ thái hậu sẽ không chịu để yên, nếu bà ta đã mở miệng, Đức phi cũng sẽ không bị đưa đi.” Chẳng lẽ thật sự có người hãm hại Đức phi, chuyện đắm thuyền không phải do nàng ta chỉ điểm?

Đức phi vừa trở về không bao lâu liền biết tin tiểu thái giám chết, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, bất chấp đang đau đầu vẫn đến phủ nội vụ xem một chút. Cởi bỏ bọc chiếu trên người thái giám, thấy khắp mặt chảy máu (*), tứ chi không nhận rõ, Đức phi rốt cuộc nhịn không được hôn mê bất tỉnh.

[(*) nguyên bản là thất khiếu chảy máu, nghĩa là máu chảy ra từ 7 lỗ: hai mắt, hai mũi, hai lỗ tai và miệng]

Tề Diệp biết tin hừ lạnh một tiếng, “Tiểu thái giám trước kia còn tốt, nàng đi khỏi liền chết, chẳng lẽ còn có chuyện hắn sợ tội nên tự sát? Hắn bị trói, lấy đâu ra độc dược? Như thế hiển nhiên là nàng lòng dạ ác độc, sao có thể để lại.”

Thái hậu lần nữa đi Ngọc Long điện, Tề Diệp trốn tránh không gặp, Thái hậu đứng nguyên trước cửa không đi. Tề Diệp cuối cùng nhìn chướng mắt đành mở cửa “Thái hậu rốt cuộc đang làm gì?”

“Ai gia làm cái gì Hoàng thượng không phải rất rõ sao?” Thái hậu nhàn nhạt nói, “Đức phi có thể bị đưa đi Thủy Nguyệt am, ai gia sẽ không ngăn cản, đây là nàng ta đáng bị nhận...”

Tề Diệp thở phào nhẹ nhõm “Thái hậu có thể nghĩ được như vậy, trẫm cũng an tâm. Trẫm không phải đang nhằm vào Đức phi, mà là nàng thật sự không thể tha thứ, trẫm đương nhiên không muốn nối giáo cho giặc!”

“Hoàng thượng quá lời, Đức phi thì làm gì có thể tạo nên nổi sóng lớn. Hoàng thượng đừng gấp, ai gia mặc dù đáp ứng để Đức phi đi Thủy Nguyệt am, nhưng vẫn còn một điều kiện...”

“Trẫm cho rằng không có điều kiện gì để nói.” Tề Diệp không vui, từ khi nào Thái hậu lại được phép đưa ra điều kiện cho hắn?

“Hoàng thượng cần gì tức giận, chỉ là thường tình nữ nhân ghen ghét mà thôi! Coi như Đức phi có động tay động chân đi nữa, cũng là do Hoàng thượng quá sủng ái Hạ Chiêu nghi mà vắng vẻ hậu cung. Từ xưa hậu cung tranh đấu gay gắt không ngừng, cũng không như hậu cung của Hoàng thượng sóng yên biển lặng, không đến một năm đã có ba vị cung phi bởi vì Hạ Chiêu nghi mà bị trách phạt. Lần này lại là Đức phi, ai gia cho rằng Hạ Chiêu nghi không thể giữ lại!””Hoang đường! Hạ Chiêu nghi nàng vô tội.” Tề Diệp nhíu mày.

“Ai gia mặc kệ nàng ta có vô tội hay bị hại, ai gia chỉ biết nàng ta trong lòng Hoàng thượng phân lượng quá nặng, nàng ta chính là họa thủy trong hậu cung, không thể giữ lại.” Thái hậu lời nói chứa đầy khí phách bất mãn, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn qua Tề Diệp, “Hoàng thượng, ai gia là vì tốt cho người, cũng là vì sự an bình của hậu cung, không có ý nhắm vào một mình nàng ta.”

“Thái hậu nếu thật nghĩ như vậy, coi như là vì trẫm đi.” Tề Diệp nói: “Hạ Chiêu nghi không thể đi Thủy Nguyệt am, trẫm sẽ không đáp ứng!”

“Tốt lắm, vậy chuyện của Đức phi, coi như cái gì cũng chưa phát sinh, như thế nào?” Thái hậu biết rõ hắn sẽ không bỏ được, nếu không phải cùng đường, nàng cũng sẽ không ra hạ sách này.

“Trẫm không đáp ứng!” Tề Diệp quăng tay áo nói: “Đức phi nhất định phải rời đi, Thái hậu hôm nay vì sao lại phải che chở cho Đức phi?”

“Ai gia cũng là vì tốt cho Hoàng thượng, không muốn Hoàng thượng bị người khác mắng là hôn quân, không muốn quan lại triều đình nghị luận Hoàng thượng bị sắc đẹp làm hôn mê thần trí, mất đi anh minh.”

“Thái hậu thật đúng là phí tâm!” Tề Diệp cười lạnh. “Đức phi cũng thật bản lãnh, ngay cả chuyện như vậy cũng làm ra, còn đáng giá để Thái hậu biện hộ cho. Xem ra trẫm một chút uy nghiêm cũng bị mất! Thái hậu nếu đã như vậy, hôn quân như trẫm còn cái gì để nói, đều giữ lại, đều giữ lại cả đi, cái hậu cung này, trẫm cũng không cần!”

“Hoàng thượng!” Thái hậu kinh hãi, “Hoàng thượng sao có thể vô trách nhiệm như thế?”

“Đây không phải là điều Thái hậu muốn sao? Trẫm là Hoàng thượng, ngay cả một chút làm chủ cũng đều không làm được, Thái hậu nếu muốn buông rèm nhiếp chính, trẫm cũng không quan tâm!”

“Hoàng thượng, người...” Thái hậu tức giận vô cùng, chỉ chỉ hắn, một câu nói cũng không xong liền hôn mê bất tỉnh.

Tề Diệp kinh hoảng một chút, lập tức phân phó người thỉnh đại phu, đem Thái hậu trở về Thọ Ninh cung, trong lòng hắn vừa phẫn nộ lại vừa áy náy.

Hạ Uyển Chi nghe nói Thái hậu ngất đi, lập tức cảm giác không tốt. Thái hậu hôm nay quá kỳ quái, lại vì Đức phi mà chống đối lại Hoàng thượng, nếu cứ tiếp tục như vậy khó tránh khỏi việc Thái hậu dùng thân thể uy hiếp, đến lúc đó Hoàng thượng hắn cũng không thể không vì lòng hiếu thảo mà đáp ứng yêu cầu của Thái hậu.

Nếu như vậy, Đức phi không phải là nhơn nhởn ngoài vòng pháp luật rồi?

Hạ Uyển Chi cắn môi, nàng tuyệt đối sẽ không để nàng ta dễ dàng đào thoát. Thái hậu thật đúng là khôi hài, luôn luôn coi trọng hậu cung, lúc này ngay cả Đức phi phạm vào chuyện lớn như vậy, bà ta còn nghĩ đến chuyện bảo vệ? Thật làm người ta khó hiểu.

Hoàng hậu biết được Thái hậu hôn mê bất tỉnh để duy trì Đức phi, thiếu chút nữa bấm chặt đầu ngón tay. Nàng vừa vuốt ve đầu ngón tay vừa gọi Nguyệt Quế, “Chuyện ta phân phó xuống sao rồi?”

“Hồi bẩm nương nương, đã phân phó, không bao lâu nữa cung nữ bên cạnh Triệu tu nghi sẽ đi phủ Nội vụ bẩm báo.” Nguyệt Quế có chút tươi cười nói, “Nương nương yên tâm, nô tỳ đã quản lý thỏa đáng.””Phân

phó xuống, việc này bỏ đi, coi như không phát sinh."

"Nương nương?" Nguyệt Quế giật mình.

"Thế nào? Bản cung phân phó chẳng lẽ không nghe thấy sao?" Hoàng hậu khiêu mi.

Nguyệt Quế cúi đầu. "Nô tỳ không dám, nô tỳ lập tức đi truyền lệnh."

Thái hậu che chở Đức phi như thế, nàng vô cùng ghen ghét. Giữ nàng ta lại còn không bằng để nàng ta bị đưa ra ngoài, về phần Thục phi cùng Hạ Chiêu nghi còn nhiều thời gian, nàng cũng không thiếu thời gian cùng các nàng vui đùa. Đức phi? Đều do Thái hậu quá che chở, nàng không thích, rất không thích, Thái hậu chỉ có thể đối tốt với một mình nàng, đối với người nào khác cũng không được.

Thái hậu tỉnh lại, nói muốn gặp Hoàng thượng, Tề Diệp trốn tránh không gặp, chỉ cho Quang Thuận công công qua xem một chút. Thái hậu rất hi vọng, nghe nói Đức phi chỉ bị cấm túc tại Đức Hỉ cung, nàng liền thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần qua hôm nay, nhìn chung đều có cơ hội trở mình.

Bữa Tối Tề Diệp vui vẻ đến Hỉ Lai cung dùng bữa, Hạ Uyển Chi cũng không hỏi đến, chỉ là gắp vài món hắn thích ăn. Nhìn hắn ăn không nhiều liền hỏi "Hoàng thượng có phải không thoải mái không?"

"Không phải!" Tề Diệp uống một ngụm rượu, vỗ vỗ tay của nàng.

"Không cần phải để ý đến trẫm, nàng ăn nhiều một chút, đừng để đứa nhỏ trong bụng ủy khuất."

"Vâng." Hạ Uyển Chi gật đầu, thức ăn mà hắn đưa đến đều bỏ vào miệng.

Dùng bữa xong, Tề Diệp ngồi lại trong cùng nàng chốc lát. Hạ Uyển Chi đưa cho hắn xem đôi giày chính nàng mới làm xong, Tề Diệp có chút ngoài ý muốn "Đây là Uyển Nhi tự mình làm?"

"Vâng, tay nghề không tốt, khiến Hoàng thượng chê cười!" Hạ Uyển Chi ngượng ngùng đáp.

Tề Diệp cẩn thận chu đáo cầm lấy giày một hồi, đem nàng ôm vào trong ngực, nói "Tâm ý của Uyển Nhi trẫm sao lại không hiểu. Trẫm thật xin lỗi nàng, khiến cho nàng chịu ủy khuất!"

"Hoàng thượng, tần thiếp không quan tâm những thứ khác, chỉ cần có thể phụng dưỡng Hoàng thượng là đủ rồi!"

"Nữ nhân ngốc, thật khờ!" Tề Diệp nhích tới gần nàng một chút, cầm lấy mặt nàng, "Thứ mà trẫm hiếm có, chính là phần ngốc nghếch này của Uyển Nhi."

"Hoàng thượng ~" Hạ Uyển Chi oán trách trừng mắt, chọc cho hắn cười lớn, tâm tình tựa hồ rất vui vẻ.

Đêm đã khuya, cả cung điện đều trở nên yên tĩnh, cung nữ giữ cửa ngồi dưới đất lim dim ngủ, cửa phòng lại đột nhiên bị mở ra. Đã cuối tháng chín, khí trời có chút mát mẻ, cung nữ mặc quần áo thật dày không ngăn được dược tính phát tán, ngủ như chết, ngay cả có người tiến đến cũng không biết.

Đức phi nghe thấy động tĩnh liền thức dậy gọi Bội Dung.

Gọi hai tiếng, trước giường có thanh âm của người tiến đến, Đức phi hỏi "Thế nào lại không đốt đèn?"

Rất nhanh ánh nến được nhen nhóm, Đức phi khẽ nhíu mắt, thấy trước giường ba thân ảnh, lập tức kinh sợ "Các ngươi là ai?""Quấy rầy Đức phi nương nương nghỉ ngơi!" Thanh âm quen thuộc vang lên, rèm treo cũng bị kéo ra. Đức phi nhìn ba người trước mặt, nhíu mày "Hạ Chiêu nghi đã khuya không ngủ được, sao lại chạy đến tận cung của bản phi?"

"Đương nhiên là đến tìm Đức phi nương nương ôn chuyện!" Hạ Uyển Chi khẽ cười một tiếng, ngồi xuống cái ghế Hạ Bích vừa đem đến, nhàn nhạt nói "Tần thiếp sợ qua hôm nay không còn được gặp lại Đức phi!"

"Ngươi có ý gì? Ngươi muốn làm cái gì?" Đức phi đề phòng nhìn nàng, "Mau chóng rời đi, nếu không bản phi liền gọi người đến."

"Đêm khuya yên tĩnh, tất cả mọi người đều đã ngủ, Đức phi cần gì phải quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác? Còn không bằng ôn chuyện cùng tần thiếp."

"Bản phi cùng ngươi không có gì để nói, đi ra ngoài!" Đức phi chỉ vào cửa, miệng giận dữ "Bản phi lệnh cho các ngươi cút ra ngoài!"

"Chỉ sợ không được." Hạ Uyển Chi khẽ cười một tiếng, "Muốn tần thiếp đi cũng được, chỉ cần Đức phi nói thật một chút, lần trung thu dạ yến hôm đó, có phải do Đức phi làm? Thuyền đắm hôm đó, có phải do Đức phi chỉ điểm?"

"Bản phi không biết ngươi đang nói cái gì!" Đức phi sững sờ, nhìn chằm chằm nàng nói "Hạ Chiêu nghi thật sự ngày càng lớn mật, khuya khoắt không ngủ được còn mang người chạy đến tẩm cung của bản phi. Nếu Hoàng thượng biết được, chỉ sợ sẽ không khinh suất bỏ qua."

"Những thứ này không cần Đức phi lo lắng, Đức phi chỉ cần trả lời có hay không là được rồi!" Hạ Uyển Chi vuốt khăn tay tiếp tục nói, "Đức phi nên biết, sự kiên nhẫn của tần thiếp không được tốt lắm!"

"Ngươi uy hiếp bản phi?" Đức phi khiêu mi, "Đừng tưởng rằng ỷ vào sự sủng ái của Hoàng thượng liền không coi ai ra gì! Bản phi cũng sẽ không vì thế mà coi trọng ngươi!"

"Tần thiếp đương nhiên biết rõ Đức phi sẽ không đem tần thiếp đặt vào mắt, cũng giống như tần thiếp không đem Đức phi đặt vào mắt vậy." Nàng đứng dậy, "Xem ra Đức phi không thích ôn chuyện, vậy thì cũng hết cách, tần thiếp đến tiễn Đức phi đoạn đường cuối cùng. Thật sự tiếc nuối, lần trước Đức phi không thể giá họa cho Thục phi, ngược lại còn làm chính mình bại lộ."

"Tần thiếp đúng là đã nhịn rất nhiều lần, nhưng Đức phi lại ba lần bốn lượt nhắm vào tần thiếp, tần thiếp cũng không thể ngồi chờ chết. Khó có được cơ hội tốt như vậy, tần thiếp đương nhiên sẽ không bỏ qua!"

"Ngươi muốn làm cái gì? Người đâu, người đâu, mau..." Hạ Bích tiến đến che miệng Đức phi, Hạ Hà cầm hay tay đang giãy giụa, đè nặng hai chân để nàng ta không thể cử động.

"Nếu Đức phi đã không phối hợp, tần thiếp cũng không làm chậm trễ thời gian, Đức phi không phải cũng muốn dùng cái chết chứng minh trong sạch của mình sao? Đêm nay tần thiếp sẽ thành toàn cho Đức phi nương nương."

Nói xong liền móc ra gói thạch tín đã chuẩn bị từ trước, rót một chén trà, khuấy nhẹ, sau đó bưng từng bước từng bước đến gần Đức phi đã trừng lớn hai mắt kia. Nàng ta cố gắng lên tiếng, nhưng chỉ phát ra mấy tiếng không rõ, giãy giụa muốn thoát.

Hạ Uyển Chi mặt không biến sắc bưng nước trà đến gần, Hạ Bích nhấn miệng Đức phi, bất chấp Đức phi giãy giụa, đem chèn trà tất cả đều đổ vào. Đức phi muốn phun ra, Hạ Bích liền chận miệng của nàng, cho dù phung ra hay là ói ra, Đức phi cũng đã uống không ít. Lúc buông người Đức phi, nàng ta nằm lỳ trên giường muốn khạc nhổ, nước trà uống hết rồi đâu thể dễ dàng nhổ ra? Nàng ta muốn lao đi, Hạ Bích, Hạ Hà đã cầm lấy tay giữ chặt.

Hạ Uyển Chi không lập tức rời đi, không nhìn nàng ta phát độc sẽ không thể yên tâm. Nàng đem bao thạch tín còn dư đặt trong hộp trang sức trên bàn trang điểm, nhìn lướt qua trâm gài tóc và châu thoa, trong gương hiện lên khuôn mặt không chút biến sắc, nhếch miệng lên thành nụ cười quỷ dị.

Không bao lâu Đức phi phát độc, lăn lộn trên giường, ôm bụng cầu khẩn "Hạ Chiêu nghi, bản phi sai rồi, bản phi không nên hại ngươi, cầu xin ngươi cứu bản phi, cầu xin ngươi, bản phi không thể bỏ lại trưởng công chúa, Hạ Chiêu nghi, mau truyền ngự y.. mau..."

Nhìn vẻ mặt xám như tro vùng vẫy chết người của Đức phi, Hạ Uyển Chi vuốt ve đầu tóc, phân phó Hạ Bích các nàng xử lí một chút, không để sót lại dấu vết.

Người trên giường đột nhiên an tĩnh lại, hai mắt trừng lớn nhìn Hạ Uyển Chi, Hạ Bích cùng Hạ Hà có chút sợ hãi. Hạ Uyển Chi đi tới, khép cặp mắt của nàng ta, nhìn qua giường chiếu lộn xộn, cảm thấy không cần thiết phải dọn dẹp, liền thần không biết quỷ không hay dẫn người trở về.

Ngày tiếp theo Bội Dung rửa mặt xong, chuẩn bị đánh thức chủ tử, nhìn Đức phi máu chảy khắp mặt, quá sợ hãi bèn lui lại một bước rồi ngã ngồi dưới đất, từng bước từng bước lui về phía sau, "Nương nương... cứu mạng a..."

Chuyện Đức phi sợ tội tự sát rất nhanh liền truyền ra, Hạ Uyển Chi sáng sớm tỉnh lại đã nghe được tin này. Tối hôm qua ngủ muộn, lúc thức dậy sắc khí không tốt, nhìn Hạ Bích cùng Hạ Hà khí sắc cũng không khác mấy liền căn dặn "Hôm nay các ngươi không cần theo hầu, đi nghỉ ngơi một chút! Có một số việc phát sinh căn bản không liên quan đến chúng ta, hiểu chưa?"

"Nô tỳ hiểu!" Hai người liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt nhàn nhạt, hành lễ xong liền lui xuống.

Rửa mặt xong, nàng dùng đồ ăn sáng, lúc này mới đi sang Đức Hỉ cung xem một chút. Tiểu thái giám canh giữ ở cửa không cho nàng vào, nói "Hoàng thượng phân phó, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào, nương nương vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi!"

Hạ Uyển Chi không cưỡng cầu liền trở về, cho Hạ Hoa đi tìm hiểu tin tức.

Thái hậu nghe nói Đức phi sợ tội tự sát, tức giận đến nỗi làm tăng thêm bệnh tình, không biết nên nói cái gì. Hoàng hậu, Thục phi cười đắc ý, không nghĩ tới Đức phi lại thức thời kết liễu như vậy.

Lúc ăn trưa Tề Diệp đi đến, Hạ Uyển Chi đã tỉnh, trông thấy hắn liền đỏ vành mắt "Hoàng thượng, Đức phi nàng..."

"Đừng lo lắng, nàng ta là trừng phạt đúng tội, đều là tự chuốc phiền phức, không thể trách người khác!" Tề Diệp ôm lấy nàng an ủi.

"Tần thiếp trong lòng không nỡ, luôn cảm thấy là chính mình hại chết nàng." Hạ Uyển Chi khóc lóc kể lể nước mắt ròng ròng.

Tề Diệp vừa an ủi vừa gạt nước mắt cho nàng, nói: "Mặc dù đang mang thai không nên dời chỗ, nhưng trẫm vẫn không yên lòng, sợ Uyển Nhi nghĩ ngợi lung tung. Trẫm đã cho người dọn dẹp Thanh Hoa cung xong, hôm nay liền dời qua ở."

"Thanh Hoa cung?" Hạ Uyển Chi giật mình nói: "Dùng phẩm vị của thần thiếp không thể vào ở, đa tạ Hoàng thượng ưu ái, tần thiếp ở tại nơi này cũng rất tốt."

"Yên tâm, không phải là chủ điện, tạm thời ở tại thiên điện trước, chờ Uyển Nhi sinh hạ hoàng tử hoặc là công chúa, trẫm liền phong phi cho nàng. Chỉ là bây giờ không phải lúc, đành phải ủy khuất Uyển Nhi rồi."

"Phong phi?" Hạ Uyển Chi nói "Tần thiếp có tài đức gì mà được Hoàng thượng sủng ái như thế, chỉ cần Hoàng thượng thích tần thiếp, vị trí Chiêu nghi này tần thiếp đã thỏa mãn.

"Trẫm biết rõ ngươi không tranh quyền thế, nhưng ngươi là bảo bối trong lòng trẫm, trẫm sao có thể để ngươi cùng hài tử chịu ủy khuất? Quyết định như vậy, chờ thời cơ chín muồi trẫm liền hạ chỉ."

"Đúng là Hoàng thượng..." Còn chưa nói xong, tay của hắn đã đè đến bên môi, lắc đầu nhìn nàng, ra hiệu không cần nói nhiều. Hạ Uyển Chi cảm động không thôi, chủ động vòng tay quanh eo hắn nói nhỏ, "Hoàng thượng, tần thiếp nhất định sẽ báo đáp Hoàng thượng thật tốt!"

"Được! Trẫm nhớ kỹ." Tề Diệp vuốt ve lưng của nàng, trấn an nói.

Vào tường nhà mình để đọc các bộ truyện cung đấu khác nhé ^^

71. Chương 71

Edit: Yanqiu

Beta: HueKhanh92

Đức phi chết rất đáng ngờ. Hoàng gia lại chú trọng thể diện, chỉ nói bị bệnh mà chết, những người biết rõ sự tình cũng chỉ có thể cười nhạt một tiếng.

Xem như là Tề Diệp còn để mắt đến nàng ta, nên cho nàng ta một tang lễ long trọng. Dù sao người đã chết rồi, ân oán sẽ theo gió bay đi. Vì nể mặt Trưởng công chúa, tang lễ của Đức phi cũng không thể sơ sài được.

Vì có thai nên Hạ Uyển Chi không đến dự tang lễ, chỉ ở Thanh Hoa cung tĩnh dưỡng. Mặc dù nàng chỉ ở thiên điện, thế nhưng cách bố trí lại là của phi tần phi vị, mà nàng chẳng qua chỉ là một vị Chiêu nghi mà thôi.

So với Hỉ Lai điện, quả thật Thanh Hoa cung hoa lệ hơn rất nhiều, mà ngay cả khu vườn cũng được bố trí tinh mỹ hơn so với Đức hỉ cung. Biết rõ nàng thích cây anh đào, Tề Diệp nói chờ đến đầu xuân ở Thanh Hoa cung có mấy cây sẽ nở. Hôm nay vừa khéo đúng ngày hoa phù dung nở hoa, nàng đột nhiên hào hứng đến đây vẽ tranh, ngồi nghiêm chỉnh dưới hành lang, trên bàn bày giấy Tuyên Thành.

Thân thể của nàng tĩnh dưỡng mấy ngày đã đỡ hơn rất nhiều. Ngự y cũng nói không nên nằm liên tục, nhưng cũng không thể ra ngoài đi lại, nàng chỉ có thể tự mình tìm trò vui.

Có điều nàng không nghĩ đến Tề Diệp sẽ tới. Nàng đang vui vẻ vẽ tranh, sau lưng có mùi hương nhàn nhạt bay tới. Bàn tay đang cầm bút bị người nào đó nắm lấy, điểm màu vàng nhạt lên nụ hoa, cánh hoa tươi đẹp hơn nhiều.

Nàng nghiêng đầu, nhìn thấy hắn cẩn thận nắm lấy tay của nàng mà vẽ, điểm thêm một cái lá xanh cùng hoa phù dung màu hồng phấn, cảnh sắc mùa thu như mơ. Tề Diệp tựa hồ rất hào hứng, đề lên câu thơ ở một bên.

Môi đỏ mọng của Hạ Uyển Chi khẽ mở, đọc lên "Cây phù dung ở ao nhỏ bờ nam, sau mưa trước sương vẫn (dụng tâm) đỏ hồng.

Đào mận xưa còn im lìm (không nói), cả đời nở rụng mặc gió xuân."*

* Bài thơ Hoa phù dung - tác giả Lữ Bản Trung

"Hoàng Thượng cho tần thiếp thật sao?" Hạ Uyển Chi nâng tờ giấy Tuyên Thành lên cẩn thận nhìn một lát, vẻ mặt tươi cười nhìn hắn "Tần thiếp có thể treo nó lên không?"

"Nếu Uyển Nhi thích, đương nhiên có thể treo lên. Bức tranh này hơn phân nửa công lao đều là từ tay Uyển Nhi, trẫm không nói thêm cái gì." Ôm lấy eo của nàng, nhìn hoa phù dung một chút, giống như nụ cười của nàng, lập tức làm cho lòng người bình an "Nàng muốn treo như thế nào?"

"Tần thiếp không đành lòng phụ sắc thu tươi đẹp như này." Nàng cười cười, để cho Hạ Bích cầm lấy bức họa đi xuống để treo lên, nàng muốn treo ở trên vách tường để thưởng thức.

"Thật là đúng với ý ngươi, vừa hay mấy ngày nay phù dung nở hoa, vốn muốn cử hành yến hội tại Ngọc Hồ..." Lời còn chưa nói xong, liền lôi kéo tay nàng ngồi xuống, nhìn về phía cây phù dung, hỏi "Ở Thanh Hoa cung đã quen chưa?"

Hắn không nói Hạ Uyển Chi cũng biết, hài cốt Đức phi chưa lạnh, hậu cung lại mở yến hội, như vậy văn võ bá quan, dân chúng, thảo dân biết sẽ nói Hoàng Thượng bạc tình bạc nghĩa, cho nên cũng cần tránh tị hiềm một chút, xem như tôn trọng đối với người chết."Làm sao có thể không quen, thiếp còn có chút ít thụ sủng nhược kinh*. Hoàng Thượng bố trí nơi này quá hoa lệ, tần thiếp có chút nhận không nổi. Nếu bị người khác biết được, khẳng định cảm thấy tần thiếp quá phận."

*Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà kinh sợ

"Ý của trẫm, ai dám nhiều lời?" Tề Diệp hừ một tiếng, nói "Chỉ cần nàng ở đây thật tốt, ai dám lời ra tiếng vào, trẫm sẽ cho người đó đẹp mắt."

"Đa tạ Hoàng Thượng ưu ái!" Hạ Uyển Chi hài lòng cười cười, nhận chén trà từ tay nha hoàn, đặt ở trước mặt hắn, nói "Thiếp thấy gần đây Hoàng Thượng hay nóng giận, liền rót một chén trà Thanh Hỏa, nếu Hoàng Thượng không chê, liền uống một chút đi‘.

Tề Diệp gật đầu, vì chuyện của Đức phi nên hắn nóng giận, miệng lưỡi cũng sinh ra đau nhức. Cũng may đã có nàng ở đây, cũng giảm đi phiền toái cho hắn.

Tề Diệp ngồi chưa được bao lâu, liền có cung nữ đi đến thỉnh an "Hoàng Thượng, Thái Hậu mời Hoàng Thượng đi đến Thọ Ninh cung một chuyến, nói là thân thể của Trưởng công chúa khó chịu, dặn Hoàng Thượng lặng lẽ đi đến."

Có lẽ là do chuyện của Đức phi, hai ngày này Trưởng công chúa khóc suốt ngày đêm, Thái Hậu không yên tâm nên ôm nàng tới Thọ Ninh cung săn sóc.

"Hoàng thượng nên đi đến xem một chút đi, dù sao việc làm của Đức phi cũng không có liên quan gì với Trưởng công chúa. Trưởng công chúa là cốt nhục của Hoàng Thượng, người nhất định phải để ý con bé." Hạ Uyển Chi khuyên bảo.

Tề Diệp vuốt ve mặt của nàng, nói "Ngày khác trẫm trở lại thăm nàng, tĩnh dưỡng thật tốt, đừng làm cho trẫm lo lắng. Thiếu cái gì cứ căn dặn phân phó, không cần cảm thấy vượt quá quy củ, có trẫm che chở đừng sợ!"

"Vâng!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, đưa mắt nhìn Tề Diệp rời đi, lúc này mới ngồi xuống ghế, nhìn xem hoa phù dung tươi đẹp đang nở, tâm tình có vẻ rất tốt.

Nàng chuyển đến từ Hỉ Lai điện, nghe thấy Thái Hậu, Hoàng Hậu có chút nhắc nhở kín đáo. Dù sao Thanh Hoa cung đúng là hơn Hỉ Lai điện ở Đức Hỉ cung, cũng tốt hơn các cung điện khác, là nơi Tiên hoàng ban cho quý phi.

Hôm nay nàng chuyển vào, các nàng nhất định sẽ mất hứng. Hạ Uyển Chi chỉ giả vờ không hiểu, dù sao cũng là ý tứ của Hoàng Thượng, không phải là nàng cưỡng cầu. Ngược lại, nàng còn phải yên tâm thoải mái mà sống, trước kia nàng chưa từng nghĩ tới có thể vào ở trong Thanh Hoa cung.

Buổi trưa thiêm thiếp một lát, nghe thấy tiếng nói chuyện, nàng mơ hồ tỉnh lại "Hạ Bích?"

Hạ Bích nói vài câu với Lâm Huệ, để cho nàng chờ một lát, liền vén bức rèm lên rồi đi vào. Lâm Huệ đánh giá chung quanh, nhìn trên kỳ trân dị bảo đặt trên Bách Bảo Các và cái vỏ sò rất to, được lau chuit trắng nõn như tuyết kia, có thể thấy nó được nàng ta trân quý đến thế nào. Trong căn phòng này tất cả đều là đồ tốt, thậm chí còn trân quý hơn so với trong cung của Thục phi.

Lâm Huệ nhìn thấy, âm thầm ghen ghét. Nàng vuốt ve vỏ sò, thầm nghĩ Hoàng Thượng thật đúng là sủng ái nàng ta.

Hạ Bích đi vào, đỡ Hạ Uyển Chi đứng dậy "Lâm Sung Dung đến đây, nói là muốn thăm nương nương một chút!"Nàng ngẩng đầu, xuyên qua bức rèm che nhìn thấy Lâm Huệ vuốt ve vỏ sò. Lâm Huệ đang muốn thu tay lại, tay áo không cẩn thận bị vướng, vỏ sò liền rơi từ trên Bách Bảo Các xuống. Nàng ta không kịp đỡ, "xoảng..." một tiếng, rớt bể.

Lâm Huệ có chút kinh hoảng nhặt lên, nhìn thoáng qua người phía sau bức rèm che, thấy nàng cũng không phát hiện, liếc nhanh qua Thái Vi, Thái Vi vội vàng bồi tội "Xin nương nương trách phạt, đều là tay chân nô tỳ vụng về làm rớt bể đồ quý của nương nương, cầu xin nương nương tha tội!"

"Đồ vô dụng, đồ tốt bị ngươi làm rớt bể rồi. Đây chính là Hoàng Thượng ban thưởng cho tỷ tỷ, giết ngươi cũng không đền nổi." Lâm Huệ cố làm ra vẻ tức giận khiển trách.

Nàng ở trong phòng làm bộ không nghe thấy, chỉ nhìn thoáng qua, mặt tràn đầy lãnh ý. Thật đúng là Lâm Huệ càng ngày càng không chịu trách nhiệm, càng ngày càng thích đóng kịch.

Đang trang điểm, Lâm Huệ vén bức rèm che lên, tiến đến áy náy nói "Uyển tỷ tỷ, đều do Thái Vi tay chân vụng về, làm rơi vỏ sò tỷ tỷ thích nhất. Tỷ tỷ muốn trách phạt như nào liền trách phạt như thế đó!"

"Thôi, chẳng qua là một cái vỏ sò mà thôi. Thái Vi cũng không phải cố ý, lại không phải người lạ, không cần phải vì một cái vỏ sò mà tức giận. Hơn nữa, muốn thì chỉ cần nói một tiếng với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ cho người mang tới. Dù sao cũng không phải là cái gì hiếm có."

"Tỷ tỷ nói đúng!" Đối với ngươi mà nói không phải là đồ hiếmcó, đối với người khác mà nói lại là hy vọng xa vời. Ngoài ngươi ra, Hoàng Thượng không tặng vỏ sò cho ai khác nữa, nhìn thoáng qua chuông gió vỏ sò treo ở bệ cửa sổ theo gió vang lên đinh đang, Lâm Huệ âm thầm nắm tay thành quyền.

Trang điểm xong, Hạ Uyển Chi đi ra ngoài. Trong đình bày biện mấy bồn phù dung trắng.

Lâm Huệ cười nói "Thanh Hoa cung này của tỷ tỷ so ra khá hơn Hỉ Lai điện rất nhiều. Hoàng Thượng thật là sủng ái tỷ tỷ, ban thưởng cung điện tốt như vậy cho tỷ tỷ."

Hạ Uyển Chi cười cười "Nào có cái gì phải hâm mộ, chờ về sau Huệ nhi muội muội được sủng ái, khẳng định tốt hơn so với tỷ tỷ."

"Muội muội nào có mệnh tốt như thế, nếu muốn được cưng chiều, còn phải dựa vào tỷ tỷ dài dài!" Lâm Huệ thẳng thắn.

Hạ Uyển Chi cười khẽ "Lúc này tỷ muội ta đừng nên khách khí nữa. Ngươi rồi sẽ giống ta cũng được hưởng phúc, hơn nữa hiện tại ta cũng không thể hầu hạ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng tất nhiên đi các cung khác một chút sẽ tốt hơn."

Lời của nàng khiến nàng ta hiểu nhầm, Lâm Huệ vui mừng "Vậy làm phiền tỷ tỷ ở trước mặt Hoàng Thượng nói tốt vài câu!" Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nàng nhìn lướt qua chung quanh, nói "Thanh Hoa cung tốt thì tốt, nhưng lại quá lớn, Uyển tỷ tỷ ở một mình không tịch mịch sao?"

"Ta lại không thấy cảm thấy tịch mịch, cảm thấy cứ yên tĩnh như vậy là rất tốt, thích hợp dưỡng thai!" Hạ Uyển Chi làm sao lại không biết ý tứ phía sau câu nói kia, nàng ta là muốn thử dò xét nàng đây.

"Nếu như muội muội có thể đến ở cùng tỷ tỷ thì tốt rồi, giữa tỷ muội chúng ta cũng có thể trò chuyện nhiều cũng tốt." Lâm Huệ thử dò xét."Vậy cũng đúng, nhưng trong cung có cung quy, không phải chúng ta muốn như thế nào là được vậy." Hạ Uyển Chi dạp bỏ đi ý nghĩ của nàng ta. Đời này nàng không muốn nhất chính là cùng nàng ta sống trong một cung với nhau.

Nàng cũng đã nói như vậy, nếu Lâm Huệ lại muốn đến Thanh Hoa cung ở cùng nàng, nhất định là vọng tưởng.

Lâm Huệ ngồi tại Thanh Hoa cung trong chốc lát, Hạ Uyển Chi không muốn ứng phó, cố ý há miệng ngáp vài cái. Lâm Huệ thấy nàng giống như mệt mỏi, cũng không ở lâu, liền đứng dậy rời đi, nói là mấy ngày nữa lại đến thăm nàng.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, đưa mắt nhìn nàng ta rời đi, liền trở về nhà trong. Hạ Đồng hầm súp cách thủy cho nàng uống.

Tề Diệp đi xem Trưởng công chúa. Hai ngày nay đứa bé này đều khóc rất nhiều, Thái Hậu ở ngay trước mặt Tề Diệp nói đứa trẻ không có mẹ này thật đáng thương, cố ý nhắc tới Đức phi, có ý vì Đức phi kêu oan.

Tề Diệp làm bộ nghe không hiểu, nói "Nếu Trưởng công chúa đang cần tìm nương, để người đưa đi chỗ Thục phi, để cho Thục phi nuôi dưỡng."

"Thục phi cũng không phải mẹ ruột của trưởng công chúa, làm sao có thể tận tâm tận lực chiếu cố? Hơn nữa, Thục phi làm sao chịu chăm sóc đứa bé này? Nếu nàng ta biết cách chăm sóc, Đại hoàng tử cũng có thể bắt đầu đi học rồi!" Thái Hậu không muốn giao Trưởng công chúa cho những người khác, cảm thấy Trưởng công chúa là một hài tử đáng thương, bà nói "Để Trưởng công chúa ở lại nơi này. Có ai gia ở đây, không sợ nó thiếu cơm ăn."

"Như vậy sao được?" Tề Diệp nhíu mày "Trưởng công chúa quá náo loạn, sẽ ầm ĩ đến Thái Hậu."

"Cũng không phải ai gia chưa từng chăm sóc qua đứa nhỏ nào. Không phải năm đó Hoàng Thượng cũng do một tay ai gia nuôi lớn sao. Yên tâm, ai gia nắm chắc tâm lý, nếu như Hoàng Thượng áy náy thì nên đi các chỗ phi tần khác nhiều một chút. Trong hậu cung, ân huệ cùng hưởng mới là biện pháp tốt nhất."

"Hạ Chiêu Nghi tiến vào Thanh Hoa cung, ai gia không hề so đo, nhưng Trưởng công chúa phải ở lại Thọ Ninh cung!"

Tề Diệp suy nghĩ một chút, gật đầu "Vậy làm phiền Thái Hậu!"

"Hừ, Thái Hậu đúng là thật để mắt trưởng công chúa. Không còn mẹ, còn có thể được Thái hậu chăm sóc." Hoàng Hậu khinh thường hừ một tiếng "Thích chăm liền chăm đi, chỉ cần không ném đến bên bản cung, ai chăm nom bản cung cũng không ý kiến. Ngược lại tiện nghi cho Đức phi, chết còn có người giúp nàng ta chăm nom Trưởng công chúa, còn lại là Thái Hậu."

Thân phận Trưởng công chúa tôn quý, lại do Thái Hậu nuôi dưỡng, về sau ở hậu cung khẳng định địa vị không nhỏ. Có Thái Hậu làm chỗ dựa, con bé còn không phải là thiên chi kiều nữ (con trời).

Vốn dĩ Thục phi cũng không thích Trưởng công chúa. Lúc trước bởi vì Trưởng công chúa mà Đức phi nhận được không ít ân sủng, nàng phẫn nộ còn chưa kịp, làm sao có thể chăm sóc nó đây. Nếu Hoàng Thượng thật sự muốn nàng nuôi, nàng cũng chỉ có thể cố mà làm, để cho nhũ nương phí tâm.

Hiện tại Thái Hậu ôm cái cục diện rối rắm này, Thục phi càng cao hứng hơn nữa.

Phù dung yến còn chưa cử hành, ngược lại bức tranh hôm đó hai người vẽ đã được xử lý thật tốt rồi. Chờ Tề Diệp đến Thanh Hoa cung, nàng lại đặc biệt lấy ra cho hắn nhìn. Hai người tụ lại một chỗ, nhìn thật cẩn thận.Hạ Uyển Chi nhìn tranh treo trên tường, Tề Diệp gật gật đầu, nói "Uyển Nhi thật đúng là tú ngoại tuệ trung, tài mạo song toàn!"

"Hoàng Thượng nói như vậy, làm tần thiếp có chút thẹn thùng!" Nàng cười cười, lui một bước ngắm hoa, ngược lại bưng một ly trà cho hắn, hai người ngồi trò chuyện.

Tề Diệp trong lúc vô tình nhìn lên Bách Bảo Các, hỏi "Vỏ sò trẫm đưa cho Uyển Nhi đâu?"

"Trước đó vài ngày không cẩn thận làm rớt bể rồi." Giọng nói nồng đượm luyến tiếc.

Hắn cười cười "Trẫm sẽ bảo người bên dưới tìm nhiều vỏ sò khác đến cho nàng nhìn một chút, thích cái nào liền giữ lại."

"Nếu như tần thiếp đều thích tất cả?" Hạ Uyển Chi tròn mắt dò hỏi.

Tề Diệp đi tới gần, cắn một cái ở trên mũi nàng "Không ngờ Uyển nhi của trẫm thật tham lam!" Hắn cười cười "Nếu như đều thích thì giữ lại hết!"

"Tần thiếp đa tạ Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi vui mừng, chủ động ôm lấy cổ của hắn, nói "Nghe nói Hoàng Thượng chuẩn bị đi Hoàng gia lâm viên săn bắn?"

"Ừ! Hiện nay đúng là mùa thu hoạch, mấy ngày này trẫm cũng chưa đi ra ngoài cưỡi ngựa bắn cung, khó có được một ngày nhàn rỗi nên chuẩn bị đi săn." Hai mắt Tề Diệp sáng long lanh, nhìn ra được hắn rất mong đợi.

"Hoàng Thượng sẽ mang những phi tần nào đi đây?" Hoàng gia săn bắn, có thể được hắn mang đi ra ngoài đều là các phi tần được sủng ái.

"Thân thể Uyển Nhi bất tiện, trẫm không yên tâm, hay là ở trong cung dưỡng thai đi!" Tề Diệp hiểu ý của nàng, dụ dỗ nói.

Nàng không thuận theo, vặn vẹo uốn éo thân thể "Hoàng Thượng, tần thiếp muốn đi xem, tần thiếp còn chưa xem qua Hoàng gia săn bắn nha! Tần thiếp muốn nhìn một chút Hoàng Thượng ở trên lưng ngựa oai hùng đến cỡ nào."

"Việc này rất đơn giản, hiện tại trẫm có thể thỏa mãn ngươi!" Nói xong, đem người nàng ôm ngang lên, ra khỏi Thanh Hoa cung liền đặt nàng xuống, phân phó Quang Thuận công công cho người ở chuồng ngựa chuẩn bị một chút, hắn hôm nay muốn cưỡi ngựa.

Tầng tầng lớp lớp đoàn người từ Thanh hoa cung xuyên qua hoàng cung đi mã trường. Quản sự chuồng ngựa đã đang chờ. Con ngựa Truy Phong của Tề Diệp giống như đã cảm giác được chủ nhân đến đây, giơ lên vó trước hí vài tiếng rồi lại đảo quanh tại chỗ, nhàn nhã tùy ý.

Hạ Uyển Chi nhìn, trên mặt mang ý cười. Tề Diệp buông tay nàng ra, nhận roi ngựa trong tay Quang Thuận, động tác tiêu sái lưu loát phi lên thân ngựa, thúc ngựa mà đến. Truy Phong nghe theo ý tứ của chủ, vây quanh Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi ngửa đầu, nhìn thấy một nam nhân tuấn tú tiêu sái dưới ánh mặt trời xán lạn, nàng liền vươn tay.

Tề Diệp lắc lắc đầu "Không cho phép nàng tùy hứng. Uyển Nhi phải bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, trẫm sẽ cho nàng nhìn một chút, trẫm ở trên lưng ngựa oai hùng như thế nào." Nói rồi hắn đánh ngựa rời đi. Quang Thuận khuyên bảo Hạ Uyển Chi đứng ở trên khán đài chờ, trên bàn bày ra điểm tâm và trái cây. Quản sự chuồng ngựa tiến lên thỉnh an. Hạ Uyển Chi tùy ý nhìn thoáng qua rồi cho người lui xuống, hai mắt nhìn chằm chằm người trên lưng ngựa.

Chuồng ngựa rất rộng, hắn chạy một hồi lâu mới đến dưới khán đài, trên trán có vài giọt mồ hôi. Hạ Uyển Chi lấy khăn tay lau mồ hôi cho hắn, lại bưng trà nóng cho hắn uống một ly, đưa hạt dưa đã bóc sẵn tới trước mặt ý bảo Tề Diệp ăn. Hắn hưởng thụ cười cười, vuốt ve lọn tóc bên tai nàng, nói "Trẫm lại chạy một vòng, Uyển Nhi ở đây chờ một lát!"

"Tần thiếp sẽ không phiền người, Hoàng Thượng cứ việc tận hứng!" Nụ cười của nàng dịu dàng, Tề Diệp nhịn không được đi tới gần hôn vào má nàng một cái rồu lập tức đánh ngựa rời đi.

Những người khác rối rít cúi đầu, vẻ mặt trấn định. Hạ Uyển Chi phảng phất như không thấy, nhìn xem bóng lưng ở phía xa kia cười cười.

Không xa có người đứng ở đó, nhìn xem một màn thân mật kia, nhịn không được cười lạnh "Hoàng Thượng thật đúng là hăng hái!"

"Nương nương, cái Hạ Chiêu Nghi này thật không biết liêm sỉ, rõ ràng dưới ban ngày ban mặt câu dẫn Hoàng Thượng." Nguyệt Quế tức giận.

"Hừ, nàng ta chính là một con hồ ly tinh không biết xấu hổ. Hoàng Thượng đã bị nàng ta mê hoặc thần hồn điên đảo, có cái gì mà biết liêm sỉ?" Hoàng Hậu vứt khăn tay rời đi, đi vài bước quay đầu lại, nhìn người đang đứng trên đài, cười lạnh nói "Bản cung sẽ không để cho ngươi được cưng chiều cả đời!"

72. Chương 72

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Săn bắn của hoàng gia thông thường đều là đi ba ngày. Cần mất một khoảng thời gian đi đường, sau đó nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai mới săn bắn, buổi tối thứ hai tiếp tục qua đêm ở đó, ngày thứ ba khải hoàn hồi triều. Hàng năm Hoàng gia săn bắn đều như vậy, năm nay hẳn là cũng sẽ không ngoại lệ.

Bãi săn của hoàng gia có cung điện để nghỉ ngơi, căn bản không cần lo lắng sẽ màn trời chiếu đất.

Mặc dù như thế, Tề Diệp vẫn không chịu mang theo Hạ Uyển Chi đi săn bắn. Cho dù nàng làm nũng cũng không thuận theo, nàng cũng đành phải thuận theo.

Bởi vậy, trong cung Thục phi, Lâm Huệ, Triệu tu nghi thu thập cung trang đẹp đẽ chuẩn bị đi hành cung, Hạ Uyển Chi chỉ có thể ở Thanh Hoa cung im hơi lặng tiếng.

Hậu cung loạn thành một đoàn, dùng tiền bạc trang sức hi vọng hoàng hậu cho đi bồi giá. Năm nay hoàng hậu có thai, đương nhiên cũng ở hậu cung tĩnh dưỡng. Thái hậu không muốn ra cửa, liền ở lại trong cung.

Bữa tối Tề Diệp đi chỗ thái hậu dùng bữa, ngồi một lát rồi tới Thanh Hoa cung. Hạ Uyển Chi đang rửa mặt chuẩn bị ngủ. Trời mùa đông rất nhanh tối, kể từ sau khi nàng có tin vui liền thích ngủ hơn so với trước, cũng rất vất vả.

Trông thấy hắn đến nàng có hơi bất ngờ, vội hành lễ "Hoàng Thượng, ngày mai sẽ phải đi săn bắn ạ?"

"Ừ! Trẫm đi ba ngày sẽ trở lại, không cần lo lắng. Nếu săn được hồ ly, ta sẽ đem lông hồ ly để làm áo choàng cho ngươi, thế nào?" Tề Diệp biết nàng đã nghĩ thông suốt, sẽ không quấn quít lấy hắn đòi đi theo. Mặc dù hắn rất muốn mang theo nàng đi săn bắn, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng, vẫn phải cẩn thận một chút. Lặn lội đường xa, xe ngựa mệt nhọc, hắn sợ nàng không chịu nổi.

"Tần thiếp chúc Hoàng Thượng thắng lợi trở về!"

"Có những lời này của ngươi, trẫm tất nhiên có thể thắng lợi trở về!" Tề Diệp cười, ôm lấy nàng ngồi trên giường. Hai người nói chuyện một chút. Ngày mai phải dậy sớm, hắn cũng không lưu lại, mà đợi sau khi nàng ngủ mới trở về Ngọc Long điện.

Ngày hôm sau lúc Tề Diệp rời cung, Hạ Uyển Chi tự mình giúp hắn mặc quần áo, không quên mang cho hắn một cái túi thơm. Tề Diệp cầm lấy túi thơm, nhìn nàng bằng ánh mắt thâm tình làm cho các phi tần khác vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Hoàng hậu âm thầm cười lạnh một tiếng, thầm mắng Hạ Uyển Chi hồ ly tinh không biết xấu hổ.

Thục phi tính toán ba ngày này nàng ta có đủ thời gian để khiến Hoàng Thượng vui vẻ, một lần nữa được sủng ái, càng nghĩ lại càng thấy khoan khoái nên căn bản không để ý chút tiểu tiết trước mắt.

Mặt trời mọc, Tề Diệp mang theo tầng tầng lớp lớp quân binh rời khỏi hoàng cung, đi đến khu vực săn bắn của Hoàng gia. Thái hậu mang theo bọn Hạ Uyển Chi trở về hậu cung. Lúc Hạ Uyển Chi quay lưng về phía hoàng hậu, cảm giác được ánh mắt nàng ta nhìn mình. Vẻ mặt Hạ Uyển Chi nhàn nhạt, thầm nghĩ hoàng hậu sẽ không thừa dịp Tề Diệp không ở trong cung xuống tay với nàng chứ?

Tề Diệp không ở trong cung, nàng không có chỗ dựa, thật đúng là khó được cơ hội tốt như vậy!

Hạ Uyển Chi lo lắng không phải dư thừa. Nàng đặt mình vào hoàn cảnh người khác ngẫm lại, xác thực cảm thấy lúc này là cơ hội diệt trừ đối thủ tốt nhất, lập tức chuông báo động trong lòng rung lên. Trở lại hậu cung, nàng liền hành lễ cáo từ thái hậu, hoàng hậu. Sau khi trở về nàng lập tức phân phó bọn Hạ Bích cẩn thận làm việc, không thể để cho bất kỳ sơ suất nào xảy ra.

Hoàng hậu từ lúc Tề Diệp rời khỏi hoàng cung liền bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để diệt trừ Hạ chiêu nghi. Hoàng Thượng không ở trong cung đúng là cơ hội tốt ngàn năm có một. Đem nàng ta loại trừ, tùy tiện giá họa cho một phi tần nào đó là được. Chỉ cần làm gọn gàng, hơn nữa, nàng thấy thái hậu cũng không thích Hạ chiêu nghi, đoán chừng sẽ không nhúng tay quá nhiều.

Nghĩ như vậy, hoàng hậu liền cảm thấy đắc chí, khoé miệng khẽ nhếch "Gần đây Vương chiêu viện có an phận không?"

"Hồi bẩm nương nương, nàng ta đã không phải là chiêu viện, đã là một thứ dân. Hoàng Thượng đã phế truất nàng ta!" Nguyệt Quế hảo tâm nhắc nhở lại khiến hoàng hậu không vui nhìn nàng ta. Nguyệt Quế bị hù doạ lấp tức quỳ trên mặt đất, vừa tự vả miệng vừa nói "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ sai rồi, nô tỳ lắm miệng, cầu xin nương nương khai ân."

"Được rồi, nói đi!" Hoàng hậu nhìn nàng ta tự trừng phạt một lúc, tỏ vẻ từ bi lên tiếng.

"Vâng!" Nguyệt quế chịu đựng đau đớn trên mặt, nói "Vương thứ dân rất không an phận, đòi ra khỏi lãnh cung, còn liên tục chửi mắng Hạ chiêu nghi, mấy tháng đều như vậy."

"Vậy là tốt rồi!" Hoàng hậu quỷ dị cười một tiếng, vẫy Nguyệt Quế "Hiện tại bản cung có việc cần ngươi đi làm. Nếu làm không tốt thì không cần trở về gặp bản cung, hiểu chưa?"

"Vâng!" Nguyệt Quế trong lòng hiểu rõ, chuyện hoàng hậu phân phó, phần lớn đều là chuyện đại sự.

Một ngày bình an trôi qua, hoàng hậu cũng không kêu nàng đến nói chuyện, Hạ Uyển Chi thở phào nhẹ nhõm. Buổi tối nàng càng đề phòng cẩn thận kỹ lưỡng hơn. Trời vừa tối liền đem cửa cung đóng kỹ, còn cho hai người Hạ Bích, Hạ Hà cùng nhau trực đêm, nếu không nàng nhất định không dám ngủ.

Nửa đêm, lúc Hạ Bích mơ màng, đột nhiên bị tỉnh giấc, dụi dụi mắt, phát hiện bên ngoài ánh lửa sáng choang, định mở cửa ra xem một chút thì phát hiện cửa bị khóa, lập tức kinh hãi.

Hạ Hà cũng tỉnh. Hai người đánh thức Hạ Uyển Chi đang ngủ say, nhìn lửa cháy ngập trời, lập tức thất kinh "Nương nương, nương nương, nên làm gì bây giờ?"

Hạ Hà vội kéo căng giọng kêu cứu "Có ai không, đi lấy nước, đi lấy nước..." (đi lấy nước là cách nói tránh của cháy nhà, hỏa hoạn)

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua ánh lửa, trong lòng hoảng hốt, vô duyên vô cớ sẽ không bốc cháy, cửa phòng cũng sẽ không bị người khóa lại từ bên ngoài. Nhất định là có người muốn thừa dịp Tề Diệp không ở trong cung, muốn hại chết nàng.

Người này, trực giác nói cho nàng biết chính là hoàng hậu, không nghĩ tới nàng ta thật sự làm. Muốn một mồi lửa thiêu chết nàng, một thi hai mệnh, bởi vậy, đứa nhỏ trong bụng nàng ta có thể độc chiếm sủng ái. Nàng ta ác độc như vậy, trước kia luôn hạ độc phi tần khác không cho phép mang thai, vậy hiện tại chắc chắn sẽ không cho phép đứa trẻ trong bụng nàng tranh giành tình cảm với con nàng ta.

Bây giờ không phải là lúc nghĩ nhiều. Việc cấp bách chính là có thể thoát thân, nếu không thật sự sẽ bị lửa thiêu chết. Hạ Uyển Chi vừa nghĩ vừa phân phó bọn Hạ Bích kiểm tra cửa sổ.

Vậy mà cửa sổ cũng bị chặn! Ngay cả cửa sổ cũng chặn lại chính là không để cho các nàng chạy thoát.

Mùi khói càng ngày càng nồng đậm làm người ta hít thở không thông. Hạ Uyển Chi cúi đầu ho khan, lấy khăn tay bịt mũi vẫn cảm thấy khó chịu, liền thấm một chút nước trà vào khăn tay, nhìn thoáng qua phòng bên cạnh, nói "Qua bên kia!"

Hạ Bích, Hạ Hà đuổi theo, đẩy thử cửa sổ phòng này. Có một cái cửa sổ không bị đóng quá chặt. Hạ Bích, Hạ Hà hai người lấy ghế phá cửa. Thật may là đằng sau không bị lửa cháy đến vì có nước. Hạ Uyển Chi được các nàng đỡ ra ngoài, cúi đầu ho khan vài tiếng, lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Hạ Hà "Nghĩ biện pháp ra khỏi cung, đi tìm Hoàng Thượng, nói Thanh Hoa cung vô cớ bốc cháy, Hạ chiêu nghi tính mạng bị đe dọa."

"Nương nương!" Hạ Hà kinh hãi.

"Nhanh lên! Phải chạy nhanh đi bẩm báo cho Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi dặn dò.

Hạ Hà gật đầu "Nương nương cẩn thận, nô tỳ rất nhanh sẽ trở lại!"

Đưa mắt nhìn thân ảnh nàng ta biến mất trong màn đêm rồi nhìn phía trước ánh lửa đầy trời, Hạ Uyển Chi cùng Hạ Bích len lén rời đi. Nhờ ánh lửa, nàng trông thấy trong bóng tối có hai thân ảnh, áo choàng che đi dung nhan của bọn họ. Hạ Uyển Chi thấy rõ, trong ngọn lửa, người bên trái kia là Phượng bội.

Hạ Uyển Chi cắn môi, quả nhiên là hoàng hậu!

Lúc rời đi, mơ hồ nghe thấy một thanh âm quen thuộc. Không phải là Vương chiêu viện bị biếm lãnh cung sao?

"Cháy đi, cháy đi, tiện nhân, tiện nhân, đi chết đi, đi chết đi, thiêu rụi đi! Ha ha ha..."

"Nương nương, là Vương chiêu viện!" Hạ Bích cũng đã hiểu, lôi kéo tay Hạ Uyển Chi ra hiệu cho nàng xem.

Hạ Uyển Chi chỉ vào hai thân ảnh đang rời đi, nói "Vương chiêu viện chẳng qua chỉ là quân cờ mà thôi, nàng ta mới là người một tay bày ra màn này!"

"Nương nương, đây không phải là hoàng hậu sao?" Nhìn tới người cởi xuống áo choàng, Hạ Bích không chắc chắn nói.

"Thấy rõ ràng, chuyện hôm nay, ta sẽ không để yên, Hạ Bích, ngươi nhìn." Hạ Uyển Chi nghiến răng nghiến lợi.

"Vâng!" Nhìn bóng người càng lúc càng xa, Hạ Bích siết chặt quả đấm.

Chờ hoàng hậu vừa đi, các cung nhân cứu hỏa mới chậm chạp đến. Nếu các nàng ở trong phòng, hiện tại đã bị đốt thành than đen rồi.Đứng trên Tịch Nguyệt lâu, nhìn biển lửa ở Thanh Hoa cung bị dập tắt từng điểm từng điểm, Hạ Uyển Chi cười lạnh. Trước khi Tề Diệp còn chưa trở về, nàng chắc chắn sẽ không lộ diện.

"Nương nương, người cứu hỏa phát hiện trong phòng không có người bị thiêu chết!" Nguyệt Quế được tin tức, liền đẩy cửa đi vào hồi báo, lúc này trời đã bắt đầu sáng.

Hoàng hậu vừa nghe, trong nháy mắt tỉnh táo lại "Không có người?"

"Vâng! Nô tỳ đã cho người tìm ba lượt, trong Thanh Hoa cung không có người nào." Nguyệt quế cúi đầu xuống, chờ hoàng hậu phát hoả.

"Nói bậy, không phải là đã chặn hết cửa sổ hay sao. Chẳng lẽ nàng ta thật sự là hồ ly tinh biết pháp thuật?" Hoàng hậu không tin, nói "Không phải là đã bị đốt thành tro bụi chứ?"

"Có thể... Cũng cháy rất sạch sẽ!" Nguyệt quế rụt cổ một cái.

"Đồ vô dụng, còn lo lắng cái gì, đem người tìm ra, không thể đợi Hoàng Thượng trở lại. Nếu Hoàng Thượng trở lại, nàng ta còn sống, bản cung bận rộn một hồi không phải toi công sao?"

Nguyệt Quế gật đầu, đang định lui xuống lại bị hoàng hậu gọi lại "Vương thứ dân thì sao?"

"Nương nương yên tâm, mọi người đi cứu hỏa nhìn thấy, đều cho là nàng ta phóng hỏa. Nô tỳ đã đem người thu thập thỏa đáng. Cho dù Hoàng Thượng hỏi tới, cũng sẽ không hoài nghi đến trên người hoàng hậu."

"Vậy là tốt rồi. Việc cấp bách bây giờ là tìm ra con tiện nhân kia, tìm được thì liền diệt khẩu. Bản cung không muốn đêm dài lắm mộng!"

"Vâng!" Nguyệt Quế gật đầu, vội vã rời đi.

Thanh Hoa cung đi lấy nước cũng kinh động đến thái hậu. Thái hậu nghe nói kinh hãi, tự mình đi Thanh Hoa cung xem xét, phát hiện thiên điện cơ hồ cháy sạch. Thật may là đã khống chế được lửa, chủ điện cũng không bị thiêu hủy.

Về phần người trong phòng, hỏi thăm phía dưới, tất cả mọi người đều không trả lời được, không biết là chết hay sống. Tối qua hỏa hoạn như vậy, khả năng còn sống cực kỳ nhỏ bé.

Hai người Hạ Hoa, Hạ Đồng không biết tình huống, tìm kiếm trong đống phế tích vừa khóc, vừa gọi nương nương, nương nương, hai tay rách da chảy máu vẫn không ngừng tìm kiếm.

Hoàng hậu lạnh mắt nhìn trong chốc lát rồi dẫn người rời đi. Những người còn lại đều tản đi, chỉ còn chờ Hoàng Thượng trở lại. Về phần người phóng hỏa, tối qua cung nhân tới cứu hỏa đều nói trông thấy Vương thứ dân ở trước lửa la to.

Đợi khi tìm được người, nàng ta đã thành một cái xác lơ lửng giữa Ngọc hồ. Thái hậu cho ma ma đi nhìn thoáng qua, rồi cho người khiêng xuống, chỉ nói chờ Hoàng Thượng trở lại xử lý.

Rất nhanh, đến chiều, một con tuấn mã vội vã lao vào Hoàng thành, cửa cung mở rộng ra, sau lưng chỉ có mười mấy thị vệ đi theo.

Tề Diệp thất kinh tiến vào hậu cung, không để ý tới ánh mắt của mọi người, trực tiếp đi về hướng Thanh Hoa cung. Đến khi hắn trông thấy thiên điện Thanh Hoa cung một mảnh hoang tàn, kinh hoảng lùi về phía sau vài bước, nhắm mắt lại nghĩ mình nhìn lầm rồi. Đến khi tâm lo sợ trầm xuống, tay hắn run rẩy chỉ vào phế tích nói "Này... Đây là có chuyện gì?"

Nhìn thân ảnh hắn lung lay sắp đổ, Quang Thuận vội vàng đỡ hắn "Hoàng Thượng bảo trọng thân thể, nương nương không có việc gì!"

Nghe thấy động tĩnh, Hạ Hoa, Hạ Đồng từ trong đống hoang tàn ngẩng đầu, trông thấy Tề Diệp, liền tiến lên, phảng phất như người bò ra từ lửa than, toàn thân đen thùi lùi, không thấy rõ màu da "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, cứu nương nương, nương nương còn ở bên trong. Hoàng Thượng, cứu nương nương!"

Tề Diệp đang định tiến lên, Hạ Hà ngăn cản hắn "Hoàng Thượng, nương nương không ở bên trong. Xin Hoàng Thượng đi theo nô tỳ."

Tề Diệp nhìn Hạ Hà, gật đầu.

Hoàng hậu, thái hậu nghe nói, chạy đến, đã nhìn thấy Hạ Hà mang theo Tề Diệp đi tới Tịch Nguyệt lâu. Hoàng hậu ngoài ý muốn nói "Hoàng Thượng, đây là đi đâu?"

Tề Diệp lạnh lùng liếc nàng ta một cái, cước bộ không ngừng rời đi.

Hoàng hậu nhíu mày "Tìm được con tiện nhân kia không?"

"Nô tỳ vô năng, đã cho người lật tung hậu cung lên một lần, nhưng vẫn không thấy Hạ chiêu nghi." Nguyệt Quế khiếp đảm thưa.

Hoàng hậu hừ một tiếng, xem tình hình này con tiện nhân kia đã trốn thoát. Không nghĩ tới một trận lửa lớn như vậy lại đốt không chết nàng ta, thật đúng là mệnh lớn. Hoàng hậu không cam lòng, đi theo thái hậu xem một chút.

Một đám người đi qua đình đài nhà thuỷ tạ, hành lang gấp khúc. Nhìn một tòa lầu cao ở phía xa, đúng là tòa lầu cao nhất hoàng cung, Tịch Nguyệt lâu.

Hạ Hà dừng lại trước lầu, nói "Hoàng Thượng, nương nương ở phía trên." Lời còn chưa dứt, Tề Diệp đã giơ tay cho những người còn lại ở dưới.

Ở phía trên Hạ Bích nghe thấy âm thanh, nhìn thử xuống dưới đã thấy Tề Diệp tiến lên, cước bộ vội vã. Nàng vội vã đánh thức Hạ Uyển Chi, mừng rỡ "Nương nương, Hoàng Thượng đã trở lại, đang lên lầu!"

"Phải không?" Hạ Uyển Chi đứng dậy, nhìn bản thân chật vật, bất chấp trên tay một mảnh đen thùi lùi, lau lên trên mặt trên người, trông càng chật vật càng tốt.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, nàng đi đến đầu bậc thang, nhìn người chạy lên tới, nghẹn ngào lên tiếng, hai mắt đẫm lệ "Hoàng Thượng ~ "

"Uyển Nhi?" Tề Diệp ngẩng đầu, nhìn người trước mắt như dân chạy nạn, quần áo xộc xệch, tóc dài rối tung, mặt đen thùi lùi, chỉ lộ ra một đôi mắt to hắc bạch phân minh, nhìn thấy hắn, nước mắt chảy xuống, mặt lập tức tèm nhem.

Tề Diệp tiến lên vài bước, ôm lấy mặt của nàng cẩn thận nhìn kĩ một hồi, sau một khắc đem người ôm chặt vào trong ngực "Uyển Nhi, Uyển Nhi, Uyển Nhi của trẫm..."

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đừng bao giờ rời xa tần thiếp nữa!" Hạ Uyển Chi gào khóc, âm thanh đột nhiên im bặt, cả người mềm ngã vào trong ngực hắn. Lần này không phải nàng giả bộ bất tỉnh, là thật sự hôn mê.

Tề Diệp kinh hãi, nghiêng đầu nhìn người trong lòng, gọi vài tiếng "Uyển Nhi..." Sau đó đem nàng ôm ngang người, vững vàng ôm nàng xuống Tịch Nguyệt lâu. Hoàng hậu, thái hậu nhìn thấy liền thất kinh. Hắn coi như không thấy bọn họ, cước bộ vội vã rời đi.

Thái hậu, hoàng hậu liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt cổ quái.

Tề Diệp phân phó gọi ngự y. Thanh Hoa cung bị thiêu gần một nửa, chủ điện coi như còn nguyên vẹn. Nhưng Tề Diệp không yên tâm để nàng ở bên trong, trực tiếp ôm người tiến vào Ngọc Long điện.

Thái hậu, hoàng hậu ở phía sau, tâm tư phức tạp. Ngọc Long Điện là nơi chuyên cho hắn nghỉ ngơi, làm sao có thể cho một phi tần vào ở? Đây chính là cực kì sủng ái!

Lâm ngự y rất nhanh đến Ngọc Long Điện. Tề Diệp thấy người nàng nóng lên không ít, hai mắt nhắm nghiền thì đau lòng hết sức. Tiếp nhận khăn Quang Thuận công công vắt, tự mình lau dấu vết trên mặt, trên cổ, trên tay cho nàng, còn có hai chân đều đen thùi lùi, giống như người từ chậu than bước ra, muốn bao nhiêu thảm hại liền có bấy nhiêu.

Lâm ngự y chẩn mạch, lo sợ bất an nói "Hoàng Thượng, nương nương kinh hãi quá độ, thân thể mệt nhọc, hơn nữa, còn động thai khí, bào thai trong bụng nguy hiểm."

"Dùng mọi biện pháp bảo trụ bọn họ, nếu không ngươi mang đầu đến gặp trẫm như thế đâu." Tề Diệp ném cái khăn đang cầm trong tay, khăn theo bả vai Lâm ngự y trượt xuống.

"Hạ quan đã rõ!" Lâm ngự y lập tức cảm thấy chiếu cố Hạ chiêu nghi là việc khổ sở nhất trên đời. Ba lần bốn lượt động thai khí, đầu của hắn cũng ba lần bốn lượt không yên ổn.

Mấy người Hoàng hậu đến Ngọc Long Điện, Lâm ngự y đã kê đơn thuốc thuốc đang định đi ngự y viện. Hoàng Hậu cho gọi người lại hỏi thăm vài câu. Nghe nói chỉ là động thai khí, trải qua tối hôm qua thập tử nhất sinh, hài tử và người lớn đều bình yên vô sự. Nàng ta còn biết trốn đi, thật đúng là đã xem thường nàng ta.

Hoàng hậu đi vào đã nhìn thấy Tề Diệp cầm lấy khăn thấm nước cho đôi môi của Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi ngày càng nguy kịch. Đừng nói ăn cơm, ngay cả nước cũng không uống được một giọt, sợ vừa lộ mặt đã bị bắt được.

Hoàng hậu một tay che trời, ở giữa đống phế tích không tìm được nàng, nhất định sẽ hạ thủ lần nữa. Bởi vậy, từ sau khi chạy đi, Hạ Uyển Chi cùng với Hạ Bích hai người liên tục núp ở Tịch Nguyệt lâu.

"Hoàng Thượng, Hạ chiêu nghi không sao chứ?" Hoàng hậu tiến lên, nhẹ giọng nói "Thần thiếp cho người tìm nhiều lần cũng không thấy Hạ chiêu nghi, cũng may Hạ chiêu nghi bình an vô sự."

Tề Diệp nghiêng đầu nhìn nàng ta một cái, ánh mắt lành lạnh, giém chăn mền cho Hạ Uyển Chi rồi đứng dậy rời đi.

Hoàng hậu thức thời theo sau, rời đi còn nhìn thoáng qua người nằm trên giường, khẽ nắm chặt quả đấm.

"Trẫm chỉ đi ra ngoài một ngày, hậu cung này đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy. Hoàng hậu thật đúng là làm không xong!"

"Hoàng Thượng, thần thiếp biết sai!" Hoàng hậu đã sớm chuẩn bị xong lí do thoái thác, cố làm ra vẻ kinh hoảng nói "Thần thiếp cũng không biết sẽ phát sinh chuyện như vậy. Đều là Vương thứ dân gây họa, là nàng ta thừa dịp không ai chuẩn bị, phóng hỏa Thanh Hoa cung."

"Vương thứ dân?" Tề Diệp nhướn mi "Nàng ta không phải đang ở lãnh cung sao? Sao có thể đi đến Thanh Hoa cung phóng hỏa? Hoàng hậu tưởng trẫm là người ngu sao?"

"Thần thiếp không dám!" Hoàng hậu nói "Thần thiếp cũng không biết nàng ta sao lại xuất hiện. Nhưng tối qua cung nhân tới cứu hỏa đều nhìn thấy rõ ràng, là Vương thứ dân phóng hỏa đốt Thanh Hoa cung, trong miệng còn nói la hét ầm ĩ."

"Nói cái gì?" Tề Diệp nhìn chằm chằm hoàng hậu.

Hoàng hậu bị hắn nhìn đến da đầu tê dại, lấy khăn lụa lau khóe môi, nói"Cụ thể nói gì thần thiếp cũng không rõ ràng lắm. Nếu Hoàng Thượng muốn biết có thể hỏi người cứu hỏa."

"Vương thứ dân đâu?" Con tiện nhân này!

"Tại Tích Sinh đường." Đó là nơi để thi thể.

"Chết rồi?"

"Vâng! Sáng nay cung nhân phát hiện ở Ngọc hồ. Đại khái là biết mình phạm phải sai lầm lớn, cảm thấy không còn mặt mũi gặp người, nên tự vận." Hoàng hậu nhàn nhạt thở dài, nói "Cũng may Hạ chiêu nghi bình an vô sự, nếu không thần thiếp thật đúng là đã phụ dặn dò của Hoàng thượng."

"Hoàng hậu thật sự nghĩ như vậy thì tốt rồi!" Tề Diệp lành lạnh nhìn nàng ta một cái, thấy nàng ta kinh hãi. Ở trước mặt nàng ta hắn phân phó nói "Cẩn thận điều tra xem tối qua ai canh gác, người trong lãnh cung còn có thể mọc cánh bay ra ngoài, trẫm cảm thấy thật kỳ lạ. Về phần Vương thứ dân, nghiền xương cốt thành tro!"

Nghe cuối cùng bốn chữ, hoàng hậu toàn thân run lên, nhìn xem sắc mặt hắn âm trầm, không dám thở mạnh một tiếng, nghiền xương thành tro. Vì tiểu tiện nhân kia, ngay cả người đã chết cũng không buông tha, Hoàng Thượng thật đúng là sủng ái Hạ chiêu nghi.

Quang Thuận công công lĩnh mệnh đi xuống tra xét.

Không bao lâu, hôm qua vừa vui sướng được xuất cung săn bắn, Thục phi sắc mặt khó chịu vì phải trở lại hậu cung, biết được Thanh Hoa cung bị thiêu, nhưng Hạ chiêu nghi chỉ bị chấn kinh quá độ. Thật không biết nên cao hứng hay nên nguyền rủa đây.

73. Chương 73

Edit: Âu Dương Vô Tâm

Beta: ThyAn89

Sau khi té xỉu, Hạ Uyển Chi ngủ thật lâu mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Người nàng nóng rần lên, nóng đến mức người đụng vào nàng cũng muốn bị phỏng. Tề Diệp bày ra bộ mặt đen xì như người ta thiếu nợ hắn từ đời ông nội, Lâm ngự y đoán chắc rằng nếu Hạ chiêu nghi có gì ngoài ý muốn, hắn khó mà giữ được mạng nhỏ.

Hạ Uyển Chi tỉnh lại cảm thấy cuống họng đau gay gắt, muốn nói chuyện nhưng cổ họng đau nhức làm nàng căn bản không phát ra được thanh âm nào. Hạ Hà nhìn thấy nàng tỉnh dậy, kéo mép giường mừng rỡ kêu lên "Nương nương, người tỉnh rồi, nương nương đừng lo lắng, Hoàng Thượng đã trở lại, không có việc gì nữa đâu."

Sau lại an ủi "Nương nương đừng động, nô tỳ rót nước cho nương nương, uống một chút thì tốt rồi!"

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nhìn nơi này có chút xa lạ, cẩn thận nhìn, thì ra là Ngọc Long Điện.

Hạ Hà nhanh nhẹn rót một chén nước, đỡ nàng uống. Hạ Bích nói "Nương nương yên tâm, nô tỳ đã cho người đi bẩm báo hoàng thượng. Hoàng Thượng rất nhanh sẽ tới."

Nghe tin Hạ Uyển Chi tỉnh, Lâm ngự y liền tới bắt mạch cho nàng. Hạ Bích bưng cháo loãng đút cho nàng, mới ăn được vài muỗng cháo thì một thân ảnh vội vã tiến đến, vén bức rèm lên tiếng:"Uyển Nhi nàng tỉnh rồi?" Tề Diệp mừng rỡ nhìn nàng, ngồi xuống bên giường, sờ trán nàng, cảm giác vẫn còn có chút nóng, nhíu mày "Tại sao nàng chưa hết sốt?"

"Hoàng Thượng bớt giận, nương nương thai khí không ổn định, vi thần không dám tùy ý dùng thuốc, chỉ có thể chậm rãi trị tận gốc, bởi vậy trên người mới còn hơi sốt. Hoàng Thượng yên tâm, chỉ cần chăm sóc tốt thì nương nương sẽ không có gì đáng ngại." Lâm ngự y âm thầm đổ mồ hôi.

Tề Diệp cũng không hỏi nữa, lấy chén cháo trong tay Hạ Bích, tự mình cầm lấy cái muỗng đút nàng ăn cháo.

Hạ Uyển Chi cũng không từ chối, thản nhiên ăn cháo. Mặc dù là cháo loãng nhưng nuốt vào, cổ họng vẫn còn có chút đau đớn, thấy nàng nhíu mày khó chịu Tề Diệp liền hỏi "Làm sao vậy?"

"Cổ họng đau!" Nàng vô tội chớp mắt mấy cái, tiếng nói khàn khàn.

"Chuyện gì xảy ra?" Tề Diệp nhìn về phía Lâm ngự y.

Lâm ngự y run một chút "Hoàng Thượng bớt giận, vi thần đã kê thuốc dưỡng thai lại bỏ thêm một số dược thảo, nương nương là bị khói dầy đặc hun cuống họng, chỉ cần điều dưỡng là được."

"Ngươi đã ngủ nhiều canh giờ làm trẫm rất lo lắng, vậy nên hãy nghỉ ngơi thật tốt, ăn nhiều chút, cổ họng ngươi sẽ sớm khỏi thôi." Hắn sờ sờ đầu của nàng, múc cháo tiếp tục đút.

Hạ Uyển Chi ngoan ngoãn ăn một ít liền không ăn nổi, nói là bụng có chút không thoải mái. Tề Diệp giúp nàng nằm, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng xoa nắn, lúc nàng ngủ thì quần áo trên người đã đổi qua, cũng đã lau người, mà ngay cả tóc bị cháy cũng được Hạ Hà sửa lại.

Lâm ngự y lui xuống chờ, Tề Diệp cùng nàng nói chuyện "Trẫm vừa nghe tin tức liền trở lại, cũng may Uyển Nhi cũng không bị thương nhiều, nếu không trẫm sẽ không tha thứ cho mình."

"Không liên quan đến hoàng thượng, Hoàng Thượng không cần phải tự trách." Bàn tay nhỏ bé vuốt ve mặt của hắn "Hoàng Thượng có thể trở về tần thiếp đã rất thỏa mãn, đều là tần thiếp không tốt, ba ngày hai bữa gây chuyện, suýt nữa con chúng ta cũng đi theo.""Không phải là lỗi của ngươi!" Tề Diệp an ủi "Chớ suy nghĩ lung tung, trẫm đáp ứng ngươi, về sau đi chỗ nào cũng sẽ mang theo ngươi."

"Ừ!" Nàng gật gật đầu. Hạ Đồng bưng chén thuốc tiến đến, Tề Diệp không mượn tay người khác, tự mình đút nàng uống hết, chén thuốc có mùi khó ngửi, nhưng vì thân thể, Hạ Uyển Chi đành uống hết. Trong dạ dày có chút khó chịu, nàng nằm xuống không nói lời nào.

Thấy nàng có bộ dạng suy yếu, Tề Diệp đau lòng không ngớt "Muốn ngủ thì ngủ đi, trẫm sẽ ở đây cùng ngươi, không cần lo lắng, tạm thời sẽ ở Ngọc Long Điện."

"Ừ!" Tay nàng sờ khuôn mặt hắn, khẽ nghiêng người gối lên tay của hắn nhắm mắt lại, lông mi thật dài run lên một cái, đôi môi có chút tái nhợt.

Hắn vuốt ve môi của nàng, đi tới gần hôn một cái lên mặt nàng "Ngủ đi!"

Lông mi lại run run, không bao lâu hơi thở của nàng ổn định chứng minh nàng đã ngủ. Tề Diệp chậm rãi rút tay ra, cánh tay mỏi đến chết lặng. Quang Thuận công công tiến lên nắn bóp hai tay cho hắn. Hắn nhìn

chằm chằm người trên giường ngủ, không nỡ rời đi. Hắn khẽ nhíu mày, vuốt ve mi tâm nàng, nặng nề thở dài.

"Chăm sóc tốt nương nương của ngươi, khi nào nàng tỉnh thì kêu người đến thông báo cho ta."

Hạ Bích gật gật đầu.

Quang Thuận đi theo Tề Diệp rời khỏi Ngọc Long Điện. Trên đường, Quang Thuận nói "Nô tài vô dụng, chỉ tra được Vương thứ dân tự leo ra khỏi tường viện, hình như không có người khác giúp nàng ta đi ra ngoài."

"Còn gì khác không?" Tề Diệp nhíu mày.

"Cái khác cũng không ổn, tối hôm qua cung nhân cứu hỏa đều nói trông thấy Vương thứ dân đứng ở cạnh Thanh Hoa cung khoa tay múa chân, còn vui mừng nói đốt đi, đốt đi, muốn thiêu chết Hạ chiêu nghi."

"Hừ! Tiện nhân! Được lắm!" Tề Diệp phẫn nộ không thôi, nếu không phải nàng ta nhảy hồ, chờ hắn trở về phạt, chắc chắn sẽ không cho nàng ta được chết nhẹ nhàng như vậy.

"Bữa tối thái hậu cho người đến truyền lời, hi vọng Hoàng Thượng có thể đi Thọ Ninh cung dùng bữa."

"Ừ! Những người khác trở về chưa?" Hắn vừa được biết tin tức liền trở lại, săn bắn tất nhiên đình chỉ. Hắn không ở đấy, văn võ bá quan cũng không dám động thủ, cũng không thể ở trường săn chờ vô ích, buổi chiều cũng đã trở lại.

"Đều đã trở về. Lúc trưa Thục phi, Lâm sung dung còn muốn đi Ngọc Long Điện thăm Hạ chiêu nghi, bị ngăn cản đưa trở về."

Tề Diệp không lên tiếng, đi Ngự thư phòng xử lý một chút tấu sớ, trời sắp tối mới bãi giá đi Thọ Ninh cung, còn cho người đi Ngọc Long Điện thông báo, nói là tối nay sẽ qua.

Bữa tối rất thanh đạm do Thái hậu đang ăn chay.

Dùng bữa xong, cung nữ dâng trà, thái hậu uống một ngụm trà hỏi "Hạ chiêu nghi có đỡ hơn chưa?"

"Đã đỡ nhiều rồi!" Tề Diệp nhàn nhạt trả lời một câu.

"Vậy là tốt rồi!" Thái hậu tiếp "Nếu Thanh Hoa cung kia đã bị đốt thì nên kiếm cho nàng ta cung khác. Nàng ta chỉ là một chiêu nghi, liên tục ở lại Ngọc Long Điện cũng không hợp lí, ai gia thấy hãy để cho nàng quay về Hỉ Lai điện đi!""Chuyện này thái hậu không cần quan tâm. Trẫm tự có chừng mực." Tề Diệp có chút không vui.

Thái hậu nhìn hắn như thế, không nhiều lời, chỉ nhắc nhở "Dù sao cũng nên lấy đại cục làm trọng. Hoàng Thượng không nên làm cho đại thần cảm thấy Hoàng Thượng sa vào nữ sắc, sủng ái hậu cung quá mức."

"Trẫm tự có chừng mực."

"..."

Thái hậu nghẹn lời, biết rõ lúc này nói cái gì nữa đều là phí công, liền không nói thêm, miễn cho chọc hắn mất hứng, còn làm cho mình chịu tội. Về phần Hạ chiêu nghi đành cho nàng ta được sủng ái mấy ngày. Bởi vì nàng ta, Hoàng Thượng càng ngày càng không đúng mực!

Hạ Uyển Chi dùng bữa tối, Hạ Bích hầu hạ nàng rửa mặt xong, uống thuốc rồi nằm xuống, toàn thân vô lực, buồn ngủ không thôi.

Nửa đêm cả người nàng nóng lên, dùng sức đẩy người bên cạnh tránh đi. Tề Diệp ôm nàng thật chặt, dùng chăn mền bọc lại, chỉ sợ nàng đá chăn làm bệnh cảm lạnh nặng thêm, ôm người trong lòng như ôm lấy một cục than nóng, làm cho đầu hắn đầy mồ hôi.

Hết lần này tới lần khác Hạ Uyển Chi đang ngủ thì như muốn bật dậy vì ác mộng, cứ chốc chốc lại gọi Hoàng Thượng, rồi lại như nói thầm gì đó. Tề Diệp nghe mà lòng như lửa đốt, chỉ biết ôm nàng, vỗ lưng trấn an nàng.

Sau giờ Tý trời bắt đầu có sét đánh ầm ầm, nhiều lần người trong lòng như bị hù dọa. Hắn tỉnh, ôm Hạ Uyển Chi chặt hơn, hai tay che kín lỗ tai của nàng, thấy nàng yên tĩnh hết sợ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tự dưng ngủ một lát lại có người gõ cửa "Hoàng Thượng, người bên Đức Sang cung đến, nói là Thục phi ban đêm sợ hãi không dám ngủ."

"Đi ra ngoài!" Tề Diệp không vui, lạnh lùng lên tiếng.

Quang Thuận công công sờ sờ mũi lui ra ngoài thông báo: "Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi. Nếu Thục phi sợ hãi thì gọi thêm cung nữ đi. Sáng mai Hoàng Thượng còn phải dậy sớm thượng triều!"

Mộc Hương dừng một chút, nói "Hoàng thượng không đi không được. Cho dù nhiều cung nữ hơn cũng không được, nương nương vẫn rất sợ hãi."

"Nếu Mộc Hương cô nương kiên trì như vậy thì ngươi tự mình đi nói với Hoàng Thượng đi. Nếu bệ hạ nổi giận, bản tổng quản cũng không chịu trách nhiệm nổi." Người khác không rõ, hắn còn không rõ sao? Sợ hãi cái gì, chẳng qua là muốn ở bên cạnh hoàng thượng nên giả bộ đáng thương thôi. Muốn gọi Hoàng Thượng đi mà thôi! Lúc này tâm Hoàng Thượng đang để ở trên người Hạ chiêu nghi, Thục phi nương nương không có phần.

Mộc Hương đương nhiên không dám, cắn cắn môi, cầm cây dù rời đi. Đi được vài bước, trên người nàng đã ướt đẫm, sấm sét vang dội quả thật làm cho người sợ hãi. Nàng đi một mình, đèn lồng lại bị dập tắt, nhìn quang cảnh xung quanh đen ngòm làm lòng người sợ hãi. Đột nhiên một tia chớp đánh vang dội trên bầu trời, nàng bị hù doạ ngồi chồm hổm trên mặt đất nhịn không được mà bật khóc.

Gian nan trở lại Đức Sang cung, Thục phi ngồi chờ nhìn Mộc Hương một mình vào cửa, lập tức hiểu Hoàng Thượng không tới, tức giận hỏi "Hoàng Thượng đang ở đâu?""Thưa, Hoàng Thượng ở Ngọc Long Điện."

"Hừ, bản phi cũng biết, chỉ cần có Hạ chiêu nghi, Hoàng Thượng cũng sẽ không nhìn đến người khác. Hạ chiêu nghi, Hạ chiêu nghi, bản phi hận ngươi, vì sao ngươi không bị thiêu chết, vì sao không sốt chết..."

Buổi sáng tỉnh lại, ngoài cửa sổ mưa rơi lất phất, nước tí tách rơi xuống mái hiên. Hạ Bích vội tới giúp nàng trang điểm, nói "Tối hôm qua trời có sét đánh, nương nương ngủ ngon chứ?"

"Có sét đánh sao?" Hạ Uyển Chi khó hiểu, nàng lại không nghe thấy.

"Tối hôm qua sét đánh rất nhiều, nếu đã không nghe thấy, nương nương ngủ ngon là đúng rồi." Hạ Bích cười cười "Tối hôm qua Thục phi cho người đến tìm Hoàng Thượng, nhưng lại uổng công mà đi về."

Nàng gặp ác mộng, tối hôm qua mơ thấy hỏa hoạn thiêu thân, nàng bị hù dọa lo sợ, cũng may có Tề Diệp ở bên cạnh. Nghe hắn nhẹ giọng dỗ dành, nàng mới yên tâm ngủ lại.

Hôm nay, Hạ Uyển Chi tất nhiên dựa vào sự sủng ái của hắn.

"Thục Phi vẫn như vậy, không sợ bị ghét bỏ." Hạ Uyển Chi cười nhạo "Cho rằng Hoàng Thượng dễ dàng bị gọi đi sao? Bây giờ nàng còn cho rằng mình là Thục phi được sủng ái nhất hay sao?"

"Cũng không phải như vậy." Hạ Bích bĩu môi, nhìn tóc Hạ Uyển Chi bị cắt không ít vì bị bén lửa, đau lòng nói "Nương nương, vì sao người không nói cho Hoàng Thượng lửa đêm đó là do hoàng hậu phóng?"

"Ta không có bằng chứng, không lẽ ta cứ nói miệng thì người khác tin tưởng được sao?" Sao nàng lại không muốn diệt trừ hoàng hậu, chỉ tiếc lần này nàng ta tính toán quá khôn khéo, ngay cả người chịu tiếng xấu thay cho nàng ta là Vương thứ dân cũng đã chết không đối chứng. Cho dù biết là nàng ta động tay chân, cũng không thể làm gì được, chỉ có thể bấm bụng bấm dạ, chờ đợi thời cơ.

Trước kia cảm thấy Hoàng Hậu không còn sống được mấy năm nên không đụng đến. Nhưng giờ nàng ta lại tự mình tìm đường chết thì Hạ Uyển Chi nàng sẽ thành toàn.

Mới chỉ mấy tháng, bao nhiêu chuyện xảy ra liên tiếp đều chỉa về phía nàng. Hạ Uyển Chi cũng không muốn ra mặt

Dù sao thái hậu không thích nàng, nếu là dính líu đến quá sâu, cuối cùng là gây bất lợi cho chính mình.

Về phần chỉnh hoàng hậu, nàng phải mưu tính tốt mới được.

Hạ Uyển Chi thức dậy muộn, đợi nàng trang điểm xong đã qua nửa buổi sáng. Hạ Hà bưng cháo trắng rau dưa lên, nàng ăn một chút, uống một chén thuốc rồi nằm nghỉ ngơi.

Ăn trưa, Tề Diệp đến dùng bữa cùng Hạ Uyển Chi. Nghe nàng nói cuống họng vẫn còn có chút khàn khàn, hắn liền đau lòng vuốt ve mặt của nàng "Ăn nhiều một chút, nhìn nàng rất gầy!"

"Hoàng Thượng nói quá rồi, Uyển Nhi đâu có gầy." Nàng cười cười.

"Trẫm nhìn nàng rất gầy." Hắn dùng tay sờ mặt nàng, nghiêm trang nói "Mặt ngươi không có chút thịt nào, trẫm rất đau lòng!"

"Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi gọi một tiếng. Tề Diệp thở dài ôm nàng vào lòng, dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, hồi lâu, Hạ Uyển Chi nói "Tần thiếp nên trở về Hỉ Lai điện, nếu tiếp tục ở lại Ngọc Long Điện, có chút không tiện.""Có gì không tiện? Có phải có ai nói với ngươi cái gì hay không?" Tề Diệp nhíu mày, Hạ Uyển Chi thầm nghĩ, nhất định là có người nói với hắn nàng chỉ là một chiêu nghi không thể ở Ngọc Long Điện. Người này chỉ có thể là thái hậu, là Thục Phi, hoặc chính là Hoàng Hậu.

"Không có, là tần thiếp cảm thấy không ổn. Dù sao nơi này là tẩm điện Hoàng Thượng, tần thiếp ở lâu không tốt." Nàng nói "Hoàng Thượng yên tâm, tần thiếp đã khỏe lên rất nhiều!"

"Đừng tỏ ra mình ổn. Trẫm còn không biết tâm tư của ngươi sao. Yên tâm, cho dù không ở Ngọc Long Điện, trẫm cũng sẽ không để ngươi trở về Hỉ Lai điện." Tề Diệp nói "Chờ thêm hai ngày nữa rồi nói sau. Ngươi cố gắng tĩnh dưỡng, những thứ khác không cần lo lắng."

Nàng gật đầu.

Buổi chiều tỉnh lại, Hạ Hoa thưa "Nương nương, Hoàng Thượng đang cho người sửa chữa lại Chiêu Hoa cung. Nô tỳ nghĩ chắc là bệ hạ làm cho nương nương."

"Chiêu Hoa cung?" Hạ Uyển Chi khiêu mi. Đây là cung cách Ngọc Long Điện và Ngự thư phòng gần nhất trong hậu cung. Ngoại trừ Thọ Ninh cung, Phượng Nghi cung được cho là tốt nhất ra, ngay cả Thanh Hoa cung so ra cũng kém hơn nó. Đó là cung mà tiên đế dành cho vị phi tần được sủng ái nhất ở lại, hết sức hoa lệ tinh mỹ. Đã qua vài thập niên, hôm nay sửa chữa lại, Hạ Uyển Chi không thể không kinh ngạc.

"Vâng!" Hạ Hoa cười nói "Nô tỳ đi ngang qua nhìn thấy nhiều người bận rộn, còn nghe bọn họ nghị luận Chiêu Hoa cung thật tốt. Nếu nương nương vào ở, nô tỳ cũng đi theo, được thêm chút kiến thức. Đây chính là nơi chỉ có phi tần được sủng ái nhất mới có thể ở. Nương nương, thật là tốt quá!"

"Cũng không chắc là cho ta ở, đừng cao hứng quá sớm. Để cho người khác nhìn thấy thì sẽ bị đàm tiếu, ngoan ngoãn đi làm việc đi!" Hạ Uyển Chi dạy bảo nô tì xong liền uống thuốc rồi cảm thấy buồn ngủ muốn chết. Thật may ngự y nói thai nhi trong bụng không sao, vuốt ve bụng, nàng an tâm nhắm mắt lại.

Chiêu Hoa cung xây dựng rầm rộ, hậu cung không người nào không biết. Hoàng hậu cũng biết, Tề Diệp chuẩn bị sắp sửa xong Chiêu Hoa cung, về phần ai có thể vào ở, các nàng đều biết rõ. Hằng ngày nữ nhân hậu cung tránh không được nghiến răng nghiến lợi, vò nát khăn tay.

Hoàng hậu tức giận đến nỗi ném chén trà "Tiện nhân, không nghĩ tới lại làm cho nàng ta nhân họa đắc phúc, có thể vào ở Thanh Hoa cung đã là bỏ qua cho nàng ta. Nay nàng ta còn được ở Chiêu Hoa cung. Bản cung thực hận không thể một mồi lửa thiêu sạch Chiêu Hoa cung."

Nguyệt Quế rụt cổ một cái, không biết nên an ủi thế nào. Bởi vì Hạ chiêu nghi còn sống nên nàng bị Hoàng Hậu trừng phạt. Trên lưng nàng đầy vết thương, máu chảy đầm đìa. Tất nhiên không dám nói gì.

Đối với chuyện của Chiêu Hoa cung, Tề Diệp không đề cập tới, Hạ Uyển Chi cũng không hỏi, làm như chính mình không biết. Mỗi ngày nàng chỉ ăn ngủ rồi ngủ ăn, nuôi thân thể, yên tâm thoải mái ở Ngọc Long Điện. Dù sao hắn cũng ra lệnh không có chỉ dụ của hắn, ai cũng không được đến quấy rầy. Thái hậu, hoàng hậu cũng không được phép lại gần.

Nghĩ đến Hạ Uyển Chi ở Ngọc Long Điện nhiều thêm một ngày đều làm cho những cung phi buồn bực một ngày.

Lâm Huệ nói chuyện với Hạ Bích mấy câu, bày tỏ sự quan tâm đối với nàng. Hạ Uyển Chi nghe một chút coi như xong, cũng không để ở trong lòng.

Hoàng hậu biết rõ nếu nàng ra mặt nói Hạ chiêu nghi ở Ngọc Long Điện không ổn thì nhất định sẽ rước lấy sự chán ghét của Hoàng Thượng. Mặc dù hắn không trách nàng về chuyện Thanh Hoa cung bị cháy, nhưng nàng biết trong lòng hắn đối với mình rất bất mãn, thậm chí hoài nghi sau lưng là nàng động tay chân.

Nhưng cho dù là nàng làm thì như thế nào? Không có chứng cớ, cho dù hắn là Hoàng Thượng cũng không thể định tội nàng.

Hoàng hậu không thể tự mình mở miệng, ngược lại có thể làm cho phụ thân nàng âm thầm tác động. Chỉ cần vài vị đại thần lên lớp giảng giải yêu cầu chỉnh đốn hậu cung thì có thể chỉnh được Hạ Uyên Chi rồi.

Qua mấy ngày, Tề Diệp liền nhận được tấu sớ của vài vị đại thần. Trên sớ khuyên giải Tề Diệp không nên chìm vào nữ sắc mà quên quốc sự, còn có đại thần đề xuất mở rộng lễ giáo, không thể để cho có người bất chấp lễ giáo cung quy gây sóng gió.

Trong ngôn từ đều chỉa về hướng Hạ Chiêu nghi ở Ngọc Long Điện.

Tề Diệp nhìn tấu sớ, mắng một câu "Lão thất phu"rồi quăng ra, không để ý tới tấu sớ của bọn họ nữa. Quang Thuận công công nhặt tấu sớ lên để ở một bên, biết rõ bệ hạ của hắn chắc chắn sẽ không phê duyệt.

Kể từ đó, vài vị đại thần thấp thỏm không yên. Tuy nhiên có vài người thương lượng, ngày thứ hai tấu sớ khuyên giải lại trình lên. Tề Diệp nhìn thoáng qua không thèm biểu lộ sắc mặt gì. Hôm sau không còn ai dám trình lên tấu sớ như vậy nữa.

74. Chương 74

Edit: navahn Beta: Boram2124

Sau mấy trận mưa liên tiếp, mùa đông thật sự đã đến. Hoàng cung từ trên xuống dưới đều thay đổi quần áo dày cộm, chuẩn bị trải qua tiết trời lạnh giá. Hạ Uyển Chi cũng không ngoại lệ. Đồ của nàng ở Thanh Hoa cung đại khái đều bị cháy sạch. Hôm nay tại Ngọc Long điện cái gì cũng đều là mới sắm.

Thứ duy nhất nàng mang ra ngoài lại chính là cây trâm vàng điểm bươm bướm kia. Nàng cũng không nghĩ tới ở thời điểm nguy cấp như vậy lại nhớ rõ lấy trâm gài tóc theo, ngay cả mình cũng kinh ngạc.

Hạ Bích trở về từ bên ngoài, thân mình ướt sũng nước mưa nói: "Nương nương, hình như Hà Chiêu dung hồi cung, nô tỳ nhìn thấy cung nữ bên cạnh nàng ta."

"Không phải Hà Chiêu dung bị bệnh sao? Tĩnh dưỡng mấy tháng cũng nên trở lại rồi!" Hạ Uyển Chi cũng không để ý.

Hạ Hoa thấy các nàng trò chuyện, cười nói: "Cũng không phải, Hạ Bích tỷ tỷ nói sai rồi. Hà Chiêu dung nói còn bệnh không hồi cung, chỉ là cho cung nữ trở lại chuẩn bị y phục mùa đông, còn nói phải tĩnh dưỡng nhiều hơn mới có thể hồi cung."

Hạ Hoa tin tức linh thông, Hạ Bích cũng không tranh cãi cùng nàng. Dù sao chính nàng cũng không biết, chỉ là trông thấy người, liền cẩn thận hỏi thăm mà thôi.

"Hà Chiêu dung lần này bị bệnh đúng là nghiêm trọng, bệnh liên tục mấy tháng." Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói.

"Tạm thời không cần đàm luận người khác. Nương nương trước hết phải dưỡng tốt thân thể, tránh để Hoàng thượng mỗi ngày đều lo lắng." Hạ Bích bưng chén thuốc cho nàng. Hạ Uyển Chi uống một hơi cạn sạch, lông mày cũng không nhăn lại. Sau đó uống chút nước ô mai, lại ăn một bọc ô mai mới thấy tốt hơn.

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, Hạ Uyển Chi biết có đại thần dâng tấu sớ có ý chỉ trích nàng. Nàng biết rõ người tiền triều không cách nào bình tĩnh, dù sao nàng được sủng ái, người của Vinh Quốc phủ cũng theo nước lên thuyền. Tề Diệp chiếu cố nàng, đại ca ở trong triều cũng làm được chuyện tốt, Vinh Quốc hầu càng ngày càng được coi trọng, đây đều là xem mặt mũi của nàng trước.

Tề Diệp đến Ngọc Long điện cùng nàng dùng bữa trưa. Ăn xong nàng lôi kéo tay áo, nhìn qua con mắt thâm trầm của hắn, nói: "Hoàng thượng, về sau hay là ít quan tâm thần thiếp đi, đến chỗ các phi tần khác

ngồi một chút. Mấy ngày nay thần thiếp cảm thấy thân thể đã tốt, cũng nên trở về Hỉ Lai cung. Ngọc Long điện tuy không có vấn đề nhưng tần thiếp ở có chút không quen."

"Nói càn cái gì, trẫm tự có chừng mực, hay lại có người bên tai nàng nói gì đó?" Tề Diệp không vui, cúi đầu nhìn nàng.

"Không có!" Nàng cắn môi.

"Nói dối!" Tề Diệp nhéo nhẽo cái mũi ngạo nghễ ưỡn lên của nàng, "Nàng cho rằng trẫm không biết nàng mỗi lần nói dối liền cắn môi? Trẫm đã phát hiện, nàng còn mong có thể lừa gạt được trẫm?"

"Thần thiếp cũng là vì muốn tốt cho Hoàng thượng." Nàng nói. "Thần thiếp nghe nói không ít đại thần dâng tấu sớ khuyên giải Hoàng thượng rời xa sắc đẹp, chỉnh đốn hậu cung, thiếp sợ Hoàng thượng bị bôi nhọ.""Còn ai có thể bôi nhọ trẫm?" Tề Diệp cười lớn. "Đều là hồ ngôn loạn ngữ, những đại thần kia ăn no rỗi việc không có chuyện làm. Đừng để ý bọn họ, hậu cung của trẫm, trẫm thích sủng ái ai liền sủng ái người nó, bọn họ không có quyền xen vào."

"Nhưng thế này tổn hại sự anh minh của Hoàng thượng. Bọn họ nhất định cảm thấy thần thiếp dụ dỗ mê hoặc người." Hạ Uyển Chi vẻ mặt lo lắng làm người khác cũng đau lòng.

"Phải không? Uyển nhi là hồ ly tinh sao? Nếu vậy trẫm cũng muốn nhìn một chút." Nói xong không đợi Hạ Uyển Chi kịp phản ứng liền đem nàng ôm vào trong ngực, vì ngại thân thể của nàng nên không quá mạnh bạo.

Hạ Uyển Chi cảm thấy sau lưng chợt lạnh, quay đầu nhìn lại liền phát hiện quần lót đã bị hắn cởi đến chỗ đùi trắng nõn, lộ ra da thịt trắng muốt mượt mà cùng bờ mông vòng cung đẹp đẽ.

Tề Diệp nhìn thấy, nhịn không được đưa tay vuốt ve, Hạ Uyển Chi ngượng ngùng không thôi, giãy giụa muốn che kín phần mông trắng non mềm mại đang bị tay hắn bao bọc, hắn nặng nề bóp một cái, nàng kinh hô: "Hoàng thượng!"

"Ừ!" Tề Diệp đáp một tiếng, tiến tới gần khóe môi nàng hôn một cái, đè xuống rung động trong lòng. Chờ nàng sửa sang lại quần áo, nhìn khuôn mặt tươi cười ửng đỏ cùng bộ dáng xấu hổ, hắn cười: "Trẫm cùng lắm chỉ muốn xem Uyển Nhi rốt cuộc có phải hồ ly tinh hay không? Thật đáng tiếc, Uyển nhi thật sự là người. Nghe nói hồ ly tinh khi hóa thành người trên người vẫn còn yêu khí, chỗ đuôi có dấu vết hình đóa hoa, trẫm tự mình kiểm tra rồi, Uyển nhi không có."

Hắn chưa nói dứt lời, Hạ Uyển Chi mặt đã càng thêm đỏ, dứt khoát không để ý tới hắn, bọc chăn mền kín người. Tề Diệp nhìn mặt trẻ con này của nàng, nhịn không được cười lớn, vỗ bên ngoài chăn mền: "Trẫm chỉ muốn trêu chọc Uyển nhi mà thôi, ai biết Uyển nhi lại thú vị như thế!"

Trong chăn truyền ra hai tiếng hừ hừ đầy bất mãn.

Hạ Uyển Chi ở tại Ngọc Long điện nửa tháng, Tề Diệp liền mở miệng chuyển nàng vào Chiêu Hoa cung. Chiêu Hoa cung không có thiên điện, chỉ có chủ điện đẹp đến ngỡ nàng, hoa lệ, tinh mỹ. Trong cung có một hoa viên nhỏ, hoa thảo kỳ dị, nước chảy trên hòn non bộ, đình đài hành lang gấp khúc, mọi thứ đều độc đáo hao hết tâm tư.

Tề Diệp xem con mắt long lanh của nàng, mỉm cười hỏi: "Có thích không?" Nàng gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Tề Diệp cười "Đây là ý gì? Thích rồi lại không thích?"

Hạ Uyển Chi ngửa đầu, thụ sủng nhược kinh nói: "Hoàng thượng, thần thiếp hay là vẫn nên trở về Hỉ Lai cung đi?"

"Thế nào? Chẳng lẽ Uyển Nhi không thích?" Tề Diệp nâng mi, có chút không vui.

Nàng liên tục lắc đầu: "Không phải, tần thiếp chẳng qua cảm thấy Chiêu Hoa cung quá mức hoa mỹ quý khí, với địa vị của thần thiếp chỉ sợ nhận không nổi."

"Hóa ra là lo lắng cái này, chỉ cần ngươi thích, trẫm lập tức hạ sách chỉ phong Uyển nhi làm Uyển phi, thế nào?"

Hắn vô tình nói một câu, lại làm cho mặt Hạ Uyển Chi trắng bệch: "Uyển phi?"Không đợi hắn mở miệng, Hạ Uyển Chi đẩy hắn ra: "Ta không cần làm Uyển phi!"

Tề Diệp chưa kịp phản ứng, nàng liền nghiêng đầu chạy ra ngoài. Hạ Bích các nàng theo sau cũng không hiểu việc gì. Tề Diệp sửng sốt một chút liền bước nhanh theo sau, để lại cung nhân trong cung điện đang chờ thỉnh an hắn.

Hạ Uyển Chi trong lòng hoảng loạn, nàng sao có thể làm Uyển phi? Nàng cả đời tình nguyện là Hạ Chiêu nghi cũng không cần cái chức Uyển phi! Kiếp trước không phải nàng leo lên vị trí Uyển phi xong, sinh mạng cũng liền chấm dứt sao?

Chạy một hồi lâu đến khi bụng có cảm giác đau, nàng mới chậm rãi dừng lại đỡ phần bụng hơi nhô lên, vẻ mặt hoảng loạn. Hạ Bích các nàng rất nhanh bắt kịp, ân cần nói: "Nương nương làm sao vậy?"

Lời còn chưa dứt, Hạ Uyển Chi đã bị người khác cầm chặt hai vai: "Uyển Nhi? Làm sao vậy?"

Nàng nghiêng đầu không để ý tới hắn, Tề Diệp lại càng hoảng loạn, nâng cằm bắt nàng nhìn mình. "Uyển nhi, nói cho trẫm làm sao, tự nhiên lại chạy đi, ngươi không biết thân thể mình suy yếu hay sao? Có phải ngươi muốn khiến trẫm cuống cuồng phải không?"

"Thần thiếp không có!" Hạ Uyển Chi méo miệng nhắm mắt.

Xem vẻ mặt này của nàng, Tề Diệp thở dài: "Rốt cuộc là vì cái gì? Có phải Uyển nhi không thích Chiêu Hoa cung không, nếu không thích liền không cần chuyển tới!"

"Không có!" Chiêu Hoa cung là nơi tốt như vậy, ai lại không thích? "Thần thiếp chỉ là không thích cái phong hào Uyển phi kia thôi."

Thì ra là như vậy!

Tề Diệp thở phào nhẹ nhõm, dù là giữa ban ngày vẫn bấp chấp ôm lấy nàng nói: "Không thích thì không thích, không đáng phải tức giận. Nếu Uyển Nhi đã không thích, coi như trẫm chưa nói qua, được không?"

"Vâng!" Hạ Uyển Chi gật đầu, hai tay vòng qua eo của hắn nói: "Thần thiếp tạ Hoàng thượng ân điển!"

"Uyển nhi thật đúng là biết dọa người!" Tề Diệp thở dài, sủng ái nói một câu, sau đó liền đem nàng ôm ngang lên, bước chân ung dung hướng đến Chiêu Hoa cung – cung điện làm người ta ngưỡng mộ nhất trong hậu cung.

"Nương nương, tay chảy máu!" Mộc Hương nhìn ngón tay Thục phi bị nhánh cây quẹt chảy máu, vội vàng lấy lụa băng bó.

Thục phi nhìn thoáng qua ngón tay đỏ thẫm máu, đau đớn trong lòng so ra đều vượt điểm đau đớn này. Hoàng thượng nếu đối với nàng tốt bằng một nửa, nàng cũng sẽ không ghen ghét như thế. Hạ Chiêu nghi, ngươi đúng thật tốt số, lại còn được Hoàng thượng sủng ái đến vậy.

Tề Diệp thả nàng ngồi trên giường nệm, Hạ Uyển Chi quét mắt nhìn qua bài trí trong phòng: trước Đa Bảo Các đặt một bình hoa ngọc trân quý, chói mắt nhất là vỏ sò màu trắng treo giữa gian điện. Cũng không phải là vỏ sò giống lúc cũ mà là vỏ sò xinh đẹp không tưởng tượng nổi.

Nàng cẩn thận cầm lấy, lập tức nhướn bờ môi đỏ mọng nhìn Tề Diệp: "Hoàng thượng ~"

Cuống họng bị khàn đã khỏi, tiếng nói phát ra đầy ẩn ý, Hạ Uyển Chi mỉm cười, ánh mắt đưa tình, cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ động tâm. Tề Diệp từng bước tiến đến gần, Hạ Bích các nàng hiểu chuyện im lặng lui ra ngoài giữ cửa.Tề Diệp khẽ nâng cằm nàng lên, mỉm cười cúi đầu, nhìn thấy vỏ sò bên cạnh, đôi mắt tràn đầy vui vẻ, giọng nói trầm thấp động lòng người: "Gọi lại một tiếng!"

"Hoàng thượng ~" nàng mỉm cười hé miệng, âm cuối kéo dài làm cho hắn cả người run rẩy. Cảm nhận hơi thở của hắn xông vào mũi, Hạ Uyển Chi nhắm mắt lại, khẽ ngửa đầu, cùng hắn triền miên hôn môi.

Buổi sáng Tề Diệp còn có triều sự phải xử lý, nói cùng nàng mấy câu liền lưu luyến rời đi, nói sẽ cùng nàng dùng bữa tối. Nàng mỉm cười gật đầu, đôi môi sưng đỏ tràn ngập xuân sắc.

Tề Diệp rời đi không bao lâu, Chiêu Hoa cung nghênh đón vị khác đầu tiên. Lâm Huệ chuẩn bị ít lế vật đến thăm, Hạ Uyển Chi cười để nàng đi vào. Lâm Huệ nhìn Chiêu Hoa cung tinh mỹ hoa lệ, thiếu chút nữa cho rằng mình đi lạc vào tiên cảnh, âm thầm cắn môi, trong lòng đầu hâm mộ cùng ghen ghét.

"Uyển tỷ tỷ, nơi này thật đẹp, so ra dường như rất giống với tiên cảnh. Muội muội nhìn đến ngây dại, tỷ tỷ thực sự là phúc khí tốt!" Lâm Huệ vừa vào liền cười tủm tỉm nói với Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi nghe nàng xưng hô tỷ tỷ muội muội, trong lòng không biết từ đâu có chút buồn nôn, miễn cưỡng cười cười. "Đâu có giống như Huệ nhi khoa trương, cũng chỉ là một tòa cung điện mà thôi, làm sao có thể so sánh với tiên cảnh. Ta cũng chưa từng nhìn thấy tiên cảnh, cũng không biết rõ tiên cảnh lại giống như vậy."

Lâm Huệ nhất thời không nói gì, căn bản không tìm được từ ngữ để đối đáp, chỉ đành cười lớn, trong lòng lại nhịn không được nói thầm: Thật là "đứng nói chuyện không chê đau thắt lưng", trong cung bao nhiêu người đều đỏ mắt, nàng còn làm bộ làm tịch, già mồm!

Hạ Bích bưng trà đi lên, Lâm Huệ nói "Nhìn sắc khí tỷ tỷ tốt lên rất nhiều, muội muội cũng yên lòng. Thật sự là mưa gió bất ngờ, không nghĩ tới Vương thứ dân lòng dạ lại độc ác như vậy, thế nhưng phóng hỏa, cũng may tỷ tỷ phúc lớn mạng lớn, bình an vô sự."

"Cũng không phải! Thật không biết phạm kiêng kỵ gì, chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi phải đi Quỷ Môn quan vòng vo vài vòng, thật đúng là làm cho người ta sợ hãi!" Nàng nói. "Cũng may có Hoàng thượng che chở, nếu không cũng không biết phải làm gì bây giờ!"

"Đúng vậy, Hoàng thượng đúng là sủng ái tỷ tỷ nhất, cung điện tốt như vậy ban cho tỷ tỷ, chờ tiểu hoàng tử ra đời, tỷ tỷ chắc chắn sẽ được phong phi." Trong lòng Lâm Huệ chua chát. Hạ Uyển Chi thật khiến người khác khó chịu, chỉ mặc y phục rộng thùng thình, Lâm Huệ vẫn thấy bụng nàng khẽ đội lên. Nếu con của nàng được bảo vệ, chắc hẳn cũng đã hơn bảy tháng rồi đi.

Có thể nàng không có phúc phận, vô duyên với đứa bé kia! Ngẫm lại, Lâm Huệ liền đau lòng không chịu nổi, oán hận chính mình không chiếu cố tốt bản thân, hôm nay chỉ có thể nhìn người khác mẹ vinh nhờ con.

"Phong phi hay không ta đều không để ý, chỉ cần hài tử có thể bình an cũng đã thỏa mãn rồi!" Nàng vuốt ve bụng, gương mặt toát ra vẻ từ ái.

Lâm Huệ ánh mắt chìm chìm, cũng không nói gì.

Hai người ngồi được một lát, Hạ Hà nói là Triệu Tu nghi đến đây, Hạ Uyển Chi liền cho người mời vào, ba người cùng ngồi nói chuyện. Triệu Tu nghi chuẩn bị một phần lễ vật cho Hạ Uyển Chi, xem mừng việc đổi cung điện. Nàng ta vẻ mặt ôn hòa cùng các nàng nói chuyện trong chốc lát liền rời đi.Lâm Huệ ngồi thêm một chút cũng đứng dậy ra về. Chưa ra cửa đã thấy Chu Tiệp Dư đứng phía trước. Biết ngay nàng ta cũng là đến chúc mừng. Hôm nay Hạ Chiêu nghi độc chiếm thánh sủng, ngay cả săn bắn cũng có thể hủy bỏ, ai còn có thể cùng nàng tranh đấu đây? Nịnh bợ cũng còn không kịp rồi.

Ứng phó với cung phi đến chúc mừng xong, Hạ Uyển Chi có chút mệt mỏi, sau khi dùng qua loa bữa trưa liền nằm nghỉ ngơi.

Tỉnh dậy đã thấy trời đặc một màu đen, nôn nghén nửa ngày mới tốt lên một chút. Nghe Hạ Bích nói Tề Diệp đang đến, nàng liền đứng dậy rửa mặt thay quần áo. Giữa tháng mười khí trời thực lạnh, nàng cũng sợ lần nữa ngả bệnh. Trong phòng đốt lửa than đến nỗi làm cho người khác cảm thấy đã là rét đậm.

Gần đây khẩu vị nàng cũng không tốt, ăn không nhiều lắm, lại phải ói nhiều lần. Dạo này bởi vì động thai khí, hài tử trước đây luôn yên lặng lại luôn lăn qua lăn lại làm nàng rất khó chịu.

Xem nàng không ăn được nhiều, Tề Diệp buông đũa thở dài: "Uyển nhi cần phải ăn nhiều một chút, nhìn nàng gầy thành da bọc xương, trẫm thấy là đau lòng."

"Thần thiếp đã ăn no." Hạ Uyển Chi cười cười nói: "Chỉ cần cùng Hoàng Thượng, cho dù không cần ăn cũng đã thấy thỏa mãn."

"Cái miệng này đúng là làm trẫm vui vẻ!" Tề Diệp cao hứng cười, đem súp bổ đặt trước mặt nàng. Thấy nàng nhíu mày liên trầm giọng nói: "Không thích cũng phải uống đi, nếu không ngày mai trẫm không dùng

bữa cùng Uyển nhi."

"Hoàng thượng thật là xấu!" Hạ Uyển Chi oán hận một câu, nhưng vẫn ngoan ngoãn bưng súp bổ chậm rãi uống một ngụm. Không có dầu mỡ, chỉ còn lại canh suông cùng vị thuốc cổ, hương vị đương nhiên không tốt. Nàng chỉ biết miễn cưỡng uống hết không dám nói nhiều. Chờ thức ăn đều vào trong bụng, lúc này mới nói: "Đã uống xong, ngày mai Hoàng thượng phải cùng thần thiếp dùng bữa."

"Được!" Tiếng nói vừa dứt, người ngồi đối diện lập tức nghiêng đầu, che miệng chạy vào trong phòng, không lâu sau truyền đến âm thanh nôn mửa. Tề Diệp nhíu mày, thở dài đi theo vào, dịu dàng vỗ lưng nàng, nói: "Khiến nàng chịu khổ rồi!"

"Thần thiếp cam tâm tình nguyện!" Một câu nói liền làm Tề Diệp động lòng. Cho dù nàng muốn sao trên trời, hắn cũng sẽ đem toàn lực hái xuống khiến nàng vui vẻ.

Buổi đầu tiên chuyển vào Chiêu Hoa cung, Tề Diệp liền ngủ lại. Thân thể nàng khó chịu đương nhiên không thể hầu hạ, mà hắn ôm nàng ôn hương mềm giọng trong ngực cũng dần có chút kìm lòng không được. Hắn biết đúng mực, cũng biết thân thể nàng bây giờ không chịu nổi sự ân sủng cũng hắn.

Hạ Uyển Chi bị hắn ôm hôn, cảm giác có thứ đang gắng gượng đâm lên, lòng nàng biết rõ. Bàn tay nhỏ bé chậm rãi lướt xuống phía dưới, căng thẳng cầm thứ nóng hổi kia. Tề Diệp toàn thân run lên, bỗng nhiên hít vào một hơi, cầm lấy tay của nàng. "Uyển Nhi!"

"Hoàng thượng..." Nàng buông lòng căng thẳng, cảm giác vật kia càng thêm nóng hổi. Hạ Uyển Chi nghe tiếng hô hấp không ổn định của hắn, nói: "Hoàng thượng, thần thiếp có thể làm cho Hoàng thượng thoải mái."

"Ngươi đang có thai!" Tề Diệp thở dốc, hô ấp nóng hổi.

Hạ Uyển Chi khẽ cười một tiếng, ôn nhuận mềm mại đến gần hôn môi hắn, sau đó liền quỳ trên giường, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương thăm dò vào quần lót, hai tay nắm ở vật nhỏ của hắn, lúc lên lúc xuống, nắm chặt lại buông lỏng.

Tề Diệp khiếp sợ không thôi, dưới ánh nến yếu ớt, hắn nhìn chằm chằm người đang đỏ mặt cắn chặt môi, lại thấy nàng vẻ mặt thẹn thùng nhưng kiên định, biết rõ nàng là vì nịnh nọt chính mình, trong lòng không khỏi vui mừng. Kéo chăn mền choàng qua người tránh để nàng cảm lạnh, cảm giác toàn thân đều đang đặt trên bàn tay mềm mại. Loại cảm giác này, dục tiên – muốn chết, làm cho người khác thực muốn hưởng thụ.

Chờ hắn giải tỏa xong, Hạ Uyển Chi hai tay đều lưu lại dấu vết, trên người cũng tung tóe một chút. Tề Diệp có chút thẹn thùng, lau cho nàng sạch sẽ, vẻ mặt thỏa mãn ôm lấy, cắn môi nàng, hỏi: "Cái này là từ đâu học được?"

"Hoàng thượng có thích không?" Hạ Uyển Chi né tránh trả lời.

Cầm lấy tay nàng đặt lên môi hôn một chút, hắn mới nhẹ nhàng nói: "Thích, trẫm đương nhiên thích, Uyển Nhi lớn mật như thế, trẫm sao lại không thích."

"Hoàng thượng thích là tốt rồi!" Nàng cười tiến đến gần, nghe âm thanh nhịp tim đập của hắn, miệng nhếch lên. Dù có chút khó nói, nhưng nàng hiện tại đã làm xong. Nàng chính là không muốn trong lúc mang thai không thể hầu hạ, hắn lại quyến luyến trên giường của kẻ khác.

"Ừ!" Tề Diệp cười cười, còn muốn hỏi thêm cái gì, thấy nàng không có động tĩnh, hô hấp đều đều, biết rõ nàng đã ngủ. Gần đây nàng thích ngủ, nháy mắt một cái đã có thể ngủ.

Có điều, đêm nay hắn thật sự rất thỏa mãn.

75. Chương 75

Editor: Việt Hà

Beta: ThyAn89

Sau đó, mặc dù Tề Diệp cũng tới Chiêu Hoa cung, nhưng phần lớn là cùng nàng dùng bữa, muộn thì lật bài tử của các phi tần khác cùng dùng bữa. Ly kỳ là, bài tử của Thục phi mấy ngày cũng không được lật đến, ngược lại mấy ngày này lại đi đến chỗ của Lâm Huệ.

Hạ Uyển Chi mất hứng. Hắn có thể sủng hạnh người khác, nhưng không thể sủng hạnh Lâm Huệ.

Buổi tối Tề Diệp qua Chiêu Hoa cung dùng bữa tối, thấy nàng cũng không nhiệt tình giống như trước kia, tựa hồ buồn bực không vui, liền hỏi "Uyển Nhi đây là thế nào?"

"Không có gì." Hạ Uyển Chi nhàn nhạt lắc đầu.

Tề Diệp nhíu mày "Trẫm nhìn thì không giống như là không có gì, có phải Uyển Nhi lại muốn lạnh nhạt trẫm hay không?"

"Tần thiếp không dám." Hạ Uyển Chi cúi đầu ngoan ngoãn.

Tề Diệp liếc nhanh nhìn Hạ Bích, Hạ Bích thức thời lui ra ngoài. Tề Diệp tiến lên ôm lấy nàng, bàn tay đặt ở trên bụng, thân thể nàng mảnh mai, bụng thoạt nhìn cũng không rõ ràng, có điều vẫn là mò ra.

"Nói thật, có phải ai chọc giận nàng mất hứng?" Thân mật nhéo nhéo cái mũi của nàng, Tề Diệp hỏi thăm.

Hạ Uyển Chi cắn môi lắc đầu, Tề Diệp ừ một tiếng, lạ nói " Lại nói dối, nhìn nàng một chút lại cắn môi, còn lừa gạt trẫm."

"Tần thiếp đêm đó có phải hay không chọc Hoàng Thượng tức giận?" Nàng dè dặt hỏi thử

" Đêm đó?" Tề Diệp khiêu mi, rất là mê man.

Hạ Uyển Chi vẻ mặt không được tự nhiên, nói "Chính là đêm đó." Nàng ra hiệu hai tay nhéo nhéo.

Tề Diệp nhìn bừng tỉnh đi đến, lập tức vẻ mặt không được tự nhiên, hai mắt tránh né trong chốc lát, nghiêng đầu nói "Trẫm không có."

"Nếu Hoàng Thượng đã không có tức giận, vì sao liên tục không lưu lại Chiêu Hoa cung? Tần thiếp cho rằng Hoàng Thượng không thích ngồi như vậy."

"Ai nói, trẫm..." Tiếng nói dừng lại, hắn khụ một tiếng, nói "Trẫm đêm nay lưu lại, đừng nghĩ nhiều, bữa tối ăn không nhiều lắm, có muốn hay không ăn một chút nữa?"

"Dạ! Tần thiếp muốn ăn canh hạt sen." Nàng cười tủm tỉm gọi Hạ Bích, phân phó nói " Bỏ chút ít đường, Hoàng Thượng không thích ngọt."

"Vâng! Nô tỳ sẽ xuống chuẩn bị ngay, Hoàng Thượng, Nương nương chờ một lát!"

Tề Diệp phân phó Quang Thuận công công đem tấu sớ đưa đến Chiêu Hoa cung để hắn xem xét. Hắn ở một bên xem tấu sớ, Hạ Uyển Chi thì ngồi ở một bên yên lặng thêu hoa. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng vô cùng tốt.

Thêu không bao lâu, Hạ Bích bưng canh hạt sen đi lên. Cho vài muỗng mật ong vào trong chén kia của nàng, hương vị cực kỳ ngọt ngào. Nàng uống vài ngụm lại cảm thấy không có khẩu vị, liền để ở một bên.

Hạ Bích nói "Có phải không hợp khẩu vị của Nương nương hay không? "

"Không phải, lúc vừa rồi rất muốn ăn, lúc này bưng lên liền không muốn ăn, lui xuống đi!" Hạ Bích như cũ đem canh hạt sen xuống, lại bưng một đĩa cây dẻ cao đi lên. Hai mắt nàng tỏa sáng, nói " Ta đang muốn ăn hạt dẻ cao đây!"" Khẩu vị của Nương nương so với trước kia có chút khác biệt, nên nô tỳ liền làm thêm mấy món, thật may là hợp khẩu vị của Nương nương. "

Tề Diệp ăn một khối cây dẻ cao, hương vị mềm ngọt, không khỏi gật đầu "Uyển Nhi thật đúng là càng ngày càng khó hầu hạ!"

"Hoàng Thượng đây là ghét bỏ tần thiếp sao?" Hạ Uyển Chi vô tội nói "Kỳ thật cũng không phải là tần thiếp khẩu vị thay đổi, nguyên nhân đều là do đây."

Nàng nói xong lại chỉ chỉ bụng, Tề Diệp sửng sốt một chút. Lập tức dở khóc dở cười nhìn nàng một cái, không biết nên nói cái gì.

Rửa mặt một xong, Hạ Uyển Chi thả tóc dài nằm lên giường.Tề Diệp nằm ở bên cạnh, Hạ Bích đóng kỹ các cửa đi ra ngoài. Ánh nến cách một tấm vèn của giường, mơ hồ chỉ là một điểm ánh sáng.

Hạ Uyển Chi nằm được một lát, một bàn tay duỗi tới, cầm lấy tay của nàng rồi chậm rãi đưa xuống phía dưới. Chạm vào nơi nóng hổi, nàng sửng sốt một chút, lập tức không kịp phản ứng, mà hơi thở của hắn ấm áp ở tại bên tai nàng thì thầm " Như đêm đó."

Nhẹ nhàng lên tiếng, Hạ Uyển Chi đến gần. Chọn xong vị trí, hai tay có tiết tấu cao thấp hoạt động. Tề Diệp vùi đầu trước ngực của nàng, liếm hôn bộ ngực sữa mềm mại của nàng. Đêm đông rét lạnh, một mảnh lửa nóng.

Mỗi tháng Hoàng hậu đều kiểm tra sổ sách ghi chép thị tẩm. Phát hiện nửa tháng ngắn ngủi hắn đã ngủ lại ở Chiêu Hoa cung hai tối, chớ đừng nói chi là mỗi ngày kiên trì đi đến thăm hoặc cùng dùng bữa, thật sự là khiến người ta nhìn đến hướng Chiêu Hoa Cung còn khó chịu. Quả thực so với thể triều còn chăm chỉ hơn

Rõ ràng là hắn nghi ngờ tin vui, ngoại trừ đến dùng bữa tối cùng nàng một lần, căn bản là không có đặt chân tới.

Hoàng Hậu làm rơi danh sách, Nguyệt Quế không tiếng động nhặt lên để ở một bên. Hoàng Hậu lườm nàng ta một cái, Nguyệt Quế cúi đầu xuống, không dám thở mạnh ra một tiếng.

" Ngươi cho người đem Lưu ngự y gọi tới, bản cung thân thể có chút khó chịu."

" Vâng! " Nguyệt Quế gật gật đầu, rất nhanh đi xuống phân phó.

Hồi lâu, Lưu ngự y đi vào Phượng Nghi cung. Hoàng hậu vẫn còn xem danh sách, phát hiện tháng này Hoàng Thượng đi đến trong phòng Lâm Sung Dung cũng gọi là nhiều. Nhưng mới lật một lần bài tử của Thục phi, chẳng lẽ Hoàng Thượng đây là ghét bỏ Thục phi rồi?

Lưu ngự y hành lễ nói "Vi thần thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Nương nương vạn phúc."

"Đứng lên đi!" Hoàng Hậu tùy ý phất phất tay, cho Lưu ngự y đến thỉnh mạch.

Không bao lâu, Lưu ngự y nói "Nương nương thân thể an khang, thai khí bình thường, chỉ cần chú ý tĩnh dưỡng, cũng không lo ngại."

"Vậy là tốt rồi!" Hoàng hậu mỉm cười gật đầu, liếc nhanh nhìn Nguyệt Quế. Nguyệt Quế hiểu ý lui ra ngoài, cung nữ bên cạnh cũng đi ra ngoài " Thân thể Hạ Chiêu Nghi không biết như thế nào?"

"Hạ Chiêu Nghi thân thể suy yếu, động thai khí, phải cẩn thận chăm sóc, cộng thêm lại nhiều lần động thai, chỉ sợ đối với thai nhi bất lợi."

"Rất tốt!" Hoàng hậu nói " Chuyện tình lần trước chắc Lưu ngự y còn nhớ chứ? "

"Vi thần không dám quên." Lưu ngự y cúi đầu.

"Vậy là tốt rồi! Ngươi nên nhớ,tốt nhất là im hơi lặng tiếng, thần không biết quỷ không hay, bản cung không muốn phức tạp ngươi hiểu chưa?" Có thai còn có thể câu dẫn Hoàng Thượng, Hạ Chiêu Nghi thật đúng là thủ đoạn.

"Vi thần ghi nhớ." Tâm khẽ chìm xuống, Lưu ngự y thu thập hòm thuốc lui ra ngoài.

Khí trời càng ngày càng lạnh, thân thể của Hạ Uyển Chi liên tiếp bị tổn hại, căn bản không chịu nổi rét lạnh này.

Ba ngày hai bữa thân thể khó chịu, cả người lăn qua lăn lại. Tề Diệp hạ lệnh, cho nàng ngoại trừ ngày mười lăm, những thời gian khác không cần đi đến chỗ Thái hậu, Hoàng hậu thỉnh an, ở tại Chiêu Hoa cung dưỡng thai.

Nàng cũng không còn dám trái ý, lĩnh ân điển liền cả ngày đợi trong cung. Chỉ có chờ Tề Diệp có thời gian sang đây xem nàng, mới có thể khoác áo choàng đi ra ngoài đi một chút.

Phong cảnh ở Chiêu Hoa cung rất tốt, căn bản không cần đi ngự hoa viên. Dù sao Tề Diệp cũng không đành lòng cho nàng đi ra ngoài nhiều, để tránh bị lạnh lần nữa ngã bệnh.

Lúc không có việc gì làm nàng sẽ may quần áo cho hài tử trong bụng. Mặc dù có cung nữ chuyên làm y phục, nhưng nàng là nghĩ hài tử có thể thích quần áo do nàng đích thân may.

Vào cuối tháng mười, lúc nàng đang thêu hoa, đột nhiên cảm giác bụng bỗng nhúc nhích. Khởi đầu cho nghi ngờ đó là nàng biết rõ lúc thai nhi năm sáu tháng,liền có thể cảm giác được hài tử ở trong bụng nhích tới nhích lui. Có thể đó là dấu hiệu tốt, bởi vì hài tử động, cho thấy rõ rằng thai nhi khỏe mạnh, bình an.

Nàng lo lắng nhất chính là, rơi xuống nước, lại nhiễm khói, chỉ sợ đả thương thai nhi trong bụng. Mặc dù Lâm ngự y nói là thai nhi cũng không có gì đáng lo ngại, nàng cảm thấy vẫn không yên tâm với thân thể.

Hai ngày sau, bụng lại bỗng nhúc nhích, lần này nàng cảm thấy rõ ràng, không khỏi vui mừng, cúi đầu vuốt ve một cái lên bụng. Không bao lâu lại cảm thấy bụng giật giật, cảm giác có chút đau lại có chút ít khó chịu.

Nàng nhất thời kích động, liền cho Hạ Bích đi nói cho Tề Diệp. Tề Diệp vẫn còn ở ngự thư phòng gặp mặt đại thần, Hạ Bích đợi một hồi lâu mới thấy hắn, giải thích rõ mục đích đến. Tề Diệp có chút không kịp phản ứng, lập tức cười tủm tỉm bỏ lại bút mực, đi đến hướng Chiêu Hoa cung.

Hạ Uyển Chi chờ trong chốc lát không thấy hắn đi đến, rất nhanh lại mệt mỏi ngủ, một bên trên mặt ghế bày y phục nàng vẫn chưa may xong.

Hắn nhìn thấy, cầm lên cẩn thận nhìn một chút, nho nhỏ, tay áo chật hẹp. Hắn đều có chút khó hiểu y phục nhỏ như vậy, hài tử làm sao mặc vào. Vuốt ve một cây kim một sợi chỉ thêu ra cát tường như ý đồ án, có thể thấy được là nàng giành nhiều công sức và tâm tư.

Nhìn không khỏi trong lòng nóng lên, phần tâm ý này của nàng làm cho lòng hắn cảm thấy ấm áp.

Lúc này nàng đang ngủ an ổn, Tề Diệp không muốn quấy rầy, ở bên giường nhìn chằm chằm khuôn mặt điềm tĩnh của nàng trong chốc lát, liền lặng yên không một tiếng động rời đi. Hắn còn có chút tấu sớ không có xử lý, hắn chuẩn bị xem xong rồi buổi tối ở lại với nàng.

Ra khỏi Chiêu Hoa cung liền gặp phải Lâm Huệ đang đi tới. Lâm Huệ trông thấy hắn có chút ngoài ý muốn, dù sao nửa buổi chiều trông thấy hắn từ Chiêu Hoa cung đi ra đây là lần đầu tiên. Mặc dù hắn thường xuyên đến Chiêu Hoa cung, nhưng cũng không có mấy lần vào lúc này.

Lâm Huệ vội vàng hành lễ "Hoàng Thượng đây là từ Chiêu Hoa cung đi ra?"

"Ừ!" Tề Diệp đáp một tiếng, liền không nói thêm lời, chuẩn bị rời đi.

Lâm Huệ lên tiếng nói "Gần đây khí trời lạnh rất nhiều, thần thiếp chuẩn bị súp bổ dưỡng cho dạ dày, đã cho cung nữ đưa đi ngự thư phòng, Hoàng Thượng không bằng thừa dịp hâm nóng uống một chút."

"Lâm Sung Dung có lòng!" Tề Diệp nhàn nhạt nói một câu liền trở về ngự thư phòng, Lâm Huệ nhìn thân ảnh cao lớn của hắn, vẻ mặt u tối.

Đến Chiêu Hoa cung nghe nói Hạ Uyển Chi đang ngủ, nàng cũng không quấy rầy, rất nhanh liền trở về Đức Sang cung.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Thục phi mang người chuẩn bị đi ra, Lâm Huệ vội vàng tránh đi. Mặc dù như thế, vẫn không thể làm cho Thục phi hài lòng. Nàng ta khẽ nhíu mày tiến lên, cố ý đi đến bên người nàng, Lâm Huệ tránh đi, nàng ta theo sau, tránh đi bên phải, lại đụng phải.

Thục phi cất giọng nói "Lâm Sung Dung đây là ý gì, có phải hay không cảm thấy Hoàng Thượng ngủ lại mấy đêm rồi liền rất giỏi. Có phải hay không cảm thấy Hạ Chiêu Nghi được sủng ái, ngươi cũng thơm lây theo, liền không đem bản phi để vào mắt rồi?"

"Thục phi nương nương nói đùa, tần thiếp không dám!" Không để ý tới nàng ta châm chọc khiêu khích, Lâm Huệ đứng cạnh tường nói.

Thục phi xem nàng bộ dạng nàng bấm bụng bấm dạ, hừ một tiếng "Đừng tưởng rằng ngươi có thể bay lên ngọn cây, chỉ cần còn ở tại Đức Sang cung một ngày, trong cung này liền có bản cung định đoạt, có bản lĩnh liền leo đến trên đầu bản cung đi."

"Tần thiếp không dám!"

"Hừ! Thức thời là tốt! " Khẽ nhướng mày, Thục phi cố ý trước mặt nàng đạp một cước vào vũng nước nhỏ. Nước bẩn vẩy ra ngoài, làm dơ quần áo vừa rồi nàng mới thay sạch sẽ,Thục phi lại đắc ý rời đi.

Lâm Huệ nhìn một vết dơ kia, nhìn Thái Vi ngồi chồm hổm trên mặt đất cầm lấy khăn tay lau, nhưng vẫn là lưu lại dấu vết, vẻ mặt u tối,khẽ mím môi, cũng không nói cái gì.

Nghe thấy động tĩnh, Hạ Uyển Chi tỉnh lại. Phát hiện bên giường một người đang đứng,nàng nhìn trong chốc lát, lập tức tròng mắt hoảng hốt "Hoàng Thượng làm sao tới giờ này?

"Đã là giờ Dậu hai khắc, Uyển Nhi thật đúng là càng ngày càng thích ngủ. Buổi chiều làm cho người bị kích động báo cho trẫm bụng động, chờ trẫm chạy tới, lại chỉ nhìn thấy một con mèo đang lười biếng ngủ."

"Tần thiếp mới không phải mèo lười, Hoàng Thượng lại giễu cợt tần thiếp!" Hạ Uyển Chi chỉnh lại đầu tóc. Được sự giúp đỡ của Hạ Bích, quần áo trên giường, tóc dài cắt tỉa, tùy ý bới lên một búi tóc. Không có phiền phức nhiều, chỉ dùng hai ba trâm gài tóc cặp lại, đơn giản mà ưu nhã.

Tề Diệp vẫn nhìn, đợi nàng trang điểm tốt, liền vẫy vẫy tay đem người đến, cho nàng ngồi trên đùi của mình, bàn tay vuốt ve lên bụng "Thật sự động?"

"Ừ! Hai ngày trước còn động, chỉ là không rõ ràng mà thôi. Hôm nay buổi trưa động rất lợi hại, cho Lâm ngự y nhìn một chút, nói là đến năm sáu tháng là thai nhi biết động, bảo với tần thiếp không cần lo lắng."

"Vậy là tốt rồi!" Vuốt ve lên bụng nàng, lập tức cảm thấy thần kỳ.

Bữa tối dùng tại Chiêu Hoa cung, nàng tiến kỳ nôn nghén không có lợi hại, thức ăn dầu mỡ cũng có thể ăn một chút. Lâm ngự y cũng nói nàng cần bồi bổ thân thể nhiều, mấy ngày nay mỗi bữa trước khi ăn cơm đều có một chén súp bổ, là Hạ Đồng tự mình coi chừng hầm cách thủy, thức ăn của nàng không khiến người khác phải nhúng tay.

Mà ngay cả Tề Diệp mỗi lần tới Chiêu Hoa cung dùng bữa, đều là Hạ Hà một tay chuẩn bị. Tài nấu nướng của nàng ta đúng là càng ngày càng tốt, Tề Diệp không có gì có thể bắt bẻ. Tại cái phương diện ăn uống, chỉ cần hợp khẩu vị của hắn, đa dạng cái gì đều không trọng yếu.

Xem nàng bữa tối dùng không ít, Tề Diệp có chút yên lòng.

Lúc sau đã trời tối, hai người nói chuyện trong chốc lát, Tề Diệp nhìn thời gian không còn sớm, liền để nàng đi nghỉ ngơi sớm. Hắn trở về ngọc Long Điện, buổi tối cũng không trở lại.

Dù sao hắn là Hoàng Thượng, đối với nàng cưng chiều lần nữa, cũng không thể ngủ lại tại Chiêu Hoa cung. Hắn có thể hạ xuống hai lần, ba lượt thượng tấu sớ, không thể nào đè xuống năm sáu lần. Bởi vậy gần đây hắn cũng thu liễm chút ít, bắt đầu ân huệ cùng hưởng. Còn có một nguyên nhân, hắn không hy vọng chọc cho thái hậu mất hứng, tiện đà nhằm vào nàng.

Trở về ngọc Long Điện không bao lâu, người phòng quản sự liền cầm lấy lục đầu bảng đứng chờ. Tề Diệp tắm rửa đi ra, đầu tóc hơi ẩm, liếc hắn một cái, lật ra thẻ bài của Thục phi.

Quản sự rất nhanh đi xuống truyền ý chỉ, Thục phi nghe nói trong lòng giật mình, lập tức nhếch môi nở nụ cười, cho Mộc Hương thưởng đèn treo tường cho thái giám, liền bắt đầu rửa mặt chỉnh lại cách ăn mặc. Cảm thấy hai ngày này sắc mặt không tốt, ở trên mặt thoa một tầng phấn son nước, hóa một người xinh đẹp trang dung, thái dương dán vòng hoa diêm dúa tinh mỹ.

Nàng ta nhìn dung nhan kiều di của mình trong gương,Thục phi rất hài lòng. Đang muốn đứng dậy, nhớ ra cái gì đó, mở ra phía dưới cùng nhất hộp trang sức, vén lên lấy ra một ít bao đồ nhìn nhìn.

Do dự một lát, cuối cùng vẫn là một lần nữa thả trở về.

Mộc Hương biết rõ đó là trước đây không lâu phu nhân sai người bí mật mang theo bùa hộ mệnh tặng tiến vào cung, về phần là cái gì, nàng suy nghĩ chỉ sợ biết rõ một chút.

Không bao lâu cung nữ thông báo nói là Tề Diệp đến đây, Thục phi mặt mày tươi cười ra ngoài nghênh đón "Thần thiếp cung nghênh Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!"

"Đứng lên đi!" Tề Diệp mặt không chút thay đổi lên tiếng, ở trên giường nệm ngồi xuống. Trong phòng đốt lửa than, rất là ấm áp.

Thục phi mỉm cười tự mình rót cho Tề Diệp một chén trà, nói "Đây là hồng trà trước đó không lâu Hoàng Thượng ban thưởng, hương vị thơm ngát,hương thơm nồng nàn Hoàng Thượng nếm thử xem hợp có hợp khẩu vị hay không? "

Tề Diệp uống một ngụm, nhàn nhạt gật đầu "Rất được "

Thục phi cười nói "Xác thực rất tốt, thần thiếp uống cũng thấy rất được, hương vị cùng hương thơm đều là hạng một, khó trách là cống phẩm."

"Ái phi nếu là ưa thích, sau này thượng cống nhiều liền hướng đến Đức Sang cung tặng một chút."

"Tạ Hoàng Thượng ưu ái!" Vừa nghe hắn gọi ái phi, Thục phi cả người đều tê dại, nàng là đã rất lâu không nghe thấy hắn như vậy gọi chính mình. Hơn nữa sau này thượng cống hồng trà còn muốn hướng tặng nơi này của nàng, nghĩ đến Hoàng Thượng trong lòng vẫn có nàng, chỉ là nhất thời bị người khác mê hoặc mà thôi.

"Thần thiếp nghe nói Hoàng Thượng đến, liền phân phó nhà bếp chuẩn bị một chút canh hạt sen long nhãn mà Hoàng Thượng thích uống, thần thiếp sẽ cho người bưng lên cho Hoàng Thượng nếm thử."

"Ái phi thật có lòng! " Tề Diệp mỉm cười gật gật đầu.

"Nhanh đi đem canh hạt sen long nhãn bưng lên cho Hoàng Thượng." Thục phi giọng nói nhẹ nhàng phân phó, trên mặt khó nén vui vẻ.

Canh hạt sen long nhãn rất nhanh đã bưng lên, Thục phi tự mình múc cho Tề Diệp một chén. Nhìn hắn không nói gì bưng uống, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm.

Tề Diệp bị nàng chằm chằm nhìn thì da đầu tê dại, nói "Ái phi cũng uống một chút đi, mùi vị không tệ, uổng đến ái phi có lòng. "

Nói xong, ra hiệu cho Mộc Hương múc cho Thục phi một chén.

Rất nhanh trước mặt Thục phi để một chén đặc, Thục phi trong lòng vui rạo rực, bưng canh hạt sen, cho dù không cho đường cũng cảm thấy ngọt.

Uống canh hạt sen, Tề Diệp lại uống một chén nước trà, nhìn vài trang sách. Thục phi nghe tiếng gõ mõ sang canh, biết rõ canh giờ không còn sớm, nói "Hoàng Thượng đêm đã khuya, sáng mai còn đi sớm, để thần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi!"

Hắn gật gật đầu, Thục phi liền hầu hạ hắn rửa chân, nằm ở trên giường. Thục phi kì kèo một chút, lại lau hương thơm trên cổ rồi mới bò lên giường.

Nằm trong chốc lát, phát giác người bên cạnh không có động tĩnh, nàng kêu một tiếng "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Ngài đã ngủ chưa?"

Nghe tiếng hít thở vững vàng tiếng,Thục phi một hồi thất vọng, âm thầm hối hận không nên mè nheo lâu như vậy. Hôm nay chỉ có thể nhìn người bình yên chỉ ngủ bên cạnh, khó mới đến được một chuyến, lại không sủng hạnh nàng.

Cả đêm, Thục phi đều ảo não không thôi. Hồi lâu sau, mới trằn trọc ngủ, trước khi ngủ nàng nghĩ tới hộp trang sức gì đó, tâm tư liền động.

76. Chương 76

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Hạ tuần tháng mười một, những trận tuyết làm khí trời càng thêm lạnh.

Ban đầu là những cơn mưa, về sau là mưa kèm tuyết, tuyết bay lất phất từ trên trời rơi xuống, trắng xóa nóc nhà. Trong phòng đốt lửa than, cửa sổ bịt kín bằng màn lụa thật dày để tránh gió lùa. Trong phòng nuôi cá chép, mỗi ngày được cho ăn, mặc dù ăn không nhiều lắm. Có thể là bởi trong phòng ấm áp hơn, bọn chúng không hề giống cá chép trong ao, chìm dưới đáy nước không ló đầu.

Hạ Uyển Chi không ra khỏi cửa, dưỡng mười mấy ngày, trên người mới mượt mà chút ít. Lâm ngự y cũng nói thân thể của nàng đã khá tốt, còn phải tiếp tục điều dưỡng. Mùa đông cần bổ dưỡng, huống chi nàng còn đang mang thai.

Nàng thích ăn các loại hạt khô vỏ cứng. Hạ Bích mỗi ngày sẽ bóc hạch đào, hạnh nhân, quả hạch,... các loại hạt vỏ cứng cho nàng ăn. Tề Diệp cũng sẽ phân phó Nội Vụ phủ đưa đến cung nàng.

Gần đây bình an vô sự, nhưng Hạ Uyển Chi cũng không buông lỏng cảnh giác. Ăn, mặc, ở, đi lại đều đặc biệt coi chừng. Hạ Đồng đã ôm đồm tất cả đồ nàng ăn. Chỉ cần nàng cho vào miệng, Hạ Đồng cũng sẽ nếm một lần, xác định không có vấn đề mới để người bưng lên cho nàng.

Tuyết rơi càng lạnh. Thức ăn bày trên bàn đều nóng hổi, thức ăn nguội đã mang xuống. Gần đây nàng ăn được không ít, một ngày ba bữa cộng thêm món điểm tâm ngọt súp bổ. Bởi vậy bụng lớn lên rất nhanh, hơn nữa động cực kỳ nhiều lần, cũng rất làm ầm ĩ.

Mặc dù chú ý như thế, nhưng cũng có một lần nàng bị sốt, ho khan. Mỗi lần ngã bệnh làm cho người của Chiêu Hoa cung lo sợ bất an, chỉ sợ có sai lầm, bị Hoàng Thượng trách cứ.

Trừ lần đó ra, những thứ khác đều không tệ lắm. Ít nhất so với chỗ hoàng hậu, mỗi ngày Tề Diệp đều sẽ đi qua nhìn một chút, hoặc cùng dùng bữa, hoặc đến sờ bụng của nàng, cảm giác thai máy động.

Nhưng chỗ Hoàng hậu hấn chỉ đi ngồi một lát, hoặc tới ăn trưa. So với đến thăm, Hạ Uyển Chi phải được sủng ái hơn nhiều.

Người trong cung nhìn nàng được sủng ái, đồ tốt liên tục không ngừng đưa đến. Hạ Uyển Chi cũng tự có chừng mực. Ở hậu cung, chỉ có được lợi, bọn họ mới vì ngươi làm việc, cho ngươi tin tức. Đương nhiên, tin tức nho nhỏ nàng biết cũng không ít.

Từ thông tin nàng thu được, ngự y chịu trách nhiệm xem bệnh cho Hà Chiêu dung không cẩn thận lúc hốt thuốc ở ngự y viện bị mất một toa thuốc. Mà phương thuốc này là một tiểu thái giám ngự y viện nịnh nọt, kín đáo đưa cho nàng.

Vốn cũng không có gì kỳ quái, chỉ là dùng trên người Hà Chiêu dung, quả thật làm người ta đăm chiêu.

Hạ Đồng nhìn một lần từ đầu tới đuôi, lại từ đuôi đến đầu. Thế nhưng phát hiện là một toa thuốc an thai, không phải thuốc trị cảm mạo, ho khan bình thường.

Người trong hậu cung không ai biết Hà Chiêu dung có thai, thậm chí hoài nghi tên tiểu thái giám kia cầm một toa thuốc linh tinh đến lừa gạt người. Hạ Uyển Chi biết được, tính toán một lúc, lập tức hoảng hốt, cho Hạ Đồng đi ngự y viện, xem có phải chữ viết của ngự y không.Không đến thời gian một ngày, Hạ Đồng đi ngự y viện thăm dò đã trở lại, nói "Nô tỳ đã cẩn thận điều tra đối chiếu qua, xác thực là chữ viết của ngự y, hơn nữa cũng quanh co lòng vòng thỉnh giáo ngự y, xác thực là thuốc dưỡng thai."

"Hà Chiêu dung này trình độ lừa gạt đủ sâu. Nếu không phải vô tình bị mất toa thuốc này, còn không biết nàng ta thế nhưng đã có thai. Hạ Hoa, ngày mai ngươi đi biệt cung hỏi thăm một chút, phải tận mắt nhìn thấy hiểu chưa?"

"Vâng!" Hạ Hoa gật đầu.

Ngày hôm sau Hạ Hoa tuân lệnh Hạ Uyển Chi đi biệt cung. Trời tối trở lại, cũng mang về tin tức làm cho người kinh hãi "Hà Chiêu dung xác thực có thai, bụng đã rất lớn, nhìn có vẻ là tám chín tháng, tròn vo. Nô tỳ trốn ở một bên nhìn hồi lâu, xác định không nhìn lầm."

"Đoán rằng cũng bởi vì biết rõ mình mang thai, sợ hãi bị người bỏ thuốc, nên mới mượn cớ ngã bệnh để rời khỏi hoàng cung, trốn đến biệt cung. Nàng ta là định bình an sinh hạ hài tử mới chiêu cáo thiên hạ đây mà!" Nếu sinh hạ hoàng tử, vậy cũng thật là mẹ vinh nhờ con. Nhưng nàng nhớ rõ Nhị hoàng tử là Đức phi sinh ra, hôm nay Đức phi đã chết rồi. Như vậy chuyện đã thay đổi, Nhị hoàng tử từ bụng ai sinh ra không phải định số.

Hoàng hậu, nàng, hay là Hà Chiêu dung?

"Không biết Thục phi biết Hà Chiêu dung mang thai, có đi chúc mừng không đây?" Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng nhô lên, quỷ dị cười một tiếng.

"Nương nương, không xong, nương nương..." Thục phi đang cắt móng tay thì nghe Mộc Hương hốt hoảng chạy tới, nàng không vui ngẩng đầu nhìn. Mộc Hương cho cung nữ lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, lúc này mới nói "Nương nương, nô tỳ mới từ ngự y viện trở lại. Nghe hai tên tiểu thái giám nói Hà Chiêu dung mang thai, bụng đã chín tháng."

"Nói bậy bạ gì đó, nàng ta không phải bị bệnh không chữa được hay sao?" Thục phi nhíu mày, cảm giác vô cùng khó hiểu.

"Tên tiểu thái giám kia tự nhận là người của ngự y chịu trách nhiệm xem bệnh cho Hà Chiêu, nói là rành rành là tận mắt nhìn thấy Hà Chiêu dung bụng to."

"Tin tức có tin cậy không?" Thục phi nhíu mày thầm hận. Hà Chiêu dung, ngươi thật to gan, giỏi cho một kẻ âm thầm tính toán, thì ra là trốn đi biệt cung không phải để chữa bệnh, là vì dưỡng thai?

Mỗi lần sau khi thị tẩm cũng sẽ chuẩn bị cho nàng ta một chén thuốc, nàng ta lại còn có thể mang thai. Thật đúng là đã xem thường nàng ta!

"Nô tỳ cũng chỉ là nghe nói, còn còn chưa kịp xác nhận liền vội vã trở lại bẩm báo nương nương. Về phần là thật hay giả, nô tỳ thực tại không dám khẳng định." Mộc Hương thấp thỏm nói.

"Hừ, mặc kệ là thật hay giả, cứ đi xem sẽ biết!" Thục phi nói "Cho người chuẩn bị một chút, ngày mai đi biệt cung xem Hà Chiêu dung một chút. Nhiều tháng rồi, bản phi lại có chút nhớ nàng ta." Thục phi vừa nói vừa răng nghiến lợi, giọng nói không hề lộ ra chút nhớ nhung nào.

Hạ Uyển Chi biết Thục phi chuẩn bị đi biệt cung thăm Hà Chiêu dung, nhịn không được cười một chút. Cũng biết Thục phi thiếu kiên nhẫn, người dưới tay nàng ta rõ ràng mang thai, còn lừa gạt giỏi như thế, chắc chắn làm cho nàng ta tức điên.

Mặc kệ nàng đi làm gì, Hạ Uyển Chi cũng làm như không biết, chỉ để ý dưỡng thai. Có một số việc nàng xác thực không cần tự mình động thủ, chỉ cần đem tin tức để lộ ra, luôn sẽ có người ra mặt. Thục phi không phải một ví dụ sao?

Thục phi bảo là muốn đi biệt cung thăm Hà Chiêu dung, hoàng hậu cũng không hỏi nhiều liền đồng ý.

Biệt cung cách hoàng cung một quãng xa, đương nhiên sẽ không phải nơi hang cùng ngõ hẻm, có con đường đặc biệt nối liền hoàng cung và biệt cung. Thục phi dẫn theo khá nhiều người đi, trong đó có Mộc Hương.

Hà Chiêu dung qua mấy ngày trước đây sống trong phập phòng lo sợ, đến hôm nay phòng bị rất ít, đặc biệt là còn có không đến nửa tháng hài tử sẽ ra đời. Nàng vô cùng hy vọng là một tiểu hoàng tử, như thế, nàng sẽ được mẹ vinh nhờ con, thậm chí vượt qua Thục phi nương nương.

Kể từ đó, về sau thấy Thục phi nương nương, nàng cũng không cần tỏ ra nhún nhường, thay nàng ta công kích phi tần khác, xem sắc mặt nàng ta làm việc.

Biệt cung và hoàng cung bình thường trời lạnh cực kỳ. Mặc dù so ra kém thoải mái hơn hoàng cung, nhưng chỉ cần bảo vệ được hài tử bình an, nàng chấp nhận. Hà Chiêu ngồi bên đống lửa may quần áo cho hài tử,

bụng lớn nên có hơi bất tiện, ngồi cũng rất khó chịu. Mẫu thêu này nàng đã cố gắng thêu mấy ngày nay, nhưng vẫn không được đẹp lắm.

Đang mải mê thuê thùa, ngoài cửa truyền tới một hồi âm thanh thỉnh an "Thục phi nương nương kim an. Nương nương nhà ta thân thể còn chưa khỏi hẳn, đang nghỉ ngơi. Ngự y nói bệnh có thể lây. Kính xin nương nương trở về."

Nói chuyện chính là cung nữ trung thành bên người nàng. Tú Hà vừa nghe, lập tức sợ hãi "Nương nương, Thục phi đến đây."

Hà Chiêu dung nghe thấy, vội ôm bụng đứng dậy, mặt xám như tro, hai chân nhũn ra "Nàng ta... Nàng ta làm sao lại đến? Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ, nếu bị nàng biết, hài tử khẳng định không giữ được... Không được, hài tử không thể có chuyện, nó chính là mạng của ta!"

Tú Hà an ủi "Nương nương đừng lo lắng, coi chừng thân thể, không bằng lên giường nằm, đắp chăn mền che lấp một chút." Hà Chiêu dung vội đồng ý, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Thân thể khó khăn đi đến bên giường, được sự giúp đỡ của Tú Hà. Mới vừa nằm đắp chăn, cửa phòng đã bị Mộc Hương đẩy ra. Quét mắt đến thân thể trong phòng, Thục phi ngạo mạn tiến vào, ánh mắt rơi thẳng vào người nằm nghiêng trên giường.

Căn bản không cần làm bộ, thời điểm trông thấy Thục phi kia, Hà Chiêu dung liền sắc mặt trắng bệch, đôi môi thất sắc "Nương nương sao lại tới, tần thiếp thân thể khó chịu. Hay là nương nương trở về đi!" Nói rồi che miệng cúi đầu ho khan, hai tay đều đang run rẩy.

"Bản phi nghe nói Hà Chiêu dung bệnh còn chưa khỏi hẳn, liền đi đến nhìn một chút, chẳng lẽ Hà Chiêu dung không hoan nghênh!" Thục phi nhướn mi bước tới.

"Tha thứ cho tần thiếp thân thể khó chịu không thể đứng dậy thỉnh an. Tần thiếp đây không phải bệnh bình thường. Ngự y nói tốt nhất cách ly với mọi người. Nương nươnh vẫn là di giá mới tốt. Tâm ý của nương nương tần thiếp vô cùng cảm kích, không ngờ nương nương còn nhớ đến tần thiếp." Hà Chiêu dung giả vờ chu toàn, hận không thể khiến nàng ta lập tức rời đi, âm thanh có chút khàn.

"Nhìn xác thực bệnh không nhẹ, cũng không biết là hỉ bệnh, hay tai bệnh đây." Thục phi cau mày, cúi đầu, Tú Hà định ngăn trở, Mộc Hương đã bắt lấy tay nàng ta. Chăn mền bị vén lên, bụng tròn vo không chỗ nào che giấu, bại lộ ngay trước mắt. Thục phi nhướn mi cười khẽ "Hà Chiêu dung xác thực bệnh cũng không nhẹ, bụng cũng sưng lên này?"

"Nương nương tha mạng. Nương nương, tần thiếp không có ý lừa gạt, tần thiếp chỉ muốn một đứa bé. Cầu xin nương nương hạ thủ lưu tình." Hà Chiêu dung kinh hãi đứng dậy quỳ trên mặt đất, che bụng cầu khẩn.

"Hừ, đến hôm nay, ngươi cho rằng bản phi sẽ hạ thủ lưu tình?" Thục phi cười lạnh nói "Thì ra uống chén thuốc chỉ là nguỵ trang, thế nhưng ngươi lại dám động tay chân."

"Nương nương, tần thiếp biết sai rồi, tần thiếp không dám nữa. Tần thiếp không lừa gạt, tần thiếp cũng không biết tại sao, rõ ràng ăn canh thuốc thì không thể mang thai. Nhưng tần thiếp không nỡ giết chết cốt nhục của mình. Nương nương, đại từ đại bi bỏ qua cho tần thiếp một lần này đi!"

Không nghĩ tới ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng vẫn bị phát hiện. Hôm nay, bất luận thế nào nàng cũng muốn bảo vệ hài tử.

"Tha cho ngươi?" Thục phi ngồi xuống, vuốt ve bụng nhô lên của nàng ta, ánh mắt quỷ dị "Có thể. Uống hết thuốc này!" Trên tay có thêm một chén thuốc đen thùi lùi.

"Nương nương, cầu xin người. Không thể thương tổn hài tử, nó vô tội!" Hà Chiêu dung bị hù dọa mặt xám như tro, che bụng cầu khẩn.

"Hôm nay ngươi không uống cũng phải uống. Không có sự chấp thuận của bản phi, cho dù mang thai cũng phải bỏ đi."

Tú Hà tiến lên, bị hai vị cung nữ bắt lấy. Mộc Hương bưng thuốc hướng đến, Hà Chiêu dung nhìn thấy, ngậm chặt miệng, liên tục lắc đầu.

"Nương nương, thay vì phá bỏ đứa bé này, không bằng giữ nó lại. Nương nương, người xem, Hạ chiêu nghi và hoàng hậu đều mang thai. Nếu các nàng đều sinh hạ công chúa, mà tần thiếp sinh hạ hoàng tử. Đến lúc đó tần thiếp sẽ nói thân thể yếu đuối không thể chăm sóc, đem hoàng tử giao cho nương nương nuôi. Nương nương chính là mẹ của hoàng tử, có thể mẹ vinh nhờ con?"

"Ngươi làm sao biết các nàng sẽ sinh hạ công chúa, ngươi sinh hạ hoàng tử?"

Thục phi nhướn mi "Hơn nữa, bản phi nếu muốn hoàng tử, cũng là chính mình sinh ra."

"Nếu nương nương có thể mang thai, cũng sẽ không đến tận hôm nay bụng còn không có tin tức." Hà Chiêu dung cuống cuồng, không cẩn thận suy nghĩ lời nói ra khỏi miệng, một câu nói lại chọt trúng chỗ đau của Thục phi. Đúng thật kể từ sau khi Đại hoàng tử chết non, nàng không mang thai lại. Nàng từng được sủng ái nhất, Hoàng Thượng sủng hạnh cũng không thiếu, lại chậm chạp không có bầu.

Đây là cấm kỵ của nàng, hôm nay bị Hà Chiêu dung đâm vào. Thục phi thay đổi sắc mặt, vung tay tát Hà chiêu dung. Hà Chiêu dung bụm mặt, khóe miệng tràn ra vết máu "Nương nương, người xem Đức phi dựa vào trưởng công chúa có thể được sủng ái, nếu bên cạnh nương nương có vị tiểu hoàng tử, Hoàng Thượng nhất định sẽ càng quan tâm nương nương."

"Nếu sinh hạ tiểu công chúa thì sao đây?" Trầm mặc hồi lâu, Thục phi đột nhiên lên tiếng.

"Nếu là tiểu công chúa, tần thiếp sẽ không từ thủ đoạn nào vì tiểu công chúa dọn sạch đường."

Hạ Uyển Chi sai Hạ Hoa đi biệt cung thăm dò tin tức. Lúc trời tối Hạ Hoa vội vã từ bên ngoài trở lại. Mưa to ướt cả người, sắc mặt tím xanh, lại không thèm để ý chút nào nói "Thục phi nương nương đã trở lại..." Không đợi Hạ Uyển Chi hỏi thăm, nàng nói "Hà Chiêu dung cũng đã trở lại. Bây đang trên đường đến Thọ Ninh cung. Hoàng Thượng ở Thọ Ninh cung dùng bữa cùng thái hậu."

"Hà Chiêu dung?" Hạ Uyển Chi ngoài ý muốn "Thục phi không làm gì nàng ta?"

"Nô tỳ nhìn không biết có nhầm không. Hài tử vẫn bình yên vô sự, hơn nữa Thục phi đối với Hà Chiêu dung còn rất thân thiết."

"Các nàng đang định làm gì?" Hạ Uyển Chi nhướn mi, bắt đầu cảm thấy khó hiểu đối với Thục phi. Với tính tình của nàng ta, nếu biết được Hà Chiêu dung nghi có thai, Tề Diệp, thái hậu bọn họ lại không biết chuyện, còn không phải là trừ khử sao? Làm sao lại dẫn người trở lại, không giống tác phong của Thục phi!

"Đi Thọ Ninh cung hỏi thăm một chút, ta muốn biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì!" Lập tức không muốn ăn nữa, Hạ Uyển Chi khoát tay áo cho người mang bát đũa xuống. Hạ Hoa lui xuống đi hỏi thăm tin tức.

Thục phi đã thăm dò được Tề Diệp ở đâu, mang theo Hà Chiêu dung đi Thọ Ninh cung. Tề Diệp, thái hậu nghe nói các nàng đến đây, có chút ngoài ý muốn. Lúc nhìn thấy người bên cạnh Thục phi, Hà Chiêu dung hành động có chút chậm chạp ngốc nghếch, nâng cao bụng bự, hai người đều kinh hoàng.

Thái hậu chỉ vào Hà Chiêu dung bụng nhô cao, hồi lâu mới phản ứng "Đây là..."

Hà Chiêu dung liếc nhanh Thục phi, tiến lên quỳ trên mặt đất, nói "Hoàng Thượng, thái hậu trách phạt. Tần thiếp nhất thời hồ đồ, sợ có người gây bất lợi cho hài tử của thần thiếp, nên mới che giấu. Vốn là muốn chờ sau khi sinh hạ hài tử mới báo cho Hoàng Thượng, thái hậu. Không ngờ hôm nay Thục phi nương nương đến, biết chuyện của tần thiếp, lúc này mới khuyên bảo tần thiếp quay về. Tần thiếp ngu xuẩn, cầu xin Hoàng Thượng thái hậu trách phạt."

"Hà Chiêu dung cũng quá cẩn thận, nên mới mất đúng mực, giấu giếm chuyện mang thai. Hoàng Thượng, thái hậu nể tình long chủng trong bụng, tha Hà Chiêu dung lần này đi ạ!" Thục phi có lòng biện hộ giùm,

Tề Diệp nhìn thoáng qua Hà Chiêu dung bụng nhô cao, mở miệng nói "Đang mang thai, hãy đứng lên đi. Về phần trừng phạt, chờ sau khi sinh hạ hài tử lại nói."

"Đa tạ Hoàng Thượng khai ân, tần thiếp cũng không dám nữa!" Hà Chiêu dung không nghĩ tới Hoàng Thượng lại dễ nói chuyện như vậy, âm thầm đắc ý là bởi nhờ đứa bé này. Nhưng vừa nghĩ tới hài tử ra đời phải nuôi dưới danh nghĩa Thục phi, liền không cam lòng.

"Hà Chiêu dung che giấu mọi người cũng thật khổ cực!" Thái hậu nhìn chằm chằm bụng của nàng ta, thủy chung có chút hoài nghi. Huyết mạch hoàng thất không được nửa điểm sơ sẩy.

Lấy cớ tra xét bệnh của nàng ta, thái hậu cho người kêu ngự y đến nhìn một chút, cẩn thận hỏi thăm một lần, lại lật danh sách thị tẩm, xác định không có sơ sót, thái hậu mới thở phào nhẹ nhõm nhìn Hà Chiêu dung với ánh mắt mang theo chút ấm áp "Bụng đã hơn tám tháng, lúc này hành động rất bất tiện, không nên suy nghĩ bậy bạ, ở trong cung nuôi thai đi!"

"Vâng! Đa tạ thái hậu ân điển!" Hà Chiêu dung đáp một tiếng. Thái hậu lại hỏi thăm vài câu, lúc này mới cho phép nàng về nghỉ.

Thục phi và nàng cùng nhau rời khỏi Thọ Ninh cung. Trên đường, Thục phi nói "Nếu đã tiến cung, ngươi nên cẩn thận một chút. Những thứ không nói khác, phải cẩn thận đề phòng hoàng hậu. Nếu không giữ được hài tử, bản phi chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ." Hà Chiêu dung gật đầu. Thục phi vuốt ve bụng của nàng ta, nói "Nhớ kỹ, là hài tử của bản phi."

"Vâng! Tần thiếp sẽ không quên." Trong lòng quặn đau, Hà Chiêu dung lên tiếng.

"Vậy thì tốt rồi, bản phi thích nhất người thức thời, thành thật. Lần này ngươi phạm vào sai lầm lớn, đáng ra phải bị trừng phạt. Nhưng cũng phải chờ sau khi hài tử ra đời nói sau, hy vọng là một tiểu hoàng tử."

Đưa mắt nhìn Thục phi đắc ý rời đi, Hà Chiêu dung cắn môi. Bào thai trong bụng như cảm nhận được sự phẫn nộ của nàng, quyền cước đấm đá vào bụng nàng, làm cho nàng cả người khó chịu. Hà Chiêu dung vuốt ve bụng, dịu dàng trấn an "Ngoan, mẫu phi sẽ không đem ngươi giao cho bất luận kẻ nào. Đừng lo lắng, không ai có thể cướp ngươi đi. Ngươi vĩnh viễn là đứa bé ngoan của mẫu phi."

77. Chương 77

Edit: Yanqiu

Beta: HueKhanh92

Hoàng hậu nghe Nguyệt Quế nói Thục phi đã quay về rồi, còn mang về một số cách dưỡng bệnh cho Hà Chiêu dung thì cũng không ngạc nhiên lắm. Nghe nói Hà Chiêu dung đã có thai tám tháng thì không biết nên nói cái gì.

Nguyệt Quế đem tất cả điều nàng biết đều nói cho hoàng hậu nghe, hoàng hậu cười lạnh một tiếng "Chỉ sợ không phải người khác động thủ, là sợ Thục phi động thủ! Ngược lại không nghĩ tới, Thục phi còn đích thân đưa nàng ta trở lại, thật đúng là chuyện lạ!"

"Nương nương nói đúng!" Nguyệt Quế nịnh bợ trả lời nàng ta.

Hoàng hậu cười lạnh " Một Hạ chiêu nghi không đủ, hôm nay Hà Chiêu dung cũng có, lại còn tám tháng. Nếu hai người đều sinh hạ hoàng tử, thì hậu cung thật đúng là náo nhiệt!"

"Vậy cũng phải xem các nàng có cái kia phúc sinh hạ hoàng tử hay không. Giữa hậu cung này, cũng chỉ có nương nương có thể sinh hạ hoàng tử." Vốn là lời khen tặng, nhưng lúc nhìn thấy sắc mặt hoàng hậu không vui, Nguyệt Quế tự trừng phạt tát vào mặt mình "Nô tỳ lỡ miệng, nương nương trách phạt."

"Ngươi nói không sai, giữa hậu cung này cũng chỉ có bản cung có thể sinh hạ hoàng tử, các nàng đều mơ tưởng đi!" Hoàng hậu nghiến răng nghiến lợi, rất nhanh liền đứng dậy, hất đổ khay trà, theo động tác của nàng, trong tay áo rơi ra một vật gì đó. Nguyệt Quế quá sợ hãi, vội vàng nhặt lên đến giấu đi.

Hoàng hậu sửng sốt một chút, lập tức đưa tay che kín bụng, vào trong phòng, Nguyệt Quế rất nhanh đi vào theo.

Chưa đến ngày thỉnh an hôm sau, tin Hà Chiêu dung mang long chủng đã được truyền khắp hậu cung. Hạ Uyển Chi cũng biết được một ít chuyện từ chỗ Hạ Hoa, cũng không nói thêm cái gì, dù sao Hà Chiêu dung có thai, người nên lo lắng cũng không phải là nàng.

Ngày hôm sau, vừa đúng là mùng một tháng chạp, ngày thường không cần ra cửa thỉnh an, ngày mười lăm là không thể không đi, nếu như không có phân phó đặc biệt khác, đều là đi Thọ Ninh cung.

Trời vừa mưa, trên mặt đất có chút trơn, trước sau trái phải đều có người đỡ, ngược lại cũng không cần lo lắng trượt chân, nàng mang cái bụng sáu tháng đi Thọ Ninh cung. Trên đường gặp Lâm Huệ, nàng ta cười thỉnh an Hạ Uyển Chi, nói "Uyển tỷ tỷ đã nghe nói chuyện của Hà Chiêu dung chưa?"

"Nghe nói rồi, thật đúng là nên chúc mừng!" Nàng cười cười, vẻ mặt không thay đổi.

Lâm Huệ gật gật đầu "Thực sự rất đáng chúc mừng, nghe nói Hoàng Thượng, thái hậu đều rất cao hứng."

"Phải không?" Hạ Uyển Chi cố ý hỏi.

"Đúng vậy, thấy sang năm có thể ôm ba tiểu hài tử, thái hậu không phải là hy vọng nhất sao?"

"Vậy cũng đúng, nếu bảo vệ được hài tử của Huệ nhi thì chính là bốn rồi, thái hậu lại càng vui mừng!" Nhìn ánh mắt nàng ta buồn bã, Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ áy náy nói "Xin lỗi, là tỷ tỷ lỡ lời!"

"Không sao cả, đều đã qua, tựa như uyển tỷ tỷ nói vậy, nên nhìn về phía trước." Nói thì nói như thế, tại trái tim đang nhỏ máu của Lâm Huệ, không phải nàng chưa từng hy vọng hài tử vẫn còn ở trong bụng nàng. Có thể là nàng không có cái phúc phận kia, hôm nay chỉ có thể nhìn người khác ưỡn bụng mà âm thầm ghen ghét. "Nghĩ thông suốt là tốt rồi, ngươi còn trẻ, Hoàng Thượng lại sủng ái, nhất định sẽ lại mang thai." Hạ Uyển Chi làm bộ an ủi, nhìn vẻ mặt nàng ta khi bị chính mình nhắc tới việc mất đi hài tử kia, nói như thế nào nhỉ, thật đúng là làm người ta cao hứng.

"Ừ! Tỷ tỷ nói đúng!"

Kế tiếp hai người cũng không nói gì nữa, mãi cho đến Thọ Ninh cung, thái hậu, hoàng hậu cũng đã ở đó. Hạ Uyển Chi khẽ đỡ eo hành lễ, ánh mắt nhìn lướt qua cái bụng hơi nhô lên của hoàng hậu, cái thai trong bụng hoàng hậu bốn tháng rồi, chỉ là kém thai của nàng hai tháng mà thôi.

So với của nàng, cái bụng bốn tháng đúng là to hơn chút ít, nguyên nhân đại khái là bởi vì do nàng gầy yếu, đã trải qua mấy tháng, trong bụng thai nhi cũng chịu không ít khổ cực đi, hai tháng này mới được đền bù chút ít.

Sau khi các nàng hành lễ ngồi xuống, liền có phi tần khác tiến đến hành lễ thỉnh an. Sau đó Thục phi khoan thai đi đến, ở trước mặt thái hậu, thu lại chút ít kiêu căng cao ngạo, cung kính hành lễ. Nàng ta ngồi xuống đối diện Hạ Uyển Chi, ánh mắt vô ý quét qua bụng nhô lên của nàng.

Hạ Uyển Chi phát hiện, ngước mắt nhìn lên, khẽ gật đầu đáp lại, lập tức dời ánh mắt đi, không hề phản ứng.

Đến cuối cùng chính là Hà Chiêu dung, mấy tháng không gặp, nàng ta mượt mà hơn rất nhiều. Không chỉ là bụng, còn có khuôn mặt, hiện tại thật sự còn có thể ví như là viên ngọc sáng. Nếu so sánh thì bụng của nàng ta lớn hơn bụng của Hạ Uyển Chi rất nhiều, nhìn nàng ta đỡ eo tiến đến, đi lại vô cùng cẩn thận.

Đối với ánh mắt khác lạ của Hạ Uyển Chi, Hà Chiêu dung thản nhiên đi vào, trong lòng âm thầm đắc ý. Khi nhìn thấy Thục phi, sự đắc ý này liền tan thành mây khói. Vừa nhìn thấy nàng ta, nàng liền nhớ tới mười tháng sinh nở. Nàng tự mình vất vả mang thai mười tháng, sinh hạ hài tử để rồi bị người khác ôm đi. Cảm giác đó thật làm cho nàng nghĩ đến đã cảm thấy khó chịu.

Hà Chiêu dung hành lễ, ngồi xuống bên cạnh Hạ Uyển Chi. Thái hậu cười nói "Hôm nay thật đúng là ngày đại hỉ, trong cung đã có ba vị quý nhân!"

"Đều là do phúc khí của thái hậu." Hoàng hậu vuốt ve bụng, cười nói.

Thái hậu đối với lời khen tặng của nàng rất là hài lòng, nói "Đều là Bồ Tát phù hộ, đệ tử về sau sẽ càng thêm một lòng hướng thiện, chỉ hy vọng Bồ Tát có thể phù hộ ba hoàng tử bình an ra đời."

Mở miệng là một tiếng hoàng tử. Ở hậu cung này, công chúa so ra kém hoàng tử, chính xác mà nói, tại nơi nào cũng đều là trọng nam khinh nữ.

Có vẻ Thái hậu thật sự rất vui vẻ, hôm nay nói rất nhiều lời, nhiều nhất là vây quanh ba người đang mang thai các nàng, bảo các nàng dưỡng tốt thân thể, dặn dò vô số lần.

Từ Thọ Ninh cung đi ra, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy mệt chết đi được. Nàng hiện tại không thể ngồi lâu, cũng không thể đứng lâu, dù sao như thế nào đều không thoải mái. Nhìn thoáng qua Hà chiêu dung đang cười cười nói nói cùng Thục phi, Hạ Uyển Chi không lộ biểu tình gì, mang người trở về Chiêu Hoa cung.

Trước kia nói là thai của nàng để hoàng hậu che chở, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy buồn cười. Nếu thai của nàng thật sự để cho hoàng hậu che chở, cũng không phải là dê vào miệng cọp sao?Buổi trưa Tề Diệp đi đến chỗ Hà Chiêu dung dùng, đồng thời ban thưởng không ít đồ tốt.

Nàng nghe nói xong vẻ mặt cũng không thay đổi, tiếp tục ăn uống. Hà Chiêu dung cũng là nữ nhân của hắn, Hạ Uyển Chi không ngây thơ nghĩ rằng trong lòng hắn chỉ có chính mình mà sẽ buông tha cho hồ nước ngọt ở khắp nơi, rồi chỉ ôm nàng - một gáo nước nhỏ. Vậy cũng sẽ bị chê cười chết mất!

Bữa tối Tề Diệp đến Chiêu Hoa cung, Hạ Uyển Chi bảo Hạ Hà chuẩn bị món hắn thích ăn, lúc dùng bữa nàng tự mình rót một chén rượu nhẹ cho Tề Diệp, nói "Tần thiếp còn chưa chúc mừng Hoàng Thượng lại có thêm chuyện vui!"

Hắn cười tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch "Uyển Nhi ghen sao?"

"Có một chút!" Hạ Uyển Chi thành thật trả lời.

Tề Diệp giận quá hóa cười, nói "Uyển Nhi yên tâm, cho dù trẫm có thêm nhiều con trai con gái hơn nữa, so ra vẫn sẽ kém đứa nhỏ trong bụng nàng!"

Hạ Uyển Chi cảm động, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, tiếng nói tràn ngập vui sướng "Hoàng Thượng, tần thiếp có tài đức gì có thể được Hoàng Thượng ưu ái?"

"Trẫm cũng không biết!" Tề Diệp nhéo nhéo mặt của nàng, nói "Tốt lắm, dùng bữa đi, có chuyện gì bữa sau lại nói."

Nàng gật gật đầu, không hề hỏi nhiều, chuyên tâm dùng bữa, khẩu vị rất tốt, ăn được không ít.

Ngày mồng tám tháng chạp, ngự thiện phòng đã chuẩn bị cháo từ sáng sớm. Hạ Bích đi ngự thiện phòng bưng một ít trở lại. Sau khi Hạ Đồng kiểm tra phát hiện không độc. Tuy vậy, Hạ Uyển Chi cũng không muốn ăn, để cho Hạ Bích ăn cháo mồng 8 tháng chạp, hương vị thơm ngát rất ngon miệng, lại mềm dẻo ngọt ngào.

Ngày mồng tám tháng chạp hôm đó, đột nhiên buổi chiều tuyết rơi nhiều. Hạ Uyển Chi ở Chiêu Hoa cung cũng không đi ra ngoài qua lại, ngược lại Hạ Bích đi ngự hoa viên dạo một vòng, bẻ hai nhánh hồng mai đem về, còn chưa nở, nhưng có nụ hoa, đem cắm vào trong bình hoa.

Mấy ngày nay Hà Chiêu dung thường trốn tránh trong phòng, sau khi trở lại phòng của mình thì rất ít đi ra ngoài, lúc đi thỉnh an cũng là tùy tiện ứng phó vài câu. Hạ Uyển Chi cho người chút lễ vật qua, chứ không tự mình đưa đến cho nàng ta.

Lúc giữa chiều, nàng ngủ một lát liền dậy, hỏi nô tì khác thì biết được tuyết còn đang rơi, liền choàng áo da lông cực kì ấm áp. Áo da lông đó là do sau hôm bão tuyết Tề Diệp cho người đưa tới, làm từ ba lớp lông cáo màu đỏ, còn có hai cái cầu áo màu tuyết cùng với khăn quàng cổ vây ở trên cổ rất ấm áp.

Tuyết quá trơn, nàng có thai sẽ không mạo hiểm, liền ngồi trên hành lang nhìn, mới thiêm thiếp một lát, tỉnh lại phát hiện mọi thứ đã tích một tầng tuyết trắng thật dày. Ngoại trừ hòn non bộ, nhánh cây, nóc nhà và mấy chỗ không bị tuyết trắng bao, các nơi còn lại đều bao trùm một tầng trắng xóa thật dầy che phủ vạn vật.

Nàng xem tuyết rơi được một lát liền bị Hạ Bích gọi đi vào sưởi ấm, nói là không được để bị cảm lạnh, thân thể sẽ rất khó chịu.

Ngược với Hạ Uyển Chi không ra cổng trước không bước cổng sau, Lâm Huệ đúng là đặc biệt chuẩn bị súp làm ấm dạ dày, mạo hiểm tuyết rơi dày mà đi ngự thư phòng. Tên tiểu thái giám trông thấy nàng đi đến có chút e ngại, nhưng vẫn đi vào thông báo một tiếng. Không lâu sau tiểu thái giám đi ra, Tề Diệp để nàng

đi vào. Nàng cố ý không phủi tuyết trên người xuống, trên đầu đầy tuyết đọng. Sau khi nàng tiến vào, Tề Diệp trông thấy trên người nàng rơi xuống một chút tuyết thì nói "Tuyết rơi nặng như thế này lại còn tự thân mang tới, có chuyện gì để cho cung nhân đi một chuyến là được!"

Lâm Huệ vừa phủi tuyết trên người, vừa nói "Dù sao tần thiếp không có bận việc gì, liền làm một chút súp mang đến cho Hoàng Thượng nếm thử. Trời lạnh Hoàng Thượng còn phải vì triều đình ngày đêm vất vả, tần thiếp nhìn mà đau lòng."

" Ngươi có lòng!" Tề Diệp nhìn thoáng qua bát súp nóng hổi, không cự tuyệt. Chờ Quang Thuận công công thử độc xong, liền uống vài ngụm. Hắn bị phỏng một chút, hương vị thực ra cũng không tệ lắm, uống vào trong bụng liền rất ấm.

Nhìn hắn uống cạn chén canh nóng, lại ăn thêm hai khối điểm tâm nóng hổi, trong lòng nàng rất vui mừng.

Lúc Lâm Huệ mang theo Thái Vi rời khỏi ngự thư phòng, gặp phải Mộc Hương xách theo hộp cơm đi tới hướng ngự thư phòng. Mộc Hương khẽ hành lễ, ánh mắt rơi vào hộp cơm trên tay Thái Vi, trong lòng nàng đã hiểu rõ.

Lâm Huệ không nói gì, mang theo Thái Vi rời đi. Mộc Hương bảo tiểu thái giám đem hộp cơm đi vào, Quang Thuận công công nói "Hoàng thượng mới vừa dùng điểm tâm, lúc này không thể ăn nữa. Tâm ý của Thục phi nương nương Hoàng Thượng đã nhớ kỹ, điểm tâm thì ngươi mang trở về đi!"

Mộc Hương không nói nhiều, gật gật đầu, xách theo điểm tâm mà lui về.

Ngày thứ hai Lâm Huệ đến phòng bếp nhỏ của Đức Sang cung, nhìn thấy bếp lò lạnh lẽo, phòng bếp không có một chút khói lửa, ngược lại nàng không nói gì, bảo Thái Vi nhóm lửa. Thái Vi tìm củi, phát hiện củi đều bị ướt nên đốt không được.

Không có củi thì nấu thức ăn như thế nào?

Thái Vi nói "Hôm qua còn rất tốt, tại sao hôm nay củi đều ướt hết rồi?" Thái Vi gọi một tên tiểu thái giám đến hỏi thăm, tiểu thái giám ấp úng nói không nên lời, lí nhí không dám nói.

Lâm Huệ nhìn bộ dáng kia của hắn cũng đã hiểu được, nhất định là do Thục phi động tay chân. Hôm qua điểm tâm của Thục phi bị đem trở lại, trong lòng chắc chắn không vui, liền làm ra việc này.

Phòng bếp nhỏ không thể dùng, nàng có thể đi ngự thiện phòng. Lâm Huệ mang theo Thái Vi đi ngự thiện phòng, ai biết ngự thiện phòng ngược lại rất đông đúc. Một thứ cũng không thể dùng, nhìn mấy đồ chưa ai dùng, nàng muốn dùng đều có người nói đợi lát nữa để cho Thục phi làm canh hạt sen, cái kia nói muốn cho Thục phi hầm canh gà, cái kia nói muốn cho Thục phi làm điểm tâm. Tóm lại đều là Thục phi, Lâm Huệ nàng đều không thể dùng được. Nhìn mọi người ở ngự thiện phòng đang chế giễu mình, nàng như bị biến thành con khỉ để chơi đùa. Lâm Huệ nóng mặt, xấu hổ không thôi, lại nhẫn nhịn không phát hỏa, trầm mặt rời khỏi ngự thiện phòng. Thái Vi vội vàng đuổi theo.

Biết rõ hôm nay không làm được súp, Lâm Huệ trong lòng không vui. Nếu nàng được sủng ái giống Hạ chiêu nghi thì không thể bị Thục phi bắt nặt đến như vậy còn không thể cãi lại.

Thái Vi khuyên bảo "Nương nương đừng để ý, chờ nương nương hết khổ, đến lúc đó làm cho Thục phi biết điều cũng chưa muộn!"

"Ngươi cũng biết là hết khổ, khi nào thì ta mới có thể được như vậy!" Lâm Huệ cảm thán, nhịn không được hốc mắt liền ướt.

"Hạ chiêu nghi không phải là hết khổ rồi sao. Lúc vừa mới tiến cung, Hạ chiêu nghi không có một cái gì, hiện tại không phải là ngày đêm được sủng ái sao. Nương nương yên tâm, với tài mạo của nương nương, Hoàng Thượng rất nhanh sẽ yêu thích nương nương."

"Chỉ hy vọng như thế!" Giẫm lên tuyết, nhìn dấu chân kia, trong lòng nghĩ đến xuất thần.

Buổi chiều, Thục phi tự mình đi ngự thư phòng, làm canh hạt sen mà Tề Diệp thích ăn, còn có bánh táo hạt dẻ. Nhớ lại nàng đang cùng Lâm sung dung kia tranh giành, nàng liền đắc ý, cùng nàng tranh giành tình cảm ư? Còn non lắm!

Hạ Uyển Chi nghe nói mấy hôm nay Thục phi chịu khó đi đến ngự thư phòng thì chỉ cười cười. Đây là nàng ta đang xun xoe, nhìn trong cung ba người đều có thai. Nàng ta tất nhiên hâm mộ, ghen ghét, oán hận.

Hoa mai nở hoa, nàng lại không thể đi ngự hoa viên thưởng thức. Tề Diệp cho người mang vài bồn hoa đến Chiêu Hoa cung, nàng không cần đi ngự hoa viên cũng có thể trông thấy hoa mai thanh nhã.

Trải qua mấy tháng, Hạ Uyển Chi càng ngày càng cảm thấy khó chịu. Đầu tiên bị chuột rút nhiều lần, bụng nặng trịch, nằm ngủ cũng rất khó khăn. Khi nằm ngủ thỉnh thoảng lại phải xoay người, bụng nàng đã lớn, Tề Diệp lại không thể ở lại chỗ nàng ở mà qua đêm.

Mặc dù một tháng có nửa tháng hắn nghỉ ở Ngọc Long điện, nửa tháng sau, chỗ của Lâm Huệ là chỗ hắn đi nhiều nhất, tiếp sau đó là Thục phi. Các vị phi tần khác thì chỉ đi mỗi chỗ một lần, dù sao hậu cung cũng không tính là nhiều người.

Mùa đông, một ngày trôi qua rất nhanh, đặc biệt khi nàng không có việc gì, đặc biệt khi nàng là người vô cùng thích ngủ. Không cần đi thỉnh an, buổi sáng bị đánh thức để dùng đồ ăn sáng, rồi lại ngủ một hồi. Buổi tối nàng lại ngủ thiếp đi một lát, một ngày cứ như vậy mà qua.

Mười lăm hàng tháng nàng phải đi thỉnh an thái hậu. Sáng sớm nàng liền rời giường, trang điểm ăn mặc một hồi. Tối hôm qua nàng ngủ không ngon lắm, đầu tóc có chút lộn xộn. Hạ Bích liền dùng dầu bôi tóc, bôi một lần, lập tức mái tóc liền mượt mà, suôn mềm.

Lúc nàng đi không sớm cũng không muộn, sau khi hành lễ liền ngồi xuống tại vị trí của mình. Không bao lâu người khác đều đến đông đủ. Thái hậu dặn dò vài câu, hoàng hậu lại nói vài lời, nửa buổi sáng cứ thế liền trôi qua.

Bởi vì gần tới cuối năm, hoàng cung đã bắt đầu bố trí quét dọn, đồ tết chuẩn bị cũng gần đủ rồi. Hàng năm các nơi khác tiến cống lên đều là đồ tốt.

Buổi sáng nàng chỉ uống một chén cháo loãng, sau khi trở về liền đói bụng. Hạ Đồng biết rõ mấy ngày nay sức ăn của nàng là càng ngày càng tăng, đã chuẩn bị cháo thịt trứng muối, hương thơm toả ra bốn phía.

Nàng ăn xong cháo thịt trứng muối, Hạ Đồng hít mũi ở trong phòng tìm kiếm, nàng và Hạ Bích thấy lạ liền hỏi "Tìm cái gì vậy?"

"Mọi người có ngửi thấy mùi thơm không. Trong hương thơm này có chút kì lạ." Hạ Đồng hít mũi một cái tiếp tục tìm kiếm. Mấy người Hạ Bích cố gắng mà ngửi xem là mùi gì nhưng lại không tài nào đoán ra được, ngược lại là mùi hương cháo thịt thực hấp dẫn.

Hạ Đồng biết là không thể trông cậy vào các nàng, cái mũi của nàng từ trước đến nay đều rất nhạy bén, lần theo hương thơm này, nàng từng bước từng bước tới gần, cuối cùng ghé vào trên tóc Hạ Uyển Chi ngửi một cái "Nương nương dùng dầu bôi tóc?"

Hạ Uyển Chi húp ngụm cháo thịt cuối cùng rồi gật gật đầu Hạ Bích liền rót cho nàng một chén nước mật ong đặt vào trong tay "Đúng vậy, có chuyện gì sao?"

Hạ Đồng có chút nghiêm túc ngửi lại một cái, nói "Nương nương, trong dầu bôi tóc có vẻ đã thêm vật gì đó!"

Nàng nghe xong liền thót tim "Có người dùng thủ đoạn?"

Hạ Đồng cầm lấy dầu bôi tóc trước bàn trang điểm đổ ra một chút ở trên mu bàn tay, vảy tay vài cái, sau đó ngửi từ xa đến gần, nói "Nếu như nô tỳ không ngửi nhầm, thì trong dầu bôi tóc đã bỏ thêm xạ hương. Mùi hương không nhiều, nhưng lại giữ lâu. Những hương thơm kia sau khi phai nhạt, hương xạ hương lại càng thêm nồng

Chỉ cần hiểu một chút y thuật cũng biết, xạ hương đối với phụ nữ có thai cực kì không tốt. Trong dầu bôi tóc có xạ hương, thật không biết là vô tình hay cố ý.

"Chuẩn bị nước nóng, ta muốn gội đầu!" Thật may là nàng cũng không thường xuyên dùng. Từ trước đến nay nàng không thích cảm giác bôi dầu lên tóc, hôm nay nếu không phải đầu tóc nàng lộn xộn thì cũng sẽ không dùng, càng không nghĩ tới ngay cả dầu bôi tóc cũng không thể coi thường.

"Bảo Hạ Hoa đi điều tra xem cái dầu bôi tóc này là lấu từ đâu, đã trải qua ai tay ở Nội Vụ phủ."

Hạ Hoa gật gật đầu, cầm dầu bôi tóc đi ra.

78. Chương 78

Edit: navahn

Beta: Âu Dương Vô Tâm

Tháng chạp, trong cung cực kỳ bận rộn, không nói đến chuyện đón người mới, sinh nhật Hoàng Thượng đã là một đại sự.

Hạ Uyển Chi biết rõ sinh nhật hắn là hai mươi tháng chạp, sớm đã chuẩn bị lễ vật. Hắn là vua một nước, thiên hạ đều là của hắn, còn kỳ trân dị bảo gì hắn không có. Nàng bỏ sức dâng lên bảo vật cũng là phí sức chẳng có kết quả tốt, không bằng nấu cho hắn 1 ít đồ ăn để biểu đạt tâm ý.

Yến hội sinh nhật Tề Diệp được cử hành tại Triều Hoa cung, văn võ bá quan sáng sớm chuẩn bị lễ vật, quan viên ngoài thành cũng rối rít đến hoàng cung Kim Lăng chúc mừng.

Rất nhanh đã đến hai mươi tháng chạp, Hạ Uyển Chi từ sớm chuẩn bị, hắn sau khi hạ triều sẽ đến Hướng Hoa các. Nàng tự mình nấu một chén mỳ trường thọ, lại đi trước Ngọc Long điện, biết rõ hắn hạ triều sẽ trở về Ngọc Long điện thay y phục.

Nghe nói Hạ Uyển Chi đến, Tề Diệp liền để nàng đi vào, hỏi thăm "Sao lại tới đây mà không đi Hướng Hoa các?"

Nàng cười không đáp, hành lễ nói "Tần thiếp chúc mừng Hoàng Thượng, mong ước Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên, long thể an khang."

Tề Diệp đỡ nàng đứng dậy, nhéo nhéo mặt "Chẳng lẽ đặc biết đến đây chỉ để nói những lời này?"

"Tất nhiên không phải!" Nàng cười thần bí, xách theo hộp cơm cho hắn xem, "Hoàng Thượng mở ra xem một chút!"

Tuy biết rõ nàng nghịch ngợm đục nước thả câu, nhưng Tề Diệp vẫn mở hộp cơm tinh mỹ ra liền nhìn thấy chén sứ thanh hoa cùng mỳ trường thọ và một đôi đũa ngà lê hoa mộc.

"Là Uyển Nhi tự mình nấu?" Hắn có chút ngoài ý muốn.

Nàng gật đầu nhìn bát mỳ trường thọ "Thần thiếp tài nấu nướng không tốt, hi vọng không bị Hoàng Thượng ghét bỏ."

"Uyển Nhi có lòng, trẫm sao lại ghét bỏ?" Bưng bát mỳ trường thọ, hắn ăn thử một sợi, liền hai ba ngụm liền đem chén mỳ ăn sạch.

Hạ Uyển Chi cầm lấy khăn tay lau miệng cho hắn, hỏi "Hương vị thế nào?"

"Mỹ vị!" Không mặn không nhạt so ra tuy vẫn kém tay nghề của ngự trù, bất quá phần tâm ý này ngự trù không thể so sánh, đối với hắn tất nhiên là mỹ vị.

"Hoàng Thượng cũng thật dành biết dỗ tần thiếp, tài nấu nướng của tần thiếp còn không rõ ràng sao?" Giọng nói có chút thay đổi, nàng nói "Bất quá tần thiếp rất vui vẻ!"

"Trẫm cũng rất vui vẻ!" Hôn lên khóe môi nàng một cái, hắn từ đáy mắt đến đuôi mày đều ngập tràn vui vẻ.

Hạ Uyển Chi cũng không cùng Tề Diệp cùng đi Hướng Hoa các, nàng còn không có tư cách cùng hắn sánh vai dự hội, bởi vậy liền đi trước.

Lúc tới cũng còn chưa muộn, Lâm Huệ cùng hai vị tiệp dư khác đã đến, trông thấy nàng đứng dậy hành lễ, nàng mỉm cười gật đầu ngồi xuống vị trí của mình.

Không bao lâu những phi tần khác lục tục tiến đến, đương nhiên không thể bắt vua của một nước chờ đợi các nàng. Hà Chiêu dung nâng cao bụng bầu, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp tiến đến, không ít ánh mắt nhìn qua, nàng cười không nói gì. Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng mình, cũng không nói lời nào, bên tai đã truyền đến tiếng hàn huyên trò chuyện của Triệu Tu nghi cùng Hà Chiêu dung.

Ít lâu, thái giám hô một tiếng "Hoàng Thượng giá lâm" phá vỡ trầm mặc. Bởi vì còn là buổi sáng, cũng chỉ là người trong hậu cung, thật cũng không nhiều náo nhiệt, cũng chỉ là mọi người cùng nhau dùng đồ ăn sáng mà thôi.Tề Diệp tiến đến liền liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, thu hồi ánh mắt nhàn nhạt gật đầu "Hãy bình thânị'. Mấy vị phi tần một hồi liền ngồi xuống, thái hậu cười nói "Hôm nay đúng là sinh nhật của Hoàng Thượng, ai gia chuẩn bị một phần lễ vật."

Thái hậu cho ma ma đem kinh thư nàng viết tay đưa lên cho hắn, Tề Diệp cười tiếp nhận "Thái hậu phí tâm, trẫm rất thíchị'. Hắn lật vài trang nhìn qua, liền đưa cho Quang Thuận nhận lấy.

Sau Thái hậu là Hoàng hậu, Hoàng hậu dâng một thân áo ngủ cho hắn, nói rằng từng cây kim sợi chỉ đều do chính mình thêu. Tề Diệp trên mặt phô diễn vài câu, lại để cho Quang Thuận thu về.

Thục Phi chuẩn bị một bộ văn chương nghiên mực, đều là thượng hạng, bút lông sói, bút ngọc, bản vẽ Lan Lăng cùng với nghiên mực đã của tiền triều đại văn hào dùng qua, mỗi một cái đều là tinh phẩm, chỉ riêng nghiên mực cũng đã mất nhiều tâm tư. Thục phi ra tay liền một số tiền khổng lồ, tiêu tốn không ít ngân lượng, so với Thái hậu cùng Hoàng hậu đều nhiều hơn, tâm ý thật cũng không ít hơn so với các nàng.

Thái hậu, Hoàng hậu cũng không nói gì, Tề Diệp cũng chỉ là xem qua.

Kế tiếp là Hạ Uyển Chi, nàng đứng dậy hành lễ chúc mừng, liền cho Hạ Bích trình lên một hộp gấm, "Tần thiếp nghe nói Hoàng Thượng gần đây dễ bị sái cổ, liền tự mình làm một cái gối đầu bằng xác kiều mạch, nghe nói gối lên rất có lợi cho cổ, hi vọng Hoàng Thượng thích."

"Hạ Chiêu nghi phí tâm!" Tuy cùng là một câu thoái thác, nhưng lúc hắn nói lời này nhìn Hạ Uyển Chi một cách cao hứng, ánh mắt cũng sáng lên, cũng không phải là thích qua loa. Chỉ là một biến hóa rất nhỏ có thể làm cho mấy người ở đây nghe qua cũng biết quà tặng của nàng được lòng hắn.

Quà tặng kế tiếp đối với Tề Diệp mà nói đúng là có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Lâm Huệ biết rõ hắn thích xem sách, tìm một bộ sách cổ rất hợp ý.

Về phần Hà Chiêu dung, nàng cũng thêu một bộ áo ngủ, nhìn thấy Hoàng hậu đưa lên một bộ áo ngủ, liền cho Tú Hà chuẩn bị một cái túi thơm tự mình thêu, bất quá là góp đủ số mà thôi, nàng cũng không trông cậy vào việc Hoàng thượng sẽ nhớ kỹ túi thơm nho nhỏ của mình.

Chúc mừng xong liền bắt đầu, ngự thiện phòng chuẩn bị mì thọ, đây mới thực sự là mỳ thọ, nhưng Tề Diệp đã ăn qua một chén, hắn chỉ ăn vài miếng liền buông đũa xuống. Thái hậu khẽ nhíu mày, ngược lại cũng không nói gì, cũng không phải ăn mỳ trường thọ sống lâu trăm tuổi, bất quá là vì điềm tốt mà thôi.

Hôm nay Tề Diệp có thể nghỉ ngơi một chút, buổi sáng tại Triều Hoa cung nghe kịch, các nàng cũng cùng nhau nghe, lò sưởi ấm áp thật cũng không mấy khó chịu. Thái hậu thích nghe kịch, hôm nay hợp tâm trạng chọn đều là hí khúc dùng chúc thọ.

Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát cảm thấy có chút mệt mỏi liền để Hạ Đồng đỡ ra ngoài đi lại, nàng dự yến hội lúc nào cũng sẽ mang theo Hạ Đồng.

Cách Hướng Hoa các không xa là ngự hoa viên, mấy ngày nay tuyết đã tan, trên mặt đất khá sạch sẽ. Đi vài bước, Hạ Đồng nhìn chừng không có người nào, "Nô tỳ hỏi thăm một chút, rất nhiều dầu bôi tóc ở giữa thả xạ hương, tựa hồ có người cố ý bỏ vào. Mùi xạ hương đặc biệt bền bỉ, quan trọng là dầu bôi tóc không thể thiếu loại hương liệu này."Xác định có người cả gan bỏ vào?" Hạ Uyển Chi vẫn còn chút hoài nghi. Hạ Đồng gật đầu, "Nô tỳ không chắc chắc lắm, nô tỳ nghe nói Hoàng hậu, Thục phi, Triệu tu nghi, còn có Lâm sung dung trên người đều có mùi hương này, đều là dùng dầu bôi tóc tăng thêm xạ hương, người không quen khẳng định không thể nghe thấy được." "Có người bị hạ thủ là tốt rồi!" Nàng vừa rồi còn cho rằng lại có người ngồi không yên muốn đem nàng trừ khử.

"Ngược lại Hoàng hậu tựa hồ rất thích loại dầu bôi tóc này, nô tỳ hỏi thăm một chút, Hoàng hậu vẫn luôn dùng." "Hừ, bên trong có cái gì chúng ta mặc kệ, ai dùng cũng được ta không quan tâm, chính mình tự chú

ý là được rồi!" Xạ hương đối với thai nhi bất lợi, hôm nay Hoàng hậu có thai, chỉ cần dùng lâu dài, thai nhi trong bụng nhất định sẽ có ảnh hưởng, mà nàng cũng không rảnh nói ra.

Nàng cũng muốn lấy mạng mình, chính mình vì sao phải hồ đồ cứu nàng?

Trên đường trở về lại cùng Thục phi đụng mặt, Hạ Uyển Chi cúi người hành lễ, Thục phi cười lạnh một tiếng, ngạo mạn rời đi.

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua, đang muốn thu hồi tầm mắt, phát giác 1 ánh mắt đang nhìn mình, nhìn quanh liền thấy một thái giám đang nhìn mình.

Thấy nàng nhìn mình, thái giám có chút bối rối cúi đầu, khom mình hành lễ theo gót Thục phi đằng trước. Hạ Uyển Chi thấy kì lạ, một bộ mặt lạ hoắc, hỏi "Gã thái giám kia là ai?"

Hạ Bích liếc mắt nhìn, "Là quản sự của Thục phi nương nương, người quản sự trước kia phạm phải sự tình bị trách phạt, hôm nay hắn bên cạnh hầu hạ Thục phi, tên Khang Thọ."

Cuối cùng là nhịn không được, Hạ Uyển Chi liền trở về Chiêu Hoa cung nghỉ ngơi, ngồi xem hí kịch rất buồn ngủ, không thấy hay chỉ thấy mệt mỏi.

Bữa trưa dùng tại Triều Hoa cung, dùng bữa xong liền tự về nghỉ ngơi. Tối đến lại có dạ tiệc được cử hành, lúc đó văn võ bá quan vô số, náo nhiệt kinh khủng.

Buổi chiều được ngủ một giấc ngon lành, Hạ Bích gọi nàng dậy, cố gắng trang điểm ăn mặc cho nàng, thay xong cung trang tươi sáng Hạ Bích liền thưa:"Buổi chiều Hoàng thượng tới nhìn nương nương ngủ thật ngon nên không đánh thức nương nương, lúc nô tỳ đến thì nhìn thấy Hoàng thượng lặng nè nằm trên bụng nương nương nghe thanh âm!"

"Hẳn là bệ hạ có nói gì đó?" Nàng có chút kinh ngạc, cũng không nghĩ tới chính mình ngủ sâu như vậy, có người nằm sấp trên bụng còn không biết.

"Cũng không nói cái gì, ngồi một lát liền rời đi." Hạ Bích thành thật trả lời.

Trang điểm xong liền đi Hướng Hoa các. Hương hoa thoang thoảng. Bầu trời chưa tối Hướng Hoa các đã đèn đuốc sáng rực, Hạ Đồng nói Vinh Quốc hầu cùng Vinh Quốc phu nhân đã tiến cung, nàng gật đầu ý đã biết.

Không có ý chỉ của Hoàng hậu, cho dù bọn họ tiến cung nàng cũng không thể lén lút gặp mặt, Hạ Uyển Chi nghĩ đã lâu không nhìn thấy mẹ nàng, liền đi tìm Hoàng hậu thỉnh ý.

Đi không được vài bước liền trông thấy tỳ nữ Nguyệt Quế của Hoàng hậu đứng một bên, nàng tiến tới định lên tiếng đã nhìn thấy Hoàng hậu giơ tay đánh cho Triệu tu nghi một cái tát, nàng trước hết ngậm miệng thật chặt, lui lại mấy bước, lúc Nguyệt Quế quay đầu thì nàng đã kịp núp ở 1 nơi."Hoàng hậu nương nương thứ tội, tần thiếp không phải là không nghe theo nương nương phân phó, chỉ là tần thiếp liên tục không tìm được cơ hội ra tay." Triệu tu nghi che gương mặt sưng đỏ, khóc lóc kể lể.

"Vô dụng, đồ vô dụng, khó trách Hoàng thượng không thích ngươi, không xây nổi tường thì là bùn nhão.Việc này nếu ngươi làm không xong, bản cung sẽ không lưu lại ngươi." Hoàng hậu phất tay áo, nhanh chóng rời đi để không để người khác chú ý.

Triệu tu nghi được cung nữ dìu đỡ đứng dậy, trên mặt có một vết sưng đỏ, chậm rãi rời đi. Đợi các nàng đi xạ, Hạ Uyển Chi nhíu mày đi ra, hai chân có chút tê dại. Hạ Đồng xoa hai chân nàng, nói "nương nương, nô tỳ nghe Hoàng hậu cùng Triệu tu nghi tựa hồ lại tính kế cái gì đó."

"Đợi lát nữa lưu ý một chút, đừng mắc bẫy." Nghe ngữ khí đúng là tính kế cái gì, nàng không thể không coi chừng.

Vốn là muốn đi xem mẹ nàng, yến hội đã mau chóng bắt đầu, căn bản không có thời gian, nàng liền cho Hạ Bích đi truyền lời hỏi thăm vài câu bày tỏ tâm ý.

Hướng Hoa các một mảnh đèn đuốc sáng trưng, thức ăn tinh mỹ ngon miệng, người trên chính vị uy nghiêm thiên thành, nổi bật bất phàm, tâm tình không tệ tiếp nhận lời chúc mừng của văn võ bá quan.

Nàng lúc ra khỏi cung đã dùng chút thức ăn, bởi vậy trên yến hội gì đó, nàng cũng chỉ là làm dáng cho Hạ Đồng thử độc, sau đó chỉ ăn một chút.

Bởi vì vô tình nghe thấy lời nói kia, nàng đêm nay phá lệ lưu ý nhất cử nhất động của Triệu tu nghi, Triệu tu nghi lại phá lệ lưu ý Hà Chiêu dung, thỉnh thoảng quan sát cử động. Hạ Uyển Chi hiểu được, thì ra đêm nay Hoàng hậu đối với Hà Chiêu dung đã chuẩn bị hạ tay, chỉ điểm chính là Triệu tu nghi.

Không cần suy nghĩ nhiều vì sao Hoàng hậu phải đối phó Hà Chiêu dung, chỉ bằng cái bụng đang đội lên của nàng liền có đầy đủ lí do. Hoàng hậu đây là sợ hãi Hà Chiêu dung sinh hạ hoàng tử, mẹ vinh nhờ con, đoạt danh tiếng Hoàng hậu.

Tâm nhãn của Hoàng hậu quả thực nhỏ hẹp, một đứa bé cũng không tha, trước kia hạ tử dược thảo vào chén thuốc của phi tần, hôm nay cho dù vô tình mang thai cũng sẽ trăm phương ngàn kế trừ đi, thật sự là độc phụ.

Tựa hồ đứa bé cảm giác được cái gì, bụng nàng bị đá hai cái, nàng vuốt ve phần bụng đang đội lên của mình, không tiếng động an ủi, "Đừng lo lắng, có mẫu phi ở đây sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương ngươi."

Văn võ bá quan bên kia ăn uống linh đình, mà nữ quyến bên này ngoại trừ những người cùng bàn ngẫu nhiên nói chuyện với nhau vài câu, phần lớn đều im lặng dùng bữa, cũng không nhiều tiếng động.

Kể từ sau khi mang thai, nàng nhiều hơn một cái "khó nói", đó chính là qua không bao lâu lại phải "giải quyết" một lần, bởi vậy yến tiệc bắt đầu không lâu đã rời tiệc hai ba lần. Lần nữa muốn đi ra ngoài, nàng liền phát hiện Hà Chiêu dung dưới sự dìu đỡ của cung nữ đứng dậy rời đi, bởi vì có lưu ý, Hạ Uyển Chi rất nhanh thấy nàng liếc nhanh qua hướng mình, ngồi không bao lâu liền phải ra ngoài trong chốc lát.

Hai người một trước một sau rời tiệc, Hướng Hoa các thực ấm áp, vừa ra ngoài gió rét liền đập vào mặt, nàng nắm thật chặt da lông áo choàng, hai tay đặt trước bụng che chở, để không bị cảm lạnh.

Lúc đi đường không cẩn thận làm phần váy trên bị dơ một chút, nàng đành phải cho Hạ Bích dọn dẹp cẩn thận mới đi ra ngoài, miễn cho người khác nhìn thấy liền chê cười. Hướng Hoa Các đèn đuốc sáng trưng, thiên điện bên cạnh cũng không ít ánh sáng, Hạ Đồng xách theo đèn lồng đi phía trước, nàng thân thể bất tiện cũng không đi được nhanh.

Đi vài bước liền nghe thấy âm thanh "ai nha", vừa dừng chân đã nhìn thấy hai bóng người hướng đế góc khuất mà đi, âm thanh kêu đau lại từ phía trước truyền đến, đúng lúc trên đường trở lại Triều Hoa cung, các nàng đi tới, chỉ nghe thấy tiếng cầu cứu của Tú Hà "Có ai không, nương nương ngã xuống, có ai không..."

Tiếng nói vừa dứt, rất nhanh liền có tiếng cung nhân chạy tới, luống cuống tay chân đỡ Hà Chiêu dung, Hạ Uyển Chi xem sắc mặt nàng trắng bệch, Hà Chiêu Dung tựa hồ cũng nhìn thấy nàng, chỉ là mới liếc qua đã bị cung nhân đỡ đi, bộ dáng rất chật vật. Nàng đã mang thai chín tháng, một lần xô ngã này không chắc có thể không xảy ra chuyện.

"Nương nương, Hà Chiêu dung chỉ sợ là muốn sinh!" Hạ Đồng nhìn nhìn mặt đất, hướng chủ tử là nàng mà nói. Theo ánh mắt của Hạ Đồng, trên mặt đất một bãi máu, nàng nhíu mày, cũng không hẳn là muốn sinh thôi đâu.

Trở lại Hướng Hoa các, nàng liền thấy Triệu Tu nghi vẻ mặt có chút phức tạp, sắc mặt trắng bệch, trên tóc có thêm một mảnh lá cây cũng không biết. Hướng Hoa cung lại không có cây cỏ, xem ra là vừa ra ngoài một chuyến, nghĩ đến cuộc đối thoại vừa rồi, khả năng nàng ta chính là thân ảnh vội vã rời đi.

Nàng không khỏi nở nụ cười.

Ngồi xuống không được bao lâu liền trông thấy tiểu thái giám bên tai Quang Thuận công công nói vài câu, Quang Thuận đến gần Tề Diệp thì thầm, Hạ Uyển Chi nhìn sắc mặt của hắn biến đổi, ánh mắt đột nhiên đuổi đến, nàng vội vã thu hồi tầm nhìn, cố làm ra vẻ không biết, cúi đầu che giấu, lại còn bưng trà làm bộ như đang uống.

Xem nàng đang ngồi bình an vô sự, Tề Diệp thở phào nhẹ nhõm, "Cho ngự y đi xem một chút, bà đỡ cũng ở bên ngoài coi chừng, có tin gì lập tức báo lại, tạm thời không cần kinh động những người khác, hết thảy

đều chờ yến hội kết thúc lại nói sau."

Quang Thuận công công gật đầu lui xuống.

Hoàng hậu thanh sắc bất động nhìn thoáng qua, trong lòng hiểu rõ, khóe miệng chứa đựng nụ cười quỷ dị, ánh mắt rơi vào người Triệu tu nghi, vuốt ve đầu tóc, tâm tình thật tốt.

Yến hội cứ theo lẽ thường tiến hành, Hạ Uyển Chi cũng không nóng nảy, nàng ngược lại muốn nhìn một chút màn đùa giỡn đêm nay kết cục thế nào.

Một đêm yến hội linh đình, Tề Diệp đứng dậy rời đi, yến hội xem như kết thúc, văn võ đại thần tự có cung nhân dẫn đường ra ngoài. Hoàng thượng Hoàng hậu vừa bước khỏi, những phi tần khác cũng rời đi.

Hạ Bích tiến đến bên cạnh Hạ Uyển Chi nói, "Hà Chiêu dung rất nguy hiểm, ngự y bà đỡ đều coi chừng, đêm nay chỉ sợ muốn sinh, vẫn chưa tới tháng mười đâu! Nương nương có cần tới nhìn một chút không?"

"Không được, hôm nay có chút mệt mỏi, ta còn phải về nghỉ thật tốt." Nàng cũng không muốn vào lúc này tham gia náo nhiệt, chỉ cần biết rõ kết cục là được, ngược lại có chút hi vọng Hà Chiêu dung không cần phải như vậy mà thua cuộc, nàng còn trông cậy vào nàng ta dùng đứa bé này vặn ngã Hoàng hậu đây.

79. Chương 79

Edit: navahn

Beta: RineAnh

Nghe nói Hà Chiêu dung thập tử nhất sinh, giằng co cả đêm, giờ mẹo canh ba mới sinh ra một vị tiểu công chúa.

Tối hôm qua Hạ Uyển Chi trở về rửa mặt xong liền nằm xuống, Hạ Hoa nói Tề Diệp ở lại chỗ Hà Chiêu dung coi chừng. Nàng nghe xong trong lòng không có tư vị gì, cũng không nói nhiều, trở mình một cái vuốt ve phần bụng nhô lên, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Biết được Hà Chiêu dung sinh hạ tiểu công chúa, Hạ Uyển Chi cho Hạ Bích chuẩn bị một phần lễ vật coi như là vừa vặn đưa qua. Ai biết Hạ Bích ra cửa không bao lâu, Quang Thuận công công đến Chiêu Hoa cung, hành lễ nói: "Chiêu nghi nương nương, Hoàng Thượng cho mời!"

"Có chuyện gì không?" Trên đường đi nàng không khỏi hỏi thăm.

"Cũng không phải chuyện lớn, nương nương không cần lo lắng." Quang Thuận công công nhìn nàng trấn an một cái, Hạ Uyển Chi cũng không tiếp tục hỏi nhiều. Xem hướng có vẻ là phải đi cung điện của Hà Chiêu dung, lông mày liền cau lại.

Đi không bao lâu đã nhìn thấy Hạ Bích tiến tới, Hạ Bích cũng không nghĩ sẽ ở trong này nhìn thấy nàng, sau khi hành lễ liền đi theo bên cạnh, hai người cố ý đi chậm vài bước. Quang Thuận công công làm bộ không phát giác, ở phía trước cũng không quay đầu lại xem.

"Nương nương làm sao lại tới rồi?"

"Hoàng thượng cho mời!" nói rồi lại hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Nô tỳ đang muốn nói cho nương nương đây, Hà Chiêu dung tối hôm qua sinh nở liên tục gào thét là Thục phi muốn hại chết nàng, cố ý muốn đẩy một cái nên nàng mới có thể ngã xuống. Hoàng Thượng đêm qua đã cho người đem Thục Phi gọi đến hỏi chuyện. Nghe nói tối hôm qua rất hung hiểm, về phần có phải Thục Phi hay không Hoàng thượng cũng không nói cho Hà Chiêu dung, trước tiên để cho nàng sinh hạ hài tử, cái khác ngày sau hãy nói. Vừa rồi Hà Chiêu dung tỉnh, hỏi thăm tình huống, Thục Phi nói nàng ta ngậm máu phun người, Hà Chiêu dung liền nói nàng có chứng cớ..."

Hạ Bích nhìn sang Hạ Uyển Chi: "Hà Chiêu dung nói tối hôm qua có người trông thấy Thục phi đẩy nàng."

"Người kia... là ta." Giọng nói bình thản, không nhanh không chậm, tựa hồ không liên quan tới mình.

"Vâng! Hà Chiêu dung nói nàng ngã xuống đúng lúc nương nương vừa vặn đi đến, cái gì cần thấy đều đã thấy." Hạ Bích nhíu mày: "Tối hôm qua không phải là Triệu tu nghi sao? Hà Chiêu dung xác thực oan uổng Thục phi, lúc này lại đem nước bẩn hắt lên người nương nương, nương nương phải cẩn thận chút ít."

"Yên tâm, trong lòng ta có tính toán." Tâm tình lập tức trở nên phức tạp, rõ ràng chuyện này là do Hoàng hậu chỉ điểm, hôm nay lại rơi đến lên người Thục phi. Hạ Uyển Chi có chút đau đầu, nàng cho rằng Hà Chiêu dung biết ai là người ra tay, như vậy hôm nay xem ra nàng ta nghĩ có thể diệt trừ Thục phi.

Ngay cả Hạ Bích đều thấy rõ là Triệu tu nghi làm, Hà Chiêu dung không thể không có cảm giác gì, trừ phi so với Hoàng hậu, Thục phi càng có thể uy hiếp được nàng ta.

Hạ Uyển Chi hiện tại muốn diệt trừ chính là Hoàng hậu, về phần Thục phi... nếu có thể cùng lúc diệt cả hai người các nàng, chính là chuyện không thể tốt hơn. Ngày hôm nay nàng phải xem xét kỹ lưỡng một lần.Không đến một lát liền tới cung điện của Hà Chiêu dung, Tề Diệp vừa hạ triều đã tới đây, tối hôm qua đại khái ngủ không ngon, vẻ mặt có chút mệt mỏi, trông thấy nàng ánh mắt hắn liền sáng lên, không tiếng động trấn an.

Hạ Uyển Chi thỉnh an: "Hoàng thượng truyền tần thiếp có chuyện gì quan trọng sao?"

"Trẫm muốn hỏi ngươi một câu, tối hôm qua là ngươi nhìn thấy ai đã đẩy Hà Chiêu dung một cái sao?" Tề Diệp chậm rãi hỏi.

Thục Phi lên tiếng: "Hạ Chiêu nghi, ngươi có thể dùng lương tâm nói chuyện, rốt cuộc tối hôm qua nhìn thấy chuyện gì?"

Hạ Uyển Chi không để ý tới lời nói của Thục phi, nhìn về phía Hà Chiêu dung vô cùng suy yếu đang nằm trên giường, thấy nàng ta cầu khẩn nhìn mình, nàng dời ánh mắt về phía Tề Diệp, hơi dịch một bước, vẻ mặt khẩn trương khẽ lắc đầu: "Tần thiếp không nhìn thấy cái gì."

"Hoàng thượng, ngài nghe đi, thần thiếp là trong sạch, đều là Hà Chiêu dung một lòng hãm hại thần thiếp." Thục phi mừng rỡ, nghiêng đầu liếc nhanh qua phía Hà Chiêu dung, ánh mắt lạnh lùng, Hà Chiêu dung bị dọa đến sắc mặt đại biến.

Tề Diệp lại nói: "Hạ Chiêu nghi, trẫm hỏi ngươi một lần nữa, thật sự ngươi không nhìn thấy cái gì sao?" Giọng nói lạnh nhạt, song ánh mắt lại nhu hòa không ít, tựa hồ muốn nói nàng không cần phải sợ, hắn sẽ che chở cho nàng.

Hạ Uyển chi cúi đầu, chần chờ một chút đang muốn mở miệng, Thục phi lại nói: "Bản phi không làm sao lại phải nhận tội, ai làm thì người đó gánh, cho dù ngươi một lòng muốn hãm hại bản phi, bản phi lên trời cũng sẽ chống mắt nhìn xem ngươi."

Nếu thật sự có thể như vậy thì quá tốt, chỉ là lời này từ trong miệng Thục phi nương nương nói ra, chính là chuyện làm cho người ta chê cười.

Trong lòng đã có quyết định, Hạ Uyển Chi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Thục phi, vẻ mặt khiếp nhược: "Tối hôm qua tần thiếp cũng không trông thấy Thục phi đẩy Hà Chiêu dung, có điều..." Nhìn Thục phi vui mừng, nàng tiếp tục: "Có điều tần thiếp xác thực nghe thấy tiếng Hà Chiêu dung hô lớn, sau đó vô tình trông thấy một người đi qua góc tối, bóng người kia cùng Thục phi nương nương rất giống nhau. Tần thiếp nhớ rõ trên đầu người đó đeo trâm gài tóc mẫu đơn xoắn có gắn đá quý, ở dưới ánh nến phát sáng lấp lánh."

Nghe vậy Hà Chiêu dung thở phào nhẹ nhõm, cả người không chống đỡ nổi liền hôn mê bất tỉnh.

Mà Thục phi lại nhào tới hướng Hạ Uyển Chi, thiếu chút nữa té lên người nàng. Cũng may Tề Diệp nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo của nàng tránh qua một bên, hơn nữa thuận tiện đẩy ngược lại Thục phi một cái.

Hạ Uyển Chi kinh sợ hô lên, Tề Diệp đứng vững ôm lấy nàng, tránh để nàng ngã xuống: "Đừng sợ!"

Nàng gật đầu, nhìn xem Thục phi ngã ngồi dưới đất, sợ hãi vùi đầu vào trước ngực Tề Diệp, toàn thân run rẩy: "Hoàng thượng, tần thiếp nói đều là sự thật, tuyệt đối không dám hai lời."

"Trẫm biết rõ!" Hắn nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng trấn an, nhìn thoáng qua phía Hạ Bích rồi chậm rãi nói: "Không sao, ngươi về nghỉ ngơi trước, chút nữa trẫm sẽ qua nhìn. Đừng lo lắng, cứ nghỉ ngơi thật

tốt.""Hoàng Thượng, nàng ngậm máu phun người, thần thiếp là vô tội Hạ Chiêu nghi, ngươi nói láo, ngươi sẽ chết không tử tế, ngươi..." Lời của Thục phi còn chưa nói hết đã bị người khác bịt miệng lại, không để cho nàng lên tiếng.

Hạ Uyển Chi đi hai bước liền quay đầu lại, nhìn Thục phi chật vật giãy giụa, lại nhìn về phía Tề Diệp, vẻ mặt ủy khuất vô tội, nhu nhược đáng thương, cho dù là ai cũng sẽ tin tưởng là nàng không nói dối.

Nếu cả Hoàng hậu cùng Thục phi hai người đều cùng nàng có cừu oán, có thể vặn ngã cái nào liền vặn ngã cái đó. Mặc dù hiện tại nàng càng hận Hoàng hậu nhưng Thục phi cũng không phải người vô tội, so sánh với Hoàng hậu, hôm nay Thục phi tựa hồ dễ đối phó hơn một chút.

Nàng chỉ có thể nói, Thục phi, ngươi cũng có một ngày bị lật thuyền trong mương!

Hà Chiêu dung không sao, tiểu công chúa cũng không đáng lo ngại nhưng lại khiến người khác sợ bóng sợ gió một hồi. Chỉ là Thái hậu rất thất vọng, bà nhìn Hà Chiêu dung bụng lớn như vậy cứ đinh ninh cho rằng sẽ là tiểu Hoàng tử, ai ngờ chờ đợi một đêm nhưng chỉ là một vị tiểu Công chúa mà thôi.

Về phần Hoàng hậu, cho rằng Hà Chiêu dung đây là khó giữ được tính mạng, ai biết nàng ta không chỉ bình an không có việc gì, còn sinh ra tiểu công chúa. Cũng may mắn là tiểu công chúa, nếu là tiểu hoàng tử, nàng thật muốn đem Triệu tu nghi lăng trì trăm lần.

Đương nhiên, cũng có chút giá trị làm nàng thực cao hứng, Thục phi bị tước đi danh hiệu, hôm nay chỉ là lục phẩm bảo lâm, biếm lãnh cung, không có ý chỉ của Hoàng thượng không được ra ngoài.

Thục Phi đương nhiên là không muốn, tranh cãi ầm ĩ muốn gặp Hoàng thượng. Có điều Tề Diệp đã vung tay lên, cho dù Thục phi không muốn vẫn bị trói lại ném vào lãnh cung. Thục phi phong quang vô hạn một thời nay chỉ có thể ở lãnh cung qua ngày, ngẫm lại đều cảm thấy thế sự vô thường.

Hạ Uyển Chi ngược lại có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tề Diệp lần này dứt khoát như vậy, đều đem người biếm lãnh cung. Nàng cho rằng chỉ là đoạt đi phong hào cấm túc mà thôi, cuối cùng lại là trừng phạt nặng nề.

Thục Phi vào lãnh cung cũng có một người đáng phải cao hứng. Lúc Thục phi bị trói biếm lãnh cung, Lâm Huệ đặc biệt ở một bên nhìn xem, cười trên nỗi đau của người khác, vẫn không quên nhạo báng: "Thục phi nương nương đi đường cẩn thận, cũng đừng quên thân phận của mình, tư vị biếm lãnh cung không dễ chịu, Thục phi cần phải chuẩn bị tốt a."

Thục phi vốn định mắng to vài câu, bất đắc dĩ bị chặn miệng không cách nào lên tiếng, chỉ có thể oán hận trừng mắt. Nếu ánh mắt có thể giết người, Lâm Huệ sớm đã bị Thục phi trừng đến rách tươm.

Tề Diệp nói tối nay qua xem nàng cũng không phải nói dối, bữa tối là dùng tại Chiêu Hoa cung. Hạ Bích chuẩn bị thức ăn hắn thích, nhìn hắn ăn không được nhiều lắm, Hạ Uyên Chi gắp một khối thịt gà nấm hương, nói: "Hoàng thượng ăn nhiều một chút, mấy ngày nay tần thiếp thấy người tựa hồ gầy đi chút ít."

"Phải không?" Tề Diệp ăn thịt gà nấm nương, sờ sờ mặt nói: "Trẫm ngược lại không nhìn ra."

"Người ta không phải đều nói kẻ trong cuộc thì mê, người bàng quan thì tỉnh sao? Hoàng Thượng tự nhiên sẽ không phát hiện ra thay đổi, nhưng là tần thiếp lúc nào cũng lưu ý đấy." Nàng phân phó Hạ Bích đem súp bổ hầm cách thủy bưng lên: "Nghe nói tối hôm qua Hoàng Thượng liên tục coi chừng Hà Chiêu dung, khẳng định hao tổn không ít, Tần thiếp hầm cho Hoàng Thượng ít súp ăn lót dạ, Hoàng Thượng dùng bồi bổ thân thể đi!" "May là Uyển Nhi đau lòng trẫm." Tề Diệp trong lòng nóng lên, từ từ uống vào từng ngụm từng ngụm, vẫn không quên nói: "Mùi vị không tệ."

"Hoàng Thượng thích là tốt rồi!" Hạ Uyển Chi cười cười, lại gắp thêm chút thức ăn vào chén hắn, nhìn hắn tất cả đều ăn mới hài lòng.

Ăn xong, Tề Diệp cùng nàng ngồi trên giường nệm nói chuyện, bên ngoài trời đã tối, bụng đột nhiên nhúc nhích, nàng không thoải mái hừ một tiếng. Tề Diệp ngẩng đầu nhìn lại, nàng thẹn thùng vuốt ve bụng: "Hắn lại tinh nghịch đá tần thiếp."

"Tinh nghịch!" Hai mắt hắn chợt sáng, bàn tay xoa lên bụng rất lớn đã hơn sáu tháng của nàng, thai nhi càng ngày càng sinh động, thỉnh thoảng đá nàng vài cái. Tay của hắn đặt ở bụng, tiểu tử trong bụng tựa

hồ có cảm giác, ở vị trí lòng bàn tay liền đạp đạp. Hạ Uyển Chi cười một tiếng, hắn vui mừng ngẩng đầu, giọng nói nhẹ nhàng: "Động, thật sự động, thật là hiếm có."

Nàng ôn nhu nhìn hắn áp mặt lên bụng mình nghe động tĩnh, nụ cười xinh đẹp như một đóa hoa đào nở rộ.

Ban đêm Tề Diệp cũng không ngủ lại Chiêu Hoa cung. Hắn cùng nàng nói chuyện không bao lâu hai mắt liền bắt đầu lim dim, nàng đánh thức hắn để hắn trở về Ngọc Long điện nghỉ ngơi. Không phải hắn không muốn ở lại, nhưng Hạ Uyển Chi nói ban đêm nàng đứng dậy nhiều lần, còn liên tục xoay người, cả đêm không thể yên tĩnh, nhất định quấy rầy giấc ngủ của hắn, dụ dỗ vài câu liền đem người đưa đi.

Mà nàng cũng không nói dối, ngủ một giấc nửa đêm có thể bị đói, liền cho Hạ Bích chuẩn bị bữa, ăn no mới có thể tiếp tục ngủ.

Thục phi bị biếm lãnh cung tác động không ít đến triều đình. Nàng ta là tiểu thư Ninh Quốc phủ, gia thế hiển hách, đối với việc nàng ta bị biếm lãnh cung mà nói, Ninh Quốc phủ chắc chắn sẽ không yên lặng tiếp nhận. Vô số bản tấu chương được đưa lên, Ninh Quốc hầu đầu tiên nhận lỗi về phía mình, nói gia môn bất hạnh, gia phong bất chính, không dạy bảo tốt nữ nhi, thao thao bất tuyệt tự mình kiểm điểm. Cuối cùng lại là liệt kê các đời phi tần hậu cung bị giá họa oan uổng, liên tiếp công khai lên án, hơn nữa hi vọng Tề Diệp có thể nghiêm trị Thục phi nương nương, Ninh Quốc hầu không có bất kỳ oán hận nào.

Ninh Quốc hầu thông tình đạt lý như thế đúng là trước sau đều không thể trách, bất kể Thục phi có sai hay không, hắn trước tiên nhận tội, sau đó chịu đòn, lại mặc người xử trí, bày ra bộ dáng một cựu thần trung lương.

Kỳ thật những người thông minh đều biết Ninh Quốc hầu có ý định khác, nếu nhân chứng đều đã có, hắn cũng không nên duy trì Thục phi. Trước tiên chỉ có thể làm cho nàng ở lãnh cung, đợi sự việc qua đi, hắn lại trợ giúp một chút, nàng ta không phải là không có cách xoay người.

Dùng địa vị gia tộc của Ninh Quốc hầu, chắc chắn sẽ không vì hậu cung tranh đấu mà ra tay. Cùng lắm hiện tại hắn là vì người trên ngai vàng kia nhẫn nhịn xuống, đều trách con gái mình ngu dốt bị người khác bắt được điểm yếu mà thôi.

Bởi vì là cuối năm, những ngày tiếp theo đều liên tục bận rộn, chuyện của Thục phi rất nhanh trôi vào quá khứ. Hạ Uyển Chi cũng không có động tác khác, yên lặng ở Chiêu Hoa cung dưỡng thai. Tề Diệp mỗi ngày đều sẽ qua thăm hỏi hoặc là cùng nàng dùng bữa, sau đó nằm trên bụng nghe thai nhi cử động, cũng không cùng nàng nói chuyện.Về phần Hà Chiêu dung đang kiêng cữ, nàng ta tĩnh dưỡng trong cung không ra ngoài, Tề Diệp còn đi xem tiểu công chúa hai lần.

Đêm giao thừa trong cung rất náo nhiệt, vương gia công chúa đều tiến cung. Hướng Hoa cung chuẩn bị cơm tất niên, tất nhiên Hạ Uyển Chi cũng ra ngoài, mặc dù thân thể bất tiện đi nữa, dịp đầu năm cuối năm là không thể bỏ lỡ. Lại nghe nói Thục phi yêu cầu gặp Tề Diệp, Hạ Uyển Chi ngăn cản tin tức, không cần làm cho người khác để ý tới. Nàng ta hiện tại đang ở lãnh cung, không phải Thục phi nương nương, nàng muốn đối phó liền có thể làm cực kỳ dễ dàng.

Thục phi tức giận đến nỗi đập bể khay đựng thức ăn, quăng bánh bao ra ngoài: "Hà Chiêu dung, tốt lắm, rất tốt, bản phi không nghĩ đến một ngày có thể bị ngươi cắn ngược lại. Ngươi yên tâm, chờ bản phi được ra ngoài, nhất định sẽ không dễ dàng cho qua

Còn con tiện nhân kia, bản phi cũng nhất định không bỏ qua cho ngươi!"

Hạ Uyển Chi hắt hơi một cái, cũng may trong cung đang diễn tấu nên không ai phát hiện. Nàng vuốt vuốt mũi, thầm nghĩ là ai ở sau lưng nàng nói bậy?

Yến hội rất náo nhiệt phong phú, sân khấu chuẩn bị chu đáo. Bởi vì muốn đón giao thừa, mấy vở kịch phần lớn đều là chọn theo sở thích của Tề Diệp cùng Thái Hậu.

Hạ Uyển Chi nhịn không được, Tề Diệp thương cảm liền có ý cho nàng lập tức trở về nghỉ ngơi, đây là ý của hắn, cho dù người khác có bất mãn đương nhiên cũng không dám nói gì.

Ngồi thêm một lát, Hạ Uyển Chi không chịu nổi liền cho Hạ Bích đỡ nàng dậy lặng lẽ rời Hướng Hoa cung. Mặc dù đã hết sức rón rén, Tề Diệp vẫn phát hiện nàng rời đi, liền để Quang Thuận công công đưa đến một

cái lò sưởi tay cho nàng: "Hoàng Thượng nói trời lạnh, nương nương ôm lò sưởi đừng để bị cảm!"

"Làm phiền công công, tiện thể nói với Hoàng thượng, tần thiếp đa tạ Hoàng thượng ưu ái." Lúc nàng rời đi vẫn không quên dặn dò Quang Thuận pha cho hắn một ly trà mật ong, buổi tối hắn uống nhiều rượu, Hạ Đồng nói uống nhiều nước mật ong sẽ dễ chịu hơn một chút.

Không bao lâu trong tay Tề Diệp xuất hiện một chén trà, hắn vừa mở ra nhìn cũng biết là ai phân phó, lập tức cảm thấy ngồi vậy nghe kịch cũng thật tốt.

Ngày đầu năm, Hạ Uyển Chi từ sớm đã bị Hạ Bích đánh thức. Sau khi rửa mặt, nàng liền uống một chén canh xương hầm cách thủy, lúc này mới đi Thọ Ninh cung thỉnh an. Thái hậu Hoàng hậu đều cho bao lì xì năm mới, lại dặn dò vài câu, mọi người cùng nhau ngồi dùng điểm tâm sáng, nói chuyện trong chốc lát mới đều tự trở về.

Trên đường, Lâm Huệ cười nói với nàng: "Uyển tỷ tỷ năm mới an khang vui vẻ, sớm sinh quý tử."

"Cảm ơn lời lành của ngươi. Huệ Nhi cũng năm mới vui vẻ, sớm sinh quý tử!" Hạ Uyển Chi mỉm cười đáp lễ.

"Mấy ngày trước đây đều bận rộn, muội muội cũng không đến hỏi thăm Uyển tỷ tỷ, mong tỷ tỷ sẽ không tức giận." Lâm Huệ mỉm cười hỏi.

"Không có!" Hạ Uyển Chi cười cười, nàng còn không thèm để ý.

"Thục phi bị biếm lãnh cung, năm nay hậu cung lại vắng lạnh không ít."

"Vắng lạnh thế nào được, hai năm sau lại là tuyển tú, hậu cung chưa bao giờ có khoảng thời gian vắng lạnh. Muội muội cũng nên thừa lúc đang trẻ, vì bản thân tính toán một chút, vừa vặn bên cạnh Hoàng Thượng lúc này cũng không có nhiều người."

"Uyển tỷ tỷ nói đúng lắm, muội muội biết rồi." Lâm Huệ mỉm cười, nghĩ tới những phi tần kia bất kể là dung mạo hay gia thế so ra đều kém nàng, trong lòng có chút đắc ý.

Nàng ta nhìn lại Hạ Uyển Chi đang mang thai, hiện tại cả người to lên không ít, cũng xấu đi không ít, lại không thể hầu hạ Hoàng thượng. Đây chẳng phải là thời điểm tốt nhất để nàng ta được sủng ái sao?

Trở lại Chiêu Hoa cung, Hạ Bích vừa gỡ xuống cây trâm trên đầu nàng cùng đồ trang sức đeo tay, vừa nói: "Nương nương sao lại còn đề điểm Lâm sung dung tranh đấu, nếu nàng ta thực sự được sủng ái, đối với nương nương mà nói không phải là uy hiếp lớn hay sao?"

"Vậy cũng phải đợi nàng ta được cưng chiều mới nói sau." Hạ Uyển Chi cười lạnh, nếu không cho nàng ta hi vọng, làm sao có thể khiến nàng ta thất vọng được đây.

80. Chương 80

Editor: Biutii

Beta: ThyAn89

Đầu năm nay, các phu nhân nhất phẩm cũng tiến cung yết kiến, cùng Thái Hậu nói chuyện đùa giỡn. Hạ Uyển Chi may mắn được nhận không ít lễ vật, đều là từ các nàng hiếu kính, mặc dù nàng chỉ là Chiêu Nghi nương nương nhưng địa vị hiện tại của nàng ở hậu cung, đúng là sau Thái hậu, Hoàng Hậu, nàng là người tôn quý nhất.

Hôm Trừ Tịch, Vinh Hầu phu nhân không có cơ hội nói vì tiếng nói không có trọng lượng. Đầu năm Vinh Quốc phủ đưa không ít đồ tiến cung, còn đưa một phần tin tức cho nàng, dặn dò nàng chăm sóc thân thể thật tốt, bảo nàng nếu có cơ hội, ở trước mặt Tề Diệp nói tốt vài câu về phụ thân cùng các ca ca của nàng.

Kỳ thật không cần bà dặn dò, Hạ Uyển Chi cũng biết nên làm như thế nào, nàng hồi âm với cha nàng là, cha không cần phải vì cái trước mắt, lại càng không được coi rẻ hoàng quyền, làm ra chuyện gì bội thánh ý.

Tạm thời vài vị Vương gia ở lại thành Kim Lăng, đầu năm Tề Diệp cũng không nghĩ tới có thể cùng vài vị Vương gia uống rượu đánh cờ, thậm chí tổ chức trận đấu đua ngựa ở chuồng ngựa.

Hạ Uyển Chi đi đến để cổ vũ. Ngoài nàng ra, còn có vài phi tần khác. Hoàng Hậu cũng đã ở đây, cách vị trí của nàng không xa. Lâm Huệ đứng ở bên cạnh nàng, lo lắng chồng chất đi đến hỏi nàng "Tỷ tỷ cảm thấy ai có thể thắng được?"

"Chắc là Hoàng Thượng!" Nhìn thân ảnh màu vàng sáng đang bắn cung, nàng cười cười, nói.

"Muội muội cũng nghĩ vậy!" Lâm Huệ gật đầu đồng ý, ánh mắt rơi vào trên người Tề Diệp, khóe miệng mỉm cười.

Hoàng Hậu liếc mắt nhìn hai người tụ lại một chỗ, vừa xì xầm vừa cười cười, nhìn lại mấy vị phi tần khác một chút, âm thầm hừ một tiếng, không ngờ hôm nay hai người bọn họ xuất chúng nhất. Triệu Tu Nghi đã buông tha, vốn dĩ không muốn tranh đấu với các nàng, về phần Tiệp Dư mỹ nhân, nàng cần phải bồi dưỡng một hai người như vậy để có thể cùng nàng tranh đấu với bọn họ.

Chạy hết một vòng, Tề Diệp vượt lên trên vài bước, ngẩng đầu hướng về khán đài cười một tiếng, ánh mắt ôn nhu cùng gương mặt tuấn tú. Tề Diệp nhìn thấy nàng đang phất nhẹ khăn lụa về phía hắn. Lập tức cảm thấy tâm tình thật tốt, tươi cười nhận lời chúc mừng của vài vị vương gia, còn hàn huyên vài câu cùng bọn họ.

Hạ Uyển Chi thu lại khăn lụa trong tay lại, không thèm để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Triệu Tu nghi, chỉ cần hắn thích là đủ rồi.

Mấy đêm rồi Triều Hoa các đều tổ chức cung yến, đêm nay cũng không ngoại lệ. Hạ Uyển Chi cảm thấy mệt mỏi, cho người nói là thân thể khó chịu, không có đi tham gia, dù sao nàng cũng không có chuyện gì. Hơn nữa, thức ăn ở cung yến nàng lại không dám ăn, ngồi lâu nhất định sẽ rất nhàm chán.

Dùng xong bữa tối, nàng đang ngồi ở dưới ánh nến thêu hoa, chuẩn bị giầy cho hài tử, thêu lên bốn chữ Bình An Như Ý, lại cho Hạ Hoa hỏi thăm tin tức. Đêm nay Lâm Huệ lại khảy một khúc đàn, Tề Diệp ban thưởng một chút vải vóc, đồ trang sức.

Đã hơi khuya, nàng có chút mệt mỏi nên thu dọn mọi thứ, muốn đi nghỉ ngơi. Hạ Bích chuẩn bị nước nóng cho nàng rửa chân, có lẽ ngồi lâu nên hai chân có chút tê. Hạ Bích quỳ trên mặt đất xoa bóp chân cho nàng, vừa hay nghe thấy cung nhân báo Hoàng Thượng giá lâm, nàng có chút ngoài ý muốn, nàng cứ cho rằng đêm nay Tề Diệp ở lại chỗ của Lâm Huệ."Nhìn đèn vẫn sáng, biết Uyển Nhi còn chưa nghỉ ngơi, nên trẫm đi đến nhìn một chút." Tề Diệp ngồi xuống, lôi kéo tay của nàng, vuốt vuốt, hỏi "Nghe nói thân thể khó chịu, tốt hơn chút nào chưa?"

"Đã tốt hơn nhiều, Hoàng Thượng không cần lo lắng!" Nàng cười cười, vuốt ve bụng, tay của hắn đặt lên trước, hai bàn tay ấm áp, ở mép bụng tròn mà vuốt ve, tiểu hài tử trong bụng vẫn chưa ngừng đạp, giống như cảm thấy cái gì, đột nhiên đá vài cái.

Tề Diệp ngạc nhiên mừng rỡ "Hài tử cử động!"

"Biết Hoàng Thượng tới, nên hài tử mới không an phận, đứa nhỏ này giống như rất thích Hoàng Thượng đấy!"

"Trẫm là phụ hoàng, nhất định thích trẫm có đúng không?" Tề Diệp đi tới gần, nói chuyện với bụng của nàng. Hai người vây quanh bụng, nói một hồi lâu, tiểu tử động vài cái liền không hề cử động nữa. Hạ Uyển Chi cũng có chút mệt mỏi, há miệng ngáp vài cái.

Tề Diệp đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi "Đêm nay Hoàng Thượng có muốn ở lại hay không?" Lúc nằm xuống, nàng lôi kéo tay áo của hắn hỏi.

Tề Diệp suy nghĩ một chút, gật đầu, cởi giày, vén chăn leo lên, để cho nàng gối lên cánh tay của mình, ngửi mùi sữa thơm nhàn nhạt ở trên người nàng, vừa ngọt vừa ấm áp, làm cho lòng người cảm thấy dễ chịu.

Hạ Uyển Chi nghiêng người nằm vào trong, áp lưng vào trên ngực hắn, cảm giác tim đập mạnh mẽ và nhiệt độ ấm áp, rất nhanh nàng liền ngủ mất, hắn dịu dàng vuốt ve bụng của nàng, cảm thấy lòng thỏa mãn chưa từng có.

Sau khi Lâm Huệ rửa mặt, đợi một hồi lâu mới biết được Hoàng Thượng đã nghỉ ở Chiêu Hoa cung, trong lòng lạnh lẽo như tuyết đang rơi.

Thái Vi bất mãn nói "Hoàng Thượng lật ra bài tử của nương nương, nhưng sao lại nghỉ ở Chiêu Hoa cung?"

"Suy nghĩ của Hoàng Thượng ta và ngươi có thể đoán được à? Đừng nói nữa, lui xuống hết đi!" Lâm Huệ không vui, nghiêm mặt cởi quần áo, leo lên giường nằm, quăng cho Thái Vi một bóng lưng lạnh lùng.

Thái Vi bất mãn nói "Đều do nương nương quá dễ dãi, mới bị khi dễ hết lần này đến lần khác, nhất định là Hạ Chiêu Nghi cố ý. Nàng đã mang long chủng mà vẫn tranh đoạt tình cảm với nương nương."

"Thái Vi, đi ra ngoài!" Lâm Huệ không muốn nghe, lạnh lùng lên tiếng.

Thái Vi nghĩ đến một màn ở phủ Nội Vụ vào ngày hôm nay. Nàng xin thêm than thì người bên phủ Nội Vụ ra sức khước từ. Nhưng lúc Hạ Bích đến, nàng ta còn chưa tiến vào thì những tên cẩu nô tài kia đã mỉm cười chào đón, hận không thể đáp ứng tất cả yêu cầu của Hạ Bích. Vốn là cùng nhau tiến cung, đều là kẻ hầu người hạ nhưng nàng ta ở hậu cung đúng là rất nổi tiếng.

Còn bản thân mình, phải xem sắc mặt của người khác để làm việc, làm sao nàng không tức giận cho được.

"Nô tỳ biết nương nương không muốn nghe, cũng do nô tỳ suy nghĩ cho nương nương, hôm nay Thục phi bị biếm lãnh cung, không có người ngăn cản nương nương, nương nương cần phải thừa cơ hội này đoạt lấy ân sủng của Hoàng Thượng. Người hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng không nhiều lắm, nương nương lại tài mạo, nhất định sẽ được sủng ái."Thấy người trên giường không có chút động tĩnh nào, Thái Vi dừng một chút, ngầm thở dài, để tấm màn xuống, thổi tắt ngọn nến, nói "Nếu như nương nương có chuyện gì, xin cứ việc phân phó, nô tỳ ở bên ngoài trông chừng."

Nàng cũng muốn được sủng ái lắm nhưng mà Hoàng Thượng giống như không thích nàng, làm sao để có thể nhận sủng ái?

Lúc Tiết Nguyên Tiêu (1), hậu cung rất náo nhiệt, Hướng hoa cung đèn đuốc sáng trưng, trên hai bên tường đường đến ngự hoa viên đều treo đèn lồng, đủ loại màu sắc, hình dạng đèn lồng, còn có không ít câu đố.

(1) Tiết Nguyên Tiêu (Rằm Tháng Giêng): Là ngày lễ hội cổ truyền tại Trung Quốc và là tết Thượng Nguyên tại Việt Nam. Lễ hội trăng rằm từ giữa đêm 14 (đêm trước trăng rằm) trọn ngày 15 (ngày rằm) cho đến nửa đêm 15 (đêm trăng rằm) của tháng Giêng Âm Lịch.

Sau khi ăn xong, Tề Diệp lại dẫn đại thần văn võ đi dạo ngự hoa viên chơi đoán chữ, ai đoán đúng nhiều nhất thì được ban thưởng, các nữ quyến theo Thái Hậu, Hoàng Hậu và các nàng phi tần nghe nói chuyện đùa giỡn.

Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát, muốn đi tiểu tiện, trên đường bị vài vị phu nhân đại thần quấn lấy, không ngừng nịnh nọt nàng. Nàng cười cười cũng không nói gì, hàn huyên vài câu liền trở lại Triều Hoa Các, trên sân khấu vẫn còn gánh hát, đùa giỡn náo nhiệt.

Cuối cùng vẫn là Thái Phó đoán được nhiều câu đố nhất, Tề Diệp theo lời hứa ban thưởng lễ vật.

Trời cũng không còn sớm, yến hội đã hạ tiệc, Hạ Uyển Chi được Hạ Bích, Hạ Đồng nâng đỡ, trở về Chiêu Hoa cung. Gió thổi có chút lạnh, đèn lồng bị tắt, Hạ Bích cho tiểu thái giám đi châm lửa. Vác nàng đứng dưới hành lang chờ, để tránh trời tối va trúng người khác lại ngã.

Chờ trong chốc lát, khi tiểu thái giám còn chưa trở lại, các nàng lại trông thấy một bóng người lén lén lút lút đi tới, các nàng sửng sốt một chút. Hạ Uyển Chi để cho Hạ Hà theo sau nhìn một chút, cố gắng không bị phát hiện.

Hạ Hà theo sau, để lại hai người đứng ở cửa chờ tiểu thái giám, cũng may tiểu thái giám rất nhanh đã đến, nàng quay trở về Chiêu Hoa cung.

Sau khi rửa mặt rửa chân một phen, cả người đều nóng lên, Hạ Bích lấy khăn ấm cho nàng lau bụng. Hài tử trong bụng dường như cảm nhận được nhiệt độ, đạp đạp mấy cái, sau đó lại ngoan ngoãn "ngủ" tiếp.

Chờ trong chốc lát, Hạ Hà còn chưa trở lại, Hạ Bích khuyên "Nương nương nghỉ ngơi trước đi! Một mình nô tỳ trông chừng là được!"

Nàng suy nghĩ một chút, gật đầu, dù sao đêm nay nàng cũng rất mệt mỏi, bèn nằm xuống ngủ, mà đêm nay Tề Diệp cũng đi phòng của Chu Tiệp Dư.

Hạ Uyển Chi rất nhanh liền ngủ thiếp đi, còn ngủ rất sâu.

Hạ Bích ngồi trông chừng trong chốc lát, thỉnh thoảng đi ra xem một chút, ai biết đợi thật lâu cũng không nghe tin Hạ Hà quay trở lại, nàng có chút không yên lòng kêu hai tiểu thái giám đi ra ngoài tìm xem. Đêm đã khuya, các cung nhân đã đóng cửa, bọn họ cũng không tìm được ở nhiều nơi.

Ban đêm khi Hạ Uyển Chi tỉnh lại, Hạ Bích bưng bánh sủi cảo được chuẩn bị lên. Hôm qua nàng nói muốn ăn, Hạ Bích liền ghi nhớ ở trong lòng, buổi tối làm cho nàng ăn.Ăn năm sáu cái bánh sủi cảo đã no rồi, nàng lau khóe miệng một chút, hỏi "Hạ Hà đã trở về chưa?"

"Nô tỳ đang muốn nói với nương nương, Hạ Hà còn chưa trở lại, nô tỳ không yên tâm, để cho hai gã sai vặt đi tìm, nhưng bọn họ cũng chưa quay lại."

Hạ Uyển Chi nhíu mày "Cho người đi xung quanh Ngự Hoa Viên tìm xem!"

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu, đỡ nàng nằm xuống, lại phân phó hai vị cung nữ đi xung quanh Ngự Hoa Viên xem một chút, trong lòng có chút bất an nho nhỏ.

Ngày hôm sau Hạ Uyển Chi vừa tỉnh dậy, liền nhìn thấy hai mắt Hạ Bích sưng đỏ, nhìn thấy nàng tỉnh muốn nói lại thôi, nàng nhíu mày, trong lòng căng thẳng, hỏi "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Bích chần chờ một chút, thấy nàng nhìn mình chằm chằm, biết rõ chuyện không thể gạt được, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, nức nở nói "Tối hôm qua cả đêm Hạ Hạ không trở về, nô tỳ âm thầm cho người tìm một lần, cuối cùng đi tìm xung quanh lãnh cung, ở trong giếng cạn tìm ra Hạ Hà, Hạ Hà nàng đã mất! Nương nương hãy làm chủ cho Hạ Hà!"

Trong lòng lộp bộp, thất thần trong nháy mắt, Hạ Uyển Chi trấn định lại, hỏi "Ngươi còn phát hiện ra điều gì khả nghi không?"

"Nô tỳ tự mình đi nhìn, nhưng không thấy điều gì không ổn. Trên người Hạ Hà cũng không tìm được manh mối, giống như là nàng trượt chân rơi vào. Nhưng nô tỳ biết rõ, Hạ Hà sẽ không bất cẩn rơi vào giếng cạn như vậy, nương nương, nhất định là tối hôm qua nàng đi theo cái bóng đen kia, nhìn thấy những thứ không nên thấy, bị người ta phát hiện cho nên giết người diệt khẩu!"

"Tối hôm qua cái bóng đen kia đã phát hiện ra ràng?" Đương nhiên nàng biết rõ, chỉ cho rằng vận mệnh đã phát sinh biến hóa, ai biết Hạ Hà lại không có tránh được. Nàng cho rằng dùng lực lượng của mình có thể bảo vệ tốt những người ở bên cạnh, lại không nghĩ vừa tỉnh dậy liền nghe được cái tin như sét đánh giữa trời quang.

"Nô tỳ chỉ hận không có trường Thiên Lý Nhãn (2)!" Hạ Bích ảo não.

(2) Trường Thiên Lý Nhãn: Đôi mắt có thể nhìn thấu được mọi vật rắn, nhìn mọi thứ ở khoảng cách xa, có ma thuật để tấn công kẻ thù.

"Lấy y phục cho ta, ta muốn đến xem!" Nàng muốn tận mắt nhìn xem chuyện đó là như thế nào.

Trang điểm xong xuôi, cũng không thèm ăn đồ ăn sáng, nàng liền đi Tích Sinh Đường, quản sự trông thấy nàng đi đến, có chút thụ sủng nhược kinh (3) "Nương nương, bên trong rất xúi quẩy, nương nương không thể đi vào trong, nương nương đừng đi tới mà nương nương."

(3) Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà kinh sợ.

"Bản cung không quan tâm!" Cất bước đi vào, Hạ Bích Hạ Đồng đi theo phía sau nàng.

Trong phòng rất đơn sơ được đặt một cái băng ghế dài, trên băng ghế phủ một cái chiếu bọc bị nhô lên, quản sự không dám nhiều lời, vén chiếu lên cho Hạ Uyển Chi xen. Hạ Bích nhìn thoáng qua, nước mắt không ngừng tuôn xuống, che miệng khóc thút thít.

Hạ Đồng đi tới gần xem một chút, nội tâm không đành lòng, ngay cả hai mắt cũng đỏ.

Hạ Uyển Chi nhìn lướt qua Hạ Hà không còn sự sống, trên đầu, trên mặt bị cắt, tổn thương nhiều chỗ, nếu không phải là người quen, căn bản nhìn không ra là ai. Nàng liếc nhanh qua Hạ Đồng, Hạ Đồng tra xét lại tình huống của Hạ Hà, sau đó lắc đầu với nàng.Hạ Uyển Chi âm thầm thất vọng, nói nhỏ "Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết oan, người nhà của ngươi sẽ được trấn an thật tốt, an tâm đi đi!"

Lúc rời đi nàng đã phân phó quản sự chuẩn bị cho nàng ấy một quan tài thật tốt, cho hạ nhân mang xuất cung hậu táng.

Quản sự gật đầu liên tục, bảo đảm sẽ an bài mọi chuyện thật tốt.

Còn chưa trở lại Chiêu Hoa cung, đã nhín thấy Tề Diệp vội vã đi tới. Vừa trông thấy nàng, hắn thở phào nhẹ nhõm, tiến lên hai, ba bước, ân cần dùng ánh mắt hỏi thăm. Hạ Uyển Chi trông thấy hắn, lập tức rơi lệ đầy mặt.

Tề Diệp lau nước mắt trên mặt nàng, an ủi "Dù sao cũng là một tỳ nữ mà thôi, không cần phải thương tâm như thế, trẫm sẽ cho người an táng."

"Đa tạ Hoàng Thượng!" Nàng gật gật đầu, nước mắt trên mặt rưng rưng như sắp rơi xuống "Nàng là một tỳ nữ làm tròn chức trách, không nghĩ tới kém may mắn như thế. Nếu như tối hôm qua tần thiếp không cho nàng đi thì sẽ không xảy ra chuyện thương tâm như vậy, nếu sớm biết tần thiếp cũng không đa nghi, đều do tần thiếp."

"Được rồi được rồi, người chết cũng không có thể sống lại." Tề Diệp an ủi vài câu, hắn muốn ôm nàng vào lòng, nhưng bụng của nàng trở thành chướng ngại vật ngăn cách hai người, hắn chỉ có thể vuốt ve mặt của nàng, hỏi "Tối hôm qua xảy ra chuyện gì sao?"

"Vâng!" Nàng nghẹn ngào kể lại chân tướng câu chuyện thật tỉ mỉ "... Không nghĩ tới nàng đi lần này cũng không trở lại nữa!"

"Trẫm biết rồi, sẽ không để cho nàng ta chết oan, trẫm sẽ cho người điều tra." Tề Diệp phân phó Quang Thuận xong, nghiêng đầu an ủi nàng đi về nghỉ, nghe nói nàng chưa dùng đồ ăn sáng, bèn ở lại Chiêu Hoa cung dùng bữa.

Hạ Uyển Chi ăn không nhiều lắm, hắn nhìn thấy rất ư là đau lòng, biết rõ tỳ nữ chết làm cho nàng khó chịu trong lòng, nàng vẫn đơn thuần thiện lương như vậy. Hắn lựa lời an ủi nàng vài câu, dụ dỗ nàng ăn một bát cháo, lúc này mới yên tâm.

Thấy vẻ mặt nàng thương cảm, Tề Diệp không yên tâm, nguyên cả buổi sáng đều ở bên cạnh nàng, không nói chuyện với nàng, thì cùng nàng đánh cờ, không để cho nàng có thời gian suy nghĩ những chuyện khác.

Quang Thuận công công không tìm kiếm được chứng cứ gì từ chuyện Hạ Hà, chỉ đành áy náy thỉnh tội với Hạ Uyển Chi.

Nàng nghe xong cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nói "Quang Thuận công công cực khổ rồi, có lẽ do nàng không cẩn thận rơi vào, chuyện này cứ bỏ qua như thế đi!"

"Tạ nương nương khoan dung." Quang Thuận không nói nhiều lắm, đứng trong chốc lát liền rời đi.

Hắn vừa đi, Hạ Bích lại nói "Nương nương đã vì Hạ Hà làm đủ chuyện, nàng ở dưới cửu tuyền cũng nhắm mắt xuôi tay."

"Nếu thật là nhắm mắt, đêm nay liền báo mộng cho ta, tốt nhất là nói cho ta là ai hại nàng ấy chết!" Còn lâu nàng mới tin đó là chuyện ngoài ý muốn. Cái hậu cung này có biết bao chuyện không đơn giản như bên ngoài, chỉ có thể là mưu sát. Hạ Hà nhất định nhìn thấy chuyện gì không thể nhìn, nên mới bị người đó giết người diệt khẩu.Chỉ do đối phương quá khôn khéo, một chút manh mối cũng không để lại, làm cho Hạ Hà bị mất tính mạng một cách vô ích.

Ngày đầy tháng của Tiểu công chúa, Hoàng Hậu có lệnh phân phó, Hậu Cung phải làm náo nhiệt một chút. Tề Diệp để Thái Hậu ban tên cho công chúa là An Bình, đồng thời Tề Diệp cũng hạ ý chỉ, Hà Chiêu dung được phong phi tử, thăng thành Lệ phi.

Lúc Hà Chiêu dung nghe Quang Thuận công công tuyên chỉ, trong lòng cực kỳ vui mừng, nàng cứ cho rằng sinh ra Nhị công chúa cũng không được phong phi, không ngờ tới lại được, tuy chỉ là nhất phẩm nhưng có phong hào nên Lệ phi cao quý hơn nhiều.

Hạ Uyển Chi biết được Hà Chiêu dung được phong làm Lệ phi, cũng không kinh ngạc gì mấy. Cho Hạ Bích chuẩn bị một phần lễ vật đưa tới cung Lệ phi để chúc mừng. Nàng nhìn qua Nhị công chúa, thấy con bé nhỏ nhắn thật là đáng yêu.

Mặc dù Thái Hậu rất thất vọng, nhưng bởi vì còn có hai cái bụng để hi vọng nên cũng không mất hứng nhiều lắm. Tên của Nhị công chúa còn không phải là bà ban tên cho sao. Đây cũng là chỗ khôn khéo của Tề Diệp. Được Thái Hậu ban tên cho, thân phận của Nhị công chúa cũng liền khác.

Đầu tháng hai khí trời ấm áp, cuối cùng ngày đông giá rét cũng qua đi, ngày xuân cũng đã tới.

Hạ Uyển Chi cởi bỏ áo lông rườm rà, bụng nhìn nhỏ đi rất nhiều. Mấy ngày nay, nàng cũng ăn tốt hơn, mỗi ngày không ăn thì ngủ không ngủ thì ăn, những lúc tỉnh lại xong đều lim dim ngủ, cả ngày chỉ thích nằm dài lười biếng.

Mặc dù như thế, Hậu Cung rục rịch như thế nào nàng đều biết hết.

Lâm Huệ lại càng tỏ ra ân cần, ba ngày hai bữa chạy đến Ngự Thư Phòng, ngoại trừ Triệu Tu nghi bên cạnh Hoàng Hậu ra, có Chu Tiệp dư cùng Trác Tiệp dư, hai người cùng một lúc tiến cung với nàng, nhìn số lần các nàng đi Phượng Nghi cung, có lẽ Hoàng Hậu chuẩn bị trọng dụng các nàng ta.

Trong lòng Hạ Uyển Chi hiểu rõ, ngoài việc mỗi ngày Tề Diệp ở chỗ nàng dùng bữa, nàng cũng chỉ để cho Hạ Bích chuẩn bị thức ăn đưa đi, có khi tinh thần tốt, nàng cũng sẽ đích thân mang tới cho hắn.

Giống như hiện tại, Hạ Bích làm bánh hạt dẻ và bánh táo, theo nàng đi tới Ngự Thư phòng. Ngự Thư Phòng là nơi chuyên dùng để xử lý chính vụ, phi tần Hậu Cung không có chuyện quan trọng thì không thể vào bên trong, để tránh làm trễ nải việc xử lý triều chính. Đây là quy chế.

Mặc dù như thế, cũng không phải chưa có phi tần nào không dám làm trái, ví dụ như nàng.

Tiểu thái giám nhìn thấy nàng đi tới, mỉm cười tiến lên nịnh nọt nói "Chiêu nghi nương nương đến ạ, nô tài thỉnh an Chiêu nghi nương nương, nương nương vạn phúc, tiểu hoàng tử vạn phúc!"

Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng, cười nói "Hoàng Thượng có ở bên trong không?"

"Bẩm nương nương, Hoàng Thượng đang ở bên trong." Tiểu thái giám chần chờ một chút, nói "Nhưng mà Lâm Sung dung cũng trong đó, còn mang theo một hộp đựng thức ăn, giống như tới để tặng điểm tâm cho Hoàng Thượng."

"Biết rồi!" Nàng cười cười, tiểu thái giám đẩy cửa ra để cho nàng đi vào.

Bức rèm che bị vén lên, Quang Thuận công công cho rằng có người không có mắt tiến vào, đang muốn mở miệng. Khi nhìn thấy Hạ Uyển Chi, hắn vội vàng thay bằng khuôn mặt tươi cười, cúi đầu thỉnh an "Nô tài thỉnh an Chiêu Nghi nương nương, nương nương vạn phúc!"

Hạ Uyển Chi gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy Lâm Huệ đang đứng sau lưng Tề Diệp, xoa bóp bả vai cho hắn. Nghe thấy âm thanh, hắn mở mắt ra xem, vẻ mặt chuyển thành vui vẻ sung sướng, khoát khoát tay với Lâm Huệ. Lâm Huệ biết điều thu tay lại, hành lễ lui xuống, đi đến trước mặt Hạ Uyển Chi, hai người mặt đối mặt với nhau, cuối cùng Lâm Huệ chào nàng một tiếng, sau đó mang Thái Vi rời đi.

"Uyển Nhi sao lại tới đây?" Nhìn thân thể nàng sưng vù, bụng nhô lên cao, chiếm hết nửa người, làm cho người nhìn có chút bận tâm, liền vội vàng tiến lên, đỡ cái eo không mảnh khảnh lắm của nàng.

Mà Lâm Huệ ở sau lưng, khi nghe thấy hắn dùng giọng nói ôn nhu như nước gọi nàng "Uyển Nhi", tâm tình cũng căng ra. Cho tới hiện tại, Hoàng Thượng chưa bao giờ gọi nàng ta là Huệ nhi, càng không dùng cái giọng nói ôn nhu như nước gọi nàng hai tiếng "Huệ nhi", quả nhiên, dù nàng cố gắng thế nào cũng không bằng với Uyển nhi trong miệng hắn.

"Tần thiếp thèm ăn bánh hạt dẻ và bánh táo, bèn để cho Hạ Bích đi làm, nhưng một người ăn lại cảm thấy rất buồn chán, nên tới tìm Hoàng Thượng." Nàng cười chế nhạo chính mình "Có phải tần thiếp quấy rầy Hoàng Thượng hồng tụ thêm hương (4) không?"

(4) Hồng tụ thêm hương: Ý chỉ việc có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh.

"Nói bậy!" Tề Diệp cười oán trách "Nữ nhân xinh đẹp của trẫm còn không phải là Uyển Nhi trước mắt hay sao?"

"Hoàng Thượng cũng biết chọc ghẹo người ta!" Hạ Uyển Chi lơ đễnh, cầm một miến bánh hạt dẻ đưa đến bên miệng hắn.

Tề Diệp cắn nhẹ lên cái mũi nhỏ của nàng, nói "Uyển Nhi là ghen sao, vậy trẫm làm sao để dỗ được nàng đây?"

"Tần thiếp mới không có ghen!" Nếu như mặt nàng không đỏ, sẽ càng có sức thuyết phục hơn.

"Ừ! Uyển Nhi không có ghen." Hắn cầm một miếng bánh táo đỏ đút cho nàng, nàng cắn một miếng, còn dư lại hơn phân nửa đều bị hắn nuốt vào bụng, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, cười nói "Rất ngọt!"

Vẻ mặt này, ánh mắt này, nếu như nàng không hiểu sai lời nói của hắn, hẳn là hắn đang "đùa giỡn" nàng đi!

81. Chương 81

Edit: navahn

Beta: Nam Thiên Vân

Ngày thứ hai sau khi sắc phong Lệ phi, Lệ phi liền cho Tú Hà đi Chiêu Hoa cung truyền lời. Hạ Uyển Chi nghe nói Lệ Phi gọi nàng đi Ngọc Hoa cung, gật đầu, nói Tú Hà đợi một lát, nàng vào đổi quần áo liền qua ngay.

Vào trong phòng, Hạ Bích tìm cho nàng một bộ cung trang sạch sẽ, nói nhỏ "Lệ phi đây là ra oai phủ đầu với nương nương sao? Mới sắc phong ngày thứ hai đã cho người đến thỉnh nương nương qua?"

"Có phải ra oai phủ đầu hay không đi thì biết!" Hạ Uyển Chi cười một tiếng, thầm nghĩ nàng ta cuối cùng cũng có thể cho nàng một cái công đạo.

Ngọc Hoa cung của Lệ phi so thế nào cũng đều kém Chiêu Hoa cung của nàng, tùy ý nhìn thoáng qua, Hạ Uyển Chi rất mất hứng. Tú Hà dẫn nàng đi vào nói "Chiêu nghi nương nương ngồi nghỉ trong chốc lát, nô tỳ đi bẩm bảo Lệ phi nương nương." Nói xong liền phân phó cung nữ dâng trà.

Hạ Uyển Chi không nói gì, rất nhanh đã có cung nữ dâng trà, nàng không nhìn lấy một cái. Nghe âm thanh lắc lư thanh thúy của bức rèm, lúc này mới ngẩng đầu, quả nhiên là cấp vị cao có khác, cả người đều thoạt nhìn không giống lúc trước. So với khi yếu thế trước mặc Thục phi, Lệ phi nương nương lúc này đúng là tư thasii hãnh diện, đẹp đẽ quý giá.

Nàng đang muốn hành lễ, Lệ phi đã bước nhanh về phía trước, cầm lấy tay nàng nói "Hạ Chiêu nghi khách khí, tỷ muội với nhau cần gì phải khách khí như thế?"

Hạ Uyển Chi vẫn khẽ kiên trì quỳ gối hành lễ, rút tay về, "Quy củ hậu cung không thể bỏ, tuy là thân thiết với Lệ phi, tần thiếp cũng không dám vi phạm. Còn chưa chúc mừng Lệ phi nương nương đâu."

"Hạ Chiêu nghi khách khí!" Lệ phi có chút không tự nhiên cười cười, liếc nhanh qua phía Tú Hà, Tú Hà liên phân phó những người khác lui ra ngoài chờ đợi. "Bản phi hôm nay tìm Hạ Chiêu nghi đi đến thật ra là có chuyện muốn nói cùng Hạ Chiêu nghi."

Lệ phi nhìn về phía Hạ Bích, Hạ Uyển Chi hiểu ý liền nói "Không sao."

Nàng đã nói như vậy, Lệ phi liền biết Hạ Bích là tâm phúc của nàng, không cần tránh đi. Nàng ta mở miệng, "Chuyện của Thục phi còn phải đa tạ Hạ Chiêu nghi ra tay tương trợ."

"Tần thiếp không biết Lệ phi nương nương nói gì nữa." Nàng cười cười, giọng nói mờ mịt.

"Hạ Chiêu nghi nói đùa, cùng lắm bản phi biết rõ nên làm gì, Hạ Chiêu nghi không cần lo lắng, chúng ta bây giờ là người trên cùng một thuyền, bản phi chắc chắc sẽ không lỡ miệng."

"Lệ phi chẳng lẽ nói đến chuyện đêm đó Thục phi đẩy ngã Lệ phi nương nương sao?" Nàng cố ý bừng tỉnh, nói "Lệ phi nương nương không nhắc nhớ tần thiếp cũng đã sớm quên rồi, kỳ thật là Thục phi vô tội, Lệ phi nói có đúng không?"

"Nàng có vô tội hay không, Hạ Chiêu nghi không phải rõ ràng hơn sao?" Lệ phi cười như không, nói.

"Lệ phi nương nương đây là ý gì?" Hạ Uyển Chi khiêu mi.

"Có ý gì Hạ Chiêu nghi sợ đã rất rõ ràng, Hạ Chiêu nghi nói dối, kỳ thật Hạ Chiêu nghi căn bản không nhìn thấy Thục phi đẩy ta!" Lệ phi lại cười nói, "Yên tâm, chỉ cần ngươi về sau ngoan ngoãn nghe lời, bản phi chắc chắn sẽ không bạc đãi Hạ Chiêu nghi."

"Tần thiếp đa tạ Lệ phi nương nương phá lệ khai ân!" Nàng nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, chỉ không nghĩ rằng Lệ phi sẽ đem chuyện của Thục phi đến khống chế nàng. Cũng không biết nàng ta là giả ngốc, hay thật sự ngốc nghếch."Bản phi là người thưởng phạt phân minh, Hạ Chiêu nghi nên biết. Việc kia chỉ cần bản phi không nói ra Hoàng thượng nhất định không biết, Hạ Chiêu nghi cũng không cần gánh tội danh giá họa Thục phi."

"Lệ phi nương nương cho rằng người ngồi trên vị trí Lệ phi liền có thể dạy dỗ tần thiếp sao?" Hạ Uyển Chi cười lạnh "Lệ phi hình như nghĩ chuyện này rất đơn giản, người luôn miệng nói Thục phi đẩy ngã mình chính là Lệ phi nương nương đi! Tần thiếp cùng lắm là nói một câu không xác định mà thôi, cho dù Hoàng thượng có biết cũng sẽ không làm khó tần thiếp, ngược lại Lệ phi có lẽ sẽ không dễ chịu lắm đâu." Nàng tiếp tục nói "Nếu Hoàng thượng biết rõ Lệ phi nương nương giá họa Thục phi, Hoàng thượng nhất định sẽ giận dữ. Đừng nói đến vị trí Lệ phi này ngồi chưa ấm chỗ đã bị đuổi xuống, chỉ sợ An Ninh công chúa cũng bị ôm sang chỗ người khác nhận mẫu phi. Chẳng lẽ Lệ phi nương nương sẽ nguyện ý ngậm đắng nuốt cay mười tháng sinh hạ, rồi lại để An Ninh công chúa trở thành con gái của người khác sao?"

"Ngươi cho rằng Hoàng thượng sẽ tin tưởng ngươi nói?" Lệ phi biến đổi sắc mặt, nàng đương nhiên không muốn, nếu không cũng sẽ không bí quá hóa liều giá họa Thục phi. Thật ra nàng thấy rất rõ ràng là Triệu Tu nghi, nhưng nàng không có lá gan khai ra, nàng làm sao không biết Triệu Tu nghi là người của ai.

Chỉ là nàng không muốn con của mình trở thành công cụ để Thục phi tranh đấu. Nếu bị Thục phi nuôi dưỡng, con của nàng cũng giống như ném vào hố lửa, nàng hoài thai mười tháng làm sao có thể nhẫn tâm nhìn hài tử của mình nhận người khác làm mẫu phi?

Cho nên sau khi thập tử nhất sinh, nàng liền nghĩ tới biện pháp loại trừ Thục phi, cũng có thể đoan được Hạ Chiêu nghi nhất định sẽ phối hợp. Bởi vì Thục phi ở hậu cung có quá nhiều kẻ thù, chỉ cần là người thông minh đều sẽ không bỏ qua cơ hội này. Mà Hạ Chiêu nghi cũng không làm cho nàng thấy thất vọng, mọi chuyện rất thuận lợi, Thục phi thực sự bị biếm lãnh cung khiến cho nàng có cảm giác mình được trọng sinh một kiếp.

"Hoàng thượng sao lại không tin?" Hạ Uyển Chi khiêu mi.

Nghĩ tới sự ân sủng của Hoàng thượng đối với nàng, Lệ phi trong lòng sợ hãi, "Cho dù tin tưởng, ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt."

"Có muốn thử một chút không? Cho dù Hoàng thượng biết rõ ta nhất thời nói dối, nhiều nhất là khiển trách vài câu, ta vẫn là Hạ Chiêu nghi được sủng ái. Mà ngươi, chỉ có thể vào lãnh cung sống, một ngày dài như một năm, Lệ phi nương nương có muốn cùng ta đánh cược một lần không?"

"Hừ! Đừng nghĩ đến chuyện uy hiếp bản phi, bản phi sẽ không bị lừa." Lệ phi vịt chết còn cứng mỏ, nàng ta hiện tại đang vô cùng khiếp đảm.

"Ngược lại cũng không nghĩ tới Lệ phi nương còn có mặt cứng như vậy." Dứt lời nàng đứng dậy rời đi, đi chưa được hai bước, phía sau đã truyền đến thanh âm của Lệ phi.

"Đứng lại!"

"Lệ phi đây là đang muốn nói chuyện cùng thần thiếp sao?" Thần thái nhàn nhã nhìn nàng ta, gằn từng chữ, "Xem ra Lệ phi thật không hiểu rõ thân phận của chính mình."

"Hạ Chiêu nghi, có chuyện tốt mới nói!" Lệ phi cười làm lành, tiến lên kéo tay của Hạ Uyển Chi.

Nàng khinh thường bỏ qua, "Lệ phi nương nương muốn nói cái gì?""Chuyện hôm đó coi như chúng ta đều đã quên đi?" Lệ phi cười cười nói "Dù sao hiện tại Thục phi đã biếm lãnh cung, đây đối với chúng ta đều là tin vui."

"Không phải chúng ta, là tin vui của Lệ phi, tần thiếp thân phận thấp kém không dám cùng Lệ phi nương nương sánh vai!" Giọng nói lành lạnh mang theo chút lãnh ý.

"Hạ Chiêu nghi nói đùa." Lệ phi âm thầm siết chặt nắm tay, "Sau này nếu Hạ Chiêu nghi cần trợ giúp cái gì, bản phi nếu có thể nhất định sẽ giúp đỡ."

"Lệ phi nương nương khách khí, canh giờ không còn sớm, tần thiếp không quấy rầy Lệ phi nương nương nghỉ ngơi!" Nói xong liền đừng rời đi.

Lệ phi đuổi theo, "Nhưng mà... chuyện đêm đó..."

"Chỉ cần Lệ phi nương nương ngoan ngoãn nghe lời, tần thiếp không chừng ngủ một giấc liền quên sạch. Nếu Lệ phi nương nương nghĩ có thể muốn làm gì thì làm, giẫm nát trên đầu tần thiếp, tần thiếp có lẽ hôm nào đó nhân lúc Hoàng thượng đi Chiêu Hoa cung không cẩn thận nói lỡ miệng cũng có khả năng."

"Ngươi uy hiếp ta?" Lệ phi tối mặt.

"Là Lệ phi bắt đầu trước, tần thiếp cùng lắm là lấy đạo lí của người nói ngược lại mà thôi, đây chính là học tập Lệ phi!" Nàng cười đắc ý, đi vài bước nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu lại nói "Thục phi dù sao có cả gia tộc chống đỡ, Lệ phi nương nương nếu thấy nàng ta bị biếm lãnh cung liền không cần lo lắng, thì chỉ sợ yên tâm quá sớm!"

Dứt lời, bước chân nàng nhàn nhã rời khỏi Ngọc Hoa cung.

Lệ phi không thể làm gì, tức giận đến nỗi toàn thân phát run, sít sao cắn môi, hồi lâu mới lẩm bẩm nói "Hạ Chiêu nghi, ngươi chớ đắc ý!"

Nghĩ lại, câu nói cuối cùng kia của nàng lại thức tỉnh nàng ta. Đúng vậy, dùng thực lực của gia tộc Thục phi, xoay người làm lại từ đầu cũng không phải là chuyện không thể. Nếu nàng ta có thể trở mình, Lệ phi cũng không chắc mình có thể đè nàng ta xuống. Thục phi hung ác nàng đã hiểu rõ, vì An Ninh công chúa, nàng không thể cao hứng quá sớm mới phải.

Mùng sáu tháng hai là sinh nhật mười sáu tuổi của Hạ Uyển Chi, Tề Diệp đặc biệt phân phó Quang Thuận công công tổ chức náo nhiệt một chút. Hoàng hậu mang thai, chuyện trong cung vẫn là do nàng ta xử lý. Đức phi mất, Thục phi bị biếm vào lãnh cung, Tề Diệp phát hiện, trong hậu cung người có thể dùng chỉ có một ít. Hắn đau lòng cho Hạ Uyển Chi, không muốn nàng trong lúc mang thai khó chịu lại còn phải làm chuyện hậu cung lớn nhỏ.

Hoàng thượng đã lên tiếng, Hoàng hậu không thể không cử hành náo nhiệt, trong lòng lại vô cùng khinh thường. Cũng chỉ là một Chiêu nghi nho nhỏ lại khiến hắn phí công phân phó, nói đi nói lại cũng là do nàng dùng thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc Hoàng thượng.

Mỗi lúc nhìn lại gương mặt của Hạ Uyển Chi đó, Hoàng hậu không thấy nổi vẻ đẹp gì nổi bật, không khuynh quốc khuynh thành, trong hậu cung tùy tiện lấy ra một người cũng có thể so ra hơn với nàng.

Thế nhưng có thể làm cho Hoàng thượng hết lần này tới lần khác thích! Chuyện này làm cho người khác thêm phần tức giận, một nữ nhân xem ra kém mình lại nhận được ân sủng, cho dù ai cũng sẽ không phục.Dù sao với phẩm cấp của nàng, muốn tổ chức một buổi náo nhiệt thì cũng chỉ là cung yến cử hành tại Chiều Hoa cung. Phi tần trong hậu cung ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm, đó cũng chính là "náo nhiệt một chút".

Đương nhiên Hạ Uyển Chi sáng sớm tỉnh dậy không bao lâu liền nhận được rất nhiều lễ vật, đều là đại thần sai người đến tặng, không thiếu kỳ trân dị bảo nào.

Không biết Trịnh đại nhân từ đâu lấy được tin tức nàng thích vỏ sò, sai người tặng rất nhiều vỏ sò tinh mỹ nhiều hình thù kỳ lạ. Nàng cầm lấy vuốt vuốt mấy cái, liền cho Hạ Bích thu vào tiểu khố phòng. Trịnh đại nhân hao tổn tâm trí như thế, nàng không thể không nghĩ đến Trịnh Tu viện vẫn còn ở lãnh công chịu khổ. Trịnh đại nhân đây là đang bày tỏ với nàng sao?

Hôm nay là sinh nhật nàng, đương nhiên muốn sửa soạn đặc biệt một phen. Tề Diệp hạ triều xong liền thay một thân áo bào tới đây, Hạ Bích bưng chén mỳ trường thọ đi lên, nàng ngoan ngoãn ngồi trước mặt họ ăn sạch không chừa một miếng.

Vừa để bát đũa xuống, một cánh tay đã duỗi tới, Tề Diệp cầm khăn tay lau dấu vết còn dính trên khóe miệng nàng. Sau đó lấy ra một hộp gấm tinh mỹ đưa cho nàng, "Uyển Nhi sinh nhật vui vẻ!"

"Tạ Hoàng thượng ưu ái!" Nàng cười tiếp nhận hộp gấm, đang muốn mở ra lại bị tay hắn đè xuống, "Hiện tại không cần mở ra, đợi buổi tối trở lại hẵng xem sau."

Nàng hiếu kỳ "Là cái gì?"

"Đến lúc đó sẽ biết!" Nhìn ra được nụ cười thần bí của hắn, nàng mặc dù hiếu kỳ nhưng cũng không đành phụ tâm ý, gật đầu.

Ăn sáng xong Hoàng hậu cho người đưa một phần lễ vật đến, Lâm Huệ cùng những người khác đều là tự mình đưa tới.

Lâm Huệ đưa cho nàng một đôi khuyên tai hồng ngọc trân quý xinh đẹp. Nàng cũng không từ chối, mỉm cười nhận lấy. Hai người tán gẫu vài câu đã có phi tần khác lục đục đến tặng lễ, Lâm Huệ biết ý liền rời đi.

Ứng phó suốt một buổi sáng, nàng mới nghỉ ngơi trong chốc lát. Ăn trưa xong liền nằm nghỉ ngơi, nghe được tin Tề Diệp là ở chỗ Thái hậu dùng bữa.

Yến hội buổi tối rất náo nhiệt, thức ăn tinh mỹ ngon miệng, Hạ Đồng đem thức ăn đặt trước mặt nàng, từng món từng món thử qua xong mới nhìn nàng gật đầu. Hạ uyển Chi trước khi yến hội đã uống một bát cháo nên cũng không đói, chỉ là ý tứ ăn một ai miếng liền giả vờ buông đũa.

Sau bữa tối chính là xem kịch, đây là quy định, mỗi lần cung yến chắc chắn không thể thiếu kịch vui, hơn nữa còn xem hoài không chán.

Hai xuất diễn đã xem xong, yến hội cũng liền kết thúc, Thái hậu bọn họ đi trước, sau đó mới tới những phi tần các nàng rời đi. Lâm Huệ đi cùng chỗ với nàng cười nói "Đêm nay hý khúc hát thật không tệ, chắc chắn là do sinh nhật của Uyển tỷ tỷ."

"Huệ nhi nói đùa!" Nàng nói "Canh giờ không còn sớm, đều về nghỉ ngơi đi."

Lâm Huệ gật đầu, nhìn bóng dáng nàng rời đi trong chốc lát mới trở về Đức Sang cung.

Rất nhanh đã đến Chiêu Hoa cung, lúc thấy bóng dáng đứng phía trước, nàng trên mặt có ý cười bước nhanh. Tề Diệp trấn an, "Chậm một chút, trẫm chờ, đừng có gấp!""Hoàng thượng đây là đang chờ tần thiếp hay sao?" Nàng vui mừng hỏi.

"Bên ngoài có chút lạnh, trở về rồi hẵng nói." Tề Diệp ôm lấy eo của nàng một cách tự nhiên, cười hỏi "Hôm nay có vui không?"

"Vui!" Nàng cười nói, "Cảm ơn Hoàng thượng đã trải qua sinh nhật cùng tần thiếp, tần thiếp thật cao hứng!"

"Cao hứng là tốt rồi!" Tề Diệp cười cười hài lòng, nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của nàng, vẻ mặt ôn nhu nhìn gương mặt xinh đẹp, nhịn không được cúi đầu hôn một chút, "Trẫm cũng thật cao hứng."

Nhớ đến chuyện buổi tối mới có thể mở lễ vật, Hạ Uyển Chi rửa mặt xong liền không thể chờ đợi được mở ra, Tề Diệp một lần nữa đè tay của nàng lại, ra hiệu cho Hạ Bích thổi tắt nền. Trong phòng đột nhiên tối sầm, ngay cả người đối diện cũng không nhìn thấy, chỉ nghe tiếng hắn ôn nhu nói "Tốt lắm, có thể mở ra! Xem có thích lễ vật trẫm chuẩn bị hay không."

Từ từ mở hộp gấm ra, ánh hào quang như ánh trăng đổ xuống, hai viên dạ minh châu như hai quả trứng bồ câu lớn nhỏ, lẳng lặng nằm giữa lớp tơ lụa màu đỏ, lạnh nhạt phát sáng, hào quang tỏa ra bốn phía.

Nàng lập tức sửng sốt, khẽ há miệng, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, không dám tin nhìn về phía hắn "Hoàng thượng, đây là, đây là..."

"Dạ minh châu!" Hắn ôm nàng từ phía sau, một cổ nhàn nhạt thơm mùi sữa làm cho người khác mê muội, "Thích không?"

"Đây là tặng cho tần thiếp?" Nàng không đợi hắn mở miệng đã đẩy hộp gấm qua, nói "Dạ minh châu quá quý trọng, tần thiếp không thể nhận, vật trân quý như thế chỉ có Hoàng hậu nương nương mới xứng đáng có được, tần thiếp..."

Còn chưa nói xong, tay hắn đã áp trên môi, không đồng tình nhìn nàng, "Trẫm cảm thấy Uyển nhi hợp nhất với dạ minh châu..."

Hắn sờ sờ bụng nàng, "Châu tròn...", Lại vuốt ve mặt nàng, nói tiếp hai chữ, "... ngọc nhuận." Châu tròn ngọc sáng!

Hạ Uyển chi dở khóc dở cười, thì ra nàng xứng với dạ minh châu chỉ bởi vì nàng "châu tròn ngọc sáng" sao?

Nàng trầm mặc một hồi mới nở nụ cười, "Tần thiếp rất thích, rất thích!" Nói xong liền nhích đến gần mặt hắn hôn một cái, sự mềm mại ấm áp trên môi làm người khác thỏa mãn.

Mà nàng cũng không phát giác, tay vuốt vuốt dạ minh châu, nhìn trái nhìn phải, yêu thích không buông tay. Đến khi có cảm giác bàn tay nắm ngang hông thật chặt, nàng mới nghiêng đầu "Hoàng Thượng đêm nay muốn lưu lại sao?"

"Uyển Nhi muốn trẫm lưu lại sao?" Hơi thở ấm áp tỏa ra ở cổ, nàng rụt lại một cái, cắn cắn môi gật đầu. Tê Diệp mừng rỡ, ra vẻ nói "Nếu Uyển Nhi đã hi vọng, trẫm đương nhiên sẽ thỏa mãn." Sau đó lại kề tai nàng nói nhỏ "Uyển Nhi đêm nay phải lấy lòng trẫm thật tốt..."

Nói xong liền nhéo bàn tay nhỏ bé của nàng, Hạ Uyển Chi lập tức hiểu được, trên mặt nóng lên, cắn môi cúi đầu không đáp, tuy thẹn thùng nhưng lại vô cùng mê người.

Chuyện Tề Diệp đưa hai viên dạ minh châu tặng sinh nhật cho nàng, chỉ là qua một đêm, sáng hôm sau đã truyền ra ngoài. Hạ Uyển Chi cũng không biết những cung nhân kia làm cách nào mà biết được. Nhưng mà dù sao chỉ cần một đêm, trong hậu cung này không có cái gì không thể biết.

Thái hậu biết được, cho người gọi Tề Diệp đến, "Ai gia nghe nói Hoàng thượng thưởng hai viên dạ minh châu cho Hạ Chiêu nghi?"

"Vâng! Hôm qua sinh nhật nàng, trẫm tặng cho nàng" Tề Diệp thảnh thơi nói.

"Hoàng thượng chẳng lẽ không biết trên đời chỉ có hai viên dạ minh châu, tất cả đều thưởng cho nàng, nàng xứng đáng sao?" Năm đó nàng ta muốn, tiên hoàng liền đưa dạ minh châu cho phi tần sủng ái nhất, về sau dạ minh châu từ trong tay nàng ta dạo qua một vòng, cuối cùng rơi đến tay nàng. Nhưng thứ gì nàng ta đã dùng qua, vuốt qua, Thái hậu đều sẽ ghét bỏ không muốn.

"Cùng lắm là vật chết, có cái gì chứng minh nàng không xứng đáng? Hơn nữa trẩm ban thưởng cho ai, chẳng lẽ cũng không có quyền hay sao?" Tề Diệp không vui nói.

"Ai gia cũng là vì tốt cho Hoàng thượng, nên lấy quốc sự làm trọng, không cần phải chìm đắm trong hậu cung." Cho dù là vật chết, đó cũng là vật chết cực kỳ quý giá, trên đời chỉ có vỏn vẹn hau viên dạ minh châu trân quý, nói thế nào cũng là của Hoàng hậu, Hạ Chiêu nghi dựa vào tài đức gì có thể lấy được?

Hoàng hậu cũng không phải chưa từng nghĩ qua, nàng có tài đức gì?

"Thái hậu yên tâm, trẫm tự có chừng mực, huống chi từ khi trẫm đăng cơ tới nay cũng không làm ra chuyện gì mất đi phong phạm Hoàng đế. Cho dù sủng ái Hạ Chiêu nghi cũng sẽ không mất anh minh, điểm này Thái hậu không cần lo lắng." Tề Diệp nói, "Canh giờ không còn sớm, trẫm còn việc phải xử lý, không quấy rầy Thái hậu nghỉ ngơi."

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Thái hậu nhíu mày, "Hoàng thượng đã thay đổi!"

82. Chương 82

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

"Có vẻ như tâm tình của Hoàng Thượng không tốt, không bằng tần thiếp khảy một khúc nhạc trợ hứng cho Hoàng Thượng được không?" Lâm Huệ thấy Tề Diệp sắc mặt ủ dột, trầm mặc không nói, trong lòng có chút khẩn trương, muốn hắn chú ý đến mình.

"Không cần, canh giờ không còn sớm, Lâm sung dung nghỉ ngơi cho tốt đi! Ngày khác Trẫm trở lại thăm ngươi!" Tề Diệp đột nhiên không muốn ở lại Đức Sang cung, đứng dậy rời đi.

Lâm Huệ cuống cuồng: "Hoàng Thượng đêm nay không ở lại sao?" Tề Diệp nhìn cũng không nhìn nàng, làm bộ như không nghe thấy, cất bước rời đi. Quang Thuận công công vội vàng đuổi theo.

Ra khỏi Đức Sang cung, trong lúc nhất thời Tề Diệp không biết đi đâu. Vẫn là Quang Thuận công công hiểu được tâm ý của hắn, nói: "Hôm nay thời gian còn sớm, chắc Hạ chiêu nghi còn chưa nghỉ ngơi. Hay Hoàng Thượng đi thăm Hạ chiêu nghi một chút?"

"Đi Chiêu Hoa cung!" Nghĩ tới nữ nhân ôn nhu thâm tình kia, khóe miệng hắn cong lên một nụ cười, chuyển bước chân, đi đến Chiêu Hoa cung.

Chỉ tiếc Hạ Uyển Chi đã ngủ, bên ngoài giường hai viên dạ minh châu tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Quang Thuận công công âm thầm cắn lưỡi, cúi đầu không nói.

Tề Diệp đến gần, vung rèm giường lên nhìn người đang ngủ say sưa, không đành lòng đánh thức nàng. Hắn ngồi trong chốc lát ở bên giường. Lúc gần đi hắn vuốt ve một chút hai viên minh châu trơn nhẵn, rón rén rời đi.

Ngày hôm sau Hạ Uyển Chi thức dậy nghe nói tối hôm qua Tề Diệp đã tới, có chút ngạc nhiên. Không phải tối hôm qua hắn lật ra thẻ bài của Lâm Huệ sao? Sao lại tới nơi này của nàng?

Buổi trưa chuẩn bị thức ăn, nàng sai Hạ Bích đi ngự thư phòng hỏi thăm, hi vọng hắn ăn trưa cùng nàng. Tề Diệp không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng.

"Nghe nói tối hôm qua Hoàng Thượng đã tới? Tìm tần thiếp có chuyện gì không ạ?" Vắt khăn lau tay cho hắn, Hạ Uyển Chi hỏi thăm.

"Không có gì, chỉ là muốn tới xem Uyển Nhi một chút mà thôi, ai biết Uyển Nhi đã nghỉ ngơi." Lau lau một phen, nàng giao khăn cho Hạ Bích.

Hắn lôi kéo tay của nàng ý bảo ngồi xuống bên cạnh, bàn tay vuốt ve cái bụng nhô cao. Bụng tám tháng đã vô cùng rõ ràng, hắn khẽ vuốt ve, cảm giác được động tĩnh trong bụng, đi tới gần nghe.

Mỗi lần hắn như vậy, vẻ mặt ôn nhu của hắn đều có thể làm lòng người lay động, Hạ Uyển Chi mỉm cười, ôm đầu của hắn, vẻ mặt dịu dàng.

Tháng hai hoa đào nở rộ, hậu cung trồng rất nhiều đào, cây mận cũng không ít, trăng trắng như tuyết, sắc xuân rực rỡ, ý xuân dạt dào. Hoàng hậu rất hào hứng, chuẩn bị yến hội tại Lê viên. Thái hậu ngồi trong chốc lát liền rời đi.

Hạ Uyển Chi nhìn hai vị tiệp dư ăn mặc xinh đẹp như hoa, lập tức hiểu rõ Hoàng hậu cử hành cái yến hội nay để làm gì. Cũng chỉ là muốn tạo điều kiện cho hai người bọn họ biểu hiện nhiều một chút. Hai người kẻ xướng người hoạ, một nam một nữ hát hí khúc, nữ tử xinh đẹp, nam tử mặt ngọc da trắng, ai nấy đều nhận ra là do nữ tử đóng giả. Nàng đặc biệt lưu ý thấy Tề Diệp nhìn chằm chằm Trác tiệp dư đóng vai nam nhân vài lần, khóe miệng khẽ nhếch, tựa hồ tâm tình không tệ, nhìn lại một chút bộ dáng đắc ý của Hoàng hậu, ánh mắt hơi trầm xuống.

Nghe trong chốc lát, nàng đứng dậy đi tiểu tiện, Hạ Bích cùng đi theo. Lê viên không lớn, nhà xí đặt hơi xa, cần đi nhiều thêm vài bước. Nàng mang cái bụng bự, đi lại có chút bất tiện, chậm rãi đi tới, vào phòng đã chuẩn bị cho nàng. Sau đó khi đang rửa tay, cách vách truyền đến tiếng nói.

"Có vẻ Hoàng Thượng rất thích Trác tiệp dư!" Người nói chuyện chính là Nguyệt Quế.

"Hừ, thích là tốt rồi, các nàng cũng bỏ không ít công sức. Biết rõ Hoàng Thượng thích nghe hí kịch, còn biết hắn thích nhất là Hoàng Mai hí (một thể loại kịch),cũng không uổng phí bản cung cho đào hát tốt nhất dạy bảo các nàng." Hoàng hậu đắc ý nói: "Nhìn sắc mặt âm trầm của Hạ chiêu nghi, bản cung liền vui vẻ. Nàng ta được sủng ái không bao lâu nữa đâu."

Bên này, Hạ Uyển Chi nghe liền sờ sờ mặt, nàng có làm sắc mặt âm trầm sao?

"Nương nương nói đúng lắm, trong hậu cung từ trước đến nay không có độc sủng, càng không có ân sủng lâu dài. Hạ chiêu nghi cũng không ngoại lệ! Hoàng Thượng nhìn chán rồi, dĩ nhiên là nên thất sủng."

"Biết rõ là tốt rồi. A, quá chặt, những ngày này trên bụng đều nổi mẩn đỏ luôn rồi. Mới chỉ là tháng sáu mà thôi, qua ít ngày trời nóng hơn, còn không biết bản cung phải chịu bao nhiêu đau khổ."

Hạ Uyển Chi đang chuẩn bị rời đi nghe thấy vậy nhíu mày, cùng Hạ Bích liếc mắt nhìn nhau. Hai người đứng ở phía sau cửa, nhìn xuyên qua khe cửa vào trong phòng. Nguyệt Quế đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, Hoàng hậu nâng làn váy đến trước ngực, trên bụng cột một cái gối lớn. Hai người loay hoay trong chốc lát, Hoàng hậu thả làn váy xuống, cái bụng bằng phẳng lại trông giống như người mang thai.

Hạ Uyển Chi không dám tin nhìn Hoàng hậu điều chỉnh bụng một chút, lại cúi đầu xem cái bụng nhô cao của mình một chút. Nàng vuốt ve, xác định bụng của mình không phải là nằm mơ, là thật sự. Thì ra Hoàng hậu không có mang thai!

Trước khi Hoàng hậu đi ra, Hạ Uyển Chi và Hạ Bích hai mặt nhìn nhau, khiếp sợ không thôi rời đi. Các nàng cũng không đi Lê viên, mà là đi đến một nơi vắng vẻ, xác định không có người nào mới lén lút thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Bích nói: "Nương nương, Hoàng hậu..."

Hạ Uyển Chi khẽ lắc đầu: "Chuyện hôm nay không cần phải lộ ra, trở về rồi hãy nói."

"Dạ!" Hạ Bích gật gật đầu, nhìn nàng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là cất giấu một bụng lời nói.

Hạ Uyển Chi nhìn phía xa xuất thần. Nàng không nghĩ tới, bụng của Hoàng hậu lại là giả, liên tưởng đến trước đây nghe thấy nàng ta cùng Lưu phu nhân đối thoại, hèn gì nàng ta chắc chắn sẽ sinh hạ hoàng tử, thì ra là nàng ta đã sớm có mưu tính. Vì muốn lấy được ân sủng, thế nhưng không tiếc phạm tội khi quân, cũng muốn đánh cược một lần, chuyện giả mang thai nàng ta cũng làm cho được.

Khiến cho người ta không thể không sợ hãi.

Có điều cái này đối với nàng mà nói có thể là cơ hội ngàn năm có một. Hạ Uyển Chi cảm thán, xem ra đi tiểu tiện nhiều một chút cũng là rất tốt. Ít nhất nàng liền bắt được thóp của Hoàng hậu. Chuyện phóng hỏa, nàng sẽ tính luôn cả một lần với nàng ta.Đợi nàng trở lại Lê viên, thời gian đã qua lâu, hí khúc hát đến đâu nàng cũng không rõ ràng cho lắm.

Nàng vừa ngồi xuống, liền có âm thanh hỏi thăm: "Hạ chiêu nghi không thích hí khúc của hai vị muội muội sao? Sao vừa đi cái là hết nửa canh giờ. Hoàng Thượng còn đặc biệt hỏi thăm Hạ chiêu nghi đi chỗ nào đó."

"Để Triệu tu nghi phí tâm, tần thiếp chỉ là đi Lục lâu một chuyến mà thôi." Lục lâu chính là nhà xí, Hoàng hậu vừa nghe, lập tức thay đổi sắc mặt. Nghĩ tới ban nãy nàng ở Lục lâu sửa sang lại túi vải trên bụng, khi đó Hạ chiêu nghi cũng không ở tại Lê viên, không phải là nàng ta ở Lục lâu nghe thấy được cái gì đó chứ?

Nghĩ tới đây, Hoàng hậu toàn thân lạnh buốt, ánh mắt nhìn về phía Hạ Uyển Chi dẫn theo tìm tòi nghiên cứu.

Hạ Uyển Chi nào dám làm bộ không phát giác ánh mắt của Hoàng hậu, nói: "Tần thiếp chỉ là cảm thấy ngự hoa viên phong cảnh không tệ nên liền nhìn thêm mấy lần, nhất thời làm trễ nãi canh giờ. Không ngờ khiến Triệu tu nghi lo lắng, thật đúng là tần thiếp sai rồi."

Nghe vậy, Hoàng hậu lén thở phào nhẹ nhõm, cố làm ra vẻ không có gì, vẻ mặt bình tĩnh nghe hai vị tiệp dư hát hí khúc.

Tề Diệp nghe các nàng nói chuyện, nhàn nhạt liếc nhìn Triệu tu nghi, Triệu tu nghi thức thời câm miệng không dám nhiều lời. Hắn lại nhìn qua Hạ Uyển Chi, nàng cười một tiếng, thấy hắn buông lỏng vẻ mặt chút ít, lúc này nàng mới dời ánh mắt đi, quét nhanh qua bụng của Hoàng hậu.

Nếu không phải trông thấy một màn kia, làm sao nàng cũng không biết thì ra trên bụng cột một cái túi vải cũng có thể trông giống như thật sự mang thai. Có lẽ Hoàng hậu đã âm thầm nuôi một phụ nhân đang có thai cùng thời điểm, sẽ chờ đến khi sinh nở ôm một đứa trẻ không phải là huyết mạch hoàng tộc đến thế thân hoàng tử, lừa trên gạt dưới. Nàng ta thật đúng là to gan!

Ánh mắt chợt lóe, Hạ Uyển Chi cười nhạt một chút, nhìn thoáng qua Hạ Bích. Hạ Bích hiểu ý cúi đầu. Hạ Uyển Chi nói nhỏ vài câu bên tai, Hạ Bích có chút kích động nhíu lông mày, gật gật đầu lui xuống.

Hí khúc vẫn còn tiếp tục, cung nữ dâng trà tiến lên, Hạ Uyển Chi cảm thấy Hạ Bích đã trở lại, liền nhẹ thở ra một hơi dài, ánh mắt như có như không quét về phía cung nữ dâng trà.

Cung nữ bình tĩnh đi tới, đến bên cạnh Hoàng hậu, tựa hồ không cẩn thận đạp phải làn váy, cả người đổ về phía Hoàng hậu. Trà nóng trên tay nàng ta giội đi ra ngoài, vừa vặn giội lên trên bụng Hoàng hậu. Hoàng hậu cũng không cảm giác được nước nóng, ngược lại những người khác kinh hô một tiếng. Nguyệt Quế đang muốn tiến lên, cung nữ biết sai xông lên, cầm lấy khăn tay lau nước vương trên người cho Hoàng hậu, vừa lau vừa cầu xin tha thứ: "Hoàng hậu tha mạng, nô tỳ không phải cố ý, nô tỳ cũng không dám nữa..."

Hoàng hậu thấy tay của nàng ta hướng đến phía bụng, quá sợ hãi đứng dậy lui về phía sau. Nguyệt Quế muốn tiến lên ngăn đón, cung nữ cậy mạnh đẩy nàng ta ra, hai tay dùng sức nắm lấy y phục của Hoàng hậu lôi kéo một phen.

Một cái bao vải rớt xuống từ trên người Hoàng hậu. Mọi người thấy túi vải rơi trên mặt đất, nhìn lại Hoàng hậu bụng bằng phẳng, sắc mặt trắng bệch. Một tiếng loảng xoảng, không biết là ai làm đổ tách, ngã ghế.Hoàng hậu kịp phản ứng, vội ngồi xổm xuống che giấu bụng, nhặt lên túi vải muốn nhét vào trong bụng.

Tề Diệp bỗng nhiên hít vào một hơi, cả kinh nói: "Hoàng hậu, để trẫm nhìn một chút."

Hoàng hậu sững sờ, lập tức ngồi chồm hổm trên mặt đất nói: "Hoàng Thượng thứ tội, thần thiếp đột nhiên cảm thấy thân thể khó chịu, muốn hồi Phượng Nghi cung nghỉ ngơi một chút, mong Hoàng Thượng thứ lỗi." Tiếp theo cao giọng gọi: "Nguyệt Quế!"

Nguyệt Quế mặt tái nhợt tiến lên, che chở thân thể của Hoàng hậu muốn rời đi. Tề Diệp liếc nhanh nhìn Quang Thuận công công, lành lạnh mở miệng: "Chẳng lẽ Hoàng hậu cho rằng đi trở về là có thể chỉnh ra một cái bụng lớn sáu tháng sao?" Không chút lưu tình, hắn giựt lấy túi vải từ trong tay nàng ta vứt xuống mặt đất, ánh mắt rơi vào trên bụng bằng phẳng của nàng ta, cười lạnh: "Hoàng hậu à Hoàng hậu, trẫm thật không nghĩ tới, thân là nhất quốc chi mẫu, thế nhưng sẽ làm ra chuyện đồi phong bại tục, khi quân phạm thượng như vậy. Trẫm thật sự là quá thất vọng!"

"Người đâu, kéo nàng ta xuống, lột bỏ phong hào Hoàng hậu, ban cho cái chết!" Tề Diệp há mồm, nói ra trừng phạt.

Hoàng hậu kinh hãi, biết rõ che giấu cũng vô dụng, vội vàng quỳ xuống đất bắt lấy vạt áo hắn cầu xin tha thứ: "Hoàng Thượng thứ tội, thần thiếp chỉ là nhất thời luẩn quẩn trong lòng mới có thể ra hạ sách này. Thần thiếp biết sai rồi, mong rằng Hoàng Thượng khai ân."

"Mang xuống, trẫm không muốn nhìn thấy mặt của ngươi!" Một cước giẫm nát túi vải, lưu lại một dấu chân, Tề Diệp rời đi không chút lưu tình.

Hoàng hậu vội vàng muốn đuổi theo, bị Quang Thuận công công đè lại: "Nương nương đừng làm Hoàng Thượng phiền lòng, ngoan ngoãn lĩnh chỉ tạ ơn đi!"

Hoàng hậu không dám tin, nàng lại bị ban chết sao? Nàng nhìn về phía Nguyệt Quế, Nguyệt Quế hiểu ý đang muốn đi tìm thái hậu hỗ trợ, Hạ Bích cố ý cản trở Nguyệt Quế không để cho nàng ta đi gọi viện binh.

Hoàng hậu thấy thế, đột nhiên muốn lao tới phía Hạ Uyển Chi. Hạ Đồng ngăn cản phía trước che chở Hạ Uyển Chi, tiểu thái giám gắt gao ấn Hoàng hậu xuống. Nàng ta giận dữ: "Là ngươi, đều là ngươi, Hạ chiêu nghi, đều là ngươi làm hại ta."

"Hoàng hậu nương nương nói gì vậy, tần thiếp không biết gì cả. Là Hoàng hậu nương nương chính mình làm sai, còn muốn trách người khác." Hạ Uyển Chi đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ: "A, đúng rồi, hiện tại ngươi cũng không phải là Hoàng hậu nương nương. Hoàng Thượng chính miệng hạ chỉ, ngươi chỉ là một tội phụ (phụ nhân mang tội) mà thôi."

"Ngươi!" Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch: "Hạ chiêu nghi, ngươi sẽ chết không tử tế. Đừng vui mừng quá sớm, Hoàng Thượng chỉ là nhất thời bị ngươi mê hoặc. Hoàng Thượng chỉ là nói nhảm mà thôi, Hoàng Thượng...."

Không đợi Hoàng hậu nói xong, Quang Thuận phất tay, tiểu thái giám che lấy miệng Hoàng hậu không để cho nàng lên tiếng, kéo người đi, đồng thời bị kéo đi còn có Nguyệt Quế.

Mấy ngươi Lệ phi nhìn một màn này, hồi lâu sau mới phản ứng được rốt cuộc phát sinh chuyện gì. Đợi lúc các nàng tìm thân ảnh của Hạ Uyển Chi, nàng đã đi xa.Lo sơi Thái hậu cầu tình hoặc là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ là chuyện giả mang thai có lẽ không đến mức làm cho một Hoàng hậu bị ban chết, Hạ Uyển Chi sợ ý chỉ của Tề Diệp không thể phục chúng, nàng phải tiết lộ những chuyện xấu Hoàng hậu đã làm ra ngoài chút ít, làm cho nàng ta không có cơ hội xoay mình, dùng để tế Thanh Hoa cung đã bị đốt của mình.

Hạ Uyển Chi vốn là muốn hồi Chiêu Hoa cung suy nghĩ một chút. Nàng hỏi thăm nơi Tề Diệp đi đến, liền đi về phía Ngọc Hồ, nghe cung nhân nói hắn đi về phía đó.

Đến Ngọc Hồ cũng không trông thấy Tề Diệp, trong đình cũng không có. Ngược lại Hạ Bích mắt sắc, nhìn trong hồ có một chiếc thuyền con, đứng ở mũi thuyền chính là người nàng muốn tìm.

Gọi tiểu thái giám chống thuyền tới, nàng đang muốn lên thuyền, Hạ Bích giữ nàng lại: "Nương nương, trên nước nhiều nguy hiểm, hay là nương nương ở trên bờ chờ xem!"

"Không có việc gì!" Hạ Uyển Chi kiên trì, tiểu thái giám dừng thuyền xong, Hạ Bích bất đắc dĩ đỡ nàng lên thuyền ngồi xuống, phân phó tiểu thái giám chống thuyền đi.

Thuyền bè chậm rãi đến gần, Tề Diệp đưa lưng về phía nàng, nhìn về phía trước, nàng nhìn trong chốc lát, lên tiếng nói: "Hoàng Thượng..."

Gọi hai tiếng hắn không có phản ứng. Hạ Uyển Chi nhíu mày, chẳng lẽ trong lòng hắn có Hoàng hậu, nếu không sao lại thất thần như thế.

"Hoàng Thượng?" Tay đặt lên trên vai hắn, thanh âm êm dịu.

Tề Diệp giật mình trong chớp mắt, quay đầu lại trông thấy là nàng thì rất ngạc nhiên: "Sao Uyển Nhi tới đây? Đây chính là trên mặt hồ, ngươi hồ nháo quá!" Liếc nhanh qua mặt nước làm cho hắn lo lắng, Tề Diệp dè dặt đỡ nàng ngồi xuống, không vui khiển trách Hạ Bích: "Ngươi chăm sóc chủ tử kiểu gì, tại sao có thể để cho nàng ấy mang theo bụng to như vậy bước lên thuyền?"

Hạ Bích cảm thấy oan ức. Không phải nàng không khuyên bảo, chỉ là chủ tử không nghe, nàng cũng không có biện pháp mà.

"Đừng trách nàng ấy, là tần thiếp chính mình muốn lên. Hoàng Thượng nhìn một chút xem không phải tần thiếp vẫn bình an vô sự sao?" Nàng cười cười, hỏi: "Vừa rồi gọi vài tiếng Hoàng Thượng đều không nghe thấy, có phải tại vì chuyện của Hoàng hậu mà hao tổn tinh thần hay không?"

"Lên bờ!" Tề Diệp phân phó một tiếng, nắm tay của nàng nói: "Trẫm không biết vì tranh thủ tình cảm mà Hoàng hậu có thể làm ra chuyện giả mang thai. Mặt mũi Hoàng gia cũng để cho nàng ta ném mất. Chỉ là trái tim trẫm cảm thấy băng giá."

"Nếu Hoàng Thượng không nhẫn tâm, chuyện Hoàng hậu cứ cho qua đi. Dù sao người trông thấy đều không phải là người ngoài, tần thiếp sẽ không lắm miệng. Dù sao nàng ta là Hoàng hậu, nhất thời luẩn quẩn trong lòng cũng là khó tránh khỏi."

"Nếu Hoàng hậu giống như Uyển nhi, ôn nhu lương thiện, tri thư đạt lễ, theo khuôn phép cũ, trẫm cũng sẽ không thấy lạnh tâm. Chỉ tiếc nàng ta không phải như thế. Làm ra chuyện như vậy, làm sao có thể bỏ qua đây. Uyển Nhi quá ngây thơ rồi."

Không muốn nói nhiều về chuyện của Hoàng hậu, Tề Diệp vuốt ve cánh tay của nàng, ôm lấy eo nàng dựa vào chính mình: "Mặt hồ gió lớn, đừng để bị lạnh, trẫm sẽ đau lòng!"

"Tạ Hoàng Thượng ưu ái!" Nói đến nàng ngây thơ, trước kia nàng xác thực ngây thơ, hiện tại thì nàng chỉ ở trước mặt hắn mới ngây thơ mà thôi.

Bọn họ lên bờ, Quang Thuận công công đã đang chờ. Tề Diệp nói: "Ngươi trở về nghỉ ngơi đi, trẫm còn có chuyện phải xử lý, có thời gian lại đến thăm ngươi!"

"Vâng!" Hạ Uyển Chi biết rõ chuyện hắn nói khẳng định càng có quan hệ với Hoàng hậu. Nàng nghe lời hành lễ rời đi, cùng Hạ Bích liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đắc ý.

Các nàng vừa đi, Quang Thuận nói: "Hoàng hậu nương nương đã bị biếm lãnh cung, nhưng vẫn la hét muốn gặp Hoàng Thượng."

"Hừ, nàng ta còn có mặt mũi gặp trẫm?" Tề Diệp hừ lạnh.

Chần chờ một chút, Quang Thuận lại bẩm: "Mấy thứ để ban chết đã chuẩn bị xong, ý tứ của Hoàng Thượng là..."

Tề Diệp khẽ nhíu mày. Vừa rồi ở trên mặt hồ nghĩ đến nhập thần như vậy chính là đang suy tư, rốt cuộc có cần phải ban cho cái chết Hoàng hậu hay không. Dù sao chuyện này không phải chuyện đùa, nàng ta dù sao cũng là Hoàng hậu, ban chết thì phải là tội không thể tha. Chuyện giả mang thai không có vẻ là tội đáng chết. Lúc ấy hắn chỉ là tức giận, cẩn thận ngẫm lại, tội Hoàng hậu không đáng phải chết.

"Chờ một chút!" Hắn biết rõ, Thái hậu biết được chuyện nhất định sẽ cầu tình, đến lúc đó hắn có thể tìm một cái bậc thang. Tội của nàng ta không đáng chết, nhưng vị trí Hoàng hậu lại không có duyên với nàng ta nữa rồi.

83. Chương 83

Edit: navahn

Beta: Nam Thiên Vân

Thái hậu quả nhiên không làm Tề Diệp thất vọng, biết được tin tức liền tìm hắn trước tiên. Thái hậu tức giận nói "Hoàng thượng muốn hạ chỉ ban chết cho Hoàng hậu?"

"Vâng!" Tề Diệp bình tĩnh nói, "Nàng không tuân thủ cung quy, tổn hại quy củ, còn làm giả chuyện mang thai, chuyện xấu như vậy nếu truyền ra ngoài, Hoàng gia còn mặt mũi nào nữa?"

"Hoàng thượng, dù sao đi nữa nàng ta cũng là Hoàng hậu. Hơn nữa ban chết cho nàng ta, Hoàng gia càng thêm mất thể diện. Huống chi đằng sau Hoàng hậu là một đại gia tộc. Lưu gia sẽ trơ mắt nhìn Hoàng thượng ban chết cho Hoàng hậu hay sao?" Thái hậu khuyên, "Cho dù nàng ta giả mang thai làm mất mặt mũi Hoàng gia, nhưng tội không đáng chết!"

"Ý trẫm đã quyết!" Tề Diệp vẫn kiên trì.

Thái hậu tiếp tục khuyên nhủ, "Ai gia biết rõ Hoàng thượng một lòng suy nghĩ vì triều đình xã tắc, thân phận Hoàng hậu hết sức quan trọng, nếu động đến nàng ta, triều đình liền dậy sóng. Con nối dòng của Hoàng gia không thể ngụy tạo. Hoàng hậu quả thực có tội, phạt nặng một chút là được rồi, cần gì phải lấy tính mạng người ta?"

Tề Diệp trầm mặc, giả vờ suy tư lời nói của Thái hậu.

Đang nói chuyện, Quang Thuận công công từ bên ngoài tiến đến, thưa "Hồi bẩm Hoàng thượng, ngự trù phòng sai người đến thỉnh tội, nói đã phạm vào sai lầm lớn, khẩn cầu Hoàng thượng tha thứ."

"Không gặp!" Tề Diệp nhíu mày.

Quang Thuận công công chần chừ một chút, tiến đến nói nhỏ bên lỗ tai hắn "Hoàng thượng, người đó nói Hoàng hậu nương nương..."

Nghe vậy, sắc mặt Tề Diệp đại biến, nghiến răng nghiến lợi nói, "Còn chần chừ cái gì, gọi người đến đây. Trẫm muốn nhìn một chút, Hoàng hậu còn làm ra tội ác tày trời gì."

Thái hậu nhíu mày nhìn hắn, "Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì? Có một số việc tốt nhất đừng nghe người khác nói huyên thuyên!"

Nếu không phải suy nghĩ vì đại cục, hoặc không phải Hoàng hậu mà là những phi tần khác dám giả mang thai mạo danh Hoàng tử, bà cũng sẽ không ngăn trở cái chết, thậm chí sẽ đích thân hạ lệnh.

Chỉ tiếc, lần này phạm tội không phải ai khác, mà là Hoàng hậu!

Ma ma kia bị dẫn lên, sợ hãi thỉnh an Tề Diệp cùng Thái hậu. Tề Diệp liếc nhanh qua bà ta, lên tiếng nói "Ngươi nói Hoàng hậu nương nương phân phó ngươi mỗi lần có phi tần được sủng hạnh, sang hôm sau liền bỏ thuốc tránh thai vào súp bổ của các nàng?"

"Hoàng thượng!" Thái hậu nghe được rất kinh hãi, không thể tin nhìn về phía Tề Diệp, lại nhìn ma ma đang quỳ trên mặt đất, khiếp sợ "Nói có thật không?"

"Hồi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu, lời của nô tỳ không dám có nửa câu lừa dối. Đây là Hoàng hậu phân phó Nguyệt Quế giao cho nô tỳ. Còn có, những thứ này đều là do Hoàng hậu nương nương ban thưởng." Ma ma kia móc đồ ra giao cho Quang Thuận công công: một bao dược thảo, còn có một bao đồ trang sức đeo tay, châu thoa cùng với ngân phiếu và bạc. Đồ trang sức đeo tay, châu thoa chỉ cần cầm đi Nội vụ phủ đối chứng cũng biết là của Hoàng hậu, về phần dược thảo chỉ cần tìm ngự y bình thường nhìn một chút cũng biết là thế nào.

Quang Thuận xử lý chuyện dược thảo cùng đồ trang sức. Tề Diệp đen mặt hỏi "Từ khi nào thì bắt đầu?"

"Hồi bẩm Hoàng thượng, bắt đầu từ hai năm rưỡi trước. Hoàng hậu liên tục phân phó nô tỳ bỏ đồ vào chén thuốc của phi tần, nô tỳ không muốn, Hoàng hậu uy hiếp đòi cái mạng nhỏ của nô tỳ, nô tỳ rất sợ chết liền đáp ứng." Ma ma kia vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ "Hoàng thượng khai ân, nô tỳ bị ép buộc, nô tỳ cũng không muốn, nô tỳ..."

"Người đâu, mau đem tiện phụ này kéo xuống chờ xử lý." Tề Diệp sắc mặt xanh mét, trơ mắt nhìn mama bị mang xuống, nghiêng đầu nhìn vẻ mặt ủ dột của người bên cạnh, hỏi "Thái hậu còn muốn thay Hoàng hậu cầu tình sao?"

Thái hậu nhất thời nghẹn lời, ấp úng không thể nói, thì ra phi tần hậu cung mãi vẫn không có tin tốt là do một tay nàng ta tạo thành. Hoàng hậu thực sự quá độc ác, còn ra tay mưu hại hoàng tự.

Ngọc Long điện rơi vào trầm mặc đến dọa người, hồi lâu Thái hậu mới nói "Ai gia già rồi, rất nhiều chuyện lực bất tòng tâm, Hoàng thượng quyết định cả đi!"

Một canh giờ sau, Quang Thuận công công trở lại mang theo tin tức: đồ trang sức đều là của Hoàng hậu, về phần dược thảo kia quả thật làm cho người ăn bị tuyệt tử, không thể mang thai long chủng.

Tề Diệp đánh lên bàn một quyền, nghiến răng nghiến lợi, "Tiện nhân!"

Quang Thuận há to miệng, nói "Còn một việc cũng là về Hoàng hậu nương nương."

"Lâm sung dung sảy thai cũng có liên quan đến Hoàng hậu. Có người trông thấy Nguyệt Mai bên cạnh Hoàng hậu vào đêm Lâm Sung dung nói gặp quỷ thì rất khuya mới từ bên ngoài trở về. Không biết có phải là trùng hợp hay không?"

"Hừ! Nữ nhân lòng dạ ác động như thế làm sao xứng đáng được ngồi ở ngôi vị Hoàng hậu, trẫm cũng không nên mềm lòng!" Hắn hỏi tiếp, "Chuyện Thanh Hoa cung bị cháy, ngươi có giấu giếm trẫm điều gì không?"

Quang Thuận vừa nghe, người cứng lại một chút sau đó liền vội vàng quỳ xuống đất "Nô tài có tội, mấy ngày trước có người thông báo cho nô tài, nói là trông thấy Nguyệt Quế ra khỏi lãnh cung, Vương thứ dân

cũng liền đi ra. Vụ cháy đêm đó, cung nhân đang làm nhiệm vụ dập lửa bị Hoàng hậu bắt về nghỉ ngơi, do đó mới khiến lửa cháy lớn hết nửa Thanh Hoa cung mới được phát hiện. Nô tài biết chuyện nghiêm trọng lại dính dáng đến Hoàng hậu nương nương liền nhất thời áp xuống, không phải nô tài một lòng muốn giấu diếm."

"Không cần trẫm dạy ngươi nên làm cái gì phải không? Đi xuống làm đi, gọn gàng một chút, trẫm không thích phiền toái." Từng chuyện từng chuyện, hắn không biết nàng ta ở đằng sau còn làm bao nhiêu thứ độc ác?

Thì ra là Đức phi thực sự vô tội, lại bị nàng ta giá họa hại mất một mạng. Trong lòng thoáng hiện lên áy náy, nhưng hiện tại có áy náy cũng bằng thừa, người cũng đã mất.

Hạ Uyển Chi liên tục cho Hạ Hoa lưu ý động tĩnh của Ngọc Long điện, mỗi một chuyện đều khiến nàng lưu ý. Lúc nhìn thấy Quang Thuận công công bưng đồ đi đến lãnh cung, nàng biết rõ thời hạn của Hoàng hậu đã hết.Sửa soạn một lát sau đó điểm chút son môi, Hạ Uyển Chi khóe miệng nhếch lên, mỉm cười ra khỏi Chiêu Hoa cung, hướng đến lãnh cung.

Hoàng hậu ngồi ở nơi đơn sơ vắng lạnh, mạng nhện treo đầy, tro bụi khắp nơi, vẻ mặt thất thần. Đột nhiên nghe tiếng bước chân, nàng ta giật mình tỉnh lại, nhìn cửa phòng khóa chặt bị mở ra, hai vị tiểu thái giám tiến vào. Quang Thuận công công lông mày khẽ nhếch theo sau, còn chưa mở miệng nói lời nào, tiểu thái giám sau lưng đã bưng một cái khay đi lên. Trên mặt khay bày một dải lụa trắng, một cây chùy thủ, cùng với một chai hạc đỉnh hồng.

Hoàng hậu không dám tin, đứng dậy "Các ngươi đang làm cái gì, bản cung muốn gặp Hoàng thượng!"

"Hoàng thượng không phải ai muốn cũng có thể gặp. Lưu tội phụ tiếp chỉ đi! Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Hoàng hậu thất đức, lòng dạ độc ác, mưu hại hoàng thất, tổn tại mặt mũi Hoàng gia, đức danh bại hoại, tội ác tày trời, nay lột bỏ danh hiệu Hoàng hậu, cách chức làm thứ dân, Hoàng thượng nhân từ ban cho chết toàn thây, ngay hôm nay thực thi mệnh lệnh."

Tiểu thái giám đem khay đặt ở mặt bàn đầy tro bụi, Hoàng hậu tức giận đảo ống tay áo qua, khay rơi xuống đất phát ra âm thanh đổ vỡ, bình sứ đựng hạc đỉnh hồng tan nát dưới đất, độc dược tràn ra.

Quang Thuận cười lạnh "Ý chỉ của Hoàng thượng ngươi còn dám cãi, đừng khiến cho bản công công phải động thủ, rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn lên đường đi!"

"Cút ra ngoài, bản cung muốn gặp Hoàng thượng!" Nếu lúc trước mặc hoa phục cẩm y, mũ phượng khăn quàng còn có chút khí thế, hôm nay trên người nàng ta chỉ còn lại một bộ quần áo trong, mũ phượng khăn quàng đều bị lột đi, bộ dáng chật vật này chẳng qua cũng chỉ khiến người khác cảm thấy buồn cười.

"Muốn gặp Hoàng thượng, kiếp sau đi! Nếu rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, cũng đừng trách bản công công không khách khí. Người đâu, tiễn Hoàng hậu một đoạn đường!" Tiếng nói vừa dứt, liền có tiểu thái giám tiến đến, Hoàng hậu có chút sợ hãi, nàng biết rõ bây giờ không giống lúc xưa.

Nguyệt Quế muốn tiến lên che chở Hoàng hậu, bị tiểu thái giảm đẩy đi, đâm vào trụ lớn, đầu rơi máu chảy hôn mê bất tỉnh.

"Chậm đã!" Tiểu thái giám chuẩn bị xử tử Hoàng hậu, phía sau lưng lại truyền đến âm thanh trong trẻo.

Quang Thuận công công quay đầu nhìn thấy Hạ Uyển Chi nâng bụng tiến vào, vội vàng bước đến cười nói "Ơ, nơi như thế này sao nương nương lại tới, thân thể nương nương quý giá, nương nương vẫn nên trở về đi!"

"Yên tâm, ta tự có chừng mực. Ngược lại muốn làm trễ ít thời gian của công công, ta có vài lời muốn nói cùng tiền Hoàng hậu một chút, dù sao một năm qua cũng bị tiền Hoàng hậu chiếu cố nhiều!" Từng thứ một, quả thực tội lỗi chồng chất!

"Cái này..." Quang Thuận công công chần chừ "Nếu Hoàng thượng biết nương nương liều mạng đến nơi dơ bẩn này, nhất định sẽ tức giận."

"Chỗ Hoàng thượng công công không cần lo lắng, ta chỉ nói mấy câu mà thôi, sẽ không làm chậm trễ chuyện của công công." Cởi một chiếc vòng đưa cho hắn, Quang Thuận nào dám nhận thứ trên người nàng, gật đầu

liên tục đáp ứng, trước khi đi nhắc nhở: nàng chỉ có thời gian một chung trà.[thời gian một chung trà: thời gian để uống hết một ấm trà, cách ước lượng thời gian ngày xưa, giống như thời gian một nén hương,...]

Cửa phòng bị đóng lại, xổ ra một lớp bụi. Hạ Uyển Chi mỉm cười nhìn thoáng qua lụa trắng cùng chùy thủ trên mặt đất, còn có cả độc dược, cười lạnh "Không nghĩ tới Hoàng hậu cũng có ngày hôm nay?"

"Lúc sáng ngươi đang ở phòng bên cạnh?" Hoàng hậu biết rõ mục đích đến đây của Hạ Uyển Chi, Hoàng hậu té ngã, người trước mắt chính là đến xem náo nhiệt.

"Nếu không phải đang ở cách vách, làm sao phát hiện bụng Hoàng hậu nương nương vốn dĩ là giả, nương nương gan dạ sáng suốt, tài trí hơn người, tần thiếp thực mặc cảm!"

"Hừ, ngươi cho rằng hôm nay có thể chê cười bản cung?" Hoàng hậu khiêu mi "Bản cung nói cho ngươi biết, Hoàng thượn sẽ không thật sự ban chết cho bản cung!"

"Bản cung?" Nàng nâng mắt, cười nhạo "Ngươi bây giờ cùng lắm chỉ là tội phụ, "bản cung" cũng không phải từ mà tội phụ nên nói. Ngươi cho rằng mình vẫn là Hoàng hậu nương nương tôn quý? Chớ có nói đùa! Bây giờ ngay cả cung nữ so ra vẫn hơn ngươi, Hoàng thượng muốn ban thưởng cho ngươi cái chết, lên đường đi hoàng tuyền tiếp tục làm cái Hoàng hậu nương nương của ngươi đi! Đức phi bị oan chết cùng Vương thứ dân đang còn chờ ngươi!"

Nghe tên của hai người, sắc mặt của Hoàng hậu rõ ràng biến đổi. Hạ Uyển Chi cảm thấy buồn cười, "Thì ra ngươi cũng có lúc sợ hãi? Các nàng đều vì ngươi mà chết."

"Câm miệng, đều bởi vì ngươi!" Trước sự kích động của Hoàng hậu, Hạ Bích Hạ Hoa che chở Hạ Uyển Chi, không để cho nàng ta đến gần.

"Đều là nữ nhân ngươi dụ dỗ Hoàng thượng, nếu không phải là ngươi, bản cung cũng không bí quá hóa liều, đều là ngươi sai, đều là ngươi làm hại, bản cung muốn giết ngươi!"

Hoàng hậu giương nanh múa vuốt tiến lên, lại bị Hạ Bích các nàng giữ chặt lại. Hạ Uyển Chi cười nói, "Chỉ bằng ngươi sao? Ngươi cũng không có cái bản lĩnh này! Hôm nay đến chính là muốn nhìn thấy người chán nản chật vật, đã nhìn thấy rồi, tần thiếp thật cao hứng, đêm đó lửa không đốt chết ta, Hoàng hậu nương nương nhất định rất hối hận phải không?"

"Ngươi biết?" Hoàng hậu kinh ngạc!

"Ngươi cho rằng việc ngươi làm thì người khác không phát giác được sao?" Nàng giễu cợt "Hoàng hậu nương nương đi đường cẩn thận, đừng quên Đức phi cùng Vương thé dân còn đang ở hoàng tuyền chờ, người sẽ không cô đơn!"

Nói xong liền xoay người bước ra, không để ý tới người đang nghiến răng nghiến lợi muốn đem nàng vặn chết kia. Nhìn ánh mặt trời chói mắt, nàng cảm thấy còn sống thật là tốt!

Cửa phía sau đóng kín, nàng nghe thấy âm thanh của Quang Thuận công công "Đã tới lúc rồi, nương nương lên đường đi!"

"Bản cung muốn gặp Hoàng thượng, bản cung không làm gì sai, tất cả đều là con tiện nhân kia sai. Là nàng, đều là nàng! Bản cung muốn gặp Hoàng thượng, nàng gieo họa, nàng là hồ ly tinh..."

"Đã như vậy, đừng trách bản công công vô tình. Đẩy đây tiễn nàng ta lên đường, đừng chậm trễ thời điểm tốt, nếu không đến lúc đó lại biến thành cô hồn dã quỷ!"Nghe âm thanh giãy giụa, Hạ Uyển Chi không cần nhìn cũng biết tình huống bên trong. Nàng đương nhiên không muốn một lần nữa ở lại đó làm người thay thế.

Hít vào một hơi, Hạ Uyển Chi vuốt ve cái bụng đang đội lên, lập tức cảm thấy tâm tình thật tốt, cước bộ chậm rãi, đạp lên mấy bàn đá xanh, từng bước từng bước rời xa lãnh cung. Quay đầu nhìn lại lãnh cung đơn sơ vắng vẻ lạnh lẽo nà, nàng nở nụ cười, "Đời này sẽ không bao giờ đi tới địa phương quỷ quái này nữa!"

Bữa tối Tề Diệp đến Chiêu Hoa cung, câu nói đầu tiên chính là "Nghe Quang Thuận công công nói lúc chiều ngươi đi lãnh cung?"

"Vâng!" Nàng đàng hoàng gật đầu.

Tề Diệp nhíu mày "Sao lại đến chỗ đó? Ngươi còn có thai, nếu nàng ta đả thương ngươi phải làm sao?"

"Là tần thiếp lỗ mãng, Hoàng thượng trách phạt." Hạ Uyển Chi lộ ra vẻ mặt vô tội. Thấy thế, Tề Diệp thở dài ôm lấy eo nàng, ngồi trên giường nói "Trẫm không có ý trách cứ, trậm chẳng qua cảm thấy chỗ lãnh cung kia không sạch sẽ. Ngươi còn có thai, nếu có gì sơ suất, trẫm sẽ lo lắng!"

"Hoàng thượng, tần thiếp về sau sẽ không như vậy!" Nàng ỷ vào ngực hắn "Tần thiếp biết rõ Hoàng thượng sẽ đau lòng cho tần thiếp, sau này sẽ nghe lời của Hoàng thượng."

"Vậy là tốt rồi!" Tề Diệp vuốt ve mặt của nàng, gật đầu.

Bữa tối hắn không ăn được nhiều lắm, Hạ Uyển Chi ngược lại khẩu vị rất tốt, ăn hai chén cơm trắng, sau đó lại uống một chén súp bổ. Tiểu tử trong bụng lại còn đá nàng, khiến nàng không thể tiếp tục ăn.

Tề Diệp vuốt ve bụng của nàng an ủi, suy nghĩ một chút, lôi kéo tay áo của nàng nói "Uyển Nhi! Trẫm muốn nhìn bụng ngươi một chút!"

Hạ Uyển Chi sửng sốt, nhưng lập tức hiểu ý tứ của hắn, thẫm nghĩ hắn là sợ hãi chuyện Hoàng hậu nên cũng không cự tuyệt, gật đầu đi vào phòng trong. Từng cái từng cái quần áo một bị cởi ra, chỉ lưu lại một cái yếm, cái yếm khó có thể che được bụng lớn đang đội lên kia, tròn vo, còn có một tầng dấu vết màu xanh. Ngự y nói là vân thai, không cần để ý, nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút khó coi, hai tay mập mờ che lại.

Tề Diệp nhìn thấy không thể không kinh hoảng một chút, sau đó lập tức dè dặt cầm lấy bụng của nàng, nhích đến gần hôn một chút. Hạ Uyển Chi kinh sợ, nắm lấy bả vai của hắn "Hoàng thượng!"

"Đừng động, để yên cho trẫm xem một chút!" Hắn cẩn thận chu đáo đưa bàn tay vuốt theo đường cong, âm thanh của hắn yếu mềm truyền đến bên tai làm cho nàng toàn thân run lên một cái.

Đừng nói tới thân thể đang phơi bày, nàng thẹn thùng cắn môi nhìn hắn, bộ dáng này như có như không phong tình, làm cho lòng người rung động. Tề Diệp hít vào một hơi, đè xuống cảm giác nóng rang trong lòng, cầm lấy y phục mặc cho nàng từng cái từng cái, hai người cũng tuyệt đối im lặng.

Hồi lâu nàng mới ra ngoài tiếp tục dùng cơm, Tề Diệp nhìn nàng ăn ngon, thở phào nhẹ nhõm. Dùng bữa tối xong, hai ngươi tránh không nói đến chuyện Hoàng hậu, Hạ Uyển Chi đem y phục cùng giày nàng chuẩn bị cho hài tử lấy ra cho hắn xem qua, sau cùng ra hiệu cho hắn mở một cái túi phục.

Tề Diệp mở ra, bên trong là một bộ áo ngủ thêu cửu trảo Bàn long, là kí hiệu đồ dùng của Đế vương. Hắn vuốt ve bộ đồ, đau lòng nhíu mày "Trẫm không phân phó, những chuyện này không cần ngươi làm, phí sức lại hao tổn tinh thần, đối với thân thể ngươi không tốt!"

"Tần thiếp biết rõ, chỉ là tần thiếp muốn thêu cho Hoàng thượng ột thứ, nghĩ tới Hoàng thượng mặc áo ngủ tần thiếp tự thêu, tần thiếp đã cảm thấy rất thỏa mãn!"

"Ngươi đó! Làm cho trẫm không biết phải đối xử thế nào mới tốt!" Tề Diệp thở dài, ôm lấy nàng từ phía sau, phía trước là một cái bụng bự, đương nhiên không ôm được.

"Chỉ cần trong lòng Hoàng thượng có tần thiếp, tần thiếp đã hài lòng!" Hạ Uyển Chi hai mắt mong đợi nhìn hắn, cười nói.

Tề Diệp cười một chút, cúi đầu hôn lên mặt nàng một cái, cầm lấy tay nàng đặt trước ngực, ý tứ không cần nói cũng biết. Nàng thỏa mãn nở nụ cười.

84. Chương 84

Edit: HueKhanh92

Tin tức Hoàng hậu bạo bệnh bỏ mình vừa truyền ra, làm cách nào Lưu đại nhân cũng không chịu tin tưởng. Tề Diệp cũng không nói cái gì, chỉ là phân phó đi xuống, bởi vì cố kỵ thể diện Hoàng gia, vẫn dùng lễ nghi cho hoàng hậu để hạ táng.

Lưu đại nhân cảm thấy con gái của mình bị chết kỳ quặc, quỳ gối trước cửa Ngự thư phòng không chịu rời đi. Tề Diệp cười lạnh một tiếng cho Quang Thuận gọi người đi vào, trực tiếp quăng xuống một cái tấu chương tràn ngập tội trạng của hoàng hậu cho Lưu đại nhân xem.

Lưu đại nhân nhìn một lần, hai tay run rẩy "Hoàng Thượng, hoàng hậu luôn đôn hậu hiền đức, làm sao lại làm ra chuyện như vậy? Hoàng Thượng, nhất định là hoàng hậu nương nương bị oan uổng."

"Lưu ái khanh cho rằng trẫm ngu xuẩn đến cả thật hay giả cũng không nhìn ra sao?" Tề Diệp nhướng mi, rõ ràng không vui.

Lưu đại nhân không dám nhiều lời, âm thầm trách cứ hoàng hậu quá hồ đồ, lại bị bắt tại trận, hôm nay còn liên lụy đến gia tộc. Nhưng hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, người đã chết rồi.

"Cựu thần ngu dốt, cầu xin Hoàng Thượng trách phạt!" Lưu đại nhân trong lòng không cam không nguyện quỳ thỉnh tội, trên mặt lại một mực cung kính xen lẫn chút hoảng sợ.

"Trách phạt, hừ! Sau này Lưu ái khanh vẫn nên tốn nhiều tâm tư vào việc dạy bảo nhi tử và nữ nhi đi. Nếu không phải bận tâm đến thể diện Hoàng gia, hôm nay trẫm sẽ không dễ dàng tha thứ như vậy."

"Ân điển của Hoàng Thượng, cựu thần ghi nhớ." Âm thầm lau mồ hôi, Lưu đại nhân ra khỏi ngự thư phòng, rất nhanh phân phó người đi xuống hỏi thăm chuyện đã xảy ra.

Thiếu một cái hoàng hậu, thế lực của Lưu gia nhất định sẽ suy yếu. Nhưng hắn cũng không lo lắng. Hiện nay Hoàng Thượng cũng không thể muốn làm gì thì làm, còn bị thế gia đại tộc kiềm chế khắp nơi. Với căn cơ của Lưu gia, Hoàng Thượng cũng không làm lay động được.

Cho dù hôm nay Lưu gia thiếu một cái hoàng hậu, ngày mai hoàng hậu cũng sẽ là người của Lưu gia. Chỉ cần cái vị trí kia là người Lưu gia, mất đi một cái thì có sao. Lưu gia có rất nhiều nữ tử xuất sắc.

Cung phi biết chuyện, nhưng cũng không dám nhiều lời. Tang lễ của hoàng hậu, các nàng vẫn mặc vào y phục trắng mà giữ đạo hiếu. Tang lễ thật lớn, toàn thành giăng vải trắng, đèn lồng trắng treo từng dãy dài. Toàn bộ dân chúng thành Kim Lăng ra ngoài cũng không dám ăn mặc trang điểm xinh đẹp, phần lớn đều là y phục màu nhạt thanh lịch.

Theo lý thuyết quan tài của hoàng hậu là phải đưa vào hoàng lăng. Tề Diệp lại không dự định như thế, cho người xây sửa một tòa lăng mộ bên ngoài hoàng lăng. Mọi người rất là khó hiểu, Hạ Uyển Chi lại hiểu được. Ở trong lòng Tề Diệp, vị hoàng hậu này căn bản không có tư cách tiến vào hoàng lăng. Nghĩ tới đó, Hạ Uyển Chi liền vui vẻ không thôi.

Đối với việc này, một vài đại thần có phê bình kín đáo. Lưu gia thì xác thực là không dám có một chút bất mãn. Dù sao hắn cũng cho Lưu gia thể diện, nếu hành vi và việc làm của hoàng hậu bị truyền ra ngoài, Lưu gia ở thành Kim Lăng cũng sẽ bị người ta lên án. Bởi vậy, Lưu gia bọn họ sẽ không vì chuyện vào hay không vào hoàng lăng mà gây ồn ào. Lưu đại nhân tin tưởng, cho dù không phải là nàng ấy, về sau người tiến hoàng lăng cũng sẽ là nữ tử của Lưu gia.Tang lễ kết thúc đã là đầu tháng ba, mùa anh đào nở rộ. Hậu cung bị đè nén gần một tháng đã sinh động trở lại. Nếu không có việc gì Hạ Uyển Chi sẽ đi ra ngoài một chút, anh đào ở ngự hoa viên vừa vặn nở. Mỗi lần ngủ trưa dậy, nếu tâm tình không tệ nàng sẽ ra ngoài đi bách bộ, ngắm hoa, thưởng hồ.

Lâm Huệ biết được bản thân sinh non là do một tay hoàng hậu tạo thành. Nàng thương tâm quá độ, lâm bệnh, nằm ở trên giường rất nhiều ngày đều không xuống nổi. Hạ Uyển Chi cũng không đi qua liếc mắt nhìn lần nào, chỉ sai Hạ Bích chuẩn bị chút ít thuốc bổ đưa qua, ân cần vài câu.

Đi mệt, Hạ Uyển Chi liền ngồi xuống ở trong đình. Hạ Bích bày mấy đồ ăn đã chuẩn bị tốt ra. Nàng ăn hạch đào, hoa quả, thưởng thức hoa anh đào. Nhìn trong chốc lát, thấy Lệ phi ôm An Bình tiểu công chúa đi tới, vài vị cung nhân đi theo phía sau.

Lệ phi nhìn thấy nàng, mỉm cười đi tới, ánh mắt nhìn lướt qua cái bụng nhô cao của nàng, nói "Thật trùng hợp, Hạ chiêu nghi cũng tới!"

Hạ Uyển Chi đứng dậy khẽ hành lễ, nhìn An Bình tiểu công chúa mở to hai mắt đen láy nhìn mình, nàng cười cười "Bộ dạng tiểu công chúa thật tốt, cực kỳ giống Lệ phi nương nương."

"Hạ chiêu nghi nói đùa, thái hậu nói là cực kỳ giống Hoàng Thượng khi còn bé. Bản phi nhìn cũng thấy vậy, ngược lại chỉ có Hạ chiêu nghi nói là giống bản phi." Lệ phi có chút khoe khoang lên tiếng.

"Giống Hoàng Thượng đúng là phúc khí của An Bình tiểu công chúa." Hạ Uyển Chi cười cười, thấy An Bình tiểu công chúa vẫn nhìn chằm chằm vào trâm gài tóc tinh xảo trên đầu mình, cười nói "Đồ Hoàng Thượng ban thưởng có thể cho tiểu công chúa chơi được không?"

"Đó cũng không nên. Nếu làm hư, dù là tiểu công chúa, chỉ sợ Hoàng Thượng cũng sẽ trách phạt. Hiện tại ai không biết Hạ chiêu nghi đúng là phi tần Hoàng Thượng sủng ái nhất?" Lệ phi cho nhũ nương ôm tiểu công chúa đi chơi, có vẻ như sợ hãi Hạ Uyển Chi đến gần.

Hạ Uyển Chi cười cười, không lên tiếng. Nàng ta nói rất đúng, hôm nay Hạ Uyển Chi nàng còn không phải là nữ nhân được sủng ái nhất trong hậu cung sao?

Ngồi trong chốc lát, Hạ Uyển Chi hơi mệt, liền đứng dậy trở về.

Lệ phi nhìn thân ảnh rời đi, cười lạnh một tiếng. Dù được cưng chiều thì có thể thế nào. Hoa nở hoa tàn, cho dù bộ dạng tốt, dung nhan cũng sẽ già. Không quá hai năm nữa, nàng ta cũng chỉ là hoa cúc ngày hôm qua mà thôi.

Mấy ngày gần đây Lệ phi rất chịu khó chạy tới Thọ Ninh cung của Thái hậu. Biết rõ thái hậu thích hài tử, luôn ôm An Bình công chúa theo. Nàng còn giả bộ rất có hứng thú đối với kinh Phật. Nàng cũng nhìn chút ít, cùng thái hậu niệm kinh, sao chép kinh văn, một bộ dáng thành tâm hướng thiện.

Hoàng hậu qua đời, chuyện lớn nhỏ của hậu cung nhất thời không tìm được người phụ trách quản lý. Đức phi mất, Thục phi lại đang ở lãnh cung, còn dư lại vài vị đều là không làm được việc gì.

Mặc dù Tề Diệp có lòng muốn cho Hạ Uyển Chi quản lý hậu cung, nhưng hiện nay thân phận của nàng căn bản không đủ tư cách quản lý hậu cung, thân thể cũng chịu không nổi mệt mỏi, nên hắn không nói gì.Về phần phi tần khác, ngoại trừ Lệ phi, thật sự không đủ tư cách.

Lệ phi cũng biết, hôm nay nàng xem như là phi tần có phân vị cao nhất. Hậu vị vô chủ, hết thảy mọi chuyện lớn nhỏ ở hậu cung dù sao vẫn cần có một người đến quản lý. Không quá hai tháng nữa chính là ngày mừng thọ Thái hậu, không thể không tổ chức yến tiệc.

Lệ phi muốn quản lý hậu cung, bắt lấy thực quyền, mỗi ngày bỏ ra không ít công sức ở trên người thái hậu và Tề Diệp. Hoàng Thượng đối với nàng cũng không có mấy thân thiện, Lệ phi đương nhiên hiểu Hoàng Thượng hướng về Hạ chiêu nghi. Sao nàng có thể để cho Hạ chiêu nghi thực hiện được, nghĩ tới nghĩ lui, Lệ phi liền chú ý phía thái hậu.

Ngoại trừ mỗi ngày cùng thái hậu ăn chay niệm Phật, một lòng hướng thiện ra, còn có thể thỉnh thoảng oán hận những bất cập ở hậu cung như cung nhân tản mạn khi đang làm nhiệm vụ gây ra chậm trễ. Thái hậu nghe vào mặc dù không nói gì, cũng đã để ở trong lòng.

Không quá mấy ngày, khi Tề Diệp đi Thọ Ninh cung cùng thái hậu dùng bữa, ăn xong, thái hậu nói "Hậu cung lớn như vậy cần phải có người quản lý. Hôm nay hậu vị vô chủ, nhất thời cũng tìm không được nhân tuyển thích hợp cho vị trí hoàng hậu. Mấy chuyện lớn nhỏ ở hậu cung cần người quản lý, trong vài vị phi tần, ai gia cảm thấy Lệ phi xem như cũng tốt. Nếu chịu khó dạy bảo một phen, cũng có thể dùng một chút."

"Nếu thái hậu đã xem trọng, trẫm cũng không có ý kiến gì, để cho Lệ phi đi theo thái hậu học quản lý việc hậu cung đi!"

Hắn đã ra lời, ngày thứ hai Lệ phi liền nhận được ý chỉ, lập tức vui mừng không thôi. Đây là thứ mà trước kia nàng không dám nghĩ. Ai ngờ có một ngày sẽ có thể quản lý hậu cung. Nàng cho rằng cả đời đều sẽ bị hoàng hậu, Thục phi, Đức phi áp trên đầu. Hôm nay, các nàng chết thì chết, biếm lãnh cung thì biếm lãnh cung, căn bản không phải là đối thủ của nàng. Chỉ cần nàng quản lý tốt, lại sinh hạ hoàng tử, còn không phải hậu vị là dễ như trở bàn tay?

Điều kiện tiên quyết là lần này Hạ chiêu nghi sinh hạ cũng là tiểu công chúa, nàng ta sẽ không cản trở con đường lên ngôi hoàng hậu của mình.

Biết được Lệ phi quản lý hậu cung, Hạ Uyển Chi cũng không nghĩ gì. Từ khi nàng biết rõ Lệ phi thường xuyên chạy qua chỗ thái hậu, nàng đã biết sẽ có một ngày như vậy. Chỉ là, có thể quản lý cái hậu cung này lâu dài hay không còn phải xem bản lãnh của nàng ta.

Trong hậu cung, ai cũng không thể coi thường. Hoàng hậu, Đức phi đã không còn tồn tại. Thục phi vẫn còn ở lãnh cung, tạm thời không cần để ý tới. Về phần Lệ phi, hiện tại nàng không thể không phòng Lệ phi. Con người một khi có lòng tham, liền không còn là người trước kia.

Nàng phân phó Hạ Hoa lưu ý nhiều hơn nhất cử nhất động của Lệ phi, nếu dám mồm mép lừa người, nàng cũng sẽ không bỏ qua.

Tề Diệp rảnh rỗi cùng Hạ Uyển Chi đi Ngự hoa viên ngắm hoa, thân thể của nàng càng thêm sưng vù. Bụng đã hơn chín tháng, nặng trịch làm cho người có chút không thể chịu được, nàng luôn phải ôm bụng để giảm bớt sức nặng cho hai chân. Nàng đi không nhanh, Tề Diệp kiên nhẫn cùng nàng đi thong thả, thưởng thức hoa anh đào trong vườn, vẻ mặt dịu dàng ấm áp. Lâm Huệ nhìn Tề Diệp hái đến hai đóa anh đào hồng nhạt cắm lên búi tóc Hạ Uyển Chi, cẩn thận chu đáo, khóe miệng mỉm cười, vẻ mặt yêu thương. Tâm nàng nhói đau, suýt nữa đứng không vững, hốc mắt thoáng đỏ, trong lòng cực kì chua xót. Nàng bị bệnh mười mấy ngày, Hoàng Thượng chỉ đi thăm nàng một lần liền không đặt chân đến nữa. Nghe nói mỗi ngày hắn sẽ đi Chiêu Hoa cung, nghe thấy vậy làm cho người ghen tỵ biết bao nhiêu.

Cùng là nữ nhân của hắn, nhưng đãi ngộ quả thật khác biệt. Hạ chiêu nghi được nâng niu ở trong lòng bàn tay. Mà Lâm Huệ nàng cũng đã bị vứt bỏ ở một bên, tự sinh tự diệt không người để ý, lại càng không có người quan tâm.

Hạ Uyển Chi vuốt ve trên búi tóc, cười hỏi "Nhìn được không?"

"Đẹp mắt!" Tề Diệp cười vuốt ve mặt của nàng, vẻ mặt ôn nhu.

Hạ Uyển Chi không tin, nghiêng đầu nói "Hoàng Thượng cũng biết giễu cợt tần thiếp. Hiện tại thân thể tần thiếp cũng có thể dùng từ vô cùng thê thảm để hình dung, Hoàng Thượng lại còn nói đẹp?"

"Ở trong mắt trẫm, Uyển Nhi cho tới bây giờ đều chưa từng xấu, chớ đừng nói chi là Uyển Nhi đang mang thai hài tử của trẫm." Hạ Uyển Chi phát hiện, hắn dỗ ngon dỗ ngọt đã là hạ bút thành văn, về phần có phải xuất phát từ thật lòng hay không, đại khái chỉ có hắn biết.

Hai người đang nói chuyện, tiểu thái giám báo là có đại thần tiến cung diện thánh, có chuyện quan trọng. Tề Diệp gật đầu, Hạ Uyển Chi nói "Hoàng Thượng trước hết đi xử lý triều sự đi, tần thiếp còn muốn đi dạo thêm một lát."

"Ừ! Đừng đi xa, mệt mỏi liền đi về nghỉ, một chút nữa trẫm lại đi Chiêu Hoa cung nhìn ngươi." Hạ Uyển Chi gật gật đầu, đưa mắt nhìn hắn rời đi, lại thưởng thức hoa anh đào trong chốc lát rồi ngồi xuống ở trong đình.

Hạ Bích sợ ghế đá quá lạnh, nàng sẽ không chịu nổi, sai cung nữ chuẩn bị ghế tròn để nàng ngồi nghỉ ngơi.

Cách đó không xa, Lâm Huệ nhìn thấy, nghiêng đầu hỏi "Mấy ngày nay, mỗi ngày Hạ chiêu nghi đều sẽ đến ngự hoa viên sao?"

"Vâng!" Thái Vi gật gật đầu, nói "Nô tỳ nghe nói lúc sắp sinh nở đi lại nhiều một chút, đối với việc sinh nở mới có lợi. Hạ chiêu nghi cũng làm không sai!"

"Vậy sao?" Vuốt ve bụng bằng phẳng, nếu là con của nàng không bị hoàng hậu làm hại sảy mất, hôm nay nàng cũng sẽ không phải là cái địa vị này. Hết thảy đều là hoàng hậu một tay tạo thành, chỉ tiếc nàng biết được quá muộn, ngay cả cơ hội báo thù cũng không có.

Mà nàng cũng không muốn nhìn xem người khác được sủng ái, nhìn xem người khác sinh con dưỡng cái, mẹ vinh nhờ con.

Hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng, y phục, đồ chơi cho hài tử đều chuẩn bị xong. Hoàng cung có bà đỡ chuyên môn chịu trách nhiệm đỡ đẻ, kinh nghiệm lão luyện. Nhũ nương là Hạ Uyển Chi tự mình chọn lựa người có gia thế trong sạch, đoan trang đúng mực. Quan trọng nhất đó là không phải do ai đưa tới, mà là nàng nói Hạ phu nhân ngầm tìm đến.

Dù sao cũng là người chiếu cố con của nàng, Hạ Uyển Chi không hy vọng bị người khác tìm kẻ hở. Nhũ nương cũng phải là người đáng tin, nếu không nàng sẽ không giữ ở bên người.Bữa tối Tề Diệp dùng ở Chiêu Hoa cung. xem nàng ăn không ít, khẩu vị của hắn không tệ, cũng đi theo ăn nhiều hơn chút ít. Sau khi ăn xong hai người đi quanh Chiêu Hoa cung một chút, vừa nói chuyện vừa thưởng thức ánh chiều tà.

Sau khi màn đêm buông xuống, Tề Diệp ngồi một lát liền trở về ngự thư phòng xử lý triều chính. Đêm đã khuya, quản sự Kính Sự phòng cầm khay lục đầu bài dâng lên cho hắn, nói "Thái hậu nói gần đây Hoàng Thượng rất ít đến hậu cung, bảo nô tài khuyên Hoàng Thượng nhiều vài câu, hôm nay hậu cung con nối dòng mỏng manh, gánh nặng khai chi tán diệp cho hoàng gia còn phải nhờ Hoàng Thượng gánh chịu."

Tề Diệp hiểu ý tứ của thái hậu, ánh mắt quét qua từng khối lục đầu bài tinh tế, nhìn tấm thẻ của Lâm sung dung nhiều hơn. Quản sự hiểu ý, lật ra thẻ bài của Lâm Huệ, cười nói "Nô tài đi truyền lời, xin Hoàng Thượng chờ một lát."

Hạ Uyển Chi biết được Tề Diệp lật ra thẻ bài của Lâm Huệ, khẽ nhíu mày "Không phải nói là đã lấy ra sao?"

"Nô tỳ đi hỏi, hôm nay thái hậu dặn dò, người phía dưới không dám trễ nãi, liền treo thẻ bài của Lâm sung dung lên." Hạ Bích bẩm chi tiết.

Thái hậu lên tiếng, người phía dưới tự nhiên không dám chậm trễ. Hạ Uyển Chi cắn cắn môi, nói "Biết rồi, đi xuống đi!"

Nàng nằm ở trên giường, nghĩ tới Lâm Huệ trần trọc hầu hạ dưới thân hắn, trong lòng rất là tức giận.

Lâm Huệ nhìn cửa treo đèn lồng màu đỏ, không khỏi nở nụ cười, sai Thái Vi thưởng công công truyền lời rồi phân phó cung nhân chuẩn bị nước nóng. Nàng muốn trang điểm tắm rửa, rửa sạch một phen nghênh đón Hoàng Thượng.

Rửa mặt xong, Lâm Huệ ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn xem bản thân trong gương thanh lệ xinh đẹp, vuốt ve mặt. Nàng cầm lấy lược gỗ chải tóc dài, mặt mày như vẽ, thấy thế nào cũng không thua gì Hạ chiêu nghi, vì sao Hoàng Thượng cứ sủng ái nàng ta như vậy?

Chẳng lẽ thật như người khác ngầm vụng trộm nói, nàng ta có cái chỗ gì hơn người?

Khổ nỗi không bắt được trọng điểm, Lâm Huệ lắc lắc đầu, nhớ ra cái gì đó liền mở hộp trang sức ra, lấy thứ giấu ở trong hốc tối. Nàng cắn cắn môi, phân phó Thái Vi đem bột thuốc trong bao đó rắc một chút vào súp bổ đang chuẩn bị. Nàng lại rắc chút ít vào trong nước trắng, quấy một chút rồi thu thập gọn gàng.

Không bao lâu Tề Diệp tới, Lâm Huệ thu thập tâm tình tiến lên nghênh đón. Tề Diệp đã rửa mặt một phen, mặc thường phục, mặt như quan ngọc.

Thái Vi bưng súp ngân nhĩ cẩu kỷ đặc biệt hầm cách thủy đi lên, Lâm Huệ tiếp nhận đưa cho Tề Diệp, nói "Hoàng thượng xem tấu sớ cả đêm chắc hẳn mệt mỏi, tần thiếp chuẩn bị một chén súp ngân nhĩ cẩu kỷ, Hoàng Thượng nếu không ghét bỏ liền nếm mấy miếng xem như thế nào?"

Tề Diệp không có cự tuyệt, tiếp nhận chén sứ trắng, nhìn xem ngân nhĩ trăng trắng và cẩu kỷ đo đỏ đã bỏ hạt ở trong súp, dù có thế nào cũng đều là cảnh đẹp ý vui.

Hắn uống một ngụm, cảm thấy hương vị coi như không tệ, hai ba ngụm liền uống xong.

Lâm Huệ khẩn trương nhìn, thấy cũng không có gì khác lạ, lúc này mới ám ám thở phào nhẹ nhõm. Lúc tiếp nhận chén đại khái bởi vì quá khẩn trương, tay nàng run lên, chén rơi ra, nàng không có chụp kịp, xoảng một tiếng, tan nát ở dưới đất.

Lâm Huệ vội quỳ xuống "Tần thiếp thất nghi!"

"Đứng lên đi! Cho người thu thập một chút là được!" Tề Diệp không có ý trách móc, nhìn thoáng qua mảnh vụn cũng không nói cái gì.

Lâm Huệ ám ám thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh có cung nữ tiến lên dọn dẹp mảnh vụn. Nàng rót một chén trà cho Tề Diệp, bản thân thì bưng nước trắng lên uống, mắt nhìn từng chút từng chút nước trắng được uống hết, nàng lại khẩn trương.

Hai người ngồi trong chốc lát, Lâm Huệ nói là canh giờ không còn sớm, liền hầu hạ Tề Diệp thay quần áo nghỉ ngơi. Tề Diệp nhìn người thấp hơn hắn một cái đầu cứ lắc lư ở phía trước, có mùi thơm ngát kỳ dị từ trên người nàng tản mát ra. Hắn nhìn cần cổ tuyết trắng, bộ dạng phục tùng, rũ mắt thuận theo. Tề Diệp liếm liếm môi, ánh mắt trở nên u tối.

Y phục trên người được cởi gần hết, Lâm Huệ bò lên giường, ngồi ở cuối giường, thả rèm xuống. Nàng nằm ở bên cạnh hắn, hai tay run lên nhè nhẹ, nhắm mắt, toàn thân lại căng thẳng.

Không biết qua bao lâu, người bên cạnh có động tĩnh, truyền đến tiếng xột xoạt, cảm giác bị một bóng tối bao trùm, Lâm Huệ mở mắt ra đã nhìn thấy Tề Diệp hai tay chống ở hai bên người mình, hai mắt nóng rực nhìn mình chằm chằm. Sau một khắc trên người chợt lạnh, Lâm Huệ kinh ngạc một chút, trên người lập tức nặng trịch. Hắn đã áp xuống tới, thân thể ấm áp đè lên nàng, hơi thở nóng bỏng phun trên cổ nàng, hôn môi gặm cắn.

Nhìn xem rèm giường lắc lư, Lâm Huệ nhắm mắt lại, hai tay hai chân quấn ở trên người hắn, cảm giác hắn dũng mãnh tiến vào, từng đợt từng đợt làm cho không ai có thể đè nén cảm giác sung sướng đến muốn hòa tan. Nàng cúi đầu rên rỉ, ư ư a a, trằn trọc hầu hạ.

Một phen mây mưa xong, hai người đều thở hồng hộc, thân thể vẫn còn sung sướng, bàn tay hắn xoa nắn bộ ngực mềm mại của nàng. Một lần nữa bị áp ở bên dưới, Lâm Huệ âm thầm hít vào một hơi, cảm giác ngứa ngáy khó chịu, bên dưới ướt át, toàn thân xụi lơ, trong lòng giống như kiến bò, hi vọng hắn có thể mạnh bạo hơn nữa.

Đúng lúc này, Quang Thuận công công ở ngoài cửa nói "Hoàng Thượng, hình như Hạ chiêu nghi thân thể khó chịu, kêu ngự y tới. Hoàng Thượng có muốn đi Chiêu Hoa cung xem một chút hay không?"

Tề Diệp vừa nghe, bất chấp đang chuẩn bị hành sự, từ trên người Lâm Huệ trèo xuống, không để ý tới chuyện nàng thất vọng, phủ thêm áo ngủ đi ra ngoài, là chiếc áo mà Hạ Uyển Chi thêu cho hắn. Lâm Huệ vội vàng đứng dậy hầu hạ hắn rửa mặt, thân thể khó chịu đến mức hận không thể nhào tới, không để cho hắn rời đi. Nhưng lý trí không để cho nàng hành động thiếu suy nghĩ.

Đưa mắt nhìn người vội vã rời đi, Lâm Huệ miệng đắng lưỡi khô, phân phó "Mau chuẩn bị nước lạnh."

"Nương nương!" Thái Vi giật mình "Nếu nương nương muốn tắm rửa, nô tỳ liền đi chuẩn bị nước nóng."

"Nước nóng không dùng được, chuẩn bị nước lạnh, càng lạnh càng tốt, mau!" Cảm giác dưới thân một mảnh ẩm ướt, Lâm Huệ lớn tiếng phân phó.

Xem nàng vẻ mặt không đúng, gò má ửng hồng, toàn thân nóng lên, Thái Vi không dám trễ nãi vội vàng chuẩn bị một thùng lớn nước lạnh. Lâm Huệ chui vào, nước lạnh như băng bao phủ nàng, toàn thân rùng mình một cái. Nóng lạnh đan xen, làm cho người khó chịu không thôi.

Run rẩy, Lâm Huệ cắn ngón tay thầm nghĩ, rốt cuộc là thân thể thật sự không thoải mái hay là mượn cơ hội lôi Hoàng Thượng đi từ trên giường của ta. Uyển tỷ tỷ, đừng để cho ta hận ngươi!

85. Chương 85

Edit: Âu Dương Vô Tâm

Beta: ThyAn89

Tề Diệp vội vã đến Chiêu Hoa cung, Lâm ngự y còn chưa rời đi, trông thấy hắn tiến đến liền vội vàng hành lễ. Tề Diệp bước vào phòng trong thì thấy Hạ Uyển Chi đang ngồi ở trên giường ăn cái gì đó, một mùi rượu nhàn nhạt lan toả quyến rũ người.

Dường như cảm giác được có người đang nhìn mình, Hạ Uyển Chi ngẩng đầu lên, thấy hắn thì mặt liền tỏ ra vui mừng. Nàng vội vàng để chén xuống, thân thể hơi chùng xuống muốn hành lễ. Tề Diệp tiến lên đỡ nàng rồi quan sát khuôn mặt của nàng "Có chỗ nào không khoẻ không?"

Nàng thẹn thùng mỉm cười, tóc mai rơi ở bên tai, đáp "Cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, Hoàng Thượng không cần lo lắng."

Tề Diệp không tin, gọi Lâm ngự y lại, nghe hắn xác thực nàng không có gì cần lo lắng, cũng chỉ là nàng đói bụng thôi.

"Buổi tối chưa ăn no sao?" Tề Diệp nghe được sửng sốt một chút, lập tức dở khóc dở cười "Trẫm tưởng rằng ngươi sắp sinh, làm trẫm sợ hết hồn!"

"Tần thiếp không tốt!" Hạ Uyển Chi áy náy cúi đầu. Hắn vuốt ve mặt của nàng không trả lời, Lâm ngự y biết điều lui xuống.

Nàng ăn bánh trôi ngâm rượu, thấy hắn nhìn mình chằm chằm, hỏi "Hoàng Thượng cũng ăn một chút đi, rất ngon." Nói xong không đợi hắn lên tiếng, liền ra lệnh cho Hạ Bích lấy cho hắn 1 chén.

Ngửi mùi hương có vẻ là ngon thật, lại nhìn thấy nàng ăn ngon lành, Tề Diệp cũng không từ chối, bưng lên ăn. Sau khi ăn uống no đủ, Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng chuẩn bị ngủ. Tề Diệp đi theo, nàng liền kinh ngạc "Hoàng Thượng không phải người muốn đi Đức Sang cung sao?"

"Không còn sớm, đi lại hai chuyến trẫm cũng mệt mỏi, đêm nay ở đây ngủ đi!" Nói xong hắn tới gần mặt nàng thơm một cái, cầm lấy tay của nàng đặt tại long căn nóng hổi của hắn.

Hạ Uyển Chi sửng sốt một chút, lập tức đỏ mặt, đặt hai tay lên chỗ nóng của hắn, bắt đầu chuyển động.

Ngày hôm sau Lâm Huệ liền ngã bệnh, người lúc lạnh lúc nóng, ngự y chẩn bệnh thì là tâm hoả tràn đầy, hàn khí nhập vào cơ thể, dặn dò phải chăm sóc cơ thể thật tốt rồi viết đơn thuốc cho nàng.

Uống một chén nước, Lâm Huệ hỏi Thái Vi "Tối hôm qua Chiêu Hoa cung xảy ra chuyện gì?"

"Có thể có chuyện gì? Chiêu Hoa cung huy động nhân lực, kêu ngự y, cuối cùng chỉ là Hạ chiêu nghi đói bụng. Vậy mà nàng ta lại kêu được Hoàng Thượng qua. Tối hôm qua Hoàng thượng lật đúng bài tử* của nương nương nhưng cuối cùng lại qua chỗ Hạ chiêu nghi. Hạ chiêu nghi cũng thật là bá đạo,bất chấp cả tình tỷ muội mà đoạt ân sủng của nương nương." Thái Vi tức giận nói "Nàng ta không thật lòng với ngài thì ngài cần gì phải thật lòng với nàng ta, không đáng."

*Bài tử: theo mình biết thì để Hoàng thượng xác định thị tẩm người nào.

"Đúng là không đáng!" Lâm Huệ cười lạnh. Từ đầu tới bây giờ, ở hậu cung căn bản là không tồn tại tình cảm, cái thật sự tồn tại là thân phận địa vị và sự ân sủng của Bệ hạ."Thái Vi, ta có chuyện cần ngươi làm, phải làm kín đáo tới nỗi giọt nước không lọt, làm sao cho người khác không tra được Đức Sang cung làm." Màn che lắc lư, gió ngoài cửa thổi vào, vài sợi tóc vấn vương trên mặt, che kín một tia lạnh nơi đáy mắt.

Nghe nói Lâm Huệ bị bệnh, Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích qua xem một chút. Hạ Bích đi rồi trở lại, thưa "Nô tỳ thấy có chút nghiêm trọng, ho khan không ngừng."

"Ừ! Biết rồi!" Vuốt vuốt chuông gió vỏ sò, nàng cười "Ngươi không nhìn ra được là nàng ta không muốn gặp ngươi sao?"

"Nô tỳ không nhìn ra, Lâm sung dung có vẻ không hề tức giận."

"Không đơn giản! Đã nhiều lần kéo Hoàng Thượng ra khỏi Đức Sang cung, nàng ta tỏ vẻ không có việc gì thì lại càng làm cho người ta lo lắng. Người này tâm tư thâm trầm rất khó đối phó. Ngươi về sau cẩn thận đề phòng nàng ta."

"Vâng" Hạ Bích gật gật đầu, hơi chần chừ nói "Nương nương, ở giữa hậu cung này, vẫn nên tìm nhiều trợ thủ thì tốt hơn. Lâm sung dung là lựa chọn tốt. Dù sao nương nương cùng Lâm sung dung vốn là tỷ muội nơi khuê phòng, tình cảm sâu đậm, nếu giúp đỡ lẫn nhau cùng tồn tại ở hậu cung sẽ tốt hơn."

"Ngây thơ!" Hạ Uyển Chi liếc Hạ Bích, giảng giải "Chẳng lẽ vào cung đã hơn một năm, Hạ Bích ngươi còn không hiểu? Hậu cung căn bản không có giúp đỡ lẫn nhau, chỉ có lợi dụng lẫn nhau, hãm hại lẫn nhau. Những lời như vậy ta không muốn nghe nữa."

"Nô tỳ lỡ lời, mong nương nương trách phạt!" Hạ Bích tự biết lỡ lời nên thỉnh tội.

Hạ Uyển Chi không nói gì, thu tay lại, nói "Hôm nay ánh mặt trời rất đẹp, hay là đi ra ngoài một chút." Hạ Bích vội vàng đi xuống phân phó cung nhân, cùng nàng đi ra ngoài một chút.

Trước đây hoa anh đào nở rộ đẹp đẽ, nhưng hiện tại cánh hoa lại rơi đầy đất, nhìn lại cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Mấy ngày nay, Hạ Uyển Chi được rất nhiều người tặng quà, Trịnh phu nhân còn tặng 1 miếng ngọc thạch điêu khắc hình Quan Âm, có một cái ước chừng lớn cỡ bàn tay của Tề Diệp, chất ngọc ôn nhuận thanh nhã, không có tạp chất, giống như hồn nhiên thiên thành, vừa nhìn cũng biết giá trị xa xỉ.

Ngọc thạch Quan Âm nghe nói đã được thanh tẩy ở chùa, rất hiệu nghiệm.

Nàng vuốt trong chốc lát, cười sai Hạ Bích cất kỹ trả về Trịnh gia. Trịnh tu viện ở lãnh cung rất tốt, nàng không ngu mà thả địch nhân ra, thật vất vả mới tống được người vào, nàng làm sao sẽ ngây ngốc thả ra?

Nàng cũng không phải là người ham đồ trang sức, đồ tốt cỡ nào nhưng chết cũng không mang theo được. Tại sao nàng phải ham?

Ngày sinh nở sắp đến, Hạ Uyển Chi có chút ngồi không yên, trong lòng lo lắng, mặc dù không phải lần đầu tiên sinh con, nhưng nàng vẫn rất khẩn trương. Không có việc gì liền đi ra ngoài đi dạo một chút. Nàng thích nhất chính là dạo ngự hoa viên, kỳ trân dị thảo đông đúc, lá cây xanh mơn mởn, muôn hoa mỗi loại 1 vẻ, nhìn chỗ nào cũng làm cho lòng người vui vẻ.

Đi dạo trong chốc lát, chân hơi mỏi. Đoàn người liền vào trong đình ngồi, dây leo màu tím quấn quít lấy Chu đình, gắn bó làm bạn, nàng đang muốn ngồi xuống, nhìn Lệ phi đi đến, khẽ gật đầu ra hiệu.Lệ phi mỉm cười vào Chu đình, nhìn Hạ Uyển Chi một cái, cười nói "Hạ chiêu nghi thân thể khó chịu, không cần đa lễ." Nói không đợi Hạ Bích nhắc nhở, Lệ phi đặt mông ngồi trên băng ghế.

Hạ Bích đang muốn lên tiếng, Hạ Uyển Chi nhìn nàng một cái rồi âm thầm lắc đầu "Lệ phi nương nương khách khí, nhưng quy củ không thể bỏ."

Hạ Bích dùng một chiếc khăn tay đụng vào ghế đá, vuốt vẫn còn có chút lạnh. Hạ Uyển Chi dứt khoát không ngồi, đứng ở một bên nói chuyện với Lệ phi. Nếu nói Lệ phi không cố ý thì chẳng ai tin cả, biết rõ nàng có thai không thể bị cảm lạnh, Lệ phi còn đặc biệt vì nàng chuẩn bị băng ghế lạnh lẽo, còn không phải là bởi vì mọi chuyện lớn nhỏ của hậu cung đều do nàng ta quản lý hay sao? Mới như vậy đã lập tức đến chỗ Hạ Uyển Chi ra oai.

Hạ Uyển Chi cũng không nói cái gì, đứng trong chốc lát, nói "Đi ra ngoài đã hơi lâu, Lệ phi nếu có hứng thì có thể tiếp tục đi ngắm hoa, tần thiếp hơi mệt chút, đi về nghỉ trước."

"Hạ chiêu nghi cứ tự nhiên!" Lệ phi cười gật gật đầu, nhìn nàng chậm rãi đỡ eo rời đi, khẽ nhíu mày. Nếu nàng ta sinh hạ hoàng tử, không chừng lại nhảy lên đầu nàng phóng uế.

Lệ phi cắn môi, nàng phải nghĩ cách loại trừ Hạ chiêu nghi, để tránh cho nàng ta cản trở con đường của nàng. Đang nghĩ ngợi, Lệ phi hét lên, trượt chân ngã xuống, ngã đau cả mông.

Đi không bao xa Hạ Uyển Chi nghe thấy âm thanh quay đầu lại, nhìn Lệ phi chật vật ngã trên mặt đất,bọn cung nữ thì luống cuống tay chân nhịn cười không được, thầm mắng một câu đáng đời, mỉm cười rời đi.

Lệ phi này té xuống bị thương không nhẹ, cái mông đau thấu trời xanh, dưới sự dìu đỡ của cung nữ trở về Ngọc Hoa cung. Tiểu thái giám đi gọi ngự y, ngự y hỏi thăm một phen, vị trí vết thương ở trên mông, hắn một cái ngự y tự nhiên không thể tra xét, hỏi thăm cung nữ đại khái biết rõ là thế nào, cầm một chai rượu thuốc đưa cho cung nữ để bọn ho xoa chỗ đau cho nàng ta.

Lệ phi nằm lỳ ở trên giường hai chân không dám động, động một chút bàn toạ liền vô cùng đau đớn. Cung nữ bôi thuốc cho nàng, nàng càng đau đớn, ngồi cũng không dám ngồi, chỉ có thể nằm sấp xuống. Nàng phải sai người đi chỗ Thái hậu để bẩm báo rằng mình không cẩn thận bị té, phải dưỡng thương mấy ngày.

Lâm Huệ biết được cái ghế kia bị Lệ phi nương nương ngồi, tức giận đến mặt xanh rờn "Con tiện nhân kia, chỉ biết làm xấu chuyện tốt của ta!"

"Nương nương yên tâm, cho dù lần này không thành công, còn có lần sau." Thái Vi cũng không nổi giận, khó có lần chủ tử nhẫn tâm xuống tay với Hạ chiêu nghi nên nàng tất nhiên toàn lực giúp đỡ.

"Không thể hại nàng ta được nữa, sẽ bị nghi ngờ. Thôi thì dù sao cũng là tỷ muội." Lâm Huệ thở dài, cuối cùng cũng không đành lòng.

"Nương nương!" Thái Vi không cam lòng, thấy Lâm Huệ như vậy thì biết ý chủ tử đã quyết không thể thay đổi được. Chủ tử của nàng vẫn chưa đụng phải chuyện đau đớn nên chưa quyết tâm.

Nghe nói Lệ phi muốn nằm trên giường dưỡng bệnh, Hạ Uyển Chi sau khi biết thì tâm tình thật tốt, ai bảo ban ngày dám lên mặt đòi dạy dỗ nàng. Nhưng mà qua chuyện nàng ta bị ngã, những phi tần không được sủng ái lại quà cáp ùn ùn tới thăm nàng ta. Vì dù sao hiện tại Lệ phi thay Hoàng hậu quản lý hậu cung, nếu là vuốt mông ngựa được ả, nhất định có rất nhiều chỗ tốt.Đương nhiên, Hạ Uyển Chi sau khi được sủng ái thì có không ít người nịnh bợ, chỉ là nàng không thèm để ý. Các nàng cũng thức thời, biết rõ nàng không thích, dần dần cũng không xun xoe, nhưng ngày lễ tết, lễ vật đưa đến không ít, Hạ Uyển Chi nhận, đáp lễ so với đồ các nàng đưa tới càng thêm phong phú.

Chẳng những không có chiếm tiện nghi, ngược lại bị thua thiệt.

Kể từ sau khi hoàng hậu qua đời, hậu cung không hiểu sao gió êm sóng lặng cực kỳ. Những phi tần khác muốn làm ầm ĩ cũng không lật nổi sóng to gió lớn gì. Hai vị tiệp dư Chu, Trác trước đây hoàng hậu muốn nâng đỡ nhưng nay nàng ta mất rồi lại bị vắng vẻ. Thỉnh thoảng trên đường đi của Tề Diệp lại xướng lên vài câu gây chú ý.

Hai lần nghe các nàng xướng, Tề Diệp hảo tâm dừng lại nghe các nàng hát khúc, rồi hảo tâm lật bài tử của 2 cô ả.

Hạ Uyển Chi biết cũng không nói gì, cho dù các nàng mang thai long chủng, cũng không thể có được cưng chiều, bởi vì nàng không cho phép.

Bữa tối Tề Diệp cùng nàng dùng cơm, Hạ Uyển Chi khẩu vị trước sau vẫn tốt, ăn hai chén cơm mới để đũa xuống. Tề Diệp nhìn rồi cười cười, nhìn nàng ăn canh.

Ăn uống no đủ, hai người ngồi trong chốc lát, nhìn trời chưa bị nhuộm đen, liền chuẩn bị đi ra ngoài đi một chút. Đi được vài bước, Hạ Uyển Chi mơ hồ cảm thấy bụng có chút đau, đồng thời cảm thấy bên dưới ướt đẫm giống như là mỗi tháng nguyệt kì đến.

Phát giác sự khác thường của nàng, Tề Diệp nghiêng đầu, hỏi thăm "Uyển Nhi làm sao vậy?"

"Hoàng Thượng, sợ là tần thiếp sắp sinh rồi." Nói xong nàng hít vào một hơi, sắc mặt trắng bệch, tay bắt lấy hắn nắm thật chặt. Tề Diệp thấy thế bị hù dọa đến tay chân luống cuống, may là Quang Thuận công công trấn định, phân phó tiểu thái giám đi truyền ngự y, lại phân phó cung nữ đi tìm bà đỡ.

Tề Diệp thấy nàng đầu đầy mồ hôi thì tay chân luống cuống không biết nên làm sao. Hạ Uyển Chi tay cầm lấy tay hắn nói "Hoàng Thượng, chân tần thiếp mềm nhũn..."

Hiểu ý nàng, hắn không nói hai lời liền bế bổng người lên. Nhưng Hạ Uyển Chi đã không còn là người mảnh mai nhẹ nhàng linh hoạt nữa mà nặng trịch tựa như một tảng đá. Hoàng đế đổ mồ hôi lạnh, cắn răng dùng sức bế người về Chiêu Hoa cung, cũng may đi không xa, nếu không chỉ có thể gọi kiệu liễn đến mang về.

Nằm trên chiếc giường êm ái, Tề Diệp lấy tay áo lau mồ hôi cho nàng, trấn an "Đừng sợ, ta đã lệnh cho người mời ngự y cùng bà đỡ, họ sẽ đến nhanh thôi."

Hạ Uyển Chi cắn môi gật gật đầu, níu lấy tay áo của hắn không buông, Hạ Bích lấy khăn tay cho nàng lau mồ hôi trên mặt. Đau đớn làm cho nàng không thể nói nhanh.

Hạ Bích đã phân phó cung nhân đi chuẩn bị nước nóng. Rất nhanh bà đỡ đã tới, nhờ Hạ Bích pha một ly mật ong cho nàng uống, giải thích là tốt cho sinh nở. Hạ Bích vội vàng đi pha nước mật ong, pha nhiều hơn 1 muỗng so với bình thường.

Tề Diệp lấy li mật ong đút cho Hạ Uyển Chi uống. Nhìn sắc mặt trắng bệch, cau mày, thần sắc khẩn trương của hắn, Hạ Uyển Chi trấn an nói "Hoàng Thượng không cần lo lắng, không có chuyện gì."

"Trẫm biết!" Tề Diệp rõ đã lo lắng muốn chết còn cứng miệng, lườm nàng một cái. Hạ Uyển Chi cười,uống nước mật ong, cảm giác bụng hơi đau.

Bà đỡ hỏi thăm tình trạng nàng rồi nói vẫn chưa tới lúc sinh, nói nàng nằm nghỉ ngơi.

Quả nhiên đợi một hồi lâu, mặc dù đau đớn, nhưng cũng chỉ hơi đau. Hạ Uyển Chi biết rõ thật sự vẫn chưa tới lúc sinh.Sắc trời đen lại, ánh nến lay động, thời giam chờ đợi dài dằng dặc, chờ đợi là lúc khó khăn nhất. Cảm giác đau làm nàng muốn nghỉ ngơi cũng không được.

Đầu tối chỉ là mơ hồ làm đau, sau nửa đêm bắt đầu đau đến làm cho người ta thở không ra hơi, bà đỡ cách một lúc lại nhìn một chút, phát hiện đã tới lúc, lúc này mới giữ vững tinh thần, đơn giản phân phó bọn Hạ Bích vài câu, nhìn người ngồi ở đầu giường thưa, "Hoàng Thượng, nương nương sắp sinh, Hoàng Thượng ở chỗ này không ổn, không bằng trước ở bên ngoài chờ?"

"Không sao! Trẫm ở nơi này nhìn!" Đưa tay lau mặt tràn đầy mồ hôi, hắn nói nhỏ an ủi "Đừng sợ, trẫm ở nơi này với nàng."

"Hồ nháo, nữ nhân sinh con Hoàng Thượng sao có thể xem?" Thái hậu nghe cung nhân báo liền chạy đến thì nghe được Tề Diệp nói câu kia, không vui nói"Hoàng Thượng, nếu không yên tâm thì ở bên ngoài chờ, bên trong là tuyệt đối không được."

"Hoàng Thượng yên tâm, tần thiếp không có việc gì. Hoàng Thượng đi ra ngoài chờ đi, nếu ở lại chỗ này tần thiếp sẽ phân tâm." Hạ Uyển Chi khuyên bảo.

Hắn suy nghĩ một lát, nắm tay của nàng thật chặt, lui ra ngoài, kéo màn che xuống. Chăn mền đã che trên người nàng. Bà đỡ vào kiểm tra tình huống, phát hiện nước ối vỡ ra, liền bảo Hạ Uyển Chi nghe theo bà dùng sức, hô hấp theo tiết tấu.

Nghe tiếng la đau đớn của người bên trong, người ở phía ngoài bắt đầu đứng ngồi không yên, đi tới đi lui trong phòng. Mắt nhìn chằm chằm màn che, màn che che tầm mắt, căn bản thấy không rõ tình huống bên trong, bên tai lại nghe thấy âm thanh đau đớn của Hạ Uyển Chi. Âm thầm siết chặt quả đấm, Tề Diệp khẩn trương, lo lắng không thôi.

Thái hậu nhìn hắn đi tới đi lui bực mình, nói "Hoàng Thượng ngồi nghỉ ngơi đi, nữ nhân sinh con lâu, hơn nữa bà đỡ trong cung đều có kinh nghiệm, chuyên môn đỡ đẻ cho phi tần. Năm đó Hoàng Thượng là bà ta đỡ đẻ, chẳng lẽ không bình an vô sự à? Cứ yên tâm đi!"

Tề Diệp gật gật đầu, ngồi không đầy một lát, nghe thấy âm thanh của nàng, bỗng nhiên đứng phắt dậy, muốn đi vào lại bị Quang Thuận ngăn cản. Lắc lắc đầu "Hoàng Thượng tiến vào nương nương sẽ phân tâm. Hoàng Thượng nên ở bên ngoài chờ!"

Tề Diệp nhíu nhíu mày, tiếp tục đi tới đi lui trong phòng thái hậu nhắm mắt lại chợp mắt, bình thường lúc này bà đã ngủ, hôm nay lại ngồi đây. Sợ rằng chưa rõ nàng ta sinh hạ là tiểu hoàng tử hay là tiểu công chúa, bà chắc chắn là sẽ không an tâm ngủ được.

Không biết qua bao lâu, một cảm giác đau đớn như bị xé rách truyền đến. Nàng cầm lấy cột giường chống đỡ, bỗng nhiên một loại cảm giác truyền đến, nàng đau đến mắt nổ đom đóm, vang lên bên tai từng tiếng khóc nỉ non của trẻ con. Trước mặt nàng mở mắt ra đã nhìn thấy bà đỡ đưa lưng về phía nàng rời đi, Hạ Bích đi đến cầm lấy cánh tay của nàng há to miệng.

Trước đó nàng ta nói cái gì Hạ Uyển Chi căn bản không nghe thấy, nhưng tai dần dần nghe được rõ ràng. Nàng nghe thấy Hạ Bích vui vẻ nói "... Là một tiểu hoàng tử, chúc mừng nương nương, là tiểu hoàng tử!"

Nàng nghe xong, nhịn cười không được.

Tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử của nàng cuối cùng đã trở lại!

86. Chương 86

Edit: navahn

Beta: RineAnh

Bà đỡ ôm tiểu Hoàng tử ra ngoài báo tin vui cho Tề Diệp cùng Thái hậu: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Hạ Chiêu nghi bình an sinh hạ tiểu Hoàng tử, mẹ tròn con vuông!"

Nghe vậy, Tề Diệp cùng Thái hậu không đợi nàng ta đến gần liền đứng dậy nhìn đứa trẻ mới sinh trong tã lót, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, tuy là có chút xấu nhưng trẻ con mới sinh đều như vậy, chuyện này cũng không ngoài ý muốn.

Tề Diệp nhìn thoáng qua, trong lòng mừng rỡ, âm thầm ghi nhớ Hạ Chiêu nghi, sau đó vén màn che đi vào. Cung nữ đang chăm sóc thân thể cho Hạ Uyển Chi, Hạ Bích thấy hắn đi đến liền vội vàng hành lễ: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng sinh được Hoàng tử! Nương nương cực kỳ mệt mỏi nên đã ngủ."

Hắn gật đầu, bất chấp cả phòng đang nồng nặc mùi máu tươi vẫn ngồi xuống một bên, dịu dàng vuốt ve mặt của nàng, nói nhỏ: "Uyển Nhi, ngươi sinh cho trẫm một vị tiểu Hoàng tử!"

Người trên giường mệt mỏi đã ngủ, căn bản không nghe được hắn nói cái gì.

Thái hậu vẫn có chút không dám tin là tiểu Hoàng tử, tự mình vén tã lót lên nhìn thoáng qua, chính mắt xác định tiểu Hoàng tử không phải tiểu Công chúa liền vui mừng không thôi đòi ôm hắn.

Hài nhi dường như phát hiện điều gì, đôi mắt nhỏ híp híp, khóc lớn lên. Thái hậu vội vàng nhẹ giọng ôm hắn dụ dỗ, Thái hậu rất có kinh nghiệm, chỉ trong chốc lát hài nhi đã ngừng khóc, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, ngủ thiếp đi. Mặt mày Thái hậu bỗng chốc hớn hở, vui mừng không ngớt.

Không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh dậy trời đã sáng hẳn, trên người cũng tắm rửa sạch sẽ, Hạ Uyển Chi giật giật, lập tức hít vào một hơi, thân dưới có chút đau đớn. Nghe thấy động tĩnh, Hạ Bích vội vàng tiến đến, cười nói: "Nương nương đã tỉnh? Nếu đói bụng thì để nô tỳ phân phó người làm thức ăn mang đến."

"Tiểu Hoàng tử đâu?" Hạ Uyển Chi trong lòng chỉ nhớ đến hài tử.

"Tại chỗ nhũ nương bên kia, nương nương chờ một lát, nô tỳ cho người đi gọi nhũ nương tới!" Hạ Uyển Chi gật đầu, Hạ Bích phân phó xong, quay về phía nàng nói: "Tiểu Hoàng tử rất khỏe mạnh, cũng rất nhu thuận, nương nương không cần lo lắng."

Nàng thoáng an tâm, hỏi: "Bây giờ là giờ nào?"

"Giờ Tỵ hai khắc, nương nương đã cực kỳ mệt mỏi rồi." Rót một chén nước ấm cho nàng súc miệng, người ở cữ cần cấm kỵ nhiều chuyện, Hạ Bích đã nhớ kỹ trong lòng.

Rửa mặt xong, nhũ nương đã ôm một cái tã lót tiến đến. Hạ Uyển Chi kích động ngồi thẳng, Hạ Bích thả hai cái gối mềm sau lưng nàng. Nhũ nương sau khi hành lễ đem tã lót giao cho nàng, Hạ Uyển Chi ôm hài nhi đang ngủ say, ngũ quan còn chưa thấy rõ, nhưng khuôn mặt nho nhỏ này đúng là làm cho lòng người mềm nhũn. Nàng cúi đầu cọ xát mặt hài nhi, ôn nhu nói: "Tiểu Hoàng tử có tốt không?"

"Tiểu Hoàng tử tất cả đều tốt, mới vừa rồi uống sữa nên ngủ say, nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ chăm sóc cẩn thận."

"Ừ!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, nhìn đứa bé mặt mũi tay chân đều nho nhỏ, cảm giác cực kỳ tốt đẹp, không đành đưa nhũ nương ôm đi liền cho hắn nằm bên cạnh.Không đến một lát Hạ Đồng xách theo hộp cơm tiến đến, đặt trên giường một cái bàn nhỏ, bày ra thức ăn tinh xảo ngon miệng, một chén canh gà thanh đạm cũng để bên cạnh. Ngủ đến bỏ qua bữa sáng, nàng đương nhiên rất đói bụng, bưng canh gà uống xong lại ăn thêm chút cháo. Ăn no đúng là khiến người ta cảm thấy thỏa mãn, nàng cầm khăn tay lau miệng, nghiêng đầu nhìn tiểu Hoàng tử đang ngủ say sưa, khóe miệng nở nụ cười.

Dùng bữa không bao lâu đã nghe thấy ngoài cửa cung có tiến cung nữ thỉnh an: "Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế."

Cửa phòng bị đẩy ra, Hạ Uyển Chi nghiêng đầu nhìn lại, thấy bóng dáng của hắn lập tức xuất hiện trước mắt. Hắn mỉm cười nhìn nàng, tiến đến phía trước, nói: "Tốt hơn chút nào chưa?"

"Phiền Hoàng thượng ghi nhớ, tần thiếp đã khá hơn nhiều!" Nàng cười một tiếng, hỏi: "Hoàng thượng sao lại tới đây?"

"Trẫm nghe nói Uyển Nhi tỉnh nên đến nhìn một chút, tối hôm qua vất vả cho Uyển Nhi sinh hạ tiểu Hoàng tử vì trẫm." Hắn ôn nhu vén mấy sợi tóc ra sau tai, nhéo vành tai mềm mại khéo léo của nàng, thanh âm cũng cực kỳ nhẹ nhàng.

Hạ Uyển Chi trong lòng rung động, nhìn hắn cười không đáp.

Nhìn hài nhi nằm một bên, Tề Diệp cười vuốt ve mặt hắn: "Cho hắn ngủ chỗ này sẽ quấy rầy ngươi nghỉ ngơi, nhũ nương đâu?"

"Không sao, bây giờ vẫn chưa muốn ngủ, tần thiếp vẫn muốn nhìn hắn." Hai người nghiêng đầu nhìn chằm chằm hài nhi ngủ yên, trong chốc lát bèn nhìn nhau cười.

Đang cười, hài nhi ngủ say đột nhiên méo miệng khóc lớn lên, Hạ Uyển Chi luống cuống chân tay ôm hắn. Đầu tiên kiểm tra tã lót xem có phải tiểu rồi hay không, thấy bên trong quả thực đã ướt liền giao cho nhũ nương đem xuống chăm sóc.

Hồi lâu, hài nhi được ôm đến lần nữa, lại ngủ thiếp đi, Hạ Uyển Chi nhìn thêm một chút sau đó cho hắn nằm trên giường. Tề Diệp nói: "Cho nhũ nương mang qua phòng bên cạnh nghỉ ngơi đi, khỏi quấy rầy ngươi. Dù sao cũng chỉ cách vài bước, muốn nhìn thì gọi người ôm tới là được rồi." Nàng suy nghĩ một chút, gật đầu.

Tề Diệp hỏi: "Đã ăn gì chưa?"

"Đã dùng qua!" Hạ Uyển Chi mỉm cười trả lời.

Hai người đang nói chuyện, Hạ Bích đã đến bẩm báo: "Nương nương, Lâm Sung dung đến đây!"

Hạ Uyển Chi liếc nhanh Tề Diệp, gật đầu: "Cho nàng vào đi!"

Hạ Bích lui ra ngoài, rất nhanh Lâm Huệ đã khoan thai bước đến, cũng không nghĩ sẽ trông thấy Hoàng thượng ở đây, hành lễ nói: "Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Chiêu nghi nương nương. Chúc mừng Hoàng thượng đã có được tiểu Hoàng tử!"

"Đứng lên đi!" Tề Diệp bưng trà uống, nhàn nhạt đáp một câu.

Lâm Huệ cười với Hạ Uyển Chi, nói: "Chúc mừng Hạ Chiêu nghi!"

Hạ uyển Chi cười cười, cho Hạ Bích nhận lễ vật: "Khiến ngươi phí công!"

"Đây là hỉ sự." Lâm Huệ cười ôn nhu, hàn huyên cùng nàng vài câu, dặn dò nàng nghỉ ngơi cẩn thận sau đó hỏi: "Tiểu Hoàng tử sao không ở bên người nương nương?""Đã ngủ, nhũ nương ôm xuống chăm sóc, muội muội ngày khác lại tới xem sau." Lâm Huệ gật đầu, ngồi một chút sau đó đứng dậy rời đi. Tề Diệp nhìn Hạ Uyển Chi tinh thần không tốt, đỡ nàng nằm nghỉ ngơi, rất nhanh nàng đã ngủ mất.

Tề Diệp liền phân phó Hạ Bích không để cho những phi tần kia tới quấy rầy nàng, Hạ Bích gật đầu.

Từ sáng sớm hậu cung đã biết Hạ Uyển Chi sinh hạ Tiểu hoàng tử, sau khi thỉnh an Hoàng hậu đều đưa lễ vật đến, Hạ Uyển Chi ngủ nên cũng không biết nhiều. Trên triều đình dĩ nhiên cũng biết Hoàng thượng có tiểu Hoàng tử, tất nhiên đều chúc mừng rôm rả, dù sao dưới gối hắn cũng cần phải có một vị tiểu Hoàng tử như vậy.

Mỗi ngày Thái hậu đều đi qua nhìn tiểu Hoàng tử một chút, có thể thấy được bà thích đến cỡ nào. Thật ra cũng có thể cho người đem tiểu Hoàng tử ôm đến cho bà xem, nhưng Thái hậu nghĩ Chiêu Hoa cung cách xa Thọ Ninh cung, hài tử mới sinh không lâu, rất mảnh mai, nếu có gì sơ xuất, chính bà cũng ảo não không thôi. Cho nên mỗi ngày đều tự mình đi Chiêu Hoa cung nhìn tiểu Hoàng tử, yêu thích không buông tay.

Hạ Uyển Chi biết được cũng không nói gì, Thái hậu vui mừng như vậy chẳng qua là đợi rất lâu mới có tiểu Hoàng tử, trong lòng nhất thời mới mẻ. Nếu hậu cung có nhiều vị tiểu Hoàng tử, đoán chừng cũng không đặc biệt như vậy.

Nàng cho Hạ Bích các nàng săn sóc cẩn thận, đặc biệt là đồ ăn cùng nhũ nương, dặn dò Hạ Đồng lưu ý nhiều một chút.

Nàng sinh xong, mấy ngày sau rất suy yếu, phần lớn thời gian đều là ngủ. Tề Diệp mỗi ngày đều kiên trì tới xem nàng cùng tiểu Hoàng tử.

Đảo mắt một cái, tiểu Hoàng tử đã sinh được ba ngày. Tề Diệp phân phó Lệ phi cử hành yến hội tắm ba ngày trong cung, Thái hậu tự mình tắm tắm rửa rửa cho tiểu Hoàng tử. Lễ tắm ba ngày đương nhiên rất náo nhiệt, quan viên từ tam phẩm trở lên đều đem theo gia quyến tiến cung dự tiệc, Hạ Uyển Chi cũng nhận được không ít quà tặng.

Thân thể nàng bất tiện, chỉ ở Chiêu Hoa cung tĩnh dưỡng. Tiểu Hoàng tử tất nhiên phải có mặt, nàng đành phải cho Hạ Bích, Hạ Đồng và nhũ nương cùng đi, đi một lát liền trở lại.

Lệ phi mặc dù không cam lòng vẫn phải cử hành yến hội một cách náo nhiệt. Đúng là Hạ Chiêu nghi người ta tốt số, một lần liền có thể sinh được tiểu Hoàng tử, nếu nàng sinh hạ tiểu Hoàng tử, khẳng định cảnh tượng không khác nàng ta bây giờ. Chỉ tiếc, nàng sinh hạ một vị tiểu Công chúa.

Yến hội náo nhiệt nhất là lúc thả khói lửa ở ngự hoa viên, ánh lửa sáng ngời nở rộ giữa bầu trời đêm, thu hút rất nhiều người ngửa đầu nhìn ngắm. Ngay cả Thục phi trong lãnh cung cũng không nhịn được, ngẩng đầu nhìn pháo hoa nở rộ, nói: "Hoàng thượng đúng là chi một số tiền khổng lồ, cùng lắm là yến hội tắm ba ngày đã làm long trọng đến vậy, khẳng định con tiện nhân kia vô cùng đắc ý."

"Nương nương trở về đi, bên ngoài gió lớn, đừng để tổn thương thân thể." Cung nữ thấp giọng khuyên bảo.

Thục phi nhìn bầu trời đêm: "Ngày mai tìm Vương ngự y đến lãnh cung một chuyến.""Vâng!" Cung nữ gật đầu.

Tề Diệp sinh được Hoàng tử rất cao hứng, trong yến hội uống nhiều rượu, sau đó bất chấp Quang Thuận công công khuyên bảo vẫn đi Chiêu Hoa cung. Hạ uyển Chi đã ngủ, nghe động tĩnh liền tỉnh dậy, sửng sốt nhìn thấy hắn ngồi bên giường, lại nghe thấy mùi rượu, hỏi: "Hoàng thượng say?"

"Trẫm không say! Ngủ đi, trẫm ngồi một chút rồi đi!" Tề Diệp cười lắc đầu.

Không nói đến chuyện hắn say hay không say, hắn ngồi trước giường nhìn chằm chằm như vậy, ai mà ngủ được? Hạ Uyển Chi phân phó chuẩn bị canh giải rượu, Hạ Bích liền rót một chén nước mật ong đến, Hạ Đồng nói say rượu uống nước mật ong cũng có thể giảm bớt.

Tề Diệp ngoan ngoãn uống một chén nước mật ong lớn nồng mùi ngọt, nói: "Trẫm hôm nay thật cao hứng!"

"Hoàng thượng cao hứng là tốt rồi." Nàng hiểu ý tứ của hắn, nở nụ cười thật sâu.

Tề Diệp cầm lấy tay nàng vuốt ve, móc từ trong lòng ra một cái vòng ngọc đeo lên. Nàng đưa tay nhìn, vòng ngọc ôn nhuận, ánh sáng thanh khiết, vừa nhìn cũng biết là thượng phẩm, cười nói: "Tạ Hoàng thượng ban thưởng."

"Có thích không?" Tề Diệp cười hỏi.

"Chỉ cần là đồ Hoàng thượng ban thưởng, tần thiếp đều thích." Nàng vuốt ve vòng ngọc, mỉm cười rạng rỡ.

Trong lòng Tề Diệp run lên, cúi đầu cọ xát trên mặt nàng. Một mùi rượu nồng đậm xông vào mũi, nàng cũng không tránh đi, chỉ là vuốt ve mặt của hắn nói: "Không còn sớm, Hoàng thượng về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải lâm triều."

"Ừ!" Hắn ngồi thêm một lát, hỏi thăm tiểu Hoàng tử vài câu, nghe nàng nói đã buồn ngủ liền đứng dậy rời đi.

Hạ Uyển Chi trước khi ngủ vuốt ve vòng ngọc trên cổ tay, khẽ cắn môi, nói: "Cho nhũ nương ôm tiểu Hoàng tử đến đây."

Hạ Bích chần chừ một chút, không hiểu nửa đêm canh ba nàng sao còn muốn xem tiểu Hoàng tử? Có điều Hạ Bích vẫn rất nhanh phân phó, Hạ Uyển Chi nhìn tiểu Hoàng tử ngủ say, vuốt ve khuôn mặt mềm mại, nhìn hồi lâu mới thỏa mãn, liền cho nhũ nương ôm về săn sóc.

Hôm sau Hạ Uyển Chi vừa dậy đã nghe Hạ Bích bẩm báo: "Nương nương, sáng nay lãnh cung bên kia truyền tin tức đến, nói là Thục phi nương nương mang thai, cho ngự y chẩn mạch, xác định là hỉ mạch."

“Cái gì?” Hạ Uyển Chi trừng mắt: “Sao có thể? Chắc không phải lại là giả bộ chứ.”

“Hoàng thượng và Thái hậu cũng hoài nghi như thế, dù sao tiền Hoàng hậu cũng dùng thủ đoạn như vậy. Để cẩn thận, Hoàng thượng cho năm sáu vị ngự y có y thuật cao siêu đi chẩn mạch, Lâm ngự y cũng đi, xác định là hỉ mạch, không dám nói dối nửa câu.”

“Hiện tại sao rồi?” Hạ Uyển Chi nhíu mày: “Lệ phi đúng là làm cho người khác thất vọng.”

Nếu Thục phi mang thai, rất có thể là cơ hội trở mình. Vất vả mới có thể khiến cho nàng ta bị biếm lãnh cung, nhưng nếu nàng ta vì đứa bé này mà xoay người cũng không phải là không thể, dù sao trong bụng nàng cũng chính là huyết mạch Hoàng gia.”Hoàng thượng tạm thời chưa có động tĩnh, Thục phi vẫn bị nhốt ở lãnh cung như cũ.” Hạ Bích đem những gì mình biết nói ra.

Hạ Uyển Chi gật đầu: “Cho Hạ Hoa nhìn chằm chằm.”

“Nương nương, nếu Thục phi được thả ra, khẳng định gây bất lợi cho nương nương. Không bằng nương nương ra tay trước?” Hạ Bích sau khi tự cân nhắc liền không yên lòng nói.

“Nói thì nghe dễ, trước kia không ra tay, hôm nay nàng ta mang thai mới động thủ, nhất định khiến cho người khác chú ý. Ta không muốn vì chuyện nhỏ mà hỏng việc lớn, tạm thời cứ nhìn thử đã.”

Lệ Phi quả nhiên ngu dốt, bỏ qua cơ hội tốt, lúc trước nàng cũng không nên tín nhiệm đồ vô dụng Lệ phi.

Trong lòng Lệ phi hiện tại cũng hoảng loạn, biết Thục phi mang thai, nàng sợ hãi không thôi. Nghĩ đến việc chỉ cần Thục phi trở mình, khẳng định sẽ không bỏ qua cho nàng, vậy phải làm cái gì bây giờ?

Hoảng sợ cho tới trưa nàng mới nghĩ tới cách ứng đối, đem đồ đã chuẩn bị ra, gọi Tú Hà đến: “Đem cái này bỏ vào thức ăn của Thục phi.”

“Nương nương!” Tú Hà nói: “Chuyện này không ổn, nếu là lúc trước thì không nói, hôm nay Thục phi có thai, đồ ăn tất nhiên rất cẩn thận, chỉ sợ sẽ bị phát hiện.”

“Hiện tại không động thủ, đợi nàng ra khỏi lãnh cung càng không có cơ hội. Nhanh đi, đừng làm cho bản phi thất vọng.” Lệ Phi gương mặt tái nhợt thảm hại, vô cùng khẩn trương.

Tú Hà muốn nói lại thôi, cắn môi lui xuống.

Ăn trưa xong Tề Diệp sang thăm, Hạ Uyển Chi đang uống thuốc, trông thấy hắn, nàng cười một tiếng. Sau khi uống xong chén thuốc, nhận bát nước sạch từ tay hắn để súc miệng.

“Buổi trưa Hoàng thượng không nghỉ ngơi một chút sao?”

“Không sao! Lúc này trẫm cũng không ngủ được!” Tiếp nhận chén trà Hạ Bích dâng lên, hắn uống một ngụm, hỏi: “Hôm nay tốt hơn chút nào không?”

“Đã khá hơn nhiều, ngự y nói chỉ cần tĩnh dưỡng là được.” Nàng hỏi: “Tần thiếp nghe nói Quý Bảo lâm có thai, thật đúng là chúc mừng Hoàng thượng.”

Nghe vậy, sắc mặt Tề Diệp trầm xuống, cũng không lên tiếng.

Hạ Uyển Chi nói: “Hoàng thượng sao vậy?”

“Không sao!” Tề Diệp nhàn nhạt đáp một câu.

“Dù sao đứa nhỏ trong bụng Quý Bảo lâm là huyết mạch Hoàng gia, cho dù nàng phạm vào chuyện gì thì thai nhi trong bụng cũng là vô tội. Nếu Hoàng thượng thả nàng ra khỏi lãnh cung, người khác cũng không dám nói gì.” Hạ Uyển Chi thử nói.

“Trẫm hiểu!” Tề Diệp thở dài nói: “Chỉ là cho nàng ta ra ngoài, hậu cung không chỗ nào yên bình, khẳng định Lệ phi bên kia cũng không thể nào chấp nhận.”

Đúng vậy, Lệ phi nhất định sẽ sợ hãi, nếu Thục phi trở mình, Lệ phi sao có thể sống tốt?

"Dù sao cũng vì Quý Bảo lâm làm hại Lệ phi nương nương suýt chút nữa không giữ được hài tử, cũng may tiểu Công chúa bình an vô sự." Hạ Uyển Chi cố ý nhắc tới tội trạng của Thục phi, thấy mặt hắn giãn ra, tâm tình cũng tốt lên chút ít.

"Đừng lo lắng, chăm sóc thân thể thật tốt, tự trẫm có chừng mực." Tề Diệp trấn an vài câu, nhìn canh giờ không còn sớm liền rời đi.

Hạ Uyển Chi vuốt vòng ngọc, tâm tình phức tạp.

Bữa tối, Tề Diệp bị Thái hậu gọi đi Thọ Ninh cung. Ăn xong Thái hậu mới nói: "Dù sao trong bụng nàng cũng mang cốt nhục Hoàng gia, lãnh cung lại lạnh lẽo đơn sơ, bất lợi đối với thai nhi. Ai gia cũng biết rõ chuyện nàng phạm tội, danh hiệu Thục phi cũng đã đoạt đi, lại bị cấm túc mấy tháng, coi như là trừng phạt đủ rồi. Về sau Lệ phi cùng An Bình công chúa cũng không có gì bất ổn, không bằng cho nàng một cơ hội hối cải được không?"

Thấy Tề Diệp trầm mặc, Thái hậu lại tiếp tục nói: "Quý gia trên triều đình cũng là trung thần, giang sơn của Hoàng thượng vẫn cần những đại thần này. Trước kia Quý gia đuối lý, hôm nay Quý Bảo lâm mang long chủng, Quý gia nhất định sẽ dâng tấu cầu tình, Hoàng thượng cần phải cân nhắc thật tốt."

"Trẫm hiểu, Thái hậu không cần lo lắng." Tề Diệp có chút phiền muộn.

Hôm sau lâm triều, quả nhiên không ít đại thần dâng tấu sớ. Quý đại nhân trên triều bày ra bộ dáng có lỗi với quân vương, một mực muốn chịu đòn nhận tội, càng làm cho trong lòng Tề Diệp không thích, bãi triều sớm. Nhìn tấu sớ chất thành một chồng, hắn tức giận đến nỗi phất tay áo mà đi.

Buổi sáng Hạ Uyển Chi thấy hắn đến, rất kinh ngạc. Nàng đang trêu chọc tiểu Hoàng tử, tiểu Hoàng tử khó ngủ nên nàng chơi cùng hắn thêm một chút. Trông thấy Tề Diệp đi đến, nàng cười nói: "Hoàng thượng đến đây xem đi, hai con mắt tiểu Hoàng tử cực kỳ giống Hoàng thượng."

Nhìn nụ cười ôn nhu vui mừng của nàng, phiền muộn trong lòng Tề Diệp tiêu tan, đi tới gần nhìn tiểu Hoàng tử khẽ mở mắt. Hắn cực kỳ thích ngủ, mấy ngày nay đến đều thấy hắn nếu không khóc thì chính là ngủ, khó thấy được sự thanh tỉnh. Tề Diệp ôn nhu nhìn đôi mắt nhỏ mở ra, lại cẩn thận nhìn thêm một chút cũng không thấy giống mình, nhưng nàng nói cực kỳ giống thì cứ xem như cực kỳ giống đi.

Chơi đùa trong chốc lát, tiểu Hoàng tử buồn ngủ, Hạ Uyển Chi cho nhũ nương ôm xuống chăm sóc, nghiêng đầu hỏi hắn: "Hoàng thượng hình như mất hứng?"

"Có một chút!" Tề Diệp thở dài, cầm lấy tay nàng nhéo nhéo.

"Có chuyện gì sao?"

"Quý thất phu dâng tấu sớ muốn xin trẫm tha thứ cho tội trạng của Thục phi." Tề Diệp oán hận nói.

"Thất phu" – đây chính là từ do Tề Diệp giận dữ mới dùng để hình dung một đại thần. Ai cũng biết chỉ cần mang thai là có thể có cơ hội xoay mình, Quý gia vì lợi ích của mình, sao lại không hành động?

"Hoàng thượng gọi nàng là Thục phi, có thể thấy được trong lòng Hoàng thượng đã tha thứ cho nàng." Tề Diệp nhíu mày nhìn nàng, Hạ Uyển Chi trấn an: "Hoàng thượng đừng vội nóng giận, nghe tần thiếp nói đã. Hôm nay Quý Bảo lâm mang long chủng, Hoàng thượng không thể vô tâm bất chấp, nếu Hoàng thượng cùng nàng có đứa nhỏ, chỉ cần Hoàng thượng thích thì tha thứ cũng không có gì đáng trách."

"Trẫm không có!" Tề Diệp không vui, Hạ Uyển Chi khiêu mi nhìn hắn, Tề Diệp càng mất hứng, trừng mắt nói: "Trẫm nói không có là không có!"

"Được, tần thiếp tin Hoàng thượng." Không có là tốt rồi!

"Lại nói về chuyện ban đầu, nếu trong lòng Hoàng thượng không thích, mà cũng không thể khiến cho các đại thần không vui, sao Hoàng thượng không thuận theo ý tứ của đại thần? Dù sao cũng là cốt nhục của Hoàng thượng, vị trí Thục phi tuy không được, nhưng mỹ nhân hay tài nhân cũng không phải là không thể. Chờ đến khi sinh xong hài tử, nếu Quý Bảo lâm còn chưa biết hối cải, lúc đó Hoàng thượng lại xử trí cũng không muộn."

Tề Diệp suy nghĩ một chút, gật đầu nhìn nàng: "Uyển Nhi nói rất đúng!"

Nàng gật đầu mỉm cười, trong lòng ngàn vạn lần không muốn, nhưng cũng ngàn vạn lần bất đắc dĩ, nàng không thể không giả bộ dịu dàng trước mặt hắn.

87. Chương 87

Edit: Việt Hà

Beta: HueKhanh92

Ngày hôm sau mới lâm triều một chút, liền có người tìm Quang Thuận công công, nói nhỏ vài câu ở bên tai hắn.

Quang Thuận công công nghe xong nhíu nhíu mày, đi đến bên người Tề Diệp, nói "Hoàng Thượng, bên lãnh cung tới báo, nói là Quý Bảo Lâm dùng đồ ăn bị người ta hạ độc."

"Nàng ta như thế nào?" Tề Diệp nhíu mày.

"Người tới nói Quý Bảo Lâm cũng không đáng lo, chỉ là một tiểu cung nữ đã chết."

Quang Thuận công công chần chờ một chút, nói "Hơn nữa người kia nói Quý Bảo Lâm biết là ai hạ độc."

"Là ai?" Tề Diệp nhướng mày.

"Nô tài không biết, Quý Bảo Lâm hy vọng Hoàng Thượng có thể đi lãnh cung một chuyến, nàng ta muốn chính miệng nói cho Hoàng Thượng."

"Hoang đường!" Tề Diệp phất tay áo, nổi giận đùng đùng rời đi.

Quang Thuận chạy theo sau, không nhiều lời nữa.

Ngự thư phòng rất an tĩnh, Tề Diệp lật hai bản tấu chương, lại không để tâm tới, tức giận đến mức đứng dậy ném bản tấu chương xuống.

Quang Thuận liếc mắt nhìn hắn một cái, yên lặng theo sau, nhìn thấy hắn đi hướng lãnh cung, trong lòng biết rõ hắn đang đi đâu.

Trong lãnh cung, Thục phi vẫn luôn nhón chân mong chờ. Thật lâu không thấy Tề Diệp xuất hiện, nhíu nhíu mày, quay sang tiểu thái giám, nói "Đã truyền lời cho Quang Thuận công công chưa? "

"Nô tài đã chính miệng truyền." Tiểu thái giám gật gật đầu.

Thục phi nhíu mày, rất là thất vọng, nhìn chằm chằm cửa cung đến xuất thần, theo bản năng xoa xoa cái bụng phồng lên.

Nàng bị tống vào đây ba tháng, hôm qua ngự y chẩn ra nàng đã mang thai hơn ba tháng. Khi biết được chính mình có tin vui, phương diện ẩm thực cũng chú ý hơn nhiều. Cũng chờ ba tháng đi qua mới cho ngự y tới xem, để lộ ra tin tức để bản thân có một cơ hội xoay người, nàng thấy thật may mắn là mình đã có tin vui.

Lúc trước Hoàng hậu còn không phải là bởi vì có tin vui mà được giải trừ trừng phạt sao. Nàng dựa vào thai nhi trong bụng khẳng định cũng có thể xoay người lần nữa.

Không biết qua bao lâu, nghe thấy động tĩnh. Thục phi nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy cửa cung đóng chặt bị mở ra, người đầu tiên tiến tới là Quang Thuận công công làm nàng sửng sốt.

Khi nàng nhìn thấy khuôn mặt không biểu hiện tình cảm của Tề Diệp, trong lòng vui mừng, nàng nhìn đến ngơ ngẩn. Thẳng đến lúc người đến gần, nàng mới hoảng hốt đứng dậy, trong lòng vui mừng "Tội phi tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc thánh an!"

Tề Diệp liếc mắt nhìn nàng một cái không nói gì.

Quý bảo lâm nói "Hoàng Thượng, tội phi biết sai rồi, cầu Hoàng Thượng nể tình thai nhi ở trong bụng tha thứ cho tội phi. Sau này tội phi chắc chắn sẽ hối cải, không dám có những ý nghĩ xấu xa độc ác nữa. "Tề Diệp trầm mặc không nói.

Lúc này Thục phi không rõ hắn đang nghĩ gì, tiếp tục nói " Sau này Tội phi chắc chắn chăm sóc hầu hạ Hoàng Thượng, chấp hành khuôn phép, không dám vượt qua. Thỉnh Hoàng Thượng bỏ qua lỗi lầm của tội phi. Nể tình tội phi thành tâm hầu hạ Hoàng Thượng, cầu Hoàng Thượng tha thứ cho tội phi lần này, cầu Hoàng Thượng khai ân!"

Nói xong hai mắt đẫm lệ nhìn hắn, hy vọng có thể tranh thủ được sự đồng tình, những ngày sống ở lãnh cung thật sự khốn khổ, nàng đã chịu đủ rồi.

Thấy vậy, Tề Diệp nói "Ngươi nói ngươi biết là ai hạ độc, trẫm thật muốn nghe xem, là ai có cái lá gan này, ở trong hậu cung tàng trữ độc dược?"

"Hoàng Thượng, tội phi sợ hãi." Thục phi quỳ tiến lên, ôm chân hắn nói.

"Hoàng Thượng, nếu không phải tội phi cẩn thận, cho tiểu cung nữ ăn, hiện giờ đã là một thi hai mệnh (một người hai mạng)."

"Hoàng Thượng..." Thấy hắn thờ ơ lạnh nhạt,Thục phi trên mặt xấu hổ, lau nước mắt, nói "Nô tỳ cũng không có chứng cứ xác thực, chỉ là vô tình nhìn thấy một cái túi thơm. Không biết có tìm ra được thủ phạm hay không. "

Nói xong móc ra một cái túi thơm đưa cho Tề Diệp.

Tề Diệp không nhận, Quang Thuận công công lật qua trái phải cái túi xem xét một phen. Ánh mắt cả kinh dừng ở một cái chữ nhỏ thêu ở bên trái, cân nhắc một phen trình lên cho Tề Diệp xem, hắn nhìn cái kí tự Uyển cười lạnh " Túi thơm này từ đâu ra?"

Trong Hậu cung, tên mang một chữ Uyển, trừ bỏ Hạ Uyển Chi thì lấy đâu ra người thứ hai. Chỉ cần vừa thấy liền biết được người nàng ta nói đến chính là ai.

" Là tiểu thám giám lục soát được từ trên người cung nữ đưa cơm. Phát hiện đồ ăn bị hạ độc, tội phi liền để lại tâm nhãn, cho tiểu thái giám bắt lấy cung nữ đưa cơm, ai biết..." Thục phi cúi đầu gạt lệ, khóc lóc kể lể nói "Thỉnh Hoàng Thượng làm chủ cho tội phi."

"Tiểu cung nữ đâu?" Tề Diệp nhướng mày hỏi.

" Ở trong phòng!" Thục phi đứng dậy, lặng lẽ đi đến trước một cái cửa phòng đóng chặt.

Ai biết mở cửa phòng ra liền thấy hai chân rũ xuống. Nhìn theo hai chân lên phía trên. Thục phi a một tiếng, liền hôn mê bất tỉnh, ngã vào trên người Tề Diệp.

Hắn theo bản năng tránh đi, Quang Thuận công công theo bản năng tiếp được. Nhìn thấy Thục phi té xỉu, lại nhìn sắc mặt xanh mét của Tề Diệp, gọi tiểu thái giám đỡ Thục phi, cho người đỡ cung nữ thắt cổ tự vẫn xuống dưới, thấy đã tắt thở một hồi lâu.

Tề Diệp hừ một tiếng, xoay người liền đi.

Tề Diệp vừa đi khỏi, người ngã vào trên người tiểu thái giám chậm rãi mở mắt ra, biểu tình mất mát, tiểu thái giám nói "Nương nương, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?"

"Chờ!" Thục phi nhìn thoáng qua tiểu cung nữ không hề tức giận, cười lạnh một tiếng, nhìn nàng ta được nâng đi ra, trên mặt nàng không có chút biểu tình kinh hãi nào.

Lãnh cung phát sinh sự tình, chỉ cần người có lòng nghe ngóng, rất nhanh sẽ biết được.

Tề Diệp nhìn túi thơm trong tay, vứt trên mặt đất cho Quang Thuận công công lấy xuống tra, rốt cuộc là ai hãm hại Hạ Chiêu nghi.

Hắn không tin tưởng nàng sẽ làm ra chuyện như vậy. Hạ Chiêu nghi là cái dạng người gì hắn rất rõ ràng. Hôm qua mới giúp đỡ cầu tình cho Quý Bảo Lâm, làm sao có thể ác tâm hạ độc, khẳng định có người hãm hại nàng.

Hậu cung tranh sủng thủ đoạn hãm hại ùn ùn không dứt, nàng không rõ ràng lắm, hắn còn không rõ ràng hay sao?

Thái hậu nghe nói tin tức, vội vàng đi ngự thư phòng. Tề Diệp thấy bà vội vàng mà đến, rõ ràng có ý đồ, nói "Sao Thái hậu lại tới đây? "

"Ai gia nghe nói lãnh cung xảy ra chuyện. Quý Bảo Lâm đã phạm phải lỗi lầm, nhưng dù sao thai nhi trong bụng cũng là huyết mạch Hoàng gia. Ai gia không thể trơ mắt nhìn thấy sơ xuất gì xảy ra. Cũng không thể tiếp tục ở lại ãnh cung, Hoàng Thượng hẳn nên suy xét cẩn thận về việc sắp xếp cho nàng ta như thế nào. "

Tề Diệp há miệng thở dốc, đang muốn nói chuyện, Thái hậu nói "Nếu Hoàng Thượng nói mấy lời tự có đúng mực như trước, hôm nay ai gia không muốn nghe."

"Nếu thái hậu đã nói như vậy, trẫm còn có thể như thế nào. Niệm tình nàng ta có mang huyết mạch hoàng gia, liền phá lệ khai ân. Nếu lại có chỗ không ổn, trẫm nhất định sẽ theo nếp xử trí, thả nàng ta ở tại Tử Quế Hiên."

"Còn phân vị?" Thái hậu nhẹ nhàng thở ra, hỏi.

"Tài nhân!" Tề Diệp, nói "Trẫm còn có việc, thái hậu không có việc gì vẫn nên trở về trước đi, trẫm rảnh rỗi lại đi xem thái hậu."

"Hoàng Thượng, phân vị tài nhân này cũng quá thấp." Thái hậu bất mãn.

"Vậy thì bảo lâm là tốt rồi!" Tề Diệp không kiên nhẫn nhướng mày.Thái hậu biết hắn không cao hứng, thở dài, nói "Vậy theo ý của Hoàng Thượng, tài nhân thì tài nhân."

Khi Hạ Uyển Chi biết được tin tức thì người đã ra khỏi lãnh cung. Ngay lúc biết được nàng ta có tin vui thì đã biết nàng ta sẽ có cơ hội xoay mình, lại không nghĩ rằng tới nhanh như vậy. Tuy rằng là cái tài nhân nho nhỏ, nhưng nàng ta cũng coi như là cá mặn xoay người.

"Nương nương, hiện giờ việc này nên làm cái gì bây giờ mới tốt?" Hạ Bích lo lắng hỏi.

"Hừ, liền tính nàng ta xoay người cũng chỉ là một tài nhân nho nhỏ. Nếu muốn tạo ra sóng gió, còn phải xem nàng ta có cái bản lĩnh kia hay không. Tạm thời cho người lưu ý nhất cử nhất động của nàng ta." Hạ Bích gật gật đầu đi xuống phân phó.

Lệ Phi nghe nói tin tức, vội vàng gọi người tới " Chuyện ở lãnh cung kia là do ngươi ra tay? "

"Nương nương thứ tội, nô tỳ vô dụng, còn chưa xuống tay đã bị người khác đoạt trước." Tú Hà móc ra gói thuốc, sợ hãi nói.

"Ngươi còn chưa xuống tay? Không phải ngươi thì là ai?" Lệ Phi khiếp sợ.

"Nô tỳ không biết." Tú Hà lắc đầu, nàng ta định hôm nay xuống tay. Tối hôm qua không tìm được cơ hội, ai biết lại có người nhanh tay hơn.

"Xem ra người muốn nàng ta đến chỗ chết không phải chỉ có một mình bổn phi. Nếu không phải ngươi, chẳng lẽ là Hạ Chiêu nghi bên kia cũng không an phận?"

"Nô tỳ không biết. Có điều nếu không phải nô tỳ, khẳng định có người muốn hại Quý Bảo Lâm, không, Quý Tài nhân."

"Đừng nhắc tới nàng ta với bổn phi." Lệ Phi tức giận đến mức trợn mắt, Tú Hà sợ hãi im tiếng.

Một hồi lâu sau, Lệ Phi cười lạnh nói " Giờ nàng ta ra khỏi lãnh cung thì có thể như thế nào, chẳng qua là cái tài nhân nho nhỏ. Hiện giờ trong hậu cung chính là bổn phi tạm quản, chức vị cao hơn nhiều so với nàng ta. Ngày sau nàng ta muốn yên ổn, bổn phi nhất định sẽ không dễ dàng buông tha nàng ta."

Tú Hà vuốt tóc nói "Nương nương nói đúng. Hiện giờ Quý Tài nhân chẳng qua chỉ là một con kiến trong tay nương nương, nhỏ bé đến mức nương nương có thể dễ dàng xử lý. "

Lệ Phi nghe vậy rất là hưởng thụ gật đầu.

Buổi chiều Lâm Huệ tới Chiêu Hoa Cung. Hạ Uyển Chi đang trêu đùa tiểu hoàng tử, nghe nói nàng tới thì cho nàng tiến vào. Nhìn tiểu hoàng tử xinh xắn đáng yêu, Lâm Huệ trong lòng chua xót. Trên mặt mỉm

cười trêu đùa một phen, tiểu hoàng tử chơi một lát liền đói bụng, oa oa khóc. Hạ Uyển Chi để bà vú ôm đi xuống cho bú, nói " Sao Huệ Nhi lại tới đây?"

"Tỷ tỷ có nghe nói đến sự tình của Quý Tài nhân?" Lâm Huệ cũng không quanh co lòng vòng, hỏi.

"Có nghe nói." Hạ Uyển Chi nhàn nhạt trở lời một câu.

Lâm Huệ thở dài "Không nghĩ tới nàng ta còn có thể có phúc khí tốt như vậy. Nếu không phải dựa vào đứa con trong bụng, tất nhiên không có khả năng ra khỏi lãnh cung."

"Thế sự vô thường, ai biết nàng ta lại có may mắn như vậy?" Hạ Uyển Chi cười nhạt.

"Tỷ tỷ nói đúng!" Lâm Huệ trong lòng sợ hãi, may mắn chỉ là một cái tài tử nho nhỏ, chức vị không cao. Nếu vẫn là Thục phi, nàng còn không biết nên ứng phó như thế nào.

Tử Quế Hiên ở phía tây hoàng cung, nằm ở một góc vắng. Có thể nói đây là nơi mà phi tần không được sủng nhất ở lại. Có thế nào nàng cũng không thể tưởng được sẽ có một ngày phải đến cái địa phương quỷ quái này. Có điều so với lãnh cung đã tính là khá hơn nhiều.

Chỉ cần có thể ra khỏi lãnh cung, nàng còn có hy vọng xoay người. Lệ Phi, Hạ Chiêu nghi, các ngươi cứ chờ đó!

Quý Tài nhân đánh giá xung quanh, nhìn sàn nhà sờn màu, cột trụ ở hành lang đã tróc sơn, sờ sờ đến, trên tay đều bị dính không ít. Trước mặt xuất hiện một chiếc khăn tay, nàng ta tiếp nhận tới lau đôi tay một chút, ném cho thái giám "Quét tước một chút, nhìn thấy cỏ dại liền không thoải mái."

"Vâng!" Thái giám gật gật đầu, thu hồi khăn tay, nhìn khoảng sân rất nhiều cỏ dại, nhấp nhấp miệng, vén lên tay áo liền bắt đầu thu dọn vườn.

Trong hậu cung, việc Quý Tài Nhân ở Tử Quế Hiền đã lan truyền khắp nơi. Đặc biệt là ngày hôm sau đi vấn an Lệ phi, nhìn Quý Tài nhân khoan thai tới muộn, ánh mắt các phi tần cười nhạo. Quý Tài nhân làm bộ không phát hiện, vẫn một dạng điềm nhiên như cũ, phảng phất như nàng vẫn là một Thục phi cao cao tại thượng.

Lệ Phi nhìn bộ dáng này của nàng, cười nói "Quý Tài nhân ở lãnh cung không biết có tốt hay không? "

" Đa tạ Lệ Phi nương nương quan tâm, coi như cũng không tệ lắm!" Quý Tài nhân nhìn nàng ta cười một chút, ánh mắt hiện lên chút tia sáng.

Lệ Phi nương nương nhìn có chút mất tự nhiên dời ánh mắt đi, thế nhưng không dám nhìn thẳng nàng. Quý Tài nhân nhìn thấy âm thầm đắc ý một phen.

"Vậy là tốt rồi! Khó mới ra ngoài được, Quý Tài nhân nên cẩn thận tránh phạm phải khuôn phép. Bổn phi nghe nói, ý tứ Hoàng Thượng chính là không có lần thứ hai đâu. Nếu Quý Tài nhân còn không an phận, chọc Hoàng Thượng tức giận, về sau Quý Tài nhân không có phúc như vậy nữa đâu. "

"Lệ Phi nương nương không cần nhọc lòng quan tâm đến chuyện của tần thiếp, không bằng cẩn thận lo lắng một chút cho chính mình. Lúc trước rốt cuộc là ai đẩy Lệ Phi nương nương, ngươi và ta trong lòng biết rõ ràng!"

"Làm càn, chẳng lẽ ngươi cho rằng bổn phi oan uổng ngươi?"Lệ Phi cười lạnh "Hạ Chiêu nghi có thể làm chứng, nếu Quý Tài nhân không cam lòng, cứ tìm Hoàng Thượng."

Quý Tài nhân cười lạnh nhìn nàng ta, Lệ Phi tức giận đến thay đổi sắc mặt. Thấy những người khác xem kịch nhìn chằm chằm chính mình, Lệ Phi biết nếu là bị một tiểu tài tử hèn mọn như nàng ta chiếm ưu thế, sau này tại hậu cung còn ai phục nàng?

"Quý Tài nhân thật to gan, dám nghi oan bổn phi, người tới, vả miệng!"

"Ngươi dám!" Quý Tài nhân sắc bén ra tiếng "Lệ Phi cũng đừng quên chính mình là cái thân phận gì. Hôm nay tuy ta là một tài tử nho nhỏ, chỉ cần sinh hạ hoàng tử, liền có thể mẫu bằng tử quý(mẹ quý nhờ con). Lúc đó Lệ Phi có nhận nổi sự tức giận của ta?"

"Hừ, vậy cũng chờ đến khi ngươi sinh hạ hoàng tử rồi nói. Chỉ bằng ngươi mới vừa rồi uy hiếp, bổn phi liền có tư cách dạy dỗ Quý Tài nhân về quy củ trong cung. Để cho ngươi biết được kết cục của việc dám lộng quyền."

Lông mày giương lên, Tú Hà hiểu ý, dương tay vung lên.

Quý Tài nhân ôm mặt, trừng mắt nhìn Lệ Phi. Lệ Phi thưởng thức ngón tay, nói "Còn thất thần làm cái gì, bổn phi không kêu dừng lại liền tiếp tục đánh."

Tú Hà gật gật đầu, dương tay lại là một cái tát.

Quý Tài nhân tức giận đến trừng mắt nhìn Lệ Phi, Lệ Phi nhìn nàng ta không chút để ý, cười cười.

Nhìn một khuôn mặt sưng đỏ, khóe miệng tràn ra vết máu, Lệ Phi lúc này mới vừa lòng phất phất tay "Hôm nay đến đây thôi. Nếu ngày mai vẫn làm càn, không coi ai ra gì như vậy, bổn phi lại có hứng thú dạy dỗ ngươi một lần. Mặt khác muội muội nên đến nhớ kỹ, trong cung có quy củ trong cung, cần phải chú ý bổn phận của chính mình, bằng không bổn phi sẽ không khách khí."

"Đa tạ nương nương dạy bảo!" Mọi người đứng dậy hành lễ, Quý Tài nhân nhìn Lệ Phi, ánh mắt sắc bén.

Ra khỏi Ngọc Hoa Cung, Quý Tài nhân nhìn thấy Lâm Huệ đứng ở cách đó không xa, cười lạnh một chút, đưa tay vỗ về, cười nhạo nhìn nàng, nói "Lâm Sung Dung đây là đang chờ ta sao?"

"Không sai! Hôm nay nương nương làm tần thiếp thấy được trò hay. Ngày xưa là một Thục phi nương nương cao cao thượng tại thế nhưng lại bị người ta tát, thật đúng là làm người ta đại khoái nhân tâm a!"

"Đừng đắc ý, sẽ có một ngày làm các ngươi đẹp mặt." Thục Phi nghiến răng nghiến lợi, không màng đau đớn trên mặt.

" Tần thiếp xin rửa mắt mong chờ, nhưng Quý Tài nhân đừng để cho người ta đợi lâu."

Lâm Huệ khẽ cười một tiếng, chuẩn bị rời đi, nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói "Hôm nay Quý Tài nhân cũng thật xấu, dựa vào cái mặt đầu heo này, Hoàng Thượng cũng sẽ không thích Quý Tài nhân vẫn là cẩn thận tĩnh dưỡng một chút đi, đừng dọa Hoàng Thượng."

"Ngươi..." Quý Tài nhân tức giận, Lâm Huệ cười đắc ý, mang theo Thái Vi thong thả ung dung rời đi, lập tức cảm thấy tâm tình rất tốt.

Hạ Uyển Chi nghe nói buổi sáng Lệ Phi nhằm vào Quý Tài nhân thì cũng không nói gì. Chẳng qua là chút náo loạn nhỏ không coi là cái gì. Theo nàng thì Lệ Phi chẳng làm nên được cái chuyện lớn gì.

Sau bữa tối Tề Diệp tới xem nàng, cùng nàng nói đến chuyện đầy tháng của tiểu hoàng tử, nàng cười nói "Hết thảy đều do Hoàng Thượng làm chủ!"

"Hôm nay Trẫm xem không ít sổ sách, nghĩ coi đặt tên cho tiểu hoàng tử như thế nào, đến nay cũng chưa nghĩ ra." Hắn nói có chút ngượng ngùng.

"Thời gian còn sớm, không phải là tròn trăm ngày mới có thể đặt tên sao, có rất nhiều thời gian, Hoàng Thượng không cần lo lắng." Hạ Uyển Chi trấn an, Tề Diệp cười gật gật đầu, sai bà vú ôm tiểu hoàng tử tới cho hắn nhìn một cái. Hiện tại tiểu hoàng tử chính là mỗi ngày một dạng, bộ dáng dần dần nẩy nở, càng thêm đáng yêu.

Tiểu hoàng tử còn chưa đầy tháng, tiệc trăm ngày của An Bình công chúa đã tới rồi. Ngự Hoa Viên bày yến tiệc, chỉ là mở tiệc chiêu đãi hoàng thân, hậu duệ hoàng tộc tiến cung dự tiệc. So với yến tiệc ba ngày của tiểu hoàng tử, tiệc trăm ngày của An Bình tiểu công chúa có vẻ đơn giản hơn nhiều.

Lệ Phi nương nương không phải không có ý kiến, chỉ tiếc là cho dù nàng có ý kiến cũng không dám nhiều lời, sợ chọc giận Tề Diệp, khiến hắn cảm thấy mình tranh sủng. Đến lúc đó hắn phiền chán mình, không phải mất nhiều hơn được?

Có khi con người chính là không biết đủ như vậy, trước kia nàng chỉ cần có cái hài tử liền thỏa mãn, bất luận nam nữ.

Hiện giờ nàng có tiểu công chúa, lại tiếc nuối không phải tiểu hoàng tử. Nếu là tiểu hoàng tử, nàng cũng có thể cùng Hạ Chiêu nghi tranh giành một phen. Chỉ tiếc trời cao vẫn chưa chiều lòng nàng, chỉ ban cho nàng tiểu công chúa, mà không phải tiểu hoàng tử.

Quý Tài nhân trở lại Tử Quế Hiên, tiểu cung nữ nhìn má nàng sưng đỏ, vội vàng đi ra ngoài tìm ngự y. Thái giám Khang Hỉ thấy vậy khẽ nhíu mày, đi ra ngoài trong chốc lát, khi trở về trên tay có một lọ rượu thuốc, lại phát hiện trên mặt đất một mảnh hỗn độn, chén trà ấm trà bị quăng đầy đất, mà Quý Tài nhân nằm ở trên bàn trà khóc thút thít.

Khang Hỉ chần chờ một phen, tiến lên nói "Nương nương cần gì thương tâm, sẽ có một ngày nương nương được như ý, chỉ cần nương nương không bỏ cuộc, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay."

"Dễ như trở bàn tay?" Quý Tài nhân cười lạnh "Ta muốn tâm của Hoàng Thượng, cũng có thể dễ như trở bàn tay sao?"

Nhìn hắn cụp mi mắt không nói, Quý Tài nhân càng thêm tức giận, chỉ vào cửa tức giận nói "Cút!"

Chần chờ một chút, Khang Hỉ buông rượu thuốc chậm rãi đi ra ngoài.

Không bao lâu tiểu cung nữ trở về, vẻ mặt đưa đám nói "Nương nương, nô tỳ tìm không thấy ngự y, bọn họ cũng không chịu đến Tử Quế Hiên. Nô tỳ dò hỏi ra mới biết được là Lệ Phi nương nương phân phó."

"Mắt chó nhìn người thấp, sẽ có một ngày ta cho các ngươi biết, Quý Nhu ta không phải dễ bắt nạt như vậy!" Quý Tài nhân xoa xoa bụng, gằn giọng thề.

88. Chương 88

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Thời tiết dần ấm lên, bầu trời trong xanh, xuân ý dào dạt, những dấu hiệu đầu tiên của mùa hè ấm áp.

Bởi vì Hạ Uyển Chi còn trong tháng nên không thể ra ngoài gió, liên tục ở trong cung điện điều dưỡng thân thể. Lúc trước nàng trồng vài cây hoa hồng ở dưới cửa sổ, lúc này vừa vặn nở. Mỗi ngày nàng tỉnh dậy, nếu không phải trêu chọc tiểu hoàng tử thì chính là ngắm nhìn hoa hồng ngoài cửa sổ đến xuất thần. Phần lớn thời gian nằm nghỉ ngơi cũng không cảm thấy nhàm chán.

Đến trăm ngày An Bình công chúa, hoàng cung cử hành yến hội, đáng tiếc nàng không thể tham gia. Vậy nàng sẽ ở trong cung của mình, ăn mấy quả sơn trà tiến cống ngon ngọt, mọng nước. Nàng không dám ăn nhiều, một ngày chỉ ăn mấy quả như vậy. Đó là sơn trà thượng hạng Tề Diệp đặc biệt phân phó người chọn lựa đưa tới.

Dùng xong bữa tối, nghe Hạ Bích nói yến hội trăm ngày rất náo nhiệt. Dù sao cũng là yến hội trăm ngày của tiểu công chúa, từ trước đến nay người trong hoàng gia tôn quý, cho nên yến hội trăm ngày của tiểu công chúa cũng sẽ không ngoại lệ. Hoàng gia mở yến hội không có chuyện không náo nhiệt. Nàng không nói gì, ngồi trong chốc lát, rửa mặt rồi nằm nghỉ ngơi.

Ngủ một hồi lâu, cảm thấy trên mặt hơi ngứa, nàng tỉnh lại đã thấy mặt Tề Diệp tiến đến gần. Tề Diệp sửng sốt một chút, lập tức thản nhiên hôn một cái lên môi nàng. Một mùi rượu nồng nặc truyền đến.

Nàng khẽ nhíu mày "Hoàng Thượng lại uống rượu ạ?"

"Ừ! Uống mấy chén." Ngồi xuống giường, hắn ôm lấy lưng nàng nói "Trẫm muốn uống nước mật ong Chiêu Hoa cung nên tới đây!"

Hạ Uyển Chi cười, phân phó Hạ Bích chuẩn bị nước mật ong, lấy khăn tay, lau trán đầy mồ hôi cho hắn "Có phải mặc hơi nhiều y phục không?"

"Uống rượu nên có chút nóng." Tề Diệp cười cầm lấy tay nàng không buông, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng. Trên yến hội, hắn theo bản năng tìm kiếm thân ảnh nàng. Nhìn một vòng không thấy, hắn mới hoảng hốt nhớ ra nàng vẫn đang dưỡng thân thể. Trong lòng hắn có chút mất mát, mới uống nhiều thêm mấy chén.

Hạ Bích rất nhanh đã rót một chén nước mật ong mang đến. Tề Diệp tiếp nhận, uống một ngụm, vẻ mặt thỏa mãn. Hạ Uyển Chi nhìn hắn uống xong mới hỏi "An Bình tiểu công chúa khẳng định lớn hơn không ít. Có phải vậy không Hoàng Thượng?"

"Trẫm không nhìn kĩ. Nhưng nghe Thái Hậu nói rất nhu thuận cơ trí, sẽ không tệ." Tề Diệp hỏi "Hôm nay tiểu hoàng tử thế nào, có ồn ào không?"

"Nó yên lặng cực kỳ. Ngoại trừ lúc đói bụng, phần lớn thời gian đều ngủ, không nghe thấy nó khóc."

"Vậy là tốt rồi. Trẫm còn lo lắng tiểu hoàng tử ồn ào, quấy rầy ngươi nghỉ ngơi." Hắn vuốt ve mặt nàng, vén sợi tóc vào bên tai. Hai người trò chuyện trong chốc lát. Thấy canh giờ không còn sớm, Tề Diệp đứng dậy rời đi, nói ngày mai lại đến xem nàng.

Hạ Uyển Chi gật đầu, đưa mắt nhìn hắn rời đi, sau đó nằm tiếp tục ngủ. Trong lòng nàng an bình, một đêm không mộng mị.

Thời gian cứ từng ngày trôi qua, mắt thấy tiệc đầy tháng cho tiểu hoàng tử đã sắp đến. Lệ phi dù không tình nguyện nhưng vì khiến cho Tề Diệp vui vẻ, cũng sẽ tổ chức tiệc đầy tháng vô cùng náo nhiệt. Dù cho trong lòng không thoải mái, nàng ta cũng biết không thể vì việc nhỏ mà hỏng mất việc lớn. Làm Hoàng Thượng vui vẻ nàng ta mới có thể dễ nói chuyện.

Buổi tối Tề Diệp đến Thọ Ninh cung. Mặc dù bề ngoài Thái Hậu mặc kệ mọi chuyện, nhưng bây giờ hậu vị vô chủ, Lệ phi chỉ là lần đầu quản lý chuyện hậu cung, rất nhiều việc Thái Hậu không yên tâm. Lúc nàng đắn đo đưa ra chủ ý đều đến đây xin chỉ giáo. Vì thế, chuyện tình hậu cung trong lòng Thái Hậu rõ ràng tường tận.

Gọi hắn đến cũng là vì chuyện danh phận của Hạ Uyển Chi. Nàng sinh hạ tiểu hoàng tử, công lao không ít, không thể không phong phi. Về phần phong phi vị gì, vậy thì phải xem nàng có thể tiếp nhận nổi dạng phi vị gì.

Sau khi ăn xong, Tề Diệp nghe Thái Hậu giải thích rõ ý tứ, âm thầm tự đánh giá một phen, nói "Trong lòng trẫm đã có chủ ý. Hạ chiêu nghi đoan trang hiền lương, tài đức vẹn toàn, tri thư đạt lễ, hài phóng rộng lượng, rất được lòng trẫm. Bây giờ hậu vị còn trống. Nàng vì trẫm sinh hạ hoàng tử, công lao vô cùng to lớn. Trẫm định sắc phong nàng làm hoàng hậu."

"Hoàng hậu?" Thái hậu nghe thấy một tràng dài ca ngợi Hạ Uyển Chi, lúc này cũng biết hắn sẽ không bạc đãi nàng ta, không ngờ lại muốn nâng nàng ta lên tận hậu vị. Quả thực Thái Hậu giật mình không nhỏ, nhìn hắn gật đầu, khẽ nhíu mày "Cho dù Hạ chiêu nghi sinh hạ hoàng tử, mẹ vinh nhờ con, cũng không thể ngồi lên hậu vị. Không nói đến hài cốt của tiên Hoàng Hậu còn chưa lạnh, lại sắc phong tân Hoàng Hậu sẽ làm cho người bất mãn. Chỉ riêng là Hạ chiêu nghi đã không thể ngồi lên vị trí Hoàng Hậu. Ai gia không đồng ý!"

"Thái hậu, Hạ chiêu nghi cung kính, hiếu thuận, lại thông minh. Bất kể là gia thế hay thân phận đều xứng đáng với vị trí hoàng hậu kia." Hắn nói "Bây giờ, hậu vị vô chủ, hậu cung cần người quản lý. Không thể liên tục làm phiền Thái Hậu, trẫm không đành lòng. Hạ chiêu nghi tri thư đạt lễ, sẽ quản lý tốt hậu cung này."

"Ai gia nói không được là không được. Nếu Hoàng Thượng khư khư cố chấp, chỉ sợ nhắc tới trên triều đình cũng sẽ bị các quan can gián. Tuy Hạ chiêu nghi là tiểu thư con vợ cả Vinh Quốc phủ, nhưng Vinh Quốc phủ ngày càng suy tàn, căn bản gánh không được phần vinh quang này. Nếu Hoàng Thượng thương cảm ai gia, thật sự muốn tìm một vị Hoàng Hậu hiền đức quản lý hậu cung, sao không chọn trong đám thiên kim tiểu thư của đại thần tiến cung?"

"Thái Hậu không thích Hạ chiêu nghi sao?" Tề Diệp thấy Thái Hậu kiên quyết như thế, thậm chí bày mưu tính kế chuẩn bị chọn hoàng hậu cho hắn thì khẽ nhíu mày.

"Không phải ai gia không thích. Hoàng Thượng sủng ái Hạ chiêu nghi chỉ cần không làm ra chuyện vi phạm cung quy, ai gia sẽ không nói gì. Chỉ là Hạ chiêu nghi xác thực không thể đảm đương vị trí hoàng hậu. Ai gia nên vì cả Hoàng gia mà suy nghĩ, nếu không sau trăm tuổi (chết), còn mặt mũi nào đi gặp tiên đế?"

"Hơn nữa, hài cốt tiên Hoàng Hậu còn chưa lạnh, Hoàng Thượng đã muốn lập hậu. Chỉ sợ có người nghị luận Hoàng Thượng trầm mê sắc đẹp, đánh mất anh minh, các đại thần cũng sẽ dị nghị. Ai gia không muốn thấy Hoàng Thượng vì ân sủng Hạ chiêu nghi mà mang danh hôn quân." Thái hậu thẩm thía nói.Tề Diệp nhíu mày, trong lòng không vui.

Thái hậu cũng không nói thêm, bưng trà chậm rãi uống, tâm tư lưu chuyển. Nghĩ tới hắn định sắc phong Hạ chiêu nghi làm Hoàng Hậu, trong lòng Thái Hậu như mắc một cái gai. Biết rõ vị trí của Hạ chiêu nghi kia trong lòng hắn, bà âm thầm cắn răng.

Tề Diệp trầm mặc hồi lâu, nói "Nếu hài cốt tiên Hoàng Hậu chưa lạnh, trẫm cũng không vội vã nhất thời. Hạ chiêu nghi vì trẫm sinh hạ tiểu hoàng tử, tự nhiên rất muốn ngợi khen một phen. Ở bữa tiệc đầy tháng, trẫm sẽ sắc phong nàng ấy làm Quý phi."

"Quý phi?" Thái hậu khiêu mi "Hoàng Thượng có biết Quý phi cũng không thể tùy tiện sắc phong. Ai gia cảm thấy Hoàng Thượng nên thận trọng cân nhắc. Nhất cử nhất động ở hậu cung đều quan hệ đến tiền triều. Hoàng Thượng coi trọng Hạ chiêu nghi, chỉ sợ các đại thần sẽ kín đáo phê bình."

"Theo ý của thái hậu, vị trí Hoàng Đế này của trẫm ngay cả quyền sắc phong một Quý phi cũng không có?" Tề Diệp không vui, nói "Hoàng Hậu, Quý phi, hai vị trí này chỉ có thể chọn một trong hai. Thái Hậu cảm thấy trẫm nên chọn cái nào?"

Theo Thái Hậu, cái nào cũng không được.

Thái hậu trầm mặc, Tề Diệp cũng trầm mặc, hồi lâu, nói "Không phải Thái Hậu nói bàn bạc việc phong thưởng Hạ chiêu nghi sao? Bây giờ trẫm đã đưa ra lựa chọn, Thái Hậu cảm thấy trẫm nên làm thế nào?"

"Ai gia cho rằng, nếu Hoàng Thượng đã tán thưởng Hạ chiêu nghi thiện lương, thì ban một chữ Lương. Không bằng phong làm Lương phi đi?" Kỳ thật trong lòng Thái Hậu, kể cả nhất phẩm phi vị căn bản cũng không tới phiên nàng ta. Hạ chiêu nghi cũng chỉ xứng cùng cấp bậc với Lệ phi, phong làm tòng nhất phẩm phi mà thôi.

"Đêm đã khuya, trẫm không tiện quấy rầy Thái Hậu nghỉ ngơi. Về phần khen thưởng Hạ chiêu nghi, trẫm đã có chủ ý, không cần phải nhiều lời nữa. Thái Hậu an giấc đi!"

Nhìn hắn đứng dậy rời đi, Thái Hậu hơi khựng lại, tâm tình không vui nói "Thế thì Quý phi đi!"

Cước bộ dừng lại, Tề Diệp nhướn lông mày, quay đầu lại nói "Vậy theo lời Thái Hậu. Trẫm xin cáo lui trước, ngày mai lại đến thỉnh an Thái Hậu."

Nhìn người đang sải bước rời đi, Thái Hậu mấp máy môi, biết mình bị Hoàng Thượng lừa. Cho dù hắn có lòng sắc phong nàng ta làm Hậu, cũng sẽ không phải bây giờ. Thực tế, ý muốn của Hoàng Thượng chỉ là làm cho bà lên tiếng đáp ứng nàng ta thành quý phi.

Ngẫm lại Thái Hậu ảo não không thôi, trong lòng không cam tâm, tức giận đến buồn bực, ban đêm trở mình trằn trọc khó ngủ. Ma ma thấy vậy trấn an nói "Thái hậu chớ vì một chuyện không liên quan mà tổn thương thân thể. Cho dù Hạ chiêu nghi là Quý phi, hậu cung còn có Thái Hậu trấn giữ, nàng không thể gây nên sóng gió gì."

"Hừ, chớ coi thường Hạ chiêu nghi. Ngươi nhìn đi, hiện tại nàng ta đúng là xoay Hoàng Thượng như chong chóng. Hoàng Thượng vì nàng ta ngay cả ai gia cũng tính kế, có thể thấy được phân lượng của nàng ta trong lòng hoàng thượng. Thân là đế vương, thì không nên quá mức đắm chìm một người. Hoàng Thượng lại quá để tâm đến Hạ chiêu nghi. Nếu để nàng ta ngồi trên vị trí Quý phi, không bao lâu sau vị trí Hoàng Hậu nàng ta cũng muốn nắm lấy sao?"

"Ai gia thấy Hoàng Thượng bị người mê hoặc rồi. Hạ chiêu nghi thủ đoạn có thừa, tâm cơ thâm trầm, ở trước mặt hoàng thượng thì giả bộ ngây thơ, thuần khiết, thiện lương. Ai gia biết hậu cung chưa bao giờ có người đơn thuần. Nàng ta có thể giành được sủng ái của Hoàng Thượng mà không bị phi tần tính kế, lại có thể từng bước thăng phân vị. Điều đó đã nói lên nàng ta không dễ chọc, nhất định lòng dạ thâm sâu."

"Có thể là Hoàng Thượng một lòng che chở Hạ chiêu nghi. Lời của Thái Hậu, Hoàng Thượng cũng không tin hoàn toàn, thì sao có thể ngăn cản được Hạ chiêu nghi bò lên?" Ma ma khó hiểu.

"Trong hậu cung nhiều nhất chính là tranh đấu gay gắt, ngươi lừa ta gạt. Nếu Hạ chiêu nghi gây bất lợi với Hoàng Thượng, ai gia cũng không giữ lại nàng ta. Bây giờ tiểu hoàng tử đã sinh hạ, nàng ta đã trở nên vô dụng. Quế Tú, ngày mai ngươi lấy thứ trong tủ ra, ai gia muốn dùng."

"Vâng! Nô tỳ nhớ kỹ!" Quế tú ma ma gật đầu, ánh mắt chợt lóe, vẻ mặt phức tạp.

Tề Diệp ra khỏi Thọ Ninh cung liền đi Chiêu Hoa cung, nhìn tiểu hoàng tử ngủ say, lại trò chuyện cùng Hạ Uyển Chi một lúc, mới trở về ngự thư phòng.

Vừa về đến ngự thư phòng, người kính sự phòng cầm lục đầu bài đi vào. Tề Diệp nhìn thoáng qua rồi phất tay cho người lui xuống. Ban đêm hắn nghỉ ở Ngọc Long điện, không đến cung của phi tần nào.

Một tháng rất nhanh đã qua. Yến hội của tiểu hoàng tử cử hành ở Mãn Nguyệt cung. Vinh Quốc phu nhân được tiến cung diện kiến nàng, sáng sớm lập tức tiến cung. Hạ Uyển Chi biết được, sáng sớm đã thức dậy rửa mặt. Thấy Hạ Bích dẫn người tiến vào, nàng tươi cười.

Hạ phu nhân nhìn thấy nữ nhi thì mừng đến phát khóc "Uyển Nhi thật đúng là không làm nương thất vọng."

Hạ Uyển Chi cười, đỡ bà ngồi xuống, lại cho nhũ nương ôm tiểu hoàng tử đến. Lúc này tiểu tử ăn uống no đủ, vẫn còn thức, nghe thấy âm thanh của nàng dường như hiểu được, khẽ nghiêng đầu nhìn về phía nàng. Một đôi đôi mắt đen bóng như hạt nhãn, hắc bạch phân minh, lấp lánh trong veo.

Hạ phu nhân ôm lấy tiểu hoàng tử, yêu thích không nỡ buông tay, rồi lấy ra một cái khóa vàng coi như là tâm ý của bà.

Hai người trêu chọc tiểu hoàng tử một hồi. Tiểu hoàng tử mệt mỏi liền ngủ thiếp đi, nhũ nương ôm đi nghỉ ngơi. Hạ Uyển Chi ngồi nói chuyện cùng Hạ phu nhân, tán gẫu về việc nhà. Hơn nữa Hạ Uyển Chi còn dặn dò Hạ phu nhân, nhắn gửi mấy câu cho cha nàng.

Tiệc đầy tháng có rất nhiều quy củ, mặc dù nàng không quan tâm, nhưng cũng muốn tham gia. Tự Thái Hậu tắm rửa thay quần áo cho tiểu hoàng tử, Hạ Uyển Chi đích thân chuẩn bị y phục và tã lót.

Lúc dạ tiệc, nàng ôm tiểu hoàng tử trang phục lộng lẫy, dung nhan xuất chúng, phong quang vô hạn bước vào. Phía dưới các phi tần cực kì hâm mộ cùng ghen ghét. Ngồi xuống bên cạnh Tề Diệp, hôm nay nàng thật đúng là mẹ vinh nhờ con, nhảy qua phi vị của Lệ phi, trở thành người ngồi gần Tề Diệp nhất.

Các quan lại cùng nhau chúc mừng, từng tiếng lọt vào trong tai nàng khiến cho tâm tình thật tốt. Nàng nhìn về phía Tề Diệp, ánh mắt càng ôn nhu như nước, tràn ngập nét cười.

Tề Diệp phát giác ánh mắt của nàng, nghiêng đầu nhìn lại, bốn mắt chạm nhau, phảng phất như ẩn tình. Cho đến khi phát giác ánh mắt của Thái Hậu phóng tới, Hạ Uyển Chi sáng suốt thu hồi ánh mắt, ngồi ngay ngắn ở bên cạnh hắn.

Thức ăn tinh xảo ngon miệng, có thể thấy được ngự thiện phòng tốn không ít tâm tư. Hạ Đồng tự mình gắp thức ăn cho nàng, kiểm tra thấy không có độc mới ra hiệu nàng dùng bữa. Bây giờ nàng đã sinh hạ hài tử, phương diện ẩm thực không cần lo lắng người bỏ thuốc trụy thai. Nàng ăn một chút thức ăn. Đại khái đã quen ăn quá mức thanh đạm, những thức ăn này nàng thậm chí có chút không quen, ăn không nhiều lắm.

Tề Diệp ở một bên, nhìn thức ăn trước mặt nàng mới động vài miếng, khẽ nhíu mày nhìn nàng một cái. Hạ Uyển Chi phát hiện, đành phải ăn vài miếng để hắn yên lòng.

Lúc mọi người đã ăn xong, cung nữ liền nhanh chóng thu dọn mặt bàn, mang lên dưa và trái cây, dâng lên trà nóng. Hí khúc đã bắt đầu biểu diễn.

Ngự hoa viên đèn đuốc sáng trưng. Về khuya, yến hội dần tan. Các quan lại lần lượt xuất cung. Hạ Uyển Chi liền đi nhìn tiểu hoàng tử đang ngủ say. Nghe nói Tề Diệp đến, nàng vội vàng ra ngoài nghênh đón. Nằm một tháng, hôm nay có thể xuống đất đi lại, nàng vẫn còn hơi hỗn loạn.

Tề Diệp kéo tay nàng đi vào trong. Hạ Bích pha nước mật ong cho hắn giải rượu. Tề Diệp uống một ly nước mật ong, nói mấy câu với nàng, nhìn bóng đêm đã phủ xuống, liền ngủ lại Chiêu Hoa cung.

Hạ Uyển Chi từ chối, nói là chỉ sợ không ổn. Tề Diệp không thèm để ý, kéo nàng đến bên giường. Hắn cho Quang Thuận hầu hạ cởi quần áo ra rồi nằm xuống giường. Hạ Uyển Chi cười khổ, sau đó rửa mặt. Hai người mỗi người đắp một tấm chăn mỏng.

Trong phòng yên lặng trong chốc lát, Hạ Uyển Chi phát hiện người bên cạnh giật giật. Sau đó trong chăn của nàng xuất hiện thêm một người. Hắn đã dính vào, đặt nàng gối lên cánh tay hắn, hơi thở ấm áp phun lên mặt nàng.

Hạ Uyển Chi ngạc nhiên một chút, đẩy hắn ra, nói "Hoàng Thượng, thân thể tần thiếp còn chưa khôi phục, không thể thị tẩm."

"Trẫm đã hỏi ngự y. Yên tâm, đêm nay trẫm sẽ không làm gì, chỉ cần Uyển Nhi dùng tay thôi." Nói rồi cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng đặt lên vật nóng bỏng bên dưới.

Hạ Uyển Chi hiểu ý hắn, chỉ cảm thấy trên mặt nóng ran. Nàng cắn môi, hai tay phối hợp dùng sức. Nghe thấy hô hấp của hắn dần trở nên nặng nề, hai tai nàng nóng lên.

Ngày hôm sau nàng tỉnh lại, bên cạnh đã không một bóng người. Hạ Bích nói "Sáng sớm Hoàng Thượng đã thức dậy vào triều. Nương nương ngủ say nên Hoàng Thượng dặn bọn nô tỳ đừng quấy rầy nương nương nghỉ ngơi."

"Ừ!" Nàng gật đầu, đứng dậy rửa mặt rồi thay một bộ cung trang màu xanh. Nàng nhìn mình trong gương khuôn mặt mượt mà, hơi đầy đặn, âm thầm thở dài.

Mới vừa rửa mặt xong, thì nghe tiếng động truyền đến từ ngoài cửa. Quang Thuận công công dẫn theo một đám tiểu thái giám tiến đến. Trong tay hắn cầm một vật màu vàng, vừa nhìn đã biết là thánh chỉ.

Hạ Uyển Chi đứng dậy tiếp chỉ. Quang Thuận công công tuyên đọc thánh chỉ, không bỏ sót một chữ "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Hạ chiêu nghi đoan trang tao nhã, rộng lượng hào phóng, hiền lương thục đức, tri thư đạt lễ, rất được lòng trẫm, đặc biệt phong làm Uyển quý phi..."

Uyển quý phi? Hạ Uyển Chi sững sờ, ngước mắt nhìn Quang Thuận công công. Quang Thuận khom người, cười thân thiện nói "Chúc mừng Uyển quý phi nương nương, chúc mừng Uyển quý phi nương nương. Mời ngài tiếp chỉ đi ạ! Đây chính là đại hỷ sự nha."

"Nương nương!" Hạ Bích thấy nàng không động đậy, âm thầm kéo tay áo nàng.

Hạ Uyển Chi phản ứng lại, nói "Quang Thuận công công, phiền ngươi tuyên đọc lại một lần nữa được không?" Nàng cảm giác đã nghe nhầm!

"Nương nương thật thú vị. Nếu Hoàng Thượng biết được nhất định sẽ cao hứng. Hay nương nương tận mắt nhìn đi!" Quang Thuận cười đưa thánh chỉ tới. Nàng không từ chối, đọc đi đọc lại từng câu từng chữ, sợ mình nhìn lầm rồi hiểu sai ý.

Nhìn ba chữ Uyển quý phi to đùng, dù nàng chớp mắt nhiều lần vẫn hiện rõ ràng trên thánh chỉ. Lúc này nàng mới tin không phải là mơ. Lại nhìn đồ ban thưởng phong phú, Hạ Uyển Chi không khỏi nở nụ cười.

Uyển quý phi! Nàng không ngờ tới, Hạ Uyển Chi nàng còn có thể ngồi trên vị trí quý phi. Lúc trước nhất định sẽ cảm thấy đây chỉ là vọng tưởng, hiện tại nàng biết rõ, tất cả đều là thật.

Sớm muộn nàng sẽ đứng bên cạnh hắn, không phải phi tần, mà là dùng một thân phận vô cùng tôn quý khác, cùng hắn nhìn ngắm giang sơn.

89. Chương 89

Edit: navahn

Beta: Boram2124

Thánh chỉ được ban xuống, hậu cung ngấm ngầm nổ tung, vừa hâm mộ vừa ghen ghét nhìn Chiêu Hoa cung.

Lúc này đang là đầu mùa nè, khí trời mát mẻ, khắp hậu cung có đủ loại tin tức đặc sắc thổi qua, không biết phải ứng đối thế nào.

Tiệc đầy tháng của tiểu hoàng tử hôm qua vô cùng náo nhiệt, cho dù ai nhìn cũng đều không ngừng hâm mộ. Đêm đó Hoàng thượng nghỉ ở Chiêu Hoa cung, sáng sớm đã nghe nói Hạ Chiêu nghi bay lên ngọn cây trở thành Uyển Quý phi, thật đúng là làm người ta khó có thể tiếp nhận.

Hạ Uyển Chi biết trước hậu cũng sẽ không thể bình tĩnh, thánh chỉ ban bố không bao lâu liền có cung phi chuẩn bị lễ vật tự mình tới chúc mừng.

Người đến đầu tiên không phải là Lâm Huệ mà là Chu Tiệp dư. Nàng ta cười hành lễ: "Tần thiếp thỉnh an Uyển Quý phi, Uyển Quý phi vạn phúc kim an!"

Nàng gật đầu, ra hiệu cho nàng ta đứng dậy. Chu Tiệp dư đem lễ vật đã chuẩn bị đưa lên, nàng nhìn thoáng qua, cười cười cho Hạ Bích nhận lấy,

Chu Tiệp dư hàn huyên nịnh nọt trong chốc lát liền thức thời rời đi.

Liên tục có cung phi đến tặng lễ chúc mừng, Hạ Uyển Chi đều mỉm cười ứng đối, nghe cung nữ báo Lâm Huệ đến đây, nàng liền để cho nàng ta vào.

Lâm Huệ đè chua xót trong lòng xuống, trên mặt tươi cười, nói: "Tần thiếp thỉnh an Uyển Quý phi, chúc mừng Uyển Quý phi!"

"Đứng lên đi! Đều là tỷ muội, không cần đa lễ!" Hạ Uyển Chi đỡ nàng đứng dậy, nhìn thấy nàng khẽ mím môi, cười cười: "Huệ nhi về sau đừng khách khí như vậy!"

"Quý phi nương nương nói đùa, trong cung có quy tắc, tuy là tỷ muội thân thiết cũng không thể trái quy củ." Trước kia là Hạ Uyển Chi nói với mình những lời này, hôm nay lại muốn chính mình nói với nàng, trong lòng Lâm Huệ ghen ghét không thoải mái!

"Huệ nhi nói rất đúng!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt cười, cho nàng ngồi nói chuyện với mình. Lúc này Hạ Uyển Chi đã đổi lại cung trang của quý phi, đẹp đẽ quý giá tinh xảo, ung dung đoan trang, so với phi tần bình thường đúng là hơn rất nhiều, ngay cả châu thoa trên đầu hay đồ trang sức đeo tay, mọi thứ đều cực kỳ tinh mỹ.

Hai người nói chuyện trong chốc lát, Lâm Huệ âm thầm quan sát đồ trang sức trên người nàng, sau đó nhìn lại chính mình. Nàng ta cùng lắm chỉ là một sung dung nho nhỏ, châu thoa trên đầu cũng không thể gắn quá nhiều, mà trên đầu Hạ Uyển Chi lại là đồ tinh xảo quý giá, thực quá khác nhau! Nàng ta là quý phi cao cao tại thượng, mà nàng nhiều lắm chỉ là một sung dung nho nhỏ mà thôi.

Lâm Huệ ngồi thêm một chút liền đứng dậy rời đi, lúc ra ngoài nhìn Chiêu Hoa cung đẹp đẽ tráng lệ, Lâm Huệ cắn môi. Đi không được vài bữa đã gặp Lệ phi đi tới, nàng thu lại vẻ mặt, thỉnh an: "Tần thiếp thỉnh an Lệ phi nương nương!"

"Ơ, đây không phải là Lâm sung dung sao?" Lệ phi khiêu mi, cười một tiếng: "Đây là đi chúc mừng Uyển Quý phi sao?"

Lâm Huệ gật đầu, vẻ mặt nhàn nhạt, Lệ phi tiếp tọc nói: "Không nghĩ tới hai người tiến cung cùng một lúc, đến cuối cùng chỉ có mình Uyển Quý phi được sủng ái, ngược lại Lâm Sung dung thực đáng tiếc!"Nghe ra sự cười nhạo của Lệ phi, Lâm Huệ đáp: "Đều là phúc khí tốt, tần thiếp so ra kém Uyển Quý phi. Có điều tần thiếp cũng hâm mộ Lệ phi nương nương phúc dày có được sự ân sủng của Hoàng thượng."

"Tất nhiên! Cũng không nhìn lại chính mình có bao nhiêu phân lượng." Lệ phi đảo mắt qua, "Lâm Sung dung nếu muốn được sủng ái, chi bằng học tập Uyển Quý phi nhiều một chút!"

"Lệ phi dạy dỗ, tần thiếp tất nhiên sẽ ghi nhớ!" Hành lễ xong, Lâm Huệ siết quả đấm, rời đi.

Xem bóng lưng nàng ta, Lệ phi cười lạnh một tiếng: "Hừ, cũng không phải thứ gì hay ho lại dám cười nhạo bản cung, cùng lắm là một kẻ thất bại dưới tay bản cung mà thôi."

"Nương nương nói rất đúng." Tú Hà chủ động nịnh nọt vài câu "Chỉ sợ nếu Lâm Sung dung sinh hạ tiểu Hoàng tử, liền không phải cảnh tượng như lần này nữa."

"Nàng ta không có phúc khí như vậy, không giữ được hài tử." Lệ phi cười lạnh "Giữa hậu cung này, sinh hạ Hoàng tử là việc khó khăn đến cỡ nào. Uyển Quý phi khó đối phó, bản phi phải cùng nàng quan hệ thật chu toàn."

Quý Tài nhân vuốt ve bụng, lấy lí do thân thể khó chịu, chỉ cho người chuẩn bị quà tặng đưa qua. Nàng ta thiếu chút nữa nghiến nát răng, không nghĩ tới cuối cùng Hạ Uyển Chi lại nhảy lên trở thành Uyển Quý phi, sao có thể làm cho một Quý tài nhân cam tâm? Sớm muộn Quý tài nhân nàng cũng sẽ kéo tiện nhân kia xuống, nếu không phải nàng cùng Lệ phi kia liên thủ hãm hại, Quý tài nhân cũng sẽ không rơi khỏi vị trí Thục phi, đến mức phải mượn cốt nhục trong bụng mới có thể xoay người.

Trước lúc ăn trưa, Hạ Uyển Chi chuẩn bị một phen đi thỉnh an Thái hậu. Khi sáng cho Hạ Hoa sang đúng lúc Thái hậu đang niệm kinh tụng phật, không cho người khác quấy rầy, đợi đến khi Thái hậu nghỉ ngơi mới có thể qua thỉnh an.

Thái hậu ngồi trên chủ vị, liếc nhanh qua người nàng, vẻ mặt nhàn nhạt: "Đứng lên đi, hôm nay ngươi đã là quý phi, càng phải trở thành gương tốt. Phi tần hậu cung không nhiều lắm, con nối dòng của Hoàng thượng đơn bạc, hậu vị bỏ trống, chuyện trong hậu cung Uyển Quý phi cũng phải tốn thêm chút ít tâm tư."

"Vâng! Thần thiếp nghe lời Thái hậu dạy bảo." Hạ Uyển Chi hành lễ gật đầu.

Thái hậu nói: "Uyển Quý phi cũng chưa từng xử lí chuyện hậu cung, ngày mai qua bên cạnh ai gia, ai gia sẽ cẩn thận dạy bảo."

"Khiến Thái hậu phí tâm, thần thiếp hổ thẹn!" Hạ Uyển Chi gật đầu, đột nhiên cảm thấy Thái hậu nói chuyện tốt như vậy, lần đầu tiên thỉnh an đã chủ động đem chuyện quản lý hậu cung giao cho nàng, thật sự khiến nàng thụ sủng nhược kinh!

"Hôm nay nhìn Thía hậu có gì không ổn?" Sau khi ra khỏi Thọ Ninh cung, Hạ Uyển Chi hỏi Hạ Bích.

"Nô tỳ cảm thấy dường như Thái hậu đối với nương nương tốt hơn nhiều!" Hạ Bích suy nghĩ một chút, nói tiếp: "Có điều nô tỳ lơ đãng phát hiện, ánh mắt của Thái hậu lúc nhìn nương nương có chút lạnh."

"Phải không?" Hạ Uyển Chi cười, thì ra không phải một mình nàng phát hiện điều này. Hạ Bích gật đầu. Hạ Uyển Chi trong lòng hiểu rõ, nàng được sắc phong Uyển Quý phi, dựa theo tính tình của Thái hậu sẽ không thể nào dễ dàng đáp ứng. Hạ Uyển Chi từ sớm đã biết Thái hậu không thích nàng, nguyên nhân rất đơn giản: nàng không phải là người của Thái hậu. Hôm nay Tề Diệp đối với nàng ân sủng có thừa, nếu nàng tiếp tục được sủng ái, nhất định sẽ uy hiếp địa vị của Thái hậu trong cung, cũng như Vinh Quốc phủ càng lúc càng hưng thịnh, quyền lợi nhà mẹ đẻ của Thái hậu cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Có vẻ đó chính là lý do Thái hậu không thích nàng.Mà nàng cũng không quan tâm Thái hậu có thích mình hay không, chỉ cần nắm giữ tâm của Tề Diệp thì Thái hậu là cái gì?

Tề Diệp ăn trưa tại Chiêu Hoa cung, Hạ Uyển Chi tự mình gắp thức ăn cho hắn. Tề Diệp nhìn nụ cười ấm áp của nàng, dường như tâm tình không tệ, ăn rất nhiều.

Sau khi ăn, Hạ Uyển Chi rót cho hắn một chén trà. Hắn nhích người sang một bên, duỗi tay về phía nàng, Hạ Uyển Chi hiểu ý đến ngồi xuống bên cạnh hắn. Tề Diệp cầm lấy tay nàng nói: "Hôm nay Uyển Nhi không có gì nói với trẫm à?"

"Có!" Nàng mỉm cười gật đầu, nhìn qua hắn, nói: "Thần thiếp tạ Hoàng thượng ưu ái, thần thiếp biết rõ thần thiếp được ngồi trên vị trí Quý phi đều là do xem trọng mặt mũi của tiểu hoàng tử. Có điều sau này thần thiếp sẽ càng thêm tận tâm tận lực hầu hạ Hoàng thượng!"

"Ai nói là do xem trọng tiểu hoàng tử?" Tề Diệp khiêu mi "Lại nghĩ ngợi lung tung, Uyển Nhi nên biết, không phải mẹ vinh nhờ con, mà là trẫm muốn cho ngươi những thứ tốt nhất."

"Hoàng thượng!" Nàng cảm động đến nỗi hai mắt lấp lánh, cúi đầu dựa trên vai hắn "Thần thiếp thụ sủng nhược kinh."

"Trẫm không muốn bạc đãi ngươi, vẫn luôn muốn cho ngươi danh phận tốt hơn. Chỉ tiếc mãi không có lí do, hôm nay trẫm có thể làm như ý muốn, trong lòng rất vui!" Hắn vuốt ve mặt nàng, nghiêng đầu hôn lên trán nàng một cái.

Hạ Uyển Chi vẻ mặt ôn hòa, mỉm cười nhìn hắn. Tề Diệp khẽ cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ bừng mềm mại, nàng phối hợp ngửa đầu, một tay ôm lấy cổ của hắn, miệng khẽ mở, đầu lưỡi đáp lại nhiệt tình. Tề Diệp bị bộ dáng nhiệt tình của nàng kích động, một tay nâng sau ót, một tay ôm lấy eo nàng kéo sát lại gần mình, hôn sâu nồng nhiệt, lửa nóng triền miên.

Cho đến khi hai người đều thở hồng hộc mới buông ra, Hạ Uyển Chi lấy tay ôm ngực, trên mặt hồng hồng. Tề Diệp cười một chút, cảm giác trên tay ướt nhẹp, cúi đầu mới phát hiện tà áo trước ngực nàng ướt không ít, một mùi sữa nồng nặc xông vào mũi.

Hạ Uyển Chi cũng phát hiện, lập tức có chút lúng túng nói: "Thần thiếp thất lễ." Nói xong liền lui xuống, gọi Hạ bích ôm tiểu Hoàng tử đưa sang cho hắn ôm, nàng sang phòng bên cạnh sửa sang lại chính mình. Tiểu Hoàng tử cũng không phải do nàng tự cho bú, mặc dù nàng đã từng nghĩ qua, nhưng trong cung có quy tắc, chỉ có nhũ nương mới có thể cho hài tử uống sữa.

Bởi vậy mỗi ngày nàng đều phải đẩy sữa trên người ra ngoài, nếu không sẽ trướng lên rất đau đớn.

Đợi nàng xử lí xong, Tề Diệp đã nằm trên giường nệm ngủ thiếp đi, tiểu Hoàng tử bị nhũ nương ôm xuống. Nàng rón rén cầm một tấm chăn mỏng đắp lên người hắn, vừa mới để xuống hắn đã tỉnh, nàng nói: "Còn sớm, Hoàng thượng ngủ thêm một lát đi!"

"Ừ, lỗ tai có hơi nhột, Uyển Nhi móc cho trẫm đi." Tề Diệp kéo nàng ngồi trên giường nệm, gối đầu lên đùi của nàng, đưa lỗ tai ra.

Hạ Uyển Chi cười một tiếng, cho Hạ Bích cầm muỗng ngoáy tai đem đến, nàng nghiêm túc ngoáy lỗ tai cho hắn. Hắn vô cùng thoải mái, lỗ tai còn chưa móc xong hết đã ngủ thiếp đi.Sáng hôm sau Hạ Uyển Chi phải đi Thọ Ninh cung thỉnh an Thái hậu. Thái hậu mỉm cười cho nàng đứng dậy, hỏi thăm vài câu về chuyện tiểu Hoàng tử, sau đó cho Quế Tú mama ôm sáu bảy bộ sách đến, nói: "Những thứ này đều là dạy bảo nữ nhân về lời nói và việc làm hiền đức, nếu Uyển Quý phi không có gì làm thì trở về xem nhiều một chút, ba ngày sau đọc liền mạch cho ai gia nghe!"

Hạ Uyển Chi liếc sáu bảy bộ sách dày, âm thầm nhíu mày, trên mặt biểu hiện sự kính cẩn nghe theo: "Vâng! Thần thiếp nghe theo ý tứ của Thái hậu."

"Nhiều như vậy, qua thời gian ba ngày, dù đã học thuộc qua cũng không thể đọc liền mạch, rõ ràng là Thái hậu nhằm vào nương nương." Hạ Bích nhịn không được oán hận.

"Cũng biết Thái hậu sẽ không hảo tâm như vậy! Bây giờ nhìn lại đúng là muốn từ từ hành hạ ta!" Hạ Uyển Chi cười lạnh một tiếng, tùy ý mở sáu bảy quyển sách ra, cũng may tại Vinh Quốc phủ đã học qua, chỉ cần nhìn lại mấy lần là có thể nhớ được.

"Vậy phải làm thế nào?" Hạ Bích lo lắng: "Bà ta là Thái hậu, nương nương cũng không thể phản kháng."

"Còn có thể thế nào nữa, bà ta kêu ta làm cái gì ta liền làm cái đó." Hạ Uyển Chi cảm thấy bị làm khó.

Buổi tối tại Chiêu Hoa cung có chuẩn bị yến hội, là yến hội ăn mừng nàng được phong làm Uyển Quý phi, cũng không lớn, chủ yếu là hoàng thân quốc thích mà thôi.

Thái hậu đã tới, đồ ăn là do Hạ Uyển Chi tự mình phân phó. Hôm nay nàng là Uyển Quý phi, chuyện hậu cung giao cho nàng quản lí đương nhiên là đúng nhất. Lệ phi còn chưa ngồi ấm chỗ đã bị đuổi đi, tức giận đến mức tinh thần không ổn, dạ tiệc cũng không tham gia, lúc này đang bị bệnh nằm trên giường.

Ngược lại, Quý tài nhân sửa soạn kĩ càng một phen, mặc cung trang lựu hồng xuất hiện, nhìn thấy Tề Diệp hai mắt liền sáng lên. Nghe nói kể từ khi nàng ra khỏi lãnh cung, Hoàng thượng đúng là chưa hề liếc qua, ân cần hỏi thăm càng không có, giống như có ý muốn đem nàng ném vào Tử Quế hiên tự sinh tự diệt.

Hạ Uyển Chi phong làm Uyển Quý phi, hôm qua nhận được không ít quà tặng do các đại thần đưa tới. Không có đạo lý nào quy định lễ vật của đại thần thì không thể nhận, nên nàng liền cho Hạ Bích ghi chép từng cái vào danh sách rồi thu về.

Tiểu Hoàng tử cũng được tham gia, nhũ nương ôm hắn đi theo, ngồi sau lưng nàng. Một lát khóc rống lên, nhũ nương liền ôm ra ngoài cho bú sữa, cuối cùng Hạ Uyển Chi không yên tâm vẫn ra ngoài xem một chút, thấy mọi thứ vẫn ổn liền cho nhũ nương ôm trở về Chiêu Hoa cung.

Yến hội ngoại trừ nghe kịch hát khúc thì không còn cái gì khác để xem, cùng lắm là ngồi một chỗ náo nhiệt chút mà thôi. Sau khi kết thúc dạ tiệc, vương gia vương phi, phò mã công chúa cũng rối rít rời cung.

Đưa Thái hậu về cung xong Hạ Uyển Chi mới trở về Chiêu Hoa cung, trên đường đi hỏi thăm: "Đêm nay Hoàng thượng có lật bài tử không?"

"Tạm thời không có." Hạ Bích bẩm báo chi tiết.

Nàng gật đầu, tiểu thái giám xách đèn lồng đi phía trước, ban đêm ở hậu cung cực kỳ yên lặng, bọn họ cũng không lên tiếng, rất nhanh đã về đến Chiêu Hoa cung.Nàng vừa về liền nhìn thấy Tề Diệp ngồi trên chiếc giường nàng thường ngồi, cúi đầu lật xem bộ sách. Nghe động tĩnh, hắn quay đầu lại nhìn thấy nàng đã trở lại, khép sách để qua một bên, hỏi: "Hôm nay sao lại xem cái này?"

"Thái hậu nói thần thiếp nên xem nhiều một chút để học tập, thần thiếp đang cố gắng!" Nàng cười cười, ngồi xuống bên cạnh, Hạ Hoa đi lên dâng trà.

Tề Diệp uống một ngụm, nói: "Xem nhiều đọc nhiều cũng tốt, về sau chuyện hậu cung sẽ khiến ngươi mệt nhọc nhiều."

"Thần thiếp rất vinh hạnh được vì Hoàng thượng phân ưu, thần thiếp chỉ sợ thần thiếp ngu dốt, quản lý hậu cung không tốt." Nàng cúi đầu không tự tin, miệng đầy lo lắng.

"Nói bậy, trẫm tin tưởng Uyển Nhi sẽ quản lý tốt." Tề Diệp trấn an, vuốt ve mặt của nàng, cười nói: "Nếu không hiểu chuyện gì cứ hỏi Thái hậu, không cần lo lắng, Thái hậu sẽ không làm khó ngươi."

Nhìn thoáng qua đống sách sáu bảy bộ, Tề Diệp cảm thấy mình vừa gạt người.

Không đợi nàng mở miệng liền nói tiếp: "Nếu bị oan ức cứ nói với trẫm, đừng để trong lòng một mình, như vậy trẫm biết cũng sẽ đau lòng."

"Dạ!" Nàng gật đầu, bắt lấy tay hắn áp vào mặt mình, vô cùng thân mật: "Hoàng thượng đối xử thật tốt với thần thiếp!"

Tề Diệp cười cười, cúi đầu hôn lên môi nàng một chút "Đây là phúc khí của ngươi!"

"Vâng! Là phúc khí của thần thiếp!"

Nếu không phải nàng có phúc, sao lại được trọng sinh, sao lại ngồi trên vị trí Uyển Quý phi, tuy chỉ nhiều hơn một chữ "Quý", tất cả đều khác đi! Kiếp trước là Uyển phi không được sủng ái, hôm nay là Uyển Quý phi cực kỳ được sủng ái.

Kỳ hạn ba ngày đã trôi qua rất nhanh, ba ngày vừa rồi nàng vô cùng nghiêm túc đọc sách, mỗi một chữ đều không được quên. Nàng không phải là người vừa nhìn đã ghi nhớ, bảy bộ sách? Cho dù nàng không ăn không uống cũng không thể đọc trôi chảy được.

Thái hậu cũng không nói giỡn, thỉnh an xong liền giữ nàng lại Thọ Ninh cung xác nhận, từng chữ từng chữ phải chính xác. Hạ Uyển Chi đọc rành mạch bốn bộ sách, ba bộ còn lại chỉ nhìn qua một chút. Nàng hành lễ nói: "Thần thiếp ngu dốt!"

"Nếu đã như thế ai gia cũng không còn gì để nói, mỗi bản sao chép mười lần đi! Ba ngày sau nộp lên!" Nói xong, Thái hậu vung tay cho nàng lui ra.

Hạ Uyển Chi sau khi hành lễ liền lui xuống, nhìn ba bộ sách còn dư lại, mặc dù rất muốn xé, nhưng nàng chưa ngu ngốc như vậy.

Lúc ăn trưa, Tề Diệp đến cùng nàng dùng bữa nhưng lại không gặp, có chút ngoài ý muốn hỏi thăm. Hạ Hoa nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, Uyển Quý phi vẫn còn đang sao chép "Phụ Đức", nô tỳ đi mời Uyển Quý phi ra."

"Không cần!" Tề Diệp vào trong phòng, thấy nàng chuyên chú nghiêm túc sao chép, cũng không phát hiện hắn tiến vào. May là Hạ Bích một bên phát hiện hành lễ, nàng mới ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn hắn.

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!" Hạ Uyển Chi vội vàng hành lễ.

"Đây là đang làm cái gì?" Tề Diệp nhìn thoáng qua chữ viết được sao chép cẩn thận, nhíu mày hỏi.

Hắn không hỏi thì tốt, vừa hỏi Hạ Uyển Chi đã bày ra bộ mặt sụp đổ, uể oải nói: "Hoàng thượng, có phải thần thiếp rất ngốc không?"

"Sao lại nói vậy?" Tề Diệp khiêu mi, cảm thấy vấn đề này rất khó trả lời.

"Thần thiếp cảm giác mình rất ngốc, sách cũng học không xong, chép sách cũng rất chậm, Thái hậu nhất định vô cùng thất vọng." Nói xong hít mũi một cái, tiếng nói nghẹn ngào.

Tề Diệp lờ mờ hiểu được, thở dài sờ mặt nàng: "Việc này đợi lát nữa nói sau, trẫm đói bụng, chúng ta dùng bữa trước!"

Nàng gật đầu, rửa tay lau mặt dùng bữa. Tề Diệp nhìn nàng ăn không ngon miệng, bộ dáng cúi đầu ủ rũ liền gắp vài đũa thức ăn qua, ra hiệu nàng dùng nhiều một chút.

Thoáng cái đã đến lúc Thái hậu kiểm tra, Hạ Bích cầm ba mươi bộ sách đưa lên. Thái hậu kiểm tra qua mấy quyển, phát hiện có vài quyển chữ viết nhìn rất quen mắt, nhìn nàng, sau đó lại nhìn chữ, hỏi: "Đây là Uyển quý phi tự sao chép?"

Hạ Uyển Chi biết rõ sẽ bị Thái hậu phát hiện, trong đó có mấy quyển là do Tề Diệp sao chép đưa tới, nàng lúc đó cảm thấy rất ngạc nhiên, người bận rộn như hắn sao lại có thời gian chép sách cho nàng?

"Thần thiếp biết sai, mong Thái hậu tha thứ!" Hạ Uyển Chi không giấu giếm, quỳ trên mặt đất thỉnh tội.

Thái hậu cười lạnh một tiếng, hất đổ bộ sách xuống đất, Hạ Uyển Chi nhắm hai mắt lại. "Uyển Quý phi đúng thật to gan, còn dám để Hoàng thượng tự mình sao chép?"

"Thần thiếp biết sai!" Hạ Uyển Chi không nói nhiều lắm.

"Ai gia nhìn ngươi không biết sai! Ngược lại còn ỷ sủng mà kiêu." Thái hậu hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua người quỳ trên mặt đất, nói: "Quỳ ở đây, không có ý chỉ của ai gia không được đứng dậy."

Hạ Uyển Chi trầm mặc nhìn Thái hậu rời đi, vẻ mặt nhàn nhạt, cũng đem lần trách phạt này ghi tạc trong lòng.

90. Chương 90

Editor: Biutii

Beta: ThyAn89

Không biết quỳ bao lâu, đến khi Hạ Uyển Chi cảm thấy hai chân tê dại, rất là khó chịu, nhưng nàng vẫn phải trang nghiêm lịch sự tao nhã, trong phòng đốt đàn hương, hương thơm ninh thần, nàng quỳ đến nỗi đầu đầy mồ hôi.

Ở phòng trong Thái Hậu đang tụng kinh bái Phật, ngón tay vừa lần từng xâu chuỗi vừa niệm Phật, Quế Tú ma ma nhìn thoáng qua Hạ Uyển Chi, cúi đầu lau mồ hôi cho nàng, nói "Thái Hậu nương nương, đã trôi qua gần nửa canh giờ (1)!"

(1) Nửa canh giờ: Một giờ.

Thái hậu trợn mắt nhìn bà một cái, tiếp tục đọc kinh văn đã thuộc lòng, ngón tay lần từng tràng hạt (2).

(2) Tràng hạt: Hạt xâu chuỗi Phật

Hạ Uyển Chi âm thầm vuốt vuốt chân, ra hiệu bằng mắt với Hạ Bích, Hạ Bích hiểu ý gật gật đầu, lặng lẽ đi khỏi Thọ Ninh cung, không bao lâu đã quay lại, quỳ ở sau Hạ Uyển Chi.

Cảm giác hai chân tê dại như đã bị chặt đứt, Hạ Uyển Chi mới nghe thấy tiểu thái giám cao giọng bẩm báo "Hoàng Thượng giá lâm!"

Ngón tay lần tràng hạt dừng lại, Thái Hậu mở mắt ra, nhìn xuyên thấu qua bức rèm che, thấy một bóng người màu vàng kim đang bước đến, khẽ nhíu mày đứng dậy, lẩm bẩm "Sao Hoàng Thượng lại đến đây vào giờ này?"

Tề Diệp nhìn thoáng qua người đang quỳ trên mặt đất, lúc hắn đi vào, Hạ Uyển Chi dùng ánh mắt vô cùng ủy khuất nhìn hắn một cái, thấy bộ dáng kia của nàng, hắn thật đau lòng.

"Trẫm xem tấu sớ có chút mệt mỏi, nên muốn ra ngoài đi dạo, nhớ tới Thái Hậu không có bận chuyện gì, nên đi đến thỉnh an." Hắn cố ý dùng giọng điệu kinh ngạc hỏi "Uyển quý phi đã làm sai chuyện gì?"

Thái Hậu nhìn hắn, đáp "Lúc trước Hoàng Thượng có nói phẩm tính (3) của Uyển quý phi rất thiện lương, ai gia lại không ngờ rằng,Uyển quý phi lại đầu cơ trục lợi (4), ai gia chỉ trừng phạt nhẹ một chút để cho nàng sao chép vài cuốn sách tịch (5) mà thôi, cho nàng nhớ quy củ trong cung, dù sao chuyện Hậu Cung cũng do nàng quản lý, nếu tính tình Uyển quý phi như vậy, người phía dưới mà học theo, kể từ đó, không phải Hậu Cung sẽ rối loạn hết sao?"

(3) Phẩm tính: Phẩm chất và tính tình.

(4) Đầu cơ trục lợi: Lợi dụng cơ hội để kiếm lợi ích riêng bằng một cách không chính đáng.

(5) Sách tịch: Sách và các tài liệu thành văn, thường nói về loại sách và tài liệu cũ, có từ lâu đời (nói khái quát) thư tịch Hán Nôm sưu tầm và bảo tồn các thư tịch cổ.

"Thái Hậu nói đúng lắm, quả thật nên dạy bảo thật tốt một phen." Tề Diệp gật gật đầu, Thái Hậu vừa nghe hắn đứng ở bên mình, lập tức vui vẻ ra mặt, thầm nghĩ nàng không được cái gì hơn ngoài được Hoàng Thượng sủng ái.

Ai ngờ Thái Hậu còn chưa vui mừng xong, câu nói tiếp theo của hắn phải làm bà phải tức đến ói máu, "Nhưng mà trẫm cũng có lỗi sai. Hôm đó nhìn thấy Uyển quý phi sao chép bộ sách thú vị như vậy nên cũng học chép theo. Ai biết lại bị kẻ không có mắt nào đó làm lẫn lộn. Chỉ sợ mấy bản mà Thái hậu nhìn thấy kia có vài bản là trẫm viết. Nếu là bởi vì truyện này thì đáng lẽ trẫm cũng phải chịu phạt!""Hoàng Thượng!" Thái Hậu không vui liếc mắt nhìn nàng, Tề Diệp cũng đã nhận sai. Thái hậu chỉ có thể cắn cắn môi, biết rõ mục đính hắn đến là giải vây cho nàng. Thái Hậu tức giận đến muốn nôn ra máu, cắn chặt răng không nói thêm được gì, tuy bà là Thái Hậu, nhưng cũng không thể trách phạt luôn cả Hoàng Thượng.

Trừng mắt nhìn Hạ Uyển Chi, Thái Hậu nói "Được lắm, ngươi đứng lên đi, nếu sau này ngươi lại làm chuyện như vậy, ai gia sẽ không bỏ qua đâu."

"Tạ thái hậu ân điển!" Hạ Uyển Chi hành lễ, đang muốn đứng dậy, hai chân tê dại phải như ngàn vạn con kiến cắn nuốt. Nàng nghiêng ngả lảo đảo đứng không vững, Hạ Bích cũng giống như nàng, đau đến nỗi gương mặt đều biến sắc.

Tề Diệp thấy thế bèn bước đến, đỡ nàng đứng lên. Bàn tay to lớn xoa bóp lòng bàn chân của nàng, nàng hít một hơi thật sâu, ngã vào trên người hắn. Chân nàng khó chịu thật lâu mới có thể đứng dậy được.

Vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy ánh mắt của Thái Hậu như muốn giết nàng, nàng không muốn bà nghi ngờ, bèn đẩy hắn ra một bên, cố gắng đứng vững, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi.

Nhưng mà Tề Diệp lại không nhanh không chậm sửa sang lại áo bào một chút, vẻ mặt nhàn nhạt, giống như không hề lo lắng Thái Hậu tức giận một chút nào.

Nhìn bọn họ thân mật không coi ai ra gì, Thái Hậu cảm thấy thật chướng mắt, biết rõ Hoàng Thượng không phải đến để thỉnh an bà, mà là vội tới để giải vây cho nữ nhân kia, sủng ái nàng như thế, thật đúng là tiện nghi cho Uyển quý phi, nhìn theo chiều hướng này, nếu như Uyển quý phi được sủng ái, lại có Hoàng Thượng che chở, không bao lâu nữa thì Thái Hậu như bà đây cũng chẳng còn được coi ra gì.

Trên đường, Hạ Uyển Chi đi cũng không nhanh, nhìn thấy nàng đi khập khiễng như vậy, Tề Diệp nhíu chặt mày, không nói hai lời ôm ngang người nàng lên, nàng cả kinh liên tục nói "Hoàng Thượng, mau thả thần thiếp xuống, bị người khác nhìn thấy sẽ bị chê cười."

"Trẫm xem ai dám chê cười, chẳng lẽ trẫm thả nàng xuống, để cho nàng khập khiễng trở về?" Tề Diệp nhướng mi, làm bộ muốn buông tay, hù dọa nàng vội vã vòng tay qua cổ của hắn, oán trách liếc hắn một

cái, khóe miệng hắn mỉm cười "Lúc này mới ngoan, đừng nhúc nhích, để trẫm ôm nàng trở về."

"Vâng!" Nàng cúi đầu đáp một tiếng, dựa ở trên người hắn, gò má thỉnh thoảng gác qua bờ vai rắn chắc, không đầy một lát nàng liền nằm ở trên vai hắn, da thịt kề nhau, trơn trượt mềm mại, hắn ngửi thấy có một mùi thơm nồng phát ra từ người nàng.

Một đường từ Thọ Ninh cung đến Chiêu Hoa cung, không biết bị bao nhiêu người nhìn thấy, không bao lâu rất nhiều người ở Hậu Cung biết Hoàng Thượng quang minh chính đại ôm Uyển quý phi bị thương trở về Chiêu Hoa Cung, còn ai được sủng ái hơn nàng nữa?

Quý tài nhân ném tấm vải thêu trên tay "Tại sao trong mắt Hoàng Thượng chỉ có một mình con tiện nhân kia?"

Mộc Hương nói "Việc gì Nương phải tức giận vì nàng ta, Uyển quý phi chỉ được sủng ái nhất thời mà thôi, việc cần bây giờ là nương nương nên chăm sóc thân thể thật tốt, nếu như sinh ra tiểu hoàng tử, đến lúc đó mẹ vinh nhờ con, phúc khí của nương nương liền tới, Uyển quý phi thì có là cái gì?"Mộc Hương mới đến bên cạnh Quý tài nhân mấy ngày nay. Nàng ta bị biếm lãnh cung mới có vài ngày, Mộc Hương đã bị người khác sai khiến tới lui. Hôm nay Quý tài nhân có thể làm chủ, tự nhiên sẽ triệu hồi người của mình đến bên cạnh.

"Vậy cũng được! Bây giờ hậu vị bỏ không, chỉ cần ta sinh ra hoàng tử, mẹ vinh nhờ con, vị trí Hoàng Hậu ta cũng có thể với tới, bởi vậy, các nàng có là cái gì, còn không phải là một con kiến trong tay ta, ta muốn để cho các nàng chết như thế nào liền chết như thế đó, sống thế nào liền sống như thế đó."

Nghĩ tới hậu vị tương lai, Quý tài nhân lại có thêm hi vọng.

Trở lại Chiêu Hoa cung, Hạ Uyển Chi kéo váy cao qua gối, nhìn thấy một mảng bầm tím trên làn da trắng như tuyết, Tề Diệp cũng nhìn thấy, đau lòng hít vào một hơi, phân phó Hạ Bích lấy rượu thuốc tiêu sưng, đổ một chút nước ở trên tay, sau đó thoa lên đầu gối của nàng, cảm giác đau đớn làm cho nàng cắn cắn môi, hít vào một hơi, hắn nghe tiếng nàng, tự nhiên lực tay cũng nhẹ xuống.

Trong phòng tràn ngập mùi rượu thuốc, đôi chân nàng được thoa xong, hắn rửa tay sau đó ngồi xuống, Hạ Uyển Chi co co chân, cảm giác đỡ hơn không ít.

"Đều do thần thiếp không tốt, hại Hoàng Thượng thêm phiền toái!" Cắn cắn môi, vẻ mặt Hạ Uyển Chi hiện lên áy náy, hai mắt rưng rưng yếu ớt nói.

Tề Diệp cười nắm lấy tay nàng "Trẫm biết Thái Hậu cố ý nhằm vào nàng, cũng không phải là lỗi của nàng, không được tự trách bản thân, về sau cẩn thận một chút, đừng chọc Thái Hậu tức giận là được, nên biết trẫm cứu được lần một không cứu được lần hai, dù sao bà cũng là Thái Hậu, trẫm cũng không thể quá phận."

"Vâng! Thần thiếp đã hiểu, đa tạ Hoàng Thượng hôm nay ra mặt giúp tần thiếp." Nàng gật gật đầu, chủ động dựa vào trong ngực hắn, vuốt vuốt ngọc bội ở bên hông, nói "Có Hoàng Thượng che chở, cho dù trừng phạt lớn hơn nữa, tần thiếp cũng không sợ."

Tề Diệp cười cười không lên tiếng, chỉ nhéo nhéo mặt của nàng, ôm chặt nàng trong ngực.

Về chuyện Tề Diệp ôm nàng trở lại chuyện của Chiêu Hoa cung, không ít phi tần nghe nói, tức giận đến mặt xanh rờn.

Ngày hôm sau Hạ Uyển Chi đi thỉnh an Thái Hậu, Thái Hậu nghiêm mặt không cho nàng sắc mặt tốt, Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy, cẩn thận ứng phó, mặc dù như thế, Hạ Uyển Chi ở trong tay bà ta vẫn phải chịu thiệt. Ai bảo bà ta là Thái Hậu, nếu như Hạ Uyển Chi làm cái gì làm không đúng, bị nắm được nhược điểm, nàng chỉ có thể nghe theo lời Thái Hậu.

Những chuyện nhỏ ở Hậu Cung nàng đều nắm trong tay, nhưng mà nhiều chuyện cũng chỉ có Thái Hậu mới có thể làm chủ, không ít quản sự trong Hậu Cung khinh thường lời nói của nàng, Hạ Uyển Chi không hỏi cũng biết là do Thái Hậu động tay động chân.

Tịnh dưỡng mấy ngày, cơ thể của nàng đã khá hơn nhiều, bữa tối Tề Diệp lật ra bài tử của nàng, đây là bài tử đầu tiên từ lúc nàng có hài tử. Nàng dùng bữa sau đó tắm rửa một phen, tóc dài ướt đẫm, Hạ Bích cầm khăn vải mềm mại lau tóc cho nàng.

Tóc dài được lau khô, lại nghe nói hắn đã tới, nên đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón, tóc dài tùy ý bới lên một búi tóc, cài tóc bằng trâm gài bươm bướm hắn tặng cho."Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng!" Mỉm cười hành lễ, bàn tay nhỏ bé bị lôi kéo, nàng đứng dậy cười nói "Hoàng Thượng đã tắm chưa?"

"Chưa!" Hắn trực tiếp từ Ngự Thư Phòng tới, cũng không kịp tắm rửa, liền đi tới chỗ nàng. Nói xong, không đợi nàng trả lời, liền lôi kéo nàng vào trong.

Đi được một hồi lâu, Hạ Uyển Chi nhìn ra nơi hắn muốn tới, khóe miệng mỉm cười, mắt nhắm mắt mở đi theo phía sau.

Phong Xuân Các đã được trang trí xong, cung nữ ra ra vào vào, trong bồn tắm lớn có những cánh hoa trôi nổi, Tề Diệp quay đầu lại nhìn nàng một cái, bàn tay bắt đầu cởi bỏ đai lưng, nàng thấy thế liền bước lên, giúp hắn cởi bỏ y phục, hai tay nàng đặt lên lồng ngực tinh tráng, hai má đỏ ửng, vẻ mặt thẹn thùng cúi đầu lảng tránh.

Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, Tề Diệp cười một tiếng, không đợi nàng kịp phản ứng, ôm lấy eo của nàng bế xuống nước, trong nháy mắt sự ấm áp của nước từ khắp nơi bao bọc bọn họ, nàng còn chưa kịp mở mắt ra, đôi môi bị hắn ngậm lấy, vừa mềm vừa lạnh, gắn bó triền miên, hơi nước nóng bay lên càng thêm mờ ảo, hai tay nàng vòng qua cổ Tề Diệp, thân hình lung linh hấp dẫn dán sát vào người hắn, hô hấp của Tề Diệp dần dần trầm trọng, cách cung trang ướt nhẹp vuốt ve nàng.

Hai người lửa nóng triền miên, không bao lâu liền dính sát vào nhau, đôi môi nóng rực dần dần hôn xuống, từ cần cổ duyên dáng hôn đến bộ ngực sữa, Hạ Uyển Chi ôm đầu của Tề Diệp, hai tay lồng vào mái tóc của hắn, ưỡn bộ ngực sữa lên, hưởng thụ lấy khoái cảm hắn mang đến cho nàng.

Một đêm này, bọn họ đều dây dưa nhiệt tình, cho đến khi mệt mỏi đến nỗi ngay cả mí nàng cũng không mở ra được, chỉ cảm giác lành lạnh khi ra khỏi bồn tắm, thanh tỉnh trong chốc lát lại nhìn thấy hắn ôm nàng đi về phía giường lớn hoa lệ ở gian ngoài, sau đó được khăn vải mềm mại bao bọc, nàng uể oải chìm vào giấc ngủ.

Tề Diệp cầm lấy khăn vải tỉ mỉ lau chùi thân thể cho nàng, nhìn thấy dấu vết trên thân thể bạch ngọc, hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi sưng đỏ của nàng, vẻ mặt ôn nhu lau mái tóc ướt át, nếu không nàng sẽ bị đau đầu.

Lệ phi nương nương biết được bọn họ đi Phong Xuân Các, tức giận cầm cái gối quăng xuống đất, giữa chốn Hậu Cung này người có thể đi Phong Xuân Các không đến một bàn tay, ngay cả Tiên Hoàng Hậu cũng chưa từng có đãi ngộ như vậy.

Thế nhưng con tiện nhân kia lại được hưởng thụ vô vàn sủng ái, bị nàng dành hết ở trong Hậu Cung này, còn ai có thể được cưng chiều?

Sáng sớm, Hạ Uyển Chi vẫn còn ngủ say, tối hôm qua nàng cực kỳ mệt mỏi, lúc Tề Diệp rời giường nàng cũng không biết, Quang Thuận công công cầm lấy y phục hầu hạ Tề Diệp rửa mặt, ánh mắt rơi vào mấy vết cào trên lưng hắn, lại nhìn một chút dấu vết hồng hồng trên lồng ngực, âm thầm khen Uyển quý phi thật sự là nữ trung hào kiệt, lại dám ở trên thân thể Hoàng Thượng lưu lại dấu vết.

Khi mặt trời đã lên cao, nàng giật mình tỉnh lại, nhớ tới phải đi thỉnh an Thái Hậu, liền đứng dậy luống cuống tay chân mặc quần áo, Hạ Bích nghe thấy tiếng động nên bước đến, nhìn vẻ mặt nàng cuống quít, nói "Nương nương đừng lo lắng, nô tỳ đã đi đến chỗ Thái Hậu vấn an, nói là thân thể nương nương khó chịu, hôm nay không thể đi qua thỉnh an." Sợ Hạ Uyển Chi trách cứ nàng, Hạ Bích liền nói thêm "Là Hoàng Thượng phân phó nô tỳ nói như vậy.""Thái Hậu còn nói gì không?" Nàng nghe được thở phào nhẹ nhõm, ôm chăn mền ngã xuống giường, toàn thân bủn rủn, vén chăn lên nhìn cơ thể mình, phát hiện trên người cục xanh cục tím, có thể thấy được tối hôm qua hai người rất là kịch liệt.

"Nô tỳ nhìn thấy mặt Thái Hậu thay đổi, giống như là rất mất hứng. Nhưng cũng không nói thêm cái gì, bèn để cho nô tỳ lui xuống." Hạ Bích tỉ mỉ nói.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, trong lòng hiểu rõ, nàng ỷ sủng mà kiêu, Thái Hậu sẽ càng không ưa, một núi không thể chứa hai cọp, nàng không phải là người của Thái Hậu, đương nhiên Thái Hậu sợ hãi nàng trở thành chủ nhân của Hậu Cung, đoạt quyền thế của bà.

Người cũng đã già rồi, mà còn nắm chặt quyền lực không buông. Quả thật Thái Hậu là người già, nhưng tâm không già à nha!

Ở Phong Xuân Các dây dưa trong chốc lát, Hạ Hoa mới mang cung trang mới đến cho nàng thay y phục, trở về Chiêu Hoa cung, sau đó đến thăm hoàng tử, nghe tiếng khóc của bé con, tim nàng như bị bóp nghẹt. Ôm tiểu hoàng tử dụ dỗ một hồi lâu, hình như ngửi được mùi sữa thơm trên người nàng, chu cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên đòi ăn.

Nhũ nương ôm cơ thể nhỏ nhắn nghiêng qua nghiêng lại dụ dỗ tiểu hoàng tử cho bú sữa, nàng ngồi xem trong chốc lát, chờ tiểu hoàng tử ăn no, ôm bé con nhìn một hồi lâu mới dặn dò nhũ nương chăm sóc cho tốt.

Bữa trưa Tề Diệp đến Chiêu Hoa cung dùng bữa, gọi nhũ nương ôm tiểu hoàng tử qua cho hắn xem, tiểu hoàng tử mới vừa ăn no, còn chưa ngủ, hai con mắt đen như quả nho chớp chớp dõi theo cử động của Tề Diệp, nhìn hắn cầm trống bỏi lắc qua lắc lại phát ra âm thanh "Tùng tùng tùng", cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, cười hì hì.

Trong lòng Tề Diệp cực kỳ vui vẻ, trống bỏi dao động "Tùng tùng tùng" vang lên, chọc cho hai tay hai chân của tiểu hoàng tử đá đạp lung tung, cả người nhỏ nhắn ở trong ngực của Hạ Uyển Chi không an phận uốn éo tới lui.

Tiểu hoàng tử chơi trong chốc lát, đại khái là mệt mỏi, con mắt mơ màng nhắm nhắm mở mở, rất nhanh liền ngủ mất. Tề Diệp vuốt ve mặt của bé con, cười nói "Trẫm nhìn thấy nó rất giống Uyển Nhi."

"Đây là phúc khí của thần thiếp." Lời nói của hắn cũng không sai, hài tử càng ngày càng lớn, mặt càng nẩy nở thêm một chút lại càng giống nàng, mặt mày như cùng khuôn mẫu đúc ra với nàng.

Hai người đang nói chuyện, Hạ Bích tiến đến, nói "Nương nương, Quý tài nhân nói thân thể khó chịu muốn mời ngự y xem một chút."

"Ừ!" Nàng không do dự đồng ý, Hạ Bích gật gật đầu lui xuống, Hạ Uyển Chi nhìn Tề Diệp, nói "Nghe nói đã lâu Hoàng Thượng không đi đến chỗ Quý tài nhân, nếu như có thời gian, Hoàng Thượng nên qua đó nhìn một chút!"

"Trẫm tự biết chừng mực!" Tề Diệp nhàn nhạt đáp một tiếng, nói "Trẫm hơi mệt, đến canh giờ nhớ đánh thức trẫm!" Hạ Uyển Chi không nói gì, hầu hạ hắn cởi long bào, để cho hắn ngủ trưa.

Nửa buổi chiều lúc Hạ Uyển Chi đi Tử Quế Hiên, nơi này rất là vắng vẻ, nhưng mà khá hơn nhiều so với lãnh cung, nàng đi vào trong, cung nữ và tiểu thái giám vội vàng hành lễ, không bao lâu Quý tài nhân được Mộc Hương đỡ đi ra, bên cạnh còn có một đám các thái giám.

Trông thấy nàng, Quý tài nhân cũng không ngờ, nhàn nhạt hành lễ "Tần thiếp tham kiến Uyển quý phi, quý phi nương nương vạn phúc!"

Hạ Uyển Chi cũng không để cho nàng ta đứng dậy, chỉ là đánh giá nàng ta một lượt, nói "Nghe nói thân thể Quý tài nhân khó chịu, ngự y lại không chẩn đoán ra bệnh, bản phi thắc mắc thân thể Quý tài nhân khó thật hay là giả khó chịu, đây là muốn làm cho Hoàng Thượng chú ý?"

"Tần thiếp không biết Uyển quý phi nói cái gì, tần thiếp ngu dốt, mong nương nương chỉ rõ." Quý tài nhân nắm chặt tay, vừa quỳ vừa nói.

"Đừng tưởng rằng giả vờ ngây ngốc có thể qua chuyện, nếu như Hoàng Thượng thật sự quan tâm Quý tài nhân, bản phi cũng sẽ không cản trở, nhưng mà hình như trong lòng Hoàng Thượng không thích Quý tài nhân, bản phi đề nghị Hoàng Thượng đến thăm Quý tài nhân một chút, Hoàng Thượng lại rất mất hứng, về sau nếu Quý tài nhân muốn để cho Hoàng Thượng chú ý, không nên dùng tới kế sách này."

Nhìn thấy sắc mặt Quý tài nhân thay đổi, nàng cười cười, nói "Dù sao đó là thủ đoạn Thục phi nương đã từng làm, Hoàng Thượng cực kỳ ghét."

"Ngươi..." Quý tài nhân tức giận đến nhíu mày "Uyển quý phi chớ đắc ý, mây mưa phải rãi đều, lúc trước Thục phi được cưng chiều nhưng cũng bị thất sủng, Uyển quý phi cũng không ngoại lệ, tần thiếp sẽ chống mắt lên nhìn!"

"Nói cũng không sai, nhưng mà, bản phi cũng sẽ không cho ngươi toại nguyện, bản phi được cưng chiều hơn so với Thục phi, hiện tại lại càng không ưa Quý tài nhân! Muốn bảo vệ thai nhi trong bụng, tốt hơn hết là Quý tài nhân nên an phận, hôm nay bản phi đã là Uyển quý phi, lại phụ trách việc quản lý hậu cung, Quý tài nhân cũng phải cẩn thận những thức ăn mình ăn vào nha!"

"Ngươi dám, giết hại long chủng chính là tội chết!" Quý tài nhân biến sắc, kinh hãi hét lên.

"Tội chết?" Hạ Uyển Chi cười ha ha hai tiếng, nói "Ngươi cho rằng bản phi sẽ tự thân động thủ sao? Ngươi nên biết rằng Thục phi nương nương đắc tội không ít người, hôm nay ngươi đã thất thế, Quý tài nhân cảm thấy các nàng sẽ dễ dàng buông tha cho ngươi sao?"

91. Chương 91

Editor: Tiểu Chi (leanchi7b):>

Beta: Biuti & HueKhanh92

Yến hội Đoan Ngọ lần này Thái Hậu giao cho Hạ Uyển Chi xử lý, nàng gọi mấy vị quản sự vào, phân phó vài câu rồi để cho bọn họ đi xuống xử lí. Vì an toàn, Hạ Uyển Chi không tổ chức hoạt động gì mới, vẫn giống như trước là xem diễn uống trà.

Yến hội Đoan Ngọ trong Hoàng Cung vào mỗi năm đều rất náo nhiệt, lần này cũng không ngoại lệ. Chỉ là vào buổi sáng, Hạ Hoa lại mang đến cho nàng một tin tức, Thái Hậu muốn mời một vị khách nhỏ tiến cung, còn là một vị khách xinh đẹp.

Yến hội bắt đầu, Hạ Uyển Chi nhìn thấy một nữ tử ngồi bên cạnh Thái Hậu, mỉm cười không nói gì cả.

Dùng cơm trưa xong, mọi người dời bước sang sân khấu nghe hát xem diễn, dưa và trái cây mọng nước đều được đặt ở trên bàn. Hạ Uyển Chi ngồi bên cạnh Tề Diệp, ánh mắt như có như không dừng lại ở trên người nữ tử kia. Nếu như nàng không nhìn lầm thì người kia chính là Triệu Tĩnh Di, về sau là Hiền phi nương nương?

Hiện tại Triệu Tĩnh Di chỉ mới mười ba tuổi mà thôi, sau này nàng ta sẽ tiến cung. Vừa vào cung liền được Hoàng Thượng sủng ái, bởi vì nàng ta có dung mạo quốc sắc thiên hương, ngay cả Thái Hậu cũng yêu quý nàng, thật đúng là hô mưa gọi gió ở hậu cung.

Hạ Uyển Chi lại không ngờ rằng nàng ta xuất hiện nhanh như thế, âm thầm nắm chặt bàn tay, phát hiện ánh mắt Thái Hậu nhìn mình, nàng khẽ gật đầu chào bà một cái, sau đó nhìn lên hoa đán (ả đào) đang hát hí khúc trên sân khấu.

Về sau nàng ta phát sinh chuyện gì thì đã không còn trong phạm vi hiểu biết của nàng. Triệu Tĩnh Di xuất hiện làm dấy lên một hồi chuông cảnh báo cho nàng, cùng so sánh với Triệu Tĩnh Di, quả thật nàng không đẹp bằng nàng ta. Mỹ nhân Hậu cung như mây, từ trước đến nay Hạ Uyển Chi chưa bao giờ muốn dựa vào nhan sắc để tranh giành sủng ái.

Sau khi yến hội kết thúc, Hạ Uyển Chi rời đi cùng Tề Diệp, nàng sai Hạ Hoa đi hỏi thăm mội chút chuyện của Triệu Tĩnh Di. Tề Diệp nghe hát cả buổi trưa có chút mệt mỏi nên trở về Ngọc Long Điện nghỉ ngơi. Nàng quay lại Chiêu Hoa Cung, vuốt ve mặt tiểu hoàng tử, tâm sự nặng nề.

Lúc giữa buổi chiều Hạ Hoa tới báo, Triệu Tĩnh Di không đi về chung với người nhà, lúc này đang nói chuyện cùng Thái Hậu, Hạ Uyển Chi nhíu nhíu mày.

Ai ngờ không qua bao lâu, bỗng nhiên Quế Tú ma ma bên cạnh Thái Hậu tới nói, Thái Hậu giữ Triệu tiểu thư ở trong cung mấy ngày. Hạ Uyển Chi cười cười gật đầu, phân phó Hạ Bích tặng một ít đồ vật cho Triệu Tĩnh Di.

Buổi sáng lúc đi tới chỗ Thái Hậu thỉnh an, Hạ Uyển Chi thấy Triệu Tĩnh Di ngồi bên cạnh. Trông thấy nàng, nàng ta vội vàng đứng dậy hành lễ, cử chỉ vô phần khéo léo: "Thần nữ thỉnh an Uyển quý phi, Quý phi nương nương vạn phúc kim an!"

Ánh mắt lướt qua người tỏ vẻ biết nghe lời kia, Hạ Uyển Chi nói "Đứng lên đi, bộ dáng Triệu tiểu thư thật xinh đẹp. Khó có được Thái Hậu ban ân điển, Triệu tiểu thư cứ trò chuyện vui vẻ với Thái Hậu, có yêu cầu gì cứ việc phân phó là được."

"Tạ Uyển Quý Phi quan tâm!" Giọng nói mềm mại, khuôn mặt khuynh thành, nhìn thế nào cũng đều làm người ta yêu thích.Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nói vài câu với Thái Hậu rồi rời đi.

Thái Hậu hỏi Triệu Tĩnh Di "Nhìn thấy Uyển Quý Phi này như thế nào?"

"Dạ! Quả nhiên như lời đồn, tối hôm qua chất nữ nhìn thấy Hoàng Thượng đặc biệt quan tâm Uyển quý phi, rất được sủng ái!" Triệu Tĩnh Di nhàn nhạt nói.

"Hừ! Được sủng ái thì sao, Hạ gia vọng tưởng leo lên đầu Triệu gia. Tĩnh Di, ai gia để ngươi ở lại trong cung không phải muốn cho ngươi du ngoạn, ngươi nên biết tâm tư ai gia." Thái Hậu kéo tay nàng vỗ vỗ, nói "Gần đây Hoàng Thượng bắt đầu xa cách Triệu gia. Ai gia phải vì Triệu gia tính toán một phen."

"Thái Hậu yên tâm, Tĩnh Di biết mình nên làm như thế nào! Sẽ không làm Thái Hậu thất vọng." Tối hôm qua nương nàng có dặn dò nàng, lần này là cơ hội hiếm có, hậu vị bỏ không, phi tần lại không nhiều lắm. Mà nàng đã mười ba tuổi, vừa tới tuổi làm phi tần. Nếu nàng có thể mang đến niềm vui cho Hoàng Thượng, lại có sự giúp đỡ của gia tộc và Thái Hậu, nhất định ngồi trên vị trí Hoàng Hậu!

"Vậy thì tốt rồi!" Thái Hậu thấy nàng đã hiểu được, cũng không nhiều lời nữa, chỉ dặn dò nàng cố gắng học tốt các quy củ trong cung. Khi có cơ hội thì có thể tiếp cận Hoàng Thượng.

Bữa tối Thái Hậu ở Thọ Ninh Cung làm một bàn thức ăn tinh xảo ngon miệng, cho người mời Tề Diệp đến. Tề Diệp tới Thọ Ninh Cung mới phát hiện ngoài Thái Hậu ra còn có một vị thiếu nữ thanh lệ, khuôn mặt tinh xảo, dáng vóc khuynh quốc khuynh thành, hắn không khỏi liếc mắt một cái.

Thái Hậu bất động thanh sắc, trong lòng âm thầm đắc ý. Bà biết nam nhân đều thích nữ tử có tướng mạo xinh đẹp, tất nhiên đứa con trai này của bà cũng không ngoại lệ.

Triệu Tĩnh Di khéo léo hành lễ "Thần nữ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!"

"Đứng lên đi, đều là người trong nhà không cần phải khách khí!" Tề Diệp trò chuyện vài câu. Biết nàng là nữ nhi Triệu gia, cũng là biểu muội của hắn.

Triệu Tĩnh Di hành lễ gật đầu "Tạ ơn Hoàng Thượng!" Bộ dáng ngẩng đầu phục tùng, mi mắt mông lung nhìn xuống làm cho người khác si mê.

Ba người ngồi xuống, Tề Diệp mở màn gắp thức ăn, các nàng mới bắt đầu dùng bữa. Lúc dùng bữa cực kỳ yên tĩnh, mọi người đều tự mình ăn không hề nói chuyện.

Sau khi ăn xong, Triệu Tĩnh Di tự pha hai ly trà mang lên, một ly mang cho Tề Diệp, một ly khác là cho Thái Hậu. Thái Hậu thử uống một hớp, khen ngợi "Đã sớm nghe nói Tĩnh Di pha trà rất khéo, bây giờ được thưởng thức, xác thật không tệ, có hương thơm nhàn nhạt. Không biết Tĩnh Di pha trà như thế nào?"

Tề Diệp uống một ngụm, nhìn nàng cười cười "Quả thật không tệ!"

Triệu Tĩnh Di nghe vậy, trên mặt dần dần nóng lên, đứng dậy hành lễ nói "Thần nữ nghe nói sau khi tuyết tan thành nước, dùng nước đó pha trà rất ngon, vừa sạch sẽ vừa thơm ngát, liền gom góp nước tuyết đọc trên hoa mai. Trà hôm nay đó là dùng nước tuyết pha. Có thể được Hoàng Thượng, Thái Hậu khen ngợi là phúc khí của thần nữ."

"Rất có tâm!" Thái Hậu cười nhìn Tề Diệp, nói "Hoàng Thượng cảm thấy như thế nào?"

"Rất khéo tay, điều này rất là đáng quý." Tề Diệp cười cười. Rồi uống tiếp một ngụm trà "Không tồi!"Thái Hậu nghe được rất vừa lòng, nói "Hiện giờ ai gia cho Tĩnh Di ở trong cung mấy ngày, cũng tiện uống mấy chén trà do Tĩnh Di pha."

"Đa tạ Thái Hậu hậu ưu ái!" Triệu Tĩnh Di ngọt ngào lên tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua Tề Diệp, mặt ửng hồng như hoa đào.

Tề Diệp nhìn nàng một cái, nhàn nhạt uống trà không nói gì.

Tề Diệp ngồi trong chốc lát, nhìn thấy canh giờ không còn sớm liền rời đi. Thái Hậu cũng không ngăn cản, dặn hắn không nên xem tấu sớ quá muộn.

Hạ Uyển Chi nghe nói Tề Diệp chỉ ngồi ở Thọ Ninh Cung một lát mà thôi. Nàng nhẹ nhàng thở ra, sai Hạ Bích chuẩn bị đưa súp bổ đi Ngự Thư Phòng.

Khi Hạ Bích trở về, nói đêm nay Hoàng Thượng lật bài tử của Lâm sung dung. Nàng nghe xong, tức giận đến sắc mặt đều biến đổi, nắm chặt khăn tay, thật lâu sau tâm trạng mới đỡ hơn. Đi nhìn tiểu hoàng tử một lát, sau đó rửa mặt chải đầu, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lâm Huệ bưng nước ấm rửa chân cho hắn, đôi tay dùng sức vuốt ve. Tề Diệp thoải mái đến mơ màng sắp ngủ, Lâm Huệ nhìn khuôn mặt hắn hiện lên vẻ buồn ngủ, vẫn không nói gì, chỉ im lặng xoa bóp hai chân cho hắn. Đến khi nước hơi lạnh mới đánh thức, nói "Hoàng Thượng, người hãy lên giường nằm!"

"Ừ!" Hắn mở mắt ra, nhẹ giọng đáp, Lâm Huệ đỡ hắn đứng trước giường. Hầu hạ hắn cởi quần áo, Tề Diệp nhanh chóng nằm trên giường nhắm mắt ngủ.

Lâm Huệ có chút thất vọng, liếc mắt nhìn Thái Vi một cái. Thải Vi hiểu ý, bỏ thêm một ít huân hương vào trong lò xông hơi.

Không biết qua bao lâu, Tề Diệp mở mắt ra thấy người bên cạnh đang ngủ ngon. Nhìn khuôn mặt điềm tĩnh, nhịn không được đưa tay bao trùm bộ ngực mềm mại của nàng.

Lâm Huệ mở mắt ra, sửng sốt nhìn hắn "Hoàng Thượng!"

Tề Diệp không đáp, vuốt ve thân thể của nàng, đè nàng ở dưới thân. Cảm thấy cơ thể nàng thật mềm mại.

Cảm giác người bên cạnh đã ngủ say, Lâm Huệ mở mắt ra, nhìn dấu vết đỏ đỏ hồng hồng rải khắp cơ thể, nhịn không được cười khẽ một tiếng. Rón rén rời giường lau đi dấu vết trên người. Thái Vi tiến vào, đem mảnh vụn trong lư hương đổ ra ngoài. Sau đó mới mở cửa sổ ra để cho gió thổi vào.

Rửa mặt chải đầu một lát, cả người nàng thoải mái không ít. Lâm Huệ ngồi ở mép giường nhìn khuôn mặt tuấn lãng, trong lòng mềm nhũn. Ngón tay để trên mặt hắn, không dám chạm vào, chỉ dám phác họa từng đường nét trong không khí, nét mặt dịu dàng.

Thời tiết dần nóng lên, đột nhiên tiểu hoàng tử lại không thoải mái, cả ngày khóc nháo, ngự y bắt mạch, chỉ nói là ban đêm bị cảm lạnh. Tề Diệp trách phạt nhũ nương một phen. Hạ Uyển Chi không yên tâm cho người khác chăm sóc, cuối cùng nàng hạ quyết tâm tự mình chăm sóc tiểu hoàng tử. Tề Diệp cũng không có ý kiến gì.

Tiểu hoàng tử còn chưa đủ một trăm ngày, cơ thể rất yếu ớt. Cả ngày nàng vây quanh bé con, cho đến khi cơ thể tiểu hoàng tử tốt hơn, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ tới mấy ngày nay không đi Ngự Thư Phòng thăm hắn, bèn sai Hạ Bích nấu nước ô mai đưa tới Ngự Thư Phòng.Còn chưa đi đến đó Hạ Uyển Chi đã thấy một thân ảnh vàng rực. Tề Diệp đứng ở trong đình, ánh mắt nhìn về phía trước, theo ánh mắt hắn nhìn lại, Hạ Uyển Chi thấy Triệu Tĩnh Di đang chơi đùa với các tỳ nữ ở cách đó không xa, là trò chơi bịt mắt bắt người mà các khuê nữ thích nhất.

Lúc này hai mắt Triệu Tĩnh Di buộc một dải lụa, bởi vì nhìn không thấy, đôi tay quơ quơ tìm kiếm ở không trung. Bộ dáng kia rất cẩn thận, nhưng vô tình hấp dẫn ánh mắt người ta.

Đã nhiều ngày nàng cũng nghe Hạ Hoa nói, Triệu Tĩnh Di rất thích đi dạo trong Hậu Cung, toàn bộ Hậu Cung cơ hồ đã bị nàng ta đi hết. Mà nơi nàng ta thích nhất là sân viện cách Ngự Thư Phòng không xa.

Thu hồi ánh mắt, nàng đi vào trong đình hành lễ nói "Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng!"

Tề Diệp quay đầu lại, nhìn nàng cười cười, kéo nàng đứng dậy "Sao lại đến đây, tiểu hoàng tử đã tốt hơn rồi sao?"

"Khá hơn nhiều rồi ạ. Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm." Nàng cười cười, vẻ mặt như lơ đãng nói "Triệu tiểu thư thật là ngây thơ hoạt bát!" Tề Diệp mỉm cười không đáp, nàng nói tiếp "Thần thiếp sai người làm nước ô mai cho Hoàng Thượng, người nếm thử xem có ngon không?"

Tề Diệp bưng nước ô mai uống một hớp, lại múc một muỗng cho nàng uống. Vốn dĩ Hạ Uyển Chi muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy Triệu Tĩnh Di cách đó không xa, nàng mỉm cười lại gần uống nước ô mai hắn đút cho, nói "Thần thiếp còn muốn uống thêm một muỗng nữa!"

Tề Diệp cũng không tức giận, cười cười nhéo cái mũi nàng một cái, vẻ mặt sủng nịch. Múc tiếp một muỗng nước ô mai đút cho nàng. Nhìn thấy một màn này, Triệu Tĩnh Di chạy trối chết, ngay cả khăn bịt mắt rơi xuống cũng không biết. Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn Hạ Bích một cái, Hạ Bích hiểu ý, lẳng lặng nhặt khăn tay lên cất kĩ.

Uống xong một chén nước ô mai, Hạ Uyển Chi đề nghị đi Ngọc Hồ một chút. Gió nhẹ phất phơ từ mặt hồ thổi tới, trên mặt nước trôi nổi đầy hoa sen, hai người đi một lát đã ở trong đình. Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích chuẩn bị dụng cụ vẽ tranh, đột nhiên nàng rất muốn vẽ.

Tề Diệp đứng ở sau lưng Hạ Uyển Chi, bỗng nhiên nắm lấy tay nàng, cử chỉ thân mật viết lên giấy Tuyên Thành:

"Hoa sen trong bùn mà không bẩn.

Lá sen ngọt ngào theo gió lay."

Tề Diệp đề câu thơ ở bên cạnh.

Hạ Uyển Chi nhìn trong chốc lát, mỉm cười nhìn hắn, sai Hạ Bích cẩn thận mang về dán nền (để treo).

Buổi tối Tề Diệp nghỉ ở Chiêu Hoa Cung, lúc Hạ Uyển Chi kỳ lưng cho hắn, phát hiện trên lưng hắn có rất nhiều vết cào, mấy ngày này hắn chưa từng nghỉ ở chỗ nàng, không có khả năng là nàng làm.

Những ngày qua, hắn chỉ lật thẻ bài một người một người. Đó chính là Lâm Huệ, nhất định là dấu vết nàng ta để lại.

Nghĩ Hạ Uyển Chi mím môi, oán hận chà mạnh lưng hắn, Tề Diệp bị đau, nói "Làm sao vậy?"

"Không sao ạ! Lưng người hơi dơ. Thần thiếp chỉ hơi dùng sức một chút." Nhìn một mảnh ửng đỏ trên lưng, bất giác nàng nhẹ tay xuống.Ban đêm nàng trằn trọc, theo từng đợt ra vào của Tề Diệp để lại vô số vết cào trên lưng hắn. Tề Diệp bị cào rất kích thích, mỗi lần đều làm trong đầu nàng trống rỗng, tiếng rên rỉ càng mềm mại, liên tục cầu xin.

Sau một phen mây mưa, nàng cực kỳ mệt mỏi, Hạ Uyển Chi dựa vào trước ngực hắn mơ màng ngủ. Tề Diệp nghịch tóc nàng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó liền nắm lấy tay nàng nhìn nhìn, thấy móng tay nàng nhòn nhọn, thở dài, nói "Về sau không cho để móng tay!"

Nàng hừ hừ hai tiếng không nói chuyện, cọ cọ ở trên cổ hắn. Nằm trên người Tề Diệp, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Hắn nghĩ nghĩ, lại nói "Vẫn lưu lại đi! Trẫm thích!" Cái loại đau này cũng là cảm giác làm hắn thực tủy biết vị (4).

(4) Thực tủy biết vị: Nghĩa đen: chính là khi ăn tủy chúng ta đều cảm thấy mùi vị của tủy rất ngon (các nàng bảo không ngon đi:3), nên ăn rồi thì lại muốn ăn tiếp. Nghĩa bóng chính là đã trải qua chuyện gì đó một lần, lại muốn tiếp tục chuyện đó lần nữa:3:3

Ngày hôm sau lúc nàng tỉnh lại, thấy hắn đang muốn rời giường. Hạ Uyển Chi đứng dậy hầu hạ hắn mặc quần áo, thấy trên lưng hắn bị cào trầy da rướm máu, âm thầm đắc ý một phen. Giúp hắn tắm rửa thay quần áo, sau đó tiễn hắn đi lâm triều.

Buổi sáng đi thỉnh an Thái Hậu, Triệu Tĩnh Di nhìn nàng hành lễ, nàng cười cười hàn huyên vài câu. Thái Hậu không nói gì đã cho nàng lui xuống.

Trên đường gặp được Lệ phi cũng đi thỉnh an Thái Hậu. Lệ Phi nhìn nàng hành lễ nói "Thỉnh an Uyển quý phi!"

"Đứng lên đi!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt gật đầu, đang muốn rời đi, Lệ Phi lại gọi lại nàng.

"Có lẽ Uyển quý phi đã gặp qua Triệu tiểu thư! Thái Hậu rất thích Triệu tiểu thư. Thần thiếp thấy hậu cung sẽ có thêm một vị muội muội!"

"Tin tức Lệ Phi thật là linh thông, cho dù có thêm một vị muội muội thì sao, ta chỉ sợ nàng ta dẫm lên đầu Lệ Phi nương nương. Thật ra ta cũng không lo lắng gì nhiều, có điều thêm một người, chỉ sợ ngay cả mặt Hoàng Thượng Lệ phi cũng không nhìn thấy!"

"Không thấy cũng là phúc khí của thần thiếp, so với Uyển Quý Phi mà nói, nếu đột nhiên có một người xinh đẹp như hoa, tuổi còn nhỏ đã tranh sủng Hoàng Thượng với Uyển quý phi, Hoàng Thượng thích ai còn chưa biết!" Lệ Phi cười sung sướng khi người khác gặp họa.

Hạ Uyển Chi nói "Lệ Phi thật là nhàn nhã, có thời gian ở chỗ này suy nghĩ, không bằng tìm cách làm Hoàng Thượng vui lòng. Nghe nói Hoàng Thượng đã lâu không đi tới chỗ của Lệ Phi rồi, Lệ phi không sợ Hoàng Thượng sẽ quên mất ở trong cung còn có một vị Lệ phi nương nương sao?"

Nhìn bóng dáng rời đi, Lệ Phi tức giận dậm chân "Đừng đắc ý, một ngày nào đó ngươi sẽ bị thất sủng."

Đặt tiểu hoàng tử ở trên giường, Hạ Uyển Chi ngơ ngác nhìn đăm đăm ngoài cửa sổ. Lời nói của Lệ Phi đã đánh thức nàng, nếu Triệu Tĩnh Di tiến cung, nàng còn có thể độc sủng sao?

Nhớ tới cảnh hắn đứng trong đình nhìn Triệu Tĩnh Di, trong lòng Hạ Uyển Chi chua xót, đã biết hắn sẽ không thể thuộc về một mình nàng, nhưng nàng vẫn không nhịn được hy vọng xa vời.

Nếu trong lòng hắn có không có mình nàng, muốn nàng nhượng ra một vị trí cho những nữ nhân khác, chuyện như vậy sao nàng có thể nguyện ý được?

Trịnh gia lại nhờ người đưa tới không ít đồ vật quý hiếm, Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua liền đuổi người về. Trịnh Tu Viện vào lãnh cung rồi đừng hòng muốn trở ra. Bỗng nhiên mấy ngày sau, người của lãnh cung nói Trịnh Tu Viện bị bệnh, xin nàng cho ngự y qua nhìn xem, Hạ Uyển Chi cũng không ngăn cản, cho ngự y qua đó xem bệnh.

Ngự y từ lãnh cung trở về, nói là bệnh của Trịnh Tu Viện cũng không nhẹ, nàng cũng không có thắc mắc gì, để cho ngự y tiếp tục chẩn trị. Không biết làm sao người Trịnh gia lại nghe được "tiếng gió". Trịnh phu nhân tặng vài phần lễ vật cho Hạ Uyển Chi, chỉ nói muốn gặp Trịnh Tu Viện.

Ban đầu Hạ Uyển Chi đã tính bỏ mặc, ai ngờ mấy ngày sau Hạ phu nhân đưa cho nàng một phong thơ, đại khái là muốn nàng giúp Trịnh gia, hứa sẽ gả nữ tử Trịnh gia cho Đại ca nàng.

Hạ Uyển Chi hạ lệnh xuống, để cho Hạ Bích chuẩn bị một phen, ở Hậu Cung tổ chức yến hội ngắm hoa, nữ quyến tam phẩm trở lên đều được vào cung dự tiệc, trong đó có cả Trịnh phu nhân.

Thừa dịp lúc mọi người nghe diễn ngắm hoa, Hạ Uyển Chi sai người mang Trịnh phu nhân đi lãnh cung.

Lãnh cung là nơi hiu quạnh nhất trong Hậu Cung, Trịnh phu nhân nhìn nữ nhi nguy kịch nằm ở trên giường bệnh, nước mắt lặng lẽ rơi xuống ướt đẫm khuôn mặt bà. Trịnh Tu Viện phát hiện có người, vừa mở mắt ra liền thấy đó là Trịnh phu nhân. Vội vàng ngồi dậy nhào vào lồng ngực Trịnh phu nhân khóc lóc.

Thật lâu sau, Trịnh phu nhân mới đi ra ngoài, đang lau nước mắt, lại nhìn thấy Quế Tú ma ma với vài vị cung nhân đang đứng ở bên ngoài, sửng sốt một chút.

Mặt Quế Tú ma ma không để lộ cảm xúc gì, nói "Thái Hậu cho mời!"

Trịnh phu nhân thầm kêu không tốt, dù sao thân phận đối phương là Thái Hậu, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo.

92. Chương 92

Edit: navahn

Beta: Boram2124

Trịnh phu nhân phát hiện trong Thọ Ninh cung không chỉ có Thái hậu mà còn có Hoàng thượng cùng Uyển Quý phi, mà dường như lúc Uyển quý phi trông thấy bà có chút ngạc nhiên.

Trịnh phu nhân hành lễ nói: "Thần phụ tham kiến Hoàng thượng, Thái hậu, thỉnh an Uyển Quý phi."

Thái hậu khoát tay: "Đứng lên đi! Ai gia hỏi ngươi, có người nhìn thấy hạ nhân của Uyển Quý phi dẫn ngươi đi lãnh cung, có chuyện này hay không?"

"Cái này..." Trịnh phu nhân tự xem xét một lát, nói: "Đúng là có! Nhưng chuyện này không liên quan đến Uyển Quý phi, là thần phụ lo lắng cho nữ nhi nên mới cầu khẩn Uyển Quý phi, mong Thái hậu khai ân."

Bất kể là chuyện gì, chỉ cần liên quan đến Uyển Quý phi này là đủ rồi! Thái hậu nhíu mày, nhìn chằm chằm Hạ Uyển Chi: "Uyển Quý phi có biết sai?"

Hạ Uyển Chi đứng dậy hành lễ "Thần thiếp biết sai, không nên tự ý cho người đi lãnh cung làm tổn hại cung quy, mong Hoàng thượng Thái hậu khoan thứ." Nàng cũng không nghĩ tới một chuyện nhỏ như vậy Thái hậu vẫn bắt lấy không tha.

"Đây là do Uyển Quý phi ỷ vào sự ân sủng của Hoàng thượng mà kiêu ngạo, còn tùy tiện cho người đi đến lãnh cung, nếu truyền ra ngoài không phải làm mất mặt mũi Hoàng gia?"

Không đợi Hạ Uyển Chi mở miệng, Thái hậu tiếp tục nói: "Hoàng thượng xem trách phạt thế nào thì trách phạt, nếu mọi người cũng như thế, chẳng phải biến hậu cung trở thành chốn không người mà tùy tiện ra vào rồi?"

"Thái hậu, chỉ là Uyển Quý phi thương cảm Trịnh phu nhân đang sốt ruột vì ái nữ mà thôi, Thái hậu bỏ qua cho Uyển Quý phi lần này đi!" Triệu Tĩnh Di liếc nhanh qua hướng Tề Diệp, nói.

Hạ Uyển Chi khiêu mi, các nàng đang nói chuyện, làm gì đến phiên Triệu Tĩnh Di nàng ta chen miệng vào?

Đang bất mãn, lời của Tề Diệp càng làm cho Thái hậu bất mãn: "Thái hậu, ngay cả Triệu tiểu thư cũng xin tha, Thái hậu khoan thứ lần này đi!"

Thái hậu cố làm ra vẻ khó xử nhìn Tề Diệp, nói: "Được, đều đi xuống đi, chuyện hôm nay ai gia coi như không thấy, các ngươi đều ghi nhớ tuyệt đối không có lần sau!"

"Tạ Hoàng thượng, Thái hậu ân điển!" Hai người hành lễ đứng dậy, nàng liếc nhanh qua chỗ Tề Diệp rồi lui ra ngoài.

Ra khỏi Thọ Ninh cung, Trịnh phu nhân rất áy náy: "Đều là thần phụ gây thêm phiền toái cho Uyển Quý phi, mong Quý phi nương nương trách phạt."

"Không sao, dù gì Thái hậu cũng không trách phạt, ngươi cũng không cần tự trách, trở về nghe kịch đi, đừng làm người khác nghi ngờ."

Trịnh phu nhân gật đầu, hành lễ xong liền lui xuống. Hạ Uyển Chi nhìn về phía xa, âm thầm cắn môi.

Không bao lâu thấy có người đi tới, nàng vội vã đứng dậy, trên mặt mang nét cười, lại nhìn thấy hắn nghiêng đầu nói chuyện cùng Triệu Tĩnh Di phía sau lưng, nụ cười liền cứng lại, đứng yên nhìn bọn họ đi vào.

Tề Diệp thấy nàng không vui, hỏi: "Uyển Quý phi sao lại ở đây?"

Triệu Tĩnh Di thu lại nụ cười, ngoan ngoãn hành lễ lui xuống. Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng ta đi xa, Hạ Uyển Chi nói: "Hôm nay tần thiếp đã lỗ mãng, thỉnh Hoàng thượng trách phạt!"Tề Diệp cầm tay nàng, Hạ Uyển Chi vô ý thức muốn tránh đi, hắn lại càng nắm chặt hơn "Trẫm biết rõ ngươi mềm lòng, không phải chuyện lớn, không cần tự trách."

"Vâng!" Nàng gật đầu, nhớ tới lời nói kia của Triệu Tĩnh Di lúc ở Thọ Ninh cung, cùng với chuyện nàng ta vừa cười vừa nói đi ra với hắn, biết rõ Triệu Tĩnh Di đã thành công thu hút sự chú ý của hắn, nàng lúc này mới bắt đầu cảm giác được nguy cơ.

Bước vào tháng sáu là chính thức bước vào một mùa hè nóng nực, trong phòng cực kỳ nóng, Hạ Uyển Chi liền cho người đặt mấy khối băng. Đại Hoàng tử đã ba tháng, xương cốt cường tráng lên nhiều. Trên người

hắn mặc y phục do đích thân nàng may, nằm trên chân nàng bô bô ba ba, cũng không còn thích ngủ như trước, ban ngày tìm người nói chuyện, rất hoạt bát.

Y phục mùa hè không nhiều lắm, tiểu Hoàng tử cũng lớn nhanh hơn, mỗi lần Tề Diệp đến đều trêu chọc một hồi lâu. So với An Bình công chúa bên Lệ Phi, mười ngày nửa tháng Tề Diệp mới qua một chuyến, vốn dĩ hắn không quan tâm bằng.

Nơi hắn đi nhiều nhất không phải là Chiêu Hoa cung mà chính là chỗ Lâm Sung dung hoặc là mấy vị tiệp dư khác, tuy nhiên từ trước đến nay vẫn chưa từng đến chỗ Quý Tài nhân.

Mấy tháng này hậu cung rất yên bình, Hạ uyển Chi đang bận rộn chuẩn bị yến tiệc một trăm ngày của tiểu Hoàng tử, nàng muốn làm cực kỳ nào nhiệt, làm cho mọi người đều biết Tề Diệp quan tâm đến vị tiểu Hoàng tử này bao nhiêu.

Ban đêm, bọn họ đang ngủ say, Hạ Bích nghe thấy tiếng đập cửa liền đi ra nhìn thử, tiểu thái giám thấp giọng nói nhỏ vào tai nàng vài câu, Hạ Bích gật đầu bày tỏ đã biết.

Hôm sau Hạ Uyển Chi vừa dậy, Hạ Bích đã bẩm báo: "Nương nương, đêm hôm qua tiểu Thái giám báo lại Trịnh Tu viện mất, nô tỳ không muốn quấy rầy Hoàng thượng và nương nương nghỉ ngơi nên không nói."

"Đã biết, mất rồi thì sắp xếp cho người mang ra chôn." Cùng lắm là một người trong lãnh cung mà thôi, chẳng lẽ còn có thể đại táng hay sao?

Ăn trưa xong, Hạ Uyển Chi đem chuyện Trịnh Tu viện mất kể cho hắn nghe, sắc mặt hắn cũng không chút thay đổi: "Ngươi xử lý là được!"

Hạ Uyển Chi gật đầu, thấy hắn không chút lưu luyến, trong lòng vừa cao hứng lại vừa phức tạp. Dù sao cũng là nữ nhân của hắn, lúc trước nàng chết thảm tại lãnh cung, có phải hắn cũng vô cùng bình tĩnh phân phó như hôm nay? Ngẫm lại, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy thê lương, âm thầm thề sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra.

Chuyện Trịnh tu viện mất không khiến cho hậu cung có nửa điểm gợn sóng, rất nhanh liền bỏ qua.

Yến tiệc trăm ngày của tiểu Hoàng tử chiêu đãi văn võ bá quan cùng người nhà, bọn họ đều chuẩn bị lễ vật hết sức phong phú, Hạ Uyển Chi cười thay tiểu Hoàng tử nhận lấy. Mà tiểu Hoàng tử lại khác hoàn toàn, nằm trong ngực nhũ nương yên tĩnh xem cảnh náo nhiệt, cũng không ầm ĩ không làm khó, chỉ là tò mò xem cái này một chút, nhìn cái kia một chút.

Thái hậu ôm tiểu Hoàng tử một hồi lâu, Hạ Uyển Chi sợ Thái hậu làm tiểu Hoảng tử của nàng ngã xuống, liền phân phó nhũ nương để ý kĩ một chút.Đủ trăm ngày, Tề Diệp lấy đại danh cho tiểu Hoàng tử, viết vào hoàng tịch. Đủ loại quan lại cùng lên tiếng chúc mừng. Bên ngoài cung mở kho phát gạo ba ngày, dân chúng rối rít xếp hàng lĩnh gạo, đều là hưởng phúc khí trăm ngày của tiểu Hoàng tử.

Ở Tử Quế hiên vắng vẻ, Quý tài nhân vẫn nghe được âm thanh yến hội huyên náo, nàng không tham gia yến trăm ngày, không phải nàng không muốn tham gia, mà là Hạ Uyển Chi không để cho nàng tham gia, ngay cả cơ hội muốn gặp Hoàng thượng cũng không cho phép.

Không biết ngồi bao lâu, Quý tài nhân mới quay người trở về, lại vấp vào váy áo một cái, cả người đổ nhào xuống. Mộc Hương nhìn thấy, hô lớn một tiếng, vội vàng đem người đỡ dậy.

Quý Tài nhân xoa đầu gối bị đau mới phát hiện đầu gối đã chảy máu. Mộc Hương đỡ nàng, phân phó cung nhân đi mời ngự y đến xem bệnh. Ai ngờ vừa mới mới vào trong, Quý Tài nhân mơ hồ cảm thấy đau bụng, không bao lâu đã kéo đến một cơn đau đớn. Nàng kiểm tra một phen liền phát hiện trên quần đã nhiễm vết máu, hết sức sợ hãi.

Ngự y thật lâu mới đến, mà nàng đã làm cho máu loang khắp một cái đệm, trong thấy ngự y, mặt Quý tài nhân trắng bệch nói: "Cứu.. cứu ta, tiểu Hoàng tử, cứu.. cứu hắn..."

Ngự y nhìn máu đỏ tươi, âm thầm kinh hãi liền vội vàng bắt mạch, hồi lâu mới nói: "Nương nương, bào thai trong bụng chỉ sợ không giữ được."

Quý tài nhân vừa nghe, trợn to hai mắt, vuốt ve cái bụng đang nhô lên. Thai nhi gần sáu tháng, nàng cũng có thể cảm giác được âm thanh tim đập của hắn, sao có thể nói mất là mất?

"Không được, ta muốn cứu hắn, cứu hắn!" Quý tài nhân cầm lấy tay áo ngự y không chịu buông ra, ngự y cũng không có cách nào khống chế. Mà nàng ta bởi vì kích động nên bụng càng ngày càng đau, cuối cùng cũng đành phải thả tay áo "Van ngươi, cầu xin ngươi, ta không thế không có hài tử, không thể không có hắn..."

Không biết qua bao lâu, Mộc Hương mới từ trong nhà đi ra, trên tay cầm một cái bao chứa đồ. Khang Hỉ nhìn nàng, sau đó lại nhìn thứ nàng đang cầm, dường như có vết máu loang ra.

Khang Hỉ nhíu mày vén lên nhìn, là một thai nhi đã thành hình, nhìn kỹ còn có thể nhận ra đó là một nam hài!

Hắn nhìn thoáng qua liền đắp lại, Mộc Hương lệ rơi đầy mặt: "Nếu nương nương biết thì nên làm gì bây giờ?"

Quý Tài nhân tỉnh dậy cũng biết đã xảy ra chuyện gì, nàng ra sức vuốt ve cái bụng bằng phẳng, nước mắt âm thầm rơi xuống. Mộc Hương rất nhanh đi vào: "Nương nương đã tỉnh, nô tỳ sắc thuốc, nương nương uống đi!"

"Con của ta đâu?" Quý Tài nhân yếu đuối lên tiếng.

Mộc Hương rũ mi mắt xuống, nói: "Nô tỳ đã cho Khang Hỉ mang ra ngoài chôn."

Chát một tiếng, trên mặt Mộc Hương đã sưng đỏ, Quý Tài nhân vô cùng tức giận: "Ai cho ngươi lá gan làm chuyện này, đó là hài tử của ta, trả con ta về đây..."

"Nương nương, cho dù hiện tại trả về cũng vô dụng, hài tử đã mất, nương nương nên tịnh dưỡng thân thể mới tốt. Ngự y vẫn còn ở Tử Quế hiên, nô tỳ không biết làm gì nên để ngự y ở lại!"Quý tài nhân vừa nghe hài tử đã mất, trong lòng chấn động, lập tức đứng lên gào khóc, gần như muốn té xỉu. Khóc một hồi lâu, Quý tài nhân mới bình phục tâm tình, hỏi: "Là tiểu Hoàng tử hay tiểu Công chúa?"

Mộc Hương cắn môi: "Là tiểu Hoàng tử!"

Quý tài nhân nắm thật chặt hai tay, trong lòng cảm thấy như bị chém một nghìn nhát, nước mắt âm thầm rơi xuống, hồi lâu mới nói: "Gọi ngự y lại đây."

"Vâng!" Mộc Hương lui xuống, rất nhanh ngự y đã đứng ngoài bình phong.

Cách một tấm bình phong, Quý Tài nhân nói: "Chuyện hôm nay ta sảy thai, hi vọng ngự y giả vờ như không có gì phát sinh."

"Nương nương, vi thần không dám!" Ngự y bị hù dọa, quỳ trên mặt đất. Che giấu chính là tội khi quân, hắn làm gì có lá gan đó?

Quý tài nhân liếc nhanh qua Mộc Hương, Mộc Hương hiểu ý, cởi bỏ y phục trên người, vai lộ một nửa, cái yếm đỏ tươi, ra khỏi bình phong đi về phía ngự y. Ngự y kinh hãi đẩy Mộc Hương ra, Mộc Hương lại bắt lấy tay hắn đặt trên bộ ngực mềm mại, ngự y bị dọa ngây người, nửa ngày không dám cử động.

Quý Tài nhân hừ lạnh một tiếng: "Được lắm Vương ngự y, lại còn dám dâm loạn hậu cung, nếu Hoàng thượng biết được, cả nhà Vương gia các người cũng bị tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội."

"Nương nương, vi thần, vi thần không phải... vi thần không có, vi thần..." Vương ngự y chưa từng gặp qua tình huống như vậy, không kịp phản ứng, lúc kịp phản ứng đã nhìn thấy Quý Tài nhân cười lạnh: "Đây là nương nương vu hãm vi thần."

"Vu hãm ngươi thì sao?" Quý tài nhân nói: "Chỉ cần ta nói với Hoàng thượng ngươi dâm loạn hậu cung, mặc kệ là thật hay giả ngươi vẫn khó thoát khỏi cái chết. Vương ngự y là người thông minh, người thông minh thì phải biết nên làm cái gì."

Vẻ mặt Vương ngự y trắng bệch, cả người mềm nhũn trên mặt đất, Mộc Hương không đổi sắc sửa sang lại trang phục. Hồi lâu, Vương ngự y mới nói: "Vi thần nguyện ý nghe lời nương nương phân phó!"

"Rất tốt!" Quý Tài nhân hài lòng gật đầu "Chuyện hôm nay không ai biết được, sau này ta khám thai lại mời Vương ngự y đến chiếu cố!"

Vương ngự y vừa nghe liền hiểu ý của nàng ta, run lên một chút: "Nương nương, nếu Hoàng thượng biết nương nương giấu diếm sự thật, đến lúc đó là tội chết!"

"Chỉ cần ngươi kín miệng, Hoàng thượng sao lại biết được?" Quý tài nhân cười lạnh "Hôm nay chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, Vương ngự y cũng không nên lỡ lời."

Hy vọng duy nhất của nàng chính là thai nhi trong bụng, hôm nay hài tử cũng mất, nàng còn được gọi là "cái gì cũng may" ư? Tiên Hoàng hậu có thể giả bộ mang thai, nàng cũng có thể, về phần có bị phát hiện hay không, nàng cũng không quản được. Chỉ cần tới tháng cho Khang Hi ôm một nam hài từ ngoài cung đến làm tiểu Hoàng tử là được rồi.

Là nàng không tốt, ngàn vạn lần phòng ngừa, cuối cùng vẫn không thể bảo trụ đứa nhỏ, nếu bị hại còn có thể hận người, nhưng nàng sảy thai hết lần này đến lần khác lại là do chính mình không cẩn thận. Ngẫm lại, Quý Tài nhân liền đau đến đứt ruột đứt gan.Lệ phi dỗ An Bình công chúa ngủ, hỏi thăm Tú Hà: "Đêm nay Hoàng thượng ở cung nào?"

"Đêm nay Hoàng thượng lật bài tử của Uyển Quý phi, chắc sẽ ở tại Chiêu Hoa cung." Tú Hà bẩm báo chi tiết.

"Lại là Chiêu Hoa cung?" Lệ phi tức giận cắn môi "Hoàng thượng đúng là thiên vị, đều là nữ nhân của hắn, vị tiểu tiện nhân ở Chiêu Hoa cung kia lại được sủng ái vô tận. Cùng lắm là vì sinh hạ tiểu Hoàng tử, nếu bản phi cũng sinh hạ tiểu Hoàng tử, làm sao nàng ta có thể đắc ý như vậy?"

Tú Hà trầm mặc không dám nhiều lời. Lệ phi tức giận trong chốc lát, nhớ ra cái gì đó, hỏi: "Tử Quế hiên bên kia thế nào?"

"Mấy ngày trước thân thể Quý Tài nhân khó chịu nên thỉnh ngự y đến khám, ngự y nói không cần lo ngại, hôm nay đang dưỡng thai."

"Bụng Quý Tài nhân đã sáu tháng?" Lệ phi nhíu mày, nếu để cho nàng ta sinh hạ tiểu Hoàng tử, chẳng phải cũng là cho nàng ta một cơ hội xoay mình?

"Vâng! Mấy ngày trước nô tỳ sang xem, bụng đã rất lớn."

"Bản phi tuyệt đối sẽ không cho nàng ta sinh hạ tiểu Hoàng tử! Trước đây vài ngày cho ngươi chuẩn bị đồ, đã chuẩn bị xong chưa?" Lệ phi nhìn về phía Tú Hà.

Tú Hà gật đầu: "Hôm yến tiệc trăm ngày của Tiểu Hoàng tử đồ đã đưa đến." Tú Hà móc ra một bao bột hoa hồng cho nàng xem.

Lệ phi nhìn thoáng qua thứ đồ đã được bọc kỹ, nói: "Tìm cơ hội bỏ độc hoa hồng này vào chén thuốc của Quý Tài nhân, xem nàng ta làm sao có thể mẹ vinh nhờ con."

"Vâng!" Tú Hà gật đầu.

Hôm sau, lúc Tú Hà đến ngự thiện phòng nhận đồ ăn liền thấy Mộc Hương đang coi chừng lò sắc thuốc. Thừa dịp nàng ta rời đi trong chốc lát, Tú Hà khẩn trương mở nắp rót độc hoa hồng vào trong bình thuốc, quấy một chút thấy không thể phát hiện ra điều gì, lúc này mới vội vã đóng nắp rời đi.

Hạ Đồng nhìn bóng dáng vừa ra ngoài, lại đến xem bình thuốc nóng đang bốc hơi, ngửi thấy mùi hoa hồng, nhíu mày, thừa lúc người khác không phát hiện liền tránh xa bình thuốc.

Hạ Uyển Chi biết Lệ phi bỏ thuốc Quý Tài nhân cũng không nói gì, chỉ cho Hạ Hoa để ý thật kỹ.

Quý Tài nhân cũng không biết trong thuốc đã có thêm hoa hồng, nàng ta uống cạn chén thuốc, nói: "Hôm nay uống thuốc hình như càng thêm khổ!"

"Nương nương nói đùa, là do bây giờ và trước đây đã khác." Mộc Hương cũng không để ý nhiều, rót chén nước cho nàng súc miệng.

Đến sau một hôm nữa cũng không nghe nói thân thể Quý tài nhân khó chịu gọi ngự y, các nàng cũng biết chén thuốc kia Quý Tài nhân không uống, nếu không làm cách nào bình yên vô sự?

"Nô tỳ tận mắt nhìn thấy Tú Hà bỏ độc hoa hồng vào chén thuốc, còn ngửi thấy chính xác mùi hoa hồng." Hạ Đồng khẳng định nói.

"Được rồi, bản phi biết rõ ngươi sẽ không nhìn lầm, cũng không có ý trách cứ ngươi. Nhưng mà Quý Tài nhân bình yên vô sự nên có khi đã bị phát hiện, đúng là không thể trông cậy vào Lệ phi được. Hạ Đồng, ngươi nghĩ phải làm thế nào mới thần không biết quỷ không hay mất đi bào thai trong bụng?"

"Cái này..." Hạ Đồng nhíu mày "Chỉ sợ rất khó khăn."

"Phải không? Bản phi lại có một biện pháp tốt." Hạ Uyển Chi khẽ cười một phen, gọi Hạ Bích nói nhỏ vài câu. Hạ Bích Hạ Đồng nghe xong liếc mắt nhìn nhau, gật đầu: "Nô tỳ đã biết!"

"Vậy là tốt rồi!" Hạ Uyển Chi gật đầu không nói gì thêm.

Gần đây Hạ Uyển Chi phát hiện Lâm Huệ không đến Chiêu Hoa cung, liền cho người qua thăm một chút. Hạ Bích trở lại nói thân thế Lâm Sung dung gần đây khó chịu đang tĩnh dưỡng tại Đức Sang cung.

Nàng không nghĩ nhiều, lực chú ý của nàng hôm nay đều đặt trên người Triệu Tĩnh Di. Gần đây Thái hậu mời Tề Diệp đi Thọ Ninh cung dùng bữa ngày càng nhiều, mỗi lần đi đều có Triệu Tĩnh Di. Nhiều lần nàng cố ý ra ngoài đi dạo đều phát hiện bọn họ vừa cười vừa nói đi ra từ Thọ Ninh cung, Hạ Uyển Chi không thể không phòng bị!

Buổi tối Tề Diệp lật bài tử của nàng. Sau một cuộc mây mưa, Hạ Uyển Chi nằm trên lồng ngực ấm áp rắn chắc của hắn, nói: "Thần thiếp nghe nói gần đây Hoàng thượng cùng Triệu tiểu thư thân thiết, nếu Hoàng thượng ưa thích thì nạp làm phi đi? Để tránh làm cho Triệu tiểu thư thiệt thòi."

Bàn tay đang vuốt sống lưng mềm mại tinh tế của nàng bỗng dừng lại, Tề Diệp mở mắt ra nhìn chằm chằm: "Đây là Uyển Nhi đang ghen sao?"

"Hoàng thượng nói bậy, thần thiếp không có!" Hạ Uyển Chi cắn môi.

Tề Diệp nhìn nàng cười lớn: "Uyển Nhi vẫn đơn thuần như vậy, trẫm thấy ngươi đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, rõ ràng là đang ghen mà còn mạnh miệng!" Nói xong nghiêng người áp xuống thân thể nàng. Hạ Uyển Chi kinh hô một tiếng, rất nhanh đã bị hắn chặn môi lại: "Cùng lắm là trẫm nói với nàng ta thêm mấy câu mà thôi. Uyển Nhi chớ có suy nghĩ lung tung, nên nhớ trong lòng trẫm chỉ có thể có một người..."

Hạ Uyển Chi rên rỉ một tiếng, chủ động ôm lấy cổ của hắn, hai chân sít sao quấn quít eo của hắn, thở dốc nói: "Thần thiếp biết rõ, chỉ là thần thiếp lo lắng Hoàng thượng ghét bỏ thần thiếp."

"Đừng nghĩ nữa, Uyển Nhi quấn lấy trẫm chặt như thế, trẫm sao lại ghét bỏ ngươi được?" Tề Diệp vuốt ve eo nàng, nhìn thấy gương mặt phiếm hồng, một lần nữa dùng sức nắm lấy lưng nàng, trên vai cũng bị cắn một cái.

Mỗi lần ở trên giường, nàng đều thay đổi sự ôn nhuận bình thường, như một con mèo hoang cắn vào người hắn, mỗi lần đều làm cho hắn đầm đìa tận hứng. Quen mùi bén mùi, khác hoàn toàn với những kẻ đầu gỗ khác chỉ khiến hắn "ăn" không ngon.

93. Chương 93

Edit: navahn

Beta: Boram2124

"Nơi này của Uyển Quý phi thật mát mẻ, mỗi lần tần thiếp đến ngồi đều không bỏ đi được!" Lâm Huệ nhìn thoáng qua khối băng đặt trong vạc sứ thanh hoa lớn. Hôm nay khối băng đã tan không ít, đúng lúc hai vị thái giám lại mang một cái vạc lớn khác đến, khí lạnh phơ phất xua tan cái nóng.

"Nếu ưa thích thì đến ngồi nhiều một chút cũng không sao." Hạ Uyển Chi cười nhạt "Gần đây thân thể Huệ nhi tốt lên không ít?"

"Đã khá hơn nhiều, lại phiền Uyển Quý phi quan tâm!" Lâm Huệ vuốt tay áo, cười nói: "Có điều trời nóng nên không còn chút sức lực nào, ngự y nói không đáng lo, tần thiếp cũng nhẹ nhõm."

"Vậy là tốt rồi, những ngày trời nắng nóng lên thì phải chăm sóc thật tốt, để bị bệnh thì không hay!" Nhìn thấy Hạ Bích bưng nước ô mai lên, nàng cười nói: "Vừa vặn có nước ô mai ướp lạnh, Huệ nhi nếm thử xem có hợp khẩu vị không?"

Lâm Huệ nhìn nước ô mai trong chén bạch ngọc, hương vị chua ngọt quả thực làm người ta khó có thể từ chối. Nhưng mà hiện tại cơ thể nàng không dám tùy tiện ăn cái gì, nói: "Khiến Uyển quý phi phí tâm, chỉ là Huệ nhi không có lộc được ăn, ngự y dặn dò tần thiếp mấy ngày nay không thể ăn cái gì mát lạnh, nước ô mai này..."

"Nếu không thể uống vậy thì không cần uống." Hạ Uyển Chi phất tay cho Hạ Bích bưng nước ô mai đi xuống, một lát sau đã lên rót cho Lâm Huệ một chén trà nóng.

"Mấy ngày nay tần thiếp nghỉ ngơi tại Đức Sang cung, lại nghe nói Triệu gia tiểu thư làm Hoàng thượng rất vui vẻ." Nàng nghe nói Triệu gia tiểu thư dung mạo khuynh thành, quốc sắc thiên hương, sau khi nhìn thấy liền xác nhận đúng như tin đồn. Nếu Triệu gia tiểu thư được sủng ái, không biết Uyển Quý phi sẽ thế nào?

"Thật đúng là Huệ nhi tin tức linh thông, bản phi còn chưa biết được, ngược lại toàn bộ hậu cung đã biết. Nếu thật sự làm vui lòng Hoàng thượng, vậy trong cung lại có thể có thêm một vị muội muội hầu hạ Hoàng thượng." Hạ Uyển Chi như cười như không, uống một ngụm nước ô mai, nói: "Hôm nay nước ô mai quả thực hơi chua."

"Chắc là bỏ thiếu một chút mật ong, nô tỳ sẽ xuống bổ sung ngay." Hạ Bích có ý tiếp nhận chén thuốc rời đi.

Hạ Uyển Chi nói: "Không sao, mặc dù hơi chua một chút nhưng hương vị vẫn ngọt ngào như vậy, dù có chua hơn nữa cũng không cách nào che giấu được vị ngọt bên trong."

Lâm Huệ nghe vậy trong lòng biết rõ nàng đang nói với mình, cho dù Triệu Tĩnh Di có thể tiến cung cũng không thể đoạt ân sủng của nàng. Lâm Huệ cười cười không lên tiếng, nàng ta cũng không phải không biết, người trước mắt chắc chắn như thế là bởi vì vị trí của nàng trong lòng Hoàng thượng thật không nhỏ.

Nếu so sánh mà nói, tài mạo mọi thứ nàng đều không thua, tại sao lại không thể lấy được ân sủng của Hoàng thượng. Điều này làm cho trong lòng Lâm Huệ khó chịu không thôi, chẳng lẽ như nàng còn chưa đủ? Nàng có chỗ nào so ra kém Uyển Quý phi sao?

Sau khi Lâm Huệ rời khỏi, Hạ Bích thu dọn chén trà, nhìn chén nước không hề vơi đi, nhíu mày, cho cung nữ bưng xuống cọ rửa.

"Nương nương, vừa rồi Hoàng thượng tản bộ ở Ngọc hồ, nô tỳ nhìn thấy Triệu gia tiểu thư mang theo tỳ nữ đi đến Ngọc hồ!" Hạ Hoa tiến đến vén rèm xe nói.

Thả một ít thức ăn vào hồ cá, Hạ Uyển Chi phủi tay, nhận khăn vải trong tay Hạ Bích xoa xoa: "Nghe nói dưới trời chiều hoa sen đẹp hơn, bản phi đột nhiên cũng có hứng đi xem một chút, đến Ngọc hồ đi!"

Đến Ngọc hồ, nàng nhìn hai người đang ngồi trong chiếc thuyền mới rời đi không xa, một trong hai bóng dáng đối với nàng mà nói là cực kỳ quen thuộc, ngoài đương triều Thiên tử thì còn có thể là ai?

Nàng cho Hạ Bích chuẩn bị trà bánh, ngồi trong đình vừa thưởng thức cảnh tượng trong Ngọc hồ vừa uống nước ô mai, cảm thấy hương vị là lạ, dứt khoát đẩy ra không uống.

Người trên thuyền nhìn thấy nàng, cười một tiếng, cho tiểu thái giám chống thuyền lên bờ, Triệu Tĩnh Di ở một bên vẻ mặt thẹn thùng cúi thấp đầu. Thuyền đến bờ, nàng đã đợi sẵn, nhìn thấy Triệu Tĩnh Di lúc lên bờ làm bộ vấp chân, thiếu chút nữa ngã xuống. Mà Tề Diệp không biết chuyện gì nên vội vàng đỡ nàng, cử động kia rất thân mật mập mờ.

Hạ Uyển Chi cười cười, tiến lên phía trước nói: "Triệu tiểu thư phải cẩn thận, rơi xuống nước thì không tốt!"

"Tạ Uyển Quý phi quan tâm." Triệu Tĩnh Di thấy vậy buông tay ra, gương mặt có chút thất vọng, buông thõng mi.

Hạ Uyển Chi móc khăn tay lau mồ hôi trên trán cho Tề Diệp, nói: "Hoàng Thượng hôm nay sao lại hào hứng như vậy, bơi hồ mà cũng không nói cho thần thiếp?"

"Trẫm đột nhiên cao hứng mà thôi." Tề Diệp cười, vuốt ve mấy sợi tóc bị gió thổi loạn của nàng, nói: "Trưa mai đi Phong Xuân các, thế nào?"

"Cực kỳ vui lòng!" Hạ Uyển Chi cười một tiếng, vô tình nhìn thấy ánh mắt căm thù của Triệu Tĩnh Di liếc đến, nàng càng vui vẻ hơn.

Đứng trong chốc lát, Triệu Tĩnh Di thấy mình dư thừa, lấy cớ rời đi. Hạ Uyển Chi dẫn Tề Diệp vào trong đình uống trà ngắm hoa, rất thích ý.

"Hoàng thượng thật sự rất sủng ái Uyển Quý phi." Trên đường, Triệu Tĩnh Di hâm mộ nói.

"Tiểu thư nếu vào cung, khẳng định còn được cưng chiều hơn so với Uyển Quý phi." Tỳ nữ không cam lòng: "Hơn nữa, nô tỳ nhìn Uyển Quý phi không có gì nổi bật, cũng không có gì xuất chúng, so sánh với tiểu thư đúng là thua kém rất nhiều."

"Tiểu Mai cảm thấy ta đẹp mắt hơn so với Uyển Quý phi?" Triệu Tĩnh Di vui mừng hỏi.

Tiểu Mai gật đầu: "Đó là đương nhiên, phi tần trong hậu cung không ai có thể vượt qua tiểu thư, nếu tiểu thư vào cung nhất định ân sủng đứng đầu, đến lúc đó những phi tần khác cũng sẽ bị lạnh nhạt đi?"

Lời của nàng khiến trong lòng Triệu Tĩnh Di liên tục vui mừng, ngăn không được liền cười mãn nguyện: "Thái hậu nói chờ mấy ngày nữa có thể cho ta vào cung, hậu vị bỏ trống, nếu ta tiến cung có thể trở thành Hoàng hậu dưới một người trên vạn người, đến lúc đó Uyển Quý phi còn là cái gì?"

"Tiểu thư nói rất đúng!" Hai người nói thầm vài câu, cười cười rời đi.

"Hừ, bộ sáng lỗ mãng của nàng ta cũng muốn làm Hoàng hậu, đúng là không biết tự lượng sức mình." Nhìn bóng dáng đi xa, Thái Vi bĩu môi.

Lâm Huệ thu hồi ánh mắt, cười lạnh một tiếng: "Như nàng ta mà cũng muốn so sánh với Uyển Quý phi, thật sự là không biết trời cao đất rộng. Cùng lắm chỉ là một cái bình hoa di động, trông đẹp nhưng không dùng được, vọng tưởng bao trùm người khác, thật là không có đầu óc!" Lâm Huệ tiện tay ném cái lá trong tay đi, ánh mắt tối lại.

"Có thể nàng ta có Triệu gia hiển hách, lại có Thái hậu là cô, Hoàng thượng là biểu ca, chỉ sợ trong tương lai hậu vị ngoài nàng ta ra không còn ai khác!" Thái Vi nhẹ giọng nói.

Lâm Huệ nhíu mày, trong lòng không vui.

Thái Vi thấy thế không dám lắm miệng, có điều nàng biết những điều mình nói đều là sự thật, nếu có một ngày Triệu Tĩnh Di vào cung, vậy không phải là được hoan nghênh ngồi vào vị trí Hoàng hậu?

"Nghe nói hôm nay ngươi chơi thuyền Ngọc hồ cùng Hoàng thượng?" Thái hậu nhìn Triệu Tĩnh Di cười hỏi, Triệu Tĩnh Di xấu hổ đỏ mặt gật đầu, Thái hậu gật đầu nói: "Như thế rất tốt, xinh đẹp như ngươi nếu không lọt vào nổi mắt xanh của Hoàng thượng thì mới là lạ, Hoàng thượng vui vẻ cũng là phúc khí của ngươi."

"Vâng! Tĩnh Di nghe theo lời dạy bảo." Triệu Tĩnh Di gật đầu, nhớ ra cái gì đó:"Hình như Hoàng thượng có vẻ rất sủng ái Uyển Quý phi. Hôm nay đi chơi thuyền chưa được một lát, Hoàng thượng vừa nhìn thấy Uyển Quý phi đã cho người chèo thuyền vào bờ."

"Ân sủng của nữ nhân hậu cung chưa bao giờ lâu dài, cho dù hôm nay nàng ta được sủng ái, thời điểm ngươi vào cũng chính là lúc nàng ta thất sủng. Tĩnh Di ngây thơ nên băn khoăn quá nhiều, nên nhớ ai gia cho ngươi theo vào cung là vì tạo cơ hội cho ngươi cùng Hoàng thượng lâu ngày nảy sinh tình cảm. Hoàng thượng đối với ngươi có lòng, một cái Uyển Quý phi thì là gì?"

"Đa tạ Thái hậu cô cô ưu ái, Tĩnh Di nhất định sẽ không phụ tâm ý của Thái hậu!" Trở thành nữ nhân được hắn sủng ái nhất, Triệu Tĩnh Di vừa nghĩ tới đã thấy hồi hộp.

Thật ra trước kia nàng không muốn vào cung, kể từ sau khi thấy Hoàng thượng, một nam nhân anh tuấn bất phàm hơn người, thánh minh uy nghiêm, khí chất hấp hẫn làm người khác tôn quý thần phục, nàng liền nhớ thương. Từng giây từng phút đều muốn trở thành nữ nhân được sủng ái bên cạnh hắn, vượt qua cả Uyển Quý phi.

Tử Quế hiên mặc dù khá vắng vẻ, nhưng cũng may rất tĩnh lặng, người đến người đi không nhiều. Trước kia Tử Quế hiên đặt một cái bàn đù dây, Quý Tài nhân cho người sửa chữa một phen, không có việc gì làm sẽ ra đó ngồi một chút.

Hôm nay cũng như thường ngày, Quý Tài nhân đi lại mệt mỏi liền nghỉ chân trên bàn đu dây, Mộc Hương cũng không đẩy nàng. Quý Tài nhân lung lay vài cái, nghe "xoạch" một tiếng, còn chưa kịp phản ứng đã ngã trên mặt đất, đau đến nỗi phải rên lên, Mộc Hương thấy thế vội vàng chạy đến.

Quý Tài nhân bị trầy bên ngoài, mắt nhìn một bóng dáng thoáng hiện lên, nàng còn chưa thấy rõ đã biến mất. Mượn lực của Mộc Hương đứng dậy xong, Quý Tài nhân liền cho Mộc Hương đi xem một chút. Nàng xoa xoa người, nhìn sợi dây thừng đứt rời, nhớ tới bóng dáng lén lút kia, nhíu mày.

Không bao lâu Mộc Hương trở lại, nói: "Nô tỳ không nhìn thấy cái gì."

"Xem thử có phải bị người khác cố tình cắt đứt hay không?" Quý Tài nhân không nói gì, chỉ sợi dây thừng.

Mộc Hương cẩn thận xem xét, quả thật vết đứt cao thấp không đều, có vẻ như đã bị cắt một nửa. "Nương nương, có người muốn hại nương nương."

"Hừ, nếu hài tử vẫn còn, một lần té xuống như vậy cũng phải mất!" Vuốt ve cái bụng phồng to lên vì vải bông, nếu nàng đã quyết định giấu giếm chuyện sảy thai, bụng cũng phải giả vờ như vậy.

Trở lại Tử Quế hiên, Quý Tài nhân lập tức cho Khang Hỉ đi tìm Vương ngự y đến khám bệnh. Vương ngự y rất nhanh đã tới, cho nàng một chai rượu thuốc để bôi, về phần người bên ngoài thì chỉ nói nàng động thai, mở phương thuốc an thai như thật. Mộc Hương cũng đóng kịch sắc thuốc ở ngự thiện phòng, giống như muốn mọi người ai cũng biết Quý Tài nhân gặp chuyện.

Hạ Uyển Chi nghe nói nàng ta chỉ động thai, khẽ nhíu mày. Hạ Bích Hạ Đồng thưa: "Nô tỳ vô dụng!"

"Đứng lên đi, việc này không liên quan đến các ngươi, chỉ là nàng ta mệnh tốt mà thôi!" Hạ Uyển Chi khoát tay. Nàng nghe nói Quý Tài nhân thường xuyên ngồi bàn đu dây nên mới cho Hạ Bích động tay động chân trên đó. Người mang thai kiêng kỵ nhất là bị té, cũng không nghĩ tới nàng ta cùng hài tử đều mệnh tốt, lại còn bình an vô sự.

Hạ Đồng muốn lập công chuộc tội liền báo: "Nương nương, nô tỳ có thể gian lận vào chén thuốc."

"Chén thuốc dễ bị phát hiện, không tốt!" Hạ Uyển Chi lắc đầu, nói: "Các ngươi xuống trước đi, việc này để sau hẵng nói."

Hai người gật đầu, Hạ Uyển Chi nhìn nhũ nương ôm tiểu Hoàng tử đi đến, cười cười ôm hắn. Nhìn đôi mắt đen long lanh của tiểu Hoàng tử, nàng cúi đầu hôn trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm của hắn một cái, rồi lại cầm lấy trống nhỏ chọc hắn cười.

Dùng bữa tối xong, Thái Hậu cho Triệu Tĩnh Di khảy một khúc nhạc. Tề Diệp nhìn thấy sự kì vọng của nàng ta, mặt vẫn không chút thay đổi ngồi nghe. Thái hậu lên tiếng: "Nghe nói hôm nay Quý Tài nhân động thai, mấy gần đây Hoàng thượng không đi thăm Quý Tài nhân, nếu rảnh rỗi thì cần phải qua xem một chút. Dù sao cốt nhục trong bụng nàng cũng là huyết mạch Hoàng gia."

"Vâng!" Tề Diệp gật đầu, bưng trà uống một ngụm, phát giác ánh mắt của Triệu Tĩnh Di nhìn đến, khẽ nhíu mày.

Đàn xong khúc cuối cùng, Triệu Tĩnh Di đứng dậy: "Thần nữ bất tài, bêu xấu Hoàng thượng!"

"Tĩnh Di khiêm tốn rồi, ai gia nghe âm thanh rất hay, so với phi tần trong cung đã khá hơn nhiều." Thái hậu tán thưởng, sau đó lại nhìn về phía Tề Diệp: "Hoàng thượng cảm thấy thế nào?"

Triệu Tĩnh Di hào hứng mong đợi nhìn về phía hắn, đôi mắt rạng rỡ phát sáng.

Tề Diệp cười nói: "Quả thật không tệ, cùng lắm so sánh với Lâm Sung dung thì kém hơn chút ít, nên luyện tập nhiều hơn."

Triệu Tĩnh Di có chút buồn bã, cúi đầu hành lễ: "Vâng! Thần nữ nghe Hoàng thượng dạy bảo."

Thái hậu còn muốn tiếp tục nói, Tề Diệp đã cắt ngang: "Canh giờ không còn sớm, Trẫm không quấy rầy Thái hậu nghỉ ngơi nữa."

"Hoàng thượng đừng xem tấu sớ quá muộn, đừng vì triều chính mà mệt mỏi thân thể." Thái hậu ôn nhu dặn dò, Tề Diệp gật đầu rời đi. Thái hậu liếc nhanh qua phía Triệu Tĩnh Di, hiểu ý, nàng hành lễ xong liền theo đuôi Hoàng thượng ra ngoài.

Tề Diệp mới ra khỏi Thọ Ninh cung đã nghe âm thanh mềm mại sau lưng: "Hoàng thượng!"

Hắn quay đầu lại, hoàng hôn bốn phía, gương mặt ửng hồng như hoa đào, đôi mắt đẹp sáng lấp lánh. Nàng ta khẽ ấn ngực thở dốc, không thể không nói bộ dáng nhu nhược cùng khuôn mặt xinh đẹp này rất khiến người khác động tâm. Có điều phía sau nàng là Thái hậu cùng Triệu gia, hắn cũng không thể tùy ý: "Chuyện gì?"

Cảm giác trong giọng nói của hắn có chút lạnh nhạt, Triệu Tĩnh Di hơi thất vọng, nhưng vẫn móc ra thứ đồ đã chuẩn bị kĩ càng.

"Đây là túi thơm thần nữ tự may, có thể an thần, thần nữ tùy tiện, mong rằng Hoàng thượng thích."

Hết nhìn túi thơm thêu một nhánh anh đào, hắn lại nhìn gương mặt tràn đầy hồng hào của người trước mặt, nói: "Trẫm đã đeo túi thơm, hay là Triệu tiểu thư tự giữ lại dùng đi, tâm ý của ngươi trẫm nhận là được."

"Hoàng thượng..." Triệu Tĩnh Di cắn môi, lấy hết dũng khí: "Hoàng thượng đâu phải là không thích thần nữ?"

Tề Diệp khẽ khiêu mi, không nói một lời nhìn nàng ta. Triệu Tĩnh Di nói: "Thần nữ luôn luôn ngưỡng mộ Hoàng thượng, nếu có may mắn được hầu hạ Hoàng thượng, thần nữ nhất định sẽ tận tâm tận lực. Hoàng thượng có biết thần nữ, thần nữ..."

"Hết sức tùy tiện!" Không đợi nàng nói xong, Tề Diệp lạnh nhạt: "Hậu cung của trẫm chẳng lẽ nói một câu thích là có thể đến? Lời nói hôm nay trẫm làm như chưa từng nghe thấy, ngươi cũng không nên nói ra những lời thất lễ như vậy nữa. Trở về cố gắng học tập quy củ, đừng đánh mất thể diện Triệu gia."

Không để ý tới Triệu Tĩnh Di đang chực khóc, Tề Diệp phất tay áo rời đi.

Nhìn người càng lúc càng xa, Triệu Tĩnh Di vô cùng xấu hổ, đau lòng không ngớt, nước mắt âm thầm rơi xuống, sau đó ngồi thụp xuống mặt đất, khóc lớn thành tiếng. Tiểu Mai nhìn những người đi qua lại, tiểu thư khóc như thế chắc chắn sẽ bị chê cười. Nàng ta liền đỡ Triệu Tĩnh Di về phòng, Thái hậu cho người tới hỏi chỉ nói là thân thể khó chịu.

Thái hậu đương nhiên biết rõ thân thể khó chịu chỉ là cái cớ, liền cho Quế Tú mama đi hỏi thăm một chút. Không bao lâu Quế Tú mama trở lại, đem chuyện vừa rồi kể ra, Thái hậu nhíu mày nói: "Hoàng thượng đây là có ý gì?"

"Nô tỳ cảm thấy Hoàng thượng hình như nhìn ra dụng ý của Thái hậu, có lẽ mất hứng!" Quế Tú mama thưa.

"Hắn có mất hứng cũng không thể tức giận với một cô nương!" Thái hậu lớn giọng "Nói đi nói lại cũng là do Uyển Quý phi. Hắn vừa muốn khống chế Triệu gia, vừa không muốn ai gia can thiệp triều chính, trong lòng không thoải mái liền trút giận lên Tĩnh Di. Ngươi đi qua an ủi vài câu, giúp Tĩnh Di giải sầu."

"Vâng!" Quế Tú mama gật đầu lui xuống.

Hoàng thượng a, năm đó nếu không phải dựa vào thế lực Triệu gia, ngươi làm sao có thể bình an ngồi trên cương vị Hoàng thượng? Hôm nay vai cánh cứng cáp lại muốn qua sông rút ván. Có ai gia ở đây, ngươi cũng không dễ dàng như vậy.

Tề Diệp cũng không đi Tử Quế hiên thăm Quý Tài nhân. Hắn ra khỏi Thọ Ninh cung liền đến lầu Nguyệt Quang, thầm nghĩ đứng ở chỗ cao xem hoàng cung một chút. Chờ hắn đi lên xong, nhìn qua người đứng phía xa một lúc, quả thực ngoài ý muốn.

Hạ Bích cúi đầu hành lễ, Hạ Uyển Chi cũng không biết hắn đến. Đợi khi hắn đến gần ôm nàng vào trong ngực mới giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn hắn cười một tiếng. Nàng nhích qua chưa chỗ trống cho hắn ngồi: "Làm sao Hoàng thượng biết thần thiếp ở chỗ này?"

"Trẫm đoán!" Tề Diệp cười cười, cho nàng dựa lên người mình, nghe mùi thơm nhàn nhạt, lập tức cảm thấy tâm tình tốt lên nhiều.

"Hoàng thượng dụ dỗ thần thiếp." Hạ Uyển chi nghiêng đầu cười nói: "Hoàng thượng có biết thần thiếp đang nghĩ gì không?"

"Không phải Uyển Nhi đang nghĩ về trẫm sao?" Tề Diệp nghiêm trang hỏi.

Hạ Uyển Chi sửng sốt một lúc, trên mặt nóng lên, trừng mắt nhìn hắn không nói lời nào. Nhìn vẻ mặt lần này của nàng, Tề Diệp cười lớn: "Không nghĩ tới trẫm thật sự đoán đúng."

Hạ Uyển Chi cúi đầu không nói, khóe miệng khẽ chứa đựng một nụ cười.

Qúy Tài nhân cho rằng Hoàng thượng biết nàng động thai sẽ đến thăm, ai biết trông đợi cả buổi cũng không thấy ai đến, thất vọng vô cùng.

Xem ra Hoàng thượng thật sự không để nàng trong mắt, cũng không quan tâm tới tình cảm trước kia dù chỉ một chút. Là nàng quá ngốc, cho rằng trong lòng Hoàng thượng còn có nàng, Quý Tài nhân tức giận đánh vào bụng, oán hận không thôi.

94. Chương 94

Edit: Âu Dương Vô Tâm

Beta: ThyAn89

Tiểu hoàng tử mới hơn ba tháng đã rất dễ thương nên rất nhiều người yêu thích bé. Hạ Uyển Chi từ khi sinh con đến giờ thì luôn tất bật, cuộc sống chỉ xoay quanh con.

Tuy Thái hậu ghét nàng nhưng đối với tiểu hoàng tử thì lại không. Mỗi ngày Hạ Uyển Chi đều ôm tiểu hoàng tử đi thỉnh an Thái hậu. Bà nhìn thằng bé trắng mập đáng yêu thì cười tít cả mắt, khuôn mặt cũng hiện thêm vài nếp nhăn mờ mờ.

Dù sao Đại hoàng tử cũng đã mất, Nhị hoàng tử của nàng nghiễm nhiên trở thành số một. Nếu như hậu cung có thêm vài vị hoàng tử hoặc Triệu Tĩnh Di có một đứa con trai, Thái hậu sẽ không thèm để ý đến tiểu hoàng tử của Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi không an tâm khi cho nhũ mẫu mang thằng bé đi nên lần nào cũng đích thân ôm tiểu hoàng tử đến Thọ Ninh cung.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Hạ Uyển Chi dùng xong bữa liền mặc đồ cho tên tiểu tử kia. Mới vào hạ nên buổi sáng vẫn hơi se lạnh. Tiểu hoàng tử trắng nõn như tuyết, đáng yêu kinh khủng nên nhận được rất nhiều sự yêu thích của người khác. Hạ Uyển Chi lại càng coi bé con như châu báu, không ngại vất vả bế hắn đi, trên đường lại kiên nhẫn nói chuyện cùng tiểu hoàng tử.

Vì đã được hơn ba tháng tuổi nên con ngươi đã khá linh hoạt nhìn xung quanh hay nhìn theo đồ vật thằng bé thích. Đôi khi có người cầm trống bỏi chơi với hắn thì hắn liền hoa chân múa tay, miệng đầy nước miếng bi bô nói những lời chả có ai hiểu. Có khi còn vui vẻ chuyển động đầu.

Đến Thọ Ninh cung, Hạ Uyển Chi đem tiểu hoàng tử giao cho nhũ nương ôm, đi vào thỉnh an Thái hậu. Hạ Uyển Chi ngồi chờ một lát thì bức rèm che có âm thanh nhỏ. Nàng ngẩng đầu thì liền nhìn thấy Thái hậu được Triệu Tĩnh Di đỡ đi ra thì vội vàng hành lễ "Thần thiếp thỉnh an Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an."

Thái hậu nhìn nàng một cái gật đầu, ánh mắt liếc tiểu hoàng tử. Trong nháy mắt, mắt bà sáng trưng ngồi xuống liền hướng nhũ nương ngoắc "Sách Nhi ngoan, mau đến đây cho Hoàng tổ mẫu ngắm." Nhũ nương nhìn Hạ Uyển Chi, ôm tiểu hoàng tử tiến lên. Thái hậu bế bé con, mỉm cười đùa với tiểu hoàng tử.

Triệu Tĩnh Di cúi người thỉnh an Hạ Uyển Chi, nàng nhàn nhạt gật đầu, nhìn Triệu Tĩnh Di một thân áo màu phấn hồng,vải vóc mềm nhẵn, có thể là thượng hạng cống phẩm. Nàng ta tuổi không lớn lắm, còn chưa nẩy nở hoàn toàn nhưng đã có một dung nhan khuynh thành. Nếu nàng ta trưởng thành hoàn toàn thì gương mặt này không biết sẽ khiến bao nhiêu ánh mắt nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi không thể không nói nàng rất hâm mộ muốn có một gương mặt xinh xắn. Nhưng có nhiều chuyện không chỉ có gương mặt đẹp là được.

Nàng nghĩ, Triệu Tĩnh Di nếu vọng tưởng dựa vào sắc đẹp của mình mà muốn leo lên phượng vị thì cũng có khả năng. Dù sao nam nhân đều háo sắc.

Ma ma cầm đồ chơi đưa cho Thái hậu đùa với tiểu hoàng tử. Bây giờ hắn thích màu sắc tươi tắn. Chuỗi ngọc màu đỏ nè, túi thơm nè...cái gì trước mắt hắn lắc lư, hắn cũng sẽ chộp lấy, miệng bi bô nói.

Triệu Tĩnh Di cầm lấy một cái trống bỏi, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Hạ Uyển Chi. Nhìn trang dung tinh xảo đẹp đẽ quý phái, khí chất thanh cao cao quý của Hạ Uyển Chi, ả không ngừng hâm mộ, ghen ghét.Hạ Uyển Chi phát hiện ra ánh mắt của nàng ta, thản nhiên ngẩng đầu. Nhìn sự ghen tị chưa kịp thu hồi trong mắt ả nàng cũng không nói gì, chỉ nhìn thái hậu đùa với tiểu hoàng tử, lúc này thái hậu là bộ mặt hiền từ.

Thái hậu trêu chọc trong chốc lát, ôm tiểu hoàng tử có chút mỏi tay, tiểu hoàng tử được nuôi rất kỹ, so với lúc vừa sinh ra nặng hơn rất nhiều. Bây giờ bé con như cục thịt tròn vo, chưa bế nhiều trẻ con thì thái hậu làm sao có thể ôm được lâu, Hạ Uyển Chi cũng là ôm một chút thì đưa nhũ nương.

Nhũ nương liền nhận lấy tiểu hoàng tử rồi đứng sang một bên. Thái hậu sửa sang lại cung trang, ánh mắt nhìn tiểu hoàng tử quét vài lần, nói với Hạ Uyển Chi "Mùa hạ sắp qua mùa đông sắp đến rồi. Ngươi sai người làm quần áo mùa đông đi."

"Dạ! Hôm qua Thần thiếp đã phân phó cung nhân." Hạ Uyển Chi gật gật đầu, hậu cung tuy lớn, việc nàng phải làm nhiều lắm là phân phó vài câu mà thôi, cũng là không thể nói mệt mỏi.

Thái hậu lại dặn dò vài câu, tiểu hoàng tử chơi mệt mỏi liền ở trong ngực nhũ nương ngủ thiếp đi. Thái hậu cho nàng lui xuống, rất chiếu cố tiểu hoàng tử, Hạ Uyển Chi gật gật đầu.

Nàng vừa đi, thái hậu nói "Uyển quý phi là người không dễ đối phó, ngươi phải cẩn thận chút. Trong hậu cung tranh đấu gay gắt ngươi lừa ta gạt, cho dù có ai gia cũng không thể lúc nào cũng bảo hộ ngươi chu toàn."

"Vâng, Tĩnh Di nhớ kỹ!" Triệu Tĩnh Di gật gật đầu. Thật ra không cần thái hậu dặn dò nàng cũng biết, đâu chỉ là hậu cung tranh đấu gay gắt, ngươi lừa ta gạt, Triệu phủ cũng không ngoại lệ, nàng cũng không phải là tiểu cô nương ngây thơ.

"Vậy là tốt rồi!" Thái hậu vỗ vỗ tay của nàng, tiếp "Hoàng Thượng mặc dù sủng ái Uyển quý phi, nhưng sẽ không lâu dài. Nếu dùng dung mạo của Tĩnh Di, sau khi tiến cung có thể được ân sủng."

" Được Thái hậu chỉ bảo là vinh dự của Tĩnh Di." Đối với dung mạo của mình, Triệu Tĩnh Di rất tự tin, chỉ là Hoàng thượng hình như không thích nàng, rất khách khí với nàng, nghĩ tới đó lòng của Triệu Tĩnh Di chua xót.

Nhưng nghĩ lại, nàng ta cũng chỉ tiến cung hơn nàng có vài ngày (edit: sinh con mà hơn vài ngày, khá khen cho tinh thần lạc quan này). Đợi đến khi nàng tiến cung hầu hạ Hoàng thượng thì ngài sẽ yêu nàng, sủng nàng. Đến lúc đó, nàng sẽ vượt qua cả Quý phi.

Vừa nghĩ như thế, hai mắt ảm đạm sáng lên, Triệu Tĩnh Di lòng tin mười phần cười cười.

Ăn trưa xong, Tề Diệp đi từ chỗ Thái hậu đến chỗ Hạ Uyển Chi đang trêu chọc tiểu hoàng tử. Nàng nhìn tròng mắt đen nháy của bé chuyển động theo chuỗi vòng đỏ mà cười liên tục.

Tề Diệp vừa tiến đến trông thấy một màn này, nhịn không được cười một tiếng, bước nhanh đến phía trước, ngồi xuống bên người nàng. Nhìn tiểu tử linh động như vậy, phụ thân hắn liền đưa tay véo má phúng phính của hắn một cái.

Hạ Uyển Chi nghiêng đầu nhìn Tề Diệp, đem chuỗi hạt giao cho hắn để hắn đùa với tiểu hoàng tử đang nói lời người ta không hiểu, hai tay trên không trung quơ quơ, thỉnh thoảng nhếch miệng cười một tiếng, khiến cho lòng người mềm nhũn một cái.Chơi đùa trong chốc lát, tiểu hoàng tử mệt mỏi liền hừ hừ khanh khanh, Hạ Uyển Chi sai nhũ nương dụ dỗ tiểu hoàng tử chìm vào giấc ngủ. Nàng tiếp nhận nước ô mai mát lạnh của Hạ Bích "Hoàng Thượng trời rất nóng tại sao ngài lại tới?"

"Nghe thái hậu nói Sách Nhi rất đáng yêu, trẫm nhớ hắn liền đi đến nhìn một chút." Hắn nói xong liền không ngại nóng mà dán sát người nàng, tựa lên vai nàng.

Hạ Uyển Chi cười cười, sờ sờ mặt của hắn "Nếu mệt mỏi thì ở chỗ này nghỉ trưa trong chốc lát đi!"

"Ừ!" Tề Diệp đáp một tiếng nhắm mắt lại.

Chờ trong chốc lát, Hạ Uyển Chi thấy hắn không có động tĩnh, nghiêng đầu nói "Hoàng Thượng muốn gối lên trên người thần thiếp ngủ sao?"

"Trên người Uyển Nhi thật thơm, trẫm ngửi rất buồn ngủ!" Tề Diệp cười cười, ôm nàng nằm trên chiếu, nói "Cùng trẫm nằm một lát đi!"

Nàng gật gật đầu, không nói gì, cho hắn dán vào người mình, nắm lấy tay hắn. Mười ngón tay đan xen.

Giữa hè nóng ran, cũng may Chiêu Hoa cung của nàng có không ít băng, trái cây ướp lạnh, nước ô mai thật là giải khát. Bất giác tháng sau đã trôi qua.

Ngày mười lăm thỉnh an thái hậu, người ngồi đầy phòng. Triệu Tĩnh Di nhu thuận đứng bên cạnh thái hậu, xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bị rất nhiều người ghen ghét.

Gần đây nàng không phải là không biết rõ Triệu Tĩnh Di muốn đến gần Tề Diệp. Chỉ tiếc gần đây hắn chính sự bận rộn, gần như không gặp nàng. Trừ Thọ Ninh cung hắn phải theo phép tắc ngồi một chút thì cho dù có lúc thái hậu gọi hắn đến Thọ Ninh cung dùng bữa, hắn đều dùng chính sự đẩy đi.

Hạ Uyển Chi âm thầm vui vẻ, biết rõ cho dù Triệu Tĩnh Di có tướng mạo đẹp, nhưng chỉ cần nàng là Triệu gia nữ nhi, Tề Diệp sẽ không chân chính sủng ái nàng. Triệu gia ở triều đình thế lực khổng lồ, khắp nơi áp chế hoàng quyền, hắn sao trọng dụng Triệu gia đây?

Thái hậu nói mấy câu, mọi người hàn huyên vài câu liền rời đi. Hạ Uyển Chi trở về Chiêu Hoa cung không bao lâu, Lâm Huệ đã tới, hai người chào hỏi, sau Hạ Bích dâng trà đi lên, vẫn không quên bưng dưa và trái cây.

Gần đây Lâm Huệ lại ngoan ngoãn không ít, Hạ Uyển Chi cũng không còn cố kỵ nhiều nàng ta, dù sao hiện tại nàng là trong người được sủng ái nhất hậu cung nàng nói, người phía dưới cũng không dám nói một cái chữ không, hơn nữa nàng lúc nào cũng đề phòng, tất nhiên sẽ không để cho người khác dễ dàng đắc thủ thương tổn tới mình.

Hai người tán gẫu vài câu, cũng chỉ nói chút ít việc vặt. Đang nói chuyện, nhũ nương ôm tiểu hoàng tử đã tỉnh đi đến. Hạ Uyển Chi vừa nhìn liền nở nụ cười, ôm tiểu hoàng tử dụ dỗ.

Lâm Huệ nhìn tiểu hoàng tử trên cổ treo khuyên tai ngọc, khối ngọc trụy kia nàng nhìn rất quen mắt, nhìn kỹ trong chốc lát, mới bừng tỉnh đi đến. Đây là khuyên Hoàng thượng hay đeo.

Vật bên người Hoàng thượng bình thường sẽ không tùy tiện đưa cho người khác. Nàng nghe nói khuyên tai ngọc này là tiên đế ban thưởng lúc Hoàng Thượng trăm ngày. Từ đó hắn liên tục đeo thứ này trên người. Bây giờ lại xuất hiện trên người tên tiểu tử này. Có thể thấy Hoàng thượng rất coi trọng vị nhị hoàng tử này.Lâm Huệ âm thầm vuốt ve bụng, nếu con của nàng vẫn còn, có lẽ Quý phi vị đã là của nàng.

Ngày mười lăm có cung yến. Các phi tần đều dùng bữa tại Triều Hoa các cùng Hoàng thượng và Thái hậu.

Hạ Uyển Chi ngồi bên cạnh Tề Diệp. Khuôn mặt nàng dưới ánh đèn không còn sự sắc sảo, khuôn mặt trở nên nhu hòa. Bữa tối rất phong phú, Hạ Đồng thức ăn cho nàng, đều là thứ nàng thích ăn, Hạ Uyển Chi ăn được không ít.

Đang ăn, Lâm Huệ nghe mùi cá nhịn không được nhíu mày, nhìn thoáng qua chủ vị Tề Diệp. Nàng ta kẹp lấy một miếng thịt cá đang muốn ăn tiếp nhưng còn chưa cho vào miệng, nhịn không được nàng che miệng cúi đầu.

Động tác không lớn, lại khiến cho mọi người chú ý.

Hạ Uyển Chi khiêu mi, nhìn nàng ta che miệng, bộ dáng hơi khó chịu liền hỏi "Lâm sung dung bị sao thế?"

"Thưa Hoàng Thượng, Thái hậu, tần thiếp làm hai người mất hứng mong Hoàng Thượng trách phạt. Nhưng thân thể tần thiếp rất khó chịu, chỉ sợ muốn..." Còn chưa có nói xong, nàng lại che miệng nôn mửa liên tục.

Các phi tần thấy thế cũng không khỏi nghĩ sâu xa. Hạ Uyển Chi lại càng cau lông mày, nàng đang muốn mở miệng, Thái hậu lại nhanh hơn, nhìn Lâm sung dung, cười nói thể hiện rõ bà đã nghĩ tới điều gì "Thân thể khó chịu để cho ngự y nhìn một chút."

Thái độ của thái hậu không thể nghi ngờ làm cho người ta càng thêm mơ tưởng viễn vông, ánh mắt nhìn về phía Lâm sung dung trở nên kì lạ.

Rất nhanh Lâm Huệ liền lui xuống, thái hậu không yên tâm lệnh cho Quế ma ma đi theo đi nhìn một chút. Những người khác đều không còn tâm tư mà dùng bữa. Hạ Uyển Chi đã không còn muốn ăn, ngồi chờ người tới báo.

Lúc bữa tối gần kết thúc, Quế ma ma đã trở lại, trên mặt vui mừng. Đến chỗ Tề Diệp hành lễ "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, Lâm sung dung đã có thai hơn hai tháng."

Hạ Uyển Chi nắm chặt tay, tiện đà cười nói với Tề Diệp "Chúc mừng hoàng thượng!"

"Chúc mừng Hoàng Thượng!" Phi tần khác cứ việc hâm mộ ghen ghét, không cam lòng nhưng vẫn phải cúi đầu hành lễ. Hôm nay Quý tài nhân báo thân thể khó chịu nên không đến được. Nhưng cho dù nàng ta có muốn đi Hạ Uyển Chi cũng không cho.

Tề Diệp cười cười "Đúng là đáng chúc mừng. Trẫm đi nhìn nàng một chút." Nói quay đầu lại nhìn Hạ Uyển Chi, Hạ Uyển Chi hiểu ý, theo đuôi mà đi.

Đức Sang cung đã lâu không náo nhiệt như vậy. Lâm Huệ có chút không thích ứng, đặc biệt là Hoàng Thượng cầm tay của nàng dặn dò nàng cố gắng chăm sóc mình, nhiệt độ làm cho nàng khẩn trương không thôi. Nhìn khuôn mặt tuấn lãng, nàng cảm thấy tim đập rộn lên, rất vui mừng. Vậy nên căn bản không có tinh lực bận tâm phi tần khác.

Thái hậu tất nhiên là cao hứng nhất, nàng vẫn cảm thấy Tề Diệp con nối dòng mỏng manh, đã có nhị tiểu hoàng tử, lại còn có thêm một hoàng tử nữa, bà sao lại không vui mừng?

Ngày hôm sau Tề Diệp liền ban thưởng không ít đồ cho Đức Sang cung, về phần ban thưởng cái gì Hạ Uyển Chi tất biết được rõ ràng tường tận. Về phần Thái hậu cũng tặn nàng ta không ít đồ. Hạ Uyển Chi lệnh cho Hạ Bích đi chọn lựa một phần lễ vật vừa vặn đưa qua đó.

Tin tức Lâm Huệ mang thai làm hậu cung nổi lên một tầng sóng gió. Lệ phi sau khi biết rất tức giận, sợ hãi. Nếu Lâm sung dung sinh hạ một hoàng tử thì mẫu bằng tử quý tất nhiên là được. Bây giờ Tử Quế hiên một đứa, Đức Sang cung một đứa. Hai nơi đều làm cho ả không được bình yên.

Hạ Uyển Chi đã quản lí hậu cung nên cho dù nàng không vui nhưng ngoài mặt mọi lễ nghĩa đều phải làm đủ. Tề Diệp thì từ khi Lâm Huệ có thai cũng không đối xử như xưa là mười ngày nửa tháng mới đến một lần. Gần như mỗi ngày đều đi cung nàng ta một chuyến như ngày xưa đến Chiêu Hoa cung. Việc đó làm tất cả phi tử đều thầm ghen ghét.

Có bài học lần trước, lần này Lâm Huệ rất cẩn thận dưỡng thai. Kể từ chẩn được hỉ mạch nàng đều không đi ra ngoài qua lại. Kỳ thật nàng đã sớm nghĩ mình có thai, chỉ là không tìm được cơ hội tốt. Dạ tiệc chính là cơ hội tốt nhất, nàng cố ý, cho người khác biết nàng có hỉ mạch.

Chỉ là không ngờ rằng, cho dù nàng có thai Hoàng Thượng sủng ái nàng cũng không nhiều hơn bao nhiêu. Nàng cũng thất vọng, nhưng so với các phi tần một tháng, hai tháng, ba tháng cũng không gặp được Hoàng thượng thì nàng đã được ân sủng.

Đương nhiên, nếu so sánh với Chiêu Hoa cung nàng lại bị vắng vẻ đến đáng thương.

Vuốt ve bụng còn bằng phẳng, Lâm Huệ nghĩ, tuy bây giờ không thể so sánh cùng nàng ta nhưng đời còn dài như vậy, nàng cũng không tin Uyển quý phi có thể được cưng chiều cả đời. Tuổi trẻ qua mau, ân sủng tất nhiên còn qua nhanh hơn. Đã từng một thời được sủng ái, nhưng lại lưu lạc bị hạ bậc. Quý tài nhân là ví dụ điển hình.

Mặc dù trước kia bị Hoàng thượng lạnh nhạt nhưng nàng cũng không dám lấy thai giả ra để đùa giỡn. Hoàng hậu là vết xe đổ nên tất nhiên nàng không dám làm vậy. Chỉ sợ bị người khác phát hiện thì vạn kiếp bất phục, còn liên lụy đến người nhà của mình.

Còn Quý tài nhân biết tin Lâm Huệ mang thai thì thầm ghen tị vì nàng ta được vinh sủng. Từ khi biết mình có hỉ, nàng không dám rêu rao nói ra. Bây giờ người khác đang chú ý đến cái thai trong bụng cô ta mà không chú ý đến ả. Đợi khi nào an toàn thì ả mang theo đứa con vào cung. Vậy ả sẽ được hưởng vinh quang. Nhưng mà ả cũng không mong rằng mình sẽ được ân sủng như trước. Chỉ mong sẽ không chật vật đến mức thành tài nhân như bây giờ.

Vừa nghĩ như thế, Quý tài nhân liền bình tĩnh lại, nàng không phải là không muốn tranh. Nhưng bây giờ chưa phải lúc. Chỉ cần nàng trở mình được, những người đã khi dễ nàng, nàng sẽ không bỏ qua một người nào.

"Nương nương, nô tỳ nhìn Quý tài nhân khá an phận, đại khái là sợ hãi. Nàng ta không dám đi đâu xa. Còn đi thì khá lấm lét trốn tránh."

"Ả cho dù muốn an phận bản phi cũng sẽ không cho ả toại nguyện."

Bụng của ả đã có mang bảy tháng, nếu để cho ả sinh hạ tiểu hoàng tử, chẳng phải là mẹ vinh nhờ con sao? Cho dù Tề Diệp không thích, nhưng trở ngại triều đình, trở ngại Quý gia, hắn ngoài mặt cũng phải đối xử tốt với Quý tài nhân. Tất nhiên nàng nhất quyết sẽ không cho nàng cơ hội trở mình.

Lần trước ngồi trên xích đu té, hài tử không chết thì nàng liền dùng biện pháp khác.

95. Chương 95

Edit: Navahn

Beta: HueKhanh92

Mỗi khi trời bớt nắng một chút, Hạ Uyển Chi sẽ ôm tiểu Hoàng tử ra ngoài đi lại, tránh cho hắn cả ngày buồn chán ở trong phòng. Mà tiểu Hoàng tử dường như cũng rất thích đi dạo, con mắt đen bóng chuyển động linh hoạt, thỉnh thoảng quay sang nhìn Hạ Uyển Chi rồi bô bô ba ba nói nhỏ cho nàng nghe. Tuy là không hiểu lời của hắn, nhưng nàng vẫn thực vui vẻ không thôi.

Chiêu Hoa cung có vườn hoa, nàng cũng không đi quá xa, chỉ ôm tiểu Hoàng tử đi loanh quanh, trời sắp tối liền ôm trở về, trễ hơn một chút sẽ khiến hắn sợ hãi.

Trên đường trở về tiểu Hoàng tự lại lớn tiếng khóc, Hạ Uyển Chi nhẹ giọng dỗ, vỗ về người hắn. Tròng mắt tiểu Hoàng tử hơi nhíu lại, nức nở vài tiếng, sau đó ngủ thiếp đi trong ngực nàng.

Cũng may tiểu Hoàng tử đã tắm rửa, nếu không hắn ngủ rồi sẽ phải đánh thức lần nữa. Đặt hài tử trong nôi, nàng chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ yên của hắn, vuốt ve cái đầu nhỏ, cảm giác có chút mồ hôi chảy ra liền lấy khăn tay lau đi.

Trên vai đột nhiên trầm xuống, lúc quay đầu lại đã thấy Tề Diệp khom lưng, ánh mắt đặt trên người tiểu Hoàng tử đang ngủ yên. Hắn nhìn thêm một lát, nói: "Hôm nay ngủ như vậy, xác thực là rất giống trẫm!"

Hạ Uyển Chi cười cười, ra hiệu cho Tề Diệp đi ra ngoài để không đánh thức tiểu Hoàng tử, hắn vừa khóc lớn một trận, còn chưa an tĩnh được bao lâu.

"Hôm nay Hoàng thượng tới sớm vậy?" Ra khỏi thiên điện, Hạ uyển Chi cười hỏi.

Tề Diệp nhìn nàng, cũng không lập tức trả lời, kéo hai tay của nàng đi xuống bậc thang, chậm rãi nói: "Chẳng lẽ Uyển Nhi không muốn gặp trẫm?"

"Hôm nay Hoàng thượng lại thế nào?" Hạ Uyển Chi có chút kinh ngạc, câu nói vừa rồi của hắn mềm giọng nhẹ lời, làm cho người khác không thể không đa nghi.

"Không có việc gì!" Tề Diệp cười cười, nắm thật chặt tay của nàng, ánh mắt thưởng thức cảnh hoa viên được nàng bố trí xinh đẹp, tâm tình không tệ.

Hạ Uyển Chi nhìn khóe miệng của hắn mỉm cười, xác định không phải hắn nói dối mới thở phào nhẹ nhõm, đáp: "Thần thiếp đương nhiên hi vọng gặp Hoàng thượng sớm một chút, còn hi vọng cả ngày lẫn đêm đều có thể thấy Hoàng thượng!"

"Tham lam!" Tề Diệp nghe thấy thế rất cao hứng, nhéo cái mũi của nàng, vẻ mặt đầy sủng ái.

Lâm Huệ đi ngang qua, nhìn cử chỉ thân mật của hai người cách đó không xa, nhìn vẻ mặt ôn nhu của Hoàng thượng, đang đi bỗng chốc dừng lại, trong lòng hay đáy mắt đều đầy vẻ chua xót. Thái Vi cẩn thận liếc nàng một cái, chuẩn bị mở miệng đã thấy Lâm Huệ thu lại ánh mắt, vẻ mặt ảm đạm: "Trở về đi!"

"Không phải là nương nương muốn..."

Lâm Huệ không quay đầu lại, vuốt ve bụng. Đâu còn quan trọng nữa, nàng vốn muốn qua hỏi thăm Hạ Uyển Chi về chuyện mang thai, hôm nay trông thấy một màn thân mật này nàng làm sao còn tâm trạng, ghen ghét còn không kịp nữa là!

Mười ngày nửa tháng không nhìn đến nàng một cái, lúc này lại cùng nữ nhân khác chàng chàng thiếp thiếp, nàng có độ lượng đến mấy cũng sẽ không nhịn được.

Sắp đến Tết Trung Nguyên, Hạ Uyển Chi phân phó chuẩn bị không ít đèn lồng cùng thuyền. Buổi tối Ngọc Hồ vẫn sáng ngời như ban ngày, vô số chiếc thuyền đèn lồng trôi lờ lững, lấp lánh long lanh đủ mọi màu sắc, trông rất đẹp mắt. Phi tần tham dự ngoại trừ Lâm Huệ cùng Quý tài nhân thì đều đông đủ, dù sao cũng chỉ là tết Trung Nguyên, các nàng mang thai vẫn nên kiêng kỵ một chút.

Náo nhiệt cả buổi tối, ban đêm Tề Diệp ngủ tại Ngọc Long điện. Hạ Uyển Chi nhìn tiểu Hoàng tử một lát liền trở về. Hạ Bích đi sau lưng nàng, nói: "Hạ Hoa đã chuẩn bị xong!"

"Ừ, cẩn thận một chút!" Hạ Uyển Chi gật đầu, không nói thêm.

Nàng tắm rửa xong liền nằm nghỉ ngơi, Hạ Bích phân phó một tiếng, Hạ Hoa liền ra khỏi Chiêu Hoa cung.

Quý Tài nhân không đi Ngọc Hồ nên ngủ từ rất sớm. Tử Quế hiên rất yên lặng, chỉ có một hai ngọn đèn lồng còn sáng. Hai bóng dáng lén lén lút lút sờ soạng đi vào, tỳ nữ canh cửa đã ngủ say như chết, các nàng dễ dàng đẩy cửa tiến vào.

Quý tài nhân dường như nghe được động tĩnh, mở mắt ra đã nhìn thấy trước giường có một thân hình, con mắt sáng lên, sắc trắng quỷ dị, tóc dài xõa ra che cả khuôn mặt, lộ ra khóe mắt đỏ tươi có thể thấy được rõ ràng. Bộ dáng mặt xanh nanh vàng làm cho nàng toàn thân lạnh lẽo, hoảng sợ hét chói tai: "A~, quỷ aa!"

Quý tài nhân bị hù dọa, ôm đầu quấn trong chăn, toàn thân run lẩy bẩy. Đây vẫn chưa phải là điều kinh khủng nhất, kinh khủng nhất chính là âm thanh quỷ dị kia, làm cho người khác lạnh cả xương sống: "Thục... phi... ngươi thật độc ác... hôm nay bản phi muốn ngươi... đền mạng..."

"A~! Quỷ! Có ai không, người đâu..." Quý Tài nhân bịt chặt lỗ tai, thiếu chút nữa là ngất đi.

"Thục phi... Đền mạng đi, đền mạng đi, đền mạng đi..." Âm thanh dồn tới liên tiếp làm cho cả người bủn rủn.

"Tránh ra, tránh raaa..." Quý Tài nhân bọc chăn mền che chở chính mình, lẩm bẩm tự nói. Cảm giác chăn mền bị vén lên, nàng thiếu chút nữa chui xuống gầm giường "Không cần, không cần! Ta không hại ngươi, đi mau, đi mau a..."

"Nương nương, nương nương gặp ác mộng sao?" Cung nữ trực đêm bị đánh thức liền xác đèn lồng đi đến. Quý Tài nhân nghe thấy, dần dần trấn tĩnh lại. Sợ hãi nhìn cung nữ một chút, ánh mắt nàng dè dặt liếc qua những nơi khác, thấy quần áo treo trên bình phong giống như một người đang lơ lửng hù dọa. Mồ hôi lạnh lại đổ ra, nhìn kĩ thì chỉ là quần áo bình thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Cung nữ rót cho nàng một chén nước, tuy có chút nguội nhưng cũng không thể lập tức hâm nóng được. Quý Tài nhân không chê, nàng uống một hớp nước, trấn an: "Vừa rồi có nghe được cái gì không?"

"Nô tỳ chỉ nghe thấy nương nương nói tránh ra, gọi cứu mạng, còn lại không nghe thấy cái gì khác. Nương nương đừng sợ, nô tỳ ở bên ngoài coi chừng, sẽ không có việc gì." Dù là nói như thế nhưng nàng ta cũng bắt đầu sợ hãi, dù sao Tết Trung Nguyên có tục xưng quỷ tiết. Nghe nói hôm đó Diêm Vương sẽ thả quỷ trong địa ngục ra, mạng người chết oan uổng trong hậu cung cũng không ít khiến cung nữ càng cảm thấy xung quanh quỷ dị."Đêm nay canh giữ ở trong." Nhớ tới kẻ mặt xanh nanh vàng mắt mũi đầy máu kia, trong lòng Quý Tài nhân vẫn còn sợ hãi, làm sao dám nằm một mình chỗ này. Cung nữ cầu cũng không được, lúc này nàng ta cũng không dám ở một mình.

Nằm xuống xong, Quý Tài nhân vẫn lạnh buốt toàn thân, hồi lâu mới ấm dần lên. Ngủ một lát nàng lại gặp cơn ác mộng, trong giấc mộng kỳ quái, nàng chạy trốn nhưng lại bị một thứ đáng sợ gì đó đuổi theo sau. Không biết chạy bao lâu, nàng đột nhiên ngã xuống, quay đầu lại đã thấy oan hồn Đức phi nhào tới, nàng bị hù dọa hét lên một tiếng. Lúc mở mắt ra liền phát hiện gương mặt trắng bệch, mồ hôi nhỏ giọt toàn thân, đầu ướt đẫm. Nàng thở phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ là mộng.

Mặc dù vậy, Quý Tài nhân vẫn bị bệnh, mỗi ngày đều phải tĩnh dưỡng trên giường. Cả người cũng mệt mỏi, nhưng vì vậy mà có thể lấy cớ không đi thỉnh an.

Chỉ là vài ngày liên tục Quý Tài nhân đều bị đánh thức, bị thứ mặt xanh nanh vàng đầy vết máu đứng trước giường hù dọa hết hồn vía. Thân thể vốn không khỏe mạnh lại càng thêm suy nhược, cả ngày điên thần loạn quỷ, thấy trời tối liền sợ hãi. Ban đêm phải để Mộc Hương canh nến, trong phòng chiếu sáng như ban ngày, nghiêm trọng hơn là còn cho cung nữ canh chừng nàng ngủ.

Liên tiếp mấy ngày, mặc dù nàng ta bị kinh hãi nhưng cũng không truyền ra tin tức động thai, Hạ Uyển Chi nhíu mày: "Chuyện gì xảy ra?"

"Nô tỳ vô dụng." Hạ Hoa áy náy, đã mấy buổi tối bôi nhọ lên mặt lén vào Tử Quế hiên, cầm dạ minh châu chiếu lên, tóc tai bù xù đứng trước giường hù dọa Quý Tài nhân. Mặc dù nàng ta bị bệnh, nhưng bào thai trong bụng cũng không bị ảnh hưởng chút nào, điều này làm cho nàng rất thất vọng.

"Nương nương, Tử Quế hiên sai người đi Nội vụ phủ xin thêm nến, nô tỳ cho quản sự át đi, mấy ngày nay Tử Quế hiên cũng không nhận được bao nhiêu nến." Hạ Bích tiến đến nói.

"Làm tốt lắm." Nàng cũng nghe nói Quý Tài nhân hình như bị dọa, buổi tối đốt nến suốt đêm để bớt sợ hãi, thế nên Hạ Hoa cũng không giả trang quỷ được.

Màn đêm buông xuống, Quý Tài nhân nhìn trong phòng tối đen liền hỏi: "Sao còn không thắp nến?"

"Nương nương, chỉ còn nửa ngọn nến, nếu hiện tại thắp lên, lát nữa sẽ rất tối!" Mộc Hương bưng một chén thuốc đưa cho nàng uống.

Quý Tài nhân tiếp nhận chén thuốc, uống một ngụm: "Hôm nay hương vị chén thuốc có chút khác lạ."

"Ngự y nói thêm hai vị thuốc nên sẽ khác một chút." Mộc Hương nói.

Quý Tài nhân lại hỏi: "Sao chỉ còn lại nửa ngọn nến? Nến không đủ đến Nội vụ phủ xin là được, có bạc, bọn họ sẽ không thể không cho." Hiện tại nàng mặc dù thất thế, tuy trước kia Quý gia không quan tâm đến, nhưng kể từ khi có thai xong, Quý gia liền đút không ít vàng bạc đến. Chính là mong nàng sinh nở thuận lợi, hi vọng sau này có ngày mẹ vinh nhờ con.

Nếu không phải mang thai, nàng cũng bị gia tộc lạnh nhạt. Ngẫm lại, Quý Tài nhân liền lạnh trong lòng, nàng là người, không phải là quân cờ vô tâm vô tính, người nhà còn như thế, nàng làm sao dám hy vọng xa vời ai có thể thật lòng?"Nô tỳ cho là lần này người của Nội vụ phủ bị chặn lại, nô tỳ liền hỏi thăm một chút, phát hiện người bên cạnh Uyển Quý phi phân phó. Tháng này, tháng sau, tháng sau nữa, nến và dầu của Tử Quế hiên đều bị cắt bớt."

Nói cách khác, ba tháng sờ soạng sống qua ngày!

Nghe vậy, Quý Tài nhân tức giận đến xanh mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Uyển Quý phi, đồ tiện nhân! Nàng ta cố ý nhắm vào ta, tiện nhân, chờ ta ngồi lên vị trí Hoàng hậu, nhất định không.. khụ khụ.. nhất định sẽ không dễ dàng cho qua!"

Mộc Hương vuốt lưng cho nàng, nói: "Nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ nghĩ biện pháp, nương nương phải bảo trọng thân thể, đừng tức giận."

"Yên tâm, không nhìn thấy con tiện nhân kia thất sủng, ta sẽ không ngã xuống!" Quý Tài nhân hít thở hổn hển.

Ánh nến lay động, Thái Vi nói: "Đêm đã khuya, nương nương nghỉ sớm đi!"

"Làm xong chưa?" Lâm Huệ không ngẩng đầu, bình tĩnh ngồi thêu dưới ánh nến, một cái áo ngủ thêu Long Vân, uy nghiêm tôn quý.

"Đã xong, nô tỳ tự tay thả thuốc vào chén thuốc của Quý Tài nhân, nghe nói Quý Tài nhân uống hết không dư chút nào. Chỉ cần hai canh giờ là có thể phát tác." Thái Vi nói: "Nương nương yên tâm, hôm nay Quý Tài nhân có thai bảy tháng, nếu uống thuốc kia chỉ cần tổn thương nặng một chút, đương nhiên một xác hai mạng."

"Vậy là tốt rồi!" Ngừng may vá, Lâm Huệ cười lạnh: "Lúc trước nàng ta khi dễ ta không ít, hôm nay nàng ta thất thế, nếu không ra tay, đợi tới lúc mẹ vinh nhờ con, người thua thiệt là chính mình. Không bằng thừa dịp nàng ta còn thất sủng chấm dứt hậu hoạn về sau."

"Nương nương nói rất đúng!" Thái Vi gật đầu, cười đến quỷ dị.

Có điều Lâm Huệ phải thất vọng rồi, một xác hai mệnh là không thể. Trong bụng Quý Tài nhân là bông gối đầu, cho dù uống thuốc bỏ thêm độc hoa hồng cũng sẽ không khiến nàng ta sảy thai.

Bởi vậy ngày hôm sau nghe nói Quý Tài nhân bình yên vô sự ở Tử Quế hiên, Thái Vi mấy lần cho người đi hỏi thăm đều không thấy Quý Tài nhân có động tĩnh gì. Mặc dù nghi ngờ, nhưng cũng không thể chất vấn nàng ta tại sao không xảy ra chuyện.

Lâm Huệ cũng biết, hôm nay trong hậu cung ai cũng là người khôn khéo. Cũng như nàng, kể từ khi nàng có thai xong cũng cũng phải dè dặt sợ có người động tay động chân vào thức ăn. Đồ từ Ngự thiện phòng đưa đến cũng không dám dùng nữa, dù sao đã mất đi một đứa bé, nàng không dám mạo hiểm.

Quý Tài nhân bị hù dọa không nhẹ, nhưng cũng không đáng lo ngại, chỉ là ngủ không đủ giấc mà thôi. Vì vậy nên ban ngày nàng ta liền ngủ thêm một chút, buổi tối để người khác canh chừng cũng an tâm hơn.

Hạ Hoa mấy lần đều không thể ra tay, phẫn nộ nói: "Nương nương, nô tỳ vô dụng, chút chuyện nhỏ cũng làm không xong!"

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi có cả quầng thâm của Hạ Hoa, nàng nói: "Thôi, ban đêm nghỉ ngơi cho tốt, việc này cứ cho qua như vậy đi!"

Không nghĩ tới lá gan Quý Tài nhân không nhỏ, dọa mấy ngày nàng ta vẫn sinh hoạt bình thường, không thể không khiến người khác bội phục. Nếu hù dọa không được, nàng cũng chỉ có thể từ từ nghĩ thêm biện pháp.

Ngày hôm sau ôm tiểu Hoàng tử đi thỉnh an Thái hậu, Thái hậu rất vui vẻ trêu chọc tiểu Hoàng tử. Nàng thấy Triệu Tĩnh Di cúi đầu mỉm cười, nhìn bộ dáng mũm mỉm của tiểu Hoàng tử, khẽ nhíu mày, cũng không nói thêm cái gì.Ngồi tại Thọ Ninh cung trong chốc lát, mỗi ngày Thái hậu đều phải tụng kinh niệm phật nên Hạ Uyển Chi liền ôm tiểu Hoàng tử trở về.

Thái hậu nhìn nàng đi, nói với Triệu Tĩnh Di: "Hoàng thượng mấy ngày nay không tới, ai gia nói ngươi học làm điểm tâm, đã học xong chưa?"

"Đã học xong, làm phiền Thái hậu cô cô dạy bảo." Triệu Tĩnh Di gật đầu. Mấy ngày nay nàng đều bận rộn trong phòng bếp, hương vị điểm tâm ngày càng ngon miệng.

"Vậy là tốt rồi, đợi chút nữa ngươi làm điểm tâm đưa đi ngự thư phòng, nói là ai gia bảo ngươi đưa đi." Hoàng thượng không tới, dù sao nàng vẫn phải tạo cho bọn họ chút cơ hội. Nếu Triệu Tĩnh Di không thể gần được Hoàng thượng, làm sao có thể khiến Hoàng thượng ưu ái?

Trước lúc ăn trưa, Hạ Uyển Chi phân phó phòng bếp chuẩn bị thức ăn. Hạ Hoa đi ra ngoài một chuyến trở lại nói: "Vừa rồi nô tỳ nghe nói Triệu tiểu thư đưa điểm tâm đến Ngự thư phòng."

"Hoàng thượng chắc là ăn rồi?" Hạ Uyển Chi khiêu mi, cũng biết Thái hậu sẽ không chịu để yên, mà Triệu Tĩnh Di đương nhiên sẽ hợp tác, nàng ta muốn làm Hoàng hậu, nghĩ hay lắm!

"Hoàng thượng không gặp Triệu tiểu thư, chỉ cho Quang Thuận công công đưa điểm tâm vào, ăn hay chưa nô tỳ cũng không biết."

"Nói Hạ Bích nấu một chén súp tuyết lê đường phèn đưa qua." Hạ Hoa hiểu ý, gật đầu lui xuống.

Không bao lâu Hạ Bích trở lại, nói: "Nương nương, Triệu tiểu thư đưa điểm tâm đến Hoàng thượng cũng không động vào. Ngược lại nghe nương nương chuẩn bị súp tuyết lê đường phèn liền cho nô tỳ bưng vào, Hoàng thượng cũng uống vài chén."

"Vậy là tốt rồi!" Hạ Uyển Chi rất hài lòng. Nếu hắn ăn điểm tâm của Triệu Tĩnh Di đưa đến cũng là đồng nghĩa với việc thừa nhận nàng ta, nếu không ăn, mặc kệ là vì nguyên nhân gì vẫn tốt hơn.

Triệu Tĩnh Di sống ở Hoàng cung mấy tháng, Thái hậu cũng không có ý thả nàng ra ngoài, dường như muốn cho nàng ngây ngốc cả đời ở đây. Mà Triệu Tĩnh Di cũng cảm thấy Hoàng cung khá hơn rất nhiều so với trong phủ. Nếu nàng đã có cơ hội tiến cung, sao nàng lại lãng phí tâm ý của Thái hậu được?

Nàng đương nhiên có hy vọng dựa vào dung mạo xinh đẹp quyến rũ Hoàng thượng, tiện đà trở thành phi tần được sủng ái nhất hậu cung.

Chỉ là mấy tháng vừa rồi Hoàng thượng cũng không có bao nhiêu hứng thú với nàng, nàng chỉ có thể an ủi là do tuổi của mình còn nhỏ, thân thể chưa nảy nở, không có lực hấp dẫn với nam nhân. Đợi nàng mười lăm tuổi cập kê thì mị lực liền tỏa ra khắp nơi, đến lúc đó sao Hoàng thượng có thể xem nhẹ vẻ đẹp của nàng nữa?

Lúc ăn trưa, nghe nói Tề Diệp đi tới Chiêu Hoa cung, Hạ Uyển Chi ẵm tiểu Hoàng tử đứng đợi ở hành lang. Tiểu Hoàng tử đã hơn bốn tháng, thân thể cũng cứng cáp lên không ít, bàn tay bé nhỏ nắm chặt lại, miệng y y nha nha.

Chờ một lát đã thấy loan giá đi đến, nàng nhìn người đang đến gần, nhẹ nhàng cười. Tề Diệp thấy hai người một lớn một nhỏ, tiến đến vuốt ve đầu tiểu Hoàng tử: "Phụ hoàng đến thăm Sách Nhi."

Tiểu Hoàng tử còn nhỏ, đương nhiên không biết hắn đang nói gì. Tề Diệp nhìn tiểu Hoàng tử trắng trẻo đáng yêu liền ôm vào ngực. Trước kia hắn chắn chắn sẽ không ôm hài tử, hai vị tiểu Công chúa cũng chỉ là đến thăm một chút. Hôm nay có thêm tiểu Hoàng tử khiến người ta yêu thích, lại là do Hạ Uyển Chi sinh, trong lòng vui mừng, mỗi lần đi đến cũng sẽ bế một chút, nhiều lần như thế cũng tự nhiên thuần thục.

Thức ăn rất hợp khẩu vị của hắn, Tề Diệp ăn rất nhiều. Tiểu Hoàng tử chơi được một lát đã đói bụng, nhũ nương liền ôm xuống cho bú. Tề Diệp ăn trưa xong nghỉ ngơi trên giường nệm, Hạ Uyển Chi ngồi một bên quạt cho hắn, không bao lâu cũng ngủ thiếp đi.

Đến giờ, Tề Diệp bị Hạ Bích đánh thức, đứng dậy gõ người đang nằm sấp ở một bên, mỉm cười sờ đầu đánh thức nàng: "Mệt nhọc thì lên giường nghỉ ngơi."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, dụi mắt đứng dậy. Nàng giúp hắn thay y phục, lại vắt khăn rửa mặt cho hắn, uống nước súc miệng xong, Hạ Bích cũng vừa vặn đen đến chén súp tuyết lê đường phèn ướp lạnh.

Tề Diệp bưng uống một ngụm, múc cho nàng một muỗng, nói: "Hương vị rất ngon, trời nóng uống nước ướp lạnh quả thật không tệ."

"Nếu Hoàng thượng ưa thích, ngày mai thần thiếp cho người đem đến Ngự thư phòng." Nàng cười nói.

Tề Diệp gật đầu, uống thêm vài ngụm tuyết lê đường phèn, thấy canh giờ không còn sớm mới nói: "Trẫm đi ngự thư phòng xử lý chính sự, nếu mệt nhọc thì ngủ một lát. Bữa tối trẫm không đến Chiêu Hoa cung được."

Hạ Uyển Chi gật đầu, đưa mắt nhìn hắn rời đi. Buổi chiều biết hắn dùng bữa tại Đức Sang cung chỗ Lâm Huệ, trong lòng có chút mất hứng.

96. Chương 96

Edit: Việt Hà

Beta: ThuyAn89

"Quý Tài nhân gần đây thân thể như thế nào?" Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua Vương ngự y cúi người khom lưng, nhàn nhạt hỏi.

Vương ngự y có chút khẩn trương, toàn thân căng thẳng, tiếng nói có chút run rẩy, nói "Hồi bẩm Quý phi nương nương, vài ngày trước đó Quý tài nhân bị kinh hãi, thân thể có chút không khoẻ, trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng, đã tốt hơn trước rất nhiều. "

"Thai nhi thế nào?" Nàng nhướng mày.

"Cũng không đáng lo ngại!" Vương ngự y không dám nói ra một tiếng.

"Phải không?" Giọng nói giương lên.

"Vi thần không dám có nửa câu lừa gạt." Vương ngự y cung kính trả lời.

Hạ Uyển Chi bưng chén trà mới pha chậm chạm uống, Vương ngự y cúi người khom lưng, không dám đứng thẳng người, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Hạ Uyển Chi nhìn không nói gì, cầm thức ăn cho cá ăn. Nàng nhìn ba bốn con cá màu đỏ tranh đoạt thức ăn, cảm thấy cá còn như thế huống chi là nữ nhân ở hậu cung, nếu không tranh đoạt ân sủng thì mới là khiến người ta ngạc nhiên.

Hồi lâu, nàng rửa tay ngồi xuống, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua ở trên người của Vương ngự y, nói "Có biết hôm nay bổn phi cho gọi ngươi đến đây vì điều gì không? "

"Vi thần ngu dốt, mong Quý phi nương nương chỉ rõ." Vương ngự y khẩn trương đến mức toàn thân đều run lên nhè nhẹ.

Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn Hạ Bích một cái, Hạ Bích hiểu ý, cầm một bao thuốc tiến lên. Vương ngự y không hiểu chuyện gì nhận lấy, nàng ý bảo mở ra nhìn xem. Kỳ thật không cần mở ra, nhìn qua bề ngoài hắn liền biết là cái gì "Nương nương đây là..."

"Vương ngự y là người thông minh, hẳn là biết ý tứ của bổn phi. Làm tốt bổn phi tự nhiên sẽ ngợi khen, nếu là làm không tốt, bổn phi cũng sẽ không nương tay."

"Nương nương, vi thần không dám." Vương ngự y đương nhiên biết ý tứ của nàng ta, là sai hắn hạ dược vào trong chén thuốc của Quý Tài Nhân. Chỉ tiếc, cái dược này vô dụng đối với Quý Tài Nhân, long chủng trong bụng nàng ta đã sớm không có.

" Là không dám hạ dược hay là dám trái ý bổn phi?" Hạ Uyển Chi nhướng mày, nói " Vương ngự y cũng nên biết, tình thế hiện giờ, bổn phi muốn một người vô duyên vô cớ biến mất căn bản không cần làm cái gì nhiều. Huống chi là một cái chức ngự y nho nhỏ, chỉ cần bổn phi muốn, đổ xuống mười cái tội danh thì Vương ngự y cũng đừng mong ngày mai thấy ánh mặt trời."

“Nương nương, vi thần biết sai mong nương nương trách phạt!” Vương ngự y run lên vài cái, mọi người đều cho rằng ở Hoàng cung làm việc thật tốt. Kỳ thật ở hoàng cung làm việc cũng đồng nghĩa ngồi bên mép vạc dầu vậy, nếu làm việc không cẩn thận liền bị đẩy xuống.

Lúc này hắn như đang ở giữa vạc dầu, bên trái vạc là Uyển Quý Phi, bên phải vạc là Quý Tài nhân, hắn hiện giờ căn bản không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Bổn phi chờ tin tức tốt của ngươi, Vương ngự y đừng làm cho bổn phi thất vọng.” Hạ Uyển Chi cười nhạt một tiếng, vẫy vẫy tay ý bảo hắn đi xuống.Vương ngự y âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đưa tay cầm theo gói thuốc, lòng nặng nề rời đi.

“Nương nương vì sao phải cho Vương ngự y đi hạ dược? Đó không phải là người của chính mình, nếu hắn đem chuyện hôm nay nói ra ngoài, đối với nương nương bất lợi a!” Hạ Bích lo lắng nói.

“Hắn không dám nói ra.” Hạ Uyển Chi chắc chắn nói một câu, nghiêng đầu hái được một mảnh lá cây, cười lạnh.

“ Nàng ta quả thật sai ngươi làm như vậy?” Quý Tài nhân nhướng mày, hơi hơi xiết chặt nắm tay.

“ Vâng!” Vương ngự y móc ra gói thuốc do Hạ Uyển Chi đưa, nói “Đây là độc hoa hồng, nếu người mang thai mà uống phải, nặng thì sinh non, nhẹ thì cũng dị tật.”

“Tiện nhân!” Quý Tài nhân nghe được nghiến răng nghiến lợi, nghĩ lại lại nhịn, cười nói “Chỉ sợ làm nàng ta thất vọng rồi, liền tính uống xong cũng sẽ không sinh non. Chỉ là không nghĩ tới nàng ta ngoan độc như vậy, thế nhưng lại hạ dược ta.”

“Nương nương xem vi thần nên làm cái gì bây giờ?” Vương ngự y rất là lo âu, hắn tình nguyện xem bệnh đều không muốn liên lụy đến tranh đấu trong cung này. Chỉ tiếc hắn đã hãm sâu trong đó, rốt cuộc không rút ra được.

“Còn có thể làm sao bây giờ, nếu nàng ta muốn hạ dược, vậy thành toàn tốt cho nàng ta.” Quý Tài nhân cười lạnh hai tiếng, gọi Mộc Hương tới bên tai nàng nói nhỏ vài câu, Mộc Hương gật gật đầu lui xuống đi.

“Hôm nay ngươi cứ coi như không phát sinh chuyện gì, chỉ cần không nói bậy, liền có thể bảo toàn tính mạng.” Quý Tài nhân liếc mắt nhìn Vương ngự y một cái.

Vương ngự y gật gật đầu, kỳ thật so với đi theo nàng ta còn không bằng đi theo Uyển Quý Phi. Chỉ tiếc người nhà của hắn hiện giờ đều đã bị Quý gia uy hiếp, một mình hắn sống chết không quan trọng, lại không thể liên luỵ người nhà. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Vương ngự y ở trước mặt Hạ Uyển Chi giữ miệng kín như bưng.

Quý Tài nhân cầm gói thuốc xem xét, khóe miệng cười lạnh “Đây là chính ngươi đưa tới cửa, cũng đừng trách ta không khách khí, là ngươi tự tìm tới.”

Đêm đó, Tử Quế Hiên liền truyền ra tin tức Quý Tài nhân sinh non,tám tháng sinh đẻ thật sự là nguy hiểm.

Hạ Uyển Chi nghe xong một chút đều không nóng nảy, chỉ là mang theo người qua đi nhìn một cái. Rốt cuộc nàng hiện tại xử lý hậu cung, như thế nào cũng phải đi ngang qua xem một chút.

Còn chưa đi vào liền nghe thấy âm thanh tê tâm liệt phế, nhìn thấy Vương ngự y đứng ở một bên chờ. Vương ngự y vội vàng tiến lên thỉnh an, hai người trong lòng biết rõ ràng.

Trong phòng từng tiếng hô đau, nàng sinh nở qua cũng biết cái đau kia không phải ai cũng có thể chịu được, mà nàng cũng không có ý định liên tục coi chừng. Đang muốn vào xem một chút, cung nữ đứng ở cửa nói “Quý phi nương nương dừng bước, bên trong quá rối loạn, tốt nhất là nương nương vẫn là không cần đi vào.”

Nàng nghe thấy âm thanh Quý Tài nhân hô đau, dừng một chút thu hồi bước chân, nhìn chằm chằm cung nữ, ngay sau đó xoay người “Nếu sinh xong thì cho người đi Chiêu Hoa cung báo tin vui.”” Vâng!” Cung nữ cung kính cúi người.

Hạ Uyển Chi không có dừng lại, nàng không tính toán nhiều, rất nhanh mang theo người rời đi.

Nàng vừa đi cung nữ liền đi vào, cách một tầng màn che, nói "Nương nương, Quý phi nương nương đã đi rồi!"

Nàng ta đang ra sức hô đau, vừa nghe liền nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng hừ hừ khanh khanh. Mộc Hương lấy khăn mặt lau mồ hôi cho nàng ta, cái chăn bỏ xuống, một cái gối mềm rút ra bị ném ở một bên.

Hạ Uyển Chi không thể tưởng được, có vết xe đổ của Hoàng Hậu ở phía trước, còn có người dám giả mang thai. Tuy rằng nàng ta xác thật mang thai, nhưng hiện giờ trong bụng nàng cũng không có hài tử.

Lúc quá nửa đêm, một thân ảnh tiến vào trong Tử Quế Hiên, xách một cái giỏ tre có một hài tử đang ngủ say, hài tử này mới được sinh ra không lâu.

Trong Tử Hiên cung, căn bản là không có bà đỡ. Hạ Uyển Chi cũng không cho người đi thỉnh bà đỡ, Vương ngự y canh giữ ở cửa nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ mới sinh, mới nhẹ nhàng thở ra.

Không bao lâu Mộc Hương xách theo đèn lồng chạy thật nhanh, hận không thể khua chiêng gõ trống báo cho mọi người trong hậu cung, Quý Tài nhân sinh hạ tiểu hoàng tử.

Sáng sớm lúc Hạ Uyển Chi đứng dậy hầu hạ Tề Diệp mặc quần áo, Quang Thuận công công tiến vào nói "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng. Sáng nay Quý Tài nhân sinh hạ một vị tiểu hoàng tử, tuy rằng là sinh non, may mắn chính là mẫu tử bình an.

Người đã đeo đai lưng khựng lại, ngẩng đầu "Mẫu tử bình an?"

" Vâng!" Quang Thuận công công gật gật đầu.

Tề Diệp cũng không có nhiều vui mừng, nói "Ta biết rồi!"

Hạ Uyển Chi nhìn biểu tình nhàn nhạt của hắn, trong lòng dễ chịu chút. Không nghĩ tới thế nhưng lại mẹ tròn con vuông, thật đúng là phúc lớn mạng lớn a! Vẫn là một vị tiểu hoàng tử, sớm biết...

"Hoàng Thượng, Quý Tài nhân đem lại tin mừng sinh hạ ra Hoàng tử, Hoàng Thượng không bằng sau khi hạ triều đi nhìn một cái?" Hạ Uyển Chi ra vẻ rộng lượng kiến nghị.

Tề Diệp nhéo nhéo tay nàng cũng không nói cái gì, Hạ Uyển Chi lại biết hắn đây là đáp ứng rồi.

Tiễn Tề Diệp đi, Hạ Uyển Chi tức giận đến mức phất cả tay áo. Trên bàn ấm trà ly tách rối tinh rối mù, tất cả đều rơi xuống đất vỡ thành một mảnh. Hạ Bích ở một bên nhìn không dám tiến lên.

Nàng hít sâu một hơi, sửa sang lại một chút váy áo, phát tiết xong tâm tình tốt lên không ít, ngữ khí bình đạm " Cho người thu thập một chút."

" Vâng!" Hạ Hoa phân phó cung nữ tiến vào thu thập.

Hạ Bích nói "Nương nương không cần lo lắng, tuy Quý Tài nhân sinh hạ được Hoàng tử cũng không có khả năng được sủng ái. Mới vừa rồi Hoàng Thượng nghe thấy Quý Tài nhân sinh hạ tiểu hoàng tử, tựa hồ cũng không cao hứng. So sánh với người mà nói, khi Nương nương sinh hạ Nhị hoàng tử, trên mặt Hoàng Thượng vẫn luôn nở nụ cười."" Cho dù sinh hạ tiểu hoàng tử thì như thế nào, đường trưởng thành còn dài lâu như vậy. Nếu là hôm nào đó xảy ra chuyện không may, ai biết sẽ như thế nào?"

Vừa nghĩ như thế, Hạ Uyển Chi căn bản là không tức giận, ngược lại phân phó Hạ Bích chuẩn bị một phần lễ vật phong phú đưa đi Tử Quế Hiên.

Sau lúc lâm triều, Hạ Uyển Chi đi theo Tề Diệp cùng đi Tử Quế Hiên, trước khi đi nàng mới biết Thái Hậu đã qua.

Lúc bọn họ tới, thời điểm thấy Thái Hậu nhìn tiểu hoàng tử sinh ra chưa đến một ngày, cười đến không khép miệng được. Thấy bọn họ tiến vào, ánh mắt nhìn lướt qua ở trên người Hạ Uyển Chi, mơ hồ có chút đắc ý.

Hạ Uyển Chi làm bộ không phát hiện, cúi người hành lễ. Thái Hậu cười nói "Hoàng Thượng lại đây nhìn một cái, tiểu hoàng tử càng nhìn càng thấy giống Hoàng Thượng khi còn nhỏ y như đúc, tương lai lớn lên khẳng định là người có phúc khí. Uyển Quý Phi nói có phải hay không?"

Đứa trẻ sinh ra còn chưa đến một ngày có thể nhìn ra giống ai, nàng thật đúng là bội phục. Biết Thái Hậu đây là cố ý nói lời kia thử nàng, nàng nhàn nhạt cười nói "Xác thật rất giống, dù sao cũng là Hoàng tử, tự nhiên có phúc khí!"

Thái Hậu cười một chút, ôm đứa trẻ đi đến gần cho Tề Diệp xem. Hắn chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt nhàn nhạt, xác thật không thấy thích nhiều. Hạ Uyển Chi nhìn âm thầm đắc ý, hiện giờ xem ra Quý Tài nhân tưởng mẫu bằng tử quý(mẹ quý nhờ con) e là cũng không có khả năng.

Đang nhìn xem tiểu hoàng tử, màn che bị xốc lên. Mộc Hương đi ra, sau khi hành lễ nói với Tề Diệp "Hoàng Thượng, nương nương nói có chuyện muốn nói với Hoàng Thượng."

Tề Diệp nhíu mày nhìn nàng ta một cái, Mộc Hương cúi thấp đầu.

"Hiện giờ Hoàng Thượng dưới trướng có hai vị hoàng tử, ai gia cũng liền an tâm chút rồi. Nếu là Lâm Sung Dung cũng sinh hạ hoàng tử, năm nay nhưng thật ra là năm phúc khí của Hoàng Thượng, Uyển Quý Phi nói có phải hay không?"

"Thái Hậu nói rất đúng!" Hạ Uyển Chi nhìn chằm chằm màn che khép lại, có chút tò mò Quý Tài nhân đem người kêu đi vào muốn nói cái gì.

"Hoàng Thượng thứ tội, tần thiếp thân thể không khoẻ, tạm thời không thể hành lễ với Hoàng Thượng!" Nhìn thấy hắn tiến vào, Quý Tài nhân làm ra một bộ dạng biểu tình suy yếu, tiếng nói yếu ớt.

Tề Diệp cũng không nói cái gì, ngồi xuống ghế. Trong phòng có chút oi bức, rốt cuộc vẫn là ngày tháng bảy nóng bức, may mà là giữa buổi sáng, thời tiết mát mẻ hơn một chút.

Thấy hắn không nói, Quý Tài nhân cắn cắn môi, nước mắt ào ào rơi xuống, nói "Hoàng Thượng, tần thiếp cầu Hoàng Thượng làm chủ." Nói xong giãy giụa muốn xuống giường.

Tề Diệp nhíu mày "Nếu thân thể không khoẻ liền nằm đi."

"Đa tạ Hoàng Thượng." Nàng chẳng qua là làm bộ mà thôi, nàng không sinh đẻ gì, thân mình vẫn tốt lắm.

"Nói đi! Chuyện gì?" Như thế nào gấp không chờ nổi mời hắn vào, hắn thật ra rất tò mò vì chuyện gì.

"Hoàng Thượng có biết tần thiếp vì sao lại sinh non?" Quý Tài nhân làm ra một bộ điềm đạm đáng yêu nhìn hắn.Tề Diệp tựa hồ không kiên nhẫn, nói "Có chuyện gì nói thẳng."

"Vâng!" Biểu tình không kiên nhẫn của hắn làm cho lòng nàng trầm xuống,còn tưởng rằng sinh hạ hoàng tử cho hắn, hắn sẽ đối với chính mình tốt một chút.

Hiện tại xem ra đều không phải là như thế, Quý Tài nhân nghĩ mà trong lòng khó chịu. Nàng liếc mắc nhìn Mộc Hương một cái, Mộc Hương hiểu ý bưng một cái ấm thuốc lên, lại kêu Vương ngự y tiến vào, nói "Hoàng Thượng, tối hôm qua sau khi uống thuốc an thai thì tần thiếp cảm thấy đau bụng. Lúc sau chẩn được là sinh non, may mà tần thiếp có Hoàng Thượng phù hộ mới có thể thuận lợi sinh hạ tiểu hoàng tử."

"Chén thuốc có vấn đề?" Hiểu rõ ý tứ của nàng ta, Tề Diệp nhíu mày.

" Vâng!" Quý Tài nhân đôi mắt đẫm lệ mơ hồ nói "Vương ngự y kiểm tra rồi, nói là trong chén thuốc bỏ thêm hoa hồng. Hoàng Thượng, nữ nhân mang thai sao có thể ăn hoa hồng a, hoa hồng là sảy thai. Nếu không phải tần thiếp mạng lớn, tiểu hoàng tử liền giữ không nổi rồi!"

"Vương ngự y?" Tề Diệp nhíu mày, không nghĩ tới lại có chuyện có người hạ dược, chính là vì mưu hại con nối dõi sao?

"Có vi thần!" Vương ngự y sợ tới mức cả người run lên.

"Quý Tài nhân nói là thật?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng,trong chén thuốc xác thật có hoa hồng, Quý Tài nhân cũng là uống phải chén thuốc này nên mới sinh non, Quý Tài nhân phúc lớn mạng lớn, nếu không liền một thi hai mệnh(một người hai mạng)!"

"Quang Thuận."

"Có nô tài!" Quang Thuận đứng phía sau tiến lên nói.

"Đi xuống tra xem, là ai to gan lớn mật, dám mưu hại Hoàng tử." Tề Diệp vẻ mặt âm trầm phân phó.

Quý Tài nhân liếc mắt nhìn Vương ngự y một cái, âm thầm đắc ý. Tra đi tra đi, sớm hay muộn sẽ tra được trên đầu nàng ta, lần này thật muốn nhìn xem nàng ta bị thất sủng như thế nào!

Tiếng nói chuyện bên trong, có thể nói là rơi vào lỗ tai của người bên ngoài một tiếng cũng không sót. Chỉ là một tầng màn che hơi mỏng, vài bước xa, làm sao lại có thể nghe không thấy được.

Nhưng thật ra Hạ Uyển Chi một chút đều không lo lắng, nàng biết Vương ngự y là người của Quý tài nhân. Khẳng định hôm qua đã nói cho nàng ta biết nàng kêu Vương ngự y đi Chiêu Hoa Cung, cũng biết nàng đưa cho Vương ngự y một gói hoa hồng.

Cảm giác được ánh mắt nhìn qua của Thái hậu, Hạ Uyển Chi ngẩng đầu nhìn lại, hai đôi mắt nhìn nhau, Thái Hậu ý vị không rõ nhìn nàng một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Sau khi từ Tử Quế Hiên đi ra, Hạ Uyển Chi rõ ràng cảm giác Tề Diệp tâm tình không tốt. Nàng không có khả năng làm bộ như không nghe thấy, rốt cuộc đến gần, nàng nói "Hoàng Thượng hà tất phải tức giận, chờ bắt được người rồi trách phạt, đừng nhất thời tức giận mà ảnh hưởng tới thân thể."

"Uyển Nhi, trẫm chỉ là cảm thấy cái hậu cung này quá mức âm u, tranh đấu gay gắt, ngươi lừa ta gạt, tàn hại..." Hắn dừng một chút, lôi kéo tay nàng, nói "Sau nay cẩn thận một chút, cho dù trẫm là Hoàng Thượng, cũng có lúc bận rộn chiếu cố không được.Uyển Nhi, may mắn các ngươi đều bình an."

"Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi gọi một tiếng, tiến lên ôm bờ vai của hắn, nói "Chỉ cần có thể lưu tại bên người Hoàng Thượng, núi đao biển lửa thần thiếp đều không sợ hãi."

"Uyển Nhi!" Vuốt ve mặt nàng, Tề Diệp thở dài gắt gao ôm lấy nàng, nói "Yên tâm, trẫm sẽ không cho ai làm thương tổn ngươi cùng Sách Nhi."

"Thần thiếp biết." Chính nàng cũng sẽ không để ai tổn thương đến bản thân mình.

Chuyện Quý Tài nhân sinh hạ Hoàng tử cũng nhấc lên gợn sóng ở hậu cung, chỉ là so với vui mừng khi Hạ Uyển Chi sinh hạ tiểu hoàng tử, chỗ Quý Tài nhân vắng lạnh hơn nhiều. Các nàng âm thầm mừng thầm, chỉ cần Hoàng Thượng không thích, liền tính sinh hạ Hoàng tử cũng vô dụng.

Xem ra nếu muốn mẹ vinh nhờ con, tử bằng mẫu quý, còn phải xem ân sủng của Hoàng Thượng a!

Quang Thuận tra xét một ngày, Vương ngự y đã bị bắt tới, còn chưa nghiêm hình bức cung. Bất quá chỉ mới khiển trách một phen, Vương ngự y liền khai ra.

Quang Thuận đi ngự thư phòng, nói "Hoàng Thượng, Vương ngự y nói, nói hắn cũng là bị người ta sai khiến."

"Là ai?" Tề Diệp cũng không ngẩng đầu lên, hỏi.

Quang Thuận chần chờ một chút, thật cẩn thận nhìn hắn một cái, nói "Vương ngự y nói do Uyển Quý Phi đưa, sai hắn đem hoa hồng bỏ vào trong chén thuốc của Quý Tài nhân."

"Nói hươu nói vượn!" Tề Diệp vừa nghe liền biến sắc, bút lông bay đi ra ngoài, ở trên quần áo sạch sẽ của Quang Thuận công công lưu lại một vệt mực.

"Nô tài không dám!" Quang Thuận cúi đầu, không dám nói ra một tiếng

"Tra khảo lại!" Tề Diệp quăng tay áo, Quang Thuận công công không dám ở lâu, rất nhanh chạy ra ngoài.

Đêm đó, Vương ngự y cả người đầy vết thương, chỉ còn chút hơi tàn.Quang Thuận công công cầm cây sắt được nung đỏ nhìn hắn, hỏi "Nói, là ai sai khiến?"

Vương ngự y sợ hãi không thôi. Còn tưởng rằng sẽ mau kết thúc, ai biết hắn nói ra tình hình thực tế, lại không ai tin tưởng, ai bảo nàng ta là Uyển Quý Phi tôn quý đây!

Cây sắt tới gần một chút, Vương ngự y thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ của nó "Là Uyển Quý Phi!"

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Quang Thuận nói một tiếng,sắt nung đỏ được hạ xuống. Vương ngự y đau đến biến sắc, mồ hôi đầy đầu, nhìn Quang Thuận công công cầm cây sắt thứ hai đến gần. Rốt cuộc nhịn không được, há mồm hung hăng cắn xuống, ngay sau đó khóe miệng tràn ra vết máu.

Quang Thuận công công thầm mắng một câu, muốn cứu lại không còn kịp rồi.

Tề Diệp biết được Vương ngự y đã chết, trước khi chết còn cắn Hạ Uyển Chi không bỏ, hừ lạnh một tiếng "Ném đến bãi tha ma đi."

Nàng là cái dạng người gì hắn sao lại không rõ ràng, nàng mềm lòng thiện lương như vậy, như thế nào lại hạ dược hại người,thực xem hắn là đứa ngốc sao?

Tề Diệp không tin là Hạ Uyển Chi hạ dược, chuyện lần này liền không giải quyết được gì đã cho qua. Tề Diệp cũng chưa qua thăm chỗ Quý Tài nhân một lần nào.

97. Chương 97

Edit: Puta Ng

Beta: HueKhanh92

Không ít người biết chuyện Vương ngự y bị xử trí, Hạ Uyển Chi là một người trong số đó.

Về phần Vương ngự y nói người sai bỏ thuốc là Hạ Uyển Chi cũng không thấy Tề Diệp nói đến trước mặt nàng, như thể không phát sinh chuyện gì. Trái lại nàng hỏi tới, Tề Diệp nói "Người sơ sẩy như thế làm sao có thể ở lại hoàng cung? Trẫm đã xử trí rồi!"

Nàng nghe xong gật đầu, không nói gì thêm.

Ngược lại Quý tài nhân nghe nói Vương ngự y đã chết, sửng sốt một hồi lâu rồi tức giận đến xanh mặt. Nàng biết rõ Hoàng Thượng đây là bao che nữ nhân kia. Nhân chứng vật chứng đều đủ cả mà nữ nhân kia vẫn như xưa, lông tóc không tổn hao gì. Thật làm người ta cảm thấy không cam lòng.

Cho dù Quý tài nhân không cam lòng cũng không làm được gì đây. Dù sao hiện tại nàng không được sủng ái. Mà nữ nhân kia là Uyển quý phi cao cao tại thượng, là phi tần được Hoàng Thượng sủng ái nhất, sao có thể dễ dàng vặn ngã như vậy?

Quý tài nhân chỉ có thể tự an ủi mình, Vương ngự y chết cũng tốt. Dù sao chuyện hoàng tử giả không nhiều người biết lắm. Người sống luôn không đáng tin, bớt một người biết là bớt một nguy hiểm.

Hôm tắm ba ngày cho tiểu Hoàng tử cũng không cử hành yến hội linh đình, chỉ tổ chức một bữa tiệc trưa tại ngự hoa viên, hoàng thân quốc thích mới có thể tham gia. So với yến hội đầy tháng của Nhị hoàng tử được tất cả triều thần chúc mừng, mọi người vừa nhìn đã biết Tam hoàng tử vừa sinh ra này căn bản không tôn quý bằng Nhị hoàng tử.

Bởi vì Quý tài nhân sinh hạ Tam hoàng tử mà Hạ Uyển Chi canh cánh trong lòng. Nghĩ kĩ lại, chuyện đã không giống trước kia. Nàng có Nhị hoàng tử là đã thoả mãn, cần gì phải so đo cái danh hiệu Tam hoàng tử!

Mặc dù là yến hội của Tam hoàng tử, nhưng không ít vương phi, công chúa và các phu nhân mượn cơ hội làm quen, lôi kéo nàng. Hạ Uyển Chi mỉm cười trò chuyện. Nụ cười nhẹ nhàng, chu toàn với bọn họ. Có vẻ như hôm nay nhân vật chính là nàng, chứ không phải Tam hoàng tử.

Quý tài nhân dưỡng thân thể, không thể ra cửa, nghe Mộc Hương báo lại tin tức. Nàng tức giận đến một câu nói không nên lời, cũng không thể trách được, ai bảo nàng thất thế.

Lệ phi, Lâm Huệ nhìn một đám người vây quanh Hạ Uyển Chi, vẻ mặt khinh thường, trong lòng ghen ghét.

Sau yến hội buổi trưa là đến gánh hát biểu diễn. Nàng an bài rất khá, yến hội cũng không xuất hiện nhiễu loạn. Sau khi yến hội kết thúc, các vương phi rối rít đến thỉnh an cáo từ.

Lúc Lệ phi chuẩn bị trở về thì thấy Lâm Huệ chậm rãi đi tới, nàng mỉm cười, đi chậm lại "Lâm sung dung chuẩn bị trở về sao?"

"Vâng! Không biết Lệ phi nương nương có gì phân phó?"

"Hôm nay khí trời tốt, nghe nói hoa cúc đã nở, sắc vàng rực rỡ trông rất đẹp mắt. Không bằng Lâm sung dung cùng bản phi đi nhìn một chút?" Lệ phi cười.

Lâm Huệ nói "Đa tạ Lệ phi nương nương ưu ái. Chỉ là tần thiếp ngồi một hồi lâu có hơi mệt mỏi, chỉ sợ sẽ quấy rầy nhã hứng của nương nương.""Lâm sung dung thật giỏi. Chỉ là một sung dung nho nhỏ thế mà dám không coi lời của bản phi vào mắt. Chẳng lẽ ỷ vào long chủng trong bụng?" Tay sờ soạng vào bụng nàng ta, hù dọa Lâm Huệ vội vàng lui về phía sau tránh tay của Lệ phi. Lệ phi cười nhạo một tiếng, nói "Yên tâm, cho dù bản phi muốn làm gì cũng sẽ không làm chuyện lộ liễu như thế."

"Chỉ là nói đến lộ liễu cũng không thể sánh bằng Uyển quý phi. Chỉ đáng thương Vương ngự y gánh tội." Mặc dù người biết không nhiều lắm, Lệ phi nương nương lại biết chuyện chén thuốc bị bỏ hồng hoa.

"Lệ phi nương nương có gì bất mãn thì tìm Uyển quý phi. Tần thiếp thấp cổ bé họng, căn bản không nói nên lời." Lâm Huệ hành lễ nói "Tần thiếp hơi mệt mỏi, sẽ không quấy rầy Lệ phi nương nương!"

"Lâm sung dung đang sợ sao?" Lệ phi khiêu mi nhìn nàng ta, nói "Hôm nay thân phận Uyển quý phi đúng là không người nào có thể so sánh. Bản phi nghe nói mấy ngày nay Hoàng Thượng không đến thăm Lâm sung dung. Nếu muốn mẹ vinh nhờ con, Lâm sung dung nên nịnh bợ Uyển quý phi cho tốt. Dù sao các ngươi cũng là tỷ muội tốt, bất kể nàng ta được sủng ái thế nào cũng sẽ không vứt bỏ ngươi."

"Đa tạ Lệ phi nương nương phí tâm! Thay vì lo lắng tần thiếp, không bằng Lệ phi nương nương lo lắng cho mình một chút. Tần thiếp nghe nói một tháng rồi Hoàng Thượng không đi Ngọc Hoa cung của Lệ phi nương nương."

Lệ phi nghe nàng ta cười nhạo mình, trên mặt tái đi.

Lâm Huệ không muốn dây dưa nữa, nhìn nàng ta một cái, phúc thân rồi chậm rãi rời đi. Nàng đương nhiên muốn được sủng ái. Chỉ tiếc các nàng đã không phải tỷ muội, cho dù nàng ta là hoàng hậu, cũng sẽ không nâng đỡ mình. Lâm Huệ sớm đã nhìn thấu nàng ta, người đàn bà ích kỷ kia trong lòng chỉ có bản thân nàng ta. Mất công nàng xem nàng ta như tỷ muội tốt, nhưng người ta lại không muốn như vậy.

"Sớm muộn gì ta cũng sẽ thu thập ngươi." Trừng mắt nhìn thân ảnh rời đi, Lệ phi siết chặt nắm đấm. Nếu nàng cũng sinh hạ hoàng tử, Lệ phi nàng đã không dễ dàng bị nàng ta chọc tức.

Mấy ngày nữa là yến hội trung thu. Hạ Uyển Chi phân phó hậu cung chuẩn bị trung thu, sẽ có cung yến cử hành ở ngự hoa viên. Ngày hôm trước nàng phân phó ngự thiện phòng làm bánh Trung thu, đưa đến mỗi phi tần. Sau khi bánh Trung thu làm xong, nàng cho Hạ Bích chuẩn bị một chút, xách đến ngự thư phòng.

Tiểu thái giám nhìn thấy nàng, từ xa đã đi đến nghênh đón, hành lễ nói "Hoàng Thượng đang phê duyệt tấu sớ ạ."

Cất bước đi vào, ngự thư phòng rộng rãi cực kì yên lặng. Thái giám vén bức rèm che lên cho nàng đi vào. Nàng đi rất nhẹ, nhìn người nghiêm túc phê duyệt tấu chương, mỉm cười. Quang Thuận phát hiện nàng, vội vã hành lễ. Hạ Uyển Chi ra hiệu hắn đừng lên tiếng, rón rén bước lại gần Hoàng Thượng.

Còn chưa đi được vài bước thì thấy hắn ngẩng đầu nhìn, mặt không chút thay đổi. Lúc nhìn thấy nụ cười nhẹ nhàng của nàng, lông mày giãn ra, đặt bút xuống, nói "Sao Uyển Nhi tới đây?"

"Ngự thiện phòng đã làm xong bánh Trung thu, thần thiếp liền cầm đến cho Hoàng Thượng nếm thử." Tiếp nhận bánh trung thu bưng lên, Quang Thuận công công đưa khăn tay cho nàng. Nàng cầm lấy, lau mặt cho Tề Diệp rồi bưng một ly trà trên tay.Tề Diệp cầm lấy bánh Trung thu nếm thử. Hương vị cũng không tệ. Dù sao cũng là bánh Trung thu ngự thiện phòng làm ra, làm không ngon cũng sẽ không được ở lại ngự thiện phòng.

Hắn ăn là bánh Trung thu hạt sen, ngọt mà không ngán, mùi vị không tệ.

Quang Thuận mang một cái ghế cho Hạ Uyển Chi ngồi. Tề Diệp cầm một miếng bánh Trung thu đút cho nàng. Hai người vừa uống trà vừa ăn bánh Trung thu. Dù sao cũng là đồ ngọt, Hạ Uyển Chi ăn một miếng thì không ăn nữa. Ngược lại hắn ăn được nửa cái.

"Đã cho người đưa bánh Trung thu đến các cung. Bánh Trung thu cho yến hội ngày mai cũng đã chuẩn bị xong." Nàng uống một ngụm trà, nói.

"Ừ! Ngươi làm việc trẫm yên tâm." Tề Diệp gật đầu, tiếp nhận khăn tay lau miệng nàng đưa tới.

Hai người trò chuyện một lát. Quang Thuận công công tiến đến, nói "Hoàng Thượng, Thái Hậu cho Triệu tiểu thư đưa chút bánh Trung thu đến, nói là để Hoàng Thượng nếm thử."

"Cho nàng trở về đi." Tề Diệp mặt không thay đổi, mở miệng.

Hạ Uyển Chi khiêu mi không lên tiếng.

Quang Thuận công công gật đầu lui ra ngoài "Hoàng Thượng đang bận, Triệu tiểu thư không có chuyện gì vẫn nên trở về đi!"

"Bánh Trung thu này..." Triệu Tĩnh Di hơi chần chờ, nói "Làm phiền Quang Thuận công công cầm vào, nói là thần nữ tự mình làm, mời Hoàng Thượng nếm thử hợp khẩu vị không."

"Cái này..." Quang Thuận công công đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Triệu Tĩnh Di. Trong hậu cung này, thậm chí các cô gái cả nước đều vội vàng nịnh nọt, lấy lòng Hoàng Thượng. Chỉ tiếc tâm tư của Hoàng Thượng cũng không dễ dàng nắm lấy như vậy. Rõ ràng Hoàng Thượng không hứng thú với Triệu tiểu thư trước mắt này. Nếu không phải giữ thể diện cho Thái Hậu, nàng ta cũng sẽ không được ở trong hoàng cung.

"Quang Thuận công công, tới hầu hạ Hoàng Thượng đi!" Hạ Uyển Chi đi ra, liếc nhìn Triệu Tĩnh Di.

"Thần nữ bái kiến Uyển quý phi. Quý phi nương nương kim an!" Triệu Tĩnh Di hơi kinh ngạc, không ngờ nàng ta ở bên trong. Nghĩ kĩ lại, nếu không phải nàng ta ở bên trong, cũng sẽ không ngăn cản mình.

Quang Thuận công công theo lời đi vào hầu hạ. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua hộp thức ăn trên tay Triệu Tĩnh Di, vẻ mặt nhàn nhạt "Chẳng lẽ Triệu tiểu thư không biết ngự thư phòng là trọng địa triều chính, không phải ai cũng có thể tới."

"Thần nữ ghi nhớ, đa tạ nương nương nhắc nhở." Dù không phục nhưng thân phận của nàng ta bày ở trước mắt, mình không thể phản bác. Triệu Tĩnh Di cung kính gật đầu.

"Nhớ kỹ là tốt rồi, không có việc gì thì trở về đi! Dù sao vẫn là tiểu thư chưa gả đi, có một số việc nên cố kỵ chút ít. Đừng làm mất thể diện của Triệu gia."

Triệu Tĩnh Di nghe vậy, siết chặt hộp cơm, vẻ mặt biến đổi.

Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy, nói "Ngày mai chính là tết Trung thu, vốn là ngày đoàn viên. Bây giờ Triệu tiểu thư ở trong cung, có lẽ rất nhớ người nhà!"

"Tạ nương nương quan tâm." Ta nghĩ thế nào thì mắc mớ gì tới ngươi? Triệu Tĩnh Di âm thầm nhếch miệng, sau khi hành lễ thì xoay người rời đi. Nàng thầm nghĩ chuyện hôm nay nhất định nói cho Thái Hậu, để bà làm chủ cho mình. Đây là Uyển quý phi muốn đuổi nàng xuất cung.

Còn chưa được Hoàng Thượng sủng ái, Triệu Tĩnh Di nàng sao lại dễ dàng xuất cung?"Sao nhanh như vậy đã trở lại rồi? Hoàng Thượng không thích bánh Trung thu mà Tĩnh Di làm sao?" Thái hậu khiêu mi, nhìn nàng cầm nguyên hộp bánh Trung thu về, có chút ngoài ý muốn.

"Ngay cả mặt Hoàng Thượng Tĩnh Di còn chưa nhìn thấy đã trở về." Nàng phẫn nộ nói, vẻ mặt muốn có bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

"Chuyện gì xảy ra?" Thái hậu nghi ngờ, giọng nói chùng xuống.

Triệu Tĩnh Di nói "Vừa tới ngự thư phòng thì gặp Uyển quý phi đi ra. Uyển quý phi nói ngự thư phòng là trọng địa triều chính, bảo Tĩnh Di về sau không cần đến, còn nói Tĩnh Di an phận một chút, đừng làm Triệu gia mất thể diện."

"Làm càn, chuyện của Triệu gia khi nào thì đến phiên nàng ta nói?" Thái hậu tức giận, mặt biến sắc, vỗ bàn, chén trà run rẩy.

"Thái hậu đừng nóng giận. Nàng nói không sai. Dù sao ngự thư phòng là trọng địa triều chính, về sau Tĩnh Di không đi là được. Điều này cũng để bảo toàn danh tiếng Triệu gia, miễn cho có người dèm pha."

"Nói cái gì? Uyển quý phi là cái gì, lại dám nhục nhã Triệu gia. Nàng ta được lắm!" Thái hậu hừ hừ hai tiếng. Những người khác thở mạnh một tiếng cũng không dám. Nhìn Triệu Tĩnh Di sợ hãi, bà nói "Trong hậu cung này, còn chưa đến lượt Uyển quý phi nàng ta lên tiếng. Ngươi là tiểu thư Triệu gia, sau này sẽ là hoàng hậu làm chủ hậu cung này, không cần tới một quý phi lắm miệng. Nếu về sau nàng ta nói gì, ngươi không cần phải để ý. Chờ trong tay có quyền thế, đối phó nàng ta chỉ như đối phó một con kiến mà thôi."

"Thái Hậu nói rất đúng!" Triệu Tĩnh Di gật đầu, nhìn lông mày Thái Hậu nhíu chặt, biết rõ bà rất tức giận, chỉ an ủi nàng mà thôi.

Chỉ cần Thái Hậu tức giận, trong lòng nàng liền cao hứng. Hiện tại nàng chỉ là thần nữ, căn bản không đối phó được Uyển quý phi. Nhưng Thái Hậu không giống vậy, ngay cả Hoàng Thượng cũng phải nể mặt bà ba phần. Một quý phi thì có là cái gì?

Dạ yến Trung thu, ngự hoa viên được trang trí rất lộng lẫy. Những chiếc đèn cung đình tinh xảo, nhỏ bằng cái chén, được trang trí làm ngự hoa viên sáng trưng như ban ngày. Trên sân khấu biểu diễn những hí khúc thịnh hành. Dù đã nghe vô số lần, mọi người vẫn nghe đến say sưa.

Hạ Uyển Chi ngáp một cái, hơi buồn ngủ. Gần đây nàng quen ngủ sớm, trời tối là đi ngủ. Lúc này nghe trong chốc lát liền mệt mỏi.

Nhìn mọi người lắng nghe chăm chú, nàng ngồi ngủ gà ngủ gật cũng không nên, liền quyết định ra ngoài đi một lát. Đèn đuốc sáng trưng làm ngự hoa viên càng trở nên tươi đẹp. Hoa cúc nở vừa vặn. Nàng đứng dậy ra ngoài đi dạo.

Hạ Bích, Hạ Hoa theo nàng rời đi. Vẻ mặt nàng nhàn nhã, đi dạo trong ngự hoa viên. Cung nhân lui tới nhìn thấy nàng thì vội vã hành lễ.

Nàng đi một lúc, ngửi thấy mùi thơm hoa quế phảng phất, đứng dưới tàng cây ngửi chốc lát. Ánh mắt nàng nhìn lên Tích Nguyệt lâu, cước bộ xoay chuyển, bước lên Tích Nguyệt lâu.

Đứng ở trên Tích Nguyệt lâu, tầm mắt thật tốt, có thể trông thấy cả ngự hoa viên. Chỉ là hơi xa, nhìn người cũng không rõ ràng lắm mà thôi. Nhưng ban đêm đèn đuốc sáng trưng, cảnh sắc càng lung, linh huyền ảo. Nàng ngồi dựa vào lan can, vẻ mặt lười biếng. Gió mát phơ phất, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nói vui mừng.

Một vầng trăng tròn sáng tỏ treo trên bầu trời đêm. Ánh sao rạng rỡ, ánh trăng dịu dàng như nước.Không biết ngồi bao lâu, khi nàng đang buồn ngủ, Hạ Bích kinh ngạc nói "Thân ảnh kia hình như là Hoàng Thượng!"

Theo phương hướng ngón tay, Hạ Uyển Chi nhìn lại, thấy Tề Diệp chỉ dẫn theo Quang Thuận công công, không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Nhìn cước bộ thong thả, có vẻ rất nhàn nhã.

Nàng nhìn thoáng qua Hạ Hoa ra hiệu nhìn xuống. Ánh mắt của nàng liên tục rơi vào trên người hắn, không nghĩ tới hắn cũng sẽ đi dạo một chút. Cho đến khi một thân ảnh mảnh khảnh hiện lên trong tầm mắt, nàng khẽ nheo mắt, ánh mắt bắt gặp một thân ảnh khác. Bọn họ hình như đang nói gì đó, nhưng quá xa, căn bản không nghe được. Chỉ biết là một nữ tử, nhất định vị kia là phi tần. Hôm nay hắn đi một mình, không phải là thời cơ đến gần nịnh nọt tốt nhất sao?

Hai người chậm rãi mà đi. Cho đến khi đứng dưới đèn cung đình, nàng mới nhìn rõ thân ảnh mảnh khảnh kia là ai.

"Ngự hoa viên ban đêm so với ngự hoa viên ban ngày khác xa nhau. Thần nữ lần đầu tiên nhìn thấy." Tiếng nói của Triệu Tĩnh Di ôn nhu như chim oanh, cử chỉ vẻ mặt tất cả đều ưu nhã thỏa đáng, chính là vì để hắn có ấn tượng tốt.

"Ừ! Nếu thích có thể đến đây nhiều một chút." Tề Diệp nhàn nhạt nói một câu.

Triệu Tĩnh Di gật đầu, nhất thời không biết nên nói gì, đứng sau lưng hắn nhìn thân ảnh cao to của hắn. Tim nàng đập rộn lên, định nói chuyện với hắn, lại sợ đường đột nói sai chọc cho hắn mất hứng.

Hai người trầm mặc một lúc. Triệu Tĩnh Di hơi khẩn trương, nghĩ muốn làm cho hắn chú ý, tâm tình phức tạp. Nàng âm thầm hít vào một hơi, cố ý đạp phải làn váy của mình, cả người đổ về phía hắn.

Hạ Uyển Chi nhìn Triệu Tĩnh Di ôm lấy Tề Diệp, khẽ khiêu mi.

Hạ Bích oán hận nói "Thật không biết xấu hổ!"

Hạ Uyển Chi không lên tiếng, biết rõ đây chỉ là vì Triệu Tĩnh Di muốn hắn chú ý, rồi yêu thương nhung nhớ. Nàng không thể không nói Triệu Tĩnh Di này xác thực lớn mật. Chút dũng khí này cũng đủ làm cho người khác bội phục.

Tề Diệp đờ ra một chút, cúi đầu nhìn hai tay của nàng ta vòng trên eo mình. Triệu Tĩnh Di cố làm ra vẻ kinh hoảng đứng lên, cụp mắt xuống tỏ vẻ yếu đuối, hai tay cầm chặt làn váy, tiếng nói ủy khuất "Thần nữ biết sai, xin Hoàng Thượng tha thứ."

Nhìn người kia nhận sai, Tề Diệp lặng yên trong chốc lát, vươn tay nắm lấy cằm của nàng ta. Vẻ hơi non nớt không che giấu được dung nhan của nàng. Ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, còn mang theo một chút đáng yêu của trẻ con, ngọt ngào hợp lòng người.

Triệu Tĩnh Di cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mặt thoáng chốc đỏ rực, lộ ra một đôi mắt trong veo như nước. Con mắt long lanh ánh nước nhìn qua hắn, cúi đầu. Hai tròng mắt long lanh sáng ngời, dung mạo khuynh thành.

Nhìn một màn cử chỉ thân mật, Hạ Uyển Chi thu hồi ánh mắt, khẽ cắn môi không nói. Triệu Tĩnh Di xác thực xinh đẹp. Chỉ cần nàng ta động tâm tư, người nam nhân nào cũng sẽ bị gương mặt đó mê hoặc, coi như là ngôi cửu ngũ Hoàng Thượng cũng sẽ không ngoại lệ. Nếu nói bản tính con người say mê cái đẹp, hậu cung của hắn ba nghìn giai lệ, vừa ý ai thì là phúc khí của người đó.

Chỉ là nàng không ngờ một màn này để nàng tận mắt nhìn thấy. Nghĩ một lúc, nàng đi xuống Tích Nguyệt lâu.

Còn chưa đi xuống thì trên cầu thang gặp phải một người đi lên, nàng lập tức kinh ngạc.

"Biết ngay Uyển Nhi sẽ trốn, làm trẫm phải đi tìm." Không đợi nàng mở miệng, người đó đã lên đến đây, một cách tự nhiên lôi kéo tay nàng "Nghe nói ban đêm Tích Nguyệt lâu vô cùng mỹ lệ. Khó được hôm nay có nhã hứng, trẫm nhìn một chút xem rốt cuộc đẹp thế nào."

Hạ Uyển Chi quay đầu lại, không nhìn thấy thân ảnh của Triệu Tĩnh Di, lập tức hơi ngạc nhiên, cũng không hỏi đến, mặc hắn lôi kéo lên lầu. Cho dù ân sủng ai, hắn là Hoàng Thượng, có một số việc dù nàng là quý phi cũng không thể nhiều lời.

Điểm đúng mực này Hạ Uyển Chi rất rõ ràng. Nam nhân không thích nữ nhân càn quấy. Nàng chỉ cần nhu thuận nghe lời, ôn nhu săn sóc là được!

Tề Diệp lôi kéo nàng đi đến chỗ vừa rồi nàng ngồi. Nhìn phía dưới đèn đuốc sáng trưng, hắn nói "Xác thực cảnh trí tuyệt vời, khó trách làm cho Uyển Nhi ưu ái."

"Hoàng Thượng nói đùa. Thần thiếp chỉ là đánh bậy đánh bạ mà thôi." Nàng cười, nụ cười nhàn nhạt.

"Trẫm cho là ngươi về nghỉ ngơi, không ngờ lại chạy tới nơi này." Hắn trông thấy nàng buồn ngủ, ngáp vài cái.

"Hoàng Thượng còn chưa rời tiệc. Thần thiếp sao dám rời đi trước. Chỉ là ra ngoài hít thở không khí mà thôi." Nghiêng đầu áp sát mặt hắn, Tề Diệp ôm chặt lấy nàng, cảm nhận nhiệt độ trên người nàng, cười không lên tiếng. Nhìn canh giờ không còn sớm, nàng nói "Hoàng thượng không cần trở về sao?"

"Không lo! Trẫm thấy cảnh sắc mỹ lệ, ngồi thêm chút nữa." Tề Diệp liếc nhanh Quang Thuận công công.

Quang Thuận công công hiểu ý, xoay người xuống lầu. Rất nhanh hắn đã đến ngự hoa viên. Những người đang chờ đợi trông thấy hắn đến, dâng lên hi vọng, lại nghe thấy Quang Thuận nói "Hoàng Thượng có hơi mệt mỏi. Hôm nay yến hội đến đây thôi. Mọi người tự tản đi đi!"

Mọi người nghe vậy ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Ánh mắt tất cả rơi vào hai chỗ trống không bên trên, lòng dạ biết rõ, rời đi.

Sắc mặt Thái Hậu thay đổi, không nói gì, để cho ma ma và Triệu Tĩnh Di nâng đỡ rời đi.

Triệu Tĩnh Di biết bọn họ ở đâu, hồi tưởng lại lúc nàng nhắm mắt mong đợi hắn ân sủng thì vang lên một âm thanh. Nếu không phải cung nữ kia làm hỏng chuyện tốt của nàng, nàng đã dụ dỗ được hắn. Chỉ tiếc nửa đường có Trình Giảo Kim chặn đường.

Chỉ là một người nam nhân, dù là Hoàng Thượng cũng là một nam nhân mà thôi. Triệu Tĩnh Di nàng không tin dựa vào dung mạo xinh đẹp của mình lại không thu phục được hắn?

Về phần Uyển quý phi kia, để nàng ta chờ coi đi!

98. Chương 98

Edit: Biuti

Beta: ThyAn89

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, Hạ Uyển Chi phát hiện mình đang nằm trên lưng Tề Diệp, không khỏi giật mình thức giấc. Hắn biết nàng đã thức, vẫn cõng nàng không chịu buông tay, dịu dàng nói "Mệt thì ngủ thêm một chút nữa đi!"

"Hoàng Thượng, để thần thiếp xuống đây đi!" Cầu thang rất cao, nàng hơi lo lắng, nếu hai người té nhất định sẽ bị thương. Liếc mắt nhìn bốn phía, vẫn còn ở trên Tích Nguyệt Lâu, có điều nàng không nghĩ tới lại ngủ thiếp đi trong lồng ngực của hắn.

"Không sao!" Nàng rất nhẹ, như một đứa bé vậy. Hắn vững vàng cõng nàng xuống lầu. Hạ Uyển Chi bị hù cho sợ, vội vàng vòng tay qua cổ của Tề Diệp, hơi thở ấm áp phun ở trên cổ hắn, tê tê dại dại, có chút ngứa ngứa.

Nhìn đi xuống từng bậc thang, cho đến khi vững vàng ở trên mặt đất, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Giãy giụa muốn xuống, lần này hắn ngoan ngoãn thả nàng xuống. Hạ Uyển Chi lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho Tề Diệp, thấy hai mắt hắn sáng long lanh nhìn nàng chằm chằm, không khỏi bật cười "Tại sao Hoàng Thượng không gọi thần thiếp dậy?"

"Nhìn nàng ngủ say như vậy, trẫm không nỡ!" Vươn tay uốt ve mặt của nàng, Tề Diệp mỉm cười.

Rất nhanh kiệu liễn đã tới, Tề Diệp đỡ nàng ngồi ở trong kiệu, không đợi nàng kịp phản ứng, cúi đầu ngậm lấy môi của nàng, nhẹ nhàng hôn mút, ôn nhu liếm láp. Hạ Uyển Chi nhắm mắt lại, hai tay chủ động vòng tay qua cổ hắn, khẽ há miệng, chủ động mút lấy môi hắn.

Hành động của nàng làm cho Tề Diệp thật mãn nguyện, ôm chặt nàng vào lồng ngực. Bàn tay không an phận chui vào trong vạt áo nàng, bao trùm một bên bánh bao mềm mại, hại cho hắn toàn thân nóng lên. Tề Diệp ôm nàng ngồi trên chân mình, bàn tay bắt đầu xoa nắn. Hạ Uyển Chi nhịn không được rên rỉ hai tiếng, tiếng kêu mảnh mai yếu ớt, làm cho tâm của hắn đều mềm nhũn.

Âm thanh mơ hồ truyền ra, gương mặt hai người đứng bên cạnh kiệu đều thay đổi, nhẹ nhàng tránh xa kiệu liễn một chút, trong lòng đều biết rõ trong kiệu đang diễn ra chuyện gì.

Đến Chiêu Hoa cung, váy của Hạ Uyển Chi bị làm cho nhăn nhúm. Tề Diệp ôm ngang nàng lên, cất bước ra khỏi kiệu liễn, bình tĩnh vào Chiêu Hoa cung, đám người Hạ Bích vội vàng đuổi theo.

Sau một phen mây mưa, Hạ Uyển Chi vô lực nằm ở trên người hắn, hai má phiếm hồng, đôi môi sưng đỏ, vẻ mặt thoả mãn lười biếng, bộ dáng của nàng làm cho hắn thật vui vẻ. Hắn cầm lấy tay của nàng hôn một cái, cảm giác tiểu Tề Diệp biến hóa, lại cúi đầu hôn nhẹ lên mặt nàng nói "Uyển Nhi, mệt không?"

Nàng ngẩng đầu, nhìn ánh mắt hắn rạng rỡ như đang phát sáng, lập tức hiểu được, cánh tay mềm mại không xương vòng qua cổ hắn, ở trên lưng vuốt ve những chỗ bị nàng cào trầy xước, cười nói "Đợi chờ quân hái."

(quân: từ gọi tình nhân)

"Được! Đêm nay trẫm sẽ hái xuống đóa kiều hoa là nàng." Nói xong lật người nàng lại. Hạ Uyển Chi biết rõ đây là tư thế hắn thích nhất, phối hợp nằm lỳ ở trên giường. Nhìn tấm màn giường lắc lư, dạ minh châu tỏa ra hào quang nhàn nhạt, giống như nàng vậy, làm cho người ta không thể phớt lờ.Ngày hôm sau, lúc nàng tỉnh lại đã không còn sớm nữa, người bên cạnh đã sớm vào triều. Nàng đứng dậy mới phát hiện eo mỏi lưng đau, biết đây chính là hậu quả do tối qua để lại.

Hạ Bích bước đến, nói "Nương nương, nước nóng đã chuẩn bị xong!"

Nàng gật đầu, khoác đại một cái váy ngủ che lại cảnh xuân, đi đến phòng bên cạnh. Bên trong phòng đặt một thùng nước nóng, nàng thử một chút độ ấm mới đi vào, nước ấm áp bao phủ cơ thể nàng, thoải mái đến nỗi nàng muốn bật ra cả tiếng rên rỉ.

Hạ Bích ở một bên hầu hạ nàng tắm, nói "Sáng sớm có Chu tiệp dư tới, nô tỳ bảo nàng trở về!"

"Ừ!" Nàng đáp một tiếng, dựa vào vách thùng nhắm mắt dưỡng thần. Im lặng như vậy thật lâu, cho đến khi cảm giác nước lạnh một chút, lúc này mới đứng dậy.

Nàng trang điểm xong xuôi, lại nghe thấy cung nữ nói Tề Diệp tới đây, mới đó mà đã hạ triều rồi.

Nàng sửa sang lại y phục đi ra ngoài nghênh đón. Tề Diệp nhìn nàng cười cười, lôi kéo tay của nàng đi vào trong. Đồ ăn sáng tinh xảo ngon miệng đặt trên bàn, hai người im lặng dùng đồ ăn sáng, nhưng trông hòa hợp vô cùng.

Sau khi ăn xong, nàng để nhũ nương ôm Nhị hoàng tử ôm ra. Tề Diệp ôm tiểu hoàng tử chơi đùa, nhìn bé con nhếch miệng cười hì hì, Tề Diệp cao hứng cầm lấy ngọc bội làm đồ chơi chọc bé con.

Hạ Uyển Chi ở một bên nhìn hai người, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói "Không tới mấy ngày nữa là đầy tháng của Tam hoàng tử, Hoàng Thượng cảm thấy nên tổ chức như thế nào?"

"Tổ chức náo nhiệt một chút đi!" Hắn chơi đùa với hài tử, cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Tâm hơi bị chua, nàng đáp "Vâng! Thần thiếp sẽ phân phó tổ chức náo nhiệt một chút."

Tổ chức náo nhiệt một chút, chẳng lẽ vận thế Quý tài nhân sẽ thay đổi sao? Nàng nhíu mày, trong lòng âm thầm so đo.

Tề Diệp trêu chọc tiểu hoàng tử trong chốc lát lại đi Ngự Thư Phòng. Hạ Uyển Chi để cho Hạ Hoa đi thu thập tin tức một phen, biết được lúc lâm triều Quý đại nhân cầu xin hắn, nhất định hai người đã nói gì đó, nếu không sẽ không muốn tổ chức tiệc đầy tháng náo nhiệt một chút.

Kỳ thật Hạ Uyển Chi biết rõ, nếu muốn tiêu diệt một người, một là làm cho nàng ta không chỗ xoay người, hai là tiêu diệt chỗ dựa của nàng. Đáng tiếc, nếu Quý gia bị diệt trừ hết cũng cũng không phải là tốt, mà Quý tài nhân cũng không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy.

Cho nên hôm nay mới phải có một màn này, tiệc đầy tháng rất nhiều quan viên tham dự, bởi vì trời mưa nên Ngự Hoa Viên không thể tổ chức được nên dời lại trong Triều Hoa cung. Trong sảnh rất nhiều người ngồi, ngay cả Quý tài nhân cũng mặc y phục theo phong cách mới để tham dự, tịnh dưỡng một tháng, trông nàng mượt mà không ít. Nhìn tiệc đầy tháng long trọng như vậy, khóe mắt, đuôi mày đều hiện lên tia đắc ý, bất cứ ai cũng nhìn ra được, hôm nay nàng đến đây là để khoe khoang.

Chu tiệp dư ngồi ở bên cạnh Lâm Huệ, liếc mắt nhìn, nói "Nhìn bộ dáng kia, người không biết còn tưởng rằng đó Thục phi đang đến.""Nói cái gì đó? Ngày sau sẽ không còn là Quý tài nhân nữa đâu. Mẹ vinh nhờ con là thế nào? Cứ nhìn nàng ta thì biết!" Trác tiệp dư cười nhạo một câu, nghiêng đầu nói với Lâm Huệ "Nếu như Lâm sung dung cũng có thể sinh ra một tiểu hoàng tử, phú quý cũng không thể đếm suể!"

Lâm Huệ nhàn nhạt cười cười, cũng không nói chuyện, biết rõ ở nơi hậu cung này, nói nhiều thành nói sai, nếu là rơi vào tai kẻ có tâm, đắc tội với người khác lúc nào nàng cũng không biết. Đương nhiên nàng hi vọng sinh được tiểu hoàng tử, cái hậu cung này ai mà không muốn sinh ra long chủng, quan trọng là người đó có cái phúc khí này hay không.

Không cần nghi ngờ cũng biết, quả thật cuộc sống hôm nay Quý tài nhân sẽ thay đổi. Nhìn vẻ mặt nhàn nhàn Hạ Uyển Chi ở một bên, Lâm Huệ thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng ta không ghen ghét sao?

Ghen ghét?

Ở trong lòng Hạ Uyển Chi nghĩ, Quý tài nhân có cái gì tốt đáng cho nàng ghen ghét. Cũng chỉ là sinh ra tiểu hoàng tử mà thôi, hôm nay vận thế của nàng thay đổi, nhưng chưa chắc về sau có cơ hội để thay đổi hay không, cho dù xoay mình cũng không thoát khỏi bàn tay nàng. Cứ để cho nàng ta đắc ý mấy ngày đi, thời gian còn dài, nàng có rất nhiều cơ hội để dạy dỗ nàng ta.

Đêm nay Tề Diệp nghỉ ở Ngọc Hoa cung của Lệ phi, Hạ Uyển Chi rửa mặt xong, Hạ Hoa bước đến nói "Nương nương, trời sắp có mưa, là mưa đầu mùa."

"Ừ!" Nàng đáp một tiếng, gỡ trâm gài tóc xuống để trong hộp nữ trang, đột nhiên "đùng" một tiếng, sét bắt đầu sét đánh tia chớp, dấu hiệu mưa thu mùa đến.

•

Quý tài nhân bị hù dọa run một chút, vén tấm mành giường lên, nói "Đi mời Hoàng Thượng đến đây, nói tiểu hoàng tử không chịu ngủ cứ khóc gay gắt." Hạ lệnh xuống để cho nhũ nương ôm tiểu hoàng tử đi đến, ác độc véo lên mông non nớt của tiểu hoàng tử vài cái. Tiểu hoàng tử đang ngủ say sưa, bị véo đau đến nỗi miệng nhỏ chu lên, khóc oa oa.

Mộc Hương đi tới Ngọc Hoa cung, tiểu cung nữ mở cửa nhìn thấy nàng, không nói hai lời liền đóng cửa lại. Sấm sét vang dội, mặc kệ nàng gõ cửa như thế nào cũng không mở, Mộc Hương gõ một lát biết Lệ phi cố ý, chờ thêm tí nữa mới trở về Tử Quế Hiên. Toàn thân ướt đẫm, nhỏ nước tí tách, nàng ở ngoài bình phong nói (2) "Nương nương, nô tỳ vô dụng, còn chưa vào được Ngọc Hoa cung đã bị nhốt ngoài cửa."

(2) Bình phong: Vật dùng để chắn gió hoặc chắn một đoạn tầm mắt, hay che cho đỡ trống trải.

"Hừ, tiện nhân." Quý tài nhân biết Lệ phi cố ý, trước kia nàng ta cũng chỉ là tay sai của nàng, lúc trước nếu không phải nàng sa cơ bị đoạt lấy phi vị, thì đâu tới lượt nàng ta. Quý tài nhân hận Lệ phi đến nghiến răng ken két!

"Nếu đã nàng không biết tốt xấu như thế, vậy ta cũng không khách khí!" Ánh mắt dần lạnh xuống, nàng nói "Nghe nói mấy ngày nay Nhị công chúa bị bệnh, nếu cứ bệnh rồi chết non luôn, có lẽ cũng không có người nào nghi ngờ đi. Mộc Hương, ngươi đi làm đi!"

Mộc Hương nhận bình sứ nhỏ nàng đưa, gật gật đầu, cất kỹ trong ngực, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, vội nói "Không phải mương nương cũng ghét Uyển quý phi sao, nếu như Nhị hoàng tử mất, chắc hẳn Uyển quý phi sẽ đau lòng đến chết đi sống lại! Nếu như vậy, Hoàng Thượng cũng chỉ có một vị tiểu hoàng tử là Tam hoàng tử."Đột nhiên sấm sét xuống một cái, trong lòng Mộc Hương có chút sợ hãi.

Hai mắt Quý tài nhân lại sáng ngời "Nói đúng lắm, chỉ cần tiêu diệt Uyển quý phi, những người khác đều chỉ là tôm tép với ta. Còn con tiện nhân Lệ phi, vốn dĩ nàng ta không xứng làm đối thủ của ta." Quý tài nhân nói tiếp "Tìm cơ hội cho Nhị hoàng tử ăn thuốc này. Ta chống mắt lên xem nàng mất tiểu hoàng tử còn kiêu ngạo như thế nào."

Mộc Hương gật gật đầu, nắm bình sứ nhỏ thật chặt.

•

Buổi tối lúc Hạ Uyển Chi kỳ lưng cho Tề Diệp, cố làm ra vẻ lơ đãng hỏi "Hoàng Thượng chuẩn bị sắc phong phẩm vị gì cho Quý tài nhân?"

Nàng vừa dứt lời, trong phòng cực kỳ yên lặng, thật lâu không thấy hắn lên tiếng. Hạ Uyển Chi có chút hoảng hốt, có lẽ là nàng quá liều lĩnh, từ trước đến nay hắn không thích phi tần Hậu Cung nhúng tay vào

chuyện của mình.

Đang nghĩ ngợi cách cứu vãn như thế nào, bỗng nhiên trên tay truyền tới sự ấm áp "Uyển Nhi yên tâm, cho dù phong phi vị nào cho Quý tài nhân đi nữa, địa vị của nàng ở trong lòng trẫm cũng không thay đổi, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng thay thế."

Nếu như không nói câu kia "Cho dù phong phi vị nào cho Quý tài nhân đi nữa" có lẽ nghe lời nói này nàng sẽ rất vui vẻ. Có điều bây giờ nàng vui vẻ không nổi, phi vị, chẳng lẽ để cho nàng ta ngồi lại vị trí Thục phi sao?

"Nếu không phải triều đình còn cần Quý gia, nếu không phải nàng sinh ra hoàng tử, sao trẫm lại để nàng còn sống?" Tề Diệp có chút không vui, nói "Tạm thời sẽ không phong phi vị cho nàng, Quý gia muốn nàng ngồi trên địa vị cao, thì phải cống hiến cho triều đình."

Ngày hôm sau, Quý tài nhân được phong làm Tiệp dư, ban thưởng ở thiên điện Đức Sang Cung, cùng một cung với Lâm Huệ.

Lúc Quý tài nhân nghe Quang Thuận công công tuyên chỉ phong làm Tiệp dư, cứ nghĩ là mình nghe lầm, nàng cầm lấy thánh chỉ, lập tức nhìn thấy hai chữ Tiệp dư thật lớn sáng lấp lánh, trong lòng liền hiểu được, không phải là nàng nghe lầm, mà là chính là Hoàng Thượng vô tình với nàng như vậy. Nhớ tới tối hôm qua Hoàng Thượng nghỉ ở Chiêu Hoa Cung, Quý tài nhân nghĩ nhất định là con tiện nhân Uyển quý phi kia đã cản trở trước, nếu không nàng đã có danh hiệu cao hơn.

Nếu Hạ Uyển Chi biết Quý tài nhân nghĩ như vậy, nhất định sẽ cười thật to. Một khi nàng đã ra tay, đừng nói Tiệp dư, ngay cả vị trí Tài tử cũng không tới phiên nàng.

Lúc chuyển vào Đức Sang cung, Quý tiệp dư nhìn thấy Lâm Huệ đứng ở một bên, khinh thường hừ một tiếng, làm bộ không nhìn thấy mang theo cung nữ vào thiên điện.

Lâm Huệ làm bộ không để ý, Quý tiệp dư đã ghét nàng, thì nàng đứng ở đâu nàng ta cũng khó chịu, cần gì nàng tự tìm phiền não. Nhìn sơ qua Quý tiệp dư cũng biết, nếu không phải được sủng ái, cho dù sinh ra hoàng tử, cũng không có khả năng mẹ vinh nhờ con.

Nghĩ tới hài tử, bất giác tay nàng vuốt ve bụng hơi to lên, nếu như nàng không được cưng chiều, cho dù nàng sinh ra hoàng tử, chỉ sợ phẩm vị cũng sẽ không cao lắm. Càng không có khả năng giống như Hạ Uyển Chi, nhảy lên trở thành Uyển quý phi vô cùng tôn quý.Trước kia là chính điện, dầu gì lúc đó nàng cũng là Thục phi, hôm nay lại chỉ có thể ở thiên điện, hơn nữa phẩm vị còn thấp hơn cả Lâm sung dung kia. Mỗi lần nghĩ tới, Quý tiệp dư lại tức giận đến bể phổi. Nghiến răng nghiến lợi, lại hận Uyển quý phi nghiến răng ken két.

"Vì sao chưa có biểu hiện gì?" Quý tiệp dư gọi Mộc Hương tới chất vấn, lúc này nàng hận không thể đem Hạ Uyển Chi bầm thây vạn đoạn.

"Nương nương thứ tội, nô tỳ vô dụng, Nhị hoàng tử được bảo hộ rất tốt, ngoại trừ bú sữa ra, những thứ khác cũng không ăn, nô tỳ không có cách ra tay được." Mộc Hương sợ hãi nói.

"Đồ vô dụng!" Quý tiệp dư đá nàng một cái, Mộc Hương chỉ có thể nhịn đau đứng im, nàng nói tiếp "Nếu tiểu hoàng tử ra tay không được, vậy còn nhũ nương cũng không được luôn sao? Chỉ cần đem thuốc bỏ vào thức ăn của nhũ nương là được, không phải sao?"

Nhũ nương ăn thức ăn sẽ chuyển hóa thành sữa tươi, nếu như tiểu hoàng tử uống, kế hoạch có thể thành công rồi?

Mộc Hương gật gật đầu, vội vàng gấp rút lui xuống. Đi dò la Ngự Thiện Phòng hai ngày mới biết được thức ăn của nhũ nương đều do cung nữ tên là Hạ Đồng chuẩn bị, hơn nữa còn nấu ở phòng bếp nhỏ, ngay từ đầu đã không nấu ở Ngự Thiện Phòng. Nàng thầm nghĩ, hại người thật đúng là không dễ dàng nha.

Về sau nàng hỏi thăm mấy người thô sử mới biết được, thức ăn của nhũ nương có người chuyên môn chế biến, chỉ có nước uống được lấy từ Thúy Hoa Sơn. Nàng liền để cho người dụ dỗ tiểu cung nữ múc nước ra ngoài nói chuyện, mình ở bên trong rắc bột thuốc vào thùng nước, trước khi cung nữ quay về đã chuồn đi.

Nhìn bóng dáng Mộc Hương rời đi, Lâm Huệ nhíu nhíu mày "Có phải nàng ta vừa bỏ thứ gì vào thùng gỗ không?"

Thái Vi gật gật đầu, hai người bước đến mở nắp thùng ra xem, nhìn tới nhìn lui, nhìn không ra cái gì khả nghi, Thái Vi nói "Nương nương, chúng ta không nên xen vào việc của người khác, mắc công lại đắc tội người."

Lâm Huệ suy nghĩ một chút, nếu Mộc Hương là người động thủ, vậy Quý tiệp dư chính là người sai nàng. Để cho Mộc Hương động tay động chân trong nước, chắc chắn sẽ không có chuyện nàng bỏ thứ gì tốt vào, nhất định là hạ độc.

Xoay người một cái, Lâm Huệ vuốt ve bụng nhô lên, gật gật đầu. Con người luôn luôn ích kỷ, nếu Hạ Uyển Chi liên tục được sủng ái, nàng sẽ không có ngày nào được thấy ánh mặt trời, chỉ có thể đẩy ngã nàng ta, mình mới có thể leo lên trên.

Làm bộ mình không biết gì cả, Lâm Huệ và Thái Vi cùng đi rời đi.

•

Cuối cùng cung nữ ngưng ăn bánh đậu đỏ, phủi tay mang thùng gỗ rời đi, nàng ta lại gặp đồng hương, hai người nói mấy câu, lại ăn một thêm một ít bánh đậu đỏ, lập tức quay lại, không dám trễ nãi quá nhiều thời gian.

Cung nữ xách nước tới phòng bếp nhỏ, Hạ Đồng nấu một nồi nước chín, sai cung nữ bưng qua cho nhũ nương. Đột nhiên nàng khát nước múc một gáo uống.

Chưa tới một canh giờ, Hạ Đồng cảm thấy đau bụng, lại đi nhà xí ba bốn lần, cả người nàng mệt lả. Nàng nghĩ nhất định là do nước chưa được nấu chín gây nên.Lúc mặt nàng tái nhợt đi ra từ nhà xí, cũng thấy nhũ nương ôm bụng giống như nàng, hai người cười khổ một cái, đang muốn nói chuyện Hạ Hoa lại tới, nói "Sao ngươi vẫn còn ở nhà xí, Nhị hoàng tử đói bụng khóc nãy giờ, nương nương đang rất tức giận."

Nhũ nương vừa nghe vậy, sắc mặt cũng thay đổi, vội nói "Vậy phải làm sao bây giờ, cơ thể ta không ổn, chưa tới một canh giờ (3) đã vào nhà xí mấy lần, bụng vô cùng đau đớn, chỉ sợ lúc này không thể cho Nhị hoàng tử ăn."

(3) Một canh giờ: Hai giờ

Hạ Hoa nghe xong nhíu mày, nhìn bộ dáng nàng ta không giống gạt người, cũng gật gật đầu, biết nhũ nương bị bệnh là chuyện nhỏ, nhưng lây bệnh cho Nhị hoàng tử mới là chuyện lớn.

Lại nhìn sang mặt tái nhợt của Hạ Đồng, hỏi "Hạ Đồng cũng không thoải mái sao?"

Hạ Đồng gật gật đầu, nói "Chắc do ta ăn không tiêu, không có chuyện gì lớn, chỉ đi nhà xí mấy lần..." Còn chưa nói hết câu, hai người Hạ Đồng và nhũ nương cùng nhau vào hai nhà vệ sinh, lập tức Hạ Hoa nghe thấy tiếng "xì xì", nàng nhíu mày rời đi.

"Hai người đều bị bệnh?" Hạ Uyển Chi có chút ngoài ý muốn.

"Vâng! Nô tỳ nhìn tình trạng này của nhũ nương, chỉ sợ không thể nuôi Nhị hoàng tử."

"Đi, đi gọi một vị nhũ nương khác tới đây!" Hạ Uyển Chi hạ lệnh. Nhị hoàng tử không chỉ có một vị nhũ nương, còn có một vị nhũ nương khác nữa, đề phòng nhũ nương kia không thoải mái sẽ có người khác nuôi dưỡng.

Nàng chơi đùa dụ dỗ Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử ngửi được mùi sữa thơm trên người nàng, cái đầu nhỏ cứ dụi dụi ở trong ngực Hạ Uyển Chi. Nàng suy nghĩ một chút, cởi y phục mình tự cho bé con bú. Nhị hoàng tử đã rất đói, men theo mùi sữa bò tới gần, Hạ Uyển Chi bị đau phải hừ một tiếng. Nhìn bé con chu môi uống "ực ực", dùng sức uống, biết bé con rất đói bụng, đau lòng không ngớt, cẩn thận cho bé con bú no.

Thật lâu sau nhũ nương mới đến, Nhị hoàng tử đang uống sữa, không khóc không quấy nữa, nghiêm túc chu môi bú. Ngược lại Hạ Bích có chút sửng sốt "Nương nương tự mình cho hoàng tử ăn sao?"

"Không sao!" Mặc dù có rất ít phi tần trong Hậu Cung tự chăm sóc hài tử. Lúc trước nàng cũng tự mình nuôi nấng, hôm nay nhìn bé con uống sữa của mình, Hạ Uyển Chi cảm thấy thật thỏa mãn.

Nhị hoàng tử bên cạnh vừa ăn vừa ngủ, chờ bé con ngủ say mới để cho nhũ nương ôm đi xuống. Nàng sửa sang lại y phục một chút liền cầm lấy thức ăn cho cá ăn. Hạ Bích nói "Nương nương, Hạ Đồng nói nước uống có vấn đề, nhũ nương cũng uống nước xong mới ngã bệnh."

"Chuyện gì xảy ra?" Hạ Uyển Chi nhíu mày, mới chốc lát đã có hai người của nàng đều bị bệnh?

"Hạ Đồng nói là nước uống bị người động tay động chân, cũng may các nàng uống không nhiều lắm."

"Là nước lấy từ núi Thúy Hoa?" Hạ Uyển Chi nâng mi, Hạ Bích gật gật đầu. Hạ Uyển Chi cắn răng nói "Tra một chút là ai động tay chân."

Hạ Bích "vâng" một tiếng chạy đi, đầu tiên chính là phải tìm cung nữ đi lấy nước. Cung nữ nhìn thấy hai người Hạ Bích và Hạ Hoa, lập tức khuôn mặt tràn ngập sự lo lắng, nửa câu cũng không dám giấu giếm, một năm một mười khai ra "Nô tỳ không dám làm gì xằng bậy cả. Thường ngày nô tỳ đi núi Thúy Hoa múc nước, lúc trở lại có trò chuyện với một cung nữ trong chốc lát, nô tỳ không cảm thấy gì bất thường. Nhưng mà nô tỳ trông thấy Lâm sung dung, lúc đó thùng nước để ở bên trong, nhưng nô tỳ vẫn luôn coi chừng, sau đó thấy Lâm sung dung rất nhanh rời đi... "

"Chỉ sợ là Lâm sung dung!" Hạ Bích nói "Tiểu cung nữ nói nàng rời đi trong chốc lát, khi trở về nhìn thấy Lâm sung dung, mà Hạ Đồng nói thức ăn khác không có vấn đề gì, chỉ có thể là tiểu cung nữ múc nước bị người động tay chân. Nếu không phải nàng khát nước uống một chút, cũng sẽ không trúng độc."

Nước chỉ múc riêng cho nhũ nương uống, Hạ Uyển Chi sợ nước giếng bị người động tay chân, nên để cho cung nữ đi lấy nước ở núi Thúy Hoa. Nước ở núi Thúy Hoa ngọt mát trong veo, tốt lên rất nhiều so với nước giếng, nếu không phải nàng là Uyển quý phi, cũng không có tư cách dùng nước núi Thúy Hoa.

Nếu thật là Lâm Huệ, như vậy người nàng muốn hại nhất định không phải mình, cũng không phải là nhũ nương, vậy chỉ có thể là Nhị hoàng tử.

Biết được điều này, Hạ Uyển Chi cười lạnh nói "Không nghĩ tới, ta còn chưa ra tay, ngươi lại không nén được kiên nhẫn như vậy."

Ra hiệu Hạ Bích đến gần, nàng nói nhỏ vài câu ở bên tai Hạ Bích, Hạ Bích gật gật đầu "Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định làm tốt, không để cho nương nương thất vọng."

99. Chương 99

Edit: HueKhanh92

Beta: Biuti

Từ sau khi hạ dược vào trong nước, Mộc Hương vẫn luôn lưu ý nhất cử nhất động của Chiêu Hoa Cung. Đợi một ngày vẫn không thấy Chiêu Hoa Cung truyền thái y, nàng có chút sốt ruột, muốn cho người đi hỏi thăm một chút, nhưng lại không thể nào ra tay, hiện giờ Chiêu Hoa Cung càng ngày càng khó ứng phó rồi.

Giống như Mộc Hương, Lâm Huệ cũng luôn nghĩ đến chuyện này, sai Thái Vi đi ra ngoài hỏi thăm một phen. Không nghe thấy Chiêu Hoa Cung truyền ra chuyện gì, nàng thầm nghĩ Quý Tiệp dư không đắc thủ, tâm tình lập tức phức tạp lên.

Hạ Đồng cùng bà vú uống rất nhiều nước, cũng may hai người trúng độc không nặng, ngoại trừ có chút tiêu chảy, mặt khác cũng khỏe, nghỉ ngơi một ngày liền tốt lên rất nhiều.

Đồng thời việc này cũng khiến cho Hạ Uyển Chi chú ý, đối với phương diện ăn uống càng thêm cẩn thận. Đặc biệt là chuyện ăn uống của Nhị hoàng tử, nàng sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn hài tử của nàng, ai cũng không được.

Bữa tối Tề Diệp lại đây dùng bữa, nàng cũng không nói gì. Có một số việc, không có bằng chứng nói cho hắn nghe cũng vô dụng, không bằng chính mình động thủ.

Cúc Viên, hoa cúc mở rộ. Hạ Uyển Chi cho người chuẩn bị điểm tâm, mở tiệc ở Cúc Viên. Chỉ là cung yến mà thôi, Thái Hậu không tham dự, nhưng để cho Triệu Tĩnh Di đến tham gia.

Nàng tổ chức yến hội, những người khác đều không dám vắng mặt, nhìn Lâm Huệ hơi hơi nâng bụng mà đến, nàng cười cười, nói vài câu đường hoàng rồi cung yến liền bắt đầu. Trên đài đang diễn hí khúc nổi tiếng, hiện tại đang rất thịnh hành ở ngoài cung. Đây cũng là lần đầu tiên khai xướng ở trong cung, nên khiến mọi người nghe đến mê mẩn.

Hạ Uyển Chi để ý Lâm Huệ vẫn chưa ăn cái gì, ngay cả nước trà cũng không động một chút, xem nàng ta đề phòng như thế, nàng cũng không thèm để ý, chỉ là nghiêm túc nghe hí khúc. Nhị hoàng tử ở trong lòng bà vú ê ê a a khua khua tay nhỏ, tựa hồ thật cao hứng.

Lâm Huệ cùng Quý Tiệp dư nhìn Nhị hoàng tử khỏe mạnh, bình bình an an, trong lòng hiểu rõ, nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt.

Diễn xong một khúc, Hạ Uyển Chi liền mang theo Nhị hoàng tử rời đi. Các phi tần cũng từng người tan đi.

Lâm Huệ đi trước một bước, cùng Quý Tiệp dư một trước một sau trở về Đức Hỉ Cung. Các nàng trở về không bao lâu, Nội Vụ Phủ liền tặng đồ vật qua, là chút hương lộ cùng son phấn. Thái Vi xem xét lần lượt rồi mới thu dọn vào. Những thứ khác đều còn không ít, chỉ có dầu bôi tóc đã sắp hết. Vừa lúc đưa tới, Lâm Huệ thích chải vuốt đầu tóc cực kì cẩn thận, tất nhiên dầu bôi tóc cũng dùng đến không ít.

Cơm trưa xong, Hạ Uyển Chi ngoáy lỗ tai cho Tề Diệp. Hiện giờ chỉ cần lỗ tai ngứa là hắn đều nói nàng giúp. Hạ Uyển Chi nói "Hoàng Thượng đã lâu không đi các cung khác, Thái Hậu sẽ phê bình rất nhiều. Về sau Hoàng Thượng vẫn nên đi các cung khác nhiều hơn chút!""Trẫm đi cung khác, Uyển Nhi không tức giận?" Tề Diệp cười cười, trong lòng nghĩ khẳng định Thái Hậu lại nói gì đó.

"Thật ra thần thiếp mong Hoàng Thượng không đi chỗ khác, nhưng thần thiếp biết điều đó là không có khả năng. Chỉ cần trong lòng Hoàng Thượng có thần thiếp, thần thiếp liền cảm thấy mỹ mãn." Nàng dịu dàng vuốt ve đầu của hắn, cúi đầu hôn một cái lên mặt hắn "Hoàng Thượng có thể đáp ứng thỉnh cầu nho nhỏ này của thần thiếp không?"

"Chẳng lẽ Uyển Nhi còn không biết tâm tư của trẫm?" Tề Diệp cười một chút, nắm lấy tay nàng đặt ở bên môi hôn, hôn lên, nói "Cho dù trẫm có nhiều phi tần, trong lòng chỉ cũng chỉ có một mình ngươi, bất luận kẻ nào đều không thể thay thế được."

"Như thế, dù thần thiếp lên núi đao xuống biển lửa đều cảm thấy đủ!" Nàng cười cười, ôm bờ vai của hắn cảm thấy mỹ mãn thở dài.

Bữa tối Tề Diệp đi Đức Hỉ Cung, có điều không phải đi thăm Quý Tiệp dư, mà là đi chỗ Lâm Huệ. Quý Tiệp dư tức giận đến xanh mặt. Từ sau khi nàng được sắc phong, hắn cũng chưa đến thăm mình lần nào. Nói Quý Tiệp dư không tức giận là gạt người.

Đêm đó Mộc Hương bị nàng trách phạt một trận bởi vì làm việc không thành. Nhị hoàng tử vẫn khỏe mạnh bình an, điều này làm cho nàng rất tức giận.

Lâm Huệ nghe nói Hoàng Thượng muốn tới cung nàng dùng bữa tối, sáng sớm liền bắt đầu chuẩn bị. Nàng rửa mặt chải đầu thay quần áo, tóc dài gội sạch, thoa dầu bôi tóc mới đưa tới, không chút cẩu thả.

Nhìn hắn tiến vào, nàng tươi cười đầy mặt nghênh đón "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!"

"Đứng lên đi!" Tề Diệp nhìn nàng một cái, lên tiếng đáp. Lâm Huệ mỉm cười gật gật đầu, trong lòng vui mừng không thôi, ngồi xuống bên cạnh hắn.

"Gần đây vẫn ổn chứ?"

"Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, tần thiếp hết thảy mạnh khỏe. Chỉ là hài tử trong bụng có hơi làm ầm ĩ, gần đây thích nhích tới nhích lui." Vừa nói, khuôn mặt nàng nhu hòa, xoa xoa bụng nhô cao. Hiện tại nàng đã mang thai hơn năm tháng, hài tử lớn lên khỏe mạnh, rất ưa động đậy.

Tề Diệp cười nói "Không sao, lúc trước Uyển Quý Phi mang thai Nhị hoàng tử cũng như thế."

Nhìn hắn tươi cười nhu hòa nói về Uyển Quý Phi cùng Nhị hoàng tử, nói Lâm Huệ không ghen ghét là không có khả năng, nhưng cũng không thể trách hắn, nàng đáp "Chắc Hoàng Thượng đã đói bụng, hôm nay tần thiếp phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị những món mà Hoàng Thượng thích ăn."

"Ừ! Lâm Sung Dung lo lắng!" Tề Diệp gật đầu, nhìn một bàn đầy thức ăn, cũng không có cảm giác muốn ăn bao nhiêu, hơi ăn một ít liền buông đũa.

"Đồ ăn không hợp khẩu vị Hoàng Thượng sao?" Thấy hắn ăn không nhiều lắm, Lâm Huệ có chút khẩn trương "Không bằng tần thiếp sai Ngự Thiện Phòng làm chút đồ ăn nhẹ?""Không cần, trẫm đã ăn no!" Tề Diệp xua xua tay. Lâm Huệ bất đắc dĩ, sai Thái Vi dọn bàn, pha cho hắn một chén trà nóng bưng lên. Nàng nhớ tới cái gì, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái tay nải, mở ra.

"Đây là tẩm y tần thiếp đặc biệt may cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nhìn xem có thích không!" Mỗi lần không có việc gì, nàng liền thêu mấy đường, mấy ngày trước đây mới khâu vá xong, hiện giờ hắn tới, vừa lúc có thể đem ra lấy lòng.

Tề Diệp tùy ý nhìn lướt qua, gật gật đầu. Quang Thuận công công nhận lấy, hắn nói "Nếu mang thai thì không cần mệt nhọc như thế. Chú ý dưỡng thân mình mới quan trọng."

"Vâng! Tần thiếp nhớ kỹ!" Cứ tưởng rằng hắn sẽ thật vui vẻ, thấy biểu tình hắn nhàn nhạt, Lâm Huệ âm thầm thất vọng. Mặc kệ nàng nỗ lực như thế nào, đưa quần áo, giày, túi thơm,... đều không thể lấy lòng hắn. Tiếp tục nỗ lực cũng không so được một câu nói của Hạ Uyển Chi, ngẫm lại liền cảm thấy chua xót không cam lòng.

Tề Diệp ngồi một lát liền đứng dậy rời đi. Lâm Huệ có ý muốn giữ người, nhưng cơ thể nàng căn bản không thể hầu hạ, liền ngây ngô nhìn theo hắn rời đi, trong lòng không cam lòng.

Thái Vi nhìn biểu tình mất mát của nàng, nói "Nương nương đừng để ý, chờ nương nương sinh hạ hoàng tử, tất nhiên có thể được Hoàng Thượng ân sủng. So với phi tần khác, cuối cùng Hoàng Thượng tới ngồi một chút cũng coi như là một loại ân sủng."

"Hừ, ân sủng? So với Uyển Quý Phi, ta thật đúng là người đáng thương. Lúc trước Uyển Quý Phi mang thai, Hoàng Thượng chính là một ngày ba lần chạy đến chỗ nàng ta. Hiện giờ ta nơi này xác thật ba tháng mới tới một lần, ngẫm lại đều cảm thấy làm người đáng thương." Nói rồi tủi thân, nước mắt một giọt một giọt rơi xuống.

Thái Vi nhìn mà thở dài, lấy ra khăn tay lau lệ cho nàng ta, lại thấy bất lực. Nàng chỉ là một tiểu cung nữ, có thể giúp được gì?

Tề Diệp ra khỏi điện của Lâm Huệ, đang muốn đi Ngự thư phòng, lại nhìn thấy Quý Tiệp dư đứng ở cách đó không xa, tựa hồ đang chờ hắn, hơi hơi nhướng mày.

Quý Tiệp dư ôm tiểu hoàng tử hành lễ nói "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!"

"Đứng lên đi! Trời tối như thế, sao còn ôm tiểu hoàng tử ra ngoài đi lại?" Tề Diệp không vui trách cứ.

Quý Tiệp dư âm thầm nhéo một cái trên mông nhỏ của Tam hoàng tử. Tam hoàng tử mới vừa mới làm lễ đầy tháng không lâu, bị đau nên oa oa khóc lên. Nàng ra vẻ tay chân luống cuống, nói "Hoàng Thượng thứ tội, đều do tần thiếp tay chân vụng về không biết chăm sóc tiểu hoàng tử. Tiểu hoàng tử có vẻ nhớ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vẫn luôn không tới thăm tiểu hoàng tử, tần thiếp nghe nói Hoàng Thượng lại đây, liền ôm tiểu hoàng tử đứng ở xa nhìn một chút cũng tốt."

Đứa nhỏ mới hơn một tháng, nào biết nói nhớ phụ hoàng là cái gì?

Tề Diệp nhíu mày, nhìn Quý Tiệp dư dối trá ra vẻ, sắc mặt không vui "Nếu chân tay vụng về chăm sóc tiểu hoàng tử không tốt, vậy giao cho phi tần khác chăm.""Hoàng Thượng..." Quý Tiệp dư kinh hãi. Tuy rằng không phải con ruột của nàng, nhưng nếu trên tay nàng không có tiểu hoàng tử, thì lợi thế cuối cùng cũng không còn "Hoàng Thượng thứ tội, tần thiếp biết sai rồi. Về sau tần thiếp nhất định sẽ chăm nom tiểu hoàng tử thật tốt. Chỉ là tần thiếp quá muốn gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, tần thiếp đã hối cải, xin Hoàng Thượng cho tần thiếp một cơ hội sửa đổi."

"Vậy thì phải hối cải cho tốt, đừng lại ra thủ đoạn gì, trẫm chán ghét cái gì Quý Tiệp dư cũng biết rõ!" Dứt lời cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, hắn phất tay áo rời đi.

Quý Tiệp dư sững sờ, uất ức đến toàn thân phát run, Tam hoàng tử trong lòng lại không thuận theo, không buông tha oa oa khóc lóc, khóc đến Quý Tiệp dư tâm phiền ý loạn, Tam hoàng tử khóc lóc, ánh mắt phát lạnh, đôi tay buông ra.

"Nương nương!" Mộc Hương nhìn thấy kinh hô một tiếng, tay mắt lanh lẹ chụp tới, bắt được tã lót, vớt trở về. Tiểu hoàng tử sợ tới mức sửng sốt, ngay sau đó khóc càng lợi hại hơn.

Sau khi Quý Tiệp dư phản ứng lại, lập tức đổ mồ hôi lạnh, nhìn Tam hoàng tử trong lòng Mộc Hương nghĩ mà sợ. Mới vừa rồi xác thật nàng muốn quăng chết Tam hoàng tử "Ngươi ôm trở về, ta đi ra ngoài dạo một chút¡'.

Mộc Hương gật gật đầu, mềm nhẹ dỗ Tam hoàng tử, dỗ trong chốc lát lại không yên tâm Quý Tiệp dư, đưa bà vú ôm Tam hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi, bà vú gật gật đầu lui xuống.

Lâm Huệ nghe nói Quý Tiệp dư chờ ở bên ngoài, cho rằng Hoàng Thượng sang chỗ nàng ta. Ai ngờ hắn lại nổi giận đùng đùng rời đi, nghĩ đến khẳng định là Quý Tiệp dư chọc hắn nổi giận

Có điều như vậy cũng tốt, nàng chỉ sợ Hoàng Thượng lại sủng hạnh Quý Tiệp dư lần nữa, kể từ đó, chẳng phải là khiến cho nàng ta đắc thế lần nữa?

Ban đêm Lâm Huệ ngủ không ngon, trằn trọc nửa buổi, liền đứng dậy đi tiểu tiện. Khi ra tới mặt mũi nàng trắng bệch, sốt ruột hô to "Người tới, mau tới!"

Cung nữ gác đêm vội vàng tiến vào, Lâm Huệ chịu đựng cơn đau bụng, nói "Mau đi kêu Triệu ngự y, mau đi..."

"Vâng!" Cung nữ không nói hai lời vội vàng đi ra ngoài.

Không bao lâu, Thái Vi vào nhà, sắc mặt Lâm Huệ trắng bệch ôm bụng nằm ở trên giường "Nương nương làm sao vậy?"

"Thái Vi, mau đi kêu Hoàng Thượng lại đây, mau đi..." Nàng thực sợ hãi, mang thai thấy máu là điều tối kỵ, nhưng nàng không chỉ thấy máu, mà còn cảm thấy vô cùng đau đớn.

Hạ Uyển Chi đang ngủ ngon lành thì bị Hạ Bích đánh thức "Nương nương, Đức Hỉ Cung bên kia truyền ra động tĩnh. Hoàng Thượng cùng ngự y đều đi qua, nghe nói tình huống không tốt, bụng Lâm Sung Dung chỉ sợ là giữ không nổi!"

"Vậy là tốt rồi!" Hạ Uyển Chi cười lạnh một tiếng, thong thả ung dung ăn mặc chỉnh tề. Hạ Hoa mang theo đèn lồng đi ở phía trước, đoàn người không nhanh không chậm đi Đức Hỉ Cung.Đức Hỉ Cung đèn đuốc sáng trưng, còn chưa đi vào liền nghe thấy Lâm Huệ đau đớn hô "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, cầu người cứu hài tử, Hoàng Thượng..."

Thấy nàng tiến vào, Tề Diệp nhìn nàng một cái, nàng hỏi "Như thế nào rồi?"

Tề Diệp không nói, Quang Thuận công công đáp "Chỉ sợ giữ không nổi!"

Nàng ra vẻ khiếp sợ "Tại sao lại như vậy, không phải vẫn luôn khỏe mạnh sao?" Nói xong nhìn Tề Diệp "Hoàng Thượng, làm sao bây giờ, Lâm Sung Dung khẳng định sẽ rất thương tâm."

"Trẫm cũng không rõ, khi dùng bữa tối còn rất tốt." Hắn thở dài, Hạ Uyển Chi không cần phải nhiều lời nữa, nắm lấy tay hắn vỗ vỗ trấn an. Hắn hiểu ý, nắm chặt tay nàng. Sau màn che, từng tiếng hô đau cầu xin truyền ra. Cung nữ bưng một chậu rồi lại một chậu máu loãng đi ra, một chậu rồi lại một chậu nước ấm đi vào.

Không biết qua bao lâu, ma ma đi ra cầm theo miếng vải bao lại một vật gì đó, không cần nhìn cũng biết là cái gì, ma ma tiếc hận nói "Hoàng Thượng, là một vị tiểu hoàng tử vừa mới thành hình."

Tề Diệp nhắm mắt, xua xua tay, ma ma hiểu ý lui đi ra ngoài.

"Lâm Sung Dung còn trẻ, ngày sau sẽ còn có thai. Là nàng ấy phúc mỏng giữ không được tiểu hoàng tử này. Ngày sau Hoàng Thượng tới đây nhiều một chút trấn an Lâm Sung Dung là được." Hạ Uyển Chi ôn nhu trấn an.

Tề Diệp nhìn nàng một cái, có một chút cảm giác may mắn vì nàng bình an không có việc gì. Lúc trước nàng sinh hạ Nhị hoàng tử hung hiểm đến thế nào, may mắn nàng phúc dày.

Đang muốn nói cái gì, lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kinh hô "Không tốt, nương nương ra máu quá nhiều. Ngự y, ngự y mau cứu nương nương!"

"Nương nương mệt mỏi cả đêm, sớm nghỉ ngơi chút đi!" Hạ Bích vừa cởi cởi quần áo cho nàng vừa nói.

"Ừ! Không nghĩ tới nàng ta lại sống được, cứ tưởng rằng lớn nhỏ đều không giữ nổi, không nghĩ là mệnh của nàng ta lại bền như thế." Khi nghe nói xuất huyết nhiều, nàng cho rằng Lâm Huệ đã không cứu được nữa. Ai ngờ cuối cùng vẫn còn sống. Có điều dù nàng ta còn sống cũng không đáng sợ. Ngự y nói, tuy rằng cứu về được cái mạng nhưng ngày sau lại không còn khả năng sinh nở, thân mình nàng ta đã hư nhược quá mức.

"Lọ dầu bôi tóc kia xử lý sạch sẽ chưa?" Nhớ tới cái gì, Hạ Uyển Chi hỏi.

"Nương nương yên tâm, nô tỳ đã xử lý sạch sẽ. Dù Lâm Sung Dung hoài nghi cũng không thể bắt được nhược điểm gì, nương nương an tâm ngủ đi!" Hạ Bích bẩm.

Nàng gật gật đầu, nhắm mắt lại. Từ khi biết tin Lâm Huệ có thai, nàng liền lên kế hoạch. Vốn không muốn ra tay sớm như vậy, nhưng là nàng ta bức nàng động thủ. Nàng sai Hạ Đồng động tay chân trong dầu bôi tóc, bỏ thêm xạ hương. Ngày đêm thấm qua da đầu, chỉ cần thời gian dài, khẳng định thai nhi trong bụng sẽ chịu ảnh hưởng.

Như thế cũng có thể thần không biết quỷ không hay làm nàng ta hư thai. Lúc trước nàng ta hại chết Tam hoàng tử của mình. Hôm nay cướp đi thai nhi trong bụng nàng ta nhưng vẫn chưa khiến nàng ta đền mạng.

Nghĩ vậy, Hạ Uyển Chi an tâm ngủ, cũng không cảm thấy mình tàn nhẫn độc ác. Những thứ này đều là nàng trả lại mà thôi, đối với Lâm Huệ, căn bản không cần mềm lòng.

Sự tình tối hôm qua ở Đức Hỉ Cung, sang hôm sau toàn bộ Hậu Cung đều đã biết, đương nhiên Quý Tiệp dư thì càng không cần phải nói.

Sáng sớm Thái Hậu nghe xong tin tức tiếc hận thở dài, đặc biệt khi nghe nói là vị tiểu hoàng tử thì lập tức tiếc hận không thôi, sai ma ma chuẩn bị một phần lễ vật đi an ủi một phen.

Khi Lâm Huệ tỉnh lại, sờ sờ bụng bằng phẳng, nước mắt tuôn trào. Nàng khóc lớn một hồi xong liền nằm đó giống như mất hồn lạc phách, người khác nói cái gì đều không nghe.

Thái Vi biết mất đi hài tử đối với nàng là đả kích quá lớn, chỉ có thể canh chừng một tấc cũng không rời. Nhìn Hạ Uyển Chi tiến vào, Thái Vi vội vàng hành lễ "Nô tỳ thỉnh an Uyển Quý Phi, quý phi nương nương kim an."

"Lâm Sung Dung có khá hơn không?" Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua người đang nằm, hỏi.

Thái Vi lắc đầu "Nương nương khuyên nhủ nương nương nhà nô tỳ đi."

"Ừ!" Nàng gật gật đầu đi vào, nhìn người đang nhắm mắt, khóe mắt tràn lệ, nàng nói "Huệ Nhi nên thả tâm một chút. Dù có khó chịu thì có thể như thế nào, ngươi nên dưỡng thân mình cho tốt."

Lâm Huệ khẽ nhíu mày, lại không mở mắt ra, nàng ta nói "Quý phi nương nương thứ tội, tần thiếp chỉ muốn nghỉ ngơi trong chốc lát."

"Được!" Hạ Uyển Chi đối với sự thất lễ của nàng ta cũng không tức giận, lưu loát đứng dậy, nói "Ngươi dưỡng thân mình cho tốt, qua hai ngày bản phi lại đến thăm ngươi. Dù không thể sinh nở nữa, ngươi vẫn phải sống đúng không? Khó có cơ hội xuất hiện ở trên đời này, nếu như cứ mất đi tính mạng như vậy chẳng phải là quá đáng tiếc!"

"Ngươi nói cái gì?" Lâm Huệ bỗng nhiên mở mắt ra "Không thể sinh nở nữa là có ý tứ gì?"

"Chẳng lẽ Lâm Sung Dung không biết, ngự y nói thân mình ngươi quá hư nhược, ngày sau khó mà mang thai." Ngữ khí kinh ngạc lại tiếc hận "Yên tâm, dù ngươi không thể mang thai, Hoàng Thượng cũng không phải người bạc tình. Chỉ cần ngươi dưỡng cơ thể cho tốt, ngày sau vẫn có thể hầu hạ Hoàng Thượng."

"Nương nương!" Thái Vi nhìn Lâm Huệ kinh hãi mà ngã xuống.

Hạ Uyển Chi thần sắc không đổi, nói "Chăm sóc chủ tử nhà ngươi cho tốt." Nói xong liền rời đi.

Thái Vi cắn môi nhìn bóng người rời đi, lại nhìn Lâm Huệ đã ngất xỉu, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ. Nàng vẫn luôn lén giấu đi chuyện không thể sinh nở, lại không ngờ bị Uyển Quý Phi một câu nói toạc ra. Như vậy chủ tử nhà nàng sao có thể chịu nổi?

100. Chương 100

Editor: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

Tối hôm qua ngủ không ngon, còn tưởng rằng đêm nay có thể ngủ một giấc an ổn, không nghĩ tới nửa đêm lại bị đánh thức.

Nghe thấy động tĩnh nàng mở mắt ra "Có chuyện gì?"

"Nương nương, Lâm sung dung tự vẫn, bên Đức Sang cung cho người đến thỉnh Hoàng Thượng qua xem một chút." Hạ Bích ở phía ngoài nói.

Nàng nghe được có hơi sửng sốt, lập tức đánh thức người bên cạnh "Hoàng Thượng, Đức Sang cung bên kia xảy ra chuyện!"

Tối hôm qua Tề Diệp nghỉ ở Chiêu Hoa cung.

Hai người nhanh chóng thay y phục rồi vội vã tới Đức Sang cung, Lâm Huệ lúc này đã tỉnh táo lại, chỉ là khuôn mặt trắng bệch dọa người, trên cổ in hằn dấu vết một vòng tím xanh.

Tề Diệp ngồi xuống trước giường, nói "Vì sao nàng vẫn cứ luẩn quẩn trong lòng như vậy?"

Hạ Uyển Chi ở một bên, khuôn mặt nhàn nhạt nhìn, nghe nói nàng ta không có gì đáng lo ngại liền im lặng, nghĩ rằng chết còn chưa thành thì có thể nói gì đây.

"Hoàng Thượng, tần thiếp còn sống làm cái gì? Không bằng cho tần thiếp chết đi!" Nghĩ tới hài tử đã mất, mình lại không thể sinh con, nàng cảm thấy cuộc sống thật vô vọng, ở hậu cung này, cũng không được sủng ái, lại không thể sinh con, nàng còn có thể sống yên ổn sao?

"Hồ nháo!" Tề Diệp không vui, nói "Sau này trẫm không muốn nghe nàng nói như vậy nữa, nàng đã là nữ nhân của trẫm, không có trẫm cho phép, mạng của ngươi cũng chỉ có thể giữ lại."

"Tần thiếp làm gì còn có thể diện để sống trên đời này nữa, tần thiếp không thể sinh con, sống ở hậu cung này cũng vô dụng, còn không bằng chết đi." Lâm Huệ nước mắt rơi như mưa, tiếng nói khàn khàn, giãy giụa muốn đâm đầu vào tường.

Tề Diệp vung tay tát một cái, tức giận nói "Lâm sung dung, đừng thử thách tính nhẫn nại của trẫm."

Lâm Huệ tỉnh mộng, lấy tay che đi nửa bên mặt sưng đỏ kinh ngạc nhìn qua hắn, ngay cả khóc đều đã quên.

"Chăm sóc tốt cho nàng ấy, nếu có nửa điểm sơ xuất, trẫm sẽ hỏi tội các ngươi." Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Hạ Uyển Chi đồng tình liếc nhanh Lâm Huệ, nói "Yên tâm, Hoàng Thượng không phải là người vô tình, cho dù ngươi mất đi hài tử, không thể sinh con, Hoàng Thượng cũng sẽ không vứt bỏ ngươi, tĩnh dưỡng thân thể cho tốt đi!"

"Đợi một chút, Hạ Uyển Chi..." Lâm Huệ níu lấy tay áo của nàng, chất vấn "Chúng ta có còn là tỷ muội?"

"Tỷ muội?" Hạ Uyển Chi rút tay áo ra, vẻ mặt ngạo mạn "Ngươi cảm thấy ngươi xứng làm tỷ muội của ta sao? Đừng quên, ngươi có ngày hôm nay đều là do chính ngươi một tay tạo thành. Lâm Huệ, lúc ngươi cho người bỏ thuốc hại Nhị hoàng tử thì nên nghĩ đến sẽ có ngày gặp báo ứng, đây chính là báo ứng của ngươi!"

Lâm Huệ nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể nhìn nàng chậm rãi rời đi.

Hạ Uyển Chi không nghĩ tới khi ra ngoài còn có thể trông thấy Tề Diệp, hắn cũng không đi xa, mà là đứng ở ngoài Đức Sang cung, ngắm nhìn màn đêm đen nhánh xuất thần. Nàng tiến lên nắm lấy tay hắn, nói "Ban đêm gió lạnh, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi!"Tề Diệp không lên tiếng, gật gật đầu, sít sao lôi kéo tay của nàng, hai người đi về hướng Chiêu Hoa cung.

Một lần nữa nằm xuống, trong phòng yên lặng cực kỳ, lúc Hạ Uyển Chi sắp ngủ say, nghe thấy hắn nói "Về sau nàng tới Đức Sang cung thăm Lâm sung dung nhiều một chút đi!"

"Vâng!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, nói "Đêm đã khuya, Hoàng Thượng sớm đi nghỉ ngơi, thần thiếp sẽ khuyên bảo Lâm sung dung."

Tề Diệp không lên tiếng, chỉ là ôm nàng càng chặt hơn, không bao lâu liền nghe thấy nhịp thở đều đều của hắn, biết rõ hắn đã ngủ, còn nàng lại một chút cũng không buồn ngủ, trợn mắt nhìn viên dạ minh châu treo ở trên mạn giường đến xuất thần.

Ngày hôm sau, Hạ Uyển Chi tỉnh dậy rất muộn, bên cạnh sớm đã không có người, nàng ngủ quá say, ngay cả khi hắn đứng dậy cũng không phát giác, Hạ Hoa tiến đến hầu hạ, nói "Hoàng Thượng thấy nương nương ngủ say, liền phân phó nô tỳ để cho nương nương ngủ thêm một lát."

Trang điểm thay y phục xong xuôi, nhìn mi mắt thâm quầng một mảng, nàng biết rõ là do ngủ không ngon nên mới thành ra như vậy.

Sau khi dùng đồ ăn sáng, nhũ nương ôm Nhị hoàng tử đến, nàng đùa giỡn trong chốc lát lúc này mới ôm hắn đi thỉnh an Thái hậu.

Thái hậu đã biết được chuyện tối hôm qua, hỏi "Lâm sung dung đã khá hơn chút nào chưa?"

"Cũng không có gì đáng lo ngại, là do mới mất đi hài tử nên không chịu nổi, tĩnh dưỡng tốt là ổn rồi!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt trả lời.

"Vậy là tốt rồi! Ngược lại nàng cũng thật đáng thương, hai đứa bé đều không thể bảo trụ, thân thể lại bị hao tổn." Thái hậu thở dài.

Hạ Uyển Chi nhìn nàng bày ra vẻ mặt từ bi này chỉ cảm thấy buồn nôn, ngược lại cũng không nói gì, chỉ là nghe cho có.

Hạ Uyển Chi vừa đi, Triệu Tĩnh Di nói "Vị Lâm sung dung này thật đúng là đáng thương!"

"Hừ, trong hậu cung ai không đáng thương, chỉ trách chính nàng ta không có bản lĩnh."

Thái hậu nói "Tĩnh Di, đây là hậu cung, không để ý liền có thể bị người khác hại, Lâm sung dung đang yên đang lành như thế nào lại vô duyên vô cớ sẩy thai, chắc chắn là có người động tay chân."

"Thái hậu nghĩ sẽ là ai?" Triệu Tĩnh Di nhíu mày, hỏi.

"Cái này sợ là chỉ có kẻ động thủ mới biết được!" Bà đã cho người tìm hiểu qua, cũng không tra ra được cái gì, Lâm sung dung liên tục bảo trợ rất tốt, như thế nào lại vô duyên vô cớ sẩy thai?

Theo kinh nghiệm của nàng, nhất định là có người động động tay chân, chỉ là quá cẩn thận làm cho không người ta không thể phát hiện mà thôi.

Hạ Uyển Chi cho nhũ nương cùng Hạ Hoa ôm tiểu hoàng tử trở về, nàng tới Đức Sang cung xem một chút.

Thái Vi trông thấy nàng vội vã hành lễ, nàng đi vào đã ngửi thấy mùi thuốc, nghe thấy động tĩnh Lâm sung dung nghiêng đầu nhìn ra, thấy người tới là Hạ Uyển Chi thần sắc liền biến đổi "Uyển Quý phi đây là tới chê cười tần thiếp sao?"Tối hôm qua nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nàng căn bản không hề bỏ thuốc hại Nhị hoàng tử, cho dù có cũng chỉ là trước kia. Nhưng nàng ta chắc chắn chính là mình, còn vẻ mặt tức giận kia là không để cho nàng phải hoài nghi việc mình sẩy thai cùng người trước mặt này có quan hệ.

“Chê cười ngươi?” Hạ Uyển Chi khẽ cười một tiếng, nói “Ngươi chẳng có gì để nhìn huống chi là chê cười. Nếu như Lâm sung dung hào hứng tự vẫn thêm một lần nữa thì mới thực sự là thú vị!”

“Hạ Uyển Chi, thật sự là ngươi?” Lâm Huệ giận dữ, nhào lên.

Hạ Uyển Chi đứng dậy tránh đi, Hạ Bích ngăn cản trước người của nàng “Lâm sung dung đây là muốn phạm thượng sao?”

“Ngươi - tên hung thủ này, là ngươi hại chết tiểu hoàng tử của ta, là ngươi hại ta mất đi tư cách làm mẹ, tại sao ngươi lòng dạ độc ác như vậy? Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì khiến cho ngươi đối với ta như vậy?”

“Đã làm sai điều gì ư?” Hạ Uyển Chi bật cười “Tự mình nghĩ kĩ xem ngươi đã làm gì đi! Về phần ngươi nghĩ oan cho ta, vậy thì ta cũng muốn đưa ra chứng cứ cho ngươi xem, là chính ngươi phúc mỏng, không giữ được hài tử thì cũng đừng trách người khác, hôm nay coi ngươi như thương tâm quá độ, nói năng lộn xộn, lần sau Lâm sung dung nên biết suy tính mình một chút. Thuốc có thể uống bậy, nhưng lời không thể nói lung tung!”

“Tiện nhân! Ngươi còn ngụy biện!” Lâm Huệ giận dữ, giãy giụa nói “Ta căn bản cũng không có bỏ thuốc, hôm đó động tay động chân trong nước là Quý tiệp dư, ngươi không phân tốt xấu vu hãm ta, hôm nay còn dùng thân phận áp bức ta, Hạ Uyển Chi, ngươi thật nhẫn tâm, trả lại hoàng nhi cho ta, trả hoàng nhi cho ta...”

“Nương nương coi chừng.” Hạ Bích thấy Lâm sung dung giống như bị điên liền có chút sợ hãi, cũng may cung nữ giữ lấy Lâm Huệ không để cho nàng lộn xộn, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi nói là Quý tiệp dư?” Hạ Uyển Chi khiêu mi, hỏi.

“Đúng vậy, chính là nàng ta, ta tận mắt nhìn thấy, không nghĩ tới thế nhưng lại chính là nàng ta.” Nàng haha cười to một tiếng “Hạ Uyển Chi, mặc kệ ngươi thừa nhận hay không, Lâm Huệ ta hôm nay thề không đội trời chung với ngươi.”

Hạ Uyển Chi nhíu nhíu mày, ra hiệu cho những người khác lui xuống, nhìn chằm chằm Lâm Huệ đang chật vật không chịu nổi nói “Đã như vậy, bản phi cũng không dối ngươi nữa, chính là là bản phi động tay chân, chỉ là không nghĩ tới ngươi phúc lớn mạng lớn còn sống sót. Đây đều là dạy dỗ ngươi, muốn hại người thì phải nghĩ đến cuối cùng có một ngày sẽ gặp báo ứng.”

“Ngươi...” Lâm Huệ hai mắt trừng trừng, tức giận ngất xỉu.

Hạ Uyển Chi một chút cũng không lo lắng, nhìn thoáng qua người té xỉu thản nhiên rời đi, trong lòng biết bắt đầu từ hôm nay hai người chân chính đối mặt.

Nàng vừa đi ra ngoài, Thái Vi liền chạy vào xem, nhìn chủ tử nhà nàng té xỉu, luống cuống tay chân cho người gọi ngự y đến xem một chút.

Ai ngờ không bao lâu sau Lâm Huệ tỉnh lại sống chết đòi gặp Tề Diệp, Hạ Uyển Chi biết nhưng cũng không ngăn trở, không bao lâu Tề Diệp tới Đức Sang cung.Lâm Huệ trông thấy hắn nước mắt liền rơi như mưa, bất chấp thân thể suy yếu quỳ trên mặt đất, nói “Hoàng Thượng, tần thiếp cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho tần thiếp.”

“Thân thể ngươi còn đang khó chịu, có lời gì đứng lên nói sau!” Nhìn Lâm Huệ nửa phần giống như kẻ điên, Tề Diệp không thể nói không khiếp sợ, bất quá mới qua hai ngày, bộ dạng người trước mắt liền thay đổi.

Lâm Huệ cũng không đứng dậy, ngược lại dập đầu nói “Hoàng Thượng, tần thiếp cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho tần thiếp, tiểu hoàng tử vô tội không tự dưng mà chết, hắn là bị người hại.” Đáng thương cho tiểu hoàng tử vừa mới thành hình của nàng, còn chưa sinh hạ đã bị nàng ta lòng dạ độc ác hại chết, mối thù này nàng nhất định phải báo.

“Bị hại?” Tề Diệp khiêu mi “Có chứng cớ không?”

“Hoàng Thượng, tần thiếp không dám nói dối, là Uyển Quý phi, vừa rồi chính miệng nàng thừa nhận, nàng nói là nàng bỏ thuốc hại chết tiểu hoàng tử, cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho tiểu hoàng tử, hắn là cốt nhục của Hoàng Thượng, nhưng lại bị Uyển Quý phi nhẫn tâm độc hại, Hoàng Thượng...”

Lời còn chưa dứt, Tề Diệp đã đứng dậy từ trên cao nhìn xuống nàng, phân phó nói "Đáng nhẽ trẫm không nên tới đây, Lâm sung dung, lời mà ngươi nói hôm nay trẫm có thể coi như chưa từng nghe thấy, hi vọng sau này ngươi không còn hồ ngôn loạn ngữ, ngươi mất đi hoàng tử xét về tình thì có thể lượng thứ, nhưng không nên vu oan cho người như nàng, tĩnh dưỡng thân thể cho tốt đi, khi nào thanh tỉnh trẫm sẽ tới thăm ngươi!"

Bất chấp lời cầu khẩn của Lâm Huệ, Tề Diệp phất tay áo rời đi, dặn dò Thái Vi coi chừng cho tốt.

Lâm Huệ muốn đuổi theo, chạy ra ngoài, nhưng bị tiểu thái giám ngăn lại, nói "Nương nương, Hoàng Thượng hạ lệnh cấm túc, nương nương vẫn là tĩnh dưỡng cho tốt đi!"

Còn tưởng rằng có thể làm cho Hạ Uyển Chi bị trừng phạt, không nghĩ tới cuối cùng người bị phạt lại chính là mình, Lâm Huệ trong lòng tức giận, lần nữa lại hôn mê bất tỉnh.

Hạ Hoa ra ngoài dạo qua một vòng rồi trở lại, nói "Nương nương, Hoàng Thượng cấm túc Lâm sung dung, Hoàng Thượng vừa đi, Lâm sung dung lại hôn mê bất tỉnh, ngự y đang bắt mạch cho nàng!"

"Có nghe ngóng được nàng nói cái gì không?" Kỳ thật không cần hỏi nàng cũng biết.

"Nô tỳ nghe được Lâm sung dung nói là nương nương hạ độc giết hại bào thai trong bụng nàng, muốn Hoàng Thượng làm chủ, Hoàng Thượng không tin, nói nàng hồ ngôn loạn ngữ, tức giận rời đi, hơn nữa hạ lệnh cấm túc, không có phân phó thì không thể ra ngoài."

"Ừ! Biết rồi!" Rút một mảnh hoa cúc, nàng cười cười, cũng biết Tề Diệp sẽ không tin tưởng, nàng ta cho rằng chỉ bằng vào một câu nói là có thể định tội sao?

Nghĩ đến lần này Hoàng Thượng tức giận không nhẹ, một điểm thương tiếc này chỉ sợ đã biến mất hầu như không còn. Chỉ sợ Lâm sung dung đã không còn cơ hội. Đây hết thảy đều là nàng tự mình chuốc lấy phiền toái, không thể trách người khác.

Về phần Quý tiệp dư, nếu thật như lời nàng ta nói đúng là Quý tiệp dư ra tay, vậy thì Quý tiệp dư, ngươi cứ chờ xem đi!Buổi trưa, Tề Diệp dùng bữa ở ngự thư phòng, buổi chiều nàng đem súp lê tuyết chưng đường phèn đến.

Tề Diệp cái gì cũng không nói, vẫn như bình thường đối với nàng, mà nàng cũng giả vờ như không biết gì, nói lại những lời sáng nay của Lâm Huệ, chỉ là nói "Hoàng Thượng đang yên đang lành sao tự dưng lại cấm túc Lâm sung dung? Nàng ấy mới mất đi hài tử, trong lòng khẳng định khó chịu, Hoàng Thượng làm như vậy nàng ấy sẽ không chịu nổi."

Tề Diệp đáp "Trẫm làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho nàng ấy. Lâm sung dung mất hài tử thương tâm quá độ thần chí có chút không tốt, tĩnh dưỡng cũng là điều đương nhiên."

"Sao có thể như vậy?" Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ kinh ngạc, lập tức nói "Hoàng Thượng, thần thiếp đã quen nàng ấy từ nhỏ, hôm nay xảy ra chuyện như vậy thần thiếp muốn giúp cũng không thể gấp rút, nếu Hoàng Thượng có thời gian thì nên đi thăm nàng ấy nhiều một chút!"

"Trẫm biết, nàng đừng lo lắng, nàng ấy không sao đâu." Tề Diệp an ủi nàng.

Đến lúc này nàng còn nghĩ cho nàng ấy, người trước mắt sao có thể lại hạ độc cơ chứ? Đều là hồ ngôn loạn ngữ, Uyển Nhi là người như nào hắn hiểu rất rõ, xem ra Lâm sung dung này thực sự bị điên rồi.

Từ Ngự thư phòng đi ra ngoài, Hạ Uyển Chi nhìn bầu trời cuối thu bao la, không khí mát mẻ, lập tức cảm thấy tâm tình thật tốt, cho dù Lâm Huệ nói là nàng hạ độc, Hoàng Thượng cũng sẽ không tin, ngược lại lại khiến cho hắn nghĩ ả điên điên khùng khùng hồ ngôn loạn ngữ, thật sự rất đáng thương!

Sau đó cuộc sống trở lại giống như ngày thường, Tề Diệp mỗi ngày vẫn sẽ đều đều tới Chiêu Hoa cung một chuyến, nơi nghỉ lại nhiều nhất cũng là ở Chiêu Hoa cung, mặc kệ thái hậu thường xuyên nhắc nhở kín đáo, hắn vẫn trước sau như một.

Cùng lắm cũng sẽ ngẫu nhiên đi tới chỗ các phi tần khác trong cung ngồi một chút, dù sao các nàng đều là nữ nhân của hắn, cho dù không thích thì vẫn phải cân bằng để ổn định tiền triều.

Về phần Lâm Huệ, kể từ sau khi bị cấm túc liền an tĩnh rất nhiều, nàng nghĩ cho dù làm muốn ầm ĩ cũng không làm ầm ĩ được, thân thể hao hụt này mỗi ngày đều uống thuốc điều dưỡng, cộng thêm oán hận tích tụ trọng tâm, như vậy khó mà dễ dàng khỏi hẳn.

Lâm Huệ bên này an tĩnh, Triệu Tĩnh Di bên kia đa dạng chồng chất kế khiến cho Tề Diệp chú ý. Hạ Uyển Chi để ở trong mắt, những cũng không nói gì, dù sao có thái hậu làm chủ, cho dù muốn trừ khử Triệu Tĩnh Di cũng không phải là dễ dàng.

"Nương nương, Hoán y cục nói có một cung nữ rơi xuống nước chết đuối." Sau khi ngủ trưa tỉnh dậy, Hạ Uyển Chi liền nghe Hạ Bích bẩm báo.

"Có thấy điều gì bất thường không?" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt hỏi.

"Cũng không phát giác có gì bất thường, cùng lắm là vị cung nữ kia là cung nữ giặt quần áo cho nương nương, trông có vẻ giống như là không cẩn thận nên mới rơi xuống nước."

"Nếu vậy thì cho người bên dưới xử lý là được." Hạ Bích gật gật đầu lui xuống phân phó.

Ngày hôm sau là mùng một, Hạ Uyển Chi đến thỉnh an Thái hậu sớm một chút, các cung phi cũng đã ở đó, nàng nhìn thoáng qua Quý tiệp dư, bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt vuốt nhẹ cánh mũi, cảm thấy mùi hương trong hậu cung hôm nay có chút khó ngửi, khiến cho đầu óc choáng váng.

Thái hậu nói mấy câu, dặn dò thêm một chút liền cho các nàng lui đi.

Nàng không thích mùi hương này, thái hậu vừa dứt lời nàng liền đứng dậy rời đi.

Thái hậu nhìn bóng lưng nàng rời đi cười lạnh một chút, đám người đã đi hết, lúc này mới phân phó nói "Đem hương nhang ra ngoài đốt đi."

"Vâng!" Quế Tú ma ma gật gật đầu, cầm lư hương đi ra ngoài, tất cả hương nhang bên trong đều đổ vào lửa, rất nhanh liền bị thiêu đốt tản ra một mùi gay gay mũi.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, Hạ Uyển Chi luôn cảm thấy trên người ngứa, nơi này gãi gãi, chỗ kia gãi gãi, cuối cùng không chịu nổi, nàng cởi bỏ y phục nhìn nhìn trên người, lập tức một câu cũng không nói nên lời.

Hạ Bích thấy vậy kinh hô một tiếng "Nương nương người bị làm sao vậy?"

Trên da thịt trắng nõn sưng đỏ từng khối lớn, một khối lại tiếp một khối, toàn thân căn bản không còn chỗ nào nguyên vẹn, hơn nữa còn thấy nhột vô cùng, từ cánh tay tới ngang hông đã bị nàng gãi tới sưng đỏ, ngứa ngáy không chịu nổi.

Hạ Bích vội vàng phân phó tiểu thái giám đi gọi ngự y, Hạ Đồng cũng bị gọi đến, nhìn xem trên người nàng sưng đỏ một mảnh, nửa ngày không nói ra lời nào.

Rất nhanh Lâm ngự y đã tới, tra xét cánh tay bị sưng đỏ một khoảng lớn, vừa bắt mạch cho nàng vừa hỏi thăm, nói "Chỉ sợ là bị tà khí nhập vào cơ thể, vi thần có thể kê phương thuốc cho nương nương uống thử xem. Nương nương đừng dùng tay gãi, miễn cho gãi rách da thịt sẽ lưu lại sẹo."

Hạ Uyển Chi nhột tới mức hận không thể gãi rách da thịt, Hạ Bích phải giữ lấy tay của nàng không để cho nàng gãi, tránh khiến cho tình trạng càng thêm nghiêm trọng.

Đợi nửa canh giờ chén thuốc mới được bưng lên, Hạ Uyển Chi sớm đã đứng ngồi không yên, bưng chén thuốc không sợ khổ uống hết, trên người đã đỡ nhột hơn.

Buổi trưa Tề Diệp đến dùng bữa, Hạ Uyển Chi đã không dám gặp người. Trên cổ, trên mặt, sau tai nàng cũng bắt đầu đỏ giống như bao lì xì, mặc dù không còn nhột như trước nữa, nhưng nàng căn bản không có cách nào mà gặp người.

Tề Diệp biết được, vẫn bất chấp Hạ Bích ngăn cản, vén màn che lên đi vào, Hạ Uyển Chi vội vàng dùng tay áo che kín mặt, Tề Diệp mặc kệ nàng giãy giụa, cầm lấy tay của nàng kéo ra, nhìn thấy mặt của nàng lúc này liền mạnh mẽ hít vào một hơi, rõ ràng là bị hù dọa không nhẹ.

Mừng chương thứ 100, kỉ niệm đi hơn nửa chặng đường. Nếu các nàng bình chọn đủ 100 sao (chỉ tính từ t6 đến hết cn) mình sẽ up hẳn 5 chương tặng các nàng

101. Chương 101

Edit: Navahn

Beta: Biuti

"Có chuyện gì?" Tề Diệp có chút không đành lòng nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi lại càng không dám đối mặt với hắn, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tề Diệp, nàng không quan tâm đẩy hắn ra. Hắn vén chăn lên, nàng nép vào trong, tay nắm chặt mền, mặc kệ hắn kéo thế nào cũng không buông ra.

Mà Tề Diệp sợ đả thương nàng nên không dám dùng sức, đành phải gọi Hạ Bích đến hỏi thăm: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Bích cũng không hiểu, nếu nàng biết có chuyện gì xảy ra thì đã không để chủ tử của mình chịu khổ.

Tề Diệp rất nhanh đã cho Quang Thuận công công tìm ngự y. Hắn ngồi bên giường khuyên bảo: "Uyển Nhi, đừng che nữa! Trẫm đã nhìn thấy. Nàng che cũng vô dụng."

"Không được, hiện tại thần thiếp không có mặt mũi nào gặp Hoàng Thượng." Hắn cầm lấy bàn tay lộ bên ngoài chăn, trên mu bàn tay sưng đỏ một mảng lớn, hắn nhìn đau lòng không ngớt.

"Được! Nàng không muốn gặp trẫm, vậy trẫm đợi bên ngoài, che lại như thế không tốt cho nàng." Hắn biết cho dù có nói thế nào thì người trong chăn vẫn không chịu gặp mình. Tề Diệp thở dài đứng dậy ra ngoài. Hạ Bích Hạ Hoa cũng phối hợp thả màn xuống che đi cảnh tượng bên trong.

Chờ một lát không có động tĩnh gì, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, lén nhìn thoáng qua, xác định người đã đi mất, lúc này mới ló đầu ra ngoài. Đầu tóc đã bị rối loạn, nàng ngứa đến mức nghiến răng nghiến lợi, gãi trên người vài cái. Nghe thấy tiếng bước chân muốn trốn đi, lại nghe thấy tiếng Hạ Bích: "Nương nương, là nô tỳ!"

Hạ Bích vén màn che tiến đến, trong tay cầm miếng vải che mặt, nói: "Đây là Hoàng Thượng phân phó, nương nương đeo lên thì sẽ không sao!"

Nàng hỏi: "Hoàng Thượng đâu?"

"Đang chờ ở bên ngoài, nô tỳ trang điểm cho nương nương một chút." Hạ Uyển Chi gật đầu, nhìn gương mặt vô cùng thê thảm của mình, trong lòng có ý nghĩ muốn chết.

Ở bên ngoài, Tề Diệp hỏi thăm ngự y. Lâm ngự y cũng không có cách nào, sợ hãi quỳ trên mặt đất, Tề Diệp liền phân phó Quang Thuận công công gọi ngự y khác tới.

Không bao lâu Hạ Uyển Chi trang điểm xong liền ra ngoài, chỉ lộ một đôi mắt. May là trên trán không bị sưng đỏ, nếu không khăn che mặt cũng không đủ, còn phải dùng đến mũ che.

"Tốt hơn chút nào không?" Tề Diệp thấy nàng đi ra, ân cần hỏi.

Nàng lắc đầu: "Không tốt, trên người rất ngứa." Nói xong nhịn không được gãi vài cái. Tề Diệp phát hiện trên cánh tay nàng có thêm vài vết máu, lại nhìn móng tay dài, nhíu mày phân phó đem một cây kéo lên.

Hạ Uyển Chi không muốn, cắt móng tay, ngón tay sẽ ngắn đi rất nhiều, trông rất khó coi. Thế nên nàng nhất quyết giấu tay không chịu cắt móng.

Hai người giằng co, hắn tiến lên, nàng lùi về phía sau. Hai tay chắp sau lưng, cầu khẩn nhìn hắn. Tề Diệp nói: "Móng tay quá dài, khi gãi sẽ phá da thịt, còn lưu lại sẹo. Nghe lời, trẫm cắt cho nàng." Hạ Uyển Chi lắc đầu, hắn nhíu mày: "Chẳng lẽ Uyển Quý Phi muốn kháng chỉ sao?"

Hắn chuyển thành thân phận đế vương, nàng đương nhiên không dám kháng chỉ. Nàng ủy khuất vô cùng, trong mắt lập tức rưng rưng, không đành lòng vươn tay ra, quay mặt đi, yếu đuối không nhịn được.

Tề Diệp thở dài một hơi kéo nàng ngồi xuống, trấn an nói: "Trẫm cũng vì tốt cho nàng, móng tay còn có thể dài ra. Đợi thân thể tốt lên, nàng có muốn nuôi móng tay dài hơn trẫm cũng sẽ không ngăn cản." Nói xong, hắn không chút khách khí cắt đứt móng ở ngón tay cái, "răng rắc" một tiếng.

Hạ Uyển Chi nhìn ngón tay cái trụi lủi, rốt cuộc không nhịn được nữa, ôm cổ của hắn khóc hu hu thật lớn: "Hoàng Thượng, trên người thần thiếp ngứa!"

"Được rồi, được rồi! Trẫm đã cho tìm ngự y, rất nhanh sẽ khỏi! Đừng lo lắng!" Hắn càng dịu dàng, nàng lại càng khóc lớn hơn, long bào cũng bị ướt mất. Cuối cùng hai mắt sưng đỏ, chỉ còn thút tha thút thít nhìn hắn từng bước từng bước cắt đứt móng tay đã nuôi dài, không nói nổi điều gì.

Quang Thuận công công dẫn ngự y đứng chờ ở cửa, đợi một lát mới tiếng vào: "Hoàng Thượng, ngự y đã đến!"

"Để bọn họ vào!" Hắn bất chấp trên người đã bị nàng khóc ướt nhẹp một mảng. Tề Diệp lấy khăn tay ra lau nước mắt, lúc này mới phát hiện trên trán có một nốt đỏ sưng dài không biết xuất hiện từ khi nào, hắn khẽ nhíu mày.

Ngự y tiến đến, thay phiên nhau bắt mạch cho nàng, hỏi thăm đã ăn cái gì, đi đến chỗ nào. Lại nhìn dấu đỏ trên cánh tay của nàng, xoay người thương lượng với nhau, sau đó nói không cần lo ngại, chỉ cần uống thuốc, tắm rửa bằng thảo dược là được rồi.

"Không có việc gì, uống thuốc xong sẽ hết." Thấy nàng gãi cánh tay, Tề Diệp không vui cầm lấy: "Không cho phép gãi!"

Hạ Uyển Chi ủy khuất không thôi, nói: "Rất ngứa!"

"Ngứa cũng không được gãi!" Hắn vung áo lên, thổi thổi trên cánh tay của nàng. Vết ngứa dễ chịu một chút, nhưng cũng không giải quyết được gì, chưa được một lát lại càng ngứa thêm.

Ngự y phân thuốc cho Hạ Đồng nấu nước thảo dược. Nấu xong để nguội một chút Hạ Uyển Chi mới vào ngâm. Trên người không có chỗ nào lành lặn, tất cả đều sưng đỏ từng mảng, làm cho ai thấy cũng giật mình.

Nàng tắm rửa bên trong, Tề Diệp đùa với Nhị Hoàng tử ở bên ngoài. Trong lòng có chút không yên nhìn phòng kế bên. Tắm một hồi lâu đến khi nước nguội mất nàng mới trở ra, vết sưng đỏ trên người cũng không giảm xuống, nhưng bớt nhột một chút. Nàng soi gương đồng, phát hiện rên mặt hay trên trán đều có dấu đỏ, liền sai Hạ Bích cầm mũ sa đến đội lên đầu, nếu không chắc chắn sẽ không ra cửa.

Thấy nàng đến, Tề Diệp hỏi: "Khá hơn chút nào không?"

"Khá hơn nhiều!" Nàng phát hiện hắn đã đổi long bào, biết bộ long bào kia là do chính mình làm dơ. Nàng cũng không biết vì sao bản thân đột nhiên thất thố, chỉ là khi đó cực kỳ muốn khóc.

"Vậy là tốt rồi!" Tề Diệp thở phào nhẹ nhõm. Cho nhũ nương ôm Nhị Hoàng tử xuống, hắn nói: "Có ngự y ở đây, sẽ không có chuyện gì."Hạ Uyển Chi gật đầu, tùy tiện ăn một ít đồ sau đó nằm xuống nghỉ ngơi. Tề Diệp nhìn nàng ngủ thiếp đi, lúc này mới đến ngự thư phòng xử lý chính sự. Lúc chuẩn bị rời khỏi, hắn có nhìn lén vết đỏ trên mặt Hạ Uyển Chi, muốn chạm vào nhưng lại sợ đánh thức nàng, liền dặn dò Hạ Bích chăm sóc cẩn thận.

Ngủ không bao lâu, nàng vì quá ngứa mà tỉnh. Cho dù không có móng tay vẫn vô thức gãi không ít chỗ.

Không bao lâu ngự y lại bị gọi đi Chiêu Hoa cung, Tề Diệp cũng đi tới. Lần này càng thêm nghiêm trọng, vết đỏ trên mặt tụ máu làm người khác nhìn thấy mà giật mình. Tề Diệp muốn nhìn tình trạng của nàng, nàng đều tránh không gặp.

Vài vị ngự y bị hắn mắng nặng lời, ngay cả Thái Hậu nghe thế cũng phải chạy đến, để cho người ôm tiểu Hoàng tử đi. Bởi vì trên người Hạ Bích các nàng cũng là những mảng hồng, Thái Hậu sợ lây bệnh cho Tề Diệp, khuyên hắn ra ngoài.

Tề Diệp không muốn, Thái Hậu nói: "Hoàng Thượng là vua của một nước, nếu có chuyện không hay xảy ra, làm sao lo cho cả thiên hạ?"

"Thái Hậu! Trên người Uyển Quý Phi cũng không phải bệnh đậu mùa, đâu cần phải né tránh như thế? Ngự y đều nói không phải bệnh truyền nhiễm, không cần lẩn tránh."

"Nếu không phải bệnh truyền nhiễm, vì sao người bên cạnh cũng bị bệnh y như đúc?" Thái Hậu tiếp tục: "Chiêu Hoa Cung nhất định phải bị cách ly, bất luận kẻ nào cũng không được vào trong, cũng không thể ra ngoài. Hoàng Thượng nghe ai gia một câu, bây giờ lập tức rời đi."

Cách một tấm màn che, Hạ Uyển Chi nhẹ giọng: "Hoàng Thượng ra ngoài trước đi, thần thiếp không sao."

"Hoàng Thượng, Uyển Quý Phi đã nói như vậy, Hoàng Thượng cũng không muốn để Uyển Quý Phi gánh trên lưng tội danh thiên cổ mưu hại Hoàng đế phải không? Nếu không phải bệnh truyền nhiễm thì không sao, nhưng nếu là bệnh truyền nhiễm thì hối hận cũng đã muộn."

Tề Diệp suy nghĩ một chút, nói: "Uyển Nhi, nàng chăm sóc bản thân, không cần lo lắng cho Nhị hoàng tử, trẫm sẽ cho người săn sóc. Ngoan ngoãn uống thuốc, trẫm chờ nàng khỏi hẳn!"

"Vâng!" Hạ Uyển Chi nghẹn ngào nhìn hắn và Thái Hậu rời đi, không nhin được gãi trên người vài cái.

Rất nhanh Chiêu Hoa Cung đã bị cách ly, Lâm ngự y tiếp tục xem bệnh bên cạnh. Hạ Bích Hạ Hoa cũng nổi không ít vết đỏ, bộ dáng giống nàng lúc sáng như đúc.

Nói không lo lắng là không thể, cũng không ngờ nàng sẽ dính vào căn bệnh quái lạ này. Chỉ hy vọng ngủ một giấc dậy có thể khỏi hẳn thì tốt!

Chăn đệm y phục tất cả đều đem ra ngoài đốt, sau đó được đưa vào trong Chiêu Hoa Cung là những thứ mới hoàn toàn được chất đầy ngăn tủ. Trong mỗi phòng còn hun thêm ngải diệp để giải tà chắn gió.

Buổi chiều, nàng uống một chén thuốc, trên người đã tốt hơn nhiều. Không còn nhột, nhưng vết máu sưng tụ vẫn chưa tan đi, làm cho người khác khó nhìn thẳng mặt.

Cũng may trên người Hạ Đồng không có dấu vết, mà Hạ Bích các nàng uống thuốc nên vết đỏ trên người cũng tan không ít, đây đương nhiên là tin tức tốt.Ban đêm, Quế Tú ma ma nhân lúc Thái Hậu tắm rửa nói: "Nô tỳ nghe nói y phục chăn đệm của Chiêu Hoa cung đều đem đi thiêu, đưa vào đó là những thứ mới rất sạch sẽ. Uyển Quý Phi dùng y phục mới, vết đỏ chắc sẽ rất nhanh khỏi!"

"Sao có thể dễ dàng như vậy?" Thái Hậu cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy, ai gia không phải là tốn công hay sao?" Thái Hậu nói tiếp: "Cho người bỏ thuốc trong nước nàng uống, ai gia muốn nàng ngày mai không nhìn thấy ánh mặt trời."

"Vâng!" Quế Tú ma ma gật đầu, gọi cung nữ hầu hạ, bà ta lui ra ngoài phân phó.

Thái Hậu tắm rửa xong nằm trên giường nghỉ ngơi, cả ngày đúng là tốn một phen tâm tư, quan trọng là không làm cho người khác hoài nghi chuyện bỏ thuốc đêm nay.

Ban đêm, Hạ Uyển Chi ngủ không yên, Hạ Đồng đứng một bên hầu hạ. Thấy nàng ngồi dậy liền vội vàng tiến đến: "Nương nương có gì phân phó?"

"Có chút khát!" Nàng gãi gãi trên cổ, choàng một bộ y phục rồi ngồi thẳng dậy. Hạ Đồng rót cho nàng một chén nước, lấy ngân châm ra thử một chút, cẩn thận nhìn dưới ánh nến, không phát hiện có gì khác thường, lúc này mới bưng cho nàng uống.

Hạ Uyển Chi uống một chén nước, kéo tay áo lên nhìn, thấy vết đỏ đã lặn đi rất nhiều mới thở dài nhẹ nhõm, quay về nằm ngủ.

Ai ngờ chưa ngủ được một lát, cửa phòng đã bị gõ vang. Hạ Bích cuống cuồng nói: "Nương nương, nương nương không xong rồi! Hạ Hoa xảy ra chuyện."

"Xảy ra chuyện gì?" Hạ Uyển Chi ngồi dậy, choàng một bộ y phục đi ra ngoài.

"Hạ Hoa nàng, Hạ Hoa nàng mất rồi..." Hạ Bích nói xong liền khóc nức nở, Hạ Uyển Chi sửng sốt một lát, vẫn không ngừng bước chân.

Đến bên giường, Hạ Uyển Chi cắn môi, dò xét hơi thở của Hạ Hoa, trong lòng lập tức cảm thấy nguội lạnh. Lâm ngự y rất nhanh đã đến tra xét một phen, nói: "Nương nương, Hạ Hoa cô nương đã đi."

“Sao có thể như vậy?” Nàng lẩm bẩm lên tiếng.

“Nô tỳ cũng không biết, đang ngủ ngon giấc, nô tỳ nghe Hạ Hoa nói có chút khó chịu nhưng lại không để ý nhiều. Ai ngờ lúc nô tỳ rời giường gọi Hạ Hoa cùng đi vệ sinh đã phát hiện nàng không còn nhúc nhích, nô tỳ vô cùng sợ hãi...” Hạ Bích nức nở nói: “Đều do nô tỳ không tốt, nếu phát hiện sự khác thường sớm một chút đi mời ngự y thì sẽ không như thế, nương nương trách phạt nô tỳ đi!”

“Đây không phải lỗi của ngươi.” Hạ Uyển Chi thở dài đỡ nàng ấy đứng dậy, Hạ Bích quỳ khóc trên mặt đất liên tục lắc đầu.

Lâm ngự y kiểm tra tình trạng của Hạ Hoa một chút. Cũng không biết vì sao mà mất mạng nhưng có thể khẳng định không phải bị hạ độc.

Hạ Uyển Chi cảm thấy đau đầu, nhìn thoáng qua Hạ Hoa, cho Hạ Đồng đỡ Hạ Bích rời đi, chờ sáng mai mới cho người đến thu xếp. Về phần Hạ Hoa, nàng nhất định sẽ không bạc đãi người nhà của nàng ấy, dù sao nàng ở bên cạnh mình cũng coi như là tận tâm tận lực. Không nghĩ tới lại mất vô duyên vô cớ như vậy.

Ban đêm Hạ Uyển Chi cũng không ngủ được, nàng gặp một giấc mộng. Nàng là một bóng người lẻ loi đứng giữa sương mù dày đặc, hoảng sợ không thôi, dù có chạy liên tục thì vẫn là một mảng sương mù mịt. Nàng không nhìn thấy ai, mà nàng giống như bị sợ hãi vây quanh, càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.Lúc tỉnh lại trên người đã đổ rất nhiều mồ hôi, trời đã sáng. Hạ Đồng nghe thấy động tĩnh vội đem chậu nước tiến đến, nhìn nàng một cái sau đó hầu hạ mặc quần áo tắm rửa.

“Thi thể của Hạ Hoa đã cho người khâm liệm cẩn thận, chờ người nhà của nàng đến đem đi.” Hạ Đồng nói.

Nàng im lặng gật đầu, Hạ Đồng cũng không nói thêm điều gì, rót cho nàng một chén trà. Hạ Uyển Chi nhíu mày nhìn ấm trà: “Trong phòng đổi ấm trà từ khi nào?”

Hạ Đồng nhìn nhìn, hỏi: “Ấm trà có vấn đề?”

Trong cung nàng đều dùng đồ sứ thượng hạng, rõ ràng ấm trà này là đồ sứ Thanh Hoa không phải đồ trong cung. Hạ Đồng không hầu hạ thường xuyên bên người nàng, không biết cũng bình thường. Hạ Bích rất nhanh tiến đến, nhìn ấm trà nói: “Cái ấm trà này không phải ở trong phòng nô tỳ sao? Sao lại ở đây?”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, Hạ Bích liền trở về phòng mình. Thi thể đã dọn đi nhưng trong lòng nàng vẫn rất khó chịu, một người tỷ muội thân thiết cứ như vậy mà đột nhiên mất.

Hạ Bích liếc nhìn ấm trà đặt trên bàn, mơ hồ hiểu được cái gì, nàng ôm ấm trà rời đi, nhìn trong chén trà còn có chút nước. Tối hôm qua nàng không uống nước, vậy chính là Hạ Hoa uống!

Hạ Bích ôm ấm trà đến Chiêu Hoa cung, Hạ Đồng mở nắp nhìn sau đó dùng ngân châm dò xét một chút. Tận mắt thấy ngân châm từ từ biến thành đen, ba người sắc mặt đại biến.

“Nương nương, trong nước có độc.” Hạ Đồng cực kỳ sợ hãi, hai người còn lại cũng không khác mấy.

Nghĩ đến Hạ Hoa bị hại chết, Hạ Uyển Chi sắc mặt xanh xao: “Ta sẽ không để Hạ Hoa chết oan, đi dò la xem tối hôm qua có ai động vào nước trong ấm.”

Hạ Bích gật đầu lui xuống. Hạ Uyển Chi nhìn ấm trà vốn sẽ xuất hiện trong phòng nàng, nếu không phải Hạ Hoa sai sót ngẫu nhiên cầm nhầm ấm trà, chỉ sợ tối hôm qua trúng độc bỏ mình chính là nàng! Hôm qua nàng cũng uống nước, có điều uống nước không bị hạ độc, ngẫm lại thấy mà sợ.

Thái Hậu nghe nói Chiêu Hoa Cung chỉ có một vị cung nữ chết, Uyển Quý Phi vẫn bình an vô sự, lập tức có chút không tin. Quế Tú ma ma quỳ trên mặt đất thỉnh tội, nói: “Nô tỳ không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng là cho người đem thuốc bỏ vào ấm trà của Uyển Quý Phi!”

“Đồ vô dụng, một chút chuyện nhỏ cũng không làm được. Ai gia giữ lại các ngươi còn có tác dụng gì?” Thái hậu tức giận đến nỗi sắc mặt thay đổi.

Quế Tú ma ma vừa dập đầu vừa cầu khẩn: “Thái Hậu thứ tội, nô tỳ biết sai.”

Thái hậu đang muốn trách phạt đã nghe cung nữ báo: “Thái Hậu nương nương, Triệu tiểu thư đến thỉnh an!”

"Nói nàng chờ một chút, ai gia sẽ qua liền." Thái Hậu thu lại ánh mắt, nói: "Nếu lần này đã không được, nhất định lần sau sẽ khiến người khác hoài nghi. Dặn dò xử lý một chút, đừng để bọn họ lắm miệng."

"Vâng!" Quế Tú ma ma lén lút thở phào nhẹ nhõm.

Tề Diệp nghe tin, vội vàng đi Chiêu Hoa Cung. Hạ Uyển Chi thấy hắn liền nhào tới, nước mắt rưng rưng, khóc lóc kể lể.

"Trẫm đã biết, đừng sợ, trẫm nhất định sẽ tra ra manh mối."

Hạ Uyển Chi nghẹn ngào gật đầu, Tề Diệp trấn an vài câu, thấy tâm tình nàng ổn định một chút mới phân phó Quang Thuận đi điều tra.

Chiêu Hoa Cung xảy ra chuyện lớn như vậy, những người khác trong Hậu Cung không phải không biết, huống chi Quang Thuận còn bắt không ít người đi tra hỏi. Có điều không nghĩ đến tra hỏi mấy cũng vô dụng, người hạ độc là ai vẫn không có chút manh mối.

Hạ Uyển Chi nhíu mày, chỉ cần tìm người bỏ thuốc, nhất định sẽ có manh mối. Nàng không thể ngồi yên chờ chết, không phải là không tin vào năng lực của Quang Thuận công công, nhưng có một số việc nếu quá huyên náo xôn xao dư luận lại không tốt.

Lần này nếu không phải Hạ Hoa bưng nhầm ấm trà, người trúng độc chính là nàng.

Mà sau lần Hạ Hà vô cớ rơi vào giếng cạn vĩnh viễn không trở về, nàng cứ như vậy mất đi hai người bên cạnh. Nhớ đến kiếp trước chỉ còn lại một mình Hạ Bích, Hạ Uyển Chi thề sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

102. Chương 102

Editor: Taeyeon6104 (follow me~~ follow me~~)

Beta: ThyAn89

Mấy ngày nay, Quang Thuận công công đều liên tục tra xét nhưng không hề có một tin tức nào, nhất thời không biết phải đối mặt với Tề Diệp như thế nào.

Hạ Uyển Chi biết Quang Thuận công công không có tin tức, nên sai Hạ Bích đi điều tra, nhưng đến một chút manh mối cũng không tra được. Người động thủ lần này đúng là mất rất nhiều công sức, đến cung nữ nấu nước kia bị tra khảo nhiều lần mà vẫn không nói gì.

Không tìm được hung thủ, Hạ Uyển Chi tức đến không muốn nói chuyện. Nàng suýt mất mạng, sao có thể dễ dàng buông tha. Tề Diệp mỗi lần đến đều quan tâm trấn an nàng. Hạ Uyển Chi nói "Thôi, nói không chừng cũng chỉ là ngoài ý muốn, Hoàng Thượng không cần phí tâm, cũng may thần thiếp không xảy ra chuyện gì!"

"Nói bậy bạ, chuyện lớn như vậy sao có thể dễ dàng cho qua. Uyển Nhi yên tâm, trẫm nhất định sẽ cho ngươi một kết quả rõ ràng."

"Ừ!" Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, điều nàng muốn cũng chính là sự đảm bảo này của hắn.

"Xem ra lần này không tìm ra hung thủ Hoàng Thượng cũng sẽ không cho qua." Thái hậu từ phật đường đi ra, nghe Quế Tú ma ma nói hắn vẫn còn truy tìm hung thủ, khẽ nhíu mày.

"Nô tỳ cũng thấy vậy." Quế Tú ma ma gật gật đầu, nói "Nếu cứ tiếp tục truy cứu, sớm muộn gì cũng tìm ra Thái hậu, người muốn nô tỳ làm thế nào?"

"Quế Tú ma ma ở cạnh ai gia đã lâu, chẳng nhẽ chút chuyện nhỏ này còn cần ai gia giải quyết?" Thái hậu không vui, liếc nhìn Quế Tú ma ma.

Quế tú ma ma sợ hãi hành lễ "Nô tỳ biết rồi!"

Qua mấy ngày, Quang Thuận công công tìm được một bình sứ nhỏ trong cung của Triệu tu nghi, đưa cho ngự y chuẩn đoán, đúng là giống y hệt thứ được hạ trong ấm trà thuốc.

Tề Diệp biết được liền biếm lãnh cung. Hạ Uyển Chi không nghĩ tới lại là Triệu tu nghi, nếu không phải người bên cạnh nàng ta bị phát hiện chốn ra khỏi cung thì sẽ không truy ra được.

"Bất quá là biếm lãnh cung, lợi cho nàng quá, đáng thương Hạ Hoa." Hạ Bích tức giận nói.

"Vào lãnh cung sao có thể nói là lợi cho nàng ta. Lãnh cung là nơi nào, ngươi nghĩ đơn giản thế sao? Hạ Hoa như vậy, nàng ta đừng nghĩ có thể sống yên ổn." Hạ Uyển Chi nói

"Ngươi đi chuẩn bị ở lãnh cung đi, đừng để cho nàng ta sống quá yên ổn!"

"Vâng!" Hạ Bích gật gật đầu, đắc ý cười một tiếng.

Lệ phi dỗ An Ninh công chúa đi ngủ, nghe tin Triệu tu nghi bị biếm lãnh cung, liền sửng sốt, sai cung nữ ra ngoài hỏi thăm một phen, nói"Uyển quý phi đúng thật là lợi hại. Từ khi nàng ta vào cung, trong cung chỉ còn lại vài vị phi tần. Đến cả Hoàng Hậu, Thục phi, Đức phi đều không phải là đối thủ của nàng ta, đừng nói gì đến một Triệu tu nghi nhỏ bé như vậy?"

Lệ phi có chút sợ hãi, bây giờ trong cung toàn chết chóc và giáng chức. Nàng còn may mắn, có An Ninh công chúa bên cạnh, được làm một Lệ phi nương nương hào nhoáng. Nếu so sánh với Hạ Uyển Chi, nàng còn kém xa. Nghĩ tới đây, Lệ phi nương nương hiểu, nếu đối nghịch với Uyển quý phi quả thực là tự tìm đường chết.Ngày hôm sau, các vị phi tần đến thỉnh an Hạ Uyển Chi, từ trước đến nay Lệ phi đều khoan thai đến chậm, nhưng hôm nay thì khác. Nàng ta là người đầu tiên đến Chiêu Hoa cung, lại còn nói muốn hầu hạ nàng rửa mặt.

Hạ Uyển Chi nghe Hạ Bích truyền lời, không khỏi kinh ngạc, lập tức cười nói "Vậy thì mời nàng vào đi!"

Hạ Bích gật gật đầu, rất nhanh dẫn Lệ phi đến,Lệ phi cung kính hành lễ nói "Thần thiếp thỉnh an Uyển quý phi, quý phi nương nương vạn phúc kim an!"

"Lệ phi nương nương khách khí, đứng dậy đi!"

Lệ phi tiến đến, lấy một cây lược gỗ chải tóc cho nàng, như thể muốn bảy tỏ, tại sao Hạ Uyển Chi lại không cho nàng một cơ hội.

"Tóc nương nương sáng bóng, nhìn như tơ lụa gấm vóc, thần thiếp vừa nhìn đã ngưỡng mộ. Không biết nương nương đã dùng dược liệu gì." Lệ phi nịnh bợ.

"Thật ngại quá. Ta nhìn thấy tóc Lệ phi cũng sáng bóng, rất đẹp. So với Lệ phi, bản phi thật chưa bằng." Hạ Uyển Chi kiên nhẫn nói.

Lệ phi cười nói "Tóc thần thiếp thật không thể so sánh của với tóc của Uyển quý phi. Thần thiếp cũng rất thường xuyên phải giấu những sợi tóc bị chẻ, nhìn tóc nương nương khiến thần thiếp thật ngưỡng mộ."

"Phải không? Cái này bản phi cũng không biết." Hạ Uyển Chi cười cười.

"Nương nương nghĩ hôm nay nên búi tóc kiểu gì?" Lệ phi cầm lược bí, thoải mái hỏi nàng.

"Lệ phi nghĩ bản phi nên búi kiểu gì?"

"Nương nương khí chất thanh cao, dung mạo khuynh thành, rất hợp với tóc búi cao." Lệ phi vui vẻ nói.

Hạ Uyển Chi nghe xong khẽ nhếch đuôi lông mày, những lời này nói ra đều khiến người nghe nổi da gà. Nàng đã khiến Lệ phi hao tâm một phen rồi.

"Tốt! Liền làm theo Lệ phi nói." Lệ phi cười gật gật đầu, nghiêm túc búi tóc cho nàng. Hạ Bích cầm hộp trang sức đứng một bên chờ. Lệ phi mở hộp trang sức, liền nhìn thấy những chiếc trâm gài tinh mỹ. Lại nghĩ đến trang sức của mình, đúng là không thể so sánh với Uyển Qúy phi. Tuy không biết giá trị của những trang sức này nhưng nhìn vào đã biết nó rất quý giá.

Ngẫm lại, thân phận quý phi này cùng với sự sủng ái của Hoàng Thượng, nếu nàng có cả núi vàng núi bạc cũng không thấy lạ kỳ. Nàng là Quý phi nương nương được Hoàng Thượng sủng ái nhất, sao có thể để một Lệ phi không được sủng ái so sánh cùng.

Trang điểm tốt, Hạ Uyển Chi nhìn mình trong gương, hài lòng cười cười "Lệ phi thực khéo tay."

“Nương nương thích là tốt rồi!” Lệ phi mỉm cười nịnh nọt.

Không bao lâu những người khác lục tục đến thỉnh an, các nàng nhìn Lệ phi ngồi nói chuyện thân mật cùng Hạ Uyển Chi, không khỏi ngạc nhiên. Trong lòng ai cũng biết Lệ phi đang nịnh nọt Quý phi nương nương.

Hạ Uyển Chi tùy ý phân phó vài câu rồi cho các nàng lui xuống. Liên tiếp mấy ngày sau, Lệ phi luôn đến Chiêu Hoa cung sớm hơn một chút, tranh giành công việc trang điểm với Hạ Bích, giúp Hạ Bích nghỉ ngơi nhiều hơn một chút. Hạ Bích cũng chỉ cần ôm hộp trang sức đứng một bên chờ.

Hạ Uyển Chi biết rõ Lệ phi muốn nịnh nọt mình, nhưng nàng cũng không nói gì. Gài chiếc trâm cuối cùng lên tóc, Lệ phi nói “Thần thiếp trước đây đã phạm phải nhiều sai lầm, may mà có nương nương đại lượng tha thứ cho thần thiếp. Sau này nhất định thần thiếp sẽ một lòng phụng dưỡng nương nương.””Lệ phi cứ nói đùa, người ngươi nên phụng dưỡng phải là Hoàng Thượng mới đúng. Bản phi không cần ngươi hao tâm tổn trí vì bản phi đâu.” Hạ Uyển Chi cố tình không nhận ra ý tứ trong lời nói của nàng ta.

“Nương nương vẫn còn giận chuyện thần thiếp làm trước đây sao?” Lệ phi áy náy nói.

“Trước kia là thần thiếp suy nghĩ nông cạn nên mới khiến nương nương không vui. Mong nương nương đại lượng tha thứ, sau này thần thiếp sẽ chỉ nghe lệnh nương nương.”

“Phải không?” Hạ Uyển Chi khiêu mi, giọng nói không đếm xỉa tới “Bản phi không thích bên cạnh có quá nhiều người.”

“Nương nương yên tâm, thần thiếp sẽ không mang phiền toái đến cho nương nương. Trước kia là do Triệu tu nghi chọc giận nương nương, nàng ta sẽ phải bị trừng phạt. Nương nương yên tâm, thần thiếp sẽ dạy dỗ nàng ta thật tốt.”

“Bản phi có thể không nói gì nhưng nếu về sau có chuyện gì phải truy cứu, bản phi nghĩ ngươi sẽ hiểu.”

“Nương nương yên tâm, thần thiếp nhất định không làm liên lụy nương nương.”

” Vậy bản phi sẽ cho ngươi cơ hội.” Nàng nói “Nên biết, bản phi không thích bên cạnh có quá nhiều người, càng không thích người của mình quay lại cắn mình. Lệ phi nương nương nên suy nghĩ cẩn thận, bản phi không phải Thục phi, đi theo bản phi không giống như đi theo Thục phi.”

“Nương nương yên tâm, thần thiếp không dám ra vẻ.” Lệ phi nghe nàng nhắc tới Thục phi, trong lòng căng thẳng.

“Vậy là tốt rồi!” Đỡ nàng đứng dậy, nói “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, bản phi liền chiếu cố ngươi.”

“Vâng!” Lệ phi vui mừng gật gật đầu.

Lệ phi rót cho nàng một chén trà “Nghe nói mấy ngày nay thân thể Lâm sung dung không tốt.”

“Không phải ngự y đã đến xem sao?” Nàng đương nhiên biết rõ thân thể của Lâm Huệ không tốt, còn sống sót đã là một kỳ tích, lần này nàng ta muốn đấu cùng nàng một trận sao?

“Đúng vậy. Nàng ta cũng uống thuốc đều đặn, nhưng cơ thể hao tổn nhiều, chỉ sợ không dễ dàng hồi phục.” Lệ phi nhìn ánh mắt của nàng, không nhanh không chậm nói “Nghe nói trong lòng nàng rất oán hận nương nương!”

“Oán hận bản phi?” Hạ Uyển Chi giễu cợt “Chỉ sợ nàng tìm lộn người.”

“Thần thiếp nghĩ rằng, nàng ta không có phúc khí giữ hài tử,đâu thể trách ai được. Đây đều là số mệnh, khong thể đổ tội cho người khác.” Lệ phi thấy nàng không tức giận, thở phào nhẹ nhõm.

Từ Chiêu Hoa cung ra ngoài, Lệ phi liền nhìn thấy Quý tiệp dư ngồi một bên ngắm hoa. Cũng có thể nói nàng đang đợi người. lệ phi sửa sang trang phục, làm bộ không nhìn thấy nàng ta, cứ đi tới.

Thấy bộ dáng làm bộ làm tịch của nàng, Quý tiệp dư thầm mắng một câu tiện nhân, lên tiếng nói “Lệ phi nương nương uyên bác, lại được Uyển quý phi nâng đỡ.”

"Đúng vậy, so với bị giáng chức như Thục phi thì nịnh bợ tốt hơn." Lệ phi cũng không tức giận, nói "Quý tiệp dư đã quên quy củ trong cung rồi sao? Hôm nay hậu cung đã mất đi một vị Thục phi nương nương, ngươi không phải Thục phi, chẳng nhẽ thấy bản phi thì không cần hành lễ vấn an sao?"

"Chỉ bằng ngươi?" Quý tiệp dư nói "Bất quá là một con chó săn mà thôi, hay là tay sai."

"Ngươi mới là tay sai!" Lệ phi tức giận không nhẹ, giơ tay định tát. Quý tiệp dư trân mắt nhìn nàng Lệ phi, khiến nàng hơi khiếp đảm. Nàng nghĩ đến thân phận của mình bây giờ, đứng thẳng lưng "Bản phi muốn dạy dỗ ngươi một chút, chẳng nhẽ ngươi lại không muốn nhận sai?""Ngươi dám đánh ta?" Quý tiệp dư bụm mặt, cũng giơ tay định tát, Lệ phi lùi xuống. Tú Hà tiến lên, tát một cái, đương nhiên trên mặt nàng ta cũng nhiều hơn một cái tát.

Triệu Tĩnh Di đứng xa xa nhìn hai người đánh nhau, mỉm cười "Đúng là chó cắn chó, nếu là Thái hậu nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ rất vui."

"Tiểu thư cẩn thận một chút. Hôm nay hậu cung còn phải sợ hãi Uyển quý phi, nô tỳ cũng biết Uyển quý phi không thích tiểu thư." Tỳ nữ có chút cẩn thận nói.

"Nàng đương nhiên không thích, bản tiểu thư muốn dung mạo có dung mạo, muốn gia thế có gia thế, còn có thái hậu làm chỗ dựa, nàng đương nhiên sợ hãi danh tiếng của bản tiểu thư áp đảo nàng." Triệu Tĩnh Di hừ một tiếng, nói "Cho đù được Hoàng Thương cưng chiều thế nào đi chăng nữa thì chỉ cần bản tiểu thư tiến cung, lão bà đó nhất định phải đứng sang một bên."

"Lão bà?" Hạ Uyển Chi lên tiếng, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hai người, cười nói "Nếu như bản phi không nghe sai, có phải Triệu tiểu thư vừa mới nói bản phi là lão bà đúng không?"

"Ngươi..." Triệu Tĩnh Di nhìn người đối diện đến ngây người, nếu nói không sợ hãi thì chính là gạt người rồi, nàng bị bắt quả tang đang nói xấu, có thể không xấu hổ sao?

"Nếu như bản phi nhớ không lầm, bản phi năm nay mới mười bảy tuổi, hai mươi tuổi hoa vẫn còn chưa tới, sao đã biến thành lão bà rồi. Triệu tiểu thư đúng là ăn nói lỗ mãng a~" Ánh mắt run lên "Hạ Bích, dạy dỗ nàng cho tốt, khiến nàng nhớ, lão bà lợi hại như thế nào."

"Vâng!" Hạ Bích cười đắc ý, bóp bóp nắm tay tiến lên.

Triệu Tĩnh Di sợ hãi phải lui về phía sau "Ngươi dám động đến ta, thái hậu nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Vậy thì thật là tốt, nếu là thái hậu biết rõ Triệu tiểu thư không hiểu chuyện như thế, chỉ sợ sẽ càng thương tâm hơn."

Hạ Bích đã muốn dạy dỗ Triệt Tĩnh Di từ lâu, lần này lại có cơ hội, nhất định sẽ làm thật tốt. Hai vị thái giám ấn Triệu Tĩnh Di quỳ xuống, mặc kệ nàng ta liên tục lôi Thái hậu ra làm bia đỡ đạn. Hạ Bích liền cho nàng ta mấy cái bạt tai.

Cho đến dung mạo khuynh thành biến thành đầu heo, Hạ Uyển Chi mới thản nhiên nói "Tốt lắm, đừng khiến Triệu tiểu thư mặt mày hốc hác, nàng còn dựa vào gương mặt này mê hoặc hoàng thượng, đừng đánh hư."

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu, thu tay lại, chỉ cảm thấy tay đau rát, nhưng lại phá lệ cao hứng.

Cách đó không xa, Lệ phi và Quý tiệp dư nhìn thấy một màn như này, nhất thời miệng cứng đờ, ngay cả Triệu Tĩnh Di mà nàng cũng dám động thủ, thật không dám nghĩ nhiều.

Triệu tĩnh Di gằn giọng "Lần nhục nhã này ta nhất định nhớ kĩ. Mai sau ta sẽ đòi lại gấp mười, gấp trăm.."Lời còn chưa nói hết, liền không nhịn được hít vào một hơi.

Thái hậu nhìn gò má sưng đỏ của nàng ta, nếu không có cặp mắt trong veo như nước kia thì bà cũng không nhận ra "Có chuyện gì?"

"Thái hậu cô..." Triệu Tĩnh Di nhào vào trong ngực thái hậu gào khóc "Ta muốn xuất cung, ta phải ly khai nơi này, cũng không tới nữa, ta phải về nhà, ô ô ô..."

"Làm sao vậy, đây là ai đánh ngươi?" Thái hậu vừa an ủi vừa hỏi, Triệu Tĩnh Di oa oa khóc lớn, khóc đến thở không ra hơi, thái hậu nhíu mày, nhìn qua tỳ nữ bên cạnh.

Tỳ nữ kể lại, nhưng giấu lờ nói lỗ mãng triệu Tĩnh Di, chỉ kể Hạ Uyển Chi đánh nàng ta thế nào. Thái hậu nhíu mày hỏi Triệu Tĩnh Di " Điều nàng ta nói là thật?"

"Thái hậu, ta muốn xuất cung!" Triệu Tĩnh Di không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ khóc, nói muốn xuất cung.

Thái hậu thấy nàng như vậy, biết rõ tỳ nữ kia nói thật, bà trấn an "Yên tâm, ai gia sẽ không để cho ngươi bị đánh nữa. Đánh chó cũng phải xem mặt chủ, Uyển quý phi làm như vậy thật đúng là không tôn trong ai gia."

"Nương nương, Triệu Tĩnh Di nhất định sẽ thêm mắm thêm muối vào trước mặt Thái hậu, nếu Thái hậu tức giận, nương nương phải làm sao?" Hạ Bích đánh xong người liền bắt đầu lo lắng.

"Sợ cái gì, không phải là còn có Hoàng Thượng che chở sao, nếu Thái hậu tức giận thì cũng đâu thể đem ta ra mổ thịt được?" Nếu nàng đã có gan đánh người, thì cũng không sợ nàng ta thêm mắm thêm muối.

103. Chương 103

Edit: Puta Ng

Beta:Nga Lê

Đi dạo ở Phóng Ưng đài một lát, trở lại Chiêu Hoa cung đã nhìn thấy Quế Tú ma ma đang chờ ở đây. Nàng cũng không bất ngờ lắm, thầm nghĩ tay chân Thái Hậu thật lưu loát, nhanh như vậy đã tìm tới cửa.

Quế Tú ma ma hành lễ, nói "Thái Hậu cho mời Uyển quý phi đến Thọ Ninh cung một chuyến."

"Biết rồi, làm phiền Quế Tú ma ma chờ một lát. Bản phi trở về thay quần áo rồi sẽ qua ngay." Dứt lời mang theo Hạ Bích vào nhà. Quế Tú ma ma đứng chờ ở cửa, ánh mắt thầm đánh giá Chiêu Hoa cung này. Thật đúng là xa hoa, mỹ lệ, ngay cả Thọ Ninh cung cũng không thể so sánh. Nghe âm thanh lục lạc, theo tiếng động nhìn lại thì thấy chuông gió treo cách đó không xa. Nghe nói Uyển quý phi thích vỏ sò, Hoàng Thượng đúng là mất tâm tư, cho người tìm về không ít chuông gió từ vỏ sò. Có thể thấy được Uyển quý phi này rất được sủng ái. Nhưng được cưng chiều thì thế nào. Động đến người của thái hậu, cho dù là tâm can của Hoàng Thượng, chọc giận Thái Hậu cũng phải nhận lấy hình phạt.

Hạ Bích lấy ra một bộ cung trang từ trong tủ, lo lắng nói "Có cần cho người đi tìm Hoàng Thượng không ạ?"

"Không cần!" Nếu nàng cho người đi tìm Tề Diệp, Thái Hậu gọi nàng đến đúng là để khởi binh vấn tội, nàng làm sao có thể không để mặt mũi cho bà.

Trang điểm, ăn mặc xong, Hạ Uyển Chi mang theo Hạ Bích thản nhiên đi đến Thọ Ninh cung, không sợ hãi chút nào, như thể đi dự tiệc chứ không phải đi hỏi tội.

Nàng đi vào đã thấy Thái Hậu ngồi ngay ngắn trên chủ vị, vẻ mặt âm trầm nhìn qua nàng, tỏ ra không vui. Không nhìn thấy Triệu Tĩnh Di làm nàng hơi nhạc nhiên. Chắc là xấu xí không dám gặp người nên đi trốn rồi!

"Thần thiếp thỉnh an Thái Hậu, Thái Hậu vạn phúc kim an." Hạ Uyển Chi theo lễ nói.Thái Hậu không cho nàng đứng dậy, ngược lại cười lạnh nói "Uyển quý phi có biết ai gia gọi ngươi đến đến để nói chuyện gì không?"

"Thần thiếp ngu dốt, mong Thái Hậu chỉ rõ." Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ không biết.

Thái hậu nhíu mày, nhìn qua nàng rồi đưa tay lên. Quế Tú ma ma hiểu ý tiến lên, đứng trước mặt Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi ngẩng đầu, bà ta giơ tay tát hai bạt tai. Hạ Uyển Chi bị tát, đứng không vững, ngã ngồi dưới đất. Hạ Bích kinh hô, tiến lên đỡ nàng.

"Thái Hậu làm gì vậy? Thần thiếp đã làm sai điều gì kính xin Thái Hậu chỉ rõ." Trên mặt đau rát, trong miệng một mùi máu tươi hơi khó chịu."Uyển quý phi còn giả vờ ngây ngốc. Ai gia sao lại không nhìn ra Uyển quý phi lớn mật như thế, thậm chí ngay cả người của ai gia cũng dám động đến. Ngươi thực cho rằng ỷ vào Hoàng Thượng sủng ái có thể coi trời bằng vung, không coi ai ra gì sao?"

"Thần thiếp không dám. Chỉ là thần thiếp không thể vô duyên vô cớ nhận hai bạt tai này. Nếu Thái Hậu không thể làm cho thần thiếp tâm phục khẩu phục, thần thiếp cũng sẽ không nhẫn nhịn đâu." Nàng đứng thẳng người, không sợ hãi chút nào đối mặt với Thái Hậu, nói "Thân thể là cha mẹ ban cho. Cho dù là Thái Hậu, cũng không thể tùy tiện trách phạt thần thiếp."

"Uyển quý phi đây là đang uy hiếp ai gia?" Thái hậu khiêu mi.

"Thần thiếp không dám. Chỉ là quốc có quốc pháp, cung có cung quy. Thần thiếp là người, không phải súc sinh, không thể vô duyên vô cớ bị đánh, dù là Thái Hậu cũng không được.""Khẩu khí thật lớn. Hôm nay ai gia xem như đã nhìn rõ. Uyển quý phi thật biết làm người. Ở trước mặt Hoàng Thượng một bộ dáng nhu nhược, thiện lương, giành được sủng ái của Hoàng Thượng. Ở trước mặt ai gia lại một bộ dáng kiêu căng, lớn lối. Đây là ỷ vào Hoàng Thượng sủng ái, thấy ai gia không làm gì được ngươi có phải không?"

"Thần thiếp không biết Thái Hậu đang nói gì." Hạ Uyển Chi giả vờ ngây ngốc.

"Ngươi biết." Thái Hậu bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh về phía trước, nhìn Hạ Uyển Chi vẫn còn dấu tay trên má, nói "Ngươi cho rằng Hoàng Thượng sủng ái là ngươi có thể coi trời bằng vung. Ở giữa hậu cung này, ngoại trừ ai gia, các ngươi chẳng là gì hết. Quế Tú, dạy dỗ nàng ta cho tốt. Dù là Uyển quý phi, ở trước mặt ai gia cũng chỉ là kẻ râu ria mà thôi. Động vào người của ai gia sẽ phải bị trừng phạt, đừng tưởng ai gia dễ bắt nạt."

"Vâng!" Quế Tú ma ma hành lễ, liếc nhìn Hạ Uyển Chi, không chút khách khí giơ tay.

Hạ Uyển Chi không cầu xin cũng không lên tiếng, cảm giác gò má đã đau đớn đến chết lặng nàng cũng không lên tiếng, chỉ nhìn Thái Hậu. Thái Hậu cũng nhìn nàng, cảm thấy ánh mắt của nàng làm cho người ta chán ghét, nói "Đâm mù mắt nàng ta!"

Tiếng nói vừa dứt, Quế Tú hơi sửng sốt "Nương nương!"

"Chẳng lẽ còn muốn ai gia nói lần thứ hai?" Thái hậu nói "Chẳng qua chỉ là một nữ nhân. Hoàng Thượng thích, ai gia có thể tìm đến cả trăm người còn xinh đẹp hơn nàng ta, lại biết nghe lời."

"Thái hậu nói không sai. Thái Hậu đương nhiên có quyền xử trí thần thiếp. Chỉ sợ Thái Hậu đâm mù con mắt của thần thiếp, tình cảm mẹ con của Thái Hậu và Hoàng Thượng cũng chấm dứt tại đây." Đâm mù cặp mắt của nàng, Thái Hậu thật đúng là điên cuồng. Dù gì nàng cũng là một quý phi, không phải cung nữ hèn mọn, há có thể nói đâm mù là đâm mù?

"Ngươi uy hiếp ai gia?" Thái Hậu khiêu mi "Hoàng Thượng là ai gia hoài thai mười tháng sinh hạ. Ngươi cho rằng Hoàng Thượng sẽ vì ngươi mà không tiếc bỏ đi tình cảm mẹ con từng ấy năm sao?"

"Thái Hậu không tin thì thử một lần xem, chỉ là một đôi mắt mà thôi. Thái Hậu muốn thì cứ việc lấy đi." Hạ Uyển Chi nói xong không đếm xỉa tới, vẻ mặt khinh thường.Hạ Bích nghe được thì một thân mồ hôi lạnh, âm thầm kéo tay áo của nàng, ra hiệu nàng nhẫn nhịn đi.

"Uyển quý phi thực cảm thấy ai gia không dám sao?" Thái hậu tức giận không nhẹ, nói "Người đâu, móc mắt nàng ta. Ai gia muốn nhìn một chút ngươi có bao nhiêu bản lãnh." Quế Tú ma ma không dám trái lời, phân phó xuống. Rất nhanh đã có công công cầm hình cụ đi vào. Dao mài sắc bén chậm rãi đến gần. Hạ Uyển Chi sắc mặt lạnh lẽo nhìn qua Thái Hậu, khóe miệng chứa đựng nét cười nhạt.

Hai người đối mặt thật lâu, thậm chí Hạ Uyển Chi cảm giác được ánh dao rét lạnh đang lại gần. Đúng lúc này, Thái Hậu nói "Tất cả lui ra đi!"

Hạ Uyển Chi biết, nàng thắng. Dù cho Thái Hậu váng đầu, cũng không dám thật sự móc cặp mắt của nàng. Dù sao nàng cũng là phi tần được sủng ái nhất, là Uyển quý phi. Nếu bà ta thật sự móc cặp mắt của nàng, Thái Hậu sẽ phải chịu sự tức giận của Tề Diệp, cùng với tiếng xấu lòng dạ độc ác.

"Nương nương, vừa nãy nô tỳ bị dọa bởi mấy lời đó. Tại sao nương nương có thể không sợ hãi?" Ra khỏi Thọ Ninh cung, Hạ Bích nói chuyện vẫn còn run rẩy. Sao nàng lại không sợ. Chẳng qua ỷ có Tề Diệp làm chỗ dựa mà thôi. Chỉ là mấy cái tát này nàng nhất định sẽ đòi lại. Vuốt ve gò má sưng đỏ, Hạ Uyển Chi cắn môi, âm thầm thề.Nàng vừa đi, Thái Hậu tức giận đến ném chén trà "Tất cả cút ra ngoài!"

Bọn cung nữ không dám vi phạm, rối rít rời đi. Quế Tú ma ma nói "Thái hậu bớt giận. Cho dù nàng ta có chỗ dựa là Hoàng Thượng thì sao. Chỉ cần Tĩnh Di tiểu thư tiến cung, dựa vào dung mạo của Tĩnh Di tiểu thư, Uyển quý phi chỉ có thể thất sủng."

"Ngươi biết cái gì. Nếu Hoàng Thượng hứng thú với Tĩnh Di thì đâu đến nỗi tiến cung mấy tháng Hoàng Thượng cũng không liếc nhìn nàng một cái. Đừng tưởng rằng ai gia không biết tâm tư của Hoàng Thượng. Hắn đây là cánh cứng cáp rồi, muốn thoát khỏi khống chế của ai gia, định qua cầu rút ván!" Thái hậu không ngốc, xem hành động của hắn cũng biết. Triệu gia đã thành đá cản đường hắn, sớm muộn có một ngày sẽ bị hắn đá văng ra.

Còn tưởng rằng dựa vào dung mạo của Tĩnh Di có thể được hắn yêu thích. Bây giờ nhìn lại, cho dù Tĩnh Di tiến cung cũng chỉ có thể bị vắng vẻ thôi. Bởi vì nàng là người Triệu gia, Hoàng Thượng sao có thể sủng ái người Triệu gia. Bởi vậy sau khi Tĩnh Di tiến cung, mỗi lần đi mời hắn đến dùng bữa, hắn đều đưa ra vô vàn lý do, chính là vì tránh né Tĩnh Di. Trong lòng Thái Hậu biết rõ, nhưng cũng đành bất lực. Dù sao hiện tại hắn là vua của một nước, dù là từ trong bụng bà bò ra ngoài, cũng cách một cái bụng.

Gần đến lúc ăn trưa, Hạ Uyển Chi cho Hạ Bích đi ngự thư phòng truyền lời, bảo hôm nay thân thể nàng khó chịu, hắn không cần tới. Tề Diệp nghe xong, nhíu mày "Uyển quý phi làm sao vậy?"

"Nương nương có chút không thoải mái, nói không thể dùng bữa cùng Hoàng Thượng, nên cho nô tỳ đến báo một tiếng."

"Đã truyền ngự y chưa?"

"Nương nương nói không đáng lo ngại, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi!" Hạ Bích nói."Cho Lâm ngự y qua nhìn một chút, nói là trẫm phân phó."

"Vâng!" Hạ Bích lên tiếng, sau đó hành lễ lui xuống.

Tề Diệp tiếp tục xem tấu sớ, nhìn một quyển lại không có tâm tư nhìn nữa. Quang Thuận nhìn hắn hơi bực bội, nói "Nếu Hoàng Thượng không yên tâm có thể qua nhìn một chút. Từ trước đến nay Uyển quý phi suy nghĩ cho Hoàng Thượng, chỉ sợ là không muốn Hoàng Thượng lo lắng mới như thế."

Tề Diệp nhìn hắn một cái, không nói gì, đứng dậy rời đi. Quang Thuận bước theo sau, biết Hoàng Thượng không yên lòng Uyển quý phi. Uyển quý phi này thật đúng là nằm trong lòng Hoàng Thượng.

Hạ Bích trở về không bao lâu liền nghe thái giám cao giọng nói:"Hoàng Thượng giá lâm!" Hai người liếc mắt nhìn nhau. Hạ Uyển Chi không nhanh không chậm cầm mũ sa (mũ sa: mũ, phía trước có tấm sa che mặt ^^) đội lên đầu, không nghĩ tới chỗ sưng trên mặt vài ngày không tan. Cái mũ sa này lại có tác dụng. Tất cả là do Thái Hậu ban tặng!

Không thấy nàng đi ra tiếp giá, Tề Diệp nhíu mày, hỏi "Quý phi nương nương đâu?" Hạ Bích chỉ vào trong phòng, nói "Nương nương đang ở bên trong ạ." Vừa dứt lời, đã nhìn thấy màn che buông thõng giật giật. Một thân ảnh đi ra, trên đầu đội mũ sa. Thấy vậy, Tề Diệp khẽ nhíu mày. Hạ Uyển Chi hành lễ nói "Thần thiếp tiếp giá chậm trễ, xin Hoàng Thượng trách phạt."

"Làm sao vậy?" Tề Diệp tiến lên, đỡ nàng đứng dậy, đang định vén mũ sa lên xem mặt nàng, đã bị nàng bắt lấy.

"Hoàng Thượng, thần thiếp tạm thời không có mặt mũi nào gặp Hoàng Thượng, mong rằng Hoàng Thượng thứ lỗi." Nói rồi nghiêng đầu không nhìn hắn. Tề Diệp nhíu mày "Có phải bị bệnh không?" Nàng càng như vậy hắn càng lo lắng. Thấy nàng trầm mặc không nói, Tề Diệp không nói gì, vén mũ sa lên. Hạ Uyển Chi cả kinh dùng tay áo che mặt. Mặc dù thế, Tề Diệp đã nhìn thấy sự khác thường của nàng, cầm lấy tay nàng để lộ ra mặt sưng đỏ. Ánh mắt hắn căng thẳng, trầm giọng nói "Ai gây ra?""Hoàng Thượng đừng hỏi nữa. Là thần thiếp không cẩn thận bị té." Nàng bụm mặt quay lưng đi, chỉ chừa một bóng lưng mảnh khảnh cho hắn.

Hình thức như thế này, người mù mới không nhận ra được. Ai có thể nhầm mặt bị tát thành bị té, nàng xem hắn như hôn quân sao? Tề Diệp xoay người nàng lại, cho nàng nhìn mình, thấy nàng sớm đã lệ rơi đầy mặt, nhịn không được đau lòng, vuốt ve mặt nàng, nói "Nói cho trẫm biết, là ai đánh?" Với thân phận của nàng, trong hậu cung này, ngoại trừ hắn ra, chỉ có vài người có năng lực động đến nàng.

Nếu đã không phải hắn, như vậy những người còn lại không cần hỏi đã biết là người nào.

Thấy nàng chỉ khóc không nói, hắn nói "Là thái hậu." Hạ Uyển Chi sững sờ, vội vàng lắc đầu, nức nở nói "Không phải, là tự thần thiếp không cẩn thận..."

"Trẫm dễ gạt như thế sao? Nói thật." Không đợi nàng nói xong, Tề Diệp đã cắt lời. Hạ Uyển Chi ủy khuất, kể lại chân tướng "Thái Hậu nói muốn móc con mắt của thần thiếp. Hoàng Thượng, thần thiếp cho rằng sẽ không còn được gặp lại Hoàng Thượng!"

Nhìn qua đôi mắt to tròn,ngập nước, trong lòng Tề Diệp kịch liệt đau nhức, lau nước mắt trên mặt nàng, nói "Phát sinh chuyện lớn như vậy ngươi còn dám gạt trẫm, ngươi thật lớn mật!"

"Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi sợ hãi, ngay cả khóc cũng không dám khóc.

Tề Diệp thở dài "Được rồi, trẫm biết ngươi ủy khuất. Cũng may Thái Hậu không động thủ. Nếu ngươi mất hai mắt, trẫm đương nhiên sẽ làm cho Triệu Tĩnh Di tứ chi không còn."

Hạ Uyển Chi nghe vậy, cười lạnh trong lòng. Xem ra Hoàng Thượng thật sự không thích Triệu Tĩnh Di kia.

"Hoàng Thượng, đều là thần thiếp không tốt, không nên động thủ đánh người trước. Triệu tiểu thư là cháu gái của Thái Hậu. Thần thiếp đánh nàng thật sự là không nên. Thái Hậu trách phạt cũng là phải, thần thiếp không dám oán hận nửa câu."

"Trẫm cũng biết ngươi sẽ nói như vậy, ngươi a..." Tề Diệp thở dài, ôm lấy nàng nói "Nữ nhân của trẫm làm sao có thể tùy tiện bị đánh. Dù là Thái Hậu cũng không cho phép. Yên tâm, trẫm sẽ đòi lại công đạo cho ngươi."

"Hoàng Thượng, thần thiếp không quan tâm. Chỉ cần Hoàng Thượng thương xót thần thiếp là đủ rồi, không cần vì thần thiếp mà làm Hoàng Thượng và Thái Hậu sinh hiềm khích. Thần thiếp thật sự không sao."

"Nói bậy. Ngươi xem mặt đã sưng thành dạng gì?" Tề Diệp nói "Thiếu chút nữa ngay cả con mắt cũng mất. Sao trẫm có thể không tức giận?" Gọi Hạ Bích, cho nàng lấy rượu thuốc ra, Tề Diệp dịu dàng bôi rượu thuốc cho nàng, an ủi vài câu. Thấy đã đến giờ ăn trưa, Hạ Uyển Chi phân phó xuống. Mặt nàng sưng căn bản không mở được miệng. Nhìn nàng khó khăn uống cháo, Tề Diệp đau lòng không ngớt.

Buổi chiều, Tề Diệp không đi tìm Thái Hậu khởi binh vấn tội, mà bất động thanh sắc, như thể chuyện gì cũng không phát sinh. Buổi chiều hắn vẫn ở ngự thư phòng gặp mặt đại thần.

Hạ Bích có chút ngồi không yên, nói "Nương nương, không phải Hoàng Thượng nói sẽ trút giận cho nương nương sao? Sao một chút động tĩnh cũng không có?"

"Hoàng Thượng có tính toán của Hoàng Thượng, không cần nôn nóng. Hơn nữa, cho dù Hoàng Thượng không làm gì, ta đây là phi tần cũng không thể đòi hỏi hắn, không bằng tự chăm sóc bản thân cho tốt. Về phần Thái Hậu bên kia, chờ coi đi!" Nàng cũng không lo lắng.

Thái Hậu nghe nói Hoàng Thượng ăn trưa tại Chiêu Hoa cung liền chờ đợi. Đợi một buổi chiều, thấy hắn một chút động tĩnh cũng không có, lập tức hồ nghi. Lấy hiểu biết của bà đối với Uyển quý phi, nhất định sẽ khóc lóc kể lể trước mặt hắn một phen, lại thêm mắm dặm mỡ nói mình ủy khuất ra sao. Lại không ngờ Hoàng Thượng một chút động tĩnh cũng không có, quả thực làm cho người khó hiểu.

Mà Tề Diệp vẫn tiếp túc bình thản. Hắn biết nếu tùy tiện đi Thọ Ninh cung, hắn không chỉ không đòi được chỗ tốt, còn bị Thái Hậu chặn họng. Không bằng trước tiên tạm thời án binh bất động, chờ cơ hội thích hợp mới là tốt nhất. Về phần chuyện Hạ Uyển Chi bị trách phạt ở Thọ Ninh cung, người hậu cung biết không ít. Đặc biệt là ngày hôm sau thỉnh an cũng miễn. Có thể thấy cái hậu cung này, Thái Hậu không phải bất động a!

Về phần tối hôm qua Tề Diệp nghỉ ở Ngọc Hoa cung của Lệ phi, đây đều là công lao của Hạ Uyển Chi. Nàng khuyên bảo Tề Diệp đi Ngọc Hoa cung ngồi một chút, Lệ phi liền thuận thế giữ người lại.

Sáng sớm hôm sau, Lệ phi đi Chiêu Hoa cung thỉnh an. Dù sao Hoàng Thượng đến chỗ nàng, đúng là làm phiền Hạ Uyển Chi tác động. "Không phải bản phi đã nói, hôm nay không cần đến thỉnh an sao?" Hạ Uyển Chi còn chưa đứng dậy, miễn cưỡng nói.

"Thần thiếp nghe nói thân thể nương nương khó chịu, đặc biệt đưa thuốc đến, giảm sưng rất hiệu quả. Thần thiếp nghĩ nương nương cần dùng đến nên mạo muội quấy rầy!" Lệ phi nịnh nọt nói "Tối qua thần thiếp đa tạ nương nương giúp đỡ."

"Được rồi, đồ để lại, ngươi trở về đi! Không có phân phó của bản phi, ngươi đừng chạy đến Chiêu Hoa cung. Hoàng Thượng không thích cung phi đi lại quá thân cận. Đừng trách bản phi không nhắc nhở ngươi." Nàng nói thân cận quá không phải là quan hệ thân thiết quá, mà là kết bè kết phái.

Lệ phi hiểu được, gật đầu "Vâng, thần thiếp ghi nhớ. Nương nương nghỉ ngơi cho tốt, thần thiếp xin được cáo lui trước." Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua thuốc mỡ, tùy ý ném đi, nói "Đưa cho Hạ Đồng xem một chút."

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu, nhặt thuốc mỡ lên, đi ra ngoài.Hạ Uyển Chi khẽ vuốt ve mặt, đã đỡ sưng nhiều, nhưng vẫn còn chút dấu vết. Chỉ cần mấy ngày chăm sóc tốt, vết thương trên mặt sẽ biến mất. Nhưng vết thương trong lòng không thể tan biến nhanh như vậy.

Lệ phi trở về Ngọc Hoa cung liền gọi thái giám tới. Nếu nàng đã được Uyển quý phi nâng đỡ, đương nhiên bề ngoài phải trung thành, nói "Đêm nay đến lãnh cung, như thế.." Lệ phi dùng tay làm động tác cắt cổ, nói "Hiểu không?" Thái giám gật đầu "Nương nương yên tâm. Nơi khác tiểu nhân không dám nói sẽ không bị người phát hiện nhưng lãnh cung kia đã vào là không có ra, cho dù chết một hai người cũng sẽ không có người biết là ai làm."

"Vậy là tốt rồi, đừng để người khác phát hiện. Phải làm gọn gàng hiểu chưa?" Thái giám gật đầu. Lệ phi nói "Lui xuống đi, làm xong bản phi sẽ có thưởng!"

"Tạ nương nương!" Thái giám khom mình hành lễ, khóe miệng chứa đựng nụ cười quỷ dị.

104. Chương 104

Edit & beta: Puta Ng

Từ trong miệng Hạ Bích, Hạ Uyển Chi biết được Triệu tu nghi tự vẫn ở lãnh cung.

Nàng nghe xong cũng không có nhiều cảm xúc, ngược lại cảm thấy Lệ phi này làm việc rất lưu loát, cũng rất giảo hoạt. Trước kia không động thủ, đẩy Hoàng Thượng đến chỗ nàng ta một đêm, nàng ta mới bắt đầu thể hiện quyết tâm.

Kỳ thật nếu nàng ta không giảo hoạt, làm sao có thể sinh hạ Nhị công chúa. Lúc ấy Thục phi cũng không phải dễ đối phó, nàng ta có thể hạ thủ đoạn dưới mí mắt Thục phi, sinh ra Nhị công chúa.

Mặc dù giữ người như vậy ở bên người là một mầm họa, nhưng cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất bây giờ nàng ta biết nghe lời. Nếu không nghe lời, nàng cũng sẽ không giữ lại để nàng ta cắn mình một cái. Có một vết xe đổ của Thục phi, nàng cũng không dễ lừa dối như thế.

Triệu tu nghi đã là lãnh phi. Cho dù tự vẫn, vì nhìn đến mặt mũi của Hoàng gia nên tang lễ của nàng ta được làm long trọng. Dù sao tang lễ không phải cho người chết xem, mà là cho người sống xem, cũng không thể làm mất mặt Hoàng gia.

Hạ Uyển Chi phân phó Hạ Bích đi thu xếp tang lễ của Triệu tu nghi. Triệu tu nghi không xứng đáng để nàng tự mình ra tay xử lý, chỉ có thể cho Hạ Bích để mắt thay nàng. Dù sao nàng ta đã hại chết Hạ Hoa.

Triệu tu nghi chết căn bản không tạo nổi gợn sóng nào ở hậu cung.

Nhưng mấy ngày sau hậu cung lại không còn yên ả nữa. Nguyên nhân là đêm trước hôm trùng cửu, Tề Diệp đi Thọ Ninh cung dùng bữa tối. Thái Hậu đợi mấy ngày không thấy hắn ra mặt cho Hạ Uyển Chi, cho rằng chuyện như vậy đã qua, không khỏi đắc ý, cảm thấy Uyển quý phi ở trong lòng Hoàng Thượng cũng chỉ có vậy. Ít nhất nàng ta bị thua thiệt trong tay bà, Hoàng Thượng cũng chỉ mắt nhắm mắt mở mà thôi.

Lại không nghĩ rằng sau khi ăn xong Tề Diệp nhìn Triệu Tĩnh Di, nói "Ngày mai chính là trùng cửu, Tĩnh Di đã ở hậu cung mấy ngày này, chỉ sợ Triệu đại nhân sẽ thương nhớ. Trẫm thấy gần đây khí sắc Thái Hậu đã khá hơn nhiều, đây đều là công lao của Tĩnh Di. Nhưng dù sao hoàng cung cũng không nên ở lâu. Ngày mai trẫm cho người đưa Tĩnh Di trở về!"

Nghe hắn mở miệng gọi một tiếng Tĩnh Di, lại nghe hắn nói muốn đưa mình về, Triệu Tĩnh Di nhìn về phía Thái Hậu cầu cứu.

Thái hậu nói "Khó được Tĩnh Di tiến cung một chuyến. Bên cạnh ai gia cả người nói chuyện cũng không có, cũng may nàng tiến cung, bầu bạn với ai gia."

"Thái Hậu nói như vậy trẫm thật là áy náy, bận triều sự không có thời gian trò chuyện cùng Thái Hậu. Đều là trẫm không phải."

"Hoàng Thượng nói quá lời. Hoàng Thượng là vua của một nước, đương nhiên cần lấy triều chính làm trọng." Thái Hậu trấn an.

"Thái Hậu nói đúng." Tề Diệp gật đầu, nói "Chỉ là trong cung cũng có quy củ trong cung. Nếu Thái Hậu thấy không có người nói chuyện, có thể gọi bọn Uyển quý phi các nàng đến bồi Thái Hậu. Dù sao đây là hậu cung, Thái Hậu thân cận Tĩnh Di cũng dễ hiểu. Nhưng Tĩnh Di dù sao cũng là thần nữ, tiếp tục ở lại hậu cung khó tránh khỏi người khác dị nghị. Trẫm cũng là suy nghĩ cho Tĩnh Di."Triệu Tĩnh Di vừa nghe, thần sắc cứng đờ, nhìn về phía Thái Hậu, hơi luống cuống. Nàng biết rõ Hoàng Thượng đây là muốn đuổi nàng ra khỏi cung. Nàng làm cho người ta chán ghét sao?

"Hoàng Thượng trăm công ngàn việc còn có thể nghĩ tới chuyện này làm ai gia hơi bất ngờ. Nhưng Hoàng Thượng nói đúng." Nghe Thái Hậu thừa nhận, Triệu Tĩnh Di âm thầm kéo y phục Thái Hậu. Thái Hậu giả vờ không biết, nói "Dù sao Tĩnh Di là thần nữ, quả thật có chút không thích hợp. Hơn nữa nàng cũng là tiểu thư khuê các, cần phải cẩn thận một chút. Nhưng Hoàng Thượng nghĩ cho nàng như thế, ai gia rất vui mừng."

Tề Diệp gật đầu. Triệu Tĩnh Di khẽ cắn môi, chứa chan tình cảm nhìn hắn, tựa như nói không muốn rời đi.

Tề Diệp làm bộ không nhìn thấy, nói "Nếu Thái Hậu cũng đã đồng ý, ngày mai trẫm sẽ cho người đưa Tĩnh Di xuất cung. Ngày khác Thái Hậu nhớ nàng lại đón tiến cung cũng không phải là không thể."

"Ừ! Hoàng Thượng nói đúng lắm. Dù sao sau này sẽ là người một nhà, trễ một chút, sớm một chút cũng không là gì. Hơn nữa, Tĩnh Di còn nhỏ, Hoàng Thượng vì nàng suy nghĩ chu toàn, đó là phúc khí của nàng."

Tề Diệp nghe được khẽ nhíu mày, cũng không lên tiếng phản bác. Thái Hậu đã hiểu ý tứ của hắn, đây là đang dò xét hắn. Hắn dứt khoát làm bộ không nghe thấy.

Hắn vừa rời đi, Triệu Tĩnh Di liền quỳ trên mặt đất, nói "Thái Hậu cô cô, Tĩnh Di không thể rời xa Thái Hậu cô. Tĩnh Di muốn cả đời phụng dưỡng Thái Hậu cô."

"Đứa nhỏ ngốc, ai gia cũng không muốn xa ngươi. Nhưng Hoàng Thượng nói cũng đúng. Suy nghĩ cho thanh danh của ngươi, hay là trước tiên trở về đi, chờ thời cơ chín muồi ai gia lại cho gọi ngươi vào cung. Trong khoảng thời gian này học quy củ cho tốt." Hoàng Thượng cũng không tỏ thái độ, điều này làm Thái Hậu hơi khó xử.

"Vâng! Tĩnh Di ghi nhớ!" Nàng biết, Hoàng Thượng sẽ không vô duyên vô cớ như thế. Nhất định là lần đó Thái Hậu trừng phạt nữ nhân kia, hôm nay hắn mới khai đao với mình. Uyển quý phi, đúng là ngươi đã dùng thủ đoạn, đừng tưởng rằng có ân sủng Hoàng Thượng mà đắc ý. Không người nào đắc ý được mãi. Thanh xuân qua mau, chờ ta tiến cung, nhìn ngươi còn được sủng ái không.

Đối với mỹ mạo của mình Triệu Tĩnh Di luôn rất tự tin. Nàng nghĩ, chỉ cần nàng trưởng thành một chút, còn có ai có thể không đổ gục trước một nụ cười, một cái nhăn mày của nàng?

Sáng sớm ngày hôm sau, một chiếc xe ngựa từ Thọ Ninh cung lăn bánh rời khỏi hoàng cung, đi thẳng đến Triệu phủ.

Ngày Trùng cửu đều ngắm hoa cúc, lên núi thả diều. So với năm ngoái phải cố hết sức, lần này Hạ Uyển Chi nhẹ nhàng hơn nhiều. Nàng được Hạ Bích nâng đỡ, một đường thưởng thức cảnh đẹp Thúy Hoa Sơn.

Hạ Bích nói "Sáng nay Triệu tiểu thư đã xuất cung."

"Ừ!" Hạ Uyển Chi gật đầu, nói "mấy ngày nữa Hoàng Thượng sẽ cử hành săn bắn mua thu. Đến lúc đó nhất định sẽ có ban thưởng. Bản phi nghe nói Văn gia Đại công tử vừa gặp đã thương Triệu Tĩnh Di. Ngày mai ngươi xuất cung hỏi thăm xem có tin đồn như vậy hay không.""Vâng!" Hạ Bích gật đầu.

Một đám người tầng tầng lớp lớp, dọc theo con đường đá xanh uốn lượn mà đi lên. Ở Thúy Hoa Sơn, lá đỏ nhuộm đỏ cả nửa ngọn núi. Giữa sườn núi bày trà bánh và trái cây làm chỗ nghỉ ngơi. Thái Hậu đi mệt nên ở trong đình nghỉ ngơi. Những người khác cũng đi theo nghỉ ngơi. Trong đình chỉ có bốn người ngồi, Tề Diệp, Thái Hậu, nàng, còn có Lệ phi. Những phi tần khác ngồi ở bàn đặt ngoài trời. Cũng may cuối thu mát mẻ, ánh mặt trời không nóng bức, gió nhẹ mơn man, ngược lại làm cho người ta thoải mái, buồn ngủ.

Hạ Bích bên cạnh từ ngoài cung trở lại, mang về không ít tin tức. Vị Văn công tử kia cũng không phải người xuất chúng gì, ngược lại toàn lời đồn đãi bình luận không tốt. Hắn ta là con một nhà giàu nổi danh ở Kim Lăng, ỷ có cha là trọng thần triều đình, ở thành Kim Lăng xem như một Bá Vương.

Đương nhiên, người như vậy khẳng định trong đầu chứa không phải óc mà là rơm rạ. Cũng là vì như thế, mới có thể nhìn trúng nàng ta.

Tề Diệp giỏi cưỡi ngựa bắn cung, hàng năm đều sẽ săn bắn. Năm nay cũng sẽ không ngoại lệ. Năm ngoái bởi vì chuyện của nàng, săn bắn tạm thời hủy bỏ. Về sau cũng không có cơ hội cử hành. Năm nay chắc chắn sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa. Hôm nay ai dám dùng một mồi lửa thiêu Chiêu Hoa cung của nàng?

Sau bữa tối Hạ Uyển Chi chủ động nói đến chuyện săn bắn. Tề Diệp nói "Trẫm nhìn gần đây liên tục mát mẻ, đúng là thời cơ săn bắn tốt nhất, ngày mai trẫm sẽ lập tức phân phó xuống dưới chuẩn bị. Bận rộn hơn nửa năm rồi, trẫm nghĩ nên săn bắn vui vẻ một phen."

"Hoàng Thượng cưỡi ngựa bắn cung xuất chúng, nhất định có thể đứng thứ nhất." Hạ Uyển Chi mỉm cười ca ngợi.

"Uyển Nhi thật thức thời!" Được nữ nhân mình yêu mến khen ngợi, lòng hư vinh của Tề Diệp lập tức tăng vọt, ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu hôn một cái lên mặt nàng. Hắn thích nàng, nhẹ nhàng mà khoan khoái. Ngược lại không giống những nữ nhân khác, trên mặt một tầng lại một tầng son phấn, cười một cái, trên mặt rớt một tầng bột phấn. Hắn thấy cũng có chút buồn nôn, chớ đừng nói chi là thân cận.

"Thần thiếp nói là lời nói thật. Nhưng nếu Hoàng Thượng có thể cho thần thiếp thấy sự uy vũ, bất phàm, oai hùng của Hoàng Thượng thì tốt hơn!"

"Muốn đi sao?" Tề Diệp cười, nắm lấy cằm của nàng, vẻ mặt sung sướng. Nàng mỉm cười gật đầu, vẻ mặt nhẹ nhàng "Có thể, nhưng phải xem Uyển Nhi làm thế nào để thuyết phục trẫm."

"Hoàng Thượng cũng biết khi dễ thần thiếp."

Hạ Uyển Chi khẽ cắn môi, trợn mắt, hờn dỗi uyển chuyển, mặt mày đưa tình, một cái nhăn mày một nụ cười đều mang theo phong tình. Thấy vậy Tề Diệp yết hầu lên xuống, đi tới gần, cọ xát cổ nàng, nói "Trẫm khi dễ Uyển Nhi, như thế nào?"

"Đã như vậy, thần thiếp sẽ..." Đuôi mày khẽ nhếch, ánh mắt đưa tình, khẽ cắn môi, mị hoặc nhu tình không nói thành lời. Bàn tay nhỏ bé không xương theo cổ hắn trượt xuống, vuốt ve vài vòng trước ngực hắn rồi chậm rãi trườn xuống. Sóng mắt lưu chuyển. Không đợi hắn kịp phản ứng, thân thể mảnh khảnh ghé sát. Bàn tay nhỏ bé cách áo bào nắm lấy vật kia của hắn.Toàn thân Tề Diệp cứng đờ, theo động tác của nàng nuốt một ngụm nước bọt. Hơi thở ấm áp phả vào cổ, cằm hắn, như có như không cắn cằm của hắn. Ở dưới cổ lưu lại ba dấu vết ẩm ướt.

Nhìn hầu kết của hắn lúc lên lúc xuống, Hạ Uyển Chi lè lưỡi liếm liếm. Bộ phận bên dưới bỗng nhiên đứng thẳng. Nàng đắc ý cười khẽ, chọc cho Tề Diệp mặt nóng lên. Không đợi nàng mở miệng, hắn liền xoay người, áp nàng lên giường, tiếng nói trầm thấp "Xem ra Uyển Nhi rất có bản lãnh, lại dám chê cười trẫm. Xem đêm nay trẫm thu thập ngươi thế nào!"

"Đến đi! Thần thiếp không sợ!" Khiêu khích nhướn mi, nàng ha ha cười. Vật trên tay mỗi lúc một lớn. Nhìn toàn thân hắn run lên, nàng cười càng thêm vui vẻ.

Tề Diệp nhìn chằm chằm nữ nhân không biết tốt xấu dưới thân, lập tức bị chọc tức. Hắn thầm nghĩ đêm nay cho dù nàng khóc cầu xin tha thứ cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, để nàng biết kết cục việc chê cười vua một nước.

Kết cục của Hạ Uyển Chi chính là sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy, cổ họng khàn khàn, xương sống thắt lưng mềm nhũn, toàn thân vô lực, giẫm trên mặt đất như đạp lên bông mềm. Hạ Bích thấy vậy, lo lắng không thôi, lập tức không cho nàng xuống giường, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi này là nghỉ ngơi hai ngày mới tỉnh lại, bị Tề Diệp chê cười đến dở khóc dở cười, chỉ có thể nhu nhược làm nũng. Tề Diệp cười ha ha, nắm lấy cằm của nàng hôn môi đến thở không ra hơi mới buông nàng ra.

Rồi sau đó, những nữ nhân khác liếc mắt nhìn chằm chằm Chiêu Hoa cung, hận không thể một mồi lửa thiêu cháy.

Hạ Uyển Chi muốn đi săn bắn, tiếc rằng nàng không biết cưỡi ngựa. Mà nàng rất hào hứng với việc này, lại muốn học. Tề Diệp vung tay lên, cho người tốt nhất đến dạy bảo nàng.

Kể từ đó, mỗi ngày Hạ Uyển Chi đều dành ra thời gian đến chuồng ngựa học cưỡi ngựa. Săn bắn được định vào ngày hai mươi tháng chín. Còn có mấy ngày nữa, mặc dù đã không còn kịp, nhưng chỉ có thể từ từ học.

Mỗi ngày nàng đi chuồng ngựa học, chỉ ngồi lên lưng ngựa, dắt ngựa đi vài vòng quanh chuồng. Mặc dù như thế, xương sống thắt lưng, chân nàng đều đau, hai chân run lên.

Mấy ngày nay, nàng đều kiên trì học tập. Hôm nay nàng đã bắt đầu học lên xuống ngựa. Đợi nàng lên xuống mấy lần, sau khi ngồi vững vàng, nhìn người cách đó không xa, không khỏi cười một tiếng, đạp vào bàn đạp, xoay người xuống ngựa.

Nhìn động tác của nàng xem như lưu loát, đuôi lông mày Tề Diệp nhếch lên, có chút ngoài ý muốn.

Mọi người hành lễ, nàng cười hỏi "Tại sao Hoàng Thượng cũng tới?"

"Trẫm đến nhìn một chút xem Uyển Nhi học tập thế nào. Hôm nay nhìn nàng lên xuống ngựa có vẻ đã tốn không ít công phu!" Hắn mỉm cười, lấy khăn tay ra, lau mồ hôi trên trán cho nàng. Có lẽ bởi vì vận động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au như hoa đào, đặc biệt xinh đẹp.

"Tạ Hoàng Thượng tán dương!" Hạ Uyển Chi cũng không khiêm tốn, mỉm cười hành lễ.

Thẳng thắn làm cho Tề Diệp dở khóc dở cười, kéo nàng đến bên cạnh tuấn mã, vỗ lưng ngựa, nói "Có đồng ý cùng trẫm phi ngựa một lần?""Vinh hạnh vô cùng!" Hạ Uyển Chi cũng không cự tuyệt, mỉm cười hành lễ. Rất nhanh yên cương của tuấn mã được mang đến. Thấy hắn đặt xuống, con ngựa tung vó trước, kêu ré lên, tựa hồ rất phấn khích.

Tề Diệp vỗ cổ con ngựa, vuốt ve trong chốc lát, rồi tiếp nhận roi ngựa, phi thân lên ngựa. Sau khi hắn ngồi vững vàng, nhìn xuống từ trên cao, duỗi tay về phía nàng. Hạ Uyển Chi không chút do dự, đưa tay bắt lấy tay của hắn. Nàng được hắn dùng lực kéo lên, rất nhanh đã ngồi ở trước người hắn. Phía sau là lồng ngực rắn chắc rộng lớn của hắn, làm nàng cảm thấy an tâm.

Tề Diệp hét lên một tiếng, thúc ngựa rời đi. Tuấn mã được tự do, tung vó phi nhanh. Mặc dù hơi lắc lư, nhưng nàng rất thích, liều mạng dựa vào ngực hắn, cất tiếng cười to.

Trên lầu cao cách đó không xa, Lâm Huệ nhìn hai thân ảnh trên ngựa, trong lòng chua xót, trong nháy mắt, hốc mắt ướt át.

Thái Vi nhìn thân ảnh phía xa, lại nhìn chủ tử nhà mình, nói "Nương nương, nơi này gió lớn. Thân thể nương nương tôn quý. Hay là trở về đi, nếu cảm lạnh thì không tốt."

"Ừ!" Có lẽ nàng không nên ra ngoài, càng không nên nhìn một màn này. So sánh với nàng ta, cuộc sống của mình quả thực như địa ngục. Hạ Uyển Chi, sao ngươi có thể nhẫn tâm như thế? Hại người khác thê thảm, còn có thể yên tâm, thoải mái. Sao ngươi nhẫn tâm làm vậy?

"Hoàng Thượng, thần thiếp nghe nói mấy ngày nữa Hoàng Thượng muốn đi biệt viện Hoàng gia săn bắn?" Quý tiệp dư nghĩ tới nếu đi săn bắn, nàng sẽ có cơ hội đến gần hắn. Hơn nữa, nàng cưỡi ngựa không tệ, từ nhỏ có học qua. Hắn thích cưỡi ngựa bắn cung, nàng có thể dùng kĩ thuật cưỡi ngựa khiến hắn chú ý.

Tề Diệp nhìn nàng ta không nói. Quý tiệp dư lại nói "Từ nhỏ tần thiếp đã thích cưỡi ngựa bắn cung. Không biết Hoàng Thượng có thể cho tần thiếp thấy phong thái Hoàng Thượng không?"

"Tam hoàng tuổi còn nhỏ, chỉ sợ không cách xa được Quý tiệp dư."

Quý tiệp dư nghe vậy lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng, nhìn hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể yên lặng lui ra. Lúc này nàng không muốn làm chuyện gì khiến hắn không vui. Về sau còn nhiều thời gian, nàng vẫn còn cơ hội.

Chuẩn bị tốt mấy ngày nay, hai mươi tháng chín Hạ Uyển Chi mang theo Hạ Bích cùng xuất cung. Hạ Đồng thì ở lại trong cung, chăm sóc Nhị hoàng tử. Nếu có thể, nàng muốn mang theo Nhị hoàng tử đi. Chỉ tiếc Nhị hoàng tử còn nhỏ tuổi, không thể lặn lội đường xa.

Ngồi trong xe ngựa, Lệ phi nịnh nọt rót cho nàng một chén trà, nói "Nương nương yên tâm, trong cung có người săn sóc. Nhị hoàng tử sẽ không có chuyện gì."

Hạ Uyển Chi gật đầu không nói nhiều, chỉ là trong lòng nàng vẫn rất lo lắng. Lúc xe ngựa lên đường, nàng thiếu chút nữa cho dừng lại, không muốn đi nữa. Cuối cùng vẫn đè xuống cái ý nghĩ này, ngoan ngoãn ngồi trong xe ngựa.

Kể từ khi tiến cung, đây là lần đầu tiên nàng xuất cung. Màn xe buông thõng xuống che tất cả tầm mắt, căn bản không biết cảnh tượng bên ngoài ra sao. Dù sao cũng là cung phi, nàng không thể vén rèm xe lên nhìn xung quanh, như vậy quá thất lễ.

Khu săn bắn của Hoàng gia ở rất xa. Sáng sớm xuất phát, lúc này là buổi trưa, tạm dừng nghỉ ngơi ở trạm dịch một lát. Hạ Uyển Chi hơi mệt mỏi, xe ngựa lắc lư làm nàng có chút chịu không nổi, bữa trưa không ăn được nhiều lắm. Tề Diệp nghe nói nàng không thoải mái, cau mày nói "Nếu không chịu nổi, trẫm cho người đưa ngươi về cung, được không?"

"Không cần, thần thiếp nào có yếu ớt như vậy, nghỉ ngơi một chút là tốt thôi. Hoàng Thượng đừng lo lắng." Khó được đi ra ngoài một chuyến, không nên làm hắn mất hứng.

Ở trạm dịch nghỉ ngơi một lát rồi lên đường. Tề Diệp lo lắng cho nàng, cho cả đoàn đi chậm lại. Vốn là nửa buổi chiều có thể đến nông trường Hoàng gia, nhưng khi trời chiều đã ngã về tây bọn họ mới tới nơi.

Cung điện xây dựng ở nông trường Hoàng ra, so ra kém Hoàng thành, nhưng cũng khí phái phi phàm. Nàng đã cho người truyền lời quét dọn sạch sẽ từ trước. Bọn họ đi đến, có thể vào ở ngay. Bởi vì Hoàng Thượng săn bắn, xung quanh nông trường Hoàng Gia cấm vệ nghiêm ngặt, không để cho người khác đến gần.

Bôn ba một ngày, Hạ Uyển Chi dùng bữa qua loa, sau đó tắm rửa. Nông trường Hoàng gia xây dựa vào núi, non xanh nước biếc, hơn nữa còn có vài cái ôn tuyền. Cho dù không phải thu săn, nếu rảnh rỗi, tiên đế cũng sẽ mang theo tần phi được sủng ái đến đây du ngoạn. Về phần Tề Diệp, từ khi hắn đăng cơ tới nay, mùa đông cũng không tới đây du ngoạn.

Nước ấm vừa vặn, cởi bỏ hết quần áo, nàng thoải mái thở ra. Nàng dựa lưng vào đá cẩm thạch, cầm mặt nạ che trên trán, thoải mái ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, cảm giác nước lan tràn đến cổ, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra thì bắt gặp một đôi con ngươi đang mỉm cười. Mặt nạ từ trên trán rơi xuống, nàng kinh ngạc "Hoàng Thượng!"

Tề Diệp cười với nàng. Đưa lưng về phía nàng, hắn nói "Chà lưng cho trẫm"

Hai người đã nhìn thấy cơ thể nhau nhiều lần, nhưng nàng vẫn có chút không được tự nhiên, mở to mắt, ấp úng gật đầu, cầm lấy dụng cụ tắm. Không biết bị nóng, hay do khẩn trương, mặt nàng đỏ au au, sắc môi dụ người.

Nàng nghiêm túc chà lưng cho hắn. Nhìn từng vết móng tay mờ mờ trên lưng hắn, mặt nóng lên, không dám lại dùng lực. Trái chà xát, phải chà xát chà xát, trên chà xát, dưới chà xát chà xát chà xát. Cho đến khi cả lưng bị nàng chà đỏ, lúc này mới dừng tay. Nhìn người nằm trên đá cẩm thạch, nàng ôn nhu vuốt ve bả vai hắn.

Tề Diệp thoải mái thở dài, ngẩng đầu nhìn nàng một cái. Đôi mắt nhu thuận duyên dáng cụp xuống, gương mặt như cánh hoa, bộ ngực sữa lộ ra một nửa, như ẩn như hiện, làm hắn lập tức cảm thấy tâm tình sôi sục.

Hạ Uyển Chi còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn đè xuống nền đá cẩm thạch, hôn từ cổ xuống. Nàng cảm giác mình như tan chảy thành một vũng nước, dung nhập vào nước nóng trong hồ.

105. Chương 105

Edit: Âu Dương Vô Tâm

Beta: Biuti & ThyAn89

Hạ Uyển Chi quỳ trước giường giúp Tề Diệp mặc quần áo. Theo động tác của nàng, váy ngủ rộng thùng thình rủ xuống lộ nửa bả vai, có một dải lụa đỏ vòng qua cổ. Tuy quần áo không chỉnh tề, nhưng lại có một phen phong tình khác.

Ánh mắt hắn lưu luyến trên làn da nõn nà, cho đến rơi ở trên cần cổ đầy rẫy dấu vết xanh tím, đôi mắt hơi trầm xuống. Tề Diệp kéo tà áo rộng thùng thình của mình, nói: "Không cần để ý trẫm, nàng mau mặc thêm quần áo vào. Sáng sớm có chút lạnh, nếu không sẽ bị cảm mất."

Hạ Uyển Chi gật đầu, nhưng chưa có đi ngay, mà hầu hạ hắn mặc quần áo một lát mới đi vào trong thay đồ. Tề Diệp rửa mặt xong nàng mới hoàn chỉnh đi ra.

Hạ Bích chuẩn bị đồ ăn sáng tinh xảo ngon miệng, hai người ăn một chút, ngược lại Hạ Uyển Chi ăn được không ít, làm Tề Diệp khá yên tâm. Hai người đang ăn bỗng nhiên Quang Thuận công công đi vào, lễ phép nói: "Hoàng Thượng, mọi thứ đã chuẩn bị xong."

"Ừ!" Tề Diệp đáp một tiếng, quay qua cười với Hạ Uyển Chi: "Hôm nay trẫm sẽ giết một con hươu cho nàng xem."

"Tốt quá. Hoàng Thượng đã ra tay thì nhất định sẽ thắng lợi." Nàng cười khích lệ một tiếng, cầm khăn tay lau đồ ăn còn dính bên khóe miệng Tề Diệp, lại lấy ra lá bùa bình an đưa cho hắn: "Đây là bùa thần thiếp cho người đi cầu, Hoàng Thượng hãy đeo bên người nhé."

"Không cần, trẫm chỉ là đi săn bắn, nào có nguy hiểm gì?" Tề Diệp cảm thấy nàng có hơi lo lắng hơi thái quá rồi.

"Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi vẫn không cho lời hắn là đúng, nhất quyết đưa lá bùa cho hắn đeo vào. Thấy nàng cố chấp, Tề Diệp thở dài, để lá bùa vào trong ngực mình, vỗ ngực mình cho nàng nhìn thấy, sau đó dùng ánh mắt nói, bây giờ yên âm được chưa.

Lần đi săn này có rất nhiều người, tất cả văn võ bá quan đều có mặt, người hầu đi theo tất nhiên không ít. Tầng tầng lớp lớp người ở chân núi tụ họp, bởi vì Hạ Uyển Chi tới, lần này cũng không chỉ có nữ quyến tiếp khách, đều là nhất phẩm phu nhân vợ quan lớn, cùng với các Công chúa Vương phi.

Các nàng ngồi ở lều dựng tạm thời, muôn hồng nghìn tím, tạo thành phong cảnh cực kỳ xinh đẹp.

Tề Diệp cưỡi một con ngựa cực kỳ thần khí. Nó đứng giữa bầy ngựa ưu tú, ngẩng đầu mà bước, thần thái đắc ý, ngay cả tiếng kêu và âm thanh mũi cũng vang dội hơn những con ngựa khác.

Hạ Bích quan sát đám đông một phen, cuối cùng chỉ vào người ở đội ngũ đằng sau, người đó ngay cả ngựa cũng khống chế không được. Hạ Bích khinh thường nói: "Nương nương, đó là Văn công tử".

Không hiểu vì sao, Hạ Uyển Chi nhìn thấy Văn công tử kia liền có một loại cảm giác hắn là con sâu gạo mê rượu, lẩm bẩm: "Đúng là một đóa hoa lài cắm bãi phân trâu, Triệu Tĩnh Di thật đáng thương."

"Đáng đời nàng ta, tự cho mình có vài phần tư sắc liền không coi ai ra gì. Cũng không nhìn lại mình xem là thứ hạ đẳng gì, còn dám muốn cướp ân sủng của nương nương". Sang năm nay, Hạ Bích nói chuyện càng lúc càng khí phách.Hạ Uyển Chi nghe được rất hưởng thụ, dặn dò nói: "Cẩn thận một chút, Văn công tử chính là một người vô dụng. Phân phó bên dưới chuẩn bị con mồi thật tốt, đừng lãng phí một phen ý tốt của bản phi."

"Nương nương yên tâm, nô tỳ đã chuẩn bị xong xuôi." Hạ Bích đã tính trước, sai một cung nữ đi theo nàng hầu hạ, còn nàng ấy sẽ lặng lẽ lui xuống.

Văn công tử cách đó không xa không khống chế được tuấn mã dưới thân, một chút nữa thì bị té xuống. Nhưng nghĩ đến hôm nay là tiệc lớn, lại ngồi ổn định vững chắc ở trên lưng ngựa. Có thể ôm được mỹ nhân về, cũng không phải ai cũng có phần may mắn này. Nghĩ tới dáng dấp nhỏ nhắn khuynh thành của tiểu mỹ nhân kia, Văn công nhịn không được kích động trong lòng.

Hạ Uyển Chi đưa mắt ra xa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, lập tức không đành lòng nhìn thẳng. Ánh mắt nàng di chuyển lại đụng phải Hoàng Thượng, phát hiện hắn đang nhìn mình chằm chằm. Hạ Uyển Chi cười một tiếng, vẫy vẫy khăn tay.

Tề Diệp nhìn khăn tay lắc lư trước mắt hắn, tâm tình thật tốt nghiêng đầu qua, giơ roi hét lớn, tuấn mã tung vó chạy vào hướng rừng cây. Âm thanh "lộc cộc" vang lên liên hồi, tro bụi bay tứ tung, tất cả đều phi ngựa chạy tới cánh rừng, chiêng trống vang lên, chấn động rừng núi, kinh động dã vật bốn phía chạy trốn.

Các nữ quyến khác nhìn một màn này, trong lòng bận tâm không ít thì nhiều.

Bọn họ đi săn bắn, nữ quyến xem ca múa biểu diễn. Cuối thu khí trời mát mẻ, bầu trời trong xanh, làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Hạ Uyển Chi nhàn nhã xem ca múa ăn bồ đào, cho đến khi hạt bồ đào trước mặt bỏ được một nhúm lớn mới thấy Hạ Bích mới trở về "Nương nương, đã chuẩn bị xong!"

"Ừ!" Xem ca múa, Hạ Uyển Chi không quan tâm đáp một tiếng. Cung nữ lui xuống, đem vị trí để lại cho Hạ Bích.

Lệ Phi nhìn về phía nàng, lập tức thu hồi ánh mắt, cầm lấy miếng quýt mỏng Tú Hà đưa cho, thấp giọng hỏi: "Vừa rồi Hạ Bích có hầu hạ bên cạnh nàng ta không?"

"Từ lúc săn bắn bắt đầu thì không có, có lẽ là vừa trở lại. Hay nô tỳ đi hỏi thăm một chút?"

"Ừ!" Lệ Phi khẽ gật đầu, Tú Hà bất động thanh sắc lui xuống.

Mắt thấy mặt trời càng ngày càng cao, Hạ Uyển Chi có chút mệt mỏi, liền đi xuống nghỉ một lát. Nàng không lên tiếng những người khác không dám tùy ý đi lại. Tối hôm qua hắn rất hào hứng, mà nàng cũng liều mình bồi quân tử, trong suối nước nóng giằng co một trận, lại ở trên giường giằng co thêm lần nữa hắn mới vui vẻ cho nàng đi ngủ.

Nằm xuống không bao lâu nàng liền ngủ thiếp đi, Hạ Bích ở một bên coi chừng. Cho đến khi có tiếng kèn xa xa truyền đến, nàng ấy mới đánh thức người đang ngủ say "Nương nương, hình như Hoàng Thượng đã trở lại."

Trang điểm một lúc, đợi nàng đến chỗ lều trại, vẫn không nhìn thấy Tề Diệp đâu, mà thấy Quang Thuận công công đầy bụi đất tiến lên "Nô tài thỉnh an nương nương, Hoàng Thượng sai nô tài truyền lời, nương nương không cần lo lắng, Hoàng Thượng lúc này đang đuổi theo một con hươu sao, nói là cùng nương nương ăn.""Biết rồi, đi xuống hầu hạ đi!" Kỳ thật, có ăn thịt hươu hay không đối với nàng mà nói có cũng không quan trọng. Nhưng trông thấy hắn giống như rất kiên quyết, nàng cũng không muốn làm hắn mất hứng.

Tề Diệp chưa trở lại, tất nhiên những đại thần công tử khác không dám tùy tiện rời núi, đành phải ở trong rừng tiếp tục đi săn.

Bên cạnh hắn có không ít thị vệ đi theo, thật ra Hạ Uyển Chi cũng không lo lắng gì mấy, ngồi ở một bên kiên nhẫn chờ. Nàng không lên tiếng, các nữ quyến cũng không dám nhiều lời, chỉ ôn hòa mềm giọng lôi

kéo làm quen. Hạ Uyển Chi nhàn nhạt ứng phó, các nàng thấy vậy rất thức thời, không dám dây dưa nữa, nói hai ba câu liền rời đi.

Thời gian từng từng chút trôi qua, đợi một hồi lâu, nhìn thấy thời gian đã qua chính ngọ (1) mà những người đi săn cũng không thấy trở lại. Hạ Uyển Chi bắt đầu lo lắng, phái hai ba người đi tìm hiểu, đều nói là bệ hạ đuổi theo hươu sao, mọi thứ đều ổn nàng không cần lo lắng.

(1) Chính ngọ: 12h đúng.

Dần dần, Lệ Phi cũng ngồi không yên, nói "Nương nương, nơi này rừng sâu núi thẳm, vạn nhất có gì..." Nàng ta nói chưa xong, Hạ Uyển Chi quăng cho một ánh mắt không vui. Lệ Phi thức thời im lặng, nữ quyến cũng có chút ngồi không yên.

Cũng không để nàng đợi lâu, tiếng kèn vang lên lần nữa. Âm thanh làm cả vùng đất chấn động, không lâu sau những người săn bắn lục đục đã trở lại. Cho đến khi thân ảnh màu vàng kia xuất hiện, trái tim treo lơ lửng của Hạ Uyển Chi mới hạ xuống, nàng tiến lên nghênh đón.

Tề Diệp ở rất xa giương cao nụ cười, giơ cung tiễn ra hiệu với nàng. Lúc Tề Diệp đến trước mặt nàng mới phát hiện, quần áo hắn luôn gọn gàng bây giờ bị xộc xệch, sợi tóc tán loạn rơi xuống.

"Hoàng Thượng, người bị thương?" Nhìn vết máu trên vạt của hắn nàng lập tức biến sắc.

Tề Diệp cười cầm lấy tay của nàng "Không sao, không phải là máu của trẫm. Yên tâm, trẫm là vua của một nước, làm sao lại dễ dàng bị thương?" Giọng nói tràn ngập sự đắc ý, nhưng cũng làm cho người an tâm.

Tất cả mọi người mệt nhọc cho tới trưa, Tề Diệp ra lệnh một tiếng, đều tự trở về nghỉ ngơi hồi phục một phen. Đợi lát nữa mở đại yến săn bắn. Hạ Uyển Chi đi theo hắn về lều trại, nước nóng rất nhanh đã được chuẩn bị xong, nàng tự mình hầu hạ hắn tắm rửa thay quần áo. Nhìn trên mu bàn tay bị gai quẹt bị thương, Hạ Uyển Chi đau lòng nhíu mày.

Tề Diệp trấn an nói "Đi vào núi rừng khó tránh khỏi sẽ bị thương, không phải chuyện lớn, đừng lo lắng."

Nàng không nói gì, mà là sai ngự y đi đến nhìn một chút. Ngự y thận trọng nhìn một hồi "Cũng không có gì lo ngại, chỉ cần bôi thuốc là được."

"Thấy chưa?" Tề Diệp oán trách nhéo nhéo mặt của nàng.

Hạ Uyển Chi ủy khuất nói "Nhưng mà thần thiếp chỉ là lo lắng Hoàng Thượng mà thôi, Hoàng Thượng thật làm cho người ta thương tâm."

Nghe vậy, Tề Diệp thở dài "Được rồi, trẫm biết rõ là nàng quan tâm trẫm, trẫm rất cảm kích nàng, được chưa?"

"Chưa được!" Hạ Uyển Chi chu môi. Không được tự nhiên ngồi ở một bên, quở trách "Thần thiếp bận tâm lo lắng Hoàng Thượng, đến cùng lại thành gánh nặng của người. Đều là thần thiếp sai, về sau thần thiếp sẽ không nhiều chuyện. Hoàng Thượng đi rừng vào núi cũng được, leo núi vượt sông cũng được, đều không có quan hệ gì với thần thiếp, thần thiếp... Hu hu..."Không đợi nàng quở trách xong, Tề Diệp đã nghe không nổi nữa, dứt khoát cầm lấy mặt của nàng đối diện với mình, cúi đầu hôn nàng. Đem quở trách của nàng tất cả đều nuốt vào trong bụng. Hạ Uyển Chi tức giận đẩy ra, khiến hắn càng không muốn buông tay. Dứt khoát ôm nàng ngồi ở trên đùi, một tay vuốt ve dọc sống lưng, một tay nâng cái ót, để cho nàng không thể giãy giụa, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu phạt.

Hạ Bích cầm lấy dược thảo tiến đến, ngẩng đầu liền trông thấy một màn thân mật này. Bị hù dọa ngơ ngác một chút, liên tiếp lui về phía sau, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Trên mặt lúc trắng lúc đỏ, cuối cùng đỏ mặt cười cười.

Quang Thuận công công phân phó chuyện cho đám hạ nhân, sau đó nhìn người đang ngã ngồi dưới đất, kinh ngạc hỏi "Ơ, đây là thế nào?"

Hạ Bích làm bộ thở dài một tiếng, chỉ chỉ bên trong. Ánh mắt Quang Thuận công công rất tinh tế, nhìn vẻ mặt nàng ấy quái dị, khuôn mặt ửng đỏ, liền biết có chuyện gì. Hiểu rõ gật đầu, hai người liếc mắt nhìn nhau, mắt xem mũi mũi nhìn tim đứng ở ngoài lều.

Hạ Uyển Chi có chút mất tự nhiên mấp máy môi, lại nhịn không được hít vào một hơi. Người ngồi trên ghế thế nhưng phát hiện, tặng cho nàng một nụ cười tươi tắn. Hạ Uyển Chi tức giận đến khuôn mặt đều đỏ, cúi đầu không nhìn hắn, ngầm thở dài, món ăn thôn quê tại mỹ vị, nàng cũng hưởng không nổi.

Ngược lại không nghĩ tới đi săn trở lại có thể làm người kia trở nên giống như dã thú. Thiếu chút nữa nàng đã bị ăn hết sạch sẽ nuốt vào trong bụng. Lúc này đôi môi sưng đỏ rách da, còn không phải là kiệt tác của hắn? Hắn lại vẫn cười đến đầy mặt xuân quang, thật làm cho người tức giận.

Nàng bưng trà uống một ngụm, không nghĩ tới bị phỏng làm nàng thiếu chút nữa làm đổ chén trà. Tề Diệp nhìn khẽ nhíu mày, ánh mắt lướt qua chỗ sưng đỏ rách da trên môi, có chút áy náy. Hắn thiếu chút nữa khống chế không nổi đem nàng ngay tại chỗ này làm việc. Chẳng biết tại sao, chỉ ơ cùng với nàng, liền làm cho hắn kìm lòng không được.

Xem ra hắn thật sự đã bị trầm luân, hơn nữa là cam tâm tình nguyện!

Cầm chén trà, xác định nước trà đã bớt nóng. Hắn liếc nhìn Quang Thuận, Quang Thuận hiểu ý đem nước trà bưng cho Hạ Uyển Chi. Nàng có chút không có kịp phản ứng, bưng uống một ngụm. Dần dần dư vị đi đến, trên mặt hiện lên sự mất tự nhiên.

Lệ Phi ngồi đối diện Hạ Uyển Chi, mơ hồ trông thấy môi nàng có vết thương. Lệ phi cảm thấy vị Uyển Quý Phi này không tầm thường, mặt mày hốc hác cũng có thể khiến hoàng thượng sủng hạnh.

Ngự trù đã sớm xử lý tốt con mồi, hôm nay Tề Diệp thu hoạch nhiều nhất, hắn nói săn một đầu hươu liền thật sự săn một con hươu sao. Ngự trù ở trước mặt hắn đem hươu hoa mai mổ bụng, Hạ Uyển Chi nhìn máu chảy không ngừng, khẽ nhíu mày. Tề Diệp cười phất phất tay, Quang Thuận hiểu ý, ra hiệu ngự trù đi dọn dẹp.

Không bao lâu ngự trù cầm lấy một tấm da lông dâng lên. Tề Diệp phân phó nói "Nên làm cho Uyển Quý Phi một đôi giày như thế nào đây? Da hươu rắn chắc giữ ấm, không sợ trời mưa thấm nước, thích hợp nhất!"Nghe vậy, mọi người âm thầm thổn thức, quả nhiên là Hoàng Thượng sủng ái nhất Uyển Quý Phi nhất. Hoàng thượng vất vả săn được con hươu này nhưng lại làm giày cho nàng, giá trị không ở đôi giày mà là do hoàng thượng ban thưởng.

Hạ Uyển Chi đứng dậy hành lễ "Tạ Hoàng Thượng ưu ái, thần thiếp nghe nói Thái Hậu thích nhất giày da hươu, thần thiếp xin mượn hoa hiến phật hiếu kính Thái Hậu sẽ tốt hơn."

Tề Diệp sững sờ, lập tức cười vươn tay "Uyển Quý Phi dịu dàng hiếu thuận, trẫm rất vui vì điều đó!"

"Tạ Hoàng Thượng quá khen!" Hạ Uyển Chi cử chỉ khéo léo hành lễ, khóe mắt đuôi mày của nàng đều tràn ngập ý cười.

Mọi người cùng kêu lên chúc mừng "Hoàng Thượng hồng phúc, có Uyển Quý Phi đôn hậu nhân hiếu." Từ ngữ ca ngợi, không dứt bên tai, nàng chỉ nhàn nhạt cười. Chỉ sợ Thái Hậu biết rõ, sẽ không quý trọng tấm da hươu này nữa.

Rất nhanh thịt hươu đã được nướng xong, ngự trù bưng lên trên bàn, Quang Thuận công công cầm lấy ngân châm thử một chút, toàn bộ chén dĩa đều làm bằng bạc sáng long lanh.

Hạ Bích cũng thử một lần, xác định không có độc mới đưa Hạ Uyển Chi ăn. Thịt kho tàu làm bằng thịt hươu rất ngon, ngược lại nàng cảm thấy không tệ, nhịn không được ăn thêm hai miếng nữa, Hạ Bích lại lấy thêm cho nàng một chén súp Ba Trân, vị súp ngọt mềm cực kì ngon miệng. Chả trách người ta nói thịt hươu là thượng phẩm trong các loại thịt. Quả là không phụ kì danh (danh tiếng)!

Đương nhiên không phải ai cũng có thể ăn được thịt hươu. Chỉ có quan nhất phẩm có thể ăn một chút, những người khác chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Lệ Phi nhìn trước mặt mình chỉ có một chén thịt hươu kho tàu nhỏ, nhìn lại trước mặt Hạ Uyển Chi một chút thấy một chén thịt hươu kho tàu thật lớn. Ân sủng khác nhau thấy rõ, thế cho nên cho dù là thịt trong cực phẩm thì đối với nàng cũng nhạt như nước ốc mà thôi.

Ăn được cũng khá no, ca múa đã lui xuống, Tề Diệp để bát đũa xuống, nói "Hôm nay trẫm đã nói qua, ai săn được nhiều con mồi nhất trẫm sẽ thưởng lớn, các vị ái khanh có thắng lợi trở về không?"

"Hoàng Thượng hồng phúc, vi thần cũng thu hoạch khá tốt." Các vị quan viên tham dự săn bắn sôi nổi, sai hạ nhân mang ra con mồi bản thân săn được bày biện trên bãi đất trống. Từng đống một chồng chất chồng chất, xem ra thật sự là thu hoạch phong phú nha!

Quang Thuận công công kiểm kê con mồi, các cung nhân từ trên xuống dưới bận rộn, Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua con mồi chồng chất bên cạnh Văn công tử, mơ hồ mỉm cười, rất là hài lòng liếc qua Hạ Bích.

Hạ Bích đắc ý ưỡn ngực.

Kiểm kê xong, Quang Thuận công công bắt đầu thông báo số lượng. Hạ Uyển Chi thản nhiên nghe, nhưng nghe thấy tên Văn Chí Viễn nàng vui vẻ sâu hơn "Văn Chí Viễn Văn thị lang, thu hoạch con mồi lớn nhỏ tổng cộng sáu mươi chín con. Lần săn bắn này đứng thứ nhất!"

Tiếng nói vừa dứt, mọi người rối rít ghé mắt, mà ngay cả Văn đại nhân cũng không dám tin quay đầu lại. Ông thầm nghĩ cái thằng nhóc chơi bời lêu lổng kia chẳng lẽ hôm nay đã thông suốt muốn quay đầu lại?Văn Chí Viễn vừa nghe, cười không khép miệng, nghênh ngang tiến lên. Ai ngờ quá đắc ý, thế cho nên đắc ý vênh váo. Trước mắt bao người ngã một cái giống chó ăn bùn. Làm cho người thấy nhịn không được cười vang.

Hạ Uyển Chi nâng khăn tay lau nước mắt, thầm nghĩ nếu là Triệu Tĩnh Di trông thấy một màn này, chỉ sợ sẽ tự treo cổ ở cành Đông Nam.

Văn đại nhân bụm mặt hận không thể đem hắn nhét vào trong bụng nấu lại một phen. Thật sự là mất mặt. Văn đại nhân cảm thấy cái mặt già nua đều vứt sạch, ông làm sao lại nuôi được một đứa con trai xấu hổ mất mặt như vậy?

"Ha ha! Sai lầm sai lầm!" Văn Chí Viễn cũng khá thông minh, thấy mọi người chê cười hắn, hắn còn cười được. Bò dậy vỗ vỗ bùn đất, không để ý tới ánh mắt muốn giết người của cha hắn. Cười ha ha tiến lên, cung kính hành lễ "Vi thần tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Vi thần bái kiến Quý Phi nương nương, nương nương thiên tuế!"

Đến gần Hạ Uyển Chi mới phát hiện, thì ra hắn là người cao lớn thô kệch, chơi bời lêu lổng, trên mặt hắn ta còn có một nốt ruồi đen lớn bằng hạt đậu, vốn đã có khuôn mặt mập mạp úc nút cộng thêm cái nốt ruồi đen này, thật sự là có trướng ngại về tương lai nha. (==)

Phải nói bộ dạng này của hắn ta là không thể nào vào triều làm quan. Dù sao ngũ quan không sạch sẽ, nhưng cha hắn cha là lưỡng triều nguyên lão, nếu như muốn, để cho hắn mặt mũi, mặc dù xấu xí 'một chút', Tề Diệp cũng sẽ an bài cho Văn Chí Viễn một vị trí thị lang, ngược lại không nghĩ tới hắn bắn tên khá tốt, nhìn bộ dáng hắn chơi bời lêu lổng, thế nhưng lại được vị trí thứ nhất, có lẽ cũng có chút bản lãnh.

"Hãy bình thân! Trẫm nói ban thưởng sẽ ban thưởng, nếu nhi tử của Văn thị lang đứng thứ nhất, thì đó là công lao của ngươi." Tề Diệp liếc mắt nhìn Quang Thuận, Quang Thuận xoay người phân phó đi xuống, sai cung nhân đem đồ ban thưởng bưng lên.

Đúng lúc này Hạ Uyển Chi ho nhẹ một tiếng, khẽ nghiêng đầu lấy khăn lụa che mũi.

Văn Chí Viễn hiểu ý bước lên, tiến đến phía trước nói "Hoàng Thượng, vi thần săn bắn cũng không phải vì ban thưởng, nếu Hoàng Thượng thật sự muốn ban thưởng vi thần một ít đồ vật, vi thần cả gan cầu xin Hoàng Thượng tứ hôn!"

Tiếng nói vừa dứt, đám người đứng ngoài xem ồ lên. Văn đại nhân bị hụt mất một hơi, hai mắt trợn ngược muốn hôn mê bất tỉnh đến nơi. Tên nghịch tử hôm này hôm nay bị heo gặm sao?

"Tứ hôn?" Tề Diệp khẽ nhướn mày. Hạ Uyển Chi biết rõ hắn đây là mất hứng, chỉ là một thị lang nho nhỏ mà dám không nhận tốt ý của hắn. Hắn không tức giận mới là lạ.

"Vi thần hiểu rõ như thế là thất lễ, mạo muội. Vi thần biết, Hoàng Thượng anh minh thần võ, tự nhiên sẽ không chấp nhặt với vi thần!" Lời này cũng không giống như hắn có thể nói ra được.

Nhưng đối với Tề Diệp mà nói, câu nói này làm hắn nguôi giận phần nào. Sắc mặt Tề Diệo hòa hoãn lại, hỏi "Nếu Văn thị lang lớn mật như thế, trẫm cũng không phải là người vô tình, nếu đã nói ban thưởng, trẫm sẽ nghe thỉnh cầu của ngươi, còn chấp nhận hay không là do trẫm."

"Tạ Hoàng Thượng ưu ái!" Văn Chí Viễn mừng rỡ, dập đầu "Vi thần hôm nay cầu xin Hoàng Thượng tứ hôn Ngũ tiểu thư Triệu gia, mong Hoàng Thượng thành toàn."

Ngũ tiểu thư Triệu gia? Tề Diệp không rõ đó là ai.

Quang Thuận đúng lúc tiến lên, nói "Là tiểu thư Triệu Tĩnh Di!"

Hắn bừng tỉnh đại ngộ, nhìn người quỳ trên mặt đất, sao hắn lại có cảm giác như là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Thấy hắn không nói, Văn Chí Viễn nói tiếp "Hoàng Thượng, vi thần cả gan khẩn cầu Hoàng Thượng làm chủ, vì vi thần tứ hôn."

Triệu đại nhân nghe vậy, đứng lên nói "Hồi bẩm Hoàng Thượng, tiểu nữ tuổi còn bé, còn chưa tới lễ cập kê. Không dám nhận sự ưu ái của Hoàng Thượng, mong Hoàng Thượng thứ lỗi."

Gả cho loại con nhà giàu này, còn không phải là một đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu sao? Hơn nữa, con gái của hắn làm sao có thể để mắt đến người này. Cũng không nhìn một chút mình là loại người nào, con gái của hắn tương lai là Hoàng Hậu, há lại người khác có thể để người khác nhúng chàm. (Edit: một ông mắc bệnh tự kỉ thâm niên cho biết)

Văn Chí Viễn nghe vậy có chút chần chờ. Ánh mắt như có như không nhìn về phía Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi vẻ mặt nhàn nhạt, cầm lấy khăn tay phẩy phẩy gió. Văn Chí Viễn cũng không ngốc, đi đến trước mặt Tề Diệp, vội vàng lấy một chiếc khăn tay từ trong lòng ra "Hoàng Thượng, vi thần cùng Triệu tiểu thư lưỡng tình tương duyệt (1), tình đầu ý hợp, có khăn tay làm chứng, không phải là Triệu tiểu thư không cưới vi thần, mong rằng Hoàng Thượng thành toàn."

(1) Lưỡng tình tương duyệt: Trong lòng yêu nhau sâu đậm nhưng bên ngoài còn giấu giếm thẹn thùng.

Ánh mắt của mọi người rơi vào khăn tay trong tay hắn, đều không dám tin. Văn Chí Viễn chơi bời lêu lổng, ăn uống gái gú cờ bạc mọi thứ có đủ, người như vậy sao có thể tình đầu ý hợp cùng đệ nhất mỹ nhân thành Kim Lăng?

Cho dù ai đi nữa cũng sẽ không tin tưởng, bộ mặt và nhân phẩm hắn như vậy thì sao nàng ấy có thể thích?

Nhìn chiếc khăn tay trong tay hắn, mọi người bán tín bán nghi.

Triệu phu nhân không tin, sai người cầm khăn tay xem một chút, nhìn thấy khăn tay có thêu chữ Di. Sắc mặt Triệu phu nhân xanh mét. Nhìn trên mặt Văn Chí Viễn có nốt ruồi to, tướng ngũ đoản (2) ngũ quan xấu xí. Nhất thời không thể tiếp nhận, hôn mê bất tỉnh.

(2) Ngũ đoản (Năm thứ ngắn): Đầu ngắn, mặt ngắn, thân ngắn, tay ngắn, chân ngắn.

Mà Triệu phu nhân làm vậy lại như xác nhận lời của Văn Chí Viễn là thật. Mọi người khó có thể tiếp nhận, âm thầm tiếc hận một đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu.

106. Chương 106

Edit: Navahn

Beta: Biuti

Ở trước mặt văn võ bá quan, nếu Tề Diệp không đáp ứng chính là cô phụ một mảnh tâm ý của Văn Chí Viễn. Hơn nữa, hắn cũng không muốn Triệu Tĩnh Di vào cung. Tuy bộ dáng và dung nhan nàng ta quả thực xuất trần, nhưng chỗ không tốt duy nhất của nàng chính là mang họ Triệu.

Triệu gia từ thời tiên đế đã bắt đầu lộng quyền triều chính, mấy năm nay hắn thật vất vả mới có thể lạnh nhạt Triệu gia, làm sao dám cho bọn họ tro tàn lại cháy, một lần nữa nắm giữ triều đình đây?

Đây cũng là nhờ hắn hiểu rõ tâm tư Thái Hậu, bà muốn để Triệu Tĩnh Di làm Hoàng Hậu. Hắn luôn luôn không biểu lộ thái độ gì, ai cũng có thể làm Hoàng Hậu, duy chỉ có nữ nhân Triệu gia là không thể!

Không để ý tới Triệu phu nhân vừa té xỉu, Tề Diệp cân nhắc một chút, vung tay nói: "Nếu Văn thị lang cùng Triệu tiểu thư tình đầu ý hợp, tư định chung thân, mặc dù không đủ môn đăng hộ đối nhưng trẫm không phải là người vô tình. Hôm nay trẫm giúp các ngươi hoàn thành ước nguyện!"

"Tạ ơn Hoàng Thượng!" Văn Chí Viễn không ngờ ôm mỹ nhân về lại dễ dàng như vậy, kích động đến nỗi nói năng có chút lộn xộn, sau đó vội vàng quỳ xuống đất dập đầu tạ ơn.

Lần này không chỉ Triệu phu nhân, mà ngay cả Triệu đại nhân thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Mà Văn đại nhân lại nhận được ánh mắt hâm mộ của mọi người, dù sao có thể đạt được mối quan hệ thông gia với Triệu gia chính là điều không thể tốt hơn!

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua Triệu đại nhân lung lay sắp đổ, nhịn không được nhếch môi cười một tiếng. Nàng rất muốn biết khi Triệu Tĩnh Di nghe được tin này sẽ có bộ dáng gì?

Văn Chí Viễn tạ ơn xong nhìn về phía Hạ Uyển Chi, trong lòng vui mừng không thôi. Thì ra Uyển Quý Phi cũng không lừa gạt hắn, chỉ cần hắn làm theo phân phó của nàng, quả nhiên có thể ôm được mỹ nhân về, xác thực là chuyện vô cùng tốt!

Lệ Phi nhìn Văn Chí Viễn cười đến nỗi không thấy hai mắt, có chút đồng cảm với Triệu Tĩnh Di như hoa như ngọc lại phải sống cả đời với người bình thường ngu dốt, lập tức cảm thấy Triệu Tĩnh Di thật đáng thương.

Yến hội kết thúc, Tề Diệp trở về nghỉ ngơi, lúc đi ngang qua khẽ liếc về phía Hạ Uyển Chi, nàng hiểu ý đi theo sau hắn. Đến trong cung, Tề Diệp liền nghiêng người ôm lấy nàng. Hạ Bích, Quang Thuận thấy thế cúi đầu lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

"Hoàng Thượng đây là thế nào?" Tùy ý thân mật như thế này làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

"Hôm nay trẫm rất vui vẻ!" Tề Diệp cọ xát ở cổ nàng, cười nói: "Hôm nay Uyển Nhi không vui vẻ sao?"

"Có! Hôm nay thịt hươu rất ngon, đều là công lao của Hoàng Thượng!" Đối với việc Văn Chí Viễn cầu xin tứ hôn, nàng im lặng không lên tiếng.

"Nếu thích, lát nữa trẫm săn thêm một con, thế nào?"

"Không cần phải như vậy! Thần thiếp sẽ lo lắng, hơn nữa đồ ngon ăn nhiều cũng sẽ chán." Huống chi ngự thư phòng cũng không thiếu, cùng lắm muốn ăn chỉ cần nói một tiếng là được."Chỉ biết đau lòng cho trẫm!" Tề Diệp cười lớn một tiếng, kéo nàng ngồi xuống giường êm ái, hỏi: "Hôm nay có mệt mỏi lắm không?"

"Không có, ngược lại Hoàng Thượng cưỡi ngựa một ngày, không bằng bây giờ nghỉ ngơi một chút đi." Hạ Uyển Chi cởi bỏ đai lưng của hắn, hầu hạ hắn nằm nghỉ ngơi, tự mình ngồi ở bên cạnh canh chừng.

Tề Diệp nằm ngủ chưa được một lát, cửa phòng bị gõ nhẹ hai cái. Quang Thuận công công thưa: "Hoàng Thượng, có Triệu đại nhân cầu kiến."

Hạ Uyển Chi nhìn người đã ngủ say một cái, nói: "Ra nói Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi, phiền Triệu đại nhân lần sau lại đến."

Quang Thuận công công gật đầu, sau đó báo lại cho Triệu đại nhân, Triệu đại nhân biết rõ đây cũng chỉ là cái cớ thoái thác. Đáng thương con gái của ông, một hoàng hoa khuê nữ như hoa như ngọc, sao có thể gả cho tên công tử bột Văn Chí Viễn ngu ngốc kia?

Cái gì mà tư định chung thân, tình đầu ý hợp, sau đó liền cho tên Văn Chí Viễn kia nở mày nở mặt? Nói ra cũng không ai tin! Con gái của ông chỉ có Hoàng Thượng mới xứng đôi, một Văn Chí Viễn nho nhỏ còn dám vọng tưởng?

Hơn nữa, nữ nhi của ông làm sao có thể là người không có chừng mực như vậy, vừa ý gả cho một con cóc? Có điều Hoàng Thượng không gặp ông, ông lại không thể xông vào, trừ khi không muốn giữ cái mạng này nữa.

Nhưng ông sẽ không để cho nữ nhi bị người khác chà đạp như, vì thế chỉ có thể cầu xin Thái Hậu ra mặt. Thái Hậu rất thương Triệu Tĩnh Di, chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ.

Vừa nghĩ như thế, Triệu đại nhân liền cấp tốc viết một phong thư, phái người ra roi thúc gựa đưa đến Hoàng Cung.

Nghe nói Triệu đại nhân phái người vào thành Kim Lăng, không cần nghĩ nhiều cũng biết hắn cầu trợ cứu viện. Mà người có tiếng nói lúc này, vừa vặn chỉ có mình Thái Hậu.

Không nói đến hôn sự hai nhà có thể định được hay không, nhưng thanh danh Triệu Tĩnh Di đã bị tổn hại, nàng ta muốn vào cung khó càng thêm khó.

Nữ nhân như vậy làm sao có thể vào cung đây?

Tề Diệp ngủ một giấc tỉnh dậy, cảm thấy tinh thần vô cùng phấn chấn. Hạ Uyển Chi bưng nước cho hắn súc miệng, lại rót một chén trà hạnh nhân cho hắn uống, hầu hạ thay quần áo rửa mặt xong, nàng mới nói: "Lúc chiều có Triệu đại nhân cầu kiến, thần thiếp thấy Hoàng Thượng đang ngủ say, cho nên bảo Triệu đại nhân lần khác hãy tới."

"Ừ!" Tề Diệp gật đầu, cũng đoán được ý tứ của Triệu đại nhân.

Ánh mắt hắn trong lúc lơ đãng nhìn vào anh lạc (1) nàng đeo bên hông. Tề Diệp hiếu kỳ khom lưng, cầm lên nhìn: "Làm từ hươu hoa mai sao?"

(1) Anh lạc: Chuỗi ngọc (Nhưng Hạ Uyển Chi dùng sừng hươu xâu vào và đeo ở bên hông, cũng gọi là anh lạc.)

"Đúng vậy, thần thiếp không có việc gì làm nên làm một cái. Vậy mà Hoàng Thượng vẫn phát hiện ra, Hoàng Tthượng đúng là hỏa nhãn kim tinh." Nàng cầm lấy anh lạc thưởng thức trong chốc lát, cười nói.

Tề Diệp không tiên tiếng, vuốt nhẹ từ eo nàng xuống. Nàng khó hiểu nhìn hắn, thấy hắn đặt tay ngang hông nàng, bộ dáng có vẻ rất thích thú, lúc này nàng mới hơi thẹn thùng nở nụ cười.Buổi tối ở lại trong cung một đêm, rửa mặt xong mặt trời đã ngã về phía tây. Quang Thuận nói: "Canh giờ đã đến, Uyển Quý Phi có thể ra ngoài."

Ngoại trừ Triệu phu nhân tức giận đến mức không dậy nổi, những người khác đều có mặt. Văn Chí Viễn dương dương đắc ý, khí phách ngạo mạn ngồi một bên, tiếng nói có trọng lượng hơn rất nhiều.

Mọi người hành lễ xong liền ngồi xuống, bữa tiệc bắt đầu. Món ăn buổi tối giản dị hơn nhiều, dù hương vị không tệ, có điều nàng cũng không dám ăn nhiều, sợ thân thể không chịu nổi, thử nếm một chút sau đó không tiếp tục ăn nữa.

Yến hội rất náo nhiệt, cũng rất phong tình mới mẻ, ca múa mừng cảnh thái bình, vui vẻ hòa thuận. Dạ tiệc xong, Hạ Uyển Chi theo đuôi Tề Diệp rời đi. Đi được vài bước đã bị Triệu đại nhân gọi lại: "Hoàng Thượng, cựu thần có chuyện quan trọng bẩm báo."

"Nếu vì chuyện tứ hôn lúc chiều, quân vô hí ngôn (2), trẫm sẽ không đổi ý."

(2) Quân vô hí ngôn: Quân vương không nói chơi.

"Nhưng mà Hoàng Thượng, tiểu nữ tuổi còn quá nhỏ..."

Triệu đại nhân còn chưa nói xong, Tề Diệp đã cắt lời: "Nếu trẫm nhớ không lầm, mấy ngày trước Triệu tiểu thư đã tròn mười ba tuổi. Dựa theo phong tục Đại Tề đã đến tuổi kết hôn, Triệu đại nhân muốn khi quân sao?"

"Cựu thần..." Triệu đại nhân cắn răng nói: "... Không dám!"

"Vậy thì tốt." Tề Diệp phất ống tay áo, ung dung sải bước rời đi. Hạ Uyển Chi vội vàng theo đuôi, không quên đồng cảm quay đầu nhìn Triệu đại nhân, khóe miệng mang theo nụ cười đắc ý.

Nước ấm vừa đủ, nàng cũng thoải mái vô cùng. Hạ Uyển Chi cầm khăn vải chà lưng cho người đang nằm sấp ở bên cạnh. Bờ vai rắn chắc rộng lớn, nàng chà từ sống lưng xuống, trên lưng lưu lại dấu vết móng tay đâm vào, lộn xộn khắp nơi. Nhìn cũng biết lúc ấy nàng tình mê ý loạn cỡ nào.

"Nếu Hoàng Thượng còn luyến tiếc Triệu tiểu thư, thật ra cũng không phải không có cách lưu nàng ấy ở lại." Trong phòng vang lên âm thanh mềm mại. Người đang thoải mái đến nỗi muốn ngủ, nhưng nghe được lời này của nàng, lông mày liền cau lại.

"Dù sao Triệu tiểu thư cũng là biểu muội của Hoàng Thượng. Văn thị lang kia quả thực không xứng, thần thiếp cảm thấy ủy khuất cho Triệu tiểu thư."

"Nàng ta ủy khuất thì sao? Chỉ cần Uyển Nhi không ủy khuất là được rồi." Tề Diệp xoay người, ôm nàng vào trong ngực, nói: "Trẫm thấy Uyển Nhi càng lúc càng to gan, nếu không muốn trẫm tức giận thì lấy lòng trẫm đi."

"Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi có chút khó hiểu, cùng lắm nàng chỉ nói tùy tiện một câu mà thôi. Cũng là do muốn dò xét tâm ý của hắn, mà câu trả trả lời làm nàng rất yên tâm, nhưng nàng không cảm thấy mình làm gì khiến hắn buồn bực nha?

"Ừ?" Âm thanh bất giác cao lên, Tề Diệp nhướn mi nhìn nàng: "Có biết vì sao hôm nay trẫm vui vẻ không?"

"Thần thiếp ngu dốt!" Chẳng lẽ vì phá được Triệu gia mà cao hứng?"Chỉ cần lấy lòng trẫm, trẫm sẽ nói cho nàng biết!" Tề Diệp cúi đầu cọ xát trên mặt nàng, nhìn chằm chằm, vẻ mặt nghiêm túc.

Hạ Uyển Chi biết hắn đang vui vẻ, nếu để vụt mất sự hào hứng này, kẻ thua thiệt chỉ sợ chỉ có mình nàng. Nàng khẽ xoay người một cái, hay tay mò xuống dưới, nắm lấy lửa nóng của hắn. Hắn nói nhỏ: "Không có phép lấy tay, dùng miệng."

"Hoàng Thượng!" Hạ Uyển Chi kinh hãi, dùng miệng?

"Không muốn?" Hắn lại cao giọng, mang theo một tia không vui, lười biếng ngồi trên bậc thang nhìn nàng.

Ánh mắt lướt qua thân thể trần truồng của hắn, cuối cùng rơi xuống vật kia. Hạ Uyển Chi lần nữa xoay người, chậm rãi từ trong nước đi đến gần.

Trước khi tiến cung nàng từng xem qua bí quyết xuân cung đồ trong Hoàng Cung, chỉ là chưa từng thử qua. Không nghĩ đến hôm nay hắn sẽ đề xuất khiến người khác khó xử như vậy, nhưng nàng không dám cự tuyệt. Nàng không nguyện ý há miệng, lửa nóng của hắn làm nàng có chút sợ hãi khó xử, cuối cùng cũng chỉ biết cúi đầu, chậm rãi mút.

Tề Diệp rên lên một tiếng, giữ đầu nàng ấn xuống, có chút hoảng hốt.

Hai người ở trong ao thật lâu mới ra ngoài, Tề Diệp ôm lấy nàng, vẻ mặt thỏa mãn hôn nhẹ lên mặt: "Hôm nay vất vả cho Uyển Nhi, trẫm rất vui vẻ."

"Thần thiếp cũng vậy!" Nàng miễn cưỡng cười, luôn có cảm giác không thể tiếp nhận.

Mà hắn cũng không nuốt lời, nói với nàng: "Trẫm vui vẻ là do Văn Chí Viễn không phải không có tác dụng, ít nhất chuyện hôm nay làm cho một người bất mãn."

Hạ Uyển Chi hiểu, hắn biết thời biết thế náo loạn Triệu Tĩnh Di, cũng là tác động đến Triệu gia. Nếu Triệu Tĩnh Di vào cung, bằng tâm tư của Thái Hậu thì nàng ta còn xa lạ gì với vị trí Hoàng Hậu nữa?

"Canh giờ không còn sớm, nương nương đi nghỉ ngơi đi! Ngày mai còn phải gấp rút lên đường!" Tú Hà cầm nước nóng đến cho Lệ Phi rửa mặt.

Lệ Phi nhìn mình trong gương, nàng còn trẻ, dung nhan vẫn giống như cũ không có gì thay đổi, phong nhã hào hoa, nhưng lại bị thất sủng, nàng làm điều gì sai sao? Vì sao Hoàng Thượng không thương tiếc nàng dù chỉ một chút?

"Hoàng Thượng lại ở chỗ của Uyển Quý Phi?" Nghĩ tới người đang được thịnh sủng kia, Lệ Phi âm thầm cắn răng.

"Vâng! Dạ tiệc kết thúc liền đến chỗ của Uyển Quý Phi. Nghe nói hai người ở suối nước nóng một lúc lâu mới rời đi, dường như tâm tình Hoàng Thượng không tệ."

"Có thể là Uyển Quý Phi hầu hạ tốt." Vốn cho rằng mình có thể nhân cơ hội này lấy được sự chú ý của Hoàng Thượng, lại không nghĩ tới Hoàng Thượng căn bản đã quên còn có người như nàng tồn tại.

"Đúng vậy, nô tỳ nghe nói động tĩnh không nhỏ. Lúc đi ra cả người Uyển Quý Phi đều nằm trong ngực Hoàng Thượng." Tú Hà có chút ghen ghét. Chủ tử được sủng ái, hạ nhân bọn họ cũng được thơm lây, chủ tử thất sủng, hạ nhân cũng bị người khác khi dễ theo.

Hậu Cung có đầy những kẻ nịnh nọt, thấy người của Chiêu Hoa Cung liền vội vàng nịnh bợ. Đối đãi với những người khác lại xa cách, ngẫm lại thật không công bằng."Uyển Quý Phi là cái gì chứ, dựa vào yêu thuật của nàng ta lại còn mê hoặc chiếm giữ Hoàng Thượng! Hơn nữa việc Triệu Tĩnh Di tứ hôn cho tên Văn Chí Viễn công tử bột kia, người vui vẻ nhất còn ai khác ngoài nàng."

Lệ phi vốn nghĩ Hoàng Thượng sẽ không đáp ứng. Dù sao dùng thân phận của Triệu Tĩnh Di, còn thêm ý tứ của Thái Hậu, có lẽ sẽ nạp nàng ta vào cung làm Hoàng Hậu kìa!

Một núi không thể có hai hổ, dung mạo Triệu Tĩnh Di xuất chúng như vậy, gia thế hiển hách, lại có chỗ dựa là Thái Hậu, nghiễm nhiên chính là tình địch của Uyển Quý Phi. Nàng chắc chắn Uyển Quý Phi sẽ không cao thượng đến mức không cần vị trí Hoàng Hậu. Dù sao Hậu Cung không có ai không nhìn chằm chằm hậu vị, nàng nghĩ Uyển Quý Phi chắc chắn sẽ không ngoại lệ đi!

Sáng sớm hôm sau lên đường hồi cung, buổi sáng Hạ Uyển Chi còn chưa tỉnh đã bị giằng co một trận. Nàng nằm trong xe ngựa nghỉ ngơi, tùy tiện ăn chút đồ ăn, buổi chiều lại tiếp tục lên đường, một đám người tầng tầng lớp lớp mãi mới về đến trong cung.

Vừa đến nơi, người của Thái Hậu đã chờ ở một bên, Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua cũng biết là vì chuyện gì. Nàng im lặng từ biệt Tề Diệp, trở về Chiêu Hoa Cung, ba ngày không gặp Nhị Hoàng tử, nàng cực kỳ nhớ nó.

Đến Thọ Ninh Cung, Thái Hậu không đợi hắn mở miệng đã lên tiếng: "Nghe nói Hoàng Thượng tứ hôn Tĩnh Di cho Văn gia công tử?"

"Thái Hậu đúng là linh thông tin tức. Hai nhà môn đăng hộ đối, hai người lại tình đầu ý hợp, thậm chí bất chấp cả lễ giáo để sống cùng nhau. Trẫm không phải người vô tình, nếu Văn thị lang đã ở trước mặt mọi người cầu xin ban thưởng, trẫm cũng cảm thấy hắn là người có dũng khí đáng khen. Trẫm giúp hắn hoàn thành ước nguyện, không chừng việc này lại trở thành một giai thoại (3) đây!"

(3) Giai thoại: Truyện lưu danh.

"Hoàng Thượng hồ đồ! Với tính cách của Tĩnh Di, sao có thể làm ra chuyện thất lễ như vậy. Văn gia cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, muốn trèo cao đến cử Triệu gia, đương nhiên không tiếc lời bôi xấu Tĩnh Di. Tính tình Tĩnh Di thế nào Hoàng Thượng còn không hiểu rõ sao? Chỉ đáng thương Tĩnh Di bị khi dễ lại không thể lên tiếng, Hoàng Thượng phải làm chủ cho nàng."

"Thái Hậu nghĩ nhiều, Văn gia không phải người như vậy, hơn nữa trẫm đã đáp ứng trước văn võ bá quan. Quân vô hí ngôn, trẫm không muốn làm người lật lọng, hơn nữa trẫm đã chọn ra ngày tốt... "

"Hoàng Thượng! Ai gia không đồng ý!" Không đợi Tề Diệp nói xong, Thái Hậu cương quyết phản đối: "Văn gia là cái gì, muốn trèo cao đến Triệu gia tuyệt đối không có khả năng! Tĩnh Di không thể bị Văn gia phá hủy, ai gia quyết không đáp ứng."

"Nếu đã như vậy, trẫm không còn gì để nói." Tề Diệp rõ ràng không vui: "Lặn lội đường xa về đây, trẫm mệt mỏi không muốn nói nhiều. Thái Hậu tịnh dưỡng đi, trẫm trở về cung nghỉ ngơi."

"Hoàng Thượng..." Nhìn bóng người đang rời đi, Thái Hậu vẫn còn muốn thuyết phục hắn thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra. Nhưng hắn không quay đầu lại, Thái Hậu tức đến nỗi mặt xanh ngắt: "Tiện nhân, nhất định là do nàng ta làm loạn, sợ Tĩnh Di vào cung sẽ đoạt hết danh tiếng. Cùng lắm là ba ngày ngắn ngủi, nàng ta lại dám đối xử với Tĩnh Di như thế, ai gia nhất định sẽ không tha cho nàng!"Triệu Tĩnh Di biết nàng bị tứ hôn cho Văn Chí Viễn, lập tức không vui, tìm cha mẹ khóc lóc kể lể nhưng cũng vô dụng, đành gửi thư đến Hoàng Cung tìm sự giúp đỡ của Thái Hậu. Thái Hậu chỉ có thể khuyên bảo, nói rằng sẽ nghĩ biện pháp. Nhưng dù vậy Triệu Tĩnh Di vẫn ngồi không yên, một khóc hai nháo ba thắt cổ, huyên náo Triệu gia đến mức gà bay chó sủa!

Lúc nàng được Văn Chí Viễn tặng bức họa xong, tức giận đến mức thiếu chút nữa ngất đi. Khuôn mặt heo xấu xí kia còn không biết xấu hổ mà sống trên đời, quả thực là lãng phí thức ăn!

Triệu Tĩnh Di làm sao có thể đáp ứng, huyên náo khiến Triệu gia không được yên bình. Nàng là khuê nữ như hoa như ngọc, gả cho một cái đầu heo nát bét là không thể, nàng chỉ có thể là Hoàng Hậu tương lai!

Tứ hôn đúng là đại sự, đáp ứng trước mặt văn võ bá quan cũng không dễ dàng sửa đổi. Cho dù Triệu Tĩnh Di không muốn cũng không thể, hoàng mệnh không được trái, trừ phi Triệu gia muốn ăn cơm ngục.

Nghe nói thân thể Thái Hậu khó chịu, Hạ Uyển Chi biết chắc là vì chuyện tứ hôn. Về tình về lý, nàng là Uyển Quý Phi cũng phải đi phụng dưỡng. Có điều nàng biết rõ đến Thọ Ninh Cung chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Quả nhiên, nàng bưng chén thuốc tiến đến, Thái Hậu nhìn nàng một cái liền hất đổ. Cũng may thuốc không nóng lắm, vẩy lên người nàng chỉ làm dơ quần áo mà thôi.

"Thần thiếp ngu dốt, mong Thái Hậu thứ lỗi." Nàng vừa móc khăn tay ra lau thuốc trên người, vừa tạ tội.

Thái Hậu hừ một tiếng: "Đừng giả mù sa mưa, có phải ngươi rất đắc ý khi thấy ai gia vào lúc này đúng không? Uyển Quý Phi, ai gia cũng không thể ngờ ngay cả Tĩnh Di cũng bị ngươi tính kế, ngươi đúng là ngoan độc!"

"Xin Thái Hậu chỉ rõ, thần thiếp ngu dốt, không biết Thái Hậu đang nói gì." Hạ Uyển Chi giả vờ ngây ngốc, vẻ mặt nhàn nhạt.

"Trước mặt ai gia ngươi không cần giả nhân giả nghĩa, nói thật cho ta biết, có phải ngươi nói bậy gì với Hoàng Thượng hay không?" Mặt Thái Hậu không chút thay đổi, nhìn chằm chằm nàng chất vấn.

"Thái Hậu nói đùa, thần thiếp chưa từng nói cái gì. Thần thiếp chỉ phụng dưỡng Hoàng Thượng, những thứ khác đều mặc kệ, dù là gì đi nữa, thần thiếp luôn giữ đúng bổn phận." Đối với sự chất vấn của Thái Hậu, Hạ Uyển Chi không chút hoang mang, dù nàng nói cái gì đi nữa thì Thái Hậu có thể làm được gì?

"Bổn phận?" Thái Hậu cười lạnh: "Uyển Quý Phi thật giỏi giả bộ, đừng tưởng ai gia không biết tâm tư của ngươi! Cho dù Tĩnh Di không thể vào cung, vị trí Hoàng Hậu cũng không tới phiên một yêu nhân dụ dỗ như ngươi! Ngươi dẹp bỏ tâm tư, an phận làm Uyển Quý Phi là tốt nhất, nếu dám vọng tưởng, ai gia nhất định không tha!"

Thái Hậu cũng không ngừng lại, khàn giọng nói tiếp: "Mặc kệ ngươi nói cái gì, ai gia muốn ngươi khuyên bảo Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra." Thái Hậu làm sao có thể nhẫn tâm nhìn Triệu Tĩnh Di gả cho người có dung mạo xấu xí như tên Văn Chí Viễn kia, chưa kể đến phẩm chất của hắn rất đồi bại.

"Tổ tông có quy định, hậu phi không thể can thiệp. Thần thiếp không có lá gan đó, không dám tham gia vào chính sự, mong Thái Hậu thứ lỗi." Bắt nàng khuyên bảo, quả thực nực cười!

"Chuyện ngươi can thiệp còn ít sao?" Thái Hậu giận tím mặt, tát nàng một cái.

"Chát!" một tiếng, trên mặt nàng đau rát. Hạ Uyển Chi cũng không tránh đi, cam chịu bị Thái Hậu đánh cho một bạt tai, nói: "Thái Hậu có thể hết giận là tốt rồi, nếu chưa hết giận lại tát thêm vài cái, thần thiếp nhất định sẽ không oán hận một câu."

"Ngươi..." Thái Hậu tức đến mức sắc mặt xanh mét: "Tiện nhân, cút ra ngoài!"

"Thân thể Thái Hậu khó chịu, nên chăm sóc cho tốt, không được tức giận. Thái Hậu cũng không nên vì thần thiếp mà nổi nóng." Nàng hành lễ, không để ý đến Thái Hậu thiếu chút nữa là ngất đi, đi ngang qua nói: "Thần thiếp cáo lui, Thái Hậu nghỉ ngơi cẩn thận."

"Cút!" Thái Hậu giận giữ, toàn thân không ngừng run rẩy, Quế Tú ma ma liên tục an ủi, trấn an vỗ lưng cho bà.

Hạ Uyển Chi thản nhiên rời đi, ra khỏi Thọ Ninh Cung liền vuốt ve gương mặt sưng đỏ, nói: "Đi ngự thư phòng!"

Nàng không phải là người thích cam chịu thiệt thòi. Nếu Thái Hậu đã đánh nàng, chứng cứ có sẵn, bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải cho Tề Diệp thấy nàng chịu bao nhiêu ủy khuất. Tề Diệp vì thế cũng sẽ bực mình Thái Hậu thêm vài phần. Nàng muốn Hoàng Thượng oán hận Thái Hậu, chán ghét Triệu Tĩnh Di, khiến Triệu Tĩnh Di không còn cơ hội có thể tiếp tục tiến cung!

107. Chương 107

Edit: Việt Hà

Beta: ThyAn 89

Tiểu thái giám nhìn thấy Hạ Uyển Chi đi tới với nửa bên mặt sưng đỏ lập tức kinh ngạc không thôi, vẻ mặt Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nhìn hắn một cái. Tiểu thái giám vội vàng cúi đầu xuống đẩy cửa ra cho nàng đi vào, Tề Diệp đã phân phó, nàng có thể vào ngự thư phòng bất cứ lúc nào.

Có điều bộ dạng này của nàng còn chưa dám cho những đại thần kia nhìn thấy, nàng hỏi "Có những ai ở bên trong?"

"Hồi bẩm nương nương, ngoài Hoàng Thượng ở bên trong đang xem tấu sớ, không có người nào khác."

Nàng cất bước đi vào, quả nhiên trông thấy Tề Diệp vùi đầu phê duyệt tấu chương. Quang Thuận công công nhìn nàng tiến đến, đang muốn hành lễ ánh mắt nhìn sơ qua trên người nàng, ngơ ngác một chút, rất nhanh kịp phản ứng "Nô tài thỉnh an nương nương."

Nghe tiếng, Tề Diệp ngẩng đầu, trông thấy nàng có chút bất ngờ, khi nhìn rõ nửa bên mặt sưng đỏ của nàng lúc đầu cảm thấy kinh ngạc sau lại biến thành đau lòng.

Hạ Uyển Chi đã rơi nước mắt bước nhanh về phía trước, Tề Diệp mới vừa đứng dậy nàng liền bổ nhào vào trong lòng hắn, ríu rít khóc thút thít "Hoàng Thượng!"

"Làm sao vậy? Trên mặt sao lại bị thương thế này?" Tề Diệp lo lắng hỏi thăm, Hạ Uyển Chi chỉ lo khóc thút thít, nước mắt rất nhanh ướt nhẹp long bào của hắn, dán lên da thịt trước ngực một mảnh ấm áp ẩm ướt.

"Hoàng Thượng, ô ô..." Hạ Uyển Chi chỉ lo khóc, bộ dáng làm cho người đau lòng không thôi.

Tề Diệp thở dài, vừa an ủi nàng vừa hỏi thăm Hạ Bích, giọng nói không vui "Chuyện gì xảy ra?"

Hạ Bích đành nói thật nói "Hồi bẩm Hoàng Thượng, lúc Nương nương phụng dưỡng Thái hậu dùng thuốc, Thái hậu mất hứng liền trách phạt Nương nương."

Kỳ thật trong lòng hắn hiểu rõ, hiện giờ cái Hậu cung này còn có ai dám động vào nàng, không phải là hắn cũng chỉ còn lại có Thái hậu. Dù đã phỏng đoán được, nhưng từ trong miệng người khác chứng thật, trong lòng hắn vẫn là mất hứng.

" Được rồi, trẫm nhất định sẽ vì ngươi làm chủ. Lại đây, trẫm bôi thuốc cho ngươi, đừng khóc ảnh hưởng đến thân thể."

Đỡ nàng ngồi xuống, ôm theo khăn vải chườm lạnh bên mặt sưng đỏ cho nàng. Nhìn thấy bộ dạng đôi mắt đẫm lệ mơ hồ của nàng, Tề Diệp lần nữa thở dài, nói "Dù sao bà cũng là là thái hậu, trẫm biết rõ không phải là lỗi của ngươi, yên tâm, trẫm sẽ không để cho ngươi chịu ủy khuất."

" Vâng!" Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nhưng nàng không phải là chờ những lời này.

Chườm lạnh mặt một chút, Tề Diệp cầm ống thuốc mỡ tiêu sưng vội bôi trên mặt nàng, nhìn sưng đỏ tiêu đi một chút mới yên tâm. Chỉ là nhìn bộ dạng nàng âm thầm hấp khí làm cho người ta đau lòng, nhìn xuống y phục trên người của nàng vô cùng bẩn thỉu, nhân tiện nói "Trở về đổi quần áo đi! Trẫm cùng ngươi trở về!"

Tề Diệp cùng nàng trở về, nàng đi vào thay quần áo, hắn thì trêu chọc Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử đã hơn sáu tháng, thân thể đều bụ bẫm không ít, nuôi dưỡng đến trắng trẻo mập mạp, một đôi mắt ngậm nước long lanh nhìn người ta cười tủm tỉm. Cho dù ai đều không kìm được ôm liền không muốn buông, huống chi là phụ hoàng luôn yêu thương hắn.Xoa bóp mặt của hắn, xoa bóp tay của hắn, cầm lấy món đồ chơi Hạ Uyên Chi làm đung đưa qua lại trước mặt hắn, chọc cho ánh mắt của hắn đi theo bên trái bên phải, bàn tay mập nhỏ bé quơ quơ, cực kỳ đáng yêu.

Nàng thay đổi một thân cung trang đi ra, nhìn thấy Tề Diệp ôm Nhị hoàng tử chọc cho hắn cười khanh khách. Nhìn thấy một màn phụ từ tử hiếu này, nàng nhịn không được bị xúc động. Nhớ ngày đó Tam hoàng tử của nàng chưa từng được hưởng thụ sự quan tâm của hắn như thế này.

Cẩn thận ngẫm lại, thật đúng là thế sự vô thường, chỉ cần thông minh một chút, giảo hoạt một chút, cẩn thận một chút, chính là một cái tình hình khác.

Nhị hoàng tử rất gần gũi hắn, ngồi ngoan ngoãn trên đùi hắn. Tề Diệp vẫn có biện pháp trêu chọc hắn vui vẻ, khiến cho hắn chú ý, đến khi trên đùi nóng lên, hắn mới biết được tiểu tử đã tè ướt người mình. Nhưng hắn không chút hoang mang, dù sao cũng là con trai của mình, có cái gì có thể ghét bỏ.

Rất nhanh nhũ nương liền tiến lên ôm Nhị hoàng tử đi xuống. Hạ Uyển Chi phân phó Quang Thuận công công đi chuẩn bị một bộ long bào mang đến, nàng cho Hạ Bích chuẩn bị nước nóng cho hắn rửa mặt.

Hắn cũng không tức giận, vui tươi hớn hở nhìn Hạ Uyển Chi bận trước bận sau hầu hạ.

Lăn qua lăn lại đã đến thời gian ăn trưa, Tề Diệp ở tại Chiêu Hoa cung dùng bữa, lại ngủ trưa trong chốc lát mới đi ngự thư phòng xử lý chính sự. Hạ Uyển Chi không có việc gì liền chơi đùa với Nhị hoàng tử. Lúc Quý Tiệp Dư muốn đến thỉnh an, nàng đều cho nàng ta đi trở về, không muốn phản ứng nhiều.

Lúc giữa buổi chiều, Quý Tiệp Dư đặc biệt phân phó cung nữ chuẩn bị điểm tâm canh hạt sen, xách theo hộp cơm đi ngự thư phòng, còn chưa đi vào đã bị tiểu thái giám coi chừng ngăn đón "Hoàng Thượng đã có lệnh, buổi chiều ai cũng không muốn gặp, Nương nương hay là trở về đi!"

Quý Tiệp Dư không nghĩ tới lại như vậy, bất quá nàng làm sao có thể từ bỏ,liền nói "Làm phiền công công thông báo một tiếng, Hoàng Thượng nếu là biết rõ ta đến đây, chắc chắn sẽ không không gặp." Nàng ta nói thật có tự tin.

Tiểu thái giám nhàn nhạt lắc đầu "Hoàng Thượng phân phó, ai cũng không thể quấy nhiễu, Nương nương đừng làm khó dễ những bổn phận như nô tài."

" Nếu ngươi không vào thông báo thì ta tự mình vào."

Xách theo hộp cơm chuẩn bị đẩy cửa, tiểu thái giám vội vàng ngăn cản ở cửa, vẻ mặt không kiên nhẫn "Nương nương mong đừng làm khó dễ tiểu nhân, Hoàng Thượng tức giận, cũng không phải là Nương nương có thể chịu đựng được. Nương nương cũng phải xem một chút ánh mắt của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lúc này đúng là không gặp bất luận kẻ nào, không muốn chọc Hoàng Thượng tức giận, Nương nương hay là ngoan ngoãn trở về đi. Hoàng Thượng nhớ tới Nương nương tự sẽ đi nhìn qua Nương nương."

Nếu là nhớ không nổi ngươi, kia cũng là mệnh của ngươi. Nhớ tới bộ dạng ngang ngược càn rỡ trước kia của nàng ta, hôm nay thấy nàng ta kinh ngạc, tiểu thái giám cảm thấy sảng khoái không thôi.

Nữ nhân nho nhỏ được sủng ái như Quý Bảo Lâm hắn cũng sẽ rất phụng dưỡng, người thất sủng, coi như đã từng là Thục phi vậy cũng đừng mong muốn sắc mặt tốt.Quý Tiệp Dư chưa từng bị khinh thị như vậy, xem bộ dạng tiểu thái giám khinh mạn này, lập tức giận không kềm được. Trước kia những cẩu nô tài này thấy nàng cũng là nơm nớp lo sợ, hôm nay lại khinh thị nàng như thế, nói ra căn bản không có xem nàng như chủ tử.

Quý Tiệp Dư trừng mắt "Công công đây là ý gì, chẳng lẽ ta đường đường là một Tiệp dư lại không sai sử được ngươi?"

Tiểu thái giám thấy nàng ta tối mặt, cũng không thật lo lắng. Hắn không phải là cái người gì cũng không hiểu, hôm nay nàng ta chỉ là ỷ vào Tam hoàng tử mà thôi. Nếu không vẫn còn ở lãnh cung ngây ngô. Ở Hậu cung, có ai không biết là Hoàng Thượng không thích nàng ta, nàng ta còn cho mình vẫn còn là Thục phi?

"Quý Tiệp Dư nói đúng, nô tài là người của ngự thư phòng. Quý Tiệp Dư có thể sai sử người của Tử Quế hiên nhưng không thể sai sử nô tài, nô tài cũng không phải là người của Tử Quế hiên." Tiểu thái giám nói không có sợ hãi, còn âm thầm đắc ý.

Quý Tiệp Dư chưa bao giờ là người hết sức bình thản, trước đó nghe vậy không chút khách khí tát một cái "Làm càn, lại dám nói những lời như thế với chủ tử."

Tiểu thái giám ngược lại không nghĩ tới, cho dù thân phận nàng ta thấp xuống, tính tình ngược lại như xưa không thay đổi.

Một tiếng chát vang lên, Tiểu thái giám bất chấp trên mặt đau đớn, giả bộ làm bộ dạng quỳ xuống cầu xin tha thứ, cao giọng nói

"Tiệp Dư nương nương đại nhân đại lượng, nô tài biết sai rồi, mong Tiệp Dư nương nương khai ân."

Quý Tiệp Dư thấy thế, trong lòng dễ chịu hơn chút ít, hừ lạnh một tiếng, nói "Coi như ngươi thức thời, cho dù ngươi là người của ngự thư phòng thì như thế nào, ta chính là nữ nhân của hoàng thượng, ngươi lại chỉ là một cẩu nô tài lại dám chậm trễ?"

"Dạ dạ dạ, nô tài biết sai rồi, cầu xin Tiệp Dư nương nương trách phạt!" Tiểu thái giám nhất mực cung kính.

Trong ngự thư phòng, Tề Diệp đang nghiêm túc phê duyệt tấu sớ nghe thấy động tĩnh không vui cau mi lại, gọi Quang Thuận công công "Phát sinh chuyện gì? Như thế nào lại cãi nhau?"

" Cái này để nô tài đi nhìn một chút." Quang Thuận công công rất mau lui ra ngoài, nhìn thấy Tiểu thái giám quỳ trên mặt đất khẽ nhíu mày "Quý Tiệp Dư tại sao lại tới?"

"Hoàng Thượng có ở bên trong?" Quý Tiệp Dư biết rõ Quang Thuận là người thân cạnh bên cạnh Tề Diệp, tự nhiên không dám đắc tội. Hắn là thiếp thân hầu hạ người, nếu là có thể giúp mình nói vài lời hữu ích, đối với nàng mà nói có thể là chuyện tốt.

"Ở trong." Quang Thuận công công nhìn lướt qua học trò cưng của mình, trong lòng có chút mất hứng. Quý Tiệp Dư trách phạt đồ đệ của hắn, còn không phải là đánh vào chính mặt của hắn hay sao? Cho dù là ai cũng cao hứng không được.

" Chỉ là Hoàng Thượng nói ai cũng không gặp, Nương nương vẫn nên trở về đi!" Quang Thuận công công mặt không chút thay đổi nói.

"Nếu đã như vậy, liền làm phiền Quang Thuận công công đem những điểm tâm này đưa vào. Đây là tần thiếp tự mình chuẩn bị, làm phiền Quang Thuận công công mang vào. Mấy ngày nay Tam hoàng tử có chút không thoải mái, hi vọng Hoàng Thượng có thể qua nhìn một chút."" Được, nô tài nhất định mang tới." Quang Thuận tiếp nhận hộp cơm giao cho Tiểu thái giám, đưa mắt nhìn bóng lưng nàng ta rời đi chép miệng "Tiểu tử ngươi nhanh trí rồi, thế nhưng biết rõ khiến cho Hoàng Thượng chú ý? Ừ? Cái tốt không học lại học cái không tốt."

"Sư phụ nói đúng, là đồ đệ không ngoan ngoãn." Tiểu thái giám cười hơ hớ giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo.

Quang Thuận công công trừng mắt liếc hắn một cái hắn mới an phận chút ít "Đồ nhi đây không phải là không có biện pháp, vị nương nương này còn cho mình là Thục phi nương nương, tại trước mặt đồ nhi sĩ diện, đây không phải là không đem sư phụ để ở trong mắt sao? Đồ nhi chịu thiệt một chút không cần gấp gáp, cũng không thể làm cho sư phụ mất chút mặt mũi."

" Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Cho dù nàng ta không được cưng chiều, có một Tam hoàng tử nàng cũng sẽ không thê thảm nhiều. Nữ nhân hậu cung nói không chừng, ai biết ngày nào đó nàng ta trở mình, không chừng người thứ nhất bị khai đao chính là tiểu tử ngươi."

Tiểu thái giám bị dọa có chút sợ, sững sờ nhìn hắn. Quang Thuận vỗ vỗ mặt của hắn, nói "Sư phụ sẽ nói cho ngươi biết một cái đạo lý sinh tồn. Ở hậu cung, bất kể là ai cũng không thể đắc tội, muốn mọi việc đều thuận lợi, khéo léo, nếu không chết như thế nào đừng trách sư phụ không có dạy bảo ngươi!"

"Cảm ơn sư phụ dạy bảo!" Tiểu thái giám âm thầm có chút hối hận, không nên vì thỏa mãn lòng khoái trá mà đắc tội với ai.

Quang Thuận công công xách theo hộp cơm đi vào, nói "Hoàng Thượng, là Quý Tiệp Dư, nói là chuẩn bị cho Hoàng Thượng chút ít điểm tâm liền tự mình đưa tới. Còn nói là Tam hoàng tử không thoải mái, muốn Hoàng Thượng rỗi rảnh qua nhìn một chút."

Tề Diệp không ngẩng đầu, nói "Không có khẩu vị, cất lại đi. Nếu Tam hoàng tử đã không thoải mái thì cho ngự y đi nhìn một chút. Sau này ai ở bên ngoài ồn ào, cứ tự xem mà làm đi!"

" Vâng"

Quý Tiệp Dư đợi đến trời tối đều không thấy tin tức Hoàng Thượng đi đến Đức Sang cung. Trong lòng biết rõ hôm nay Hoàng Thượng cũng sẽ không đi tới, mà Tam hoàng tử khóc không ngừng, khóc đến nàng cũng nhức đầu, ghét bỏ cho Nhũ nương ôm đi xuống dụ dỗ.

Cách không xa Lâm Huệ nghe thấy tiếng hài nhi khóc, nói "Quý Tiệp Dư như thế nào lại không chăm sóc hài tử, không sợ hài tử khóc hư."

"Nương nương, nô tỳ nghe nói Quý Tiệp Dư đối với Tam hoàng tử cũng không thân cận, vẫn là Nhũ nương chăm sóc, dù sao cũng là ruột thịt, nghe nói còn luôn nhéo Tam hoàng tử đấy!"

"Làm sao lại có thể? Hài tử đều là ruột thịt rớt xuống từ trên người nương, nàng ta không có đau lòng?" Nếu là con của nàng không có chuyện gì, không quá mấy tháng là được ra đời. Chỉ tiếc nàng không có cái phúc khí kia, giữ hông được hài tử.

Nghĩ tới hài tử đáng thương kia của nàng, Lâm Huệ hỏi " Bên Chiêu Hoa cung kia như thế nào?"

"Còn có thể như thế nào, trước sau như một được sủng ái. Hoàng Thượng ăn trưa đều dùng bữa ở Chiêu Hoa cung, bữa tối lại cũng qua. Cái này hậu cung này ngoại trừ Chiêu Hoa cung, Hoàng Thượng còn trở lại những nơi khác sao?" Nhìn vẻ mặt tối sầm lại của Lâm Huệ, Thái Vi nói "Nô tỳ nghe nói buổi sáng vị bên Chiên Hoa cung kia bị thái hậu đánh cho."

"A?" Lâm Huệ khiêu mi.

"Nô tỳ nghe nói là bởi vì chuyện Triệu gia tiểu thư tứ hôn, Thái hậu giận chó đánh mèo lên vị Chiêu Hoa cung kia. Cảm thấy là nàng ta đang tác quai tác quái, ở bên tai Hoàng Thượng thổi gió thoảng bên gối. Nếu là Triệu tiểu thư tiến cung nhất định là hoàng hậu, nàng ta ghen ghét liền muốn trừ đi Triệu tiểu thư, thái hậu nghĩ là như vậy, cho nên hôm nay vị Chiêu Hoa cung bên kia bị đánh."

"Đáng đời!" Lâm Huệ nghe trong lòng cao hứng "Nàng ta vì tư lợi nữ nhân như vậy, sớm muộn sẽ gặp báo ứng."

"Nương nương nói rất đúng!" Thái Vi gật gật đầu, rất là đồng ý.

Về phần bị gặp báo ứng hay không Hạ Uyển Chi không biết, ít nhất hiện tại nàng là phong quang vô hạn.

Mặc dù Tề Diệp không thể thực sự ra mặt chống đối Thái hậu nhưng hắn có thể kiên trì. Thái hậu sai Triệu gia cầu tình hắn hủy bỏ tứ hôn nhưng hắn cắn chặt không buông. Thái hậu bị làm cho tức giận đến ngã bệnh, than thở khóc lóc nói chuyện cổ nhân lấy chữ hiếu làm đầu, âm thầm trách móc Tề Diệp bất hiếu.

Tề Diệp giả bộ cái gì cũng không biết, nên như thế nào liền là như thế ấy. Trải qua ti thiên giám suy đoán, cùng Lễ bộ vừa thương lượng, tứ hôn ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa định xuống tới. Văn gia nhất phái vui mừng, Triệu gia một đám mây đen giăng đầy.

Triệu phu nhân ba ngày hai bữa hướng chỗ Thái hậu chạy tới, Thái hậu cũng bất lực. Bà biết rõ đây là quyết tâm của Hoàng Thượng, cho dù bà giả bộ bệnh oán hận cũng vô dụng, hắn tình nguyện mang trên lưng tội danh bất hiếu cũng không muốn nhả ra. Thái hậu nghĩ nhất định là hôm đó nữ nhân ở Chiêu Hoa cung kia lại ở trước mặt hắn tố cáo trạng.

Nàng ta bị đánh sau đó trực tiếp đi ngự thư phòng, chuyện tình đúng là không có giấu diếm được cặp mắt của bà. Trong cung có một nữ nhân như vậy, đối với người nào cũng không tốt, Thái hậu nhìn cá chép bơi, trong mắt hiện lên hàn ý.

Hôn kỳ đã định, Triệu Tĩnh Di nghe vậy thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh, lập tức tìm Triệu phu nhân biện hộ cho, vừa khóc lại nháo, lần nữa một khóc hai nháo ba thắt cổ, huyên náo Triệu gia gà chó không yên.

Nghĩ tới nàng ta một đóa kiều hoa cắm trên bãi cứt trâu, cho dù ai cũng không nguyện cam chịu. Nàng hối hận, sớm biết rằng lúc ở trong Hoàng cung không câu dẫn Hoàng Thượng, hôm nay cũng sẽ không tùy tiện bị một câu nói bị định hôn phối như vậy.

Từ sau ngày Thái hậu tát nàng một bạt tai, Hạ Uyển Chi vẫn như xưa mỗi ngày đi thỉnh an Thái hậu. Mặc dù Thái hậu trong lòng tức giận, cũng không dám động tay chân, dù sao thân phận của nàng ta bày ở đàng kia, cho dù hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng cũng phải nhịn.

Bên ngoài không trách phạt, ngầm vụng trộm Thái hậu cũng không khó xử. Đặc biệt làm cho nàng hầu hạ ở bên người, châm trà rót nước, hầu hạ tắm rửa thay quần áo tất đều muốn nàng tự thân tự lực.

Hạ Uyển Chi biết rõ bà ta cố ý làm khó dễ, lại cũng không thể nói gì. Chỉ đành phải bấm bụng bấm dạ phục dịch, bà ta sai làm cái gì thì làm cái đó, tuyệt đối không thể cãi lại, để tránh bị bà ta bắt thóp cầm tới trước mặt Tề Diệp quở trách.

Mỗi ngày sáng sớm đi Thọ Ninh cung, chờ Thái hậu buồn ngủ mới có thể hồi Chiêu Hoa cung, ngay cả thời gian cùng Tề Diệp dùng bữa cũng không có, chớ đừng nói chi là chơi đùa với Nhị hoàng tử.

Hầu hạ Thái hậu nằm xuống, Hạ Uyển Chi buông lỏng thân thể mệt mỏi trở về Chiêu Hoa cung. Nhìn tiểu thái giám canh giữ ở cửa cũng biết Tề Diệp đã tới, nàng cất bước đi vào đã nhìn thấy Tề Diệp ôm Nhị hoàng tử trêu chọc. Buổi trưa Nhị hoàng tử ngủ một chút lúc này cực kỳ có tinh thần, bị hắn chọc cho cười hì hì, nước miếng chảy ra không ít đi.

Nàng cầm lấy khăn tay lau nước miếng ở khóa miệng, vuốt ve khuôn mặt ấm áp tươi cười của Nhị hoàng, vẻ mặt vui vẻ hơn không ít.

Tề Diệp thấy nàng có chút mệt mỏi, cho Nhũ nương ôm Nhị hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi, lôi kéo tay của nàng đang muốn nói chuyện, chỉ thấy nàng hừ một tiếng, cúi đầu đã nhìn thấy ngón tay sưng đỏ "Làm sao vậy?"

"Không có gì, Hoàng Thượng dùng cơm chưa?" Nàng nhàn nhạt thu tay lại, qua loa nói.

"Trẫm hỏi tay ngươi này là thế nào?" Tề Diệp thấy bộ dạng khó xử của nàng, thở dài, nói "Vì sao không nói cho trẫm?"

"Lúc bóc hạt dưa không cẩn thận, nghỉ ngơi một đêm thì tốt rồi. Không phải là chuyện lớn gì quấy rầy Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đừng lo lắng!" Nàng mỉm cười ngẩng đầu, trấn an.

"Thái hậu lại làm khó dễ ngươi?" Tề Diệp nhíu mày, trong lòng hắn hiểu rõ, coi như là bóc hạt dưa cũng không thể khiến ngón tay đều sưng lên, khẳng định không chỉ là bóc hạt dưa.

Đúng là không chỉ bóc hạt dưa, còn có loại quả hạch mà vỏ rất cứng. Chỉ cần là bóc quả thực sự cũng làm cho tay nàng sưng lên, còn nói là Thái hậu thích ăn, rõ ràng chính là nhằm vào nàng.

Hạ Uyển Chi không phải không biết, nàng cũng sẽ không phản kháng. Biết rõ nàng nếu là phản kháng Thái hậu liền bắt được tay cầm ở trước mặt hắn quở trách chính mình, cho nên nàng tình nguyện chịu thiệt một chút, cũng không muốn bị bắt thóp. Hơn nữa, ai biết có phải bị thua thiệt hay không.

Nếu có thể mượn ủy khuất yếu thế được hắn thương tiếc, đau lòng gấp bội cho chính mình, sủng ái chính mình, không phải là tốt hơn sao?

"Không có!"

Nàng lắc lắc đầu, một bộ dạng không muốn làm cho hắn lo lắng khiến hắn đau lòng đem người ôm vào trong ngực, không biết yêu thương nàng làm sao mới tốt, nói "Ngày mai đừng đi Thọ Ninh cung, nói là thân thể khó chịu. Nếu Thái hậu tức giận, trẫm sẽ xử lý."

"Hoàng Thượng, thần thiếp không có việc gì, không thể để cho Hoàng Thượng cùng Thái hậu sinh hiềm khích. Thái hậu chỉ là cảm thấy chuyện Hoàng thượng tứ hôn cho tiểu thư Triệu Tĩnh Di là do thần thiếp cản trở, mới dạy bảo thần thiếp một chút."

"Vớ vẩn, chuyện này không liên hệ gì tới ngươi, Thái hậu đây là giận chó đánh mèo." Hạ Uyển Chi trầm mặc không nói, nếu là hắn biết rõ hết thảy đều là nàng an bài, đại khái cũng sẽ không nói chắc chắn không có quan hệ gì với nàng như thế.

Có điều, chỉ cần Triệu Tĩnh Di không vào được cung, những thứ khác đều không quan trọng.

Về phần Thái hậu, bà ta có thể đắc ý bao lâu. Hắn đã phiền chán Thái hậu, sau này sao lại hướng về phía Thái hậu được?

108. Chương 108

Edit: Puta Ng

Beta: Nga Lê

"Thái Hậu, người bên Chiêu Hoa cung đến đây nói là hôm nay thân thể Uyển quý phi khó chịu, không thể tới Thọ Ninh cung phụng dưỡng!" Hạ Bích vừa đi, Quế Tú ma ma lập tức bẩm báo Thái Hậu.

"Già mồm, người nào không biết tối hôm qua Hoàng Thượng nghỉ ở chỗ nàng ta? Khẳng định nói bên tai Hoàng Thượng không ít lời. Bây giờ Hoàng Thượng càng ngày càng không có định lực, cứ thế bị một nữ nhân làm mê loạn, ngay cả Đông Nam Tây Bắc cũng không phân rõ!"

Thái Hậu tức giận nói "Nữ nhân kia có cái tốt. Luận tư sắc không phải quá nổi bật, luận gia thế thành Kim Lăng tùy tiện tìm một người cũng hơn Hạ gia kia. Bây giờ ánh mắt Hoàng Thượng thật không tốt."

"Nương nương nói đúng lắm. So sánh với Triệu tiểu thư, Uyển quý phi cái gì cũng kém hơn. Chỉ là đáng thương Triệu tiểu thư, một đóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu." Quế tú ma ma nhịn không được thổn thức hai tiếng. Bà ta không đề cập tới Triệu Tĩnh Di thì thôi, nhắc tới Thái Hậu tựa như mèo xù lông, lông toàn thân đều dựng lên. Nữ nhân kia tâm cơ thâm trầm, giỏi về tâm kế mới có thể nắm chặt tâm Hoàng Thượng. Nếu không chỉ bằng tư sắc của nàng ta, sao có thể độc chiếm ân sủng?

Khí trời dần dần trở lạnh, đã là thượng tuần tháng mười. Nàng không cần đi chỗ Thái Hậu hầu hạ, hiếm khi được nghỉ ngơi một chút. Nhị hoàng tử cũng dính lấy nàng. Nhị hoàng tử hơn sáu tháng, đã không phải đứa nhỏ u mê nữa. Nó thích xem những thứ xinh đẹp, cũng thích đi ra ngoài đi dạo một chút, ngủ dậy sẽ khóc nháo đòi đi ra ngoài.

Hạ Uyển Chi hiếm khi rảnh rỗi, liền dẫn hắn ra ngoài đi một chút. Ở núi Thúy Hoa, lá phong đã chuyển sang đỏ, từ xa nhìn ngọn núi một mảnh màu hồng diễm lệ, nhìn thật đẹp mắt. Đoàn người đi Thúy Hoa Sơn, Nhị hoàng tử nuôi đến trắng trẻo mập mạp, cân nặng không nhẹ. Nàng ôm một lúc hơi mệt nên giao cho bọn nhũ nương và Hạ Bích thay phiên ôm.

Vừa ra khỏi cửa, Nhị hoàng tử rõ ràng rất cao hứng, miệng không ngừng bi bô gì đó. Tròng mắt đen bóng xoay chuyển, nhìn cái này một chút, nhìn cái kia một chút, rất mới lạ.

Phong cảnh núi Thúy Hoa xinh đẹp hiếm thấy. Cuối mùa thu đầu mùa đông, tiền Hoàng Hậu còn cử hành yến hội ở núi Thúy Hoa, mở tiệc chiêu đãi mọi người rồi cùng nhau ngắm lá đỏ.

Mấy ngày nay Thái Hậu bị bệnh, nàng đương nhiên không thể mở tiệc ăn mừng như vậy, nếu không sẽ bị người lên án.

Đi dạo ở núi Thúy Hoa một lát, nàng nhìn cảnh sắc vô cùng mỹ lệ, sai Hạ Bích chuẩn bị giấy và bút mực, vẽ tranh ở trong đình. Nhũ nương ôm Nhị hoàng tử đứng dưới cây phong. Nó ngửa đầu nhìn lá phong rơi xuống. Một màn này được nàng vẽ ra, ý cảnh sâu xa, trông rất sống động, cực kỳ xinh đẹp. Nàng xem thấy hài lòng, phân phó xuống cho người cất đi.

Đến lúc ăn trưa các nàng mới xuống núi. Hoàng cung rất lớn, cho dù ở hoàng cung, từ núi Thúy Hoa đến Chiêu Hoa cung đi cũng mất khá nhiều thời gian.

Trên đường trở về vừa vặn gặp phải Quế Tú ma ma đi làm việc. Nhìn nàng tinh thần sáng láng, vẻ mặt khoái trá, không có một chút bộ dáng ốm yếu. Quế Tú ma ma biết rõ thân thể khó chịu chẳng qua chỉ là lấy cớ, âm thầm nhớ kỹ trở về nhất định phải cáo trạng trước mặt Thái Hậu.

Hạ Uyển Chi cũng nhìn thấy Quế Tú ma ma, ngược lại một chút cũng không lo lắng Thái Hậu biết, mang theo Nhị hoàng tử vẻ mặt ung dung rời đi.

Sau khi ăn trưa Tề Diệp bị Thái Hậu gọi đến, Thái Hậu cố làm ra vẻ suy yếu, nói "Hoàng Thượng, coi như ai gia van ngươi, nể mặt ai gia, bỏ hôn sự của Triệu gia và Văn gia đi!"

"Nếu có thể hủy trẫm nhất định sẽ không để Thái Hậu lo lắng, chỉ là miệng vàng lời ngọc đã nói ra, nếu lật lọng, uy nghiêm của trẫm ở đâu?" Hắn nói "Hơn nữa, ở trước mặt mọi người Văn thị lang nói hắn và Triệu tiểu thư tình đầu ý hợp, muốn định chung thân. Nếu là thoái hôn, chỉ sợ không tốt đối với danh dự của Triệu tiểu thư. Huống chi Văn gia cũng không kém, Triệu tiểu thư gả đi cũng không thiệt thòi."

Hắn còn nói "Trẫm biết Thái Hậu yêu thương nàng ấy. Trẫm sẽ không bạc đãi nàng, đợi nàng gả đi sẽ thăng chức quan cho Văn thị lang. Như vậy coi như đối với nàng không tệ."

"Thăng quan thì thế nào, tâm tư của Tĩnh Di ai gia còn không rõ ràng sao. Hơn nữa, cái gì mà định chung thân, tình đầu ý hợp đều là Văn thị lang kia tự ý thêu dệt. Hắn là con cóc mà muốn ăn thịt thiên nga. Tĩnh Di làm sao có thể vừa ý người ngu ngốc như vậy?"

"Bất kể như thế nào, ai gia không đồng ý cửa hôn sự này. Nếu Hoàng Thượng thật sự hiếu thuận với ai gia, hãy nghe ai gia một lần." Mấy ngày nay, thư của Triệu gia đưa đến một phong lại một phong. Đứa bé Tĩnh Di kia cũng khóc rống không ngừng. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chẳng phải là phá hủy một người sao?

"Đây không phải chuyện hiếu thuận hay không hiếu thuận." Tề Diệp cắn răng không nhả ra, nói "Canh giờ không còn sớm, trẫm còn nhiều chính vụ phải xử lý, Thái Hậu nghỉ ngơi đi! Ngày khác trẫm trở lại thăm người."

"Hoàng Thượng..." Thái Hậu còn muốn biện hộ, thấy vẻ mặt hắn hờ hững, lập tức cảm thấy hụt hẫng. Ngay cả đứa con mang thai mười tháng từ trong bụng bò ra cũng không đáng tin cậy, thật làm người ta thất vọng đau khổ. Hắn đây một chút cũng không để ý tới tình cảm mẹ con. Lúc trước hắn lên làm thái tử, rồi ngồi lên ngôi vị hoàng đế, Triệu gia bỏ ra không ít công sức.

Bây giờ cánh hắn cứng cáp, người đầu tiên hạ thủ chính là Triệu gia. Thái Hậu bà sao có thể không nóng nảy. Dù sao bà cũng là nữ nhi Triệu gia, trên người chảy dòng máu Triệu gia, không thể bảo đảm Triệu gia đời đời phồn vinh hiển quý, nhưng cũng muốn giữ cho hôm nay Triệu gia huy hoàng!

Có thể Hoàng Thượng không nghĩ như vậy, hắn cảm thấy Triệu gia tồn tại cản đường hắn, muốn diệt trừ Triệu gia. Sao bà lại có thể trơ mắt nhìn Triệu gia suy tàn?

Trong lòng có quyết định, Thái Hậu phân phó nói "Chuẩn bị giấy bút."

Quế Tú ma ma gật đầu, rất nhanh đã chuẩn bị giấy và bút mực lên. Thái Hậu nhanh chóng viết vài trang thư, làm khô liền đưa cho Quế Tú ma ma, tìm người tin cẩn đưa đến Triệu gia.

Bữa tối Tề Diệp bị Lệ phi nương nương mời đến, nói là chuẩn bị thức ăn hắn thích. Dù sao mấy ngày này không qua ngồi một chút, mặc dù cảm thấy những nữ nhân này rất nhàm chán, lại cũng không thể vứt bỏ các nàng. Các nàng không chỉ là một nữ nhân, sau lưng còn đại biểu cho một gia tộc. Hắn không thể nào chỉ độc sủng một người.

Lệ phi lấy ra tất cả vốn liếng để nịnh nọt hắn. Nhị công chúa cũng coi như nhu thuận đáng yêu. Chỉ là đứa trẻ tám tháng đã biết gọi người, không thể không nói là thông minh.

Tề Diệp nghe con bé gọi phụ hoàng, trong lòng vẫn hơi xúc động, ôm Nhị công chúa trêu chọc một lát, rồi thưởng một bộ vòng có chuông vàng cho nó. So với thưởng Nhị hoàng tử ngọc bội, là ngọc bội hắn từ nhỏ đeo bên người, một bộ vòng vàng thật sự không coi vào đâu.

Mặc dù Lệ phi bất mãn, nhưng cũng không thể nói gì. Nàng có thể đi đến bây giờ, ngồi trên phi vị, Lệ phi đúng là đã phải chịu không ít đau khổ. Bị hoàng hậu, Thục phi ức hiếp, thật sự rất vất vả để bảo vệ Nhị công chúa. Mặc dù có lúc cũng sẽ có lòng tham nghĩ nếu là tiểu hoàng tử thì tốt hơn.

So với những phi tần không có hài tử mà nói, nàng đã cảm thấy rất may mắn.

Ban đêm Tề Diệp ngủ lại chỗ Lệ phi ở Ngọc Hoa cung. Lệ phi chuẩn bị nước nóng hầu hạ Tề Diệp tắm rửa thay quần áo, cầm lấy khăn tắm lau sạch thân thể cho hắn. Tề Diệp nhắm mắt nằm trong thùng gỗ, nhìn không ra cảm xúc.

Màn che màu tím nhạt buông xuống, Lệ phi nương nương rất mong đợi hắn làm bước tiếp theo. Tề Diệp nằm một lúc liền ngủ thiếp đi. Lệ phi nương nương trông đứng trông ngồi, không nghe thấy động tĩnh của hắn, nghi hoặc nghiêng đầu, chỉ thấy hắn đã ngủ say, nhất thời không biết nên nói gì. Nàng là nữ nhân, đương nhiên hy vọng có thể lấy được ân sủng của hắn. Kể từ khi nàng sinh hạ Nhị công chúa, kể ra số lần ân sủng cũng không nhiều, thậm chí có lúc nàng cảm thấy Hoàng Thượng chỉ làm để ứng phó. Chẳng lẽ thân thể của nàng như vậy làm cho hắn không có cảm giác sao?

Lệ phi thao thức cả đêm. Hôm sau nàng rời giường rất sớm, hầu hạ hắn tắm rửa thay quần áo. Đưa mắt nhìn hắn rời Ngọc Hoa cung nàng mới thở phào nhẹ nhõm, ngã xuống giường, toàn thân vô lực. Nếu Hoàng Thượng không có cảm giác với nàng, con đường sau này phải đi thế nào?

Ở hậu cung, không có ân sủng của Hoàng Thượng ngay cả một phi tần nho nhỏ được sủng ái cũng không bằng. Bây giờ nàng có tiểu công chúa, cho dù không vì mình, vì tiểu công chúa tương lai được hôn phối với một vị Phò mã tốt, người mẫu phi nàng cũng phải có quyền thế nhất định. Nếu không làm sao có thể trở thành chỗ dựa cho tiểu công chúa đây?

"Hôm qua Thái Hậu cho người đưa một phong thư ra ngoài. Nô tỳ vô năng không ngăn cản được, cho nên không biết bên trong nói những gì." Sáng sớm, Hạ Bích sám hối trước mặt Hạ Uyển Chi. "Cho dù đưa tin ra ngoài thì thế nào, Hoàng Thượng cũng không hủy bỏ tứ hôn. Triệu Tĩnh Di chỉ có thể gả cho Văn Chí Viễn. Gả cho một kẻ không xứng với mình, đây là trừng phạt dành cho nàng ta." Hạ Uyển Chi cười lạnh một tiếng, nói: "Nhìn chằm chằm Chiêu Hoa cung, đừng để người lợi dụng sơ hở. Thái Hậu cũng không phải dễ đối phó, ngoài sáng tranh không được, khó tránh khỏi sẽ không làm chuyện mờ ám."

"Nương nương yên tâm, nô tỳ đã phân phó xuống."

"Vậy là tốt rồi! Đặc biệt nhìn kĩ tên Vinh Quang. Hắn là người bên cạnh Thái Hậu!" Chiêu Hoa cung này của nàng cũng không thiếu người của kẻ khác, không phải mỗi người đều là tâm phúc của nàng. Nàng không thể không đề phòng.

Thái Hậu có thể đứng đầu trong đám phi tần của tiên đế, cũng không phải người có thể tùy tiện dây vào. Tâm cơ và thủ đoạn của bà ta không thể không khiến người đề phòng. "Bên Lâm Huệ thế nào?" Nàng luôn luôn ghi nhớ Lâm Huệ. Nếu đã vạch mặt thì càng cần phải lưu ý nhất cử nhất động của nàng ta. Nếu không khi nào đó nàng ta đâm cho một đao sau lưng cũng không biết. "Gần đây Lâm sung dung rất an phận, một mực điều dưỡng ở Đức Sang cung, không bước chân ra khỏi cửa."

"Đừng lơ là." Đến đường cùng ắt sẽ phản kích. Nàng ta không phải người dễ dàng cam tâm như vậy. Hôm nay âm thầm không có nghĩa là nàng ta sẽ không làm loạn. Nàng sẽ không khinh địch, tìm được cơ hội sẽ diệt trừ nàng ta, miễn cho đêm dài lắm mộng. Trên đời này, chỉ có người chết mới không đáng sợ. "Vâng!" Hạ Bích gật đầu, nhớ ra cái gì đó, nói "Chỉ là gần đây Quý tiệp dư rục rịch, thỉnh thoảng đi qua chỗ Hoàng Thượng, muốn khiến cho Hoàng Thượng chú ý."

"Hừ, nàng ta muốn xoay người đương nhiên muốn Hoàng Thượng sủng ái. Chỉ là Hoàng Thượng còn có thể ân sủng nàng ta lần nữa hay không, vậy thì phải xem bản lãnh của nàng ta." Còn tưởng rằng Hoàng Hậu và Đức phi khó đối phó nhất, bây giờ suy nghĩ một chút, khó đối phó nhất chính là Thục phi. Nhìn như không có đầu óc, nhưng nàng ta lại là người lợi hại nhất.

Nhưng chỉ cần có nàng ở đây, Quý tiệp dư cũng đừng mong xoay người "Gỡ lục đầu bài của Quý tiệp dư xuống. Nhớ là còn có những người khác tiến cung, tùy tiện treo một cái lên đi."

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu, lui xuống đi làm việc.

Trung tuần tháng mười, thành Kim Lăng đổ xuống một trận mưa lớn. Lá phong núi Thúy Hoa rơi đầy đất. Đến đây, nàng hào hứng, che dù, cùng Tề Diệp lên núi Thúy Hoa. Bất chấp vớ vướt đẫm, tâm tình nàng rất sung sướng.

Kết cục của sự bốc đồng này chính là nàng bị bệnh. Ngự y nói là bị cảm lạnh, kê đơn thuốc điều dưỡng cho

nàng. Nàng bị bệnh, không thể ôm Nhị hoàng tử bên người chăm sóc. Dù sao nó là hài tử, thân thể còn yếu ớt, bệnh có thể lây, cũng không thể để hắn chịu khổ theo.

Tề Diệp nghe nói, thở dài "Sớm biết như vậy sẽ không đi du ngoạn dưới dưới trời mưa. Nhìn nàng bị bệnh thật làm người khác đau lòng." Hạ Uyển Chi ha ha cười một tiếng, nói "Thần thiếp cảm thấy rất đáng. Một đêm mưa mùa đông, lá đỏ rụng đầy trời, cũng là cảnh đẹp hiếm thấy. Vì cảnh đẹp này, cho dù bị bệnh thần thiếp cũng cam nguyện."

"Ngốc!" Tề Diệp sủng ái cười một tiếng, nhéo mũi nàng. Nào ngờ vốn là nàng bị chảy nước mũi. Hắn bóp một cái, nước mũi chảy ra, chật vật lúng túng không thôi. Hắn cũng không phải để ý, lấy tay áo lau nước mũi cho nàng. Đây chính là long bào đấy!

Hạ Uyển Chi bị bệnh, Hạ Bích càng thêm cẩn thận.

Chén thuốc, đồ ăn đều là Hạ Đồng tự mình coi sóc. Nàng đi nhà xí ra, đã nhìn thấy Vinh Quang công công lén lén lút lút vào phòng bếp nhỏ. Lúc này trong phòng bếp nhỏ không có ai.

Hạ Đồng đã biết Vinh Quang là người bên cạnh Thái Hậu, lại càng đề phòng, cũng không kinh động hắn. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, móc ra một gói đồ đổ vào trong bình thuốc, trong bình là thuốc của Hạ Uyển Chi.

Hạ Đồng nhìn thấy, nhíu mày, biết rõ vật hắn đổ vào không phải thứ tốt. Vừa vặn bắt tại trận, nàng sao có thể buông tha, một phát đá cửa phòng. Một tiếng ầm vang lên, hù dọa Vinh Quang công công thiếu chút nữa ngã văng ra ngoài.

"Ngươi đang làm gì vậy? Lại dám hại nương nương, ngươi chán sống rồi!" Hai tay Hạ Đồng chống nạnh, vẻ mặt nghiêm nghị. Vinh Quang công công bị hù dọa không nhẹ, lập tức thay đổi sắc mặt. Thấy hành động của mình bị phát hiện, việc đầu tiên hắn nghĩ tới là chạy trốn. Nghĩ lại lại thấy, cho dù chạy cũng vô dụng, kiểu gì nàng ta cũng sẽ tố cáo mình. Nhìn chừng chừng xem là người nào, lại là một tiểu cung nữ gầy yếu, sát ý của hắn chợt hiện. Chỉ nàng ta chết mới có thể giữ được bí mật, cũng có thể giữ lại cho mình một cái mạng. Vừa nghĩ như vậy, sát khí lộ ra.

Hạ Đồng thấy vậy, nói không sợ hãi là gạt người. Nàng từng bước từng bước lui về phía sau, nói "Ngươi muốn làm gì? Nếu đả thương ta, nương nương chắc sẽ không tha thứ cho ngươi." Nói xong định chạy đi.

Vinh Quang tay mắt lanh lẹ, cầm lấy vạt áo của nàng kéo lại. Hạ Đồng cũng không giống bề ngoài yếu ớt nhu nhược. Nàng lớn lên trong lao động vất vả, có vài phần cậy mạnh. Biết hắn xuống tay độc ác, nàng cũng sẽ không khách khí, hai người giãy giụa, rất nhanh liền lao vào đánh nhau.

Chỉ là dù sao Vinh Quang công công cũng là nam nhân. Hạ Đồng thân con gái sao có thể là đối thủ của hắn. Rất nhanh nàng đã bị hắn ta bóp cổ, áp trên mặt đất, mặt sưng đỏ bừng. Hắn ta là muốn bóp chết nàng.

Đối mặt tử vong bất kỳ ai cũng đều sợ hãi, Hạ Đồng cũng không ngoại lệ. Nhưng bây giờ nàng không muốn chết, ra sức giãy giụa. Đột nhiên nàng nghĩ ra, vớ lấy cái trâm gài tóc trên đầu, hung hăng đâm xuống.

Vinh Quang kêu đau một tiếng, nhất thời buông lỏng tay làm Hạ Đồng bắt được cơ hội, đồng thời cũng làm những người khác chú ý.

Vinh Quang bị trói gô đến gặp Hạ Uyển Chi. Bệnh của nàng đã khá hơn nhiều. Mặc dù vậy trên người nàng mặc rất dày quần áo để tránh bị lạnh.

Nàng nhìn sang Vinh Quang, nói "Tự mình thành thật khai báo, hay là muốn tra tấn, ngươi tự nghĩ đi! Chỉ cần ngươi khai ra là ai đứng sau, bản phi có thể tha cho ngươi một cái mạng chó."

"Nương nương nói gì nô tài căn bản không hiểu. Nô tài phạm sai lầm gì? Nương nương muốn làm gì nô tài?" Hắn há lại có thể dễ dàng khai ra Thái Hậu? Vinh Quang không ngốc, muốn hỏi thì cứ hỏi đi, hắn đâu ngu mà khai ra. "Còn dám giả vờ ngây ngốc. Ngươi đã không biết, bản phi cũng không miễn cưỡng. Hạ Bích, mang chén thuốc bưng lên, rót ra." Tiếng nói vừa dứt, rõ ràng trông thấy Vinh Quang run lên một cái. Hắn vô cùng tham tiền, nhưng so với mạng của mình, hắn càng tiếc mạng sống hơn.

Nhìn Hạ Bích bưng chén thuốc lên, Vinh Quang e ngại rụt cổ một cái, cố làm ra vẻ kiên cường nói "Nương nương, nô tài không bị bệnh, không cần phải uống thuốc."

"Sợ hãi ư?" Hạ Uyển Chi ngồi trên ghế hoa lê đỏ thắm, khiêu mi nói "Cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng. Chỉ cần ngươi nói ra ai sai ngươi bỏ thuốc, bản phi tạm tha ngươi một cái mạng chó. Nếu không chịu nói, vậy thì một giọt thuốc cũng không được lọt."

Vinh Quang tự đánh giá, một bên là Thái Hậu, một bên là Uyển quý phi được sủng ái. Hai bên đều là người không dễ đắc tội. Nếu hắn làm việc cẩn thận một chút để không bị phát hiện cũng sẽ không khó xử như thế này.

"Ra tay." Không để thời gian cho hắn suy nghĩ, Hạ Uyển Chi hạ lệnh.

Rất nhanh liền có tiểu thái giám tiến lên bắt lấy Vinh Quang. Một người bóp cằm của hắn, cắm một cái phễu vào. Hạ Bích bưng chén thuốc đến gần. Thuốc là hắn hạ, hắn đương nhiên biết rõ uống hết thì dù là thần tiên cũng không cứu được. Hắn không ngừng giãy giụa nói, âm thanh hàm hồ "Nương nương, nương nương tha mạng, nô tài nói, nô tài nói." Hạ Uyển Chi đưa tay, Hạ Bích bưng chén thuốc đứng một bên. Vinh Quang bị hù dọa đến đổ mồ hôi lạnh, nói "Là Thái Hậu, là Thái Hậu phân phó nô tài bỏ thuốc vào chén thuốc của nương nương. Nô tài cũng là bất đắc dĩ. Bà ấy là Thái Hậu, nếu nô tài không làm theo, sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này."

"Coi như ngươi thức thời, muốn sống phải biết lập trường của mình. Bản phi có năng lực tha ngươi một mạng, cũng có năng lực lấy mạng chó của ngươi."

"Dạ dạ dạ! Nô tài hiểu được, nô tài cũng không dám nói dối nữa, cũng không dám giấu giếm nữa. Nô tài đều là vạn bất đắc dĩ, mong rằng nương nương tha mạng." Vinh Quang liền bị kéo xuống rất nhanh. Hạ Uyển Chi vuốt túi thơm bên hông, cười lạnh "Rốt cục cũng động thủ, thật là làm cho người ta cao hứng!"

109. Chương 109

Edit: Âu Dương Vô Tâm

Beta: Biuti

Khó có thể bắt được nhược điểm của Thái Hậu, Hạ Uyển Chi sao có thể làm ngơ. Nàng sai Hạ Bích đi mời Tề Diệp qua đây trước.

Tề Diệp đang tiếp kiến đại thần, nhất thời không đi được. Hạ Bích liền đứng đó chờ. Tiểu thái giám đi vào truyền lời cho Quang Thuận công công, người của Chiêu Hoa Cung hắn từ trước đến nay không dám chậm trễ.

Rất nhanh Quang Thuận liền tiến đến bên tai Tề Diệp nói nhỏ vài câu. Tề Diệp nhíu nhíu mày, cũng không nói cái gì, hai, ba câu câu xử lý tốt chính sự liền để cho đại thần lui xuống.

Hạ Uyển Chi đợi một hồi lâu, nghe cung nữ truyền lời hắn là hắn đang bận chính vụ với các đại thần. Nàng nghe vậy cũng không nóng vội mà suy tính làm sao cho mình thật đáng thương, để hắn đau lòng che chở nàng, còn chỉnh đốn lại Thái Hậu một phen.

Hạ Uyển Chi biết, dù sao Thái Hậu dù sao cũng là mẹ ruột của Tề Diệp. Cho dù bà ta phóng hỏa đốt nhà thì cũng sẽ không chịu tội như thứ dân. Nhưng nàng sẽ không để Thái Hậu sống quá tốt được.

Một hồi lâu, Hạ Uyển Chi mới thấy bóng Tề Diệp đang khoan thai đi tới. Nàng đã ủ mưu xong, vừa thấy người tới thì nước mắt lưng tròng sà vào lòng hắn: "Hoàng Thượng ~"

Thấy vậy Tề Diệp ôn nhu an ủi: "Có chuyện gì vậy?"

"Hoàng Thượng, thần thiếp sợ lắm." Hạ Uyển chi ôm eo của hắn, toàn thân run lẩy bẩy, cả người dán sát vào người Tề Diệp. Làm cho người ta đau lòng không thôi.

"Mau nói với trẫm mọi truyện là như thế nào, đừng cứ khóc như vậy, trẫm sẽ lo lắng." Tề Diệp kéo nàng ngồi xuống, lau nước mắt trên mặt nàng.

Hạ Uyển Chi gật đầu, nghẹn ngào nhìn hắn một cái. Kể lại chân tướng mọi chuyện cho hắn nghe.

Tề Diệp nhíu mày: "Người nàng đang nói là Thái Hậu sao?"

Nàng gật gật đầu, nói: "Thần thiếp không dám nói dối. Hoàng Thượng nếu không tin có thể hỏi Quang Vinh, hắn đang bị trói nên sẽ không vu hãm Thái Hậu. Hoàng Thượng, thần thiếp không nói dối."

"Đừng kích động, trẫm tin nàng không nói dối." Tề Diệp thấy nàng gấp đến độ mặt đỏ bừng, ôn nhu an ủi vài câu, nói: "Đem hắn ta lên đây."

Rất nhanh Quang Vinh bị trói đưa lên. Tề Diệp lạnh giọng hỏi: "Là ai sai ngươi hạ dược vào chén thuốc của Uyển Quý Phi?"

"Là... Là..." Quang Vinh liếc nhanh qua Hạ Uyển Chi một cái, lập tức cúi đầu nói: "Là Thái Hậu."

"Nói bậy. Tại sao Thái Hậu phải làm vậy?" Tề Diệp giận tím mặt, bực mình đứng dậy. Quanh thân tản ra hơi thở bức người.

"Nô tài không dám nói dối. Chính là Thái Hậu phái Quế Tú ma ma truyền lời, sai nô tài hạ dược trong chén thuốc của Uyển Quý Phi." Quang Vinh muốn sống, vì thế hắn nhất định sẽ nói hết ra, không thì hắn chết thế nào cũng không biết.

"Ngươi chỉ biết nói miệng mà không có chứng cứ, chứng cứ đâu?" Tề Diệp không tin. Dù gì đó cũng là mẹ ruột của hắn, sinh dưỡng (1) hắn. Để hắn ngồi lên ngôi vị Hoàng đế đã bỏ ra không ít công sức.

(1) Sinh dưỡng: Sinh ra + nuôi dưỡng.

Trước kia nghe bà luôn miệng nói phải xuống tay với Uyển Nhi. Hắn cũng chỉ cho rằng đó là lời nói mà thôi, không nghĩ tới hôm nay lại...

Còn về phần tên Quang Vinh này, hắn ta cũng chỉ nghe theo phân phó, ngoài ra không có chứng cứ nào cả. Nếu như tên cẩu nô tài này đang nói dối, mạng nhỏ của hắn ta khó mà giữ được.

"Nô tài không dám nói dối, thật sự là Thái Hậu phân phó nô tài làm. Nếu không phải thì nô tài có mười lá gan, nô tài cũng không dám hạ dược Uyển Quý Phi như vậy." Quang Vinh nằm bò trên mặt đất cầu xin: "Hoàng Thượng, nô tài chỉ nghe theo phân phó. Không phải thật sự muốn hại nương nương. Mong Hoàng Thượng đại nhân đại lượng, tha thứ cho kẻ tiểu nhân này."

Tề Diệp trầm mặc, vẻ mặt hiện rõ sự không vui.

Hạ Uyển Chi nghe hắn hỏi về chứng cứ, liền hiểu được dù chứng cứ vô cùng xác thực, hắn cũng sẽ không làm gì Thái Hậu. Dù sao cũng là mẹ ruột của hắn, ân tình dưỡng dục ở ngay đó, không phải ai cũng đều có thể ghẻ lạnh tình thân.

Nghĩ vậy, nàng liền nói: "Hoàng Thượng, nếu không có chứng cứ tức là không phải do Thái Hậu làm. Là thần thiếp nghĩ nhiều, đều do tên cẩu nô tài này hồ ngôn loạn ngữ."

"Nương nương, nô tài không hề nói dối. Thật sự là do Thái Hậu sai nô tài làm. Nô tài xin thề với trời, nếu nô tài nói dối nửa câu, thì sẽ bị thiên lôi đánh chết rớt xuống mười tám tầng địa..." Không đợi hắn ta nói xong, Tề Diệp phất tay. Quang Thuận tiến đên che miệng hắn không cho hắn nói tiếp.

Tề Diệp xoay người nói với Hạ Uyển Chi: "Việc này trẫm sẽ giải quyết. Nàng không có việc gì thì tốt rồi, những chuyện khác thì đợi lát nữa chuyện nói sau."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi ngoan ngoãn gật đầu. Nhìn hắn mang Quang Vinh đi, rồi ra lệnh: "Đi xem một chút Hoàng Thượng đi đâu."

"Vâng." Hạ Bích gật đầu, phân phó một tiểu thái giám đi theo sau.

Không lâu sau tiểu thái giám đã trở lại, nói: "Hồi bẩm nương nương, bệ hạ mang người đi Thọ Ninh Cung."

Nàng gật không lên tiếng, nhưng tâm tình rất tốt còn cầm khăn ra thêu. Nàng biết Tề Diệp đến Thọ Ninh Cung không phải để ôn chuyện cũ. Bất kể thế nào đi nữa, Thái Hậu cũng sẽ không được sống được yên

thân. Cho dù hắn không lấy mạng sống bà ta, cũng sẽ cách chức danh hiệu Thái Hậu của bà, cũng có thể làm cho lòng bà ta không thoải mái.

Mặt Tề Diệp không chút thay đổi đi đến Thọ Ninh Cung. Thái Hậu nghe báo hắn đến đây có chút ngoài ý muốn, đặc biệt hơn là nhìn thấy hắn sai người ném Quang Vinh vào trong. Người nà bà không biết, nhưng Quế Tú ma ma bên cạnh thì khác, nhìn thấy Quang Vinh sắc mặt lập tức thay đổi. Một màn này rơi ở trong mắt Tề Diệp tối hơn vài phần: "Thái Hậu gần đây có khoẻ không?"

"Hiếm khi Hoàng Thượng lại quan tâm ai gia như vậy, cho dù chết cũng bằng lòng." Thái Hậu cố ý nói.

"Thái Hậu quá lời." Tề Diệp nhàn nhạt nói: "Thái Hậu có biết người trên mặt đất là ai không?"

"Sao ai gia có thể biết hắn được?" Thái Hậu nói: "Như vậy hôm nay Hoàng Thượng tới không phải để thăm ai gia đi."

"Thái Hậu đoán đúng rồi, trẫm không phải tới thăm Thái Hậu. Mà là muốn cùng với Thái Hậu làm rõ một chuyện." Hắn nói: "Tên cẩu nô tài này hôm nay cả gan dám bỏ thuốc vào chén dược của Uyển Quý Phi ý muốn làm hại nàng ấy. May mắn là bị phát hiện được, hắn thức thời khai ra người đứng đằng sau. Thái Hậu biết đó là ai không?"

Thái Hậu nhìn thoáng qua Quang Vinh ngã trên mặt đất, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ai gia làm sao mà biết được? Hoàng Thượng lời này hỏi cũng thật buồn cười."

"Buồn cười? Tề Diệp nhướng mày "Uyển Quý Phi làm sai cái gì, Thái Hậu lại hạ độc trong thuốc của nàng ấy?"

"Nếu Hoàng thượng đã chắc chắn như thế, thì ai gia là người ngay thẳng không nói chuyện mập mờ. Quả thật là ai gia phân phó." Thái Hậu ngẩng đầu nhìn hắn: "Nữ nhân kia không thể giữ lại. Mỗi việc ai gia làm đều là tốt cho Hoàng Thượng."

"Tốt cho trẫm?" Tề Diệp tức giận đến nở nụ cười.

"Đúng. Hoàng thượng là vua của một nước sao có thể bị nữ nhân dắt mũi? Uyển Quý Phi không phải là nữ nhân bình thường. Nàng ta tâm cơ thâm trầm, lòng dạ sâu không lường được, lại giỏi về tâm kế. Ai gia không yên tâm để nàng ở bên người Hoàng Thượng."

"Tâm cơ thâm trầm, lòng dạ sâu, giỏi tâm kế?" Tề Diệp nói: "Trẫm ngược lại không nghĩ tới mắt mình mù thành như vậy, thậm chí một chút cũng không nhìn ra. Cho dù mắt trẫm mù, nhưng tâm không mù, nàng là người như thế nào trẫm hiểu rõ ràng nhất. Nhưng mà chuyện lần này Thái Hậu sai rồi, trẫm tôn trọng người là trưởng bối, chuyện hôm nay trẫm sẽ không truy cứu."

"Tốt nhất chuyện này không nên có thêm lần hai. Thái Hậu tự giải quyết cho tốt. Đừng làm trẫm không màng đến mẫu tử tình thâm mà xử tội người. Trẫm không muốn trong lòng Thái Hậu sinh ra hiềm khích. Đừng nghĩ lần này Thái Hậu không bị xử lí thì lần sau lại tiếp tục." Dứt lời phất tay áo rời đi.

Thái Hậu một câu cũng không nói nên lời, đợi đến lúc hắn đi xa, mới phản ứng lại. Bà tức giận đến nỗi cả người run rẩy: "Hoàng Thượng người rõ là... Rõ là bị quỷ ám..." Còn chưa nói xong, Thái Hậu tức giận đến nỗi đàm trào lên họng thở không ra hơi, hôn mê bất tỉnh. Quế ma ma kinh hãi hét lớn gọi ngự y.

Về phần Quang Vinh, hắn lồm cồm bò dậy ra khỏi Thọ Ninh Cung nhưng không dám trở về Chiêu Hoa Cung. Người như vậy, sao Tề Diệp có thể để lại bên người nàng.

Hạ Uyển Chi nghe nói Thái Hậu tức giận đến ngất đi, chỉ là cười lanh một tiếng. Bà ta dám hạ độc nàng mà chỉ ngất xỉu thôi, đúng là quá tiện nghi rồi.

Mà Tề Diệp đối với nàng càng thêm sủng ái. Vì đền bù, hắn ban thưởng rất nhiều đồ quý hiếm. Hạ Uyển Chi chẳng thèm để ý dù sao đó cũng chỉ là các vật ngoài thân. Đối với chuyện hắn không xử trí Thái Hậu, nàng cũng không truy vấn, coi như việc này bị trôi vào quá khứ.

Còn Thái Hậu lần này tức giận không hề nhẹ. Từ ngày hôm đó liền ốm không nổi. Tề Diệp biết cũng chỉ sai ngự y săn sóc, ba ngày sau mới đi Thọ Ninh Cung thăm một chút. Thái Hậu lại không muốn thấy hắn, chán ghét quay mặt đi.

Tề Diệp biết bà đang tức giận, dứt khoát không quan tâm. Chỉ nói ngự y chăm sóc thật tốt. Hắn biết Thái Hậu muốn dùng bệnh của mình để trừng phạt hắn, nên dăm ba bữa hắn mới qua thăm một lần. Vì thế Thái Hậu tức đến nỗi bệnh càng nặng hơn.

Hôn sự của Triệu gia và Văn gia vẫn tiến hành như cũ. Cho dù Triệu gia không nguyện ý, nhưng thánh chỉ đã ra, bọn không thể bất chấp tất cả mà ngay cả ý Hoàng Thượng cũng dám phản đối, chỉ có thể gửi gắm hi vọng lên người Thái Hậu. Hi vọng Thái Hậu có thể thuyết phục Hoàng Thượng giải trừ mối hôn sự này, đối với Hoàng Thượng mà nói, đó cũng chỉ là một câu nói mà thôi.

Mà Tề Diệp im lặng không nói lời nào. Đặc biệt là Thái Hậu nằm trên giường giả bộ bệnh không dậy nổi, chỉ biết than ngắn thở dài. Nhưng hắn quyết vẫn không lộ diện.

Thái Hậu thấy hắn lẩn tránh mình như thế, trong lòng không vui, nhưng cũng không thèm nói gì. Tuy ngoài mặt như vậy nhưng bà ta lại âm thầm điều khiển các đại thần. Ngày hôm sau trên triều liền dâng tấu sớ, trong đó đều nhắc đến lễ nghi Hiếu Liêm (2), trong đó chữ Hiếu xuất hiện nhiều nhất, kể hết truyện con trai hiếu thảo với mẹ cho hắn nghe.

(2) Lễ nghi Hiếu Liêm: Hiếu, để, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sỉ. Từ Hiếu có nghĩa là Hiếu thảo, hiếu thảo với cha mẹ, trưởng bối.

Tề Diệp sao lại không biết ý tứ của các đại thần, ý tứ của Thái Hậu. Hắn làm bộ không nhìn thấy bỏ mặc đống tấu chương ở một bên. Đại thần thấy hai ngày rồi rồi mà không được hồi âm tấu chương mình gửi, trong lòng có chút lo sợ.

Thái Hậu nghe xong, truyền lời kêu bọn họ tiếp tục dâng tấu.

Liên tiếp ba ngày, tấu sớ như vậy bị chất đầy ở ngự thư phòng. Mà Tề Diệp một chút cũng không thèm đề cập tới. Đại thần không bình tĩnh nổi, sốt ruột quỳ ở bên ngoài Thọ Ninh Cung: "Thái Hậu, lão thần đã tận lực."

"Ai gia đã biết, lui xuống đi!" Thái Hậu thở dài: "Xem ra Hoàng Thượng rất quyết tâm."

"Nương nương, nên làm thế nào bây giờ? Nô tỳ nghe nói Triệu tiểu thư khóc nháo rất dữ dội, sống chết không chịu lấy Văn công tử."

"Không đồng ý thì có thể không gả sao, chẳng lẽ nàng muốn kháng chỉ?" Thái Hậu nói: "Ý Hoàng Thượng đã quyết. Ai gia đã ra mặt khuyên can nhưng hắn vẫn không nghe, còn bị nữ nhân kia cắn ngược lại một cái. Trong lòng Hoàng Thượng hiện tại đã ghi hận ai gia."

Quế Tú ma ma trầm mặc, không biết nói gì hơn.

Cứ việc Tề Diệp liên tiếp mấy ngày không đến Thọ Ninh Cung. Hạ Uyển Chi nghĩ chắc là Thái Hậu đã nguôi giận, liền chuẩn bị đi Thọ Ninh Cung thỉnh an. Cho Thái Hậu ngột ngạt một chút, chắc hẳn bà ta không muốn nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi vừa tới trước cửa Thọ Ninh Cung đã thấy Chu Tiệp dư đang đứng đó. Nàng ta thấy nàng liền nhanh chóng hành lễ. Nàng liếc nhìn Chu Tiệp dư cũng không nói gì, chỉ im lặng đứng ở trước cửa. Cung nữ thấy nàng đến đây bèn đi vào tronh thông báo, rất nhanh cung nữ đã đi ra, cung kính nói: "Thái Hậu nương nương đang nghỉ ngơi, phiền nương nương chờ một lát."

Nghỉ ngơi? Hạ Uyển Chi nhướng mày. Chu Tiệp dư vừa đi, Thái Hậu liền nghỉ ngơi, đây cũng quá trùng hợp đi. Chỉ là trò mèo muốn trừng phạt nàng đứng đợi một chút. Không lẽ nàng còn không đoán được?

"Vậy bản phi cũng không tiện quấy rầy, ngày khác có thời gian sẽ đến thỉnh an Thái Hậu." Nàng không ngu mà đứng đó chờ đợi, dứt lời liền xoay người rời đi.

Nàng vừa đi thì cung nữ đi vào thông báo. Thái Hậu nghe nói Hj Uyển Chi bỏ đi, sắc mặt lập tức thay đổi: "Tiện nhân, cho rằng mình được sủng ái thì không coi ai ra gì sao?"

"Nương nương, người cứ rời đi như vậy, Thái Hậu nhất định sẽ rất tức giận." Dù sao Thái Hậu cũng là bậc trưởng bối. Ở hậu cung và trong triều vẫn có địa vị. Hạ Bích có chút bận tâm.

”Bà ấy tức giận là chuyện của bà ấy, có liên quan gì đến ta?” Nàng cũng không thèm để ý. Trừ phi bà ta không tức giận thì nàng mới chú ý thôi.

Tuần cuối cùng của tháng mười khí trời khá mát mẻ, y phục mùa đông cũng đã được phân phát. Hạ Uyển Chi luôn mặc áo ấm dày thêm một tầng, mà nàng trong lúc rãnh rỗi làm một cái áo choàng cho Tề Diệp. Buổi tối hắn đến, nàng liền đưa cho hắn mặc vào. Hạ Uyển Chi cười nói: ”Thật vừa vặn. Hoàng Thượng mặc chiếc áo này vào càng thêm anh minh thần võ, tuấn tú quý khí. Làm cho người khác không dời mắt nổi.”

”Ha ha, thật vậy sao?” Tề Diệp rất hưởng thụ nở nụ cười. Nắm lấy cằm nàng cúi đầu ở môi nàng cắn nhẹ một chút, nói: ”Cái miệng nhỏ nhắn của Uyển Nhi ngày càng ngọt ngào. Ngọt đến nỗi làm cho lòng trẫm đều mềm nhũn.”

”Hoàng Thượng lại trêu thần thiếp.”

Nàng cười đẩy hắn ra. Ai dè Tề Diệp thuận đà bế nàng lên. Khóe môi lông mày đều tràn ngập tia vui vẻ: ”Có phải giễu cợt Uyển Nhi hay không thử qua rồi sẽ biết!” Nói xong liền ôm nàng đi tới giường lớn, đặt nàng xuống đóùm. Dùng cả cơ thể đè lên người nàng, hôn dần từ mi tâm xuống phía dưới.

Nàng cười một tiếng, bàn tay mềm mại nhỏ nhắn không xương vòng qua cổ Tề Diệp. Mở áo choàng rồi tới cẩm bào bên trong. Tay nhỏ rà soát khắp nơi trên cổ Tề Diệp, vuốt ve trước ngực cùng hai hạt đậu đỏ. Nghe Tề Diệp sung sướng hừ một tiếng, nàng đứng dậy đi tới gần, dùng môi hôn lên lồng ngực của rắn chắc. Đầu lưỡi linh hoạt làm cả người hắn run lên, nhiệt độ cơ thể cũng tăng như lò lửa.

Sau một lúc mây mưa. Hạ Uyển Chi mệt mỏi nằm trên khuôn ngực săn chắc của hắn, ấm áp nhớt nhớt, có mùi mồ hôi nhẹ. Hai người dây dưa nhau một đêm, mất không ít sức. Hiện tại nàng không muốn động đậy, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút lấy lại sức.

Tề Diệp thỏa mãn nên đặc biệt ôn nhu. Một tay vuốt ve vành tai trắng nõn của nàng, một tay vuốt từ tóc nàng xuống, lồng ngực phập phồng, tâm tình có vẻ khá tốt.

Hạ Uyển Chi nghỉ ngơi trong chốc lát. Chống cằm lên ngực Tề Diệp. Mượn ánh nến nhìn sắc mặt hắn, hỏi: ”Hoàng Thượng, ngày mai người cũng không đến thăm Thái Hậu sao?”

”Ừ?” Hắn đáp một tiếng, vẻ mặt không thay đổi, nói:” Việc này trẫm không muốn nhiều lời.”

”Vâng!” Nàng nghe lời không nói chuyện này nữa. Nằm sấp trên người hắn một lát rồi phân phó Hạ Bích chuẩn bị nước ấm, sẵn tiện mặc váy ngủ rồi đứng dậy. Hạ Bích rất nhang liền mang nước ấm đi vào. Nàng cầm theo khăn vải lau vết mồ hôi trên người hắn. Ngược lại Tề Diệp rất hưởng thụ, phối hợp xoay người nằm xuống. Ánh nắt nàng vô tình nhìn thấy thứ đang ngóc đầu dậy, kinh ngạc nhìn người đang nằm.

Hiếm khi hắn xấu hổ nhìn nàng một cái, kéo khăn trên người che đi.

Nàng nhìn thoáng qua liền xoay đầu qua chỗ khác. Bưng nước ra ngoài, lại mang thêm một chậu nước trốn sau tấm bình phong lau dấu vết trên người. Ban đêm hai người rất nhiệt tình, nên trên người nàng có không ít dấu hôn.

Rửa mặt chải đầu xong nàng liền nằm xuống. Không đầy một lát, hắn duỗi tay, hơi thở ấm áp phun vào tai nàng: ”Tức giận à?”

”Không dám.” Giọng nàng khàn khàn đáp một tiếng.

Tề Diệp nhíu mày, nghiêng người nhìn chằm chằm nàng. Hạ Uyển Chi xoay người đưa lưng về phía hắn. Hắn hơi khẩn trương, nắm bả vai nàng ý bảo nàng nhìn mình. Hạ Uyển Chi vẫn bất động, nằm im.

Một trận âm thanh sột sột soạt soạt. Hạ Uyển Chi bỗng thấy Tề Diệp trườn qua người nàng nằm ở bên kia, còn mang theo nụ cười lấy lòng. Mặt nàng vẫn lạnh tanh, xoay người qua hướng khác.

”Ngủ rồi.” Nàng không phải là người không có chừng mực. Nghe trong giọng nói hắn mang theo sự không vui, liền đáp một tiếng.

Tề Diệp nghe vậy dở khó dở khóc dở cười, đỡ nàng lên. Nàng thuận thế xoay người, nghiêng đầu nhìn hắn. Tề Diệp cười ha ha dán mặt tới gần: "Trẫm chỉ cảm thấy có chút phiền. Chuyện tình của Thái Hậu trẫm không biết nên làm gì bây giờ."

"Vâng! Thần thiếp tùy hứng, cho rằng Hoàng Thượng không thích thần thiếp." Nàng mềm giọng nói: "Thần thiếp biết sai rồi, mong Hoàng Thượng đừng chán ghét thần thiếp."

"Trẫm sao có thể chán ghét nàng, vui mừng còn không kịp nữa là đằng khác." Hắn cười cười hôn một cái ở trên mặt nàng, ôm nàng vào ngực: "Ngủ đi! Trễ rồi."

Nàng gật gật đầu, nghiêng người nằm đối mặt với hắn, cả người nằm ở trong ngực hắn. Là một tư thế đầy tính ỷ lại.

(2) Lễ nghi Hiếu Liêm:

1. Hiếu: tức là hiếu thảo. Hiếu thảo với cha mẹ là điều căn bản làm con. Hiếu thảo nghĩa là báo đáp công ơn dưỡng dục của cha mẹ, hiếu thảo cũng có nghĩa là biết vâng lời cha mẹ chỉ dạy.

2. Để: tức là kính trọng. Kính trọng người lớn hơn mình vì mình làm em nên có bổn phận phải kính trọng anh chị mình.

3. Trung: tức là trung thành. Hết lòng trung thành với đất nước của mình, đó là trách nhiệm của người công dân, có tận trung thì mình mới báo đền được công ơn của đất nước.

4. Tín: tức là nhiệm. Đối với bạn bè phải có tín nhiệm, hứa với bạn chuyện gì thì phải làm chuyện đó, không thể thất tín, sai hẹn.

5. Lễ: tức là lễ phép. Đối với người, mình phải có lễ phép, phải hết sức khiêm nhường. Nếu không có lễ thì mình chỉ là thú vật mà thôi. Cho nên các bạn nhỏ, khi gặp các thầy cô thì phải biết chào hỏi, về nhà gặp cha mẹ phải biết lễ phép.

6. Nghĩa: tức là nghĩa khí. Thấy điều gì có nghĩa thì phải dũng cảm mà làm. Khi thấyai gặp tai nạn thì mình phải tận lực giúp đỡ, giải quyết vấn đề giúp họ. Với bạn bè thì mình phải có đạo nghĩa; khi giúp ai không cần có điều kiện gì cả, tuyệt đối không có tâm mưu đồ mong đền ơn đáp nghĩa.

7. Liêm: tức là liêm khiết. Người liêm khiết thì bất luận gặp hoàn cảnh nào cũng không động lòng tham cầu, cũng chẳng muốn hưởng tiện nghi. Hơn nữa mình phải có tinh thần chí công vô tư, và biết quên mình mà làm chuyện ích chung.

8. Sỉ: tức là hổ thẹn. Gặp chuyện gì không hợp đạo lý, đi ngược lại với lương tâm của mình thì tuyệt đối chẳng làm. Con người nếu không biết hổ thẹn thì giống như cầm thú vậy.

110. Chương 110

Edit: Navahn

Beta: Boram2124

Mưa rơi tí tách.

Giữa mùa đông một khi đã mưa, khí trời trời cũng lạnh đi rất nhiều, vì thế hầu hết cửa sổ đều đang đóng. Chỉ có điều Nhị Hoàng tử sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy liền khóc nháo đòi ra ngoài đi dạo.

Hạ Uyển Chi không còn cách nào khác, đành ôm Nhị Hoàng tử mập mạp đứng trên hành lang ngắm nhìn mưa phùn. Nhị Hoàng tử đã hơn bảy tháng nên ngày càng hiếu động, lắc tới lắc lui trong ngực nàng. Nàng ôm một lát thì không giữ được nữa, để nhũ nương bồng lấy cho hắn đi chơi.

Hạ Bích lấy dù giấy vẽ từ bên ngoài trở về, đến hành lang liền gấp dù lại, trên người dính một chút nước nước mưa. Hạ Bích trông thấy nàng vội vàng hành lễ: "Nương nương, Chu Tiệp dư lại đến Thọ Ninh cung."

"Ừ!" Nàng không thèm để ý, đáp một tiếng. Chu Tiệp dư thật có lòng, mấy ngày liền đều đến thăm Thái hậu. Mà Thái hậu dường như cũng tiếp nhận, có lẽ là muốn dìu dắt nàng ta.

Xét đến quan hệ của Tề Diệp và Thái hậu hôm nay, nàng cũng biết Chu Tiệp dư đi theo Thái hậu có thể được Thái hậu cưng chiều, nhưng ở hậu cung này, ai mới là người cưng chiều đây? Nàng ta cho rằng nịnh bợ Thái hậu thì có thể vượt lên mọi người, vậy thì sai rồi.

"Đức Sang cung bên kia thế nào?"

"Quý Tiệp dư gần đây cũng không có hành động gì, Lâm Sung dung đang dưỡng thân thể, rất ít ra ngoài." Hạ Bích nói.

"Được rồi." Lâm Huệ biết chuyện là tốt, nếu lại dùng thủ đoạn, nàng cũng sẽ không để yên.

Trời mưa mấy ngày, trên mặt đất ướt nhẹp. Mấy ngày nay, mỗi ngày Tề Diệp đều sẽ đi qua thăm, buổi tối cũng sẽ ở lại, những phi tần khác như Lệ phi chẳng hạn, cùng lắm là đến ngồi một lát mà thôi.

Điều này làm cho Hạ Uyển Chi rất hài lòng, một tháng liền ngoại trừ Chiêu Hoa cung của nàng, những cung khác hắn rất ít tới. Nhiều lắm là năm sáu ngày đến chỗ khác ngủ lại mà thôi.

Hạ Uyển Chi rất rõ ràng, hắn là Hoàng thượng, việc chỉ có một nữ nhân là nàng quả thực không thực tế. Chưa nói đến chuyện hắn là Hoàng thượng, nam nhân bình thường cũng đã tam thê tứ thiếp. Cho nên nàng nhận thấy, chỉ cần không đi đến chỗ những nữ nhân nàng chán ghét thì đi đâu nàng cũng có thể chấp nhận.

Cuối tháng mười một, Hạ Bích xuất cung một chuyến. Khi trở về thần sắc có chút bối rối, trông thấy nàng liền nói: "Nương nương, đã xảy ra chuyện. Văn thị lang chết."

"Chết?" Hạ Uyển Chi khiêu mi.

"Vâng, nô tỳ đi ra ngoài vừa lúc gặp phải đoàn đưa tang Văn thị lang. Hỏi thăm một chút mới biết Văn thị lang chết rất ám muội, uống rượu say liền té từ trên lầu xuống chết, hơn nữa còn là lầu ở Thanh lâu."

Hạ Uyển Chi nhíu mày, Văn thị lang chết, có nghĩa là hôn sự của Triệu Tĩnh Di chắc chắn phải hủy bỏ. Không nghĩ đến chuyện hơn một tháng nữa là đám hỏi, hắn vẫn có tâm tình đi dạo Thanh lâu, lại còn té chết, thật đúng là đáng đời.

Mặc dù hôn sự của Triệu Tĩnh Di bị hủy, nhưng Triệu Tĩnh Di đã từng đính hôn, cũng không thể vào cung. Hiện tại nàng ta đã mất đi tư cách được tiến cung, nàng nghĩ như thế nên cũng không hề lo lắng.

Thái hậu biết tin Văn Chí Viễn té lầu mà chết có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng thở dài nhẹ nhõm. Nghe nói Văn Chí Viễn chính là một người ngu ngốc, nàng làm sao nhẫn tâm nhìn Triệu Tĩnh Di làm một đóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu? Chết cũng tốt, hắn chết, hôn sự hai nhà cũng biến mất.

Có điều muốn Tĩnh Di lại tiến cung là không có khả năng, dù sao nàng đã là người đã từng đính hôn. Nghĩ đến đây, Thái hậu lập tức cảm thấy đau đầu.

Chuyện của Văn gia truyền đến tai Thái hậu chưa được hai ngày, bệnh tình của Thái hậu liền tốt lên nhiều. Qua ba ngày đã có thể ra ngoài đi lại, mà Tề Diệp nghe nói nàng mạnh khỏe nên cũng đến Thọ ninh cung thăm hai lần. Thái hậu không nhiều lời, chỉ là thái độ với hắn lạnh nhạt rất nhiều.

Hắn không thèm để ý chút nào, nói: "Thái hậu yên tâm, Tĩnh Di dù sao cũng là biểu muội của trẫm, hôm nay Văn thị lang mất, trẫm cũng sẽ không mặc kệ nàng. Nếu có nhà nào thích hợp, trẫm sẽ tứ hôn."

"Hoàng thượng có lòng!" Thái hậu nhàn nhạt đáp một tiếng, nói: "Ai gia hơi mệt một chút."

"Thái hậu bảo trọng thân thể, ngày mai trẫm lại đến thăm." Tề Diệp biết trong lòng nàng mất hứng, có điều hắn cũng không có ý định nịnh nọt.

Trời lạnh, quần áo mùa đông cùng lửa than đều được phân đi, không khác mấy so với năm trước. Chỗ Thái hậu được đưa lửa than thượng hạng, Hạ Uyển Chi đối với Thọ Ninh cung không có điểm nào khó tính, cái chính là để Thái hậu không thể tìm ra tật xấu để gây sự.

Bên ngoài lạnh lẽo, bên trong lại đốt lửa than rất ấm áp. Hạ Uyển Chi cho nhũ nương ôm Nhị Hoàng tử chơi trong phòng, nàng ngồi một bên đọc sách, Hạ Bích bóc hạch đào chờ nàng ăn.

Cung nữ tiến đến bẩm báo, nói Lậm ngự y đang chờ bên ngoài thỉnh mạch bình an, nàng gật đầu để hắn vào. Lâm ngự y sau khi hành lễ liền bắt mạch cho nàng, nói mạch đập bình thường, không đáng lo ngại. Chỉ là mùa đông nên uống nhiều súp bổ dưỡng là được, việc này cũng giao cho Hạ Đồng đi làm.

Không bao lâu lại có cung nữ tiến đến, nói: "Nương nương, người ở cung Lâm Sung dung đến, nói là có chuyện muốn gặp nương nương."

Hạ Uyển Chi nhíu mày, suy nghĩ một chút, nói: "Cho người vào đi."

Cung nữ lui xuống, rất nhanh liền có một người bước lên. Thái Vi vừa đến đã cảm thấy ấm áp, so với căn phòng lạnh tanh bên kia của các nàng, ở đây quả thực là mùa hè. Thái Vi hành lễ, nói: "Nô tỳ thỉnh an Uyển quý phi, Quý phi nương nương vạn phúc kim an!"

"Đứng lên đi, có chuyện gì?" Hạ Uyển Chi nửa nằm nửa ngồi trên giường nệm, một tay cầm sách, một tay bóc hạch đào, vẻ mặt lười biếng.

"Trời lạnh đi rất nhiều, nô tỳ đến Nội vụ phủ lấy than. Người của Nội Vụ phủ nói nếu muốn lấy phải đến xin chỉ thị của nương nương, nô tỳ đành cả gan qua quấy rầy, mong nương nương thứ tội!"

Những cung khác đều có than đốt, chỉ có trong cung của các nàng lạnh đến đông cứng. Nàng đi Nội Vụ phủ vô số lần, đám người Nội Vụ phủ kia ngay cả một khối than cũng không cho. Lạnh lẽo mấy ngày, chủ tử nhà nàng làm sao chịu nổi liền phát bệnh.

Ngẫm lại đã thấy đáng thương, cùng là nữ nhân của Hoàng thượng, một người trên trời, một người dưới ngục. Nếu không phải người trước mặt hại chủ tử nhà nàng không sinh được Hoàng tử, thì hôm nay cũng không gặp tình trạng này. Nói đi nói lại cũng là do người trước mắt lòng dạ quá thâm sâu, làm bạn từ nhỏ đến lớn chơi cùng nhau, không nghĩ nàng ác độc như thế, bất chấp cả tình cảm nhiều năm.

"Bản phi biết rồi, lui xuống đi!"

"Nương nương, cầu xin người xem xét tình cảm trước kia..." Thái Vi thấy nàng không đáp ứng, có chút nóng lòng. Có điều nhìn thấy nàng nhíu mày cũng không dám nói thêm nữa, nếu chọc giận nàng ta, đối với chủ tử nhà mình cũng bất lợi. Thái Vi thu lại lời nói: "Nô tỳ cáo lui."

Thái Vi vừa đi, Hạ Bích nhìn theo nàng ta, không nói chuyện.

Hạ Uyển Chi vẻ mặt không đổi đọc thêm vài trang sách, cuối cùng ngẩng đầu phân phó: "Cho Nội Vụ phủ đem ít than qua, đừng dùng loại quá tốt."

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu đi xuống phân phó.

Thái Vi trở về không bao lâu đã nhìn thấy Nội Vụ phủ đưa than tới, trong lòng thực cao hứng, vội vàng tìm lò than đốt lên. Được một lát, trong phòng đầy sương mù, Thái Vi bị ngạt đến mức chạy ra ngoài, nước mắt ào ào rơi xuống, còn ho khan dữ dội. Quay đầu lại nhìn khói độc dày đặc lò than, nàng oán hận giậm chân. Quả nhiên Uyển Quý phi không tốt đẹp như vậy, thì ra là đợi đến lúc này, so ra còn kém hơn cả than dùng cho nô tỳ.

"Sao than lại tạo ra khói lớn như vậy?" Lâm Huệ nằm trên giường nghỉ ngơi, nghe một mùi hương ngột ngạt thổi đến liền mở mắt ra nhìn lửa than đang đốt cách đó không xa, nhíu mày.

"Uyển Quý phi cho người đưa tới, nương nương chịu khó một chút, nô tỳ vô dụng, không xin được lửa than tốt." Thái Vi nhìn nàng, vẻ mặt oan ức, trên người cũng đầy bụi đất.

Lâm Huệ không ngốc, dù sao cũng là Hoàng cung, không thể để nàng ta đem lửa than kém như vậy đến trừng phạt mình. "Mang ra đi, cho dù lạnh chết cũng không để nàng ta đắc ý."

"Nương nương, nghe nói mấy ngày nữa tuyết sẽ rơi, nếu không có lửa than làm sao qua được mùa đông đây?"

Lâm Huệ nhất thời im lặng, nằm trên giường suy nghĩ, trong lòng lạnh lẽo. Nàng rốt cuộc làm sai điều gì, ông trời mới muốn trừng phạt nàng? Nếu nói không hận nữ nhân kia nhất định là gạt người, nhưng nàng ta vì sao lại đối xử với mình như thế?

Nội Vụ phủ gấp gáp chế tạo một đôi giày da hươu, làm xong liền đưa đi Thọ Ninh cung. Thái hậu nhìn giày da hươu có chút vui mừng, đi thử một chút thấy rất tốt, trời mưa tuyết rơi, giẫm lên đất cũng không sợ ướt.

Thái hậu thử giày bên trong, quản sự bên ngoài nói: "Đây là do Uyển Quý phi đặc biệt phân phó. Hoàng thượng năm nay chỉ thu được ít da hươu mới, Uyển Quý phi nói Thái hậu sẽ thích liền phân phó Nội Vụ phủ làm cho Thái hậu một đôi. Thái hậu cảm thấy thế nào?"

Hắn khéo miệng nói, một câu hai câu đều là Uyển Quý phi phân phó. Người thử giày bên trong nhất thời mất hứng, vẻ mặt nhàn nhạt cởi giày ném qua một bên, nói: "Quá khó nhìn, ai gia không thích."

"Đều là nô tài sai." Nghe vậy, Quản sự vội vàng quỳ xuống đất đập đầu thỉnh tội, đập một hồi lâu Thái hậu mới cho lui xuống.

Thái hậu đang muốn phân phó Quế Tú ma ma đi đốt, nghe nói Chu Tiệp dư đến liền cười cười đem giày thưởng cho nàng ta.

Chu Tiệp dư được một đôi giày da hươu, trong lòng vui sướng không thôi. Chưa được hai ngày sau, nàng ta đã đắc ý mang giày da hươu đi đến ngự hoa viên tìm người khác khoe khoang. Thấy người khác phải tránh chỗ này né chỗ kia, còn đạp phải chỗ lõm đầy nước làm ướt vớ, nàng cố ý lộ ra một góc giày, được người khác hâm mộ cùng ghen tỵ không thôi.

Nghe âm thanh ríu rít, Hạ Uyển Chi quay đầu nhìn lại, Tề Diệp hái một đóa hoa mai đang nở cài lên giữa búi tóc của nàng. Cách đó không xa, Chu Tiệp dư đi phía trước, mấy vị tiệp dư tài tử khác theo đuôi đi sau, cười cười nói nói làm không khí rất náo nhiệt.

Tề Diệp dường như không nhìn đến các nàng, cúi đầu cười nói: "Uyển Nhi thật đẹp!"

Nàng nghe thấy thế, trên mặt cũng nóng lên, vuốt ve hoa mai giữa búi tóc, nụ cười nhẹ nhàng.

Chu Tiệp dư các nàng nhìn thấy hai người, đặc biệt là thân người cao to phát sáng kia, trong lòng không khỏi cui mừng. Âm thầm chỉnh sửa trang dung của mình, cử chỉ đúng mực ưu nhã tiến lên phía trước, khép mắt buong mi thỉnh an: "Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng, gặp qua Uyển Quý phi."

Tề Diệp quét mắt nhìn qua các nàng, nhàn nhạt nói: "Đứng lên cả đi!"

Mọi người đứng dậy, tầm mắt lướt qua trên người hắn, mỗi người khóe miệng đều mỉm cười lộ ra vẻ mặt đẹp nhất của bản thân, hy vọng có thể được hắn chú ý.

Chỉ tiếc Tề Diệp cũng không nhìn các nàng, chỉ kéo tay Hạ Uyển Chi tiếp tục thưởng thức hoa mai, vẻ mặt nhàn nhã.

Hạ Uyển Chi mỉm cười đi vài bước, quay đầu lại liếc nhìn mấy người đang trừng trừng mắt. Các nàng thấy thế vội cúi đầu, không dám làm càn.

Chờ bọn họ đi xa, vài người cũng bị mất hứng xem mai, trong lòng thất vọng không thôi. Chu Tiệp dư nói: "Uyển Quý phi đúng là làm người khác hâm mộ, Hoàng thượng sủng ái nàng như vậy, nếu chúng ta có thể được một phần là thỏa mãn rồi."

"Đúng vậy, Uyển Quý phi mệnh tốt, vừa mới tiến cung cũng không phải người được sủng ái. Ai biết được nàng ta dùng thủ đoạn gì dụ dỗ mê hoặc Hoàng thượng, hôm nay trong mắt Hoàng thượng còn không nhìn đến nữ nhân khác, chỉ có duy nhất Uyển Quý phi."

Wattpad: HuoKhanh92

”Trác Tiệp dư không nên nói bậy, lời này nếu bị Uyển Quý phi nghe thấy thì đúng là đại họa, Lâm Sung dung không phải là ví dụ tốt nhất sao?” Tạ Tài nhân nói: ”Nghe nói các nàng thân thiết từ nhỏ đến lớn, bây giờ nhìn kết cục của Lâm Sung dung so ra còn kém ta và ngươi!”

Mọi người nghe vậy nhất thời không lên tiếng, khó chịu không thôi.

Chu Tiệp dư nhìn giày da hươu của mình, thầm nghĩ, phong thủy lưu chuyển, hôm nay nàng ta được sủng

ái, chuyện sau này đâu ai nói trước được.

Tề Diệp dùng bữa trưa sau đó ngủ lại Chiêu Hoa cung chốt lát liền rời đi ngự thư phòng, có đại thần cầu kiến.

Hắn vừa đi, Hạ Uyển Chi liền ngồi trước bàn trang điểm chải tóc, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Nàng cười cười đặt đóa mai xuống một bên, Hạ Bích cầm lấy lược chải tóc cho nàng, nói: "Nô tỳ nghe nói Thái hậu bên kia đem giày da hươu thưởng cho Chu Tiệp dư, hôm nay Chu Tiệp dư còn mang vào."

"Thái hậu đúng là oán hận bản phi, cùng lắm là một đôi giày da hươu mà thôi, cũng cần phải so đo sao?" Nàng cười, cảm thấy Thái hậu thật không phóng khoáng.

"Còn một việc, tháng này quỳ thủy của nương nương chậm mấy ngày, chỉ sợ là..." Hạ Bích nhìn nàng, Hạ Uyển Chi nghe thấy thế, ánh mắt sáng ngời.

"Ngày mai mời Lâm ngự y đến đây xem một chút." Tính toán quỳ thủy đúng là chậm mấy ngày, nếu mang thai thì quả thực là tin tức tốt.

Có điều trong lòng phiền muộn, Hạ Uyển Chi vẫn không yên lòng, cho Hạ Đồng bắt mạch trước. Hạ Đồng cũng không thấy gì khác thường, nói: "Nương nương, hỉ mạch nếu muốn thấy thì hơn bốn mươi ngày sau mới có thể biết. Nô tỳ vô dụng, hiện tại vẫn không thể thấy được."

Điều này cũng không thể trách Hạ Đồng, Hạ Uyển Chi không nói gì, để nàng đi xuống.

Ngày hôm sau Lâm ngự y đến bắt mạch cho nàng, nói thân thể vẫn tốt, uống nhiều súp bổ dưỡng là được. Hạ Uyển Chi nghe vậy có chút thất thần, nghĩ lại có lẽ là do thời gian quá sớm.

Ban đêm tuyết rơi, Hạ Uyển Chi sợ lạnh, cả người dính chặt vào Tề Diệp. Buổi tối hắn uống nhiều nước, ban đêm tỉnh giấc chuẩn bị rời giường liền cảm giác nàng ôm chặt mình ngủ. Hắn rón rén lấy tay của nàng ra, đứng dậy đi tiểu tiện. Bên ngoài rất lạnh, hắn đi một lát liền trở lại, vén chăn trở vào, Hạ Uyển Chi sợ lạnh rụt cổ một cái, kéo chăn mền lại tiếp tục ngủ.

Tề Diệp cười cười, yên lặng nằm trong chốc lát, khí lạnh trên người giảm bớt mới ôm nàng chìm vào giấc ngủ. Không đầy một lát nàng lại dính chặt vào người hắn, hai chân có chút lạnh, đạp chân vào bụng làm hắn rùng mình một cái. Như vậy còn chưa hết, trong lúc ngủ nàng còn quơ tay khắp nơi, gãi gãi trên người hắn, vừa vặn bắt lấy "..." của hắn.

Tề Diệp bỗng hít vào một hơi, đem tay của nàng đặt lên eo, hồi lâu vẫn không ngủ được. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hắn bắt đầu rạo rực.

Cảm giác trên người lành lạnh như có gió thổi vào, Hạ Uyển Chi mơ mơ màng màng mở mắt, thần trí dần dần tỉnh táo. Cảm giác trên người có kẻ đang đè ép, cũng cảm giác hắn đang cắn cắn trên cổ nàng.

Nàng mơ hồ mở mắt ra, nhìn người đang nhích tới nhích lui trên thân nàng, lầm bầm.

"Đợt lát nữa lại ngủ, ngoan ngoãn, mở chân ra, ừ.." Hắn mút lấy bộ ngực sữa, Hạ Uyển Chi bị trêu chọc, thanh tỉnh không ít, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ vẫn tối, biết lúc này còn sớm.

Đây không phải lần đầu tiên, rất nhiều lần hắn đánh thức nàng, so với buổi tối, tờ mờ sáng như bây giờ có khi hắn còn hào hứng hơn.

Nàng kêu lên một tiếng đau đớn, suy nghĩ bị kéo về, cảm giác buồn ngủ cũng mất đi. Hai chân nàng vòng qua eo của hắn, theo lực của hắn di chuyển, nhịn không được rên lên từng tiếng, vừa vui thích, lại vừa thống khổ: "Hoàng thượng... Hoàng... thượng..."

Đợi nàng mệt lả xong, Tề Diệp mới thỏa mãn buông nàng ra, cầm lấy tay nàng hôn, nhịn không được liền tiến đến gần hôn môi. Đến khi nghe nàng bất mãn rên hừ hừ liền sung sướng nở nụ cười: "Được rồi, trẫm không làm phiền ngươi nữa, ngủ đi." Tiếng nói trầm thấp mang theo sự lười biếng.

Nàng dịu dàng cọ xát trên cánh tay hắn, rất nhanh liền ngủ mất.

Không đầy một lát sau, âm thanh của Quang Thuận công công từ bên ngoài vang lên, hắn biết đã đến lúc rời giường. Quang Thuận công công hầu hạ hắn rửa mặt súc miệng xong, uống một chén cháo lỏng liền đi vào triều, lúc sắp đi cũng không quên phân phó Hạ Bích không được đánh thức nàng.

Hạ Bích gật đầu, trong lòng biết rõ vì sao Hoàng thượng săn sóc như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cung-phi-thuong-vi-ky